Con đường Vấy máu

KIM BÍNH

https://www.facebook.com/ReviewNgonTinh0105/

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

https://thuviensach.vn

Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 60
Chương 60
Chương 61

https://thuviensach.vn

Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71: Câu Chuyện Nhỏ (1)
Chương 72: Câu Chuyện Nhỏ (2)
Chương 73: Câu Chuyện Nhỏ (3)

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Tưởng Tốn ngồi xếp bằng trên ghế, đếm xấp tiền trong tay "xoạt xoạt xoạt", ngón tay gẩy nhanh, tâm trạng nhảy nhót theo.

Lúc Tôn Hoài Mẫn tới, thấy mắt cô phát ra tia sáng kì lạ, đếm tiền như chó nhìn xương chằm chằm, chỉ thiếu không lè lưỡi thôi. Cô ta kéo một cái ghế xếp sang ngồi bên cạnh, hỏi cô: "Bạn trai em nói mời mọi người ăn cơm, thứ bảy chị có rảnh không?"

Tưởng Tốn không trả lời.

Tôn Hoài Mẫn hỏi thêm hai lần, kéo kéo tay áo cô: "Chị!"

Tưởng Tốn quay đầu lại: "Hả?"

Lúc này Tôn Hoài Mẫn mới phát hiện cô không hề nghe thấy, có lẽ đến việc bên cạnh có người cũng không phát hiện, đành phải hỏi lần nữa: "Bạn trai em nói muốn mời mọi người ăn cơm."

Tưởng Tốn hỏi: "Mọi người là ai?"

"Mấy anh chị em họ khác của em."

Tưởng Tốn cúi đầu, bắt đầu đếm tiền lần nữa, đếm từ tờ thứ nhất, ngón tay gẩy nhanh như cũ, nói: "Không đi."

"Tại sao vậy?"

"Tại sao tôi phải đi?" Đếm xong mười tờ, rút riêng ra.

https://thuviensach.vn

Tôn Hoài Mẫn nói: “Em đã ở bên anh ấy gần một năm rồi, hiếm khi anh ấy bằng lòng gặp người nhà em. Em thân với chị nhất, sao chị có thể không đi chứ!”

“Ai thân với cô nhất?”

Tôn Hoài Mẫn cứng họng: “Vậy tại sao chị không đi chứ?”

“Cô nghĩ một lý do giúp tôi đi.”

Tôn Hoài Mẫn khựng lại mới “ờ” một tiếng, lại nói: “Trong công ty em có một anh, lần trước nhìn thấy ảnh của chị, cứ muốn nhờ em giúp anh ấy giới thiệu một chút. Khoảng thời gian trước chị đi xem mặt cũng không có kết quả, hay là thử chút xem?”

Lát sau lại nói: “Anh đó được lắm, tốt nghiệp trường danh tiếng, điều kiện gia đình bình thường, người rất thành thật, lớn tuổi hơn chị một chút ——” Câu cuối cùng nhỏ lại, “Năm nay mới ba mươi bảy.”

Thấy Tưởng Tốn không lên tiếng, cô ta lại kéo kéo tay áo cô.

Tưởng Tốn ngẩng đầu, liếc nhìn bàn tay trên cánh tay. Tôn Hoài Mẫn thấy thứ mình túm là mảnh vải đen mỏng, lập tức rụt tay lại như bị phỏng, hơi ngượng: “Qua một khoảng thời gian nữa sẽ giúp chị xem mặt nha, gần đây không thích hợp lắm.”

Tưởng Tốn như cười như không nhìn cô ta, tựa như bóc trần tâm sự của cô ta. Tôn Hoài Mẫn bồn chồn trong lòng, nhìn về phía quầy hàng, mười mấy xấp tiền đã xếp trên đó, thuận miệng hỏi: “Tiền đâu ra vậy chị?”

Tưởng Tốn nói: “Tiền phúng điếu bây giờ.”

Tôn Hoài Mẫn “ồ” một tiếng, không hiểu “bây giờ” là ý gì.

“Của hồi môn sau này.”

https://thuviensach.vn

Tôn Hoài Mẫn sửng sốt, gò má bỗng chốc nóng bừng, lúc ra ngoài đụng phải một người đàn ông, cô ta cũng không để ý. Chạy xa rồi cô ta lại quay đầu lại, thấy Tưởng Tốn đón ánh mặt trời, nụ cười mỉm trên khuôn mặt, một khuôn mặt nho nhỏ, tươi sáng động lòng người. Cô ta nhìn cả buổi, vẻ mặt dần bình lặng, thẳng lưng đi.

A Sùng bị người ta đụng, la một tiếng về phía bóng lưng kia: "Người đẹp ơi, nhìn đường cái chứ!" Quay đầu lại cười hì hì nói với Tưởng Tốn, "Lấy hai chai nước."

Tưởng Tốn đưa sang: "Hai đồng."

A Sùng cầm, hỏi: "Có nước nóng một chút không?"

Tưởng Tốn khó hiểu: "Anh từng mua nước khoáng nóng à?"

A Sùng ngẩn người, dựa vào quầy hàng, quan sát cô gái trước mặt, thấy cô ăn mặc bình thường, mái tóc dài búi tùy ý bằng cặp tóc, thậm chí hơi bù xù, nhưng không che giấu được viên ngọc trai phủ bụi, trong lòng hơi ngứa ngáy, cợt nhả nói: "Sao chưa từng mua chứ. Hôm qua tôi cũng đã mua hai chai, bà chủ đó đun nóng mười phút giúp tôi, để trong quần áo đấy." Anh ta chỉ ngực Tưởng Tốn, "Để ở đó, nóng nhanh lắm! Hay là cô cũng giúp cái nhé?"

Tưởng Tốn cười: "Đâu cần phiền phức vậy." Cô ngồi xổm xuống, lục ra một món đồ lớn để lên trên quầy hàng, "Mười hai đồng, giữ nhiệt hai mươi bốn giờ!"

Một cái bình thủy lớn.

A Sùng nhìn kinh ngạc không nói nên lời, thấy Tưởng Tốn đôi mắt tròn xoe, nụ cười rạng rỡ, anh ta càng vui hơn, lập tức móc tiền: "Ý kiến hay ý kiến hay, người đẹp, cô biết làm ăn thật đấy!"

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn thối tiền cho anh ta, A Sùng bắt chuyện: “Biết núi Minh Hà đi thế nào không?”

Tưởng Tốn hỏi: “Anh muốn đi núi Minh Hà à?”

A Sùng nói: “Đúng vậy, xe tôi bị chết máy đằng trước rồi, vừa định đón xe, chỗ các cô không thấy taxi gì cả.”

“Trong trấn chúng tôi đâu có taxi, chỉ có xe du lịch cỡ nhỏ thôi. Mấy cái kia toàn là xe dù, nếu dọc đường gặp cảnh sát giao thông là phiền đấy. Anh đi du lịch sao?”

“Đúng vậy, đón Tết là chuẩn bị đón trên núi rồi.”

Mắt Tưởng Tốn sáng lên: “Tôi cũng phải đi núi Minh Hà, mang anh theo một đoạn nhé?”

A Sùng kinh ngạc: “Cô mang tôi theo?”

“Núi Minh Hà cách chỗ này gần một tiếng đường xe đó, không có xe buýt chạy thẳng, xe du lịch không có lợi, vé vào cửa một trăm hai tôi mua giúp anh, không lấy hơn của anh nửa xu.”

“Hả?” Có chuyện hời đến vậy sao?

Tưởng Tốn vịn quầy hàng, chỉ một tấm bảng dựng ở cửa tiệm tạp hóa, A Sùng ngửa ra sau nhìn.

Tấm bảng hình chữ nhật, phông nền là núi non mây mù lượn quanh:

Tour núi Minh Hà một ngày, vé vào cửa một trăm hai mươi đồng (Bao xe đưa đón)

Tour hai ngày tám thắng cảnh, tour xung quanh ba ngày

https://thuviensach.vn

…

Ngoài ra có thể cung cấp các dịch vụ như ăn ở, liên lạc, hướng dẫn viên du lịch,…

Liên hệ: Cô Tưởng

Số điện thoại liên hệ: 187xxxxxxxx

A Sùng mua đồ xong, nhảy về trong xe ven đường, ném bình thủy ra ghế sau, nói: “Tôi mới gọi xe rồi, bao vé vào cửa một trăm hai một người, có lợi không?”

Ghế phụ bên cạnh, Hạ Xuyên đang bóp một hộp thuốc lá không, liếc nhìn bình thủy hỏi: “Thứ gì vậy?”

“Bình thủy đó!”

“Tôi không biết à?”

A Sùng cười nói: “Còn không phải là trời lạnh quá, tôi muốn uống nước nóng sao, dùng cái đó cho dễ!”

Hạ Xuyên liếc anh ta: “Uống nước nóng? Nước đâu?”

A Sùng cầm lấy hai chai nước khoáng kia.

Hạ Xuyên hỏi: “Sao không mua thẳng thứ có thể nấu nước?”

“Có lý!”

Hạ Xuyên nện hộp thuốc lá không sang: “Cút!”

Tâm trạng Hạ Xuyên viết trên mặt, A Sùng không dám nói nhiều nữa, chờ một lát, anh ta mới nghe thấy: “Một trăm hai bao vé vào cửa, cậu tìm xe hướng dẫn du lịch à?”

https://thuviensach.vn

A Sùng thành thật khai báo: “Không phải, là đằng trước có tiệm tạp hóa, bà chủ nhỏ kiêm việc này.”

Hạ Xuyên chú ý đến chữ “nhỏ”, ngón tay giật giật, đáng tiếc không còn hộp thuốc lá không nào.

A Sùng lại nói: “Mười hai giờ xuất phát, còn mười phút nữa, chúng ta mau sang đó đi.”

Tiệm tạp hóa nho nhỏ, cửa mở hé, một tủ quầy kính đối diện cửa, một cái tủ lạnh để bên quầy, đi tiếp vào trong là mấy dãy kệ hàng, trên cửa tiệm là bảng hiệu: Tiệm tạp hóa Kiếm Tiền.

Tên thành thật biết bao.

A Sùng chào từ xa xa: “Bà chủ nhỏ, chúng tôi tới rồi đây!”

Hạ Xuyên nheo mắt quan sát cô gái đứng sau quầy, thoạt nhìn rất trẻ, mặc một chiếc áo phao lông màu đen, tóc búi hơi rối, môi nhợt nhạt, màu da trắng nõn, đôi mắt sáng long lanh, cái cổ thon dài.

Vô cùng xinh đẹp, thảo nào A Sùng mua một cái bình thủy về.

Tưởng Tốn đang nhét đồ vào trong một cái túi du lịch, kéo dây kéo đáp lời: “Được, xuất phát ngay đây!” Buộc khăn choàng, cô lại tiện tay lấy một cái hộp có hình dáng dài, đưa cho A Sùng, cười nói, “Ban nãy quên đưa cái này cho anh.”

A Sùng nhìn cái hộp, trên mặt viết “Bộ đun nước nhúng chìm”, anh ta chưa từng thấy cái này, hỏi: “Đây là cái gì vậy?”

Tưởng Tốn nói: “Đồ đun nước, nhúng vào bình thủy là dùng được.”

A Sùng vui vẻ: “Đúng là khéo thật!” Vừa hay có một cái có thể đun nước.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn nghe không hiểu, có điều cũng không cản trở cô: “Hai mươi lăm đồng.”

A Sùng hưởng thụ việc bị chặt chém, hí ha hí hửng móc tiền.

Một chiếc SUV bảy chỗ màu trắng đậu ngoài lề đường, kiểu xe rất lớn, thân xe xám xịt. Một người đàn ông đứng bên cạnh, mặc áo khoác màu xám đậm, thân hình vạm vỡ cao to, để tóc đầu đinh, mặt mày sắc bén, tràn đầy vẻ côn đồ, tai trái đeo một cái khuyên tai dạng hạt.

Cao hơn Tưởng Tốn gần hai cái đầu.

A Sùng giới thiệu: “Cậu ta là bạn tôi, cô ấy họ Tưởng. Đúng rồi, tôi tên là A Sùng.”

Anh ta không giới thiệu người đàn ông kia, Tưởng Tốn cũng không hỏi, mở cửa xe để họ lên xe. Hạ Xuyên nhìn lướt qua cánh tay phải của Tưởng Tốn, một mảnh vải đen mỏng buộc trên tay áo màu đen, giống như hòa làm một thể, không nhìn kĩ rất khó phát hiện. Anh trực tiếp ngồi vào hàng sau. A Sùng cất hai cái vali xong, định chui vào ghế phụ.

Tưởng Tốn để túi du lịch của mình dưới đất chỗ ghế phụ, nói: “Ngồi đằng sau.”

A Sùng nói: “Ngồi đằng trước, chúng ta tán gẫu một chút, không để cho cô lái xe ngủ gật.”

Tưởng Tốn nói: “Bên cạnh tôi chỉ có phụ nữ ngồi thôi.”

A Sùng mặt dày mày dạn, người ngồi ghế sau bực mình: “Cút sang đây!”

A Sùng ỉu xìu ngồi vào hàng sau. Tưởng Tốn liếc nhìn gương chiếu hậu, người kia cũng đang nhìn cô trong gương. Cô mỉm cười, khởi động xe.

https://thuviensach.vn

Xe có không gian lớn, tính năng kém, số sàn, phụ nữ bình thường khó điều khiển, lăn bánh là lắc lư, tốc độ xe khó kiểm soát, nhưng Tưởng Tốn lái lại êm vô cùng, hai người hàng sau như ngồi trong phòng.

A Sùng khen từ tận đáy lòng: “Kĩ năng lái xe của cô cũng khá lắm đấy. Bằng lái lấy bao lâu rồi? Tuổi cô cũng nhỏ nhỉ, lái mấy năm rồi?”

Tưởng Tốn bật loa, tiếng ca du dương.

Chỉ chốc lát sau cô dừng xe, A Sùng hỏi: “Sao vậy, muốn đi vệ sinh à?”

Tưởng Tốn cười cười: “Gọi điện thoại.”

Gọi điện thoại không bao lâu, trong nhà trọ nhỏ bên cạnh có bốn nữ hai nam chạy ra, hai phụ nữ trung niên thân hình to béo, hai người đàn ông dáng người trung bình, còn lại hai cô gái trẻ chỉ khoảng chừng hai mươi. Tưởng Tốn bảo một người phụ nữ trung niên ngồi ghế phụ, mở một cái ghế có bánh thêm ở hàng thứ hai, chiếc xe bảy chỗ trở thành xe tám chỗ, hai hàng sau chật chội không thể tả.

A Sùng ngẩn ra: “Sao nhiều người vậy?”

Tưởng Tốn cười nói: “Quên nói với anh, bọn họ cũng đi lên núi Minh Hà du lịch, hôm qua đã hẹn xong rồi. Đúng là khéo, số người vừa đủ!”

Số người vừa đủ chỗ nào, rõ ràng còn dư một người, quá tải rồi. Hạ Xuyên và A Sùng vóc dáng cao to, đặc biệt là Hạ Xuyên, bên trái đột nhiên có một người phụ nữ trung niên to béo ngồi vào, sắc mặt anh đen thui.

Hạ Xuyên mở miệng: “Tôi bao xe, bảo bọn họ xuống đi!”

Người phụ nữ trung niên mặc kệ: “Chàng trai này, cậu có tiền cũng không thể thiếu đạo đức vậy đâu, theo lý cũng là đến trước lên trước!”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn nói: “Tôi làm ăn cũng coi trọng thành tín, không làm việc này được. Hai anh chấp nhận tạm một chút, cũng chỉ một tiếng thôi.”

Hạ Xuyên nói: “Dừng xe!”

“Tiền xe không trả, tôi đã nói với A Sùng.”

Xe chạy tốc độ đều đều, trong lúc nói chuyện đã ra khỏi trấn, lái lên quốc lộ. Hai bên chỉ có cây cỏ xanh biếc, giữa đường xuống xe không sáng suốt chút nào.

Tưởng Tốn đưa hai chai nước khoáng ra phía sau, A Sùng nhận lấy.

Tưởng Tốn cười nói: “A Sùng, giúp đun nóng một chút, tôi cũng muốn thử cách kia xem.”

Đầu óc A Sùng xoay tới chuyển lui, sắc mặt cứng đờ. Người phụ nữ này bề ngoài không nói không rằng, thì ra là lòng dạ nhỏ như lỗ kim!

Tuyết rơi, trận tuyết đầu tiên của mùa đông này, mới đầu chỉ có bông tuyết nhỏ, dần dần trở thành sợi bông, từng bông tuyết trắng, ùn ùn kéo đến.

Trong xe ấm áp, bốn người phụ nữ liên tục nói chuyện phiếm cắn hạt dưa. Tưởng Tốn mở cần gạt nước, vô thức liếc nhìn gương chiếu hậu, người đàn ông kia luôn nhìn cô chằm chằm, ánh mắt tăm tối, sắc mặt khó coi.

Cô cười cười, chỉnh loa to hơn một chút.

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Xe chạy một mạch, đi qua từng hàng cây dương, lên cầu, hai bên cầu toàn là nhà máy, đi về trước nữa, lại thấy cây dương, còn có đồng ruộng và gò núi, có lúc là từng bụi xanh biếc, đôi khi là từng khoảng vàng óng.

Bầu trời sáng tỏ, bông tuyết rơi lất phất.

Một cô con gái phía sau cứ muốn mở cửa sổ, vươn tay ra cảm nhận gió tuyết. Hơi lạnh lập tức tràn vào. Cô ấy rõ ràng rất hưng phấn: “Tuyết này đẹp thật…”

Lời của cô ấy đều bị gió thổi tan, mái tóc dài tự nhiên bay tán loạn, biểu cảm trên mặt lại rất say sưa.

A Sùng uống nước lạnh, bị gió thổi một cái, lợi đau điếng nhưng anh ta lại cười: “Đẹp hơn xe này sao. Ba người đẹp này, à phì phì, nói sai rồi, năm người đẹp này, chúc may mắn gì ấy à, tập trung trên xe này cả rồi!”

Phái nữ trên xe đều bị chọc cười, trừ Tưởng Tốn lái xe đằng trước.

Cô con gái đóng cửa sổ lại, sửa sửa tóc, gò má ửng đỏ hỏi: “Các anh cũng đi núi Minh Hà du lịch sao? Chỉ hai người đàn ông các anh thôi hả?”

A Sùng nói: “Ừ, chỉ hai thằng độc thân bọn anh thôi, tụ đôi lên núi đón Tết.”

“Hai nhà bọn em cũng chuẩn bị lên núi đón Tết, không ngờ hôm nay tuyết rơi, cũng không biết có thể chơi trên đó không.” Lại nói, “Em tên là

https://thuviensach.vn

Vương Tiêu, các anh tên gì?”

Cô ấy hỏi “các anh”, nhưng chỉ có A Sùng trả lời một câu: “Gọi anh A Sùng là được rồi.”

Khóe mắt Vương Tiêu liếc Hạ Xuyên ở đằng trước, ngoài miệng nói “ồ”, nhưng vẻ mặt lại không mấy hài lòng.

Vỏ hạt dưa đã đầy một túi, người phụ nữ trung niên nhiệt tình chia quýt. A Sùng vui vẻ nhận lấy, lột xong đưa cho Hạ Xuyên. Hạ Xuyên thấy bàn tay to của một người đàn ông cầm một trái quýt nhỏ đỏ tươi, nghiến răng hàm. A Sùng thức thời nhét cả trái quýt vào miệng mình.

Ăn một hồi, người phụ nữ trung niên bắt chuyện với Tưởng Tốn.

“Tiểu Tưởng này, cháu làm việc này có thể kiếm được bao nhiêu hả. Vé vào cửa vốn đã một trăm hai, dù cháu chở cả xe người thì cũng không đủ tiền xăng nữa mà?”

Tưởng Tốn nói: “Không lỗ được đâu ạ. Cháu giúp mua vé vào cửa có thể giảm giá, hơn nữa, chỗ các cô ở không phải là do cháu giới thiệu sao, có thể lấy tiền hoa hồng.”

Người phụ nữ trung niên cười: “Cháu đúng là thành thật! Này, trông cháu tuổi không lớn nhỉ, xấp xỉ Tiêu Tiêu bọn cô thôi. Năm nay nó vừa tốt nghiệp đại học.”

Tưởng Tốn nói: “Vậy cháu lớn hơn con gái cô nhiều rồi.”

“Thật hay giả vậy, cháu bao nhiêu tuổi?”

“Cô đoán xem ạ.”

Hỏi tuổi xong, đối phương lại hỏi Tưởng Tốn có bạn trai không, trước đây đi học ở đâu, Tưởng Tốn nói: “Cô xem cháu có bạn trai không ạ?”, “Cô

https://thuviensach.vn

đoán cháu giống đi học ở đâu?”

Không có câu nào trả lời đến điểm mấu chốt, người phụ nữ trung niên lại vô cùng thích hỏi ngắn han dài, trò chuyện hăng hái, đột nhiên quét thấy trên cánh tay phải của Tưởng Tốn cài một mảnh vải đen mỏng bằng kim băng, bà ấy buột miệng hỏi: “Trong nhà cháu có ai mất ư?”

Tiếng trò chuyện trong xe nhỏ lại.

Dừng hai giây, Tưởng Tốn trả lời: “Mẹ cháu ạ.”

Người phụ nữ trung niên lại hỏi: “Chao ôi, vậy… mất mấy ngày rồi?” Phía sau, một cánh tay kéo bà ấy, là Vương Tiêu, lúc này bà ấy mới kịp phản ứng không nên hỏi.

Tưởng Tốn lại trả lời điềm nhiên như không: “À, cũng không đến mấy ngày ạ, hôm nay vừa vặn là ngày thứ tư.”

Người phụ nữ trung niên hơi đỏ mặt, nói “Thật ngại quá”. Trong xe cũng không ai nói chuyện nữa, mọi người đều có phần mất hứng.

Gần đến núi Minh Hà, xe dừng lại ven đường.

A Sùng hỏi: “Sao dừng vậy?”

Tưởng Tốn xuống xe: “Nghỉ mấy phút, cho xe nguội một chút.”

Cô mở mặt ghế của ghế lái, từng luồng hơi nóng phía dưới bốc lên. Cô vặn mở một chai nước khoáng, đổ từ từ một ít vào trong, hơi nóng bốc lên nhiều hơn.

A Sùng tự nhận kiến thức rộng cũng chưa từng thấy như vậy, vịn ghế thò đầu nhìn, một luồng mùi dầu diesel nồng nặc xông vào mũi.

https://thuviensach.vn

Trong xe bốc mùi, Tưởng Tốn bảo mọi người xuống xe đi dạo một vòng. Đối diện là sông, bên cạnh còn có nhà hàng, ngắm cảnh nhờ nhà vệ sinh, mọi người xuống xe hết.

Chỉ có Hạ Xuyên bình thản ngồi.

Tưởng Tốn cũng mặc kệ anh, cách nửa phút thì châm chút nước vào trong ghế ngồi.

Tuyết ít lại, bay lất phất, xung quanh xe đến xe đi, xe riêng, xe ba bánh nhỏ, xe motor nhanh nhẹn qua lại ở giữa, xe bán mía, sạp bánh chiên, nói chuyện ầm ĩ, cười nói không ngớt.

Tưởng Tốn lẳng lặng đứng bên cửa xe, cúi đầu, đường nét gò má như bút than phác họa, nét mặt thậm chí trông yên tĩnh hơn dãy núi xa xa.

Khi cô châm nước lần thứ ba, Hạ Xuyên mở miệng.

“Thật tâm à?”

Tưởng Tốn nhìn anh một cái: “Gì cơ?”

Hạ Xuyên cười: “Cậu ta đã làm gì mà cô chọc cậu ta vui như vậy?”

Tưởng Tốn cười: “Anh nghĩ nhiều rồi.”

“Vậy sao?” Hạ Xuyên sáp về trước, đưa một chai nước khoáng, “Nào, đun nóng giúp tôi.”

Tưởng Tốn: “…”

Hạ Xuyên hỏi: “Không đun à?” Chai nước khoáng áp sáp về trước từng chút một, rất nhanh đã đến vị trí ngực áo phao lông đen.

https://thuviensach.vn

“Cậu ta sẽ làm gì, tôi không cần đoán cũng biết.” Lại áp sáp về trước một chút.

“Chỉ giỏi mồm mép, còn có thể làm gì chứ?” Tiến về trước nữa, kề sát vào.

“Tôi ngược với cậu ta.” Dính sát rồi, đẩy đẩy.

Mặt Tưởng Tốn không biểu lộ cảm xúc gì.

Lại xoay một cái như có như không, rất nhẹ, như lông vũ trêu chọc. Lông vũ rơi xuống, lại đẩy từ từ vào trong.

Hạ Xuyên thấp giọng: “Rất mềm.”

Mẹ anh…

Còn đẩy vào, Hạ Xuyên nói: “Áo rất tốt.” Chai nước rời khỏi.

Ông nội anh…

Hạ Xuyên hỏi: “Chơi nữa không?”

Tổ tông nhà anh…

Tưởng Tốn giật phắt chai nước trong tay anh, bỏ vào trong ghế xe, cúi đầu châm nước tiếp.

Hạ Xuyên cười, lát sau mở cửa xe, ném túi du lịch dưới đất chỗ ghế phụ ra sau, mình ngồi vào ghế phụ.

Tưởng Tốn không đuổi anh như đuổi A Sùng.

Hạ Xuyên không quan tâm sắc mặt Tưởng Tốn. Anh dựa vào lưng ghế, gác chân một cách lười biếng, cười nhếch mép, rõ ràng vô cùng khoái

https://thuviensach.vn

trá. Anh muốn hút thuốc, sờ túi một cái mới nhớ hết thuốc rồi, theo thói quen móc một hộp kẹo nhỏ tung chơi.

Cho đến khi chai nước khoáng gần hết, ghế xe không bốc khói nữa, những người khác mới vừa nói vừa cười trở về.

Vương Tiêu xách một túi mía đã gọt xong cho Tưởng Tốn, nói nhỏ: "Cho chị." Lại xấu hổ thêm một câu, "Chị đừng buồn nha!"

Tưởng Tốn cười, cũng không khách sáo. Vương Tiêu vui vẻ lên xe, lúc này mới phát hiện chỗ ngồi có thay đổi. Mọi người tùy ý nói đôi câu, ngược lại không ai để ý, hai hàng sau chật chội như cũ.

Đóng cửa xe, Tưởng Tốn ném chai nước khoáng sang ghế phụ. Thân chai âm ấm nhơm nhớp, vừa vặn ngâm ở chỗ bốc khói, lúc này rơi trên đùi Hạ Xuyên.

Hạ Xuyên không nói gì, quẳng chai nước ra sau, đập trúng ngực A Sùng. A Sùng la lên: "Thứ gì vậy!" Vừa cầm vừa sờ, "Ai da sao nhớp thế này?"

Hạ Xuyên nói: "Nước nóng cậu muốn đó!"

Trong lòng A Sùng lộp bộp một cái, nhìn đông nhìn tây không nói thêm gì nữa.

Xe khởi động lần nữa, đằng sau sôi nổi vui vẻ, đằng trước không khí nặng nề.

Cách núi ngày càng gần, xa xa đã có thể nhìn thấy mây mù lượn quanh, màu sắc xanh biếc nổi lên rõ dần. Đến chân núi, khắp nơi thấy rõ nhà hàng và xe riêng. Mùa đông là mùa du lịch ế ẩm, trên núi lại ẩm ướt lạnh lẽo, nhưng gần cuối năm, người muốn tới đây nghỉ ngơi cũng khá nhiều.

https://thuviensach.vn

Vương Tiêu rất phấn khích: “Rốt cuộc đến rồi, không ngờ cũng nhanh thật đấy.” Nhưng sự phấn khích này không kéo dài bao lâu.

Qua chân núi, đi lên chính là đường đồi núi. Lúc đầu đường vẫn coi như rộng rãi, xe tới xe đi rất bình thường. Dần dần, mặt đường hẹp lại, đường dốc đứng ngoằn ngoèo, khúc cua lại gấp, mới quẹo một lần mà sắc mặt mấy người trên xe đã khá xấu, chỉ có A Sùng và Hạ Xuyên là vô cùng bình tĩnh.

Vương Tiêu lo lắng: “Sao đường này hẹp đến thế vậy, hơn nữa còn quá dốc, phía trên cũng vậy sao?”

Tưởng Tốn nói: “Đi lên đều vậy cả.”

Mấy người khác dặn Tưởng Tốn lái chậm một chút.

Trông từ cửa sổ xe ra ngoài, có thể nhìn thấy dãy núi trùng điệp, bông tuyết rơi xuống, nháy mắt đã không thấy tăm hơi. Một khoảng xanh biếc, rìa ngoài quốc lộ sâu không thấy đáy, xe sơ ý một chút là sẽ rơi tan xương nát thịt. Quẹo thêm một khúc cua gấp, xe dừng lại.

Đằng trước kẹt xe.

Mấy chiếc xe riêng chặn chỗ đó, có nam lẫn nữ la nói lớn tiếng. Tưởng Tốn hạ cửa kính xe xuống, tiếng theo gió truyền đến.

“Cứ lái lên như vậy đi. Mọi người đều lái vậy cả, không sao đâu!”

“Không được, đường này dốc quá, hai khúc cua đằng trước tôi đã run lập cập rồi. Tôi mới hỏi thăm, phía trên toàn là khúc cua gấp, tôi lái không được!”

“Tôi cũng không dám lái đâu. Cần gạt nước của tôi hỏng cả rồi, không thấy rõ đường nữa!”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn kêu: “Này ——”

Hạ Xuyên nhìn sang cô một cái.

Người đằng trước đang tranh cãi, nghe thấy có người kêu “Này”, không ý thức được là đang kêu bọn họ. Cho đến khi nghe thêm hai tiếng thì bọn họ mới kịp phản ứng, theo tiếng nhìn sang, chỉ thấy cô gái trong một chiếc SUV trắng đang thò đầu ra, mấy bông tuyết rơi trên tóc cô.

Cô la: “Mấy chiếc xe không dám lái?”

Bọn họ nghe không hiểu.

Cô lại la: “Mấy người các anh, đằng trước mấy chiếc xe? Mấy chiếc xe không dám lái?”

Bọn họ hiểu được, trả lời: “Hai chiếc, có hai chiếc thôi!”

Tưởng Tốn xuống xe, đi về phía bọn họ. Nhìn một cái mới phát hiện xe lên xuống núi đã kẹt cứng, muốn di chuyển sang bên cũng không di chuyển được, đầu sỏ là hai chiếc xe ở giữa, tài xế một nam một nữ. Tưởng Tốn lại quay đầu, mấy phút ngắn ngủi, một loạt xe đã kẹt sau đuôi xe cô, muốn quay đầu cũng không còn kịp.

Tưởng Tốn trở lại xe, trước tiên nhìn đằng sau một chút, tầm mắt quét qua mặt hai người đàn ông trung niên, rồi rơi vào mặt A Sùng. A Sùng mang vẻ kinh ngạc vui mừng cười với cô. Cô lập tức dời tầm mắt, hỏi hai người đàn ông hàng sau: “Chú ơi, mấy chú biết lái xe không?”

“Không biết không biết, bọn tôi không biết lái.”

Tưởng Tốn hỏi A Sùng: “Anh có thể lái đường đồi núi không?”

A Sùng nói: “Cô coi thường tôi quá rồi đó.”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn nói thẳng: “Anh đi lái hai chiếc xe đằng trước với tôi.” Quay đầu nói với Hạ Xuyên, “Anh lái xe tôi.”

Hạ Xuyên dựa vào ghế đầy lười biếng: “Không.”

Tưởng Tốn nói: “Bọn họ chặn đằng trước, chúng ta cũng không đi lên được.”

“Vậy thì chờ thôi.”

Người trên xe nói: “Vậy phải chờ đến khi nào chứ. Chi bằng giúp một tay đi, coi như làm người tốt việc tốt!”

Tưởng Tốn nhìn Hạ Xuyên, không nói câu nào. Hạ Xuyên cũng nhìn cô. Một lát sau, Hạ Xuyên xuống xe, đi về phía người ở đằng trước. A Sùng cũng nhảy xuống xe: “Tôi không biết lái xe số sàn, tôi đi giúp đằng trước đây!”

Dòng xe rốt cuộc chậm rãi di chuyển. Không bao lâu, khoảng cách xe thưa dần, thuận lợi đi về phía trước. Tưởng Tốn lái vừa nhanh vừa ổn định, mấy khúc cua gấp tiếp theo, người trên xe lại có hứng thú nói chuyện phiếm.

Hạ Xuyên lái xe con, người bên cạnh đang liên tục nói cảm ơn. Anh liếc nhìn gương chiếu hậu, cách một chiếc xe, anh có thể trông thấy đầu xe và đèn xe màu trắng.

Người hàng sau luôn nhìn phía sau, nói: “Cô bé đó lái xe cừ thật, khoảng cách xe chưa từng thay đổi.”

Mấy người kia đến đích, xe dừng lại, Tưởng Tốn cũng dừng xe theo. A Sùng và Hạ Xuyên trở lại xe, xe chạy tiếp, năm phút sau rốt cuộc dừng lại.

https://thuviensach.vn

Cửa xe mở ra, gió núi ùa vào mặt.

Vương Tiêu đứng trên đài ngắm cảnh, kêu lên: “Chỗ này quả là thần kì!”

Lưng chừng núi, trên đỉnh núi, toàn là nhà đá, sân nhỏ vườn hoa, biệt thự dân quốc, hơn trăm ngôi nhà nhiều vô số, tránh thoát loạn lạc chiến tranh, yên ổn cùng năm tháng hòa bình, tồn tại cùng núi non.

Tuyết đã ngừng rơi, ánh mặt trời xô đẩy tầng mây, lộ ra từng quầng sáng vàng ấm áp. Mây trắng xuôi gió bay qua đỉnh đầu, tỏa từng cái bóng sặc sỡ, ánh nắng đan xen cùng bóng râm. Lọt vào tầm mắt, núi non trùng điệp, xa xa mây mù lượn quanh, mênh mông bát ngát.

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Lấy từng món hành lý xuống xe, Tưởng Tốn dựa vào đầu xe. Hạ Xuyên dựa nghiêng vào hàng rào, cúi đầu, không biết đang nghĩ gì.

Tưởng Tốn đột nhiên nói: "Ê ——"

Hạ Xuyên liếc nhìn sang.

Tưởng Tốn cười: "Anh không biết lái xe số sàn phải không?"

Nụ cười của cô, mang theo sự châm biếm, mang theo sự chắc chắn, híp mắt, vô cùng xấu xa.

Hạ Xuyên cười một tiếng: "Biết thì sao, không biết thì sao?"

Tưởng Tốn nói: "Anh chờ xem."

Hàm ý không rõ.

Gió núi hơi lạnh, thổi lâu, lạnh thành rét buốt, nhiệt độ trên núi thấp hơn dưới núi ít nhất bảy, tám độ, chân núi đã đủ lạnh rồi, càng huống chi là ở đây. Một nhóm người chờ Tưởng Tốn.

Tưởng Tốn chỉ hướng đỉnh núi, nói với A Sùng: "Biệt thự số 232 các anh muốn đi ở đó, đi thong thả không tiễn."

A Sùng nhìn sang. Xa xa, có một tòa nhà màu xám đen ẩn nấp trong núi rừng, một áng mây mù từ trong bay qua.

https://thuviensach.vn

Khoảng cách này khiến người ta nhìn mà phát sợ.

A Sùng suýt thì nhảy dựng: “Cô không đưa chúng tôi lên à?”

Tưởng Tốn nói: “Không phải tôi đã đưa các anh lên rồi sao?”

“Vẫn chưa đưa đến cửa nhà mà!”

“Ai quy định đưa đến cửa nhà?”

“Ai sẽ đưa đến giữa đường chứ!”

Tưởng Tốn nói: “Nhớ tấm bảng quảng cáo ở cửa tiệm tôi không?”

A Sùng không hiểu: “Nhớ.”

“Trên đó viết gì?”

“Quảng cáo chứ gì.”

“Ừ… Trên đó viết rồi, tour núi Minh Hà một ngày, vé vào cửa một trăm hai bao gồm xe đưa đón.” Tưởng Tốn hỏi, “Đây là đâu?”

A Sùng há miệng: “Núi Minh Hà…”

Tưởng Tốn xoay người định đi. A Sùng ngăn cô lại, nhỏ giọng lấy lòng: “Cô xem cô xem, lời nói trước đây của tôi đã xúc phạm cô, nhưng cô lừa tôi cả đường thì cũng nên nguôi giận rồi chứ.”

Tưởng Tốn nói: “Nguôi giận rồi.”

A Sùng vui vẻ nói: “Vậy thì đưa chúng tôi đến cửa nhà đi!”

“Nhưng bây giờ người đắc tội với tôi không phải anh.”

“Hả? Vậy ai đắc tội với cô?”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn chỉ xa xa: “Anh ta.”

Bên kia, Hạ Xuyên dựa vào hàng rào, tay tung hộp kẹo, khuyên tai dạng hạt bên tai trái lóe một cái. Anh mỉm cười, đối diện thẳng với ngón tay Tưởng Tốn.

Tưởng Tốn xách túi du lịch của cô đi. A Sùng tức tối nói: “Đồ nhỏ nhen!” Kéo vali hỏi Hạ Xuyên, “Cậu đắc tội với cô ấy thế nào vậy?”

Hạ Xuyên lạnh lùng nhìn anh ta một cái.

A Sùng làm như không thấy: “Chúng ta thực sự phải leo bộ lên sao?”

“Vội gì chứ.” Hạ Xuyên đút tay vào túi đi về phía trước, “Ăn cơm trước đã.”

Phía sau đài ngắm cảnh là khách sạn Lệ Nhân, một ngôi biệt thự kiểu Tây, xây vào thời kì dân quốc, xây bằng đá núi.

Tưởng Tốn dẫn nhóm Vương Tiêu đi thuê phòng. Tiền phòng năm trăm hai mươi đồng một đêm, hai đôi vợ chồng hai nữ sinh, thuê tổng cộng ba phòng. Lấy được chìa khóa, Vương Tiêu lặng lẽ hỏi Tưởng Tốn: “Chị có thể lấy bao nhiêu tiền hoa hồng?”

Tưởng Tốn nói: “Tiền một bữa cơm.”

“Tiền một bữa cơm ư? Mấy chục? Mấy trăm?”

Người bên cạnh gọi cô ấy: “Được rồi Tiêu Tiêu, đừng làm mất thời gian của Tiểu Tưởng nữa. Chúng ta đi lên trước đi.”

Vương Tiêu lại hỏi một cách vội vội vàng vàng: “Hai người ban nãy là ở biệt thự phải không? Biệt thự bao nhiêu một đêm vậy chị?”

Tưởng Tốn cười: “Tiền cơm một năm!”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên và A Sùng đi vào, vừa vặn nghe thấy câu này.

A Sùng nói: “Một năm cô chỉ mới ăn chút cơm như thế thôi hả?”

Vương Tiêu “ồ” một tiếng, xấu hổ trốn lên lầu. Tưởng Tốn nhìn về phía bọn họ, không lên tiếng.

A Sùng nói: “Bọn tôi chưa ăn cơm trưa, lấp đầy bụng trước rồi sẽ đi lên.”

Tưởng Tốn không để ý đến bọn họ.

Cơm trưa gọi rau dớn xào, gà kho nồi đá, thịt xào măng, hương thung trộn, thịt ba chỉ hầm. Hai người đàn ông đói hơn nửa ngày, A Sùng ăn như hổ đói, Hạ Xuyên ăn gió cuốn mây tan.

Còn lại miếng thịt gà cuối cùng, A Sùng nói: “Mép cậu dính nước tương kìa!”

Hạ Xuyên không nhúc nhích, gắp miếng thịt gà kia. A Sùng đau lòng muốn chết dùng nước kho còn lại trộn cơm.

Ăn uống no đủ, Hạ Xuyên lại muốn hút thuốc, sờ túi, vô thức nhìn sang một chỗ.

Trong nhà ăn, hai mặt đều là cửa sổ kính chia ô sát sàn, khung cửa màu vàng, hơi thở cổ xưa. Tưởng Tốn đứng bên cửa sổ, xách túi du lịch của cô, lấy một gói thuốc lá trong đó đưa cho khách, cười thu tiền. Có một người phụ nữ gọi cô sang, cô lại lấy hai gói băng vệ sinh.

Trong túi du lịch của cô chứa đầy thuốc lá và băng vệ sinh.

A Sùng bới cơm, cũng nhìn Tưởng Tốn, nói: “Sao cô ấy làm hàng rong rồi?”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên kẹp ngón trỏ và ngón giữa, xoa xoa, nói: “Núi Minh Hà không có siêu thị.”

“Hửm?”

Hạ Xuyên hiếm khi nhẫn nại giải thích: “Cậu không phát hiện sao. Ở đây không có thương nghiệp hóa gì, trên núi không có siêu thị không có tiệm tạp hóa, muốn mua gì thì chỉ có thể xuống núi mua. Cô ấy chỉ bán đồ dùng cần thiết của đàn ông và phụ nữ.”

A Sùng nuốt cơm: “Tôi thật đã nhìn ra, cô ấy không chỉ nhỏ nhen mà còn là một người mê tiền, lúc bán đồ cười đẹp nhất.”

Người phục vụ đi qua, A Sùng gọi cô ấy lại: “Này, xe chúng tôi hỏng rồi, chỗ các cô có xe gì có thể cho chúng tôi thuê dùng một chút không?”

Người phục vụ nói: “Không có ạ.”

“Ở đây không có công ty cho thuê xe gì ư? Không phải có người bao xe du lịch sao, cô có điện thoại không?”

Người phục vụ nói: “Chỗ chúng tôi không có công ty cho thuê xe, bao xe du lịch thì có, đều là dân trong trấn cả. Có điều gần Tết rồi, có mấy người không làm việc này, các anh không chắc gọi được đâu.”

A Sùng hỏi: “Trong khách sạn của các cô luôn có xe, có thể đưa chúng tôi một chuyến trước không, chúng tôi trả tiền.”

Người phục vụ chần chừ: “Xe để không thì có một chiếc. Các anh biết lái xe không?”

“Biết chứ, bọn tôi biết lái xe!”

Hạ Xuyên đột nhiên mở miệng: “Xe này… số tự động hay là số sàn?”

https://thuviensach.vn

Người phục vụ nói: “Là xe van, số sàn.”

Con ngươi A Sùng trừng một cái.

Hạ Xuyên cười, thì ra bảo anh chờ, chính là chờ chỗ này.

Hạ Xuyên nói: “Tìm một người biết lái xe, đưa chúng tôi một chuyến.”

“Đầu bếp trong nhà bếp biết lái xe, nhưng ông ấy chắc chắn không được.”

Hạ Xuyên nhíu mày: “Khách sạn các cô không có lấy một tài xế à?”

“Có chứ.” Người phục vụ chỉ về một hướng, “Bình thường có cần thì chị ấy sẽ giúp khách sạn chúng tôi lái một chuyến.”

Hạ Xuyên nhếch miệng, nhìn về hướng ngón tay chỉ.

Là người phụ nữ đó.

Một lát sau, Tưởng Tốn kéo túi du lịch chuẩn bị rời khỏi. A Sùng liếc nhìn Hạ Xuyên, gọi: “Cô Tưởng ——”

Tưởng Tốn quay đầu lại.

A Sùng cười nói: “Mua thuốc.”

Tưởng Tốn đi sang, hỏi: “Muốn nhãn hiệu nào?”

A Sùng nhìn Hạ Xuyên, không mở miệng. Hạ Xuyên liếc cô mấy giây, hỏi: “Có những nhãn hiệu nào?”

“Ngọc Khê, Trung Hoa, Hoàng Hạc Lâu, Lợi Quần.”

Hạ Xuyên nói: “Xem thử.”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn lấy bốn gói thuốc lá trong túi ra, Hạ Xuyên lựa lựa chọn chọn.

Một người ngồi, một người đứng, cái bàn màu nâu đậm, có vết tích cũ. Anh cụp mắt nhìn, theo từng vết tích cũ kia, tầm mắt rơi xuống mép bàn, thấy dây kéo quần jean, vạt đuôi áo phao, còn có mông hông phụ nữ, đôi chân khép kín, khe hở nhàn nhạt ở giữa.

Tưởng Tốn thấp thoáng thấy vết sẹo trên đầu Hạ Xuyên, hơi mờ, không mấy rõ ràng, chưa nhìn mấy lần đã bị cắt ngang.

Hạ Xuyên hỏi: “Không có nhãn hiệu khác à?”

Tưởng Tốn lại lấy năm gói nhãn hiệu khác trong túi ra.

Hạ Xuyên khựng lại, bóc một gói Hoàng Hạc Lâu.

Tưởng Tốn nói: “Gói này một trăm.”

Hạ Xuyên ngậm thuốc, bật bật lửa, cuối cùng liếc khe hở khép kín kia một cái. Châm thuốc xong, anh rít một hơi, ngẩng đầu phả vòng khói thuốc về phía Tưởng Tốn.

Hạ Xuyên nói: “Đưa chúng tôi đi lên.”

Tưởng Tốn cười: “Không.”

Hạ Xuyên nhìn cô, nhếch miệng: “Bao xe cô, hai trăm một ngày.”

Tưởng Tốn cầm lấy một gói thuốc lá bỏ vào.

“Ba trăm.”

Ba gói thuốc lá bỏ vào.

“Bốn trăm.”

https://thuviensach.vn

Bốn gói thuốc lá bỏ vào.

“A Sùng, tính tiền.”

Tưởng Tốn nói: “Được!”

Ra khỏi khách sạn Lệ Nhân, đi về phía biệt thự số 232.

Hai người đàn ông ngồi phía sau. Tưởng Tốn thắt dây an toàn, chỉnh gương chiếu hậu, đạp chân ga một cái.

Gặp phải khúc cua 120 độ, cộng thêm đường dốc 40 độ, Tưởng Tốn đổi số một cái, hơi nhả côn, tăng ga, xe đủ sức vọt lên. Ngay sau đó gặp phải năm, sáu khúc cua hình chữ U, mỗi khúc cua đều có độ dốc không nhỏ, đằng trước hai chiếc xe giao nhau, đi sượt qua, đóng cửa sổ, dường như cũng có thể nghe thấy tiếng gió rít gào.

Hạ Xuyên và A Sùng không ai nói gì.

Xe dừng bên ngoài số 232.

Tòa nhà kiểu Âu xây bằng đá hoa cương, lá rụng đầy dưới đất, bốn phía là biển trúc thành khoảng, ba cây thông đen trăm tuổi trồng trong sân.

Trên núi Minh Hà, hơn hai trăm ngôi biệt thự dựa vào thế núi, làm láng giềng cùng núi. Bắt đầu từ cuối đời nhà Thanh, giặc Tây, quân phiệt, vệ binh, bố già giang hồ từng ở, còn có các bà vợ bé của quân phiệt và bố già.

Ngôi biệt thự này, không biết có lịch sử như thế nào.

A Sùng nhiệt tình chào mời: “Cô Tưởng, vào đây xem thử! Bề ngoài ngôi nhà này thoạt nhìn sao giống nhà ma thế chứ! Cô vào chọn một phòng đi.”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn nói: “Không cần, tôi có chỗ ở.”

“Cô ở đâu?”

“Khách sạn Lệ Nhân.”

A Sùng cũng không ép ở lại, kéo vali đi vào.

Hạ Xuyên xuống xe, đi mấy bước lại quay đầu. Tưởng Tốn vừa khởi động xe, nghe thấy anh nói: “Để lại 1916.”

Tưởng Tốn dừng động tác, nhìn thẳng mắt Hạ Xuyên. Dừng mấy giây, cô lục 1916 trong túi du lịch ra. Hạ Xuyên lấy ví, rút bốn tờ tiền ném vào trong xe, nhận lấy 1916 rồi đi.

Chỉ có bốn gói Hoàng Hạc Lâu 1916.

Trong phòng khách của biệt thự đặt sofa kiểu Âu, đối diện sofa là một lò sưởi đốt củi, bên trong đã sắp sẵn củi từ cây ăn trái. Cầu thang xoắn ốc, cửa sổ kính chia ô sát sàn, đỉnh mái vòm hình cánh hoa. A Sùng tham quan một vòng, vô cùng hài lòng.

A Sùng nói: “Chỗ này thật không tệ!”

Hạ Xuyên ngồi hút thuốc trên sofa: “Đi đốt lửa đi.”

A Sùng ngồi xổm bên lò sưởi, cầm lấy một cây củi nghiên cứu, nói: “Lát nữa tôi sẽ gọi điện thoại cho công ty kéo xe trước, chiếc xe kia cũng không thể cứ đậu ở đường cái được. Đúng rồi, mấy ngày tiếp theo chúng ta làm gì?”

Hạ Xuyên nói: “Chơi hai ngày trước đã, chuyện chính không vội.”

“Vậy ngày mai bảo cô gái đó dẫn chúng ta đi dạo. Đồ nhỏ nhen ấy đã tính chuẩn chúng ta phải dùng xe cô ấy phải không? Thật đúng là chưa từng

https://thuviensach.vn

thấy loại phụ nữ đó, có thể bắt nạt người khác như vậy!”

Nghiên cứu xong, A Sùng thử nhóm lửa.

“Đúng rồi, rốt cuộc cậu đắc tội với cô ấy thế nào vậy?”

Không ai trả lời.

Một lát sau, mới nghe thấy: “Tôi chạm ngực cô ấy.”

A Sùng quay phắt đầu lại.

“Ngực trái.”

Lách tách ——

Trong lò sưởi, ngọn lửa bay cao.

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Phòng khách mờ tối, tỏa đầy ánh lửa đỏ, mùi củi từ cây ăn trái thoang thoảng nhàn nhạt như có như không.

Hạ Xuyên kẹp điếu thuốc lá, đứng lên, quét phòng khách một vòng, đi về phía cầu thang. A Sùng bị lửa hơ nửa ngày, không cam lòng nói: “Cậu cưỡng…”

Anh ta cũng muốn chạm một cái!

Hạ Xuyên đi lên dọc theo cầu thang xoắn ốc. Trên lầu có tổng cộng năm phòng, trong phòng bày biện đơn giản, đồ dùng trong nhà kiểu Âu phục cổ, đèn dầu thủy tinh khung đen, vài tấm ảnh cũ treo trên tường. Diện tích phòng tắm cực lớn, bên trong đặt một cái bồn tắm, buồng tắm vòi sen bằng kính trong góc, bồn rửa mặt gần cửa sổ.

Một mặt tường đều là cửa sổ cao nửa người, trông ra ngoài có thể thấy được dãy núi xanh ngát, ngôi biệt thự này giống như tồn tại một mình trên đời.

Anh tắm rửa một cái, quấn khăn tắm đi ra nhà tắm. A Sùng ngậm điếu thuốc lá, đang hí hoáy “Bộ đun nước nhúng chìm”, hỏi anh: “Cậu chạm ngực cô ấy lúc nào vậy? Chạm thế nào?”

Hạ Xuyên lau tóc, cười: “Sao, muốn học à?”

A Sùng nói: “Dạy tôi vài chiêu thôi!”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên dùng sức đập khăn lau đầu một cái, đánh tay A Sùng: “Vẫn chưa bị người ta đùa bỡn đủ à?”

A Sùng cười gượng: “Chờ lát nữa bảo cô ấy tới đón chúng ta đi ăn tối nhé?”

“Ban nãy ăn không no à?”

“Cậu không định ăn tối?”

Hạ Xuyên lấy một hộp kẹo nhỏ, ném một viên kẹo vào miệng: “Không ăn nữa.”

A Sùng nói: “Vậy buổi tối tôi gói về cho cậu.”

“Tùy ý.”

A Sùng cầm bộ đun nước nhúng chìm về phòng mình, thử đun một bình nước, uống một ngụm, lợi cuối cùng không đau nữa. Khi trời sắp tối, anh ta gọi điện thoại cho Tưởng Tốn, cơm tối vẫn ăn ở khách sạn Lệ Nhân, lần này gặp nhóm Vương Tiêu.

Vương Tiêu nhìn xung quanh, hỏi A Sùng: “Người bạn kia của anh không tới hả?”

A Sùng hỏi: “Cô tìm cậu ta?”

“Em chỉ tùy tiện hỏi chút thôi…”

A Sùng cười nói: “Tinh thần cậu ta không tốt, ngủ sớm rồi!”

“Hả? Tinh thần anh ấy không tốt? Vóc dáng to cao đến vậy mà…”

“Trông được nhưng không dùng được thôi… Cậu ta yếu ớt lắm!”

Tưởng Tốn ăn miếng cơm, khóe mắt liếc anh ta một cái.

https://thuviensach.vn

Một ngày gần kết thúc, Tưởng Tốn đưa A Sùng về biệt thự. Sau khi trở về cô tắm một cái, ôm tiền nằm trên giường, đếm qua từng tờ một.

Cô có phòng của mình ở khách sạn Lệ Nhân. Diện tích phòng không lớn, cùng tầng với nhân viên khách sạn, được cái là một phòng riêng, bên ngoài có một ban công rộng, phong cảnh tuyệt đẹp.

Đếm tiền mệt, cô vẫn không ngủ được. Tối mùa đông, nhiệt độ trên núi cực thấp, máy điều hòa trong phòng cô bị hỏng, trong tay chỉ có thể ôm một ly nước ủ ấm. Ở một lát, cô dứt khoát khoác chiếc áo len, xách mía, ra ngoài tìm người giải sầu.

Nhân viên tụ tập tán gẫu trong vườn hoa ngoài trời, bên cạnh đốt một đống lửa, nhìn thấy Tưởng Tốn, vội gọi cô sang, hỏi chuyện nhà cô: “Chị cứ nói sao hơn nửa tháng em cũng không tới đây, thì ra mẹ em…”

Tưởng Tốn cười: “Chuyện sớm muộn thôi, không có gì đâu.”

Một nhân viên khác lấy một bao đỏ ra: “Đây là chút tấm lòng của mọi người bọn chị.”

Tưởng Tốn từ chối: “Không cần đâu ạ.”

“Không có bao nhiêu cả, chỉ chút tấm lòng thôi, em nhận đi!”

Tưởng Tốn không muốn nhận, phía sau có người nói một câu: “Cứ nhận đi.”

Các nhân viên cùng kêu lên: “Ông chủ!”

Một nhân viên nhường chỗ ngồi, Thạch Lâm ngồi xuống, vừa vặn đối diện Tưởng Tốn, nói: “Cũng có một phần của chú, không nhiều đâu, cứ nhận đi.”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn không khách sáo nữa, cười cười nhận lấy: “Vậy cảm ơn mọi người. Ăn mía đi.”

Ngày mai còn phải làm việc, ăn mía xong, các nhân viên liền về phòng, trong vườn hoa chỉ còn lại Tưởng Tốn và Thạch Lâm.

Thạch Lâm hỏi cô: “Tiệm tạp hóa kia vẫn phải tiếp tục mở à?”

Tưởng Tốn nói: “Trước tiên cứ mở đã, qua Tết cháu sẽ tìm người nhượng sang.”

“Nhượng sang rồi cháu làm gì?”

“Làm hướng dẫn viên du lịch thế nào?”

Thạch Lâm nói: “Tính khí này của cháu không thích hợp làm hướng dẫn viên du lịch.”

“Tính khí gì của cháu?”

“Tính khí người khác đạp cháu một cái, cháu cho người ta một bạt tai.”

Tưởng Tốn nói: “Chú nói đó là người ngang ngược không biết lý lẽ, cháu không phải.”

“Từ nhỏ cháu đã vậy, sao không phải?”

“Đừng cậy già lên mặt nhá!” Nói đoạn, Tưởng Tốn mở bao đỏ ra đếm đếm tiền.

Thạch Lâm cười: “Cháu không thể chờ về phòng rồi đếm sao?”

“Cháu đếm xong rồi về phòng.” Đếm xong, Tưởng Tốn nói: “Thế này mà còn nói không nhiều à?”

https://thuviensach.vn

“Họ chi không nhiều, phần chính là chú chi.” Thạch Lâm nhìn Tưởng Tốn một lúc, thấy cô chỉ khoác một chiếc áo len lưới, thở dài, “Được rồi, về phòng đi, nghỉ ngơi sớm một chút. Mấy ngày nữa chú về quê, trong khách sạn có mấy đứa nhỏ không về, cháu có thể đón Tết với chúng.”

Tưởng Tốn vẫy vẫy bao đỏ, đứng lên, cười: “Không cần lo cho cháu. Chú đón Tết coi như bốn mươi có ba rồi, năm nay về lại sắp bị ông nội ép kết hôn.”

Thạch Lâm buồn cười nói: “Không phiền cháu bận tâm.”

Trên núi mặt trời mọc sớm, hương tre thoang thoảng dạo mát trong núi. Hạ Xuyên ngửi được, mở mắt ra, cảm nhận ánh sáng nửa sáng nửa tối một chút, lại nhắm một lúc mới ngồi dậy, mặc áo ngủ, chân trần đi tới ban công.

Sương mù giăng khắp núi, màu trắng đậm nhạt, mây trắng nối liền thành biển, núi Minh Hà hóa thành hòn đảo. Nơi chân trời có một tia sáng đỏ thẳng tắp đang từ từ leo lên sườn núi.

Rừng cây cùng khe núi mát rượi và yên tĩnh, trong thung lũng trống không truyền đến tiếng vọng.

Tưởng Tốn đứng trên ban công rộng, nhìn thấy mây mù ngưng tụ lại, thấy mặt trời mọc sương tan, đột nhiên nhớ tới trận tuyết hôm qua, tuyết rơi hơn một tiếng, vậy mà không để lại chút dấu vết.

Hai tiếng sau, xe của Tưởng Tốn đậu bên ngoài biệt thự số 232.

Hạ Xuyên và A Sùng một trước một sau đi ra. Tưởng Tốn hỏi: “Muốn đi đâu?”

Hạ Xuyên nói: “Gần đây có suối à?”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn nhìn anh một cái: “Anh muốn ngắm suối?”

Hạ Xuyên nói: “Sáng sớm tôi nghe thấy tiếng nước chảy.”

Tưởng Tốn hiểu rõ: “Là Nhận Trì.”

Nhận Trì là hai thác nước nhỏ, gần đây nước mưa ít, thác không hề hùng vĩ gì. Nhưng lúc đến gần, hơi lạnh nhè nhẹ vẫn mãnh liệt, hơi nước luôn ngưng tụ bốn phía, rất nhiều tinh thể băng kết lại hai bên thác nước nhỏ.

A Sùng nói: “Nước này có gì đẹp?”

Hạ Xuyên lắng nghe tiếng vang, tiếng róc rách thấm lạnh lọt vào tai, chính là tiếng vọng truyền đến từ trong thung lũng trống không nghe thấy lúc mặt trời chưa mọc.

Anh liếc nhìn Tưởng Tốn đứng trên tảng đá, hỏi: “Không giới thiệu một chút à?”

Tưởng Tốn đút hai tay trong túi: “Giới thiệu? Tôi đâu phải hướng dẫn viên du lịch.”

“400 một ngày, dẫn cô tới chơi à?”

Tưởng Tốn nhìn anh một hồi mới mở miệng: “Rất lâu rất lâu trước đây…”

Giới thiệu của cô vô cùng nhạt nhẽo, A Sùng nhẫn nhịn nghe hết. Hạ Xuyên, người bảo cô giới thiệu một chút đã sớm đi đến bên cạnh thác nước, giẫm lên tảng đá, thưởng thức tinh thể băng nổi lên.

Đi dạo Nhận Trì xong, lại đi dạo thêm hai thắng cảnh khác. Đến giờ cơm trưa, Tưởng Tốn lại dẫn họ đến khách sạn Lệ Nhân ăn cơm.

https://thuviensach.vn

Tối qua Hạ Xuyên không ăn gì, sáng sớm ăn ít nên bây giờ đã đói.

Gọi món xong, A Sùng đi đến quầy thu ngân lấy hai chai rượu, cười híp mắt hỏi cô bé thu ngân: “Có rượu nóng chút không?”

Cô bé kinh ngạc: “Hả?”

A Sùng nói: “Anh muốn uống rượu nóng.”

“Cái này… là bia mà ạ!”

A Sùng nói: “Hay là em đun nóng một chút giúp anh nhé?”

Cô bé rất đơn thuần: “Đun nóng thế nào ạ?”

A Sùng chống cằm dựa vào quầy: “Em nghĩ giúp anh thử xem?”

Cô bé còn chưa nghĩ ra, xa xa truyền đến một tiếng quát: “Lăn sang đây!”

A Sùng ôm bia lăn sang, lại quay đầu nói với cô bé: “Hôm nào sẽ tìm em đun nóng nhé!”

Mặt cô bé đỏ bừng.

Tưởng Tốn không ăn cùng họ. Cô ngồi trong vườn hoa ngoài trời, ăn cơm cùng nhân viên thay ca. Mọi người nói nói cười cười, cửa sổ chia ô ngăn cách hai thế giới.

Hạ Xuyên nhìn thoáng qua, chuyên tâm ăn cơm.

Buổi chiều tiếp tục dạo chơi.

Đến thắng cảnh thứ năm ngày hôm nay, Hạ Xuyên lại bảo Tưởng Tốn giới thiệu một chút.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn nói: “Rất lâu rất lâu trước đây…”

A Sùng nói: “Cô Tưởng, cô tha cho tôi đi!”

Tưởng Tốn nhìn về phía Hạ Xuyên.

Hạ Xuyên ngậm một điếu thuốc, không châm, nói: “Tiếp tục.”

Tưởng Tốn cười: “Rất lâu rất lâu trước đây, nơi này tên là đình Thanh Sơn, về sau đổi tên thành đài Phù Vân.”

Đài Phù Vân có địa thế đặc biệt, nằm ở mỏm núi nhô ra, bốn phía gần khoảng không, trông về nơi xa núi non xanh biếc sương mù giăng kín, chân trời trắng xóa, phong cảnh thật thật giả giả lọt hẳn vào tầm mắt.

Đình như cánh chim gần tầng mây. Gió ùa vào mặt, nâng mái tóc dài của Tưởng Tốn. Giọng cô cũng nhàn nhạt nhẹ nhàng, hơi tan đi theo gió, lọt vào tai thật thật giả giả.

Hạ Xuyên ngồi xuống, nhìn mặt bên của cô. Hôm nay cô không búi tóc, sắc mặt nhợt nhạt, đáy mắt có màu xanh đen, vải đen mỏng trên cánh tay tựa như sắp bay đi theo gió.

Hạ Xuyên nói: “Được rồi.”

Giọng Tưởng Tốn im bặt.

Hạ Xuyên bật bật lửa, ánh sáng yếu ớt, thoáng cái đã tắt. Anh bật thêm hai lần, hỏi Tưởng Tốn: “Có lửa không?”

Tưởng Tốn lấy một cái bật lửa trong túi ra.

Hạ Xuyên thoáng dừng lại: “Sang đây.”

Tưởng Tốn nhíu mày, đưa bật lửa, không nhúc nhích.

https://thuviensach.vn

“Sang đây, châm lửa cho tôi.” Hạ Xuyên lặp lại lần nữa.

Tưởng Tốn nói: “400 một ngày, còn bao châm lửa à?”

Hạ Xuyên cười một tiếng: “Mua đồ cũng tặng quà, cô không có chút “Dịch vụ giá trị gia tăng’ nào?”

Sáu chữ “Dịch vụ giá trị gia tăng”, anh nói đầy ẩn ý sâu xa, giọng điệu có phần là lạ.

Hạ Xuyên lại nói: “Tôi đã bao cô, một tuần tiếp theo, cô định cứ trưng cái bản mặt thối đó à?”

Tôi đã bao cô…

Tổ tiên nhà anh!

Hạ Xuyên ngậm thuốc: “Sang đây.”

Tưởng Tốn đi về phía anh, đứng vững trước mặt anh, “tạch” một cái, châm lửa.

Cô đứng thẳng tắp, gió vừa mạnh vừa lớn, ngọn lửa lắc lư không vững, như sắp tắt như không.

Hạ Xuyên nói: “Che một chút!”

Tưởng Tốn đưa tay che lửa, cúi đầu xuống, mái tóc dài bay lên, có vẻ sắp đụng vào ngọn lửa.

Hạ Xuyên sáp về trước, ngậm thuốc lá, một tay kẹp châm lửa, tay kia nắm lấy một sợi tóc dài trước mặt. Tưởng Tốn nhíu mày rút tóc ra, bàn tay che lửa vừa rụt lại, ngọn lửa liền bị gió thổi tắt.

Hạ Xuyên ngước mắt: “Đốt… tiếp.”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn nhấn bật lửa, ngọn lửa vọt lên thật cao. Bật lửa giá rẻ, trên mặt viết “Khách sạn Lệ Nhân”, bàn tay cầm bật lửa, trắng nõn thon dài, móng tay trơn tròn.

Hạ Xuyên hút một hơi, thuốc đã châm, thẳng người, đầu thuốc màu đỏ sáng lên một chút. Anh thở ra một vòng khói, mang theo mùi bia nhàn nhạt.

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Buổi trưa đã uống ít bia, bia Minh Hà sản xuất trong vùng, mùi vị bình thường, nhưng có chút ít còn hơn không.

Hạ Xuyên rất lâu không đụng vào bia, trong núi cảnh đẹp không khí trong lành, ngay cả rau theo mùa cũng ngon vô cùng. Buổi trưa anh đã uống hơn mấy ly, đi ra từ trong khách sạn ấm áp, lại hóng gió lạnh ở đài Phù Vân nửa ngày nên hơi nhức đầu.

Hút thuốc rồi, thoải mái hơn nhiều.

Tưởng Tốn đứng một bên, cúi đầu nghịch bật lửa, ngọn lửa chợt lên chợt xuống.

Hạ Xuyên nhìn cô, nói: “Ngồi một lát đi, chờ A Sùng chụp ảnh xong.”

A Sùng đã sớm giơ di động chạy sang một bên. Xung quanh khách du lịch lui tới, anh ta tìm cả buổi mới tìm được một vị trí đẹp nhất, mời một người đẹp chụp ảnh giúp anh ta, lúc này hai người đang nói nói cười cười.

Góc này của đài Phù Vân, chỉ có hai người Hạ Xuyên và Tưởng Tốn.

Tưởng Tốn ngồi xuống.

Hạ Xuyên hỏi: “Cô hút thuốc à?”

Tưởng Tốn liếc anh một cái: “Không hút.”

“Vậy tại sao mang theo bật lửa?”

https://thuviensach.vn

“Sưởi ấm.”

Hạ Xuyên nhìn cô, không nói gì.

Tưởng Tốn cười cười: “Đề phòng bất cứ tình huống nào.”

Hạ Xuyên hỏi: “Bất cứ tình huống nào cái gì?”

“Như anh vậy.”

Hạ Xuyên búng tàn thuốc, thực ra không cần búng, gió thổi qua là tàn thuốc tự rơi từ lâu.

Anh hỏi: “Cô làm việc này bao lâu rồi?”

“Việc nào?”

“Hướng dẫn dã ngoại.”

“Nửa ngày.”

Tay búng tàn thuốc của Hạ Xuyên dừng lại.

Tưởng Tốn lại nói: “Thêm mấy tiếng nữa là một ngày.”

Hạ Xuyên cười: “Nói như vậy thì tôi còn là khách hàng đầu tiên của cô?”

“Đúng thế.”

“Bình thường cô đưa người khác lên núi rồi về?”

“Có người bao xe thì đi cùng.”

“Vậy tôi còn là khách hàng đầu tiên của cô?”

https://thuviensach.vn

“Anh là người đầu tiên bảo tôi giới thiệu một chút.” Tưởng Tốn liếc anh, hơi hất cằm, “Cũng là người đầu tiên bảo tôi châm thuốc.”

Hạ Xuyên cười, hút hai hơi thuốc.

Anh không nói gì. Tưởng Tốn vui vẻ nhàn nhã, ngồi xếp bằng theo thói quen.

Đài Phù Vân hình tròn, một vòng ngoài đều là ghế đá màu trắng xám. Cô mặc chiếc áo phao lông màu đen hôm qua, mang giày ống thấp mũi tròn, ngồi xếp bằng, hai tay để chỗ mắt cá chân, hờ hững nhìn núi xa xa.

A Sùng quay lại, đưa di động bảo Hạ Xuyên xem ảnh. Hạ Xuyên không có hứng thú.

A Sùng nói: “Tôi cũng chụp một tấm cho cậu.”

Hạ Xuyên mặc kệ anh ta.

A Sùng lại quấn lấy Tưởng Tốn: “Tôi chụp một tấm cho cô nhé?”

Tưởng Tốn vuốt vuốt tóc, cười một tiếng: “Được thôi.”

“Chỉ một tấm… hửm?” A Sùng không ngờ.

Tưởng Tốn vẫn ngồi xếp bằng: “Mau chụp đi.”

Ống kính nhắm chuẩn. Trong màn hình, sắc trời màu xanh nhạt, cô đón gió, ngồi xếp bằng, tựa như bay vút lên trời cao, phía sau là vực sâu thăm thẳm, trời đất chỉ độc mình cô.

Hình ảnh dừng lại.

Tưởng Tốn đi khởi động xe.

A Sùng xem ảnh một hồi, hỏi Hạ Xuyên: “Muốn xem không?”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên lạnh lùng nói: “Tôi rảnh vậy à?”

A Sùng xem thêm một lúc mới cất di động.

Trên đường về lại đi qua mấy ngôi biệt thự.

Hạ Xuyên hỏi: “Núi Minh Hà có bao nhiêu biệt thự?”

Tưởng Tốn lái xe: “Hơn 200.”

“200 bao nhiêu?”

Tưởng Tốn suy nghĩ một chút: “Hơn 250 thì phải.”

“Xây nên thế nào?”

“Vào cuối đời nhà Thanh, một nhà truyền giáo người Anh tới đây xây ngôi biệt thự đầu tiên, sau đó tiếp tục có người tới đây.”

A Sùng thán phục: “Cuối đời nhà Thanh? Lịch sử đúng là đủ lâu đời đấy.”

Tưởng Tốn cười nói: “Anh muốn xem chỗ lâu đời hơn một chút, tôi cũng có thể dẫn anh đi.”

A Sùng nói: “Được đấy được đấy, ở đâu?”

Tưởng Tốn nói: “Nghĩa trang.”

Hạ Xuyên cười thành tiếng. A Sùng buồn bực không vui ngã vào lưng ghế, không lên tiếng nữa.

Tưởng Tốn cũng mỉm cười.

Lại đi qua một ngôi biệt thự, xe dừng lại.

https://thuviensach.vn

Một người phụ nữ khoác khăn choàng vai màu nâu đậm chặn xe ven đường. Người phụ nữ đi tới bên cửa sổ xe nói: “Hôm qua cô đã biết cháu lên núi, sao cũng không sang đây? Cô có mang đồ cho cháu đấy.”

Tưởng Tốn cười ra hiệu hàng sau: “Cháu có khách.”

Người phụ nữ nhìn về phía Hạ Xuyên và A Sùng, nhiệt tình nói: “Có muốn cùng uống tách cà phê không?”

Hạ Xuyên nhìn về phía biệt thự. Trong vườn hoa có mấy cái bàn ghế trắng, có nam lẫn nữ, người châu Á, châu Âu đang nói nói cười cười.

Tưởng Tốn giải thích với hai người hàng sau: “Vị này là bà Bạch, thuê quyền sở hữu ngôi biệt thự này hai mươi năm. Bà ấy thường gọi bạn bè tới đây nghỉ ngơi, rất nhiệt tình.”

Vốn là tùy ý đi dạo, đi dạo đến đây, vừa vặn uống tách cà phê. Hạ Xuyên và A Sùng xuống xe.

Cà phê bưng lên rất nhanh, xay bằng tay, hương vị đậm đà.

Bà Bạch cười nói: “Tôi là người Thượng Hải. Hai mươi năm trước, lần đầu tiên đến đây nghỉ tôi đã yêu nơi này, sau đó chồng tôi dứt khoát dẫn tôi tới đây ở lâu dài, mùa hè hàng năm chúng tôi đều sẽ tới đây ở hai tháng. Hai anh là lần đầu tiên tới à?”

Hạ Xuyên nói: “Lần đầu tiên.”

“Ở khách sạn Lệ Nhân?”

“Không, ở chỗ khác.”

Bà Bạch nói: “Là tới nghỉ ngơi sao?”

https://thuviensach.vn

Lời này hỏi đến kì lạ. Người đến núi Minh Hà, ai mà không phải tới nghỉ ngơi?

A Sùng nói: “Đúng vậy, chúng tôi tới đây nghỉ ngơi.”

Bà Bạch nhìn nhìn A Sùng, lại nhìn nhìn Hạ Xuyên, nói: “Không giống.”

Hạ Xuyên cười hỏi: “Đi nghỉ ngơi mà cũng có giống hay không sao?”

“Có chứ.” Bà Bạch chỉ chỉ bạn bà ấy, “Người ăn mặc xinh đẹp cầm tách cà phê, chính là người đến nghỉ ngơi.”

Lại chỉ chỉ một người phụ nữ trung niên bưng khay: “Đó là người đến làm việc.”

Tầm mắt nhìn về phía Tưởng Tốn đang bị người khác kéo nói chuyện phiếm, nói: “Cháu ấy…”

Hạ Xuyên hỏi: “Cô ấy là gì?”

Bà Bạch nghĩ nghĩ: “Cháu ấy là tới giải sầu, nhân tiện kiếm tiền.”

Hạ Xuyên suy nghĩ một chút, nở nụ cười.

Bà Bạch lại hỏi: “Hai anh thì sao?”

Hạ Xuyên nhấp một hớp cà phê, một lát sau mới nói: “Tới tìm người.”

Bà Bạch đang định mở miệng, tiếng cười bên kia thu hút sự chú ý của bà ấy.

Tưởng Tốn thoát khỏi vây khốn, chạy sang đây trong một trận cười đùa ầm ĩ.

Bà Bạch hỏi: “Trò chuyện gì thế, vui như vậy?”

https://thuviensach.vn

“Nói đùa mấy câu thôi ạ.” Không biết đã nói chuyện vui vẻ gì, gò má Tưởng Tốn hồng hồng, không nhợt nhạt như trước đó.

Hạ Xuyên nhìn cô, nói: “Nên đi rồi.”

“Chờ một chút, cô đi lấy ít đồ.” Bà Bạch đứng lên.

Trên ghế chỉ còn lại ba người họ.

A Sùng hỏi: “Tiếp theo chúng ta đi đâu?”

Tưởng Tốn nói: “Dẫn anh đi ăn tối.”

“Cô vừa nói vậy, tôi thật đúng là hơi đói rồi.”

Hạ Xuyên mở miệng: “Đến khách sạn Lệ Nhân à?”

Tưởng Tốn nói: “Đúng vậy.”

Hạ Xuyên như cười như không: “Ăn cơm cũng có thể nhận được tiền hoa hồng?”

Tưởng Tốn khựng lại.

Hạ Xuyên nói: “Đổi sang chỗ khác.”

“Vậy đi sơn trang Minh Hà.”

Hạ Xuyên nhìn cô một cái: “Cũng có tiền hoa hồng?”

Tưởng Tốn không nói gì.

Hạ Xuyên cười: “Đi xuống núi.”

Khách sạn dưới chân núi…

https://thuviensach.vn

Ông nội anh!

Bà Bạch quay lại, xách hai trái dưa hấu.

Tưởng Tốn im lặng nhìn dưa hấu chằm chằm, hồi lâu nói: “Cô nói mang đồ cho cháu, là dưa hấu ạ?”

Bà Bạch buồn cười nói: “Cháu đây là cái vẻ mặt gì vậy. Cô đã mang cả thảy mười trái dưa hấu lên núi, cho cháu hai trái mà còn không được à?”

Tưởng Tốn bưng lấy dưa hấu, nói: “Cháu thích lắm. Lần này cô ở bao lâu?”

Nụ cười của bà Bạch nhạt đi một chút: “Xem thử tình hình của chồng cô thôi, không chắc chắn.”

Quay lại xe, Tưởng Tốn để hai trái dưa hấu trên ghế phụ.

Xe lái xuống núi, rất nhanh đã đến chân núi. Tưởng Tốn dẫn họ vào khách sạn lớn Phú Hà.

Trong khách sạn đầy ắp người.

Nhiều khách du lịch ngại ở trên núi đắt nên đều chọn ở dưới núi, lúc này chính là giờ cao điểm dùng cơm, trong phòng ăn gần như hết chỗ.

Con nít chạy tới chạy lui, trên chỗ ngồi của các khách du lịch bày đầy đặc sản địa phương mới vừa mua, nhân viên phục vụ bưng khay bận đến mức chân không chạm đất.

Tưởng Tốn chiếm được một bàn trống, gọi hai người ngồi xuống chọn món. Ăn cơm xong, tốn hơn 600 đồng, không tính là quá đắt.

Lúc rời khỏi, nhân viên thu ngân nói với Tưởng Tốn: “Ơ, hôm nay chị tới đây ăn cơm à?”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn chỉ chỉ đằng sau, nhân viên thu ngân sáng tỏ.

Ra khỏi khách sạn, Hạ Xuyên hỏi: “Quen à?”

Tưởng Tốn nói: “Đúng vậy.” Nhìn về phía Hạ Xuyên, cười, “Quên nói cho anh, chỗ này cùng một ông chủ với khách sạn Lệ Nhân.”

Hạ Xuyên không tiếp lời.

Lên xe, anh vừa móc điếu thuốc, trước mặt đột nhiên có một thứ ném tới, anh vô thức nhận lấy.

Là một cái bật lửa, trên mặt viết “Khách sạn Lệ Nhân”.

Hạ Xuyên cười cười, ngậm điếu thuốc, nhìn về phía kính chiếu hậu đằng trước. Người phụ nữ trong kính đang chuyên tâm chăm chú nhìn đường phía trước. Anh luôn nhìn, một lát sau, rốt cuộc chạm một đôi mắt.

Anh bật bật lửa, ngọn lửa dâng lên thật cao, không châm thuốc.

“Cô vẫn luôn nhìn tôi.”

Tưởng Tốn thu tầm mắt.

Hạ Xuyên hỏi: “Nhìn gì?”

Tưởng Tốn không lên tiếng.

Ngọn lửa hạ xuống, Hạ Xuyên lại bật bật lửa lên một cái, “cạch” một tiếng rõ ràng truyền tới phía trước.

“Muốn nhìn gì?”

Tưởng Tốn vẫn không lên tiếng.

“Đẹp trai không?”

https://thuviensach.vn

Ngọn lửa dâng lên, anh xoay xoay quanh đầu thuốc, nhưng không châm, ánh mắt luôn nhìn chằm chằm kính chiếu hậu.

“Không dám nhìn nữa?”

Anh từ từ sáp về trước, tay phải vịn ghế xe phía trước, điếu thuốc kề sát cổ Tưởng Tốn, rướn tới từng chút một, dừng ở khóe miệng Tưởng Tốn.

Anh vẫn ngậm thuốc.

Hạ Xuyên thấp giọng nói: “Trên đường tới cô cũng đang nhìn, nhìn gì?”

Đằng trước lâu không có âm thanh, Hạ Xuyên cho rằng sẽ không có câu trả lời, một lát sau, tiếng lại truyền đến.

“Anh vẫn luôn nhìn tôi.”

Hạ Xuyên nhướng mày.

“Nhìn gì?”

Hạ Xuyên không lên tiếng.

“Muốn nhìn gì?”

Hạ Xuyên không nói tiếng nào.

“Đẹp gái không?”

Hạ Xuyên vẫn không đáp.

“Trên đường tới anh cũng đang nhìn, anh không nhìn tôi, sao biết tôi đang nhìn anh?”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên cười thành tiếng, tay trái bật bật lửa, ngọn lửa ngay bên gò má Tưởng Tốn, nong nóng, đỏ chói mắt.

Tưởng Tốn không hề nhúc nhích.

Đầu thuốc lóe sáng lên, Hạ Xuyên phả một vòng khói, nói: “Đẹp gái.”

Nói xong, anh dựa vào lưng ghế lần nữa.

Hàng sau cùng, con ngươi A Sùng đảo tới đảo lui.

Khách sạn Lệ Nhân.

Một người đàn ông và Tôn Hoài Mẫn cùng đi vào, đằng sau còn có anh em họ của Tôn Hoài Mẫn đi theo.

Tôn Hoài Mẫn khoác cánh tay người đàn ông nói: “Chị ấy nói phải đi thăm họ hàng, em cũng không hỏi nhiều. Anh cũng biết quan hệ hai nhà bọn em không mấy tốt mà. Em đặc biệt đi mời chị ấy hai lần, còn gọi hai cú điện thoại cho chị ấy, chị ấy vẫn không chịu.”

“Cô ấy đi thăm họ hàng gì?”

“Em đâu biết.” Dừng một chút, lại nói, “Kính Tùng, nếu không thì em gọi một cú cho chị ấy nữa nhé?”

Từ Kính Tùng nói: “Cô ấy đi thăm họ hàng, còn có thể bay về à?”

Tôn Hoài Mẫn bất đắc dĩ nói: “Được rồi, vậy lần sau tìm cơ hội khác.”

Mấy người đang định đi đến phòng ăn, cửa đại sảnh đột nhiên có hai người đi vào. Từ Kính Tùng tùy ý lướt qua một cái, đôi mắt nhìn thẳng tắp, không di chuyển được nữa.

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Tôn Hoài Mẫn trắng nhợt, nhạt nhẽo gọi một tiếng: “Chị, sao chị tới đây rồi?”

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Tưởng Tốn ôm hai trái dưa hấu lớn, nhìn lướt một vòng mấy người đứng trong đại sảnh. Tôn Hoài Mẫn, Từ Kính Tùng, hai người anh họ, một em trai họ cùng hai người chị họ của Tôn Hoài Mẫn.

Cô nhớ ra rồi, hôm nay thứ bảy, Từ Kính Tùng mời người ngang vai vế của nhà họ Tôn ăn cơm.

Từ Kính Tùng tiến lên mấy bước, nụ cười gần như lấy lòng: "Tới rồi sao cũng không nói một tiếng, anh có thể đi đón em."

Tưởng Tốn nói: "Anh quen thuộc chỗ này hơn tôi?"

Từ Kính Tùng khựng lại, lại đón lấy dưa hấu của Tưởng Tốn: "Có nặng không, anh cầm giúp em nhé?"

Tưởng Tốn né tránh, nói: "Nhiều chuyện!"

Câu đầu tiên của cô không mặn không nhạt, câu thứ hai rõ ràng là mất kiên nhẫn, Từ Kính Tùng hơi xấu hổ, sượng cả mặt.

Mấy anh em họ của nhà họ Tôn đưa mắt nhìn nhau, không biết ở đây đang diễn vở gì. Sắc mặt Tôn Hoài Mẫn đã trở lại bình thường, đi tới cười nói: "Hôm nay Kính Tùng mời cơm… Không phải chị nói hôm nay đi thăm họ hàng nên không tới sao?"

Tưởng Tốn im lặng hai giây, như cười như không nói: "Đúng nhỉ."

Từ Kính Tùng hỏi: "Họ hàng của em đâu?"

https://thuviensach.vn

“Không biết, vẫn chưa bịa ra.”

Đằng sau truyền đến một tiếng phì cười. A Sùng chỉ vào một cái đầu lớn để tạo cảm giác tồn tại, nói: “Tôi chính là họ hàng của em ấy, tôi là anh họ hàng xa của em ấy!”

Lúc này Từ Kính Tùng và Tôn Hoài Mẫn mới biết người này đi cùng Tưởng Tốn.

Tôn Hoài Mẫn rõ ràng rất vui: “Vậy mà trùng hợp thế, chị và anh họ của chị cũng tới đây hả!”

Từ Kính Tùng hừ một tiếng, phớt lờ “ông anh họ” này, nói với Tưởng Tốn: “Em tới cũng tới rồi, đợi lát nữa cùng ăn bữa cơm. Mọi người đều có mặt cả, thế nào thì cũng không thể thiếu một mình em được.”

Tưởng Tốn vẫn không trả lời, anh họ A Sùng nói thay cô: “Không cần đâu, tôi với em họ tôi mới vừa ăn rồi về đấy. Em họ, em mau lên lầu cất dưa hấu đi, anh chờ em trong phòng ăn.”

Tưởng Tốn liếc anh ta một cái, không để ý đến ai cả, ôm hai trái dưa hấu lớn xanh mướt chậm rãi đi lên lầu.

A Sùng vui vẻ cười không ngớt.

Trên đường về, A Sùng chẳng qua chỉ nhớ ra trong biệt thự không có gì ăn, định mua mấy lốc bia, rồi gọi món ăn khuya tối nay gói mang về, cho nên bảo Tưởng Tốn quay lại đây một chuyến trước. Ai mà biết đồ nhỏ nhen này gặp được họ hàng, nói chuyện cũng đầy ẩn ý châm chọc.

Anh ta cảm thấy cực thú vị.

Đến phòng ăn gọi món, anh ta bám lấy cô bé thu ngân nói chuyện phiếm, len lén liếc bàn Từ Kính Tùng, hỏi nhỏ: “Cô Tưởng kia, chính là

https://thuviensach.vn

người đi cùng bọn anh, bán thuốc ở đây ấy…”

Cô bé thu ngân còn nhớ anh ta tìm cô bé đun nóng bia, sắc mặt ửng đỏ nói: “Em biết, chị ấy thế nào?”

“Cô ấy với mấy người kia là họ hàng à? Quan hệ trông không tốt lắm nhỉ!”

Cô bé thu ngân nhìn bên kia một cái, nói: “Em không rõ ạ, em chưa từng nhìn thấy họ hàng của chị ấy.” Dừng một chút, nhớ ra gì đó, “Người đàn ông bên kia thì em có ấn tượng. Trước đây anh ấy có tới hai ba lần, từng nói chuyện với chị Tưởng, chị Tưởng không mấy để ý đến anh ấy.”

A Sùng nói: “Chị Tưởng? Cô ấy lớn hơn em mấy tuổi?”

“Không biết ạ, dù sao thì chị ấy cũng lớn hơn em. Anh muốn biết chị ấy mấy tuổi thì có thể hỏi chị ấy mà.”

A Sùng cười hì hì nói: “Cái này mà cũng nghe không hiểu à? Anh muốn biết tuổi của em cơ…”

Cô bé thu ngân ngượng ngùng cúi đầu.

A Sùng lại nói: “Chị Tưởng của em rất quen thuộc với người ở đây nhỉ. Buổi chiều gặp được bà Bạch, còn tặng cho cô ấy hai trái dưa hấu. Cô ấy còn được bán đồ ở đây nữa.”

Cô bé thu ngân gật gật đầu: “Ông chủ của bọn em chăm sóc cho chị ấy lắm, nghe nói là nhìn chị ấy lớn lên. Lúc nhỏ chị ấy đã ở dưới núi, thường hay chạy tới đây. Có điều sau khi chị ấy mười lăm tuổi thì dọn đi, hai năm trước mới quay lại, ở cùng với mẹ chị ấy ở trấn An Hà.”

“Sau mười lăm tuổi dọn đi?”

https://thuviensach.vn

“Ừm, đúng vậy. Mẹ chị ấy tốt lắm. Chị Tưởng có lúc rất dữ, nhưng người cũng rất tốt. Có điều bố chị ấy không phải người tốt, vì tiền mà con cái cũng bán được, xấu lắm cơ. Sau khi hai người họ ly hôn, chị Tưởng theo mẹ chị ấy đến nơi khác.”

Bên ngoài khách sạn Lệ Nhân, Hạ Xuyên ngồi trong xe chờ hai người kia.

Anh rảnh rỗi quan sát chiếc xe này.

Bề ngoài xe thoạt nhìn xám xịt, nhưng bên trong lại rất sạch sẽ. Chỗ cửa sổ trước để một hộp khăn giấy, một miếng giẻ lau màu xanh, một sợi dây thắt kiểu Trung Quốc màu đỏ treo phía trên, trên ghế lái có một tấm nệm màu trắng gạo. Dưới sàn hàng sau, hôm qua còn có một ít vỏ hạt dưa và vỏ quýt, hôm nay đã sạch bóng.

Xe rất lớn, không thích hợp nữ sinh lái.

Thời gian hơi lâu mà họ vẫn chưa ra. Hạ Xuyên không kiên nhẫn móc một điếu thuốc lá, ngậm trong miệng định châm lửa, do dự một chút, lại cất bật lửa, khóe mắt nhìn thấy trong tấm che nắng lật lên có kẹp tờ báo.

Hạ Xuyên xuống xe, mở cửa ghế phụ lái, ngồi vào, rút tờ báo ra.

Là hai tờ báo cũ mấy tuần trước, không có gì đáng xem. Anh lại tiện tay mở ngăn kéo, bên trong là một số hóa đơn, hai cái bật lửa, một gói Trung Hoa mềm chưa bóc, một chai kem dưỡng da tay nhỏ, một cây bút nguyên tử, còn có một cuốn sổ nhỏ.

Anh lấy cuốn sổ ra lật một cái, nở nụ cười.

Vừa khéo lật đến một trang gấp góc, trên đó viết:

Bình thủy (1), 12/

https://thuviensach.vn

Bộ đun nước nhúng chìm (1), 25/

Lợi Quần (3), 60/

…

1916 (5), 500/

Bao xe (7), 2800/

Bật lửa (1), -1/

Đến cả một món đồ chơi như vậy cũng ghi sổ…

Cũng không biết là hôm nay lén ghi vào lúc nào…

Hạ Xuyên cười sờ sờ bật lửa trong túi, mắt đảo qua, đột nhiên chú ý tới trang trước, ngày ghi chú phía trên là hôm kia:

Tiền phúng điếu, 15200/

Anh mím mím môi, để cuốn sổ lại, đóng ngăn kéo rồi ngồi một phút, xuống xe.

Đi vào phòng ăn của khách sạn Lệ Nhân, liếc mắt là nhìn thấy A Sùng đang nói chuyện phiếm với cô bé thu ngân. Anh bóp bóp ngón tay, từ từ đi về phía quầy thu ngân.

A Sùng đang nghe đến hào hứng.

“Hồi nhỏ nhà chị ấy giàu lắm, sau đó bố chị ấy thua sạch hết tiền, còn đi theo mấy người phụ nữ không rõ ràng. Đến khi chị ấy tốt nghiệp cấp 2, bố chị ấy không chịu chu cấp cho chị ấy đi học nên mẹ chị ấy ly hôn với bố chị ấy, dẫn chị ấy đến nơi khác kiếm sống. Ai mà ngờ mới quay lại hơn hai năm, mẹ chị ấy đã sinh bệnh qua đời.”

https://thuviensach.vn

A Sùng hỏi: “Hồi nhỏ nhà cô ấy rất giàu?”

“Đúng vậy, cũng không phải việc bí mật gì, người gần đây đều biết cả. Mảnh đất của khách sạn lớn Phú Hà dưới núi chính là của nhà họ đấy.”

A Sùng còn muốn hỏi nữa, một bóng mờ đột nhiên ụp xuống đỉnh đầu.

Anh ta quay sang, thấy gương mặt âm u của Hạ Xuyên.

A Sùng cười gượng: “Đồ ăn vẫn chưa mang lên, tôi ngồi nghỉ một lát thôi!”

Hạ Xuyên cười một tiếng: “Có khát nước không?”

“Hả?”

Hạ Xuyên nói với cô bé thu ngân: “Mang ly trà cho cậu ta!”

A Sùng vội nói: “Không cần, không cần đâu… Này, cậu cũng thiếu kiên nhẫn quá đấy, bây giờ mới mấy phút thôi mà. Hồi nãy đồ nhỏ nhen kia chạm mặt họ hàng nên mới kéo dài một lúc!” Hất hất cằm ra hiệu, “Chính là bàn kia, em gái gì đó của đồ nhỏ nhen, hai người không hợp nhau.”

Hạ Xuyên chỉ nhìn bên kia một cái, hỏi A Sùng: “Cô ấy cất dưa hấu phải cất cả buổi?”

“Không biết, có lẽ cô ấy nhân tiện ăn dưa hấu chăng?”

Hạ Xuyên cười khẩy: “Rồi ép nước dưa hấu?”

“Cảm giác hài hước của cậu ngày càng tốt đấy!”

Cô bé thu ngân nói xen vào: “Chị Tưởng tới rồi.”

Hai người đồng loạt nhìn về phía cửa.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn chậm rãi đi tới, vừa vào phòng ăn liền thấy hai nhóm người nhìn cô chằm chằm. Một nhóm là chiếc bàn ở giữa, ánh mắt Từ Kính Tùng niềm nở. Một nhóm là quầy thu ngân, cô bé nháy đôi mắt to long lanh nước, A Sùng vẻ mặt thương tiếc, người đàn ông kia…

Người đàn ông kia ngậm điếu thuốc lá, tay quay bật lửa, khóe miệng nhếch lên, như cười như không.

Gò má trái của Tưởng Tốn tựa như cảm giác được ánh lửa nong nóng.

Vương Tiêu đi theo đằng sau chui lên, nhìn Hạ Xuyên nói: “Các anh cũng ở đây hả, em còn mới vừa nói về các anh với chị Tưởng đấy.”

Hạ Xuyên không để ý đến cô ấy. A Sùng nhiệt tình hỏi: “Nói bọn anh cái gì?”

Vương Tiêu nói: “Em vừa bàn bạc với chị Tưởng, bố mẹ em và bọn em tách riêng ra chơi, em với chị họ của em cũng không biết chỗ nào vui, hay là chúng ta ghép chung một xe đi.”

A Sùng mừng rỡ: “Ý kiến hay. Có hai người đẹp các em bầu bạn thì tốt quá rồi! Cô Tưởng không có vấn đề phải không?”

Tưởng Tốn cười nói: “Tôi không có ý kiến.”

“Bao nhiêu?”

Hạ Xuyên đột nhiên mở miệng, ánh mắt mọi người đều hướng về phía anh.

Hạ Xuyên nhìn Tưởng Tốn chằm chằm, cười hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

Tưởng Tốn: “…”

Một lát sau, Tưởng Tốn mới nói: “200.”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên cười một tiếng, đứng trước mặt cô.

Tưởng Tốn thấp hơn anh gần hai cái đầu. Anh cúi đầu, cô ngẩng đầu, hai người gần đến mức chỉ còn lại khoảng cách một nắm tay rưỡi.

Hạ Xuyên cũng không nói gì, nhìn cô một lúc, lấy điếu thuốc ngậm trong miệng xuống, từ từ kẹp vào tai Tưởng Tốn.

“Coi tôi như thằng nhà giàu ngốc (1)?”

(1) Nguyên gốc là 凯子 (Khải tử): nghĩa ban đầu là “Kẻ ngốc”, bây giờ chuyên chỉ đàn ông bị phụ nữ lừa tiền nhưng lại không lấy được lợi ích.

Đầu ngón tay chạm tai cô, ngắn ngủi, hơi nhột, không hề có độ ấm.

Hạ Xuyên thấp giọng: “Nghĩ đẹp vô cùng… Điếu này coi như tiền boa, lên xe!”

Nói xong, anh đi trước.

Tiền boa…

Một gói 1916 100 đồng, một điếu 5 đồng.

5 đồng tiền boa…

Tưởng Tốn lấy điếu thuốc trên tai xuống, nhún nhún vai với Vương Tiêu: “Thấy chưa, tôi đã nói anh ta sẽ không đồng ý mà!”

Mặt Vương Tiêu đầy vẻ thất vọng, nhìn nhìn bóng lưng Hạ Xuyên rời khỏi, lại nhìn nhìn Tưởng Tốn, ánh mắt mơ hồ.

Từ Kính Tùng ngồi không yên, đi sang đây, tầm mắt quét trên người Vương Tiêu và chị họ của cô ấy cả buổi trước, cuối cùng rơi vào mặt Tưởng Tốn, hỏi: “Người ban nãy là ai?”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn nói: “Anh họ cả của tôi.”

Từ Kính Tùng sửng sốt.

A Sùng xách hộp mang về cười hì hì đi tới, kéo Tưởng Tốn nói: “Đi mau đi mau, không thấy anh họ cả của em đi trước rồi sao, đuổi theo anh ấy mau!”

Anh họ cả…

Cố nội nhà anh!

Tưởng Tốn lên xe, cũng không nhìn Hạ Xuyên ngồi ghế sau, đạp chân ga.

Đến biệt thự số 232, Tưởng Tốn chờ hai người đó xuống xe. A Sùng xách đồ ăn thức uống xuống trước, chờ Hạ Xuyên.

Hạ Xuyên ngồi trên xe, nói: “Sáng mai sáu giờ.”

A Sùng la lên: “Sáu giờ? Tôi dậy không nổi đâu!”

Hạ Xuyên phớt lờ anh ta, chờ Tưởng Tốn trả lời.

Tưởng Tốn nhìn kính chiếu hậu một cái, một lát sau nói: “Được.”

Hạ Xuyên hỏi: “Thuốc đâu?”

“Gì cơ?”

“Điếu ban nãy cho cô.”

“Vứt rồi.”

Hạ Xuyên cười cười, móc hộp thuốc lá rồi lấy ra một điếu thuốc.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn xõa mái tóc dài, lỗ tai ẩn bên trong.

Vừa rồi Hạ Xuyên đã chú ý tới, lỗ tai cô rất nhỏ, người già nói lỗ tai to mới có phúc.

Anh gạt tóc cô ra, Tưởng Tốn nghiêng đầu một cái.

Cách mái tóc, tay Hạ Xuyên kề sát tai cô.

"Đã bán nhiều thuốc lá như vậy, sao không nếm thử mùi vị của nó?"

Tưởng Tốn cười nói: "Sao anh biết tôi chưa từng nếm thử?"

Điếu thuốc kẹp vào, vị trí cũ, đè mấy sợi tóc. Hạ Xuyên cũng mặc kệ, nhìn nhìn cô trong kính chiếu hậu, chỉ thấy một đôi mắt sáng ngời.

Hạ Xuyên cười một tiếng, nói: "Vậy nếm thử điếu này của tôi xem, mùi vị khác đấy."

Anh xuống xe, đi vào trong biệt thự. A Sùng đi theo sau lưng anh, nghe thấy tiếng xe đằng sau nghiền qua lá khô.

Về đến biệt thự, A Sùng để hết bia và đồ ăn khuya vào tủ lạnh, rồi ngồi xổm bên lò sưởi nhóm lửa.

Khóe mắt anh ta liếc Hạ Xuyên, thấy anh luôn nhìn ti vi chằm chằm, không nhịn được hỏi: "Đồ nhỏ nhen đó xinh đẹp lắm à?"

Hạ Xuyên liếc anh ta một cái.

A Sùng ngồi xuống đất, cầm cây củi từ cây ăn trái nói: "Cậu hơi không bình thường lắm."

Hạ Xuyên lại nhìn về phía ti vi.

A Sùng nói: "Cậu có hứng thú với cô ấy?"

https://thuviensach.vn

Giọng Hạ Xuyên lành lạnh: “Cậu rảnh lắm à?”

“Có thì có, không có thì không có, cậu xác định một lời đi!”

“Xác định một lời với cậu?”

“Xác định một lời rồi, tôi dễ chắc chắn có nên theo đuổi cô ấy hay không.”

Hạ Xuyên cười một tiếng: “Theo đuổi đi!”

A Sùng nghi hoặc: “Cậu không có hứng thú? Không có hứng thú mà cậu đối với cô ấy như vậy…”

“Tôi đối với cô ấy thế nào?”

A Sùng nói: “Kẹp thuốc vào tai cô ấy, buổi chiều trong xe hai người nói anh nhìn tôi tôi nhìn anh, cậu còn chạm ngực cô ấy.”

Hạ Xuyên nói: “Mỗi lần cậu gặp phụ nữ còn bảo họ dùng ngực để đun nóng đồ uống giúp cậu.”

“Tôi chỉ trêu họ chút thôi.”

“Tôi cũng chỉ trêu cô ấy một chút.”

“Cậu lại không… hửm?” A Sùng ném củi vào trong đống lửa, “Trêu chọc cô ấy?”

Hạ Xuyên xem ti vi, cười nói: “Trêu cô ấy rất thú vị.”

A Sùng nhìn anh cả buổi mới nói: “Sáu giờ tôi dậy không nổi, mình cậu đi đi.”

Hạ Xuyên nói: “Ừm.”

https://thuviensach.vn

Ti vi không có gì đáng xem, anh đứng dậy, đi lên lầu.

A Sùng chờ anh đi đến chỗ rẽ cầu thang mới lại mở miệng: “Cậu đừng tự trêu mình vào…”

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Tưởng Tốn quay về khách sạn Lệ Nhân, cô bé ở quầy lễ tân gọi cô lại.

“Mấy người kia ở lại rồi.”

Tưởng Tốn hỏi: “Ở mấy đêm?”

“Nghe nói chị sẽ ở một tuần nên họ Từ nói đặt trước một tuần.”

“Ở lại hết à?”

Cô bé quầy lễ tân nói: “Ừm, không đủ phòng nên thuê bốn phòng, ba người đàn ông kia một phòng, hai cô gái một phòng, em gái chị và họ Từ mỗi người một phòng, họ Từ mời khách.”

Tưởng Tốn nói: “Biết rồi.”

“Em thấy anh ta vẫn đang giành tình cảm của chị đấy. Thật không biết xấu hổ, đã tốt với em gái chị hơn rồi mà còn muốn tới quấn lấy chị. Em gái chị biết rõ chuyện gì mà còn đi theo anh ta như vậy!”

Tưởng Tốn cười nói: “Một người muốn đánh một người muốn bị đánh thôi!”

Cô bé quầy lễ tân ngập ngừng: “Chị Tưởng, chị không để tâm thật à? Họ Từ kia trông cũng đẹp trai, lại là một phú nhị đại (1), chị không thích anh ta chút nào sao?”

https://thuviensach.vn

(1) Phú nhị đại: chỉ con cái nhà giàu sinh vào những năm 80, kế thừa gia tài kếch xù.

Tưởng Tốn nói: “Chị mù à?”

Tưởng Tốn đi rồi, cô bé thu ngân trong phòng ăn nhắm chuẩn lúc rảnh rỗi chuồn sang, tò mò nói: “Chị có biết chị Tưởng với người đàn ông kia là sao không?”

Cô bé quầy lễ tân cười nói: “Sao em cũng nhiều chuyện đến vậy thế!” Hạ giọng nói, “Thực ra cũng không có gì. Em gái chị Tưởng làm việc trong công ty của bố người đàn ông đó, năm ngoái công ty họ tổ chức tới đây du lịch, chị Tưởng vừa vặn lên núi, người đàn ông đó liền để mắt tới chị Tưởng. Nhưng rạng sáng một ngày Tiểu Vương thấy em gái chị Tưởng đi ra từ phòng người đàn ông đó…”

“Hả? Hai người họ ấy ấy rồi?”

“Đây không phải em nói thừa à!”

Tưởng Tốn về đến phòng, vừa nằm xuống giường, di động kêu “tít tít” hai tiếng.

Là tin nhắn của Tôn Hoài Mẫn, hỏi cô ở phòng nào.

Tưởng Tốn phớt lờ.

Một lát sau, điện thoại tới, Tưởng Tốn chờ một chút mới nhận máy.

“Chị, sao chị không trả lời tin nhắn của em?”

Tưởng Tốn cởi vớ nói: “Có chuyện gì?”

“Chị ở phòng nào thế? Em đi qua tìm chị nhé?”

https://thuviensach.vn

“Tìm tôi làm gì?”

“Tìm chị tán gẫu mà.”

“Tôi với cô có gì hay để tán gẫu?” Tưởng Tốn sờ sờ chân mình, lạnh như băng, nếu sáu giờ sáng mai ra ngoài thì phải thêm một đôi vớ.

Tôn Hoài Mẫn nói: “Chúng ta là hai chị em, sao lại không có gì để nói?”

Tưởng Tốn nói: “Chị em cô ở phòng bên cạnh cô kìa.”

Tôn Hoài Mẫn nói: “Nói thế nào thì mẹ em cũng là cô nhỏ trước của chị, chúng ta cũng là chị em.”

Tưởng Tốn ném di động lên giường, mang dép vào, đến nhà vệ sinh giặt vớ, lúc đi ra điện thoại vẫn đang nói.

“Chị —— Rốt cuộc chị có đang nghe không thế? Nói chuyện đi!”

Tưởng Tốn cầm lấy di động: “Đang nghe đây.”

Tôn Hoài Mẫn thở lấy hơi, im lặng trong chốc lát, rốt cuộc hỏi: “Bây giờ Kính Tùng có ở chỗ chị không?”

Tưởng Tốn cười: “Cô nên uống thuốc rồi!” Nói xong trực tiếp cúp điện thoại.

Lỗ tai yên tĩnh lại, Tưởng Tốn chuẩn bị đi tắm. Mới vừa cởi áo khoác, một điếu thuốc lá rơi từ trong túi ra.

Cô nhặt lên, cầm trong tay nhìn một chút.

Trên đầu lọc thuốc lá màu vàng viết “1916”.

https://thuviensach.vn

Người mua loại thuốc này không nhiều, dân bản xứ thích Trung Hoa và Lợi Quần hơn, huống chi giá 1916 tương đối cao hơn một chút nên cô chuẩn bị rất ít hàng.

Không ngờ người đàn ông đó thích loại thuốc này.

Tưởng Tốn đặt nơi đầu mũi quẹt một cái, ngửi thấy mùi sợi thuốc lá nồng nặc, cô chẳng thích. Để điếu thuốc lên tủ đầu giường, cô lấy đồ ngủ đi tắm.

Trên núi Minh Hà, nhiệt độ sáng sớm thấp đến kinh hồn.

Trời vẫn còn tối, Tưởng Tốn mò mẫm ra cửa. Mấy bông tuyết rơi xuống đỉnh đầu cô, nhỏ đến mức khiến người ta dễ bỏ qua. Đến khi xe dừng ngoài biệt thự số 232, trên trời đến cả bóng mấy bông tuyết này cũng không thấy.

Hạ Xuyên ra trễ năm phút, liếc mắt liền thấy chiếc SUV trắng đậu ở đó.

SUV bật đèn xe. Trong hai chùm sáng màu vàng, nhiều hạt nho nhỏ đang lơ lửng, có thể là trôi nổi, cũng có thể là sương mù. Trên núi toàn cây cối, dưới đất đều là cỏ và lá rụng, ở đây độ ẩm cao nên bụi không bay lên nổi, vậy đó là sương mù rồi.

Người phụ nữ đó nhắm mắt dựa vào ghế lái, mặc cùng một chiếc áo phao lông, quấn cùng một cái khăn choàng.

“Cộp cộp” ——

Hạ Xuyên gõ cửa sổ hai cái.

Tưởng Tốn mở mắt, ý thức mơ hồ trong thoáng chốc.

Hạ Xuyên mở cửa, ngồi vào hàng sau, nói: “Thức rồi à? Lái xe.”

https://thuviensach.vn

“Đi đâu?” Giọng Tưởng Tốn còn hơi khàn.

Hạ Xuyên nằm dựa vào ghế, hai chân gác lên lưng ghế trước, nói: “Chỗ cảnh đẹp nhất vào buổi sáng.”

Tưởng Tốn không xuất phát.

Hạ Xuyên vốn đã nhắm mắt, không nghe thấy động tĩnh, anh lại mở mắt ra, hỏi: “Sao không đi?”

Tưởng Tốn hỏi: “Anh thích đôi mắt, tai hay mũi?”

Hạ Xuyên cười nói: “Cô là hỏi, tôi thích đôi mắt, tai hay mũi tôi, hay là thích đôi mắt, tai hay mũi cô?”

Tưởng Tốn cười cười: “Nếu anh thích đôi mắt, tôi dẫn anh đi xem giọt sương trên lá trúc, quầng nước trên mặt hồ, ngắm sương mù, ngắm bóng núi, ngắm mặt trời mọc.”

Hạ Xuyên không cười nữa.

Anh liếc nhìn kính chiếu hậu,Tưởng Tốn không nhìn anh.

Anh hỏi: “Tai thì sao?”

“Nghe tiếng người, nghe tiếng suối, nghe tiếng thác nước, nghe núi hát. Nếu anh đi sớm một tiếng, thì còn có thể nghe gõ chuông, niệm kệ.”

Hạ Xuyên trầm mặc rất lâu, lại thấp giọng hỏi: “Mũi thì sao?”

“Dẫn anh đi công viên Thanh Sơn, anh đứng ở đó đừng cử động.”

Hạ Xuyên dựa vào ghế không nói gì, nhìn đăng trước, dường như có thể xuyên qua lưng ghế, thấy người phụ nữ vừa mới nói chuyện. Hôm nay

https://thuviensach.vn

anh chỉ chú ý đến quần áo của cô, khăn choàng của cô, nhưng không chú ý đến khuôn mặt cô.

Có hơi hối hận.

Hạ Xuyên hỏi: “Cô thì sao, cô thích gì?”

“Tôi thích giường vào sáu giờ sáng.”

Hạ Xuyên cười, thở phào một hơi, không biết tại sao thở phào, cũng có lẽ là vì anh rốt cuộc có thể nhắm mắt lại lần nữa.

Hạ Xuyên nói: “Đi công viên Thanh Sơn.”

Công viên Thanh Sơn ở lưng chừng núi.

Sắc trời nửa sáng, mây mù lượn quanh. Trong công viên trồng hoa mai vàng, hoa sơn trà, hoa thược dược, hoa tulip, hoa hồng, có loại đến thời kì nở hoa, có loại vẫn chưa đến kì ra hoa, có hoa đã nở rộ, có hoa vẫn đang ngủ say.

Đỏ hồng xanh trắng, biển hoa mênh mông.

Hạ Xuyên không “đứng bất động” theo lời cô. Anh tìm một cái ghế đá ngồi xuống, tư thế ngồi buông tuồng, dạng rộng chân, vì dáng cao nên lưng còn hơi khom, nhưng không hề gù. Phối với cái đầu đinh cùng khuyên tai dạng hạt bên tai trái, giống ——

Giống Lục Lâm hảo hán, giống vua núi, giống lão đại giang hồ.

Hạ Xuyên đột nhiên la to: “Tôi không ngửi được thứ nên ngửi, ngửi được thứ không nên ngửi.”

Tưởng Tốn nuốt miếng khoai lang nướng, hỏi: “Ngửi được rồi?”

https://thuviensach.vn

Cô ngồi trên ghế đá bên kia, cách mấy chục mét, ngồi xếp bằng, bưng ly giữ nhiệt, ăn khoai lang nướng.

Sắc trời lại sáng lên một chút, đã nhìn thấy ánh sáng đỏ bên kia núi.

Hạ Xuyên liếc mắt nhìn cô, một lúc nói: “Cho tôi một củ.”

Tưởng Tốn cười cười, xách khoai lang nướng còn lại sang.

Trong túi nilon còn ba củ, hai củ nho nhỏ, một củ to, đều mang theo hơi nóng âm ấm, vẫn chưa nguội hẳn.

Hạ Xuyên lấy một củ to, hỏi: “Ở đâu ra?”

Tưởng Tốn nói: “Đầu bếp của khách sạn nướng buổi sáng.”

“Sớm vậy à?”

“Bốn giờ đầu bếp đã dậy rồi.”

Khoai lang đã lột vỏ, lộ ra phần thịt màu cam, mùi thơm tràn ngập.

Chụm hai tay lại mới có thể cầm hết củ khoai, được Hạ Xuyên cắn hai cái là đi hơn nửa. Anh ăn hết một củ, Tưởng Tốn vẫn đang ăn củ đầu tiên.

Hạ Xuyên lại lấy củ thứ hai trong túi nilon, hỏi Tưởng Tốn: “Trong ly là gì?”

Tưởng Tốn hỏi: “Muốn uống à?”

Hạ Xuyên nói: “Khát rồi.”

Tưởng Tốn mở nắp, rót một ly, mùi thơm nồng của cà phê xông vào mũi.

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên dừng một chút, chờ nắp ly đặt trước mặt anh, anh mới nói: “Cà phê với khoai lang, bữa sáng đặc sắc của khách sạn Lệ Nhân?”

“Không muốn à?”

Hạ Xuyên cầm nắp ly lên, uống một hơi cạn sạch.

Mùi cà phê cùng mùi khoai lang, chia cách hương hoa như có như không.

Hạ Xuyên ăn xong, nhìn màu đỏ hồng xanh trắng đầy khắp núi, tầm mắt lại rơi vào mặt Tưởng Tốn.

Tưởng Tốn đã quay lại ghế đá cách mấy chục mét, vẫn đang ăn nửa đoạn khoai nhỏ cuối cùng, đột nhiên nghe thấy: “Biệt thự số 232 có lịch sử gì?”

Tưởng Tốn nhìn về phía anh, nghĩ một chút rồi nói: “Người châu Âu xây dựng, mấy chục năm trước từng sửa chữa.”

“Hết rồi?”

“Hết rồi.” Tưởng Tốn nói, “Trên núi hơn 200 ngôi biệt thự, ai mà nhớ nổi.”

“Ở cổng có ba cây thông đen trăm tuổi, trên núi Minh Hà còn có chỗ nào có thông đen trên trăm tuổi không?”

Tưởng Tốn lại suy nghĩ một lúc, lắc lắc đầu: “Chắc không có.” Cô nhìn Hạ Xuyên, hỏi, “Anh muốn hỏi gì?”

Hạ Xuyên nói: “Quá khứ của nó.”

“Quá khứ?”

https://thuviensach.vn

“Năm 1938.”

Tưởng Tốn mơ hồ: “Anh muốn biết chuyện ngôi biệt thự đó vào năm 1938?”

“Ừm.”

Tưởng Tốn quan sát Hạ Xuyên, lát sau nói: “Có thể đi tìm địa chí.”

“Tôi biết.” Ngón trỏ của Hạ Xuyên đẩy đẩy nắp ly đã trống không, nói, “Bây giờ chỉ là thông báo cho cô, chiều mai nhớ việc này.”

Tưởng Tốn hỏi: “Anh muốn tìm năm 1938? Tìm được rồi thì sao?”

Hạ Xuyên nói: “Tìm người.”

“Người nào?”

“Muốn biết à?”

Tưởng Tốn không trả lời.

Không bao lâu, Hạ Xuyên nói: “Tìm tổ tiên của tôi.”

Tìm tổ tiên…

Tưởng Tốn liếc mắt, xoay đầu qua.

Hạ Xuyên nhìn dáng vẻ của cô, cười thành tiếng, tâm trạng cực kì vui vẻ.

Mặt trời đã mọc, nơi chân trời là màu đỏ ấm áp, không nhìn thấy mây mù.

Có người đến đây. Một người, hai người, ba người, nối tiếp nhau. Tảng sáng có người leo núi, có người tập thể dục, có người ngắm mặt trời

https://thuviensach.vn

mọc, có người tới nắm bắt khoảnh khắc núi Minh Hà thức dậy, một ngày mới bắt đầu.

Hạ Xuyên và Tưởng Tốn đều ngồi, trầm mặc nhìn người khác, nhìn cây và hoa, theo đuổi tâm sự riêng.

Xa xa có người la một tiếng: "Chị Tưởng ——"

Tưởng Tốn nhìn thấy Vương Tiêu chạy về phía cô, chị họ Vương Tiêu theo phía sau.

Tưởng Tốn mỉm cười.

Vương Tiêu nói: "Trùng hợp thật. Em dậy thật sớm ra đây chạy bộ, không ngờ có thể thấy hai anh chị ở đây!"

Tưởng Tốn nói: "Tập thể dục buổi sáng hả?"

"Đúng vậy, chạy toát hết mồ hôi."

Chị họ Vương Tiêu chào Tưởng Tốn một tiếng, đi sang một bên ngắm hoa.

Vương Tiêu ngồi xuống bên cạnh Tưởng Tốn, khóe mắt liếc Hạ Xuyên, tìm chuyện để nói với Tưởng Tốn.

"Hôm nay hai anh chị sớm thật, mấy giờ ra ngoài thế?"

Tưởng Tốn ứng phó: "Chưa tới sáu giờ."

"Sớm vậy sao? Em tưởng em đã sớm lắm rồi." Lại nói, "Đúng rồi, anh Từ là bạn chị à?"

Tưởng Tốn kinh ngạc: "Hửm?"

https://thuviensach.vn

Vương Tiêu nói: “Thì là người đàn ông tình cờ gặp trong phòng ăn hôm qua ấy. Tối qua em lại gặp được anh ấy, còn trò chuyện rất lâu.”

Tưởng Tốn cười: “Hai người nói chuyện phiếm?”

“Đúng thế, anh ấy còn khéo nói lắm.”

Ánh mắt Tưởng Tốn lóe lên: “Tối qua hai người chạm mặt lúc nào?”

“Bảy, tám giờ thì phải? Em cũng không nhớ rõ lắm.”

Bảy, tám giờ, Tôn Hoài Mẫn gọi điện thoại tới tìm cô đòi người…

Tưởng Tốn quan sát Vương Tiêu.

Vừa tốt nghiệp đại học, đầy vẻ học sinh, trẻ tuổi xinh đẹp, tràn đầy sức sống.

Tưởng Tốn cười nói: “Anh ta không phải bạn tôi.”

Cách mấy chục mét, Hạ Xuyên móc điếu thuốc, cầm xoay trong tay, nghe hai người bên kia nói chuyện.

Một giọng rất vang, một giọng rất khẽ.

Giọng nói khe khẽ kia, dường như đang nói:

Dẫn anh đi công viên Thanh Sơn, anh đứng ở đó đừng cử động.

Nghe tiếng người, nghe tiếng suối, nghe tiếng thác nước, nghe núi hát. Nếu anh đi sớm một tiếng, thì còn có thể nghe gõ chuông, niệm kệ.

Nếu anh thích đôi mắt, tôi dẫn anh đi xem giọt sương trên lá trúc, quầng nước trên mặt hồ, ngắm sương mù, ngắm bóng núi, ngắm mặt trời mọc.

https://thuviensach.vn

Một cơn gió thổi qua, lá rụng và cánh hoa xoay tròn rì rào, mây mù tan đi hết.

Bên kia có người hỏi: “Ngửi được chưa?”

Hạ Xuyên ngước mắt nhìn sang.

Tưởng Tốn nhìn anh, hỏi: “Ngửi được chưa?”

Từng hồi hương hoa, thanh nhẹ, ngào ngạt, được gió đưa tới, mùi thơm tránh cũng tránh không thoát.

Hạ Xuyên sờ điếu thuốc, cười một tiếng: “Ngửi được rồi.”

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Ngửi được chưa…

Ngửi được rồi…

Vương Tiêu nghe không hiểu họ đang nói gì.

Cô ngồi bên cạnh Tưởng Tốn, bỗng nhiên có một cảm giác kì lạ, rõ ràng cô rất gần hai người họ, nhưng cô giống như những người lạ xung quanh vậy, cô cũng chỉ là một người xa lạ.

Vương Tiêu không cam lòng, tìm chuyện nói: “Núi Minh Hà lớn thật đấy!”

Tưởng Tốn im lặng nhìn cô ấy một cái.

Vương Tiêu vắt hết óc: “Núi Minh Hà lớn vậy mà chỉ có chỗ này có thể chơi sao? Đỉnh núi khác thì thế nào? Chỉ có một con đường lên núi kia sao? Không thể nào đâu, núi ở đây không thấy được hết nữa.”

Tưởng Tốn chờ cô ấy nói xong mới mở miệng: “Núi Minh Hà là một nhánh của núi Thương Khung.”

Vương Tiêu sửng sốt, hơi xấu hổ, lát sau lại hưng phấn: “Núi Minh Hà chỉ vẻn vẹn mấy thắng cảnh này, chúng ta đến đỉnh núi khác được không? Một ngọn núi lớn đến thế này mà, chúng ta có thể đi thám hiểm đấy, nói không chừng còn có thể đi săn, có thể tìm được hang động, xuống núi là những thành phố khác nữa!”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn cúi đầu một lúc rồi mới lại nhìn về phía cô ấy, nói: “Cô tuyệt đối đừng làm bậy đấy…”

Vương Tiêu mím môi không lên tiếng.

Cách mấy chục mét truyền đến một tiếng xì khẽ.

Rời công viên Thanh Sơn, Vương Tiêu không có cớ đi theo họ nữa, chỉ có thể nhìn họ một trước một sau ngồi vào chiếc xe kia.

Chị họ của Vương Tiêu đứng bên cạnh nói: “Không phải em vẫn còn muốn ghép chung một xe đấy chứ?”

Vương Tiêu đá đá chân: “Ghép chung một xe tiện lắm mà, còn có thể tiết kiệm tiền nữa.”

“Tiết kiệm tiền? Em muốn tốn 200 đồng một ngày ghép chung một xe mà còn kêu tiết kiệm tiền? Chúng ta tự ra ngoài chơi, ăn uống giải trí một ngày cũng không dùng nhiều đến thế. Đừng tưởng chị không nhìn ra suy nghĩ của em.”

“Em có suy nghĩ gì đâu chứ…” Vương Tiêu xoay đầu đi.

“Trước đây em có suy nghĩ gì chị không biết, hôm nay em trông là nói chuyện phiếm với cô Tưởng, ánh mắt luôn nhìn chằm chằm đi đâu đấy? Chị ở tít bên kia mà đã nhìn thấy ánh mắt em rồi, đừng tưởng người khác không nhìn ra. Em ít lượn lờ trước mặt người ta đi. Không nói tới việc người đàn ông đó vốn chưa từng chú ý tới em, cô Tưởng vẫn đang để tang đấy, em lợi dụng cô ấy như vậy mà không biết ngượng sao!”

Vương Tiêu nghẹn họng, lát sau nói: “Được rồi, em biết rồi…”

Tưởng Tốn lái xe. Người phía sau không nói gì, cô chỉ có thể lái lung tung không có mục đích, lái thẳng, quẹo cua, đi qua một thắng cảnh, rồi đi

https://thuviensach.vn

qua mấy ngôi biệt thự có phong cách kì lạ khác hẳn.

Cô cho rằng Hạ Xuyên đang ngủ, lúc này mới nghe thấy: “Mấy mái nhà này rất đặc biệt.”

Tưởng Tốn nói: “Mấy ngôi mái nhọn kia là phong cách Bắc Âu, mái nhà dốc thoai thoải là phong cách Nam Âu.”

“Rất chuyên nghiệp.”

“Thường thức thôi.”

“Ý tôi là kiến trúc sư.”

Tưởng Tốn không nói gì.

Hạ Xuyên cười một tiếng, một lát sau nói: “Đi xuống núi dạo một chút đi.”

Lạc Đạo Ổ dưới chân núi, bảy mươi, tám mươi năm trước rất hưng thịnh. Ở đó có cửa hàng quần áo, tiệm trà, cửa hàng bạc, hiệu sách, nhà hàng. Bây giờ ở đây chỉ có mười mấy ngôi nhà vườn (1) do người nước ngoài kinh doanh.

(1) Nguyên gốc là 农家乐 (Nông gia lạc): là hình thức du lịch nghỉ dưỡng mới xuất hiện, là một cách du lịch nghỉ dưỡng về với thiên nhiên từ đó thư giãn thể xác và tinh thần.

Hạ Xuyên không có hứng thú với nhà vườn, càng không có hứng thú với người nước ngoài. Anh đi tùy ý trên đường, quan sát mấy hàng rong kia.

Có sạp bán trái cây, có sạp bán đồ trang sức nhỏ, có sạp bán đặc sản địa phương, còn có sạp xem chỉ tay coi bói.

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên thấy trên một sạp có bán củ năng (2), đựng trong hai giỏ, từng củ tròn dẹp màu tím đen. Chủ sạp đang dùng dao trái cây gọt, gọt xong một củ liền bỏ vào túi nilon trắng, cơm thịt nhiều nước màu trắng đã đầy mười mấy túi.

(2) Củ năng (hay còn gọi là củ mã thầy):

Hạ Xuyên hỏi: “Bán thế nào?”

Chủ sạp nói: “”%￥#&@…”

Hạ Xuyên gọi Tưởng Tốn tới: “Mua hai cân (3).”

(3) Một cân bằng nửa kí.

Tưởng Tốn cách xa xa: “Tự anh không biết mua à?”

“Bà ấy nói tiếng chim.”

Tưởng Tốn: “…”

Đến gần nghe thử, chủ sạp nói tiếng địa phương. Tưởng Tốn lườm Hạ Xuyên một cái, ánh mắt có chút ý kiến.

Chủ sạp không biết nói tiếng phổ thông, Tưởng Tốn hỏi: “Cái này bao nhiêu một cân?”

Hạ Xuyên đứng một bên, nghe Tưởng Tốn nói tiếng địa phương.

Khác với khi cô nói tiếng phổ thông. Cô nói tiếng địa phương, giọng êm ái rất nhiều, giống như giọng cô nói chuyện vào sáng sớm khi trời chưa sáng, chậm rãi, như dòng suối ấm áp.

Hạ Xuyên hỏi: “Cô đã nói gì vậy?”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn dừng một chút mới nói: “Tôi hỏi bà ấy cái này bao nhiêu một cân.”

Giọng nói khác rồi.

Chủ sạp trả lời, Tưởng Tốn tự động dịch: “Gọt vỏ 10 đồng, nguyên vỏ 7 đồng.”

Hạ Xuyên hỏi: “Ngọt không?”

Tưởng Tốn nói: “Anh thử xem?”

Hạ Xuyên ngồi xổm xuống, thực sự lấy một củ trong túi nilon ra, nhét thẳng vào miệng, ăn xong rồi cũng không nói gì.

Tưởng Tốn cũng ngồi xổm xuống theo, hỏi: “Thế nào?”

Hạ Xuyên nói: “Cô thử xem?”

“Không cần.”

Hạ Xuyên lại lấy một củ trong túi nilon, đưa đến trước mặt Tưởng Tốn.

Tưởng Tốn nói: “Tôi không ăn ——” Cơm thịt màu trắng lướt qua môi cô, lành lạnh.

Hạ Xuyên nói: “Nếm thử xem.”

Tưởng Tốn nhớ tới điếu 1916 bị cô để trên tủ đầu giường, người đàn ông này nói:

Vậy nếm thử điếu này của tôi xem, mùi vị khác đấy…

Có gì khác.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn đẩy tay anh ra, nói: “Không ăn.”

Hạ Xuyên hỏi: “‘Không ăn’ nói bằng tiếng địa phương thế nào?”

Tưởng Tốn khó hiểu, nhìn anh, nói tiếng địa phương.

Hạ Xuyên gật gật đầu, ném củ trong tay vào giỏ, đứng lên nói: “Vậy thì không ăn. Mua hai cân, một cân gọt vỏ, một cân nguyên vỏ.”

Điện thoại vang lên, Hạ Xuyên nhận máy.

Là A Sùng vừa đói vừa cô đơn.

“Hai người ở đâu vậy? Chơi bời sung sướng rồi mặc kệ tôi à?”

Hạ Xuyên nói: “Bớt nói nhảm đi.”

“… Tôi đói rồi, hai người tới đón tôi đi.”

Hạ Xuyên đang nghe điện thoại, Tưởng Tốn ngồi xổm bảo chủ sạp cân.

Bên tai có thể nghe thấy lời nói lành lạnh của Hạ Xuyên. Cô mím môi một cái, nếm được vị củ năng thanh ngọt. Phần cơm thịt kia nằm giữa củ năng màu tím đen, cô biết chờ họ rời khỏi, chủ sạp sẽ bỏ củ đó vào túi nilon, bán cùng những củ khác.

Tưởng Tốn đứng lên. Hạ Xuyên trả tiền, nói: “Đi đón A Sùng, tôi chờ ở đây.”

“Ờ.” Tưởng Tốn đưa hai túi củ năng cho Hạ Xuyên.

“Mang đến biệt thự.”

Tưởng Tốn lái xe đi đón A Sùng. Hạ Xuyên nhìn chủ sạp ném phần thịt quả kia vào túi nilon khác, cười cười, đi dạo tiếp.

https://thuviensach.vn

Có người đang nướng bánh. Trên mép thùng hình trụ, bánh nướng ra lò đã xếp một vòng. Anh ta vừa cán một lớp vỏ bánh nướng màu trắng, rắc mè, một tay cầm lên, cánh tay đưa vào trong thùng, nhanh chóng ấn dính vào vách thùng, rồi ấn dính từng lớp vỏ cán xong trước đó vào giống như vậy.

Có một ông già mặc âu phục màu xám, đeo kính gọng vàng lướt tới lướt lui nhìn đông nhìn tây, chặn người đi đường lén lút móc một miếng ngọc bội ra, nói: “Biết mộ Tào Tháo không? Đây chính là thứ đào lên từ trong mộ Tào Tháo đấy…”

Hai người da đen và một người châu Á cười đùa đi thẳng tới, nói tiếng Anh. Một người nói người phụ nữ tối qua rất khá, một người nói hôm nay tiếp tục đốt lửa trại party, người nọ nói tối nay anh ta nhất định phải ngủ với Berry.

Trong chuyến du lịch, tình một đêm dường như rất bình thường.

Hạ Xuyên liếm răng một cái, móc một điếu thuốc.

Lúc Tưởng Tốn và A Sùng tới, Hạ Xuyên đã ngồi trong nhà vườn do dân bản xứ mở.

Cái bàn ở hướng Tây Nam, gần cổng, bên cạnh một cái cột nhà màu đỏ thô to. Hạ Xuyên đối diện cây cột, A Sùng ngồi xuống bên tay trái Hạ Xuyên, Tưởng Tốn liếc nhìn vị trí bên tay phải anh.

Tay phải sẽ gắp thức ăn, rất phiền phức.

Cô ngồi đối diện Hạ Xuyên, lưng sát cột nhà.

A Sùng nhìn thức ăn đầy bàn, gào to: “Sao không ——”

Mới nói hai chữ, anh ta liền dừng lại.

https://thuviensach.vn

Đằng sau cột nhà truyền đến tiếng nói chuyện phiếm.

“Em còn xem con họ Tưởng kia như chị ruột thật à? Có người chị nào mà dụ dỗ em rể mình không! Chị nói sao hôm qua cảm thấy ánh mắt Từ Kính Tùng nhìn cô ta có vấn đề lắm!”

“Chị hai, đừng nói nữa…”

Tưởng Tốn liếc nhìn Hạ Xuyên. Hạ Xuyên đang ăn cơm như không có việc gì, nhận ra ánh mắt cô, nhàn nhạt liếc tới một cái, khóe miệng nhếch lên.

A Sùng thì vẻ mặt tám chuyện, lại kiêng kỵ Tưởng Tốn, vẻ mặt rất rối rắm.

“Chị nói cô ta thì thế nào, chị vẫn chưa nói hết đâu! Loại phụ nữ như cô ta là món hàng tốt gì chứ. Mười lăm tuổi đã ra ngoài, ma bệnh như mẹ cô ta có thể kiếm mấy đồng? Vừa về là đã mua tiệm, ai cũng nói người đàn bà đó làm gái ở bên ngoài, làm gái mười mấy năm, bây giờ về vẫn làm nghề cũ! Ngoài mặt vờ đứng đắn lắm. Em không thấy hai người đàn ông bên cạnh cô ta hôm qua sao, gì mà anh họ cả anh họ hai, chị thấy cũng không khác gì khách chơi gái đâu!”

A Sùng bị sặc, che miệng ra sức nhịn xuống.

Sắc mặt Hạ Xuyên như cũ, như cười như không nhìn Tưởng Tốn.

Tưởng Tốn gắp một miếng sườn.

“Chị hai, nhỏ tiếng chút…”

“Tốt nhất là chị có thể làm ầm lên cho mọi người đều biết! Cô ta đâu phải chị ruột của em, em giúp cô ta như vậy làm gì. Cũng do mẹ em tốt tính, còn chăm sóc cô ta. Chị phải nói, nếu không phải năm đó bố cô ta

https://thuviensach.vn

nuốt số tiền của em trai mình, thì bây giờ mẹ em không chừng nở mày nở mặt biết bao, đâu có chuyện chồng trước đã mất!”

“Nếu người đàn ông đó chưa chết thì cũng không thể có em mà…”

“Lời này của em sao nghe như còn muốn cảm tạ cả nhà họ Tưởng đó vậy? Em có ngu không hả! Chị thấy em ngu thật đấy, không đâu nhận cô ta làm chị làm gì. Mẹ em là lòng dạ tốt, em là não tàn hả!”

“Chị hai…”

“Em không dễ gì tìm được một người đàn ông tốt, chẳng lẽ muốn nhường không cho cô ta? Cả nhà họ đều không phải thứ tốt gì, già thì tham tiền, trẻ cũng nhét tiền vào mắt, vì tiền cái gì cũng làm. Nếu em thực sự để một đứa làm gái cướp bạn trai thì đừng tới trước mặt chị khóc!”

A Sùng len lén nhìn sắc mặt Tưởng Tốn.

Hạ Xuyên uống một hớp trà, khẩu vị rất tốt.

Tưởng Tốn đang chậm rãi ăn cơm.

Phía sau lại truyền tới một câu: “Hai mẹ con đều không phải hàng tốt gì, nói không chừng là cùng làm gái, buổi tối phục vụ cùng một người đàn ông!”

A Sùng không ăn nữa.

Hạ Xuyên cũng để ly trà xuống, ngước mắt nhìn Tưởng Tốn.

Tay Tưởng Tốn khựng lại, gắp một miếng cơm.

Mấy phút sau, bàn đằng sau tính tiền đi, từ đầu đến cuối hai người phụ nữ không thấy người ngồi cách một cây cột.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn nhìn bóng lưng họ chằm chằm, chờ họ ra khỏi cửa, cô cũng buông đũa xuống.

Hạ Xuyên hỏi: “Ăn no rồi?”

Tưởng Tốn nói: “No rồi.”

Hạ Xuyên gọi nhân viên phục vụ tới tính tiền.

Nhân viên phục vụ tới, Tưởng Tốn mở miệng: “Bỏ hộp mang về.”

Trên bàn sáu dĩa đồ ăn, mỗi dĩa còn lại rất ít.

Nhân viên phục vụ hỏi: “Muốn bỏ hộp hết sao ạ?”

Tưởng Tốn nói: “Bỏ vào một hộp.”

Nhân viên phục vụ cho thức ăn vào hộp xong, Hạ Xuyên tính tiền, không ai hỏi Tưởng Tốn lấy thức ăn thừa làm gì.

Ba người lên xe, vị trí như cũ, Hạ Xuyên ngồi hàng giữa, A Sùng ngồi hàng cuối.

Hai bên có xe motor và người đi đường, Tưởng Tốn lái rất chậm.

Trên xe không ai nói chuyện.

Lái một đoạn, cô đổi số, tăng tốc.

Phía trước có hai bóng người hiện ra.

Cô lại đổi số, đạp ga, xe tăng tốc lần nữa, tiếng động cơ nặng nề.

Hai bóng người phía trước ngày càng gần.

Cô đạp hết ga.

https://thuviensach.vn

A Sùng không nhịn được kêu: “Cô Tưởng, cô đừng kích động ——”

Hạ Xuyên nửa dựa nửa nằm, nói: “Câm miệng.”

A Sùng không nói nữa.

Chân ga dùng sức đạp, xe lao lên như mũi tên, giống như mất khống chế, lốp xe lướt sát mặt đường.

Phía trước có người né tránh, có người la hét.

Hai bóng người kia quay đầu lại, la to một tiếng.

SUV màu trắng lao thẳng về phía họ.

Tiếng thét chói tai càng lớn hơn.

Xe sắp đụng họ, họ tranh nhau chạy sang bên cạnh.

SUV màu trắng như bóng với hình.

Hai người ngã nhào xuống đất, la hét đầy sợ hãi.

SUV màu trắng áp sát tới.

“Két ——”

Tiếng lốp xe ma sát với mặt đường cực chói tai. Xe dừng bên cánh tay một người, ở giữa chỉ còn lại khoảng cách hai nắm tay.

Bên ngoài xe thét chói tai, hai người trong xe bổ nhào về trước theo quán tính, vịn ghế ngồi đằng trước mới không ngã.

Tưởng Tốn cầm lấy hộp thức ăn nhanh, mở ra, đưa ra ngoài cửa sổ, lật úp xuống.

https://thuviensach.vn

“A ——”

Chị họ hai của Tôn Hoài Mẫn, mặt cắt không còn giọt máu, trên tóc, trên mặt, trên ngực dính rau và xương, nước canh đậm đặc chảy nhỏ giọt.

Tưởng Tốn buông hộp thức ăn nhanh ra, nhìn xuống cô ta, cười lạnh nói: “Xe của tôi, lần sau thắng xe sẽ không ăn đâu!”

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Xe nhanh chóng đi.

A Sùng dang rộng hai tay vịn ghế ngồi, nghĩ lại còn rùng mình: "Aiya… Cô Tưởng, trước kia cô là tay đua sao? Khoảng cách này nắm chuẩn thật. Ban đầu lao nhanh như vậy, tôi còn tưởng cô muốn cùng nhau chết nữa chứ, không ngờ gần vậy mà cũng thắng xe lại được!" Lại phấn khích, "Có phải chiếc xe này của cô từng được cải tạo không? Hôm nào cũng cho tôi thử xem nhé?"

Tưởng Tốn nắm tay lái, chân đạp chân ga.

Đường trước mặt dường như mở rộng, xung quanh là đại thụ lá um tùm rễ cắm sâu, bên dưới là đường cát đá dốc đứng gồ ghề, động cơ ầm vang, thân xe nảy lên một cái, rơi xuống vang lên tiếng ma sát chói tai, lốp xe xoay tròn cực nhanh.

Bụi bay mịt mù, giăng kín trời, cô nghe thấy có người la lớn: "Tưởng Tốn, cô điên rồi! Mau dừng xe đi!"

…

"Cô nói nhanh lên, có phải chiếc xe này của cô từng được cải tạo không?" A Sùng tò mò khó chịu.

Đường vẫn là con đường này, dẫn đến núi Minh Hà, non xanh nước biếc, cổ thụ cao ngút trời.

https://thuviensach.vn

Không có đường cát đá, không có bụi đất mịt mù.

Tưởng Tốn cười nói: “Tôi mua chiếc này bảy mươi ngàn.” Một chiếc xe bảy mươi ngàn, đồ thần kinh mới bỏ tiền cải tạo.

A Sùng hỏi Hạ Xuyên: “Hay là tôi cũng mua xe mới kiểu này?”

Hạ Xuyên liếc nhìn gáy Tưởng Tốn, châm biếm: “Chiếc xe bảy trăm ngàn của cậu có thể lái thành trình độ của xe bảy ngàn, mua chiếc này đẩy chơi à?”

A Sùng nói: “Ở đâu có xe bảy ngàn!”

“Xe điện.”

Trên xe rất yên lặng.

A Sùng vịn ghế của Hạ Xuyên, vô cùng không phục: “Cậu sỉ nhục tôi cũng chẳng khác nào sỉ nhục chính cậu!”

Hạ Xuyên lạnh lùng một câu: “Tôi mời được tài xế.”

A Sùng cười nói: “Cậu mời được tài xế như cô Tưởng sao?”

Nói đến người cô.

Tưởng Tốn cười cười, đạp ga từng chút một, lên sườn núi, cua quẹo gấp, xe lao vùn vụt trên con đường đồi núi chật hẹp. Phong cảnh hai bên trở thành thuốc màu xanh biếc vẩy lên giấy Tuyên Thành, người phía sau có cảm giác mất trọng lượng.

A Sùng kéo dây an toàn, kêu: “Cô Tưởng, cô lái chậm chút đi! A, coi chừng có xe kìa!”

Xe cứ lao về phía trước như vậy, rút ngắn, trong nháy mắt, sượt qua.

https://thuviensach.vn

A Sùng thở một hơi nặng nề.

Tốc độ xe cực nhanh như cũ.

Tưởng Tốn hỏi: “Anh muốn mời tài xế như tôi sao? A Sùng?”

A Sùng còn chưa kịp trả lời.

Hạ Xuyên đè ghế dưới người, cười nói: “Tài xế như cô là như thế nào?”

Tưởng Tốn nhớ tới dáng vẻ vừa rồi của anh.

Anh hờ hững bình tĩnh, lúc nhìn cô như cười như không. Anh ăn cơm, uống trà, trên gương mặt không có sự tò mò, không có nghi ngờ, không có chế nhạo.

Anh đã ngồi ở đó từ lâu, đã sớm nghe thấy đoạn đối thoại của hai người kia. Có lẽ anh nghe được nhiều hơn, còn nghe vô cùng vui vẻ, thậm chí mong chờ cô xuất hiện sớm một chút, mong chờ cô có phản ứng, giống như hôm anh ngồi trên xe, cô đứng ngoài xe, anh cố tình dùng chai nước suối chạm vào cô, là sự trả thù ác ý, là sự trút giận đối với việc cô cố ý lừa họ lên xe, là muốn thấy cô nhếch nhác.

Hạ Xuyên nói: “Câm rồi sao?”

Tưởng Tốn cười cười, đạp hết ga, tay trái đưa ra, quay cửa sổ xe xuống.

“Tài xế như tôi ấy à… Kích thích (1) không?”

(1) Nguyên gốc là 兴奋: hưng phấn, kích thích.

Cảnh vật xung quanh nhanh chóng nhún nhảy. Xe nghiêng sang bên phải, núi đang gào thét, bầu bạn cùng tiếng vù vù. Gió ào vào từ ngoài cửa

https://thuviensach.vn

sổ, tựa như cánh chim quất vào mặt, thịt bàn tay hõm cả vào.

A Sùng ngã sang bên phải, la to: “Ông trời của tôi ơi——”

Gió lạnh thổi vào, ngay cả nói chuyện cũng trở nên mơ hồ không rõ.

Hạ Xuyên bị gió quất nheo mắt lại, áo khoác sát người cũng phồng lên, bên tai là câu “Kích thích không” cười mỉm kia. Anh thấy khuôn mặt tươi cười hể hả của Tưởng Tốn trong gương chiếu hậu.

Xe tiến tới nhanh như chớp. Cô thậm chí không cần nhìn đường, không cần suy nghĩ, tay và chân cô có ý thức của mình, dễ dàng khống chế phương hướng và chân ga. Núi có cao hơn chút nữa, cô cũng có thể lái lên trời, đi thẳng lên.

Hạ Xuyên dựa về trước, tay trái vịn lưng ghế, vượt qua Tưởng Tốn, tay phải nắm tay lái.

Trên tay lái màu đen có ba bàn tay, hai bàn tay nhỏ và trắng, một bàn tay rộng và đen.

Hạ Xuyên đón gió, nheo mắt lại, hạ giọng cười nói: “Khiến đàn ông hưng phấn có thể không phải là chuyện tốt gì đâu.”

Tưởng Tốn dùng sức đánh tay lái, tay lái nhích một chút rồi giống như mọc rễ, không nhúc nhích được nữa.

Đằng trước có đường ngoằn ngoèo, xe hiện đang chạy thẳng.

Hạ Xuyên đã khống chế được tay lái.

Tưởng Tốn nói: “Buông tay ra!”

Hạ Xuyên không nhúc nhích.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn nắm tay lái, thắng xe, đạp côn, đổi số.

“Buông tay ra!” Cô nói một lần nữa.

“Két ——”

Hạ Xuyên nắm vững vàng, nhìn xe dần dần thoát khỏi quỹ đạo, anh hỏi: “Hưng phấn không?”

Ngực Tưởng Tốn hơi phập phồng, tim cứ nảy lên thình thịch. Sức gió nhỏ, xe nghiêng đi, dừng lại ven đường, không rơi xuống, vừa vặn kẹt ngay rìa.

Đằng trước là rừng trúc.

Tưởng Tốn buông tay lái, nghĩ thầm, đâu chỉ hưng phấn, đã sắp…

Hạ Xuyên cũng buông tay lái, ngón trỏ vẫn đặt đó, giật giật, thấp giọng nói: “Tôi sắp lên đỉnh rồi…”

Tưởng Tốn hít một hơi, nhả ra từng chữ một:

“Ông —— nội —— nhà —— anh!”

A Sùng ở hàng sau, mặt tái mét, trong lòng gào thét: Hai đồ thần kinh!

Lúc Tưởng Tốn về đến khách sạn Lệ Nhân, sắc mặt đen như mực.

Cô vào phòng, đến nhà vệ sinh rửa mặt, rửa xong thấp giọng mắng: “Đồ thần kinh!”

Cô có thể lái đến mã lực lớn nhất, hưởng thụ tốc độ nhanh nhất, lao đi trên con đường gian nguy nhất. Nhưng từ trước đến nay cô chưa từng nghĩ, sẽ có một ngày, tay lái của mình bị kẻ khác khống chế, mà tốc độ lại nằm dưới chân cô.

https://thuviensach.vn

Một chia làm hai, có họa cùng chịu.

Cô cởi quần áo, đứng dưới vòi sen.

Hơi nước bốc lên, mái tóc ướt, thân thể ướt, nước chảy nhỏ giọt theo gò má, cô khỏa thân.

Hưng phấn không…

Tôi sắp lên đỉnh rồi…

Tưởng Tốn nhắm mắt lại, trong người nóng lên, nổi một lớp da gà. Cô xối nước bảy, tám phút, tắt vòi nước, lau lau nước trên người, khỏa thân đi ra khỏi nhà tắm.

Tóc vẫn đang nhỏ nước. Cô đi đến trước tủ quần áo, lấy đồ ngủ, lúc ngẩng đầu vừa vặn nhìn thấy mình trong gương.

Nước nhỏ giọt từ đuôi tóc, trượt qua xương quai xanh, đi qua ngực theo rãnh kia, nhích từng chút một đến gần bụng dưới.

Hưng phấn không…

Tôi sắp lên đỉnh rồi…

“Cốc cốc ——”

Có người gõ cửa.

Tưởng Tốn lại nhìn về phía mình trong gương, mái tóc dài ướt sũng, ánh mắt sáng trong.

Cô mặc quần lót, hỏi: “Ai đó?”

“Là tôi, Tôn Nhu.” Là chị họ cả của Tôn Hoài Mẫn.

https://thuviensach.vn

Cô mặc áo ngực, nhìn mình trong gương: “Có chuyện à?”

“Có thể vào nói không?”

Cô mặc áo ngủ, cài nút: “Chuyện gì?”

“Tôi biết chuyện sáng nay rồi…”

Cô khom người, mặc quần ngủ, cổ áo rũ xuống, cảnh trước ngực thấy rõ trong gương.

Tưởng Tốn mặc xong, đi đến mở cửa.

Tôn Hoài Mẫn đứng cúi đầu, Tôn Nhu kéo cô ta đi vào: “Tưởng Tốn, tôi biết chuyện buổi sáng rồi.”

Tưởng Tốn không nói tiếng nào nhìn cô ấy.

Tôn Nhu nói: “Viên Viên về khóc mãi đến giờ. Tôi ở một lúc rồi sẽ dẫn nó về nhà trước, ba anh em kia của tôi cũng đi cùng. Chuyện buổi sáng, tôi thay mặt nó xin lỗi em.”

Tưởng Tốn nói: “Không cần, cô ta không được lợi vậy đâu.”

Tôn Nhu gật gật đầu: “Tóm lại là hai đứa nó khơi mào trước, trong lòng tôi hiểu. Hai nhà chúng ta tuy không coi là họ hàng gì, nhưng chỗ này nhỏ, ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, tôi vẫn hi vọng chúng ta trở thành bạn. Cho dù không thành bạn bè được, thì cũng đừng là kẻ thù, được không?”

Ấn tượng của Tưởng Tốn về Tôn Nhu không tệ, cô cười cười: “Cô ta là cô ta, chị là chị.”

Tôn Nhu kéo Tôn Hoài Mẫn đến phía trước, nói: “Nói xin lỗi!”

https://thuviensach.vn

Tôn Hoài Mẫn nhăn nhó một cái.

“Em bao nhiêu tuổi rồi? Xin lỗi mau!”

Tôn Hoài Mẫn liếc nhìn Tưởng Tốn, nhỏ giọng nói: “Chị, em xin lỗi…”

Tưởng Tốn như cười như không, một lát sau mới “Ừm” một tiếng.

Tôn Nhu thở phào một cái: “Vậy chúng tôi không quấy rầy em nghỉ ngơi nữa. Tạm biệt.”

Tưởng Tốn gọi cô ấy lại: “Chờ đã…” Chỉ Tôn Hoài Mẫn, hỏi, “Cô ta không đi à?”

Cô chú ý Tôn Nhu nói, dẫn Viên Viên và ba anh em kia về nhà trước.

Tôn Nhu hơi xấu hổ, nói: “Ừ, tạm thời nó không đi.”

Tưởng Tốn hiểu.

Từ Kính Tùng chưa định đi, đương nhiên Tôn Hoài Mẫn cũng sẽ không rời khỏi.

Tiễn hai người đi, cửa phòng đóng lại lần nữa. Tưởng Tốn nằm trên giường, lăn qua lăn lại không ngủ, không biết qua bao lâu, nhận được một tin nhắn.

Là A Sùng, nói cho cô biết trưa mai đến đón.

Tưởng Tốn ném di động sang một bên, gò má kề sát đầu giường, trong tầm mắt, một điếu thuốc xuất hiện.

Đầu lọc thuốc màu vàng, trên đó viết 1916.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn vươn tay, đủ đến tủ đầu giường, đầu ngón tay chạm vào nó. Sau đó, không nhúc nhích.

Lát sau, cô thu tay lại, nằm thẳng, đắp kín chăn.

Trong biệt thự, lò sưởi cháy lửa đo đỏ.

A Sùng nằm trên sofa, hút thuốc hỏi: “Chúng ta không ăn cả cơm tối sao?”

Hạ Xuyên mặc áo choàng ngủ, nước trên cổ chưa khô. Anh lấy củ năng và một lon bia trong tủ lạnh ra, nói: “Cơm trưa mới ăn, bây giờ đã đói à?”

“Bây giờ không đói, lát nữa sẽ đói mà.”

“Còn muốn ngồi xe?”

A Sùng búng búng tàn thuốc, tay run lên, nói: “Cô ấy biến thái.”

Hạ Xuyên cười một tiếng: “Vậy sao?”

“Cô ấy chính là một kẻ điên đó, có người như cô ấy sao, không muốn sống nữa mà! Nếu cô ấy đụng chết hai người kia thật thì cũng chẳng có gì, nhưng sau đó là đường đồi núi đấy, tôi không muốn chết đâu!”

Hạ Xuyên uống một hớp bia: “Không chết được.”

“Sao không chết được!”

“Trình độ của cô ấy không tệ.”

A Sùng nói: “Ngày đầu tiên tôi quen cô ấy đã từng khen cô ấy, tôi biết.”

Hạ Xuyên liếc anh ta một cái: “Bây giờ là tôi khen.”

https://thuviensach.vn

A Sùng: “…”

Lát sau, Hạ Xuyên hỏi: “Muốn tập lái xe không?”

“Tập lái xe gì cơ?”

“Không phải muốn mua kiểu xe của cô ấy à?”

A Sùng nói: “Tôi điên rồi à mà còn mua xe đó. Bây giờ tôi có bóng ma tâm lý với chiếc xe đó!”

“Ngày mai cậu không ngồi chiếc đó à?”

A Sùng do dự một lúc, nói: “Tôi nhắm mắt ngồi.”

Hạ Xuyên cười một tiếng, cầm bia và củ năng lên lầu.

Anh ngồi uống bia trên ban công, nhìn xuống dãy núi, một tầng mây mù thật mỏng, như có như không. Một mái nhà đột nhiên rơi vào tầm mắt anh.

Mái nhà màu xám đen, nằm hướng Tây Nam, ẩn nấp trong một khoảng xanh biếc, chỉ có một góc nho nhỏ.

Là khách sạn Lệ Nhân.

Anh dường như có thể ngửi được mùi thơm nhẹ được gió đưa tới. Lúc cửa sổ xe hạ xuống, anh ngửi được mùi nước gội đầu, nhẹ đến mức dễ khiến người ta bỏ qua.

Anh tới gần, nhìn thấy đôi tay trắng nõn ấy cầm tay lái, mười ngón tay khẽ thả lỏng. Anh cũng nắm lấy, cách đôi tay kia chỉ một cm.

Gió như nổi cơn điên.

Hưng phấn không…

https://thuviensach.vn

Tôi sắp lên đỉnh rồi…

Hạ Xuyên ực một hớp bia, yết hầu lăn đi. Uống xong, anh cầm lấy một củ năng màu trắng nhiều nước, bỏ vào miệng, nhai kĩ nuốt chậm.

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Ban đêm Tưởng Tốn ngủ không ngon, buổi sáng thức dậy, thấy được quầng thâm nơi mắt mình. Cô rửa mặt, dùng khăn nóng đắp mười phút, quầng thâm vẫn còn.

Đi ra ngoài tìm đồ ăn, đầu bếp béo trong bếp đã để lại bữa sáng cho cô, cười nói: “Một cái bánh bao nhân thịt một cái nhân sữa trứng ngọt, còn có một chén sữa đậu nành mặn, có đủ không?”

Tưởng Tốn cười: “Còn phải thêm cái giò cháo quẩy nữa!”

Đầu bếp béo cho cô hai cái.

Tưởng Tốn bưng bữa sáng đi đến vườn hoa, ngồi xuống cạnh Thạch Lâm.

Thời gian còn sớm, trong vườn hoa chỉ có một bàn khách đang dùng bữa, vô cùng yên lặng.

Thạch Lâm uống một hớp trà, nói: “Nhiều vậy có thể ăn hết à?”

Tưởng Tốn tách giò cháo quẩy thành đoạn nhỏ, ném vào sữa đậu nành mặn, dùng muỗng nhấn giò cháo quẩy xuống đáy chén, nói: “Hôm qua cháu không ăn tối.”

“Hửm?” Thạch Lâm khó hiểu, “Sao không ăn tối?”

Tưởng Tốn nghĩ đến một màn kia, hai câu vang lên lặp đi lặp lại như thần chú ấy, cúi đầu: “Không có cảm giác thèm ăn gì cả.”

https://thuviensach.vn

Thạch Lâm lại hiểu lầm, để ly trà xuống nói: “Hôm qua đã trả hai phòng, mấy người họ hàng của Tôn Hoài Mẫn đi cả rồi.”

“Cháu biết.”

“Hôm qua, lúc chị hai của Tôn Hoài Mẫn về, cả người nhếch nhác, khóc thở không nổi, miệng còn đòi đánh đòi giết.” Thạch Lâm nhìn Tưởng Tốn, “Nó đã làm gì mà khiến cháu tức giận như vậy?”

Tưởng Tốn nói: “Đồ lắm mồm.”

Thạch Lâm đại khái cũng có thể đoán được: “Dù sao thì cháu cũng là con gái, nhã nhặn một chút tốt hơn.”

“Cháu rất man rợ sao?”

Thạch Lâm cười: “Cháu nói xem?”

Tưởng Tốn hừ một tiếng, múc một muỗng sữa đậu nành mặn, từ từ uống một hớp, không phát ra tiếng động nào. Uống xong, khóe miệng âm ẩm, nhưng cũng không thấy vết nước đọng gì. Cô lại cầm lấy bánh bao nhân sữa trứng, đặt bên miệng, cắn một miếng nho nhỏ, lúc nhai gò má hơi động, yên tĩnh lại xinh xắn.

Thạch Lâm lẳng lặng nhìn cô.

Ăn một miếng xong, Tưởng Tốn ngước mắt, hỏi: “Cháu rất man rợ sao?”

Thạch Lâm uống trà, không nói thêm gì nữa.

Đến giờ hẹn, Tưởng Tốn lái xe đi đón người.

Xe dừng ở cổng biệt thự. Cô nhấn nhấn còi, không bao lâu liền thấy hai người một trước một sau đi ra.

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên đi đằng trước, thấy xe Tưởng Tốn, khóe miệng khẽ nhếch một cái.

A Sùng đi theo phía sau, chờ Hạ Xuyên lên xe, anh ta chần chừ một hồi, chui vào ghế phụ lái.

Tưởng Tốn liếc một cái: “Đi ra sau.”

A Sùng nói: “Không!”

“Đằng trước không cho người ngồi!”

“Người ngồi đây lần trước không phải người à?”

Hạ Xuyên ở phía sau, lạnh lùng liếc anh ta một cái.

A Sùng giải thích: “Người tôi nói là bà cô béo kia kìa!”

Tưởng Tốn hỏi: “Tại sao không ngồi đằng sau?”

A Sùng hùng hồn:” Không có cảm giác an toàn!”

Cao hơn một mét tám, vẻ ngoài thân chó mặt người, nói mình không có cảm giác an toàn…

Tưởng Tốn nhớ tới khuôn mặt tái mét của A Sùng hôm qua, cười cười một cách châm biếm, không kiên trì nữa.

Hạ Xuyên nghĩ đến việc gì đó, cũng cười một tiếng theo, hơi có ẩn ý sâu xa nhìn gương chiếu hậu một cái, vừa vặn chạm ánh mắt Tưởng Tốn.

Tưởng Tốn quay đầu đi, nghe thấy phía sau lại truyền đến một tiếng cười: “Lái xe đi.”

Cơm trưa ăn ở một nhà vườn trên núi. A Sùng ăn ngấu nghiến, ăn xong lau miệng một cái: “Tôi tự đi dạo.”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên hút thuốc sau khi ăn: “Không ai đi đón cậu đâu.”

A Sùng nói: “Không cần phải đón tôi. Tôi đã hẹn với một người đẹp, lát nữa cô ấy sẽ đưa tôi về.”

Hạ Xuyên hỏi: “Người nào?”

“Người lắc ra đó!” Sợ Hạ Xuyên không hiểu, nhấn mạnh một lần, “Wechat lắc một cái (1).”

(1) Wechat lắc một cái: chức năng tìm kiếm bạn bè bằng cách lắc điện thoại của Wechat.

Hạ Xuyên: “…”

Một lát sau, “Cút cút cút!”

Chỉ còn lại hai người họ, Tưởng Tốn cũng để đũa xuống.

Hạ Xuyên vẫy điếu thuốc kẹp trong tay một cái: “Chờ tôi hút xong.”

Tưởng Tốn “Ừ” một tiếng.

Hạ Xuyên nhìn cô, nhếch khóe miệng: “Tối qua ngủ không ngon à?”

Tưởng Tốn cười nói: “Rất ngon.”

“Vậy sao…” Hạ Xuyên phả một vòng khói, hỏi, “Học lái xe ở đâu?”

“Trường dạy lái xe.”

Hạ Xuyên “Ôi” một tiếng: “Thầy dạy cô là một nhân tài.”

Tưởng Tốn như cười như không: “Anh muốn khen tôi?”

Hạ Xuyên hỏi: “Muốn được tôi khen?”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn lắc lắc đầu: “Được người không bằng tôi khen, không có gì có muốn hay không cả.”

Hạ Xuyên khẽ nheo mắt, lại hút mấy hơi thuốc, mới cười một tiếng: “Cô tên gì?”

Tưởng Tốn nhìn anh: “Làm gì?”

Hạ Xuyên nói: “Mấy cô kia gọi cô là Tưởng Tấn (2).”

(2) Trong tiếng Trung, chữ Tấn (迅) và chữ Tốn (逊) đều đọc là xùn.

Mấy cô kia?

Là Tôn Hoài Mẫn và Tôn Viên Viên.

Hạ Xuyên hỏi: “Tấn nào?”

Tưởng Tốn nói: “Tấn trong Châu Tấn (3).”

(3) Châu Tấn: nữ diễn viên, ca sĩ người Trung Quốc.

“Biết rồi.” Hạ Xuyên búng tàn thuốc, “Tốn trong Tạ Tốn (4).”

(4) Tạ Tốn, hiệu Kim Mao Sư Vương, là một nhân vật trong tiểu thuyết “Ỷ Thiên Đồ Long ký” của nhà văn Kim Dung, được miêu tả có vóc dáng cao lớn, mái tóc màu vàng rực.

Tưởng Tốn không lên tiếng.

Hạ Xuyên cười giải thích: “Cô không xinh đến thế đâu, cô giống sư tử lông vàng (5) hơn.”

(5) Hạ Xuyên nói biệt hiệu của Tạ Tốn là Kim Mao Sư Vương, cũng có nghĩa là sư tử lông vàng.

https://thuviensach.vn

Sư tử lông vàng…

Em gái nhà anh!

Khách sạn Lệ Nhân.

Tôn Hoài Mẫn ở trong phòng ngủ một giấc đến trưa.

Hôm qua cô bị dọa sợ, trước mắt dường như luôn có thể nhìn thấy Tưởng Tốn lái xe, lao về phía cô giống như điên vậy.

Người phụ nữ đó không biểu lộ cảm xúc gì, ánh mắt lạnh như một con rắn, dường như sẽ thè lưỡi. Xe đến càng gần, đầu lưỡi cô ta sẽ thè càng dài, đỏ tươi, một phát là có thể cắn chết người ta.

Đó là một con rắn độc!

Tôn Hoài Mẫn thoáng run cầm cập, trùm kín chăn, móc di động ra gọi cho Từ Kính Tùng, reo một hồi, đầu bên kia truyền đến: “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được…”

Anh ấy cúp máy rồi.

Tôn Hoài Mẫn thử thêm mấy lần, cuối cùng đối phương dứt khoát tắt máy. Cô không cam lòng, rời giường thay quần áo, đến gõ cửa phòng bên cạnh, không ai trả lời.

Tôn Hoài Mẫn đi tới đại sảnh, hỏi nhân viên lễ tân: “Có nhìn thấy anh Từ không?”

Từ Kính Tùng từng tới mấy lần, nhân viên khách sạn Lệ Nhân đều nhớ anh ta.

Nhân viên lễ tân nói: “Có nhìn thấy, anh Từ đi ra ngoài rồi ạ.”

https://thuviensach.vn

“Đi ra ngoài? Biết anh ấy đi đâu không?”

“Không rõ ạ.”

Tôn Hoài Mẫn lại hỏi: “Anh ấy ra ngoài bao lâu rồi?”

Nhân viên lễ tân suy nghĩ một chút: “Có lẽ khoảng một tiếng?”

Tôn Hoài Mẫn đứng một lúc, liếc nhìn cánh cửa chính vắng vẻ, sắc trời hơi âm u, hình như sắp mưa.

Cô hỏi: “Tưởng Tốn ra ngoài chưa?”

“Ra ngoài rồi ạ.”

“Chị ấy đi đâu?”

“Chắc là đi đón người thôi.”

Tôn Hoài Mẫn cụp mắt hỏi: “Chị ấy ra ngoài bao lâu rồi?”

Việc này nhân viên lễ tân nhớ rõ: “Ra ngoài một tiếng trước.”

Tôn Hoài Mẫn cười khẩy, xoay người đi.

Cô đi tới cửa phòng Tưởng Tốn, kéo kéo tay nắm cửa, đương nhiên kéo không nhúc nhích.

Cô căm hận đá cánh cửa một cái.

Cô thở hổn hển, nghĩ đến tối qua.

Tối qua cô đã vào phòng Từ Kính Tùng, làm với anh hai lần, sau đó nghỉ ngơi, Từ Kính Tùng hỏi cô: “Ban ngày xảy ra chuyện gì?”

https://thuviensach.vn

Tôn Hoài Mẫn nói: “Chị hai em đã nói mấy tin đồn nghe được, bị Tưởng Tốn nghe thấy, chị ấy không vui lắm.”

“Tin đồn gì?”

Tôn Hoài Mẫn ngập ngừng: “Thực ra đều là tin đồn bậy thôi, nói chị em…”

“Cô ấy sao?”

“Nói trước đây chị ấy ở bên ngoài làm loại chuyện kia, nếu không thì không mua nổi nhà mặt tiền.”

Từ Kính Tùng cười nhạt: “Nếu cô ấy làm gái thật thì còn có thể khó ‘chơi’ vậy sao?”

Sắc mặt Tôn Hoài Mẫn cứng đờ.

Từ Kính Tùng nói: “Được rồi, em về đi, anh ngủ đây!”

Cô bị đuổi ra ngoài.

Cô là bạn gái Từ Kính Tùng, nhưng lại giống như một người làm gái, nửa đêm bị đuổi về phòng mình.

Sắc mặt Tôn Hoài Mẫn thất thường, đột nhiên nghĩ tới gì đó, liếc nhìn cửa phòng.

Tưởng Tốn lái xe đến biệt thự Trúc Khê.

Một cái cổng hình vuông xây bằng đá, tường rào kéo dài mấy trăm mét, bên phải cổng treo một tấm bảng nơi nghỉ dưỡng, phía trên cổng là bốn chữ “Biệt thự Trúc Khê”.

https://thuviensach.vn

Đi vào trong là mấy chục bậc thềm, từng bụi cỏ dại nhô ra trên bậc thềm, hai bên là rừng trúc vây quanh, biệt thự ngay phía trên bậc thềm.

Hạ Xuyên xuống xe, hỏi: “Trưởng thôn ở đây?”

Tưởng Tốn trả lời: “Con trai trưởng thôn kinh doanh chỗ nghỉ dưỡng này, cả nhà họ đều ở đây.”

Hạ Xuyên dẫn đầu đi vào trong, Tưởng Tốn theo sát phía sau.

Đến bên trong, giải thích rõ với nhân viên mục đích đến đây, nhân viên dẫn họ vào một phòng tiếp khách kiểu Trung Quốc.

Trên cánh cửa gỗ chia ô của phòng tiếp khách khắc tranh minh họa của “Tây sương ký”, bàn ghế phong cách cổ, phía trên vị trí chủ treo một bức hoành, trên đó viết ba chữ “Trúc Khê đường”, nét bút phóng khoáng.

Hạ Xuyên nói: “Chữ này không tệ.”

Tưởng Tốn nói: “Đây là chữ do một quan lớn của quân phiệt Bắc Dương năm xưa đề.”

“Vậy là đồ cổ?”

Tưởng Tốn cười nói: “Đáng tiếc không thể bán.”

Trưởng thôn tới, hơn năm mươi tuổi, ăn mặc giản dị, đeo một chiếc mắt kính gọng đen kiểu cũ, trên tay đầy vết chai.

Hạ Xuyên bắt tay với ông ta một cái: “Chào ông, tôi tên là Hạ Xuyên.”

Tưởng Tốn không khỏi nhìn về phía anh. Hôm nay cô mới biết tên anh, thì ra anh ta tên Hạ Xuyên.

Một ánh mắt nhìn sang bên này.

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên liếc mắt nhìn cô, như cười như không.

Tưởng Tốn ngẩng đầu lên, nói: “Tôi chờ bên ngoài.”

Nhìn Tưởng Tốn ra ngoài, Hạ Xuyên mới nói rõ mục đích đến.

Trưởng thôn suy nghĩ một chút, nói: “Chỗ tôi có địa chí, tôi cũng từng xem qua, người ở biệt thự số 232 năm đó là một nhà kinh doanh, không có ghi chép cụ thể gì, ngược lại năm 1938 nơi đó từng mở hội nghị một lần.”

Hạ Xuyên hỏi: “Tôi có thể xem địa chí một chút không?”

“Được chứ được chứ, anh đi theo tôi.”

Tưởng Tốn rảnh rỗi chờ bên ngoài, xem báo một lúc, rồi lục sổ kế toán ra bắt đầu ghi sổ.

Viết viết, cô nhớ tới lời Hạ Xuyên nói:

Cô không xinh đến thế đâu, cô giống sư tử lông vàng hơn!

Tưởng Tốn quẹt hai nét lên giấy, ngẩng đầu, chỉnh chỉnh gương chiếu hậu. Gương mặt trong gương ngũ quan tinh xảo, da dẻ trắng nõn, bóp một cái là có vết đỏ.

Sư tử lông vàng?

Xa xa bên ngoài truyền tới một tiếng: “Vậy anh Hạ, có thời gian cứ đến chơi nhé!”

Tưởng Tốn buông bàn tay bóp mặt ra, quay đầu, đúng lúc nhìn thấy Hạ Xuyên đứng giữa bậc thềm, một nửa ẩn trong bóng tối.

Anh bước về trước một bước, cười nhếch mép, nhìn cô qua cửa kính xe. Quay đầu lại, anh đáp một tiếng: “Không cần tiễn đâu.”

https://thuviensach.vn

Quay trở lại, anh mỉm cười đi về phía xe, mở cửa ghế phụ lái.

Tưởng Tốn nói: “Ngồi đằng sau.”

Hạ Xuyên phớt lờ, chế nhạo: “Soi gương à? Soi ra gì rồi?”

Tưởng Tốn nói: “Phụ nữ soi gương có gì lạ?”

“Phụ nữ?” Hạ Xuyên cụp mắt, quan sát ngực cô một cái: “Ừm…”

Tưởng Tốn nhìn về phía trước, hỏi: “Bây giờ đi đâu?”

Hạ Xuyên nói: “Tối qua cô ngủ không ngon.”

Giọng khẳng định, không phải câu hỏi lúc ăn cơm khi nãy.

Tưởng Tốn nhíu mày: “Có vấn đề gì?”

Hạ Xuyên cười cười: “Tại sao ngủ không ngon?”

“Liên quan gì đến anh.”

“Thực sự không liên quan đến tôi?”

Tưởng Tốn cười: “Anh có bệnh đấy!”

Hạ Xuyên dựa vào lưng ghế, chân đạp đạp tấm lót, cười nhếch mép: “Muốn lên đỉnh không?”

Tưởng Tốn: “…”

Sắc mặt cô không tốt, nói: “Mẹ nó bệnh anh không nhẹ đâu!”

Hạ Xuyên nói: “Ý của tôi là —— cô có thể mở cửa sổ giống hôm qua, lái xe bay…”

https://thuviensach.vn

Hưng phấn không…

Tôi sắp lên đỉnh rồi…

Gò má Tưởng Tốn ửng đỏ.

Tâm trạng Hạ Xuyên cực kì vui vẻ, bỗng nghe được một câu: “Tôi có thể khiến anh ‘lên đỉnh’, đáng tiếc anh không thể khiến tôi ‘lên đỉnh’…”

Tưởng Tốn mỉm cười, thản nhiên nói xong, khởi động xe.

Hạ Xuyên nhìn cô, không cười nữa.

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 11

De xe, quẹo cua, xe từ từ lái về phía trước.

Trên xe nhất thời không ai nói chuyện.

Một tầng hơi nước nổi lên trên kính chắn gió, ban đầu rất mỏng, trong thời gian một cái nháy mắt đã trở thành kính mờ nửa trong suốt, đường phía trước đều không thấy rõ.

Tưởng Tốn mở sưởi ấm, vừa nắm tay lái, vừa cầm lấy giẻ lau màu xanh lau cửa sổ.

Hạ Xuyên nhìn tay phải của cô tới tới lui lui trước mặt, màu trắng thuần xen kẽ cùng xanh đậm, đột nhiên nói: “Muốn nghiệm chứng không?”

Tay Tưởng Tốn khựng lại.

Hạ Xuyên nói: “Dừng xe.”

Xe dừng lại ven đường. Hạ Xuyên xuống xe trước, đi tới bên ghế lái, vịn nóc xe, gõ cửa sổ.

Tưởng Tốn hỏi: “Làm gì đó?”

Hạ Xuyên cười cà lơ phất phơ: “Để cô thể nghiệm việc lên đỉnh.”

Cách kính xe, giọng anh hơi trống rỗng không chân thật.

Tưởng Tốn bình tĩnh nhìn anh.

https://thuviensach.vn

Anh hơi cúi đầu, kề sát rạt chờ cô mở cửa. Cô không nhúc nhích ngồi chỗ mình, đôi mắt khẽ ngước lên. Hai ánh mắt giao nhau, kính xe nổi một vòng hơi nước, là hơi thở của cô, còn có hơi thở của anh.

Tưởng Tốn cười cười đầy hứng thú, cởi dây an toàn, mở cửa xe.

Hạ Xuyên tránh sang một bên. Cô sượt qua bên vai anh, đi sang ghế phụ lái.

Hai người đổi vị trí.

Lên xe, Hạ Xuyên điều chỉnh ghế ngồi một chút, thắt dây an toàn, cúi đầu nhìn nhìn phanh tay, cần số, rồi dùng chân cảm nhận chân côn một chút.

"Mười mấy năm tôi không lái qua xe số sàn." Anh nói.

Tưởng Tốn thắt dây an toàn: "Anh chắc chắn anh muốn thử?"

Hạ Xuyên nói: "Đàn ông sao có thể để phụ nữ không lên đỉnh được chứ."

Tưởng Tốn như cười như không nói: "Sang số một, đạp hết côn, chờ lúc xe rung lên rồi thả phanh tay."

"Có cần gọi cô một tiếng cô giáo không?"

Tưởng Tốn cởi dây an toàn: "Tôi xuống xe chờ anh vậy."

Sang số, đạp côn, thả phanh tay, chân ga. Hạ Xuyên từ từ nhả côn, tăng ga, xe lăn bánh, đổi số, trong nháy mắt chạy băng băng.

Tưởng Tốn chụp chặt dây an toàn.

Hạ Xuyên hỏi: "Thế nào?"

https://thuviensach.vn

“Tạm được.”

Hạ Xuyên quay cửa kính xe xuống, gió lạnh ùa vào.

“Nhanh hơn chút nữa?”

Tưởng Tốn gạt mái tóc dài bị gió thổi bay lên, mở miệng, gió liền ùa vào miệng: “Đường cong, đổi số!”

Hạ Xuyên nghe lời cô, quét qua một khúc cua gấp.

Sắc trời âm u, mây đen đè cực thấp, từng khoảng bóng râm bao trùm đỉnh núi.

Hạ Xuyên không có mục đích, đầu xe nhắm phía trước, có đường thì lên, có cua thì quẹo, có chướng ngại vật thì tránh. Tốc độ xe của anh ngày càng nhanh, gió ùa tới cũng ngày càng lớn.

Hạ Xuyên hỏi lớn: “Đường này dài bao nhiêu?”

Mái tóc dài của Tưởng Tốn bay rối loạn: “Đường đồi núi, ba mươi, bốn mươi phút đường xe!”

“Hôm cô từ trấn An Hà sang đây, tổng cộng chỉ tốn hơn một tiếng?”

“Gần hai tiếng, lần trước kẹt xe.”

Mưa nhỏ lại, từng giọt nước dính trên kính chắn gió. Hạ Xuyên mở cần gạt nước, tay trái gác lên cửa sổ xe. Hai bên là rừng trúc rậm rạp, hai làn xe, mấy mét một khúc cua, anh ngày càng thuận tay.

Đằng trước là đường dốc 40 độ, giọng Tưởng Tốn bị gió thổi tan: “Đừng trượt xe!”

Hạ Xuyên đổi số, xe xông lên “vù” một cái, đủ tác dụng chậm.

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên hỏi lớn: “Trước đây cô lái xe gì?”

“Chỉ chiếc này!”

Ven đường bùn cát trơn trượt, Hạ Xuyên khống chế tay lái, “Nếu cô không làm hướng dẫn viên dã ngoại, thì có thể đến trường dạy lái xe đấy!”

“Anh lại đang khen tôi sao?”

Hạ Xuyên cười: “Lần này cô có muốn không?”

Muốn được tôi khen?

Được người không bằng tôi khen, không có gì muốn hay không muốn cả…

Tưởng Tốn nói: “Anh không bằng tôi!”

“Vậy sao?”

Xe tăng tốc lần nữa, phá vỡ màn mưa, nước mưa hắt cả vào từ ngoài cửa sổ.

Tưởng Tốn la to: “Đóng cửa sổ lại!”

Hạ Xuyên hỏi: “Không chịu nổi à? Thế này thì sao?”

Tăng tốc lần nữa, lao qua một khúc cua gấp, người Tưởng Tốn không tự chủ được nghiêng theo.

Đường đồi núi của núi Minh Hà, mấy mét một khúc cua, chồng lên sườn dốc, lúc hai xe giao nhau gần trong gang tấc, sự mạo hiểm kích thích khi loại lốp xe đó nhanh chóng ma sát với mặt đường, không ai có thể hiểu hơn Tưởng Tốn.

https://thuviensach.vn

Tốc độ như không còn lối thoát khiến người ta nghiện, khiến người ta điên cuồng, khiến người ta đánh mất lý trí.

Cảnh vật hai bên thay đổi trong nháy mắt, trước mặt là vách đá, gió lớn bầu bạn cùng mưa như thác đổ gào thét. Trên ghế xe, trên tay lái, trên đồng hồ, toàn bộ phủ đầy hạt mưa, tốc độ nhanh đến mức khiến người ta không nói nên lời.

“Tưởng Tốn ——”

Tưởng Tốn bị mưa quật đến mức nheo mắt lại: “Hửm?”

“Thế nào?”

Tưởng Tốn vuốt tóc một cái: “Ừm.”

Hạ Xuyên nhìn phía trước, khóe miệng từ từ nhếch lên.

Cửa sổ xe đóng lại, trong xe bật sưởi ấm.

Tưởng Tốn rút hai tờ khăn giấy lau tóc. Trong xe chỉ có tiếng sột soạt, không ai mở miệng, dường như vẫn còn đắm chìm trong khoái cảm cực hạn.

Vách đá, tốc độ, đường cùng.

Hơi thở khác thường, đang từ từ nghiền ngẫm.

“Reng reng” mấy tiếng, trong sự yên tĩnh có vẻ vô cùng đột ngột.

Là di động của Tưởng Tốn.

Tưởng Tốn khựng lại, dường như vừa mới tỉnh lại, bừng tỉnh một lúc mới nhận điện thoại.

“Chị Tưởng, chị về khách sạn mau lên.” Là cô bé quầy lễ tân.

https://thuviensach.vn

“Sao vậy?”

“Bố chị tới rồi, khăng khăng vào phòng chị. Bọn em không muốn đưa chìa khóa cho ông ấy, nhưng thực sự không cản được.”

Tưởng Tốn trầm mặc một lúc, nói: “Biết rồi.”

Hạ Xuyên ném giẻ lau cho cô: “Lau cửa sổ.”

Trên kính chắn gió có bọt nước.

Tưởng Tốn lau lau cửa sổ, nói: “Anh muốn vòng đi đâu nữa? Tôi phải về khách sạn một chuyến.”

“Mưa lớn thế này, vòng đi tắm à?” Hạ Xuyên lái về hướng khách sạn Lệ Nhân, nói: “Cũng nên ăn tối rồi.”

Một lát sau, xe dừng lại.

Chỗ đậu xe cách cửa chính một trăm mét, trong xe chỉ có một cây dù.Tưởng Tốn ném dù cho Hạ Xuyên, trực tiếp xuống xe.

Hạ Xuyên rút chìa khóa xe, cũng không cầm dù, trực tiếp xuống theo.

Bên ngoài khách sạn Lệ Nhân vô cùng hỗn loạn, vài nhân viên chặn trước một chiếc xe van.

Ông già trong xe đỏ mặt la to: “Chúng mày có ý gì hả. Tao đến phòng con gái tao thì phạm tội gì, chúng mày dựa vào cái gì mà cản!”

Nhân viên nói: “Ông đã lấy tiền của chị Tưởng!”

“Nó có thể có mấy đồng! Những thứ này đều là của tao! Chúng mày mau cút đi! Có giỏi thì đi báo cảnh sát, để cảnh sát tới phân xử thử!”

https://thuviensach.vn

Nhân viên nói: “Chú Tưởng, chú không thể như vậy, đây đều là tiền mồ hôi nước mắt của chị Tưởng!”

Tôn Hoài Mẫn luôn đứng trong cửa mở miệng, nói: “Đây là tiền phúng điếu của cô tôi, thực ra cũng nên đưa cho chú tôi.”

Ông già la: “Có nghe không hả, đây là tiền phúng điếu của vợ tao!”

“Vợ nào của ông?”

Một bên truyền tới một giọng nói, mọi người nhìn hết sang.

Sắc mặt Tôn Hoài Mẫn hơi thay đổi, lùi ra sau tường.

Tưởng Tốn nói: “Để tiền xuống.”

Ông già nổi giận đùng đùng: “Mẹ mày nằm viện tao móc hết tiền mua quan tài ra, tiền này nên thuộc về tao!”

“Tiền mua quan tài của ông là bao nhiêu?”

“Không nhớ rõ!”

Hạ Xuyên đã nhận ra ông già đó.

Ông già trong xe năm, sáu mươi tuổi, đeo mắt kính gọng vàng, mặc âu phục màu xám.

Hôm qua ông già này còn rao hàng ở Lạc Đạo Ổ: “Biết mộ Tào Tháo không? Đây chính là thứ đào lên từ trong mộ Tào Tháo đấy…”

Thì ra ông ta chính là ông bố hám tiền không có nhân tính trong truyền thuyết kia của Tưởng Tốn.

Tưởng Tốn cười khẩy: “Ông đúng là không biết xấu hổ!”

https://thuviensach.vn

Ông già trợn mắt: “Mày nói chuyện với tao như thế à, tao là bố mày đấy! Mày làm như tao quý mấy đồng tiền dơ bẩn này lắm vậy. Mày đừng quên, khách sạn lớn dưới chân núi vẫn là của tao, thứ ông đây có là tiền!”

“Tôi sợ ông có mạng chờ mất mạng xài đấy!” Tưởng Tốn nói, “Để tiền xuống cho tôi!”

Ông già khởi động xe van, “ầm ầm” mấy tiếng, xe chạy đi. Tưởng Tốn chặn trước xe. Ông già khẽ cắn răng, hung tợn đạp chân ga, nhân viên kéo Tưởng Tốn lại, la to: “Chị Tưởng ——”

Xe lao ra ngoài.

Tưởng Tốn hất tay nhân viên ra, chạy thẳng đến xe mình. Đến trước xe, cô la: “Hạ Xuyên!”

Hạ Xuyên ném một chùm chìa khóa.

Trong chốc lát, xe bay xuống núi.

Lúc Thạch Lâm nghe tin chạy về gấp, xe của Tưởng Tốn sượt qua ông. Ông kêu hai tiếng, trong nháy mắt chiếc xe kia đã mất dạng.

Thạch Lâm lái xe lên, hỏi nhân viên khách sạn: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì thế?”

Nhân viên khách sạn kể lại hết chuyện, cuối cùng bất bình thay: “Ông già đó đúng không phải thứ gì mà. Ông chủ, ông không nên nhận nuôi ông ta, còn để ông ta ở trong khách sạn dưới chân núi nữa!”

Thạch Lâm nói: “Tầng hầm thôi.”

Suy nghĩ một chút, ông vẫn không yên tâm, dặn nhân viên mấy câu, đánh tay lái rồi đuổi theo xuống núi.

https://thuviensach.vn

Dọc đường đi đều không thấy ông già Tưởng và Tưởng Tốn. Ông đến khách sạn lớn Phú Hà hỏi, đều nói không thấy hai người đó.

Thạch Lâm đi dọc theo đường, vừa lái xe, vừa gọi vào di động Tưởng Tốn, mãi không có ai nghe, đến sau đó đối phương dứt khoát tắt máy. Thạch Lâm lại gọi đến khách sạn Lệ Nhân, bảo họ thấy Tưởng Tốn thì mau gọi điện thoại cho ông.

Nhân viên đáp: "Được được, bên tôi có cần gọi mấy người cùng đi tìm chị Tưởng không? —— Được, ông chủ, ông cũng đừng lo lắng quá, chị Tưởng lấy được tiền chắc sẽ về thôi."

Cúp điện thoại, nhân viên vội tìm một chùm chìa khóa đưa cho Hạ Xuyên, nói: "Anh cứ lấy xe lái đi, không cần để lại giấy tờ đâu."

Hạ Xuyên nhận lấy: "Không sợ tôi chạy à?"

Nhân viên cười nói: "Anh còn chưa kết tiền công cho chị Tưởng mà. Nếu anh chạy, chị Tưởng sẽ tìm ra anh."

Hạ Xuyên cười cười, thuận miệng hỏi: "Cô ấy mất tích rồi?"

Nhân viên nghĩ một hồi mới phản ứng được "cô ấy" là ai, nói: "Không mất tích được đâu, ông chủ bảo chúng tôi không cần lo lắng."

"Vậy chính ông chủ các anh còn lo lắng?"

Nhân viên thở dài: "Ông chủ nói, hôm nay là bảy ngày của mẹ chị Tưởng."

Hạ Xuyên thoáng sửng sốt.

Xe van dơ bẩn, kính chắn gió phía sau có thể dùng để vẽ tranh. Hạ Xuyên mở cửa xe, ngón tay dính hai lớp bụi, chiếc xe này cũng không biết đã bị người ta bỏ xó bao lâu.

https://thuviensach.vn

Anh lên xe, mở cửa sổ thông gió một lúc trước, nhàn rỗi không có gì làm muốn hút thuốc, móc hộp thuốc lá ra, còn lại ba điếu.

Anh châm thuốc, cúi đầu nhìn nhìn thắng tay và cần số, rồi dùng chân cảm nhận chân côn một chút, nhớ tới Tưởng Tốn dạy anh trên xe:

“Sang số một, đạp hết côn, chờ lúc xe rung lên rồi thả phanh tay.”

Anh hừ cười một tiếng.

Hút thuốc xong, mưa đã tạnh, không khí trong xe cũng tốt hơn một chút, xe van lên đường.

Hạ Xuyên muốn lái xe nhanh, đạp hết ga. Lúc quẹo cua thân xe nhẹ bẫng, chiếc xe giống như có thể xoay bất cứ lúc nào. Hạ Xuyên ổn định lại rồi mới quẹo mấy cua, xe đột nhiên tắt máy.

Cuối cùng anh biết tại sao chiếc xe này là chiếc xe bỏ.

Hạ Xuyên xuống xe, dùng sức đập cửa xe, muốn bảo Tưởng Tốn tới đón, móc di động mới nhớ ra anh không lưu số của cô. Trong lúc vô tình đuôi mắt đảo một cái, vừa vặn lia thấy một chiếc xe quen thuộc đậu cách đó không xa.

SUV màu trắng.

Hạ Xuyên băng qua đường, đi về phía đường nhỏ đối diện. Đến trước xe, anh nhìn nhìn vào trong, không có ai.

Anh quan sát bốn phía, bây giờ mới phát hiện chỗ này anh từng tới, đỉnh núi cách đó không xa chính là đài Phù Vân, đến đó cần phải đi bộ, xe không đi lên được.

Bầu trời như được vẩy mực.

https://thuviensach.vn

Đài Phù Vân trong bóng đêm, mịt mờ, như thật như ảo, cô độc chiếm lĩnh khoảng bầu trời đêm này.

Trên ghế đá của đài ngắm cảnh xếp thành vòng, có một người ngồi.

Vị trí chính giữa, cô nghiêng người, ngồi xếp bằng, khuỷu tay phải chống lên hàng rào của đài ngắm cảnh, mặt hướng về phía dãy núi.

Hạ Xuyên giẫm lên lá rụng, sột soạt, cô cũng không có động tĩnh.

Anh ngồi xuống trước mặt cô, ở giữa cách khoảng cách của hai người, móc hộp thuốc lá ra, đưa cho cô một điếu: “Hửm?”

Tưởng Tốn động đậy.

Trước tiên cô cúi đầu nhìn điếu thuốc một cái, sau đó nhìn mặt Hạ Xuyên, ánh mắt có sự ngơ ngác trong thoáng chốc.

Lúc này Hạ Xuyên mới phát hiện, ban nãy rất có thể cô đang ngủ.

Hạ Xuyên lắc điếu thuốc một cái, Tưởng Tốn lắc đầu: “Không cần.”

Hạ Xuyên ngậm thuốc trong miệng mình, nhưng cũng không châm.

Anh ngồi, một chân đạp lên ghế đá, khuỷu tay chống đầu gối, lười biếng dựa vào hàng rào, cười: “Sao, không lấy tiền về nên muốn nhảy vực à?”

Tưởng Tốn nói: “Mạng tôi đáng chút đó à?”

“Vậy ngồi đây làm gì?”

Tưởng Tốn nói: “Nghe.”

“Hửm?” Hạ Xuyên không hiểu.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn chỉ chỉ bầu trời cao: “Nghe đó.”

Hạ Xuyên hỏi: “Nghe cái gì?”

“Anh không nghe thấy à?”

Hạ Xuyên nói: “Cô giả thần giả quỷ gì đấy?”

Tưởng Tốn cười một tiếng: “Lòng anh không mấy ổn định, lấy thuốc lá xuống.”

Hạ Xuyên rảnh rỗi, không ngại phối hợp với cô giả thần giả quỷ.

Anh lấy điếu thuốc ngậm trong miệng xuống, nhìn Tưởng Tốn chằm chằm.

Tưởng Tốn hỏi: “Nhìn cái gì?”

Hạ Xuyên nói: “Không nhìn, đang nghe.”

“Nghe thấy chưa?”

“Nghe thấy rồi.”

“Nghe thấy gì?”

“Co đang nói chuyện.”

Tưởng Tốn: “…”

Một lát sau cô hỏi: “Nghe thấy chưa?”

Hạ Xuyên nói: “Nghe thấy rồi.”

“Nghe thấy gì?”

https://thuviensach.vn

Yên lặng như tờ, gió núi thổi nhè nhẹ.

Anh nghe thấy tiếng vù vù ù ù, truyền tới từ vực sâu, gió đang như khóc như kể.

Anh nghe thấy tiếng xào xạc quét qua, đó là lá cây đang gõ.

Anh còn nghe thấy tiếng hít thở nhàn nhạt.

Hạ Xuyên nói: “Tôi biết rồi.”

Tưởng Tốn: “Hửm?”

“Cô thích tai.”

Nghe tiếng người, nghe tiếng suối, nghe tiếng thác nước, nghe núi hát. Nếu anh đi sớm một tiếng, thì còn có thể nghe gõ chuông, niệm kệ.

Hạ Xuyên nói: “Cô vẫn chưa tỉnh ngủ.”

“Gì cơ?”

Bởi vì giọng cô giống như sáu giờ sáng hôm ấy.

Thì ra sáu giờ sáng hôm ấy, dáng vẻ của cô là như vậy.

Hạ Xuyên không trả lời, cười một tiếng, lại ngậm thuốc, “Nói lòng tôi không mấy yên ổn, ban nãy cô ở khách sạn thì sao?”

Tưởng Tốn nói: “Cho nên tôi đến đây thanh lọc tâm hồn.”

“Lòng cô rất bẩn sao?”

Tưởng Tốn cúi đầu suy nghĩ một chút, nói: “Không sạch sẽ lắm.”

Hạ Xuyên nói: “Cũng phải, 400 một ngày, cô cũng dám đòi.”

https://thuviensach.vn

“Là giá anh ra.”

“Là bẫy cô chụp cho tôi.”

“Đáng đời anh.”

“Tôi sống là rất đáng mà.”

Tưởng Tốn hừ một tiếng, quay đầu ngắm cảnh.

Đen như mực, chỉ có thể nhìn thấy mấy cái cây gần đó.

Hạ Xuyên móc bật lửa, lúc cúi đầu châm thuốc, nhìn thấy mảnh vải đen mỏng bị gió thổi lên trên cánh tay Tưởng Tốn.

Lần đầu không châm.

Tưởng Tốn hỏi: “Anh chạy đến đây như thế nào?”

Hạ Xuyên nói: “Mượn xe van của khách sạn, chết máy đằng trước, đúng lúc nhìn thấy xe cô đậu gần đây.”

Tưởng Tốn như cười như không: “Xe van?”

Hạ Xuyên ngậm thuốc lá, cầm bật lửa, ngước mắt liếc nhìn gương mặt cười xấu xa của cô, cười một tiếng theo, lấy bật lửa lại, hỏi: “Có bật lửa không?”

“Không phải anh có sao?”

“Hỏng rồi.”

“Tôi xem thử.”

Hạ Xuyên đưa bật lửa cho cô.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn thoáng cái bật lên, nhìn về phía anh: “Được rồi.”

Hạ Xuyên tới gần: “Châm giúp tôi.”

Tưởng Tốn không nhúc nhích.

Hạ Xuyên bắt lấy cổ tay cô, kéo lại gần, nhìn cô nói: “Châm lửa.”

Tưởng Tốn nhấn xuống.

“Cạch” một cái, ngọn lửa bốc lên.

Gió núi thổi chầm chậm, mấy sợi tóc dài bay đến trước mặt, như có như không chạm vào mặt Hạ Xuyên.

Hạ Xuyên một tay nắm tay Tưởng Tốn, tay kia khum lại, che ngọn lửa.

Ngón tay cái của anh chạm vào mu bàn tay cô, xúc cảm mịn màng mềm mại.

Hút một hơi, tàn thuốc rút lại một chút. Ngọn lửa tắt, đỉnh đầu truyền đến một câu: “Được rồi.”

Hạ Xuyên cười cười, buông cô ra, nheo mắt phả một hơi thuốc.

Tưởng Tốn ném bật lửa trả lại anh. Hạ Xuyên đón lấy, bỏ vào túi, thuận miệng hỏi: “Lấy tiền về rồi?”

“Lấy về rồi.”

Tưởng Tốn lấy một cái túi giấy kraft bên phải ra.

Hạ Xuyên nói: “Ở cả đây?”

Tưởng Tốn nói: “Không.”

https://thuviensach.vn

“Hửm?”

“Thiếu 1200.”

“Bố cô lấy rồi?”

“Ông ta không có thời gian giấu tiền đó.” Tưởng Tốn cười khẩy, hỏi: “Muốn về chưa? Tôi đưa anh trước.”

“Sao?”

Tưởng Tốn nói: “Tôi muốn đi bắt trộm.”

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Đi xuống đài Phù Vân, xa xa nhìn thấy một chiếc xe van đậu ven đường.

Tưởng Tốn nói: “Chiếc xe đó không thể để ở đây.”

Hạ Xuyên nói: “Cô lái về à?”

“Anh cứ để như vậy?”

“Sao, tôi còn phải chịu trách nhiệm à? Tôi vẫn chưa tính toán việc các cô bẫy người khác đấy!”

Tưởng Tốn nói: “Nói cho rõ, không phải anh lái xe ra ngoài sao, không phải lúc lái ra còn tốt à?”

Hạ Xuyên nói: “Cô không định bắt trộm à?”

Tưởng Tốn dừng nói, lên xe.

Tưởng Tốn quay đầu xe lái về phía biệt thự Hạ Xuyên ở. Lái được nửa đường, di động Hạ Xuyên reo.

Giọng nói kích động của A Sùng truyền tới từ trong điện thoại: “Cậu ở đâu đó, đồ nhỏ nhen có ở cùng cậu không?”

Hạ Xuyên dùng khóe mắt quét nhìn Tưởng Tốn một cái, không thấy khác thường, nói: “Ừm, làm sao?”

https://thuviensach.vn

A Sùng la to: “Tôi gọi di động của cô ấy tắt máy. Bây giờ tôi ở khách sạn Lệ nhân, hai người sang đón tôi đi.”

Hạ Xuyên cười nói: “Không phải nói người đẹp sẽ đưa cậu về à?”

A Sùng cũng không sợ mất mặt: “Tôi mới vừa mời người đẹp ăn cơm, bạn trai cô ấy tìm tới.”

Hạ Xuyên nói: “Bản lĩnh xem tướng đấy!”

“Tôi thích làm vui người khác!”

Không cần Hạ Xuyên nói nhiều, Tưởng Tốn đã quay đầu xe lái về hướng khách sạn Lệ Nhân.

Không bao lâu, xe đã đến bên ngoài khách sạn Lệ Nhân. A Sùng đứng hóng gió chỗ đài ngắm cảnh từ lâu, thấy xe tới, vẫy tay kêu: “Ở đây ở đây!”

Mới vừa mưa, mặt đất ẩm nhão, nhiệt độ lại thấp, xung quanh không có khách du lịch khác.

Hạ Xuyên quay cửa kính xe xuống, la ra ngoài: “Sang đây! Còn muốn tôi tới đón cậu à?”

A Sùng vội chạy sang.

Tưởng Tốn chống cửa sổ, tùy ý quét nhìn gương chiếu hậu bên ngoài, đột nhiên trừng mắt một cái, mở cửa xe, đi xuống xe.

Cách mấy chục mét, Tôn Hoài Mẫn thấy Tưởng Tốn đột nhiên xuất hiện, mặt biến sắc, vô thức lùi ra sau.

Ban nãy cô đi ra ngoài tìm Từ Kính Tùng, muốn bảo anh đưa về. Nhưng cô tìm một tiếng, hoàn toàn không thấy người. Cô lạnh đến mức run cầm cập, quả thực không chịu nổi nữa, chỉ có thể về không công.

https://thuviensach.vn

Ai ngờ vừa đi đến đây liền thấy Tưởng Tốn đã mất tích mấy tiếng.

Tôn Hoài Mẫn kéo kéo khóe miệng một cách cứng ngắc: “Chị…”

Tưởng Tốn đứng vững trước mặt cô ta, đi thẳng vào vấn đề: “Tiền đâu?”

“Tiền gì cơ?”

“Giả ngu à?”

Tôn Hoài Mẫn bình tĩnh lại, ưỡn ngực nói: “Em không hiểu, tiền gì cơ?”

Tưởng Tốn cười: “Làm sao ông già kia có thể biết tôi mang theo tiền?”

Tôn Hoài Mẫn nói: “Rốt cuộc chị đang nói gì vậy, em không hiểu gì cả.”

Tưởng Tốn nói: “Cô và Tôn Nhu từng vào phòng tôi, cô thấy túi giấy kraft tôi để trên tủ đầu giường, cô cũng từng thấy cái túi giấy kraft này trong tiệm tạp hóa.”

Hôm Tôn Hoài Mẫn tới tiệm tạp hóa tìm cô, cô đang đếm tiền, một túi giấy kraft để bên cạnh quầy hàng.

Tôn Hoài Mẫn biết đó là tiền phúng điếu, cố tình tìm ông già Tưởng tới.

Tưởng Tốn nói: “Nợ khác tôi không tính với cô, đưa tiền ra đây.”

Tôn Hoài Mẫn nói: “Chị đừng đổ oan cho người khác!”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn cười: “Tôn Hoài Mẫn, tôi tưởng cô chỉ hơi đần, hơi trơ trẽn thôi, không ngờ cô quá đần, quá trơ trẽn.”

Tôn Hoài Mẫn thẹn quá hóa giận: “Tưởng Tốn, cô đừng quá đáng!”

“Sao không gọi tôi là chị nữa?”

“Có người làm chị như cô à? Đến cả em rể mình cũng dụ dỗ? Rõ ràng biết Từ Kính Tùng là bạn trai tôi mà còn quấn lấy anh ấy cả ngày!”

Cô tìm Từ Kính Tùng khắp nơi không được. Hai ngày nay cũng mất hết mặt mũi trước mặt anh em họ, vốn đã tức nghẹn một bụng, lúc này dứt khoát tuôn hết ra.

Tôn Hoài Mẫn châm biếm: “Cô xứng để tôi gọi cô là chị sao? Tôi với nhà họ Tưởng của cô có nửa xu quan hệ à? Tôi cho cô mặt mũi mới gọi cô một tiếng chị đấy!”

Tưởng Tốn cười: “Cuối cùng nói ra rồi. Cái gì mà chị chị em em chứ. Không phải là vì Từ Kính Tùng biết tôi nên cô mới quan tâm tôi gọi tôi là chị sao? Không phải là vì Từ Kính Tùng thích tôi nên mới cố tình thân thân thiết thiết với tôi sao? Không phải là vì Từ Kính Tùng muốn gặp tôi nên cô mới có cớ tìm anh ta sao?”

Tôn Hoài Mẫn la to: “Cô đừng dát vàng lên mặt mình, đồ trơ trẽn!”

A Sùng bị tiếng la chói tai của Tôn Hoài Mẫn làm giật nảy mình, huých huých tay Hạ Xuyên, hỏi: “Có cần khuyên can không?”

Hạ Xuyên đã xuống xe, nghe vậy, liếc mắt nhìn anh ta: “Cậu nên bổ não rồi.”

“Mấy cô ấy cãi vả ầm ĩ ở cửa người ta, vậy cũng khó coi lắm!”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên cười cười: “Có khó coi hay không thì liên quan gì đến cậu?”

Bên kia giọng Tưởng Tốn bình thản: “Tôi trơ trẽn, tôi trơ trẽn bằng cô sao?”

Đôi mắt Tôn Hoài Mẫn đỏ bừng: “Cô chẳng qua chỉ là đứa ngủ với bất kì ai, còn làm như mình là liệt nữ trong trắng gì đó lắm vậy. Những người xem mặt cô đều kinh tởm cô!”

Tưởng Tốn nói: “Ngược lại cô tìm giúp tôi một người ba mươi bảy tuổi để ý tôi? Tôi không nói nhảm với cô, lấy tiền ra đây.”

“Sao, bị tôi nói trúng rồi nên không dám để tôi nói tiếp à? Há miệng ngậm miệng là tiền, cô quả nhiên là loại như bố cô! Loại phụ nữ như cô có gì hay ho chứ, Từ Kính Tùng mù mới thích cô. Chi bằng cô ra cái giá, ngủ với anh ta một đêm, muốn bao nhiêu sẽ cho cô bấy nhiêu!”

Tưởng Tốn hỏi: “Cô ngủ cùng một đêm, lấy bao nhiêu?”

Tôn Hoài Mẫn sững sờ, đỏ mặt tía tai la to: “Con đ* ——”

“Tôi đ* thua cô!” Tưởng Tốn áp sát cô ta: “Có giao ra đây không?”

Hai người gần nhau, lúc này Tôn Hoài Mẫn mới thấy rõ sắc mặt cô, âm trầm u ám, giống như mây đen ùn ùn chiều nay.

Cô ta giận không kềm được, nhưng vẫn sợ như ngày hôm qua, lùi ra sau mấy bước, nói: “Tôi không biết gì cả, không có lấy gì cả!”

Tưởng Tốn hết kiên nhẫn, lôi cô ta về phía xe.

Tôn Hoài Mẫn la to: “Cô muốn làm gì, cô buông tôi ra!” Cô ta nhớ tới dáng vẻ lúc Tưởng Tốn lái xe đụng cô ta, hoảng sợ nói: “Chị… chị muốn làm gì!”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn nói: “Cô họ Tôn, đừng kết họ hàng với tôi.”

“Nếu cô dám đụng đến tôi, cô không có lỗi với mẹ tôi sao! Nói thế nào thì mẹ tôi cũng từng làm cô của cô hai năm!”

Tưởng Tốn nói: “Yên tâm, tôi sẽ không đối xử với cô như đối với chị hai cô, cũng sẽ không đụng đến một ngón tay của cô! Tôi nể mặt mẹ cô cho cô mặt mũi, chỉ xem cô có muốn hay không thôi.” Cô cho Tôn Hoài Mẫn cơ hội cuối cùng, “Giao tiền ra đây.”

Tôn Hoài Mẫn vừa sợ vừa tức la to: “Tôi không lấy tiền của cô, không lấy gì cả!”

“Ầm” một tiếng, Tưởng Tốn đẩy cô ta vào trong xe, đóng cửa xe, sải bước ngồi vào ghế lái, lập tức khởi động xe. Tất cả chỉ xảy ra trong nháy mắt, xe lao đi.

A Sùng chớp mắt: “Cô ấy bỏ chúng ta lại?”

Hạ Xuyên nói: “Mang ghế tới đây, ngồi hóng gió với cậu một lát.”

Không ai biết Tưởng Tốn đi làm gì, hai người dứt khoát chờ tại chỗ.

A Sùng nói: “Cô ấy cũng không có đạo đức nghề nghiệp quá đi, nói thế nào thì chúng ta cũng là khách hàng của cô ấy mà. À, đúng rồi, không phải nói đi đến nhà trưởng thôn sao? Hỏi ra được gì rồi?”

“Không có.”

“Không có gì hết? Không phải nói Vương Vân Sơn sinh ở đây, còn từng về một lần sao?”

“Ông ta không phải người nổi tiếng gì, ai mà nhớ ông ta chứ?”

Hạ Xuyên nhớ tới thu hoạch trưa nay.

https://thuviensach.vn

Trưởng thôn lật địa chí nói: “Năm 1938, người ở biệt thự số 232 là một thương nhân giàu có họ Vương tới từ Giang Tô. Ông ấy dẫn năm bà vợ bé tới cùng, lúc đó là họp với người Nhật Bản. Chưa tới hai ngày là xảy ra chuyện. Đứa trẻ mà anh nói sinh năm 1938 trong biệt thự đó, chắc là do bà vợ thứ năm sinh, nhưng ở đây không có ghi chép cặn kẽ khác.”

…

Vương Vân Sơn từng nói với đồ đệ của ông, ông sinh năm 1938 ở núi Minh Hà. Hôm ông ra đời người Nhật Bản tấn công vào biệt thự trồng ba cây thông đen ở trước cửa, sau đó ông được dân làng đi quanh trên núi nhặt đi, mấy năm sau mới có thể đoàn tụ với bố mẹ ruột. Chờ sau này ông về hưu, ông sẽ quay lại quê hương của bố mẹ an hưởng tuổi già.

Vương Vân Sơn năm nay bảy mươi bảy tuổi. Ông đã nghỉ hưu nhiều năm, muốn tìm được ông, giống như mò kim đáy biển.

Nhưng anh nhất định phải tìm được ông, lấy được thứ anh muốn.

Đài ngắm cảnh gió lạnh hiu hiu, không có gió lớn như đài Phù Vân, nhưng ngồi lâu cũng lạnh đến mức khiến người ta chịu không nổi.

A Sùng trùm kín áo khoác, đang định nói, đột nhiên nghe thấy tiếng xe ầm ầm. Anh ta ngẩng đầu nhìn sang, một chiếc SUV màu trắng xông thẳng tới, tốc độ nhanh đến mức khiến người ta kinh ngạc. Đến gần bên, lốp xe quẹt một đường cong xinh đẹp, xe dừng vững vàng ở chỗ đậu xe.

Hạ Xuyên đứng dậy đi sang bên đó.

Cửa xe mở ra, Tôn Hoài Mẫn khom người ngã xuống xe, đi lảo đảo mấy bước, chân run không ngừng, che miệng “ọe” một cái, vật dơ bẩn chảy tí tách xuống đất từ khe hở ngón tay. Bên tay không có vật chống đỡ, cô ta không chịu nổi, đầu gối khuỵu một cái, quỳ xuống đất, mặt gần như sấp

https://thuviensach.vn

dưới đất, tiếng ọe không ngừng, trong chốc lát một bãi trước mặt toàn là "cháo loãng" đen đen vàng vàng.

A Sùng nghiêng người sang, không nhịn được "ọe" một cái.

Tưởng Tốn không xuống xe, đếm tiền trong tay, đếm từng tờ một đầy thuần thục. Đếm xong, mười hai tờ, không thiếu một tờ, cô hất hất cằm với họ: "Lên đây, đưa các anh về!"

Hạ Xuyên vượt qua Tôn Hoài Mẫn vừa chua vừa thối, cười ngồi lên ghế phụ lái. A Sùng nhanh chóng lên theo.

Ngồi vững vàng khởi động xe, dạ dày A Sùng cuộn từng cơn, không nhịn được nói: "Rốt cuộc cô làm gì cô gái đó vậy? Mẹ nó… ọe ——"

Tưởng Tốn chê ghét nói: "Đừng nôn trên xe."

Hạ Xuyên hỏi: "Chơi xe bay à?"

Tưởng Tốn nói: "Ờ."

"Cô ta không nhảy xe?"

"Cô ta tiếc mạng."

Hạ Xuyên hỏi: "Không biết cướp tay lái?"

Khóe mắt Tưởng Tốn liếc anh một cái: "Anh tưởng ai cũng giống anh?"

Hạ Xuyên cười một tiếng, lát sau nói: "Con nít chơi đồ hàng."

Tưởng Tốn hừ một tiếng: "Anh đã đánh giá cao lá gan của cô ta rồi."

"Cô là lá gan gì?"

https://thuviensach.vn

“Lớn hơn cô ta.”

“Cũng chỉ so với cô ta thôi.”

“Vậy A Sùng thì sao?”

Cơn buồn nôn của A Sùng mới đỡ một chút, nói: “Cẩn thận tôi nôn trên xe cô đó!”

Tưởng Tốn nói: “Tôi có thể quăng anh ra ngoài cửa sổ.”

Hạ Xuyên cười cười, nói với A Sùng: “Cái này cậu phải tin.”

A Sùng không cam lòng lầm bầm một tiếng.

Tưởng Tốn lạnh lùng nói: “Nói gì đó, lại là đồ nhỏ nhen à?”

A Sùng trợn to mắt, rụt đầu.

Hạ Xuyên xoay di động, nhếch mép: “Sao, không đủ hình tượng à?”

Tưởng Tốn cười nói: “Cũng rất hợp với anh.”

Hạ Xuyên ẩn ý sâu xa: “Là rất hợp với tôi.”

Tưởng Tốn đánh tay lái, không trả lời.

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Trên trời có thứ bay xuống, như mưa lại như không phải, giống sợi bông hơn, rơi vào trong ánh đèn xe, sợi bông rõ ràng hơn.

Hạ Xuyên nói: “Tuyết rơi rồi.”

Tưởng Tốn nói: “Dự báo thời tiết nói sẽ rơi hai, ba ngày.”

Ban ngày chỉ là mưa, cô còn tưởng dự báo thời tiết có nhầm lẫn.

A Sùng oán trách: “Không phải chứ, vậy không phải mấy ngày này không đi chơi được à?”

Tưởng Tốn nói: “Muốn chơi thật thì không nên tới vào mùa đông, mùa hè ở đây mới vui nhất.”

A Sùng nói: “Vậy nhiều khách du lịch như thế, không phải tới đây chơi à?”

“Là anh chưa từng thấy khách du lịch vào mùa hè thôi.” Tưởng Tốn lái không nhanh không chậm, nói, “Bây giờ khách du lịch rất nhiều, nhưng phần lớn đều chỉ chơi một, hai ngày, nhiều nhất là ba ngày, ở đây một, hai đêm.”

A Sùng hỏi: “Bà Bạch gặp lần trước không phải còn ở đây ăn Tết sao?”

“Bà ấy là tình huống đặc biệt.”

https://thuviensach.vn

“Vậy người của hai nhà ngồi chung xe lần trước?”

“Đó là dân thường hiếm khi hưởng thụ một chút.” Tưởng Tốn nói, “Như các anh thì không thấy nhiều.”

Hạ Xuyên nghiêng đầu: “Bọn tôi là kiểu gì?”

Tưởng Tốn nói: “Đến tìm tổ tiên.”

Hạ Xuyên liếc về phía cô, cười một tiếng.

A Sùng phun ra: “Gì cơ? Tìm tổ tiên á?”

Tưởng Tốn rất nghiêm túc: “Đúng đó.” Nghiêng đầu hất hất cằm, “Anh ta nói đấy.”

A Sùng vịn lưng ghế lái phụ, sáp lại gần gáy Hạ Xuyên kêu: “Cậu nhận Vương Vân Sơn làm tổ tiên lúc nào vậy?”

Hạ Xuyên cười: “Nếu ông ấy đến vào lúc cần, tôi có thể gọi ông ấy là ông.”

A Sùng nói: “Cậu đâu chịu thiệt đâu, ông ấy vốn đã là một ông già rồi.”

Tán gẫu liên tục đến biệt thự.

Lúc xuống xe, Hạ Xuyên nghĩ đến việc gì đó, vịn cửa xe nói: “Ngày mai mang mấy gói thuốc lá.”

Tưởng Tốn hỏi: “1916?”

“Cô còn thuốc lá coi được khác à?”

Tưởng Tốn nói: “Không có.”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên chuẩn bị đi, lại nghe được một câu: “Thuốc lá coi được gì đó hết cả rồi.”

Hạ Xuyên dừng một lúc, hỏi: “Còn lại cái gì?”

Tưởng Tốn cười nói: “Còn lại hai gói Hồng Song Hỷ, bảy đồng rưỡi một gói.”

Hạ Xuyên đập cửa xe đi mất.

Tưởng Tốn vui vẻ quay lại khách sạn Lệ Nhân, vào phòng vừa chuẩn bị tắm thì Thạch Lâm tới.

Tưởng Tốn mặc áo khoác vào, chỉ chỉ ghế: “Chú ngồi đi.”

Sắc mặt Thạch Lâm khó coi: “Chú đã tìm cháu cả đêm, cháu không biết gọi một cú điện thoại về sao?”

Tưởng Tốn móc di động ra nhìn một cái: “À, hết pin tắt máy rồi.”

Thạch Lâm nhíu mày, có chút bất đắc dĩ: “Ban nãy Tôn Hoài Mẫn ngã sấp ở cửa chính, khóc đến mức thở không nổi, không tìm được Từ Kính Tùng nên chú đã kêu người đưa nó vào bệnh viện rồi.”

Tưởng Tốn thuận miệng hỏi: “Không sao chứ?”

“Không chết được, chỉ nôn đầy người thôi, giống như vớt từ trong hố phân ra vậy.”

Tưởng Tốn cười nói: “Chú cũng rất hiểm độc đấy.” Nhớ tới gì đó, lại nói, “Đúng rồi, xe van mà khách của cháu mượn ra ngoài chết máy chỗ đài Phù Vân rồi.”

Thạch Lâm nói: “Biết rồi, ngày mai chú tìm người đi xem thử. Cháu ngủ sớm chút đi.”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn tắm xong, tắt đèn lên giường, nằm cả buổi không ngủ được, lại bật cái đèn ngủ nhỏ, lấy túi giấy kraft trên tủ đầu giường sang, đổ tiền bên trong ra đếm từng tờ một. Đếm xong, cô lại tính nhẩm tiền gửi ngân hàng một lần, con số rất nhỏ, không đủ làm của hồi môn.

Tưởng Tốn xếp gọn tiền lại, đang định ngủ tiếp, đột nhiên nghe thấy có người gõ cửa hai cái: "Cô Tưởng, cô ngủ chưa?"

Tưởng Tốn liếc nhìn giờ, đã hơn mười hai giờ.

Cô mở cửa, người đứng ngoài cửa là chị họ của Vương Tiêu.

Tưởng Tốn kinh ngạc: "Tìm tôi có việc?"

Chị họ Vương Tiêu nói: "Thật ngại quá, trễ thế này còn quấy rầy cô. Tôi muốn hỏi thử, hôm nay cô có gặp qua Vương Tiêu không?"

Tưởng Tốn nói: "Không có."

Chị họ Vương Tiêu chần chừ, không nói cũng không rời khỏi. Tưởng Tốn hỏi: "Không thấy cô ấy?"

Đối phương trầm mặc một hồi, thấp giọng nói: "Cũng không phải. Vương Tiêu nói hôm nay muốn đi thám hiểm, buổi trưa tôi khó chịu, cũng không đồng ý, bây giờ đã hơn mười hai giờ rồi…"

"Cô ấy đi một mình?"

Chị họ Vương Tiêu ngập ngừng: "Cũng không phải một mình…"

Cô ấy nói giấu đầu giấu đuôi, rõ ràng có chuyện giấu giếm, không muốn nói cho Tưởng Tốn biết. Tưởng Tốn đành phải nói: "Bảo bố mẹ các cô cũng đi tìm thử xem, quả thực không được thì tôi bảo bạn tôi giúp."

Chị họ Vương Tiêu gật gật đầu lấy lệ.

https://thuviensach.vn

Thám hiểm? Tưởng Tốn không biết nói gì cho phải, cô rõ ràng đã nhắc nhở cô ấy.

Khoảng thời gian này giấc ngủ của Tưởng Tốn vô cùng nông, đêm nay cũng vậy.

Sáng sớm thức dậy, đầu cô trống rỗng trong chốc lát, ngây người một lúc mới xuống giường mang dép, rửa mặt bằng nước lạnh, sau khi thay quần áo mới kéo rèm cửa sổ.

Vừa kéo ra mới phát hiện thế giới đã thay hình đổi dạng.

Màu trắng khắp núi, không có màu sắc dư thừa, không có một chút tạp chất, lên lên xuống xuống liên tục, hạt tuyết hòa lẫn trong gió, không thể nhìn thấy bờ bến.

Cô tựa như bỗng nhiên xông vào một thế giới băng tuyết, mong chờ ba con nai kéo xe trượt tuyết chạy tới từ phương xa.

Tưởng Tốn hít thở không khí trong lành một chút, chạy vào trong phòng, cởi quần áo trên người, lấy một chiếc áo phao lông màu trắng trong tủ quần áo ra thay, rồi cởi mảnh vải đen mỏng trên chiếc áo phao lông màu đen xuống, xếp bỏ vào trong ngăn khóa kéo túi xách.

Tuyết dày tích tụ trên mặt đất, nhánh cây ven đường cũng đã khoác một lớp sương trắng, bông tuyết đầy kín trời đất, tựa như muốn bao phủ ngọn núi này.

Đến ngoài biệt thự, Tưởng Tốn nhấn còi mấy cái. Không bao lâu, xa xa nhìn thấy một cái đầu chui ra khỏi cửa sổ lầu hai, kêu: “Cô Tưởng, cô sang đây trước đi!”

Tưởng Tốn quay cửa kính xe xuống, vừa vặn thấy A Sùng đứng sau cửa sổ, trùm chăn bông vẫy tay với cô.

https://thuviensach.vn

A Sùng kêu: “Tuyết lớn quá rồi, cô vào đây ngồi một lúc trước đã, chờ tuyết nhỏ lại rồi chúng ta hẵng đi.”

Tưởng Tốn tắt máy xuống xe, quấn chặt khăn choàng đi tới. Đến cửa biệt thự, cô giậm giậm mạnh chân, hạt tuyết rơi xuống đầy đất, đang giơ tay lên chuẩn bị gõ cửa, cửa mở ra từ bên trong.

Hạ Xuyên mặc áo choàng ngủ màu nâu đậm, lộ nửa ngực, mang đôi dép lê, quét nhìn cô từ trên xuống dưới một cái, nói: “Vào đi.”

Lửa cháy bập bùng trong lò sưởi, phòng khách tràn ngập hương thơm thoang thoảng của củi từ cây ăn trái. Bên trong không bật đèn, ánh lửa chiếu khắp căn phòng.

Hạ Xuyên nói: “Ngồi tùy ý.”

Trên người Tưởng Tốn có tuyết. Cô đến đứng gần lò sưởi, nói: “Tôi hơ khô một chút trước.”

Hạ Xuyên hỏi: “Ăn sáng rồi à?”

“Ăn rồi.”

Anh ngồi trên sofa, chân dang rộng, bắp thịt hai bắp chân săn chắc. Tưởng Tốn nhìn một cái, giơ tay lên hơ lửa.

Hạ Xuyên hỏi: “Dọc đường có dễ đi không?”

Tưởng Tốn nói: “Tàm tạm. Đường toàn là tuyết chất đống, trễ một chút khu danh lam thắng cảnh sẽ cử người xúc tuyết.”

“Tuyết rơi thì có chỗ nào đi được?”

Tưởng Tốn suy nghĩ một chút: “Linh Tuyền được đấy. Chỗ đó cao hơn mực nước biển, ngắm cảnh tuyết đẹp vô cùng.”

https://thuviensach.vn

“Đẹp hơn đài Phù Vân?”

“Đài Phù Vân là bốn mặt giáp khoảng không, tầm nhìn rộng rãi. Linh Tuyền có vị trí cao, cảnh tuyết hùng vĩ, cảm nhận khác nhau.”

Hạ Xuyên nói: “Vậy chờ lát nữa sẽ đi Linh Tuyền.” Nói xong liếc Tưởng Tốn một cái.

Tưởng Tốn đứng bên lửa, mặc một chiếc áo phao lông cỡ ngắn màu trắng, cổ quấn khăn choàng bông màu xám nhạt, khuôn mặt nhỏ bị hơ đến đo đỏ, từng hạt tuyết trắng dính trên mái tóc dài, hạt tuyết đang dần tan.

Hạ Xuyên hỏi: “Cô cứ đứng vậy à?”

Tưởng Tốn hơ khô cũng kha khá, đi sang, ngồi xuống vị trí một người bên cạnh. Hạ Xuyên quét nhìn, thấy hôm nay cô không những đổi quần áo mà còn đổi cả giày.

Là đôi giày thể thao màu trắng, hôm nay cô mặc ngược lại có sức sống.

Tưởng Tốn ném một món đồ sang, rơi xuống bên cạnh Hạ Xuyên.

Là gói 1916.

Hạ Xuyên cầm lên: “Không phải nói hết rồi à?”

“Tôi hết rồi, khách sạn Lệ Nhân vẫn còn mà.”

Hạ Xuyên nhìn cô một cái: “Chỉ một gói?”

“Chỉ còn lại một gói thôi. Thuốc lá này bình thường không ai mua cả.” Dừng một chút, nói, “Một trăm.”

Hạ Xuyên cười một tiếng: “Chờ lát nữa đưa cho cô.”

https://thuviensach.vn

Một lát sau, anh đứng dậy đi về phía nhà bếp. Tưởng Tốn tưởng anh đi lấy tiền.

Không bao lâu Hạ Xuyên quay lại, xách một túi nilon để trước mặt Tưởng Tốn, nói: “Gọt vỏ giúp cái.”

Trong túi nilon là củ năng chưa gọt vỏ, bảy đồng một cân.

Tưởng Tốn nhìn về phía Hạ Xuyên: “Việc này hình như không nằm trong phạm vi phục vụ của tôi.”

Hạ Xuyên như cười như không: “Phạm vi phục vụ gì của cô?”

“Hướng dẫn dã ngoại còn phải bao thầu làm việc nhà?”

Hạ Xuyên nhìn xuống cô từ trên cao: “Hướng dẫn dã ngoại còn bán thuốc lá?”

Anh buông tay, túi nilon rơi xuống đùi Tưởng Tốn: “Cô ăn sáng rồi, nhưng tôi chưa ăn.”

Tưởng Tốn nắm chặt túi nilon, lát sau nói: “Cái này đâu lấp đầy bụng được.”

Hạ Xuyên ngồi lại vào sofa, nói: “Đâu phải vào bụng cô. Trong bếp có gạo, cô đi nấu?”

“Có thể mà.”

“Tôi chỉ ăn cơm trắng?”

Tưởng Tốn nói: “Có cơm ăn không tốt hơn ăn cái này à?”

Hạ Xuyên cười: “Được đấy. Thế này đi, cô nấu cơm, rồi gọt cái này, tôi coi như là thức ăn.”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn: “…”

Hạ Xuyên nói: “Sao nào, hay là cô muốn chạy một chuyến mua thức ăn mang về giúp tôi? Cái này trong phạm vi phục vụ của cô nhỉ?” Một lát sau nói, “Nếu cô có thể biến ra món khác, tôi sẽ gọt vỏ đút cho cô ăn.”

“Vậy anh gọt đi.” Tưởng Tốn nói.

Hạ Xuyên ngước mắt nhìn về phía cô.

Tưởng Tốn đứng lên, xách túi nilon đến trước mặt Hạ Xuyên, cười: “Tôi đi biến ngay lập tức, anh gọt vỏ nhé.”

Nói xong, cô đến nhà bếp lục lọi một hồi, lúc đi ra cầm một cái xẻng trên tay. Mở cửa, gió tuyết ùa vào nhà, Tưởng Tốn đi ra ngoài.

Xung quanh biệt thự là rừng trúc, xanh biếc um tùm, lúc này đây nửa trắng nửa xanh, lắc nhè nhẹ một cái, tuyết đọng liền tuôn rơi xuống.

Tưởng Tốn khom người, quan sát đất bên cạnh cây trúc. Cô giẫm lên đống tuyết, dùng chân quét tuyết trước mặt. Một lát sau cô đổi sang chỗ khác, mái tóc dài rơi xuống, cô giơ tay vén ra sau tai.

Cô mặc đồ trắng toàn thân, đi trong đó, nhạt đến mức giống như yêu tinh mà mặt tuyết biến hóa ra, càng đi càng xa, chỉ còn lại một đuôi góc áo.

Hạ Xuyên hút thuốc, đứng bên cửa sổ, nheo mắt nhìn khoảng màu trắng sắp biến mất xa xa kia. Lúc anh chuyển tầm mắt, trước mặt tối đi một chút, tầm mắt mơ hồ không rõ.

Nhìn màu trắng quá lâu rồi.

Anh nhét hộp thuốc lá vào túi, ngậm điếu thuốc, mặc áo choàng ngủ, mang dép lê, đi ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn kéo khăn choàng cao hơn một chút, che miệng, hai tay rụt vào trong tay áo, cúi đầu chuyên tâm tìm. Cô vừa đi vừa dùng chân quét tuyết, đột nhiên mắt sáng lên, cô ngồi xổm xuống.

Đằng sau truyền đến một giọng nói: "Sao, cúng bái Thổ Địa à?"

Tưởng Tốn quay đầu.

Hạ Xuyên để lộ ngực, lộ bắp chân và chân, mát mẻ đứng trên mặt tuyết, miệng ngậm điếu thuốc, tay đút trong túi, mắt hơi nheo lại, cười nhếch mép, vẻ mặt nhàn hạ, giống như sáng sớm mùa hè ra ngoài tản bộ.

Giọng Tưởng Tốn ồm ồm trong khăn choàng: "Đúng vậy, anh muốn lạy một lạy không?"

Hạ Xuyên đi đến gần cô, nhìn xuống từ trên cao: "Đào gì đó? Cá chạch bùn à?"

Tưởng Tốn nói: "Măng."

"Măng?"

"Mùa đông có măng mùa đông."

"Ở đây có thể có?"

"Sao không thể?"

Tưởng Tốn quay đầu, dùng xẻng đào xuống đất. Xẻng không đủ chuyên nghiệp, đất hôm nay lại giống như đóng băng, Tưởng Tốn đào hơi tốn sức.

Hạ Xuyên chậm rãi hút thuốc, hờ hững nhìn cô. Dáng người cô không tính là thấp, nhưng thấp hơn anh quá nhiều, ngồi xổm xuống thì càng nhỏ hơn, cái mông vừa tròn vừa vểnh, căng chặt.

https://thuviensach.vn

Gò má cô chuyên chú, lông mi dày, cái mũi thẳng, thở ra khí hơi mỏng, khóe miệng mím lại, dần dần nhếch lên một chút, sự thay đổi này rất nhỏ, không nhìn kĩ thì khó mà phát hiện. Đúng lúc này, cô bỗng nghiêng mặt sang bên, ngẩng đầu, bưng thứ trong tay lên, cười một tiếng đầy khiêu khích: “Cái này không phải à, khắp trên núi đều có.”

Trên bàn tay trắng nõn lấm tấm bùn đất, búp măng mùa đông ú nụ đang nằm trong lòng bàn tay cô.

Tàn thuốc dài bị gió thổi rơi, làm phỏng mu bàn tay Hạ Xuyên.

Hạ Xuyên “ừm” một tiếng, khẽ búng tàn thuốc một cái, hỏi: “Còn nữa không?”

“Còn.”

Tưởng Tốn đứng lên, hoạt động mắt cá chân một chút, đi đến một cây trúc khác.

Hạ Xuyên đi theo sau lưng cô. Cô mở đường phía trước, để lại dấu chân nho nhỏ. Anh giẫm lên bên cạnh cô, để lại dấu chân cô, tiếng “sột soạt” một trước một sau, trừ gió tuyết ra, là âm thanh duy nhất trong khu rừng trúc này.

Tưởng Tốn đứng vững, dùng chân quét quét tuyết, ngồi xổm xuống lần nữa.

Hạ Xuyên cũng ngồi xổm xuống theo, nhìn một cái, nói: “Không có gì cả.”

Tưởng Tốn nói: “Nếu anh có thể nhìn thấy gì đó thì tôi sẽ không đào nữa.”

“Tại sao?”

https://thuviensach.vn

“Măng nhú ra đều không ngon, chưa nhú mới ngon.”

Hạ Xuyên hỏi: “Sao cô biết chỗ này có?”

Tưởng Tốn chỉ chỉ ụ đất nhỏ đằng trước: “Khối đất này cong lại, xung quanh còn có vết nứt, bên trong nhất định có.”

“Như vậy là chắc chắn có măng?”

“Cũng phải xem hình dạng vết nứt, phải là dạng bắn tia mới được. Nếu chỉ là đường sọc duy nhất thì bên trong không chắc chắn có.”

Hạ Xuyên đã hiểu, nhìn cô đào, nhưng cũng không giúp.

Tưởng Tốn xúc từng cái một, nửa khuôn mặt rụt trong khăn choàng, hai tay cầm chuôi xẻng dùng sức, thở hổn hển, mang theo chút lầm bầm, yếu ớt.

Hạ Xuyên hút một hơi thuốc: “Cô rất hiểu việc này.”

Tưởng Tốn thở hổn hển nói: “Tôi lớn lên ở đây, hồi nhỏ chạy khắp trên núi.”

“Chạy hết cả ngọn núi rồi?”

“Chạy hết núi Minh Hà.”

“Có từng trèo cây không?”

“Có trèo.”

“Lấy trứng chim?”

“Ừm.”

“Bắt cá?”

https://thuviensach.vn

“Ừm.”

“Còn từng làm gì nữa?”

“Đào măng.”

Hạ Xuyên cười cười.

Tưởng Tốn bưng măng mùa đông mới đào lên, hỏi: “Đủ ăn chưa?”

Đôi mắt cô sáng như ánh sáng bạc của mặt tuyết, nửa khuôn mặt vẫn ẩn trong khăn choàng, trên tay lại lấm tấm bùn, trắng đen xen kẽ, cực kì chói mắt.

Hạ Xuyên không trả lời, phả một vòng khói thuốc, nhìn thẳng mặt cô. Tưởng Tốn không tránh.

Hạ Xuyên hỏi: “Có lạnh không?”

“Không lạnh.”

Tưởng Tốn quét nhìn Hạ Xuyên. Anh đứng lâu như vậy, tuyết đã rơi một lớp trên tóc và trên áo choàng ngủ, cơ ngực để trần một nửa săn chắc.

Cô nói: “Anh trông khá lạnh đó.”

Hạ Xuyên cười một tiếng: “Tôi không lạnh ——”

“Tôi nóng.”

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Anh ta nóng…

Giọng anh tự nhiên, không thể đứng đắn hơn được nữa, tựa như chỉ đang trần thuật một chuyện. Nếu ánh mắt anh không nhìn cô chằm chằm chuyên chú đến thế, cười không lưu manh như thế, Tưởng Tốn sẽ tin anh nóng thật.

Tưởng Tốn nói: “Thể chất của anh rất hiếm thấy.”

Hạ Xuyên kẹp điếu thuốc trong tay, nhìn cô một lúc, nói: “Đúng vậy, cô nói tại sao nào?”

“Tôi đã sớm nói anh có bệnh mà.”

“Cô chưa từng nói tôi có bệnh gì.” Hạ Xuyên kẹp điếu thuốc chỉ cô một cái, “Bây giờ nói thử xem?”

Tưởng Tốn nói: “Khó nói lắm.”

Hạ Xuyên nói: “Vậy cô nói, có trị được không?”

“Cũng khó nói lắm.”

“Cô nói chẳng khác nào không nói.”

“Cho nên nói anh có bệnh mà, hỏi tôi nữa!”

Hạ Xuyên cười cười: “Cô cũng hiếm thấy lắm.”

https://thuviensach.vn

Cô không đỏ mặt, không ngượng ngùng, thực sự không giống một người phụ nữ.

Nhưng tất cả lại trong dự liệu, Hạ Xuyên không thất vọng, nhưng lại có một loại cảm giác tay không vốc nước. Vốc được nước mát lạnh, mong chờ uống một ngụm, nhưng vốc lên rồi, lòng bàn tay lại trống không.

Cách thức không đúng mà thôi, anh biết, nhưng không hề gì.

Tưởng Tốn cầm hai búp măng đứng lên, đi trở về. Hạ Xuyên gọi cô lại: “Quay lại.”

Tưởng Tốn xoay người.

Hạ Xuyên chỉ chỉ ụ đất nhỏ: “Vẫn chưa đào xong.”

Tưởng Tốn hỏi: “Còn chưa đủ?”

Hạ Xuyên nói: “Cô làm như đút cho cô ăn à?”

Tưởng Tốn nhìn nhìn xung quanh, đi sang một hướng khác.

Hạ Xuyên gọi cô: “Ở đây vẫn còn.”

Tưởng Tốn trả lời: “Cùng một chỗ đào một búp là được rồi.”

Hạ Xuyên hỏi: “Tại sao?”

Tưởng Tốn nói: “Sẽ bị người khác phát hiện.”

Hạ Xuyên không hiểu. Tưởng Tốn chỉ chỉ cây trúc bên cạnh ụ đất nhỏ, nói: “Trên trúc có kí hiệu, ở đây có chủ.”

Hạ Xuyên đi đến nhìn thân trúc, cẩn thận phân biệt, quả nhiên nhìn thấy kí hiệu khắc bằng dao trên đó, hỏi: “Sao viết chữ ‘tam’ (1)?”

https://thuviensach.vn

(1) Trên thân cây có ba gạch ngang, giống chữ Tam (三).

Tưởng Tốn nói: “Đây là kí hiệu năm thường năm nhuận, năm thường măng mọc nhiều, năm nhuận ít.”

Hạ Xuyên lại nhìn một hồi rồi mới đi về phía Tưởng Tốn: “Đi thôi, đào tiếp.”

Lại tìm được hai cây, vẫn là Tưởng Tốn ngồi xổm đào măng, Hạ Xuyên dựa vào cây trúc nhìn cô bận bịu, chờ cô đào ra chuẩn bị đổi vị trí trận địa, Hạ Xuyên nói: “Cô thấy chúng ta thế này giống cái gì?”

Tưởng Tốn hỏi: “Giống cái gì?”

Hạ Xuyên đến gần cô, cúi người xuống, nhận lấy búp măng mùa đông trong tay cô, thấp giọng nói: “Bắn một phát (2), đổi chỗ khác.”

(2) Nguyên gốc là 打一炮, ý chỉ nam nữ phát sinh quan hệ tình dục, mang nghĩa xấu. Đàn ông đi chơi gái thường nói “Đi bắn một phát”.

Tưởng Tốn cầm hai búp măng khác lên, cười đứng dậy: “Nhiều thế này… anh bắn nhúc nhích không?”

Nói xong, cô xoay người đi về.

Hạ Xuyên đứng tại chỗ một lúc, nhìn đôi chân nhỏ của cô đi mấy chục mét, mới cười một tiếng, chậm rãi đi theo sau, vài bước là vượt qua cô, không quay đầu lại, nói: “Tưởng Tốn, chọc tôi lần thứ ba nữa thử xem.”

Tưởng Tốn rớt lại sau mấy bước quay về biệt thự, vào cửa liền thấy một búp măng mùa đông để ở góc bàn trà. Hạ Xuyên ngồi gọt củ năng trên sofa.

Hạ Xuyên nói: “Nghỉ một lát rồi nấu cơm.”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn cũng không khách sáo. Cô lạnh đến mức tay chân cứng đờ, để ba búp măng mùa đông đang ôm vào cùng một chỗ với búp măng trên bàn trà, đi tới trước lò sưởi, nới khăn choàng, dùng sức xoa xoa tay.

Đuôi mắt cô quét nhìn Hạ Xuyên một cái, thấy anh cúi đầu, chuyên tâm gọt củ năng trong tay, cũng không nhìn cô. Tưởng Tốn lại đứng một lúc rồi mới ngồi xếp bằng xuống.

Dưới đất trải một tấm chăn, vừa lớn vừa mềm, gần sát lò sưởi ấm cực kì. Tưởng Tốn xoa xoa tay rồi xoa xoa mặt, nhiệt độ cơ thể dần dần ấm lại.

Hạ Xuyên cúi đầu, ngước mắt nhìn sang bên đó, vừa vặn nhìn thấy cô dùng đuôi khăn choàng quét tuyết trên đỉnh đầu. Anh cười một tiếng, cụp mắt rồi gọt một củ năng, bỏ phần cơm thịt màu trắng vào dĩa, khóe mắt lại quét thấy Tưởng Tốn quấn khăn choàng quanh cổ, đầu hơi nghiêng, từng vòng một, cánh tay vòng quanh đỉnh đầu, mái tóc dài vướng víu được cô vén lên một chút, cái cổ trắng ngần thon dài dần lộ ra.

Hạ Xuyên không nhìn nữa, bắt đầu gọt củ năng kế tiếp.

Tưởng Tốn hơ lửa một lúc, quay đầu liếc nhìn sofa.

Hạ Xuyên khom người, giạng chân, tay và ngực đều ửng đỏ, rõ ràng trước đó cũng lạnh cóng rồi. Tầm mắt cô từ từ trượt xuống, quét qua hông Hạ Xuyên, lại trượt xuống tiếp, áo choàng ngủ phanh hơi rộng, tia sáng mờ, không hề thấy rõ, nhưng cũng có thể nhìn thấy anh mặc một chiếc quần thể thao rất lớn.

Không lộ ra.

Tưởng Tốn thu tầm mắt.

Hạ Xuyên lại để một củ năng đã gọt xong xuống, khóe miệng nhếch lên một cái.

https://thuviensach.vn

Củ năng gọt xong hết, hình dạng cũng không đẹp đẽ gì, lồi lồi lõm lõm, còn dính ít vỏ, vỏ đầu đuôi có chỗ dùng dao gọt, có chỗ vẫn còn.

Hạ Xuyên nói: “Ấm rồi?”

Tưởng Tốn nói: “Ừm.”

“Vậy đi nấu cơm đi.”

Tưởng Tốn nhanh nhẹn đứng lên, liếc nhìn ngoài cửa sổ, nói: “Hôm nay không biết tuyết nhỏ lại khi nào.” Chi bằng giải tán sớm một chút, cũng đừng bắt bẻ một bữa cơm không có đồ ăn phù hợp gì.

Hạ Xuyên nói: “Vậy thì chờ thôi, có nhiều thời gian mà.” Dù sao thì cô cũng không đi được.

Tưởng Tốn đi sang cầm lấy măng mùa đông.

Hạ Xuyên đưa dĩa đựng củ năng cho cô: “Cũng xào cái này luôn đi.”

Tưởng Tốn nói: “Anh rất cố chấp với cái này.”

Hạ Xuyên cười nói: “Xào cho ngon đấy.”

Biệt thự có người kinh doanh, bác gái trong biệt thự trước đây để lại một bao gạo, trong tủ chén gia vị cũng đầy đủ, chén nồi muôi chậu thì càng không cần phải nói, chẳng qua là không có thức ăn khác, chỉ có bốn búp măng mùa đông.

Tưởng Tốn vo gạo, xào một dĩa măng.

A Sùng bị mùi thơm dụ dỗ xuống, trùm chăn bông chạy đến phòng khách, nghe thấy tiếng xào thức ăn trong bếp, ngã xuống sofa nói: “Đói chết tôi rồi!”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên ăn một miếng củ năng: “Sao còn chưa chết?”

A Sùng nói: “Tôi chết rồi thì cậu có thể chơi bời vui vẻ à?” Anh ta hừ một tiếng, “Ban nãy sau cửa sổ tôi đã thấy hết rồi.”

“Thiên lý nhãn của cậu à?”

“Đừng tưởng hai người trốn trong rừng là có thể giấu tôi.”

“Vậy cậu nhìn thấy gì rồi?”

“Nhìn thấy cậu đi theo sau mông người ta, ngây người trong đó hơn nửa tiếng.” Liếc anh một cái, “Đã làm gì đó?”

Hạ Xuyên cười: “Nửa tiếng thì làm được gì?”

A Sùng hỏi: “Vậy cậu cần bao lâu?”

Hạ Xuyên lạnh lẽo nhìn anh ta một cái.

A Sùng siết chặt chăn, nhảy dựng lên chạy vào bếp: “Cô Tưởng, có cần tôi giúp một tay không, tôi vo gạo nhé!”

Một bữa cơm, hai dĩa thức ăn, Tưởng Tốn nhìn hai người họ ăn.

Hạ Xuyên và A Sùng đều không kén chọn, thứ có thể ăn được là họ ăn được. Ăn món không ngon nhất, một dĩa rau cũng có thể ăn như hổ đói, huống chi tay nghề của Tưởng Tốn không tệ, măng xào rất ngon miệng.

Cơm nước xong, tuyết rơi nhỏ dần. A Sùng sợ lạnh, mặc hai cái áo len, không có khăn choàng, cổ rụt hết vào trong áo. Hạ Xuyên vẫn ăn mặc bình thường.

Hạ Xuyên hỏi: “Linh Tuyền có xa lắm không?”

Tưởng Tốn nói: “Không xa lắm, đến bên đó phải đi bộ.”

https://thuviensach.vn

A Sùng kêu khổ: “Tuyết dày thế này mà còn phải đi bộ á?” Nghĩ đến việc chỉ ở đây mấy ngày, không ra ngoài thì lãng phí, khẽ cắn răng, “Đi bộ thì đi bộ.”

Tuyết chất đống trên đường phần lớn đã được khu danh lam thắng cảnh dọn qua. Đến cổng vào Linh Tuyền, Tưởng Tốn đậu xe xong, ba người xuống xe, đi bộ lên.

Bậc thang đá, tuyết chất dưới chân ngược lại không dày lắm, giẫm lên có thể cảm nhận được sự lồi lõm dưới lòng bàn chân. Tưởng Tốn dẫn đường đằng trước, dọc đường không có lấy một khách du lịch, mọi người đều tránh tuyết đóng cửa không ra ngoài, chỉ có Hạ Xuyên cũng muốn ra ngoài trong thời tiết này.

Bụi cây rễ sâu lá tươi tốt, vòng qua cụm đá, đằng trước là một con suối, nguồn suối tuôn nước ùng ục, nước chảy trong veo thấy đáy. Bên cạnh Linh Tuyền có khối đá lớn, đáy rộng đầu nhọn, rêu mọc đầy trên đá, đứng trên đỉnh, có thể nhìn khái quát dãy núi.

Tưởng Tốn nói: “Đây chính là Linh Tuyền.”

A Sùng hỏi: “Có uống được không?”

“Có thể uống trực tiếp. Trước đây người già nơi này còn nói nước Linh Tuyền có thể chữa bách bệnh, giúp người ta trẻ mãi không già.”

A Sùng khoác vai Hạ Xuyên: “Tôi lấy cho cậu một chai, để cậu làm một ông già bất tử!”

Hạ Xuyên vặn cổ tay anh ta: “Nếu cậu muốn chết trẻ thì tôi cũng thành toàn cho cậu!”

A Sùng la lên: “Úi úi, gãy gãy——”

https://thuviensach.vn

Giọng anh ta lớn, một tiếng la vang động trời, trong tiếng vang còn xen lẫn một âm thanh khác.

“Cứu tôi với…”

Âm thanh này rất nhỏ, không chân thật lắm.

Tưởng Tốn nhìn về phía Hạ Xuyên, Hạ Xuyên cũng đang nhìn sang phía cô.

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 15

"Cứu tôi với…"

Xen lẫn trong tiếng gió, truyền đến lần nữa.

Tưởng Tốn hỏi: "Nghe thấy chưa, có người kêu cứu mạng?"

"Nghe thấy rồi." Hạ Xuyên nhìn lướt một vòng, "Tiếng cô nghe thấy truyền đến từ đâu?"

Âm thanh lại mất, Tưởng Tốn nghi hoặc nói: "Không nghe rõ."

Hạ Xuyên nhìn về phía A Sùng, A Sùng nói: "Tôi chẳng nghe thấy tiếng gì cả." Ban nãy cổ tay anh ta bị vặn đau buốt, đâu để ý tiếng gì đó.

Tuyết rơi đứt quãng, hơi nước mỏng bốc lên trên Linh Tuyền, yên lặng như tờ, ngay cả lá cây đầu cành cũng không nhúc nhích.

A Sùng nói đùa: "Này, ở đây có truyền thuyết quỷ nữ làng miền núi gì đó không vậy?"

"Có chứ." Tưởng Tốn nói.

"Hả? Có thật á?"

"Anh nhớ lát nữa đừng xuống nước chơi. Trong nước có yêu quái, sẽ bắt anh rồi ăn đó." Tưởng Tốn nhắc nhở, "Nhớ đó nha!"

A Sùng giật giật khóe miệng: "Cái này mà cũng gọi là truyền thuyết?"

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn liếc anh ta: “Lưu truyền kiểu này mấy trăm năm vẫn bất diệt, không phải truyền thuyết thì là gì?”

Hạ Xuyên liếc nhìn A Sùng, cũng nói: “Lừa cậu hay lắm!”

A Sùng la: “Hai người có cần…”

“Yên lặng!” Tưởng Tốn ngắt lời anh ta.

A Sùng không cam lòng muốn nói tiếp, bị Hạ Xuyên liếc một cái sắc lẹm, đàng hoàng ngậm miệng.

“Ở đây… có người… cứu…”

Hạ Xuyên xoay sang hướng Bắc, nói: “Ở đó!”

“Ở bên đó!” Tưởng Tốn lập tức đi về hướng Bắc.

Giọng nói và động tác của hai người gần như cùng lúc.

A Sùng nhìn bóng lưng hai người họ, rốt cuộc không cam lòng bật ra một câu: “Hai người có cần phối hợp vậy không!”

Phía Bắc là một dốc núi, trên dốc trồng đầy trúc. Rừng trúc rất sâu, nhìn từ đỉnh dốc thì không thấy rõ bên dưới có gì, nhưng phía dưới nhất định có người, vì lần này, ba người họ đều nghe thấy.

Tưởng Tốn vượt qua bụi cây, vịn một cây trúc, la xuống dưới dốc: “Có ai không ——”

Trên núi thường hay có người đến đào măng hoặc hái rau củ, Tưởng Tốn lo là dân làng gần đó.

Người dưới dốc trả lời: “Có người! Có người! Cứu tôi với!”

https://thuviensach.vn

Kèm theo tiếng khóc nức nở, vừa hoảng hốt vừa sợ hãi, là một cô gái trẻ.

Tưởng Tốn la to: “Cô bị thương sao?”

“Chân tôi gãy rồi, tôi đi không được!”

“Đừng vội, tôi xuống ngay lập tức!”

Người dưới dốc la: “Cô có một mình sao? Một mình thì đừng xuống.”

“Yên tâm ——” Tưởng Tốn vịn cây trúc, cũng không quay đầu lại nói với hai người đàn ông kia, “Các anh chờ ở đây, tôi xuống xem thử.”

Vừa đi hai bước, cô liền bị người ta bắt lấy cánh tay.

Sức đối phương mạnh, cách áo phao lông cũng có thể nắm cô đau điếng.

“Có đàn ông ở đây, phải cần tới phụ nữ sao?” Hạ Xuyên nhìn Tưởng Tốn một cách hơi khinh thường, kéo cô ra phía sau, nói: “Cậu trông chừng đó A Sùng.” Nói đoạn liền định đi xuống dốc núi.

Tưởng Tốn trở tay hất tay anh: “Tôi quen thuộc chỗ này hơn anh, tôi lăn lớn lên trên dốc núi.” Cô không kiên nhẫn ra lệnh, “Quay lại chờ đi!”

Hạ Xuyên hơi sửng sốt, lần đầu tiên anh nghe thấy một cô gái sai khiến mình.

Im lặng hai giây, anh chợt cười một tiếng, gạt tay Tưởng Tốn ra nói: “Được đó, cô lăn xuống dốc cho tôi xem thử xem?”

Tưởng Tốn nhíu mày: “Con người anh sao nói không nghe vậy!”

Hạ Xuyên cười: “Tôi thì lại không nhìn ra cô quan tâm tôi như vậy.”

https://thuviensach.vn

“Tôi cũng không nhìn ra anh lấy việc giúp người làm niềm vui như vậy đấy.”

Trong thời gian hai câu, hai người đã xuống đến giữa dốc. Dốc núi cao chót vót, lại phủ đầy tuyết, lúc bước xuống không hề dễ dàng. Hai người vịn cây trúc đi xuống, nóng lòng cứu người, cố gắng hết sức bước nhanh hơn. A Sùng cách rất xa, la to: “Ai trông chừng tôi hả, không có ai trông chừng tôi à!”

Không bao lâu, anh ta cũng xuống dốc, cách hai người đằng trước ba, bốn mét.

Đá dưới đống tuyết đầu nhọn, bốn phía phủ tuyết, nhìn qua vô cùng bằng phẳng. Tưởng Tốn vừa không chú ý, chân phải giẫm lên, lập tức loạng choạng, chẳng mấy chốc đã ngã xuống mặt tuyết, đột nhiên được ai đó túm lấy nón áo phao lông, xốc lên, ngã vào ngực đối phương.

Hạ Xuyên cười khẽ: “Còn muốn lăn xuống dốc thật à?”

Trán Tưởng Tốn bị đụng đau, giãy một cái, không giãy thoát, nói: “Buông ra!”

Anh hất nón cô một cái, lập tức trùm đầu cô, hạt tuyết rơi trên nón áo phao lông trắng, nhàn nhạt hòa làm một thể với cô.

Anh đẩy cô ra sau: “Trông chừng đó!”

Tưởng Tốn lại đụng vào người A Sùng. A Sùng đè nón cô một cái, la to: “Cậu nói cho rõ, ai trông chừng ai hả!”

Tưởng Tốn nổi điên, lắc đầu, tránh khỏi tay A Sùng, bước dài tiếp tục đi xuống dưới.

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên và A Sùng một người đằng trước, một người đằng sau, ở giữa là Tưởng Tốn, khoảng cách bằng nhau. Nếu cô lăn xuống dốc nữa, thì người đằng sau có thể kéo cô, kéo cô không được, thì cô cũng có thể coi người đằng trước là đệm thịt.

Tưởng Tốn đi mấy mét, bước chậm lại, trong lòng hơi khác thường, cơn tức cũng dịu dần.

Còn cách dưới dốc hai mét, Tưởng Tốn rốt cuộc nhìn thấy cô gái trẻ cầu cứu kia. Cô ấy mặc áo khoác dạ màu trắng, quần jean bó sát, chân mang giày bốt cao gót, dựa lưng vào dốc núi.

Ba người lập tức đi về phía cô ấy, nhìn rõ rồi, là Vương Tiêu.

Môi Vương Tiêu tróc da trắng bệch, trên tóc trên quần áo toàn là tuyết, vệt nước mắt khô đầy mặt, hoàn toàn không có sắc máu, ánh mắt tan rã, thấy ba người Tưởng Tốn, đột nhiên có sức sống một chút, nước mắt rơi lã chã: “Là mọi người… Chị Tưởng…”

Mấy ngày nay số lần hai người nói chuyện không nhiều, cũng không nghe ra giọng nhau. Huống chi giọng Vương Tiêu đã khô khàn từ lâu, ban nãy Tưởng Tốn hoàn toàn không ngờ được lại là cô ấy.

Tưởng Tốn nửa quỳ xuống, đỡ cô ấy dậy hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy, cô ở đây bao lâu rồi?”

Cả người Vương Tiêu lạnh ngắt, không có chút hơi ấm: “Tối qua… đến giờ.”

A Sùng ở đằng sau kinh ngạc la lên: “Cái gì? Em đã ở đây cả đêm?” Vậy mà vẫn chưa tắt thở?

Tưởng Tốn cũng không hỏi tại sao cô ấy lại ở đây, bây giờ cứu người quan trọng hơn.

https://thuviensach.vn

Cô phủi phủi tuyết trên người Vương Tiêu, cởi khăn choàng của mình quấn cho Vương Tiêu, nói với hai người phía sau: “Xe tôi đậu ở cổng vào Linh Tuyền, nếu đi tới đó từ con đường này thì phải mất nửa ngày, các anh ai cõng Vương Tiêu đi?”

Hạ Xuyên đẩy A Sùng một cái: “Đi!”

A Sùng đi tới trước mặt Vương Tiêu. Tưởng Tốn cho rằng anh ta định cõng cô ấy, lập tức tránh sang một bên, ai ngờ A Sùng chỉ ngồi xổm xuống, nhìn chân Vương Tiêu.

Tưởng Tốn nói: “Nhanh lên một chút.”

“Đừng vội.” A Sùng nâng chân Vương Tiêu lên cử động một chút.

“Anh làm gì thế?”

A Sùng không đáp. Hạ Xuyên nói: “Để cậu ta xem thử trước đi, cậu ta là bác sĩ.”

Tưởng Tốn không nghe rõ: “Cái gì cơ?”

Hạ Xuyên nói: “Cậu ta là bác sĩ.”

Tưởng Tốn quả thực không nhìn ra A Sùng giống một bác sĩ ở chỗ nào…

Có điều, hai chữ “bác sĩ” sẽ không viết lên mặt, bây giờ ngược lại cô yên tâm hơn một chút.

A Sùng chỉ kiểm tra một lúc, nói: “Không đáng ngại, ở đây đưa đến bệnh viện quá tốn thời gian. Chúng ta đưa em ấy về biệt thự trước. Tôi có mang theo hộp thuốc, xử lý một chút trước rồi đưa em ấy đến bệnh viện.”

Tưởng Tốn lập tức giúp Vương Tiêu nằm sấp lên lưng A Sùng.

https://thuviensach.vn

Vương Tiêu cố gắng lên tinh thần, nói đầy yếu ớt: “Chờ một chút.”

Tưởng Tốn hỏi: “Sao thế?”

Vương Tiêu nói: “Từ Kính Tùng… anh ta… em và anh ta ngã từ dốc núi đằng sau xuống. Em đánh ngất anh ta, bây giờ không biết anh ta như thế nào nữa…” Nước mắt cô ấy rơi xuống nhiều hơn, thực sự sợ hãi, “Có lẽ anh ta chết rồi…”

Cô cố gắng chống đỡ đi sang bên này, muốn ra khỏi đây đi tìm người, nhưng quả thực không chống đỡ nổi. Đến dưới dốc này, cô đã sức cùng lực kiệt, trong lòng vừa cuống vừa sợ, đã không còn cảm nhận được sự đau đớn trên chân, cách một lúc lại gọi người, không ngờ vậy mà gọi Tưởng Tốn tới.

Nhưng cô nghĩ đến sự sống chết của Từ Kính Tùng thì lại sợ muốn chết.

Tưởng Tốn vỗ vỗ đầu cô ấy, nói: “Tôi đi tìm anh ta.”

Vương Tiêu thở phào nhẹ nhõm, ngất trên lưng A Sùng.

Hạ Xuyên hất hất cằm: “Cậu cõng cô ấy đi lên trước đi.”

A Sùng đi nhanh trở về: “Hai người nhanh lên một chút nhé.”

Hạ Xuyên đi tới dốc núi Vương Tiêu lăn xuống, Tưởng Tốn đi theo bên cạnh anh gọi điện thoại.

Cô kể đơn giản tình hình: “Chú sang đây đón một người trước, nói với người nhà Vương Tiêu một tiếng —— Đã tìm cô ấy rồi? Vậy được, chú mau đi nói đi, cháu ở lại một lúc rồi sang đó.”

Bước chân Tưởng Tốn chậm rãi, không vội vàng như lúc cứu người ban nãy. Hạ Xuyên chờ cô cúp điện thoại, liếc cô một cái: “Tản bộ à?”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn nói: “Tôi thật không muốn cứu anh ta… Thôi bỏ đi!” Nói đoạn, bước nhanh hơn.

Hạ Xuyên hỏi: “Bỏ đi cái gì?”

Tưởng Tốn nói: “Nếu anh ta chết thì Vương Tiêu cũng sẽ gặp rắc rối.”

Hạ Xuyên cười: “Không nhìn ra cô tốt bụng như vậy, còn suy nghĩ giải quyết rắc rối thay cho cô gái đó.”

Tưởng Tốn nhớ tới một câu của Vương Tiêu ban nãy: “Cô có một mình sao? Một mình thì đừng xuống.” Còn có mía cô ấy đưa cho cô.

Tưởng Tốn nói: “Tuy cô ấy có hơi tùy hứng, nhưng người rất tốt.”

Hạ Xuyên nhìn cô một lúc: “Định nghĩa về người tốt của cô rất đơn giản.”

Tưởng Tốn nói: “Anh và A Sùng cũng rất tốt.”

Hạ Xuyên nhíu mày, cười: “Chỉ vì thấy chúng tôi xuống cứu người cùng cô, cho nên là người tốt?”

Tưởng Tốn cười không nói.

Đi mấy trăm mét, hai bên toàn là bụi cây um tùm, tuyết chất đống còn dày hơn ở trên một chút, bốn phía không thấy bóng người.

Tưởng Tốn nói: “Có khi nào anh ta đã đi rồi không?”

“Tìm thêm một lúc nữa, không thấy người thì chúng ta đi lên.”

Đang nói, trong bụi cây đằng trước, thấp thoáng lộ ra một đôi giày.

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Tưởng Tốn và Hạ Xuyên nhìn nhau, cùng bước về phía bụi cây.

Bụi cây màu xanh đậm, chỗ không bị tuyết bao phủ còn có mấy tấm mạng nhện. Có một bụi cây từng bị đè qua, cành lá gãy một nửa, giày lại rơi sang bên kia.

Đó là một đôi giày da màu đen.

Tưởng Tốn nhặt giày lên, tuyết đè trên bụi cây rơi rào rào xuống một khoảng.

Cô nhìn thoáng qua, ném giày sang một bên, phủi tay hai cái, có chút chán ghét: “Chắc là giày của Từ Kính Tùng.” Bóng loáng, là đôi giày hiệu.

Hạ Xuyên nhìn sườn dốc sau bụi cây: “Chắc là họ lăn từ trên này xuống.” Trên dốc không nhìn ra dấu vết gì, chỗ đó chỉ có một vùng trắng xóa, nhưng nhìn dấu vết bụi cây bị đè gãy, suy đoán của anh hẳn không sai.

Tưởng Tốn nói: “Giày ở đây, người đâu?”

Hạ Xuyên quan sát xung quanh một chút, rồi nhìn về phía bụi cây bị đè gãy.

Giày có thể là bị rơi mất lúc Từ Kính Tùng lăn xuống. Vương Tiêu nói cô ấy đã đánh ngất Từ Kính Tùng, chắc là ở chỗ này. Từ Kính Tùng có lẽ không ngất hoàn toàn. Sau khi Vương Tiêu đi, anh ta cũng định đi. Vương Tiêu mãi không thấy anh ta đi qua, chắc anh ta đi hướng ngược lại.

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên hỏi: “Cô biết người đàn ông này?”

Tưởng Tốn nói: “Ừ, anh ta ở khách sạn Lệ Nhân.”

“Gọi điện thoại hỏi anh ta có ở đó không thử xem.”

Tưởng Tốn gọi điện thoại hỏi, Từ Kính Tùng không có ở đó.

Hạ Xuyên nói: “Không có giày nên chắc không đi được bao xa đâu.”

Hai người đành phải tiếp tục đi về phía trước.

Tưởng Tốn đã đưa khăn choàng cho Vương Tiêu nên cổ lạnh ngắt. Cô trùm nón áo phao lông tụt xuống lên đầu lần nữa, kéo hết dây kéo lên.

Hạ Xuyên bước dài, đi mấy bước phát hiện người phía sau không theo kịp, quay đầu lại tìm một cái mới phát hiện Tưởng Tốn đã trùm mình thành một quả cầu tuyết, cả khuôn mặt bị bao hết lại, chỉ lộ ra ngũ quan, trông rất thú vị.

Tưởng Tốn nói: “Đi đi.”

Hạ Xuyên cười, tiếp tục đi về phía trước.

Tưởng Tốn tìm dọc theo bụi cây bên kia, phía dưới là một dốc núi khá bằng phẳng. Cô thò đầu, tìm cẩn thận, kêu tên “Từ Kính Tùng”, bóng lưng trắng như tuyết.

Hạ Xuyên nghe mấy lần, cảm thấy quen tai.

Anh rớt lại sau mấy bước, muốn hút điếu thuốc, tay vừa sờ tới hộp thuốc lá thì đột nhiên nghe thấy Tưởng Tốn kêu: “Bên kia có người!”

Hạ Xuyên đi tới theo. Dưới bụi cây gần dốc, quả nhiên có một người đang nằm, hông vừa vặn mắc kẹt trên một thân cây, xung quanh cỏ dại um

https://thuviensach.vn

tùm. Mặt anh ta hướng lên trời, trán sưng một cục, da và tóc giống như kết sương, tuyết chất trên người không nhiều lắm.

Tưởng Tốn ngồi xổm xuống thăm dò hơi thở của anh ta, nói: “Chưa chết.”

Hạ Xuyên vỗ vỗ mặt anh ta, gọi không tỉnh. Anh xốc cổ áo Từ Kính Tùng một cái, người đứng lên theo, nâng chân sau của anh ta, vác anh ta trên vai.

Giống như vác một cái bao tải vậy, vô cùng dễ dàng, Tưởng Tốn cũng không phản ứng kịp.

Hạ Xuyên nói: “Đi đi.”

Tưởng Tốn lấy lại tinh thần, vội vàng đuổi theo.

Trở về theo đường cũ, khó đi hơn lúc xuống dốc.

Một chân Tưởng Tốn giẫm lên trên dốc núi phủ tuyết, bước lên, lòng bàn chân trơn trượt, đi mấy bước không ngừng thở hổn hển. Cô vịn cây trúc, gạt tuyết rơi trên lông mi, tay vừa để xuống liền bị người ta nắm lấy.

Hạ Xuyên dùng lực một cái, nhấc cô tới bên cạnh, nói: “Theo kịp đấy.”

Anh vác một người, sức còn lớn như trâu. Lúc cô được anh nhấc lên, một luồng lực truyền đến cổ tay, trọng lượng trên người nhẹ hơn, đi lên nhẹ như bay.

Tưởng Tốn nắm chặt tay anh, gấp rút theo sau, không biết khách sáo chút nào.

Hạ Xuyên thoáng dừng bước, đưa lưng về phía Tưởng Tốn, mỉm cười, mơ hồ hơi bực.

https://thuviensach.vn

Trong rừng trúc im ắng, chỉ có tiếng hai người họ giẫm lên tuyết, cùng hơi thở nặng nề thêm của nhau. Hạ Xuyên nhớ tới dáng vẻ cô ngồi xổm trên mặt tuyết cúi đầu đào măng vào mấy tiếng trước, cũng giống như bây giờ, phát ra tiếng hít thở hừ hừ.

Chỉ có điều bây giờ thở hổn hển lớn hơn, anh cũng bắt đầu thở gấp.

Hạ Xuyên cười hừ một tiếng.

Trở lại đỉnh dốc, Hạ Xuyên buông tay Tưởng Tốn, hai người bước nhanh hơn.

Lên xe, Tưởng Tốn gọi điện thoại cho Tôn Hoài Mẫn. Tôn Hoài Mẫn không nghe nên cô chỉ có thể lái xe trước, nửa đường đột nhiên truyền đến tiếng còi xe cảnh sát.

Tưởng Tốn nói: “Có người báo cảnh sát ư?”

Hạ Xuyên ném Từ Kính Tùng ở phía sau. Anh cũng ngồi vào hàng giữa, nghe một lúc nói: “Không phải xe cảnh sát, là xe cấp cứu.”

Vừa dứt lời, xe đã chạy đến biệt thự nhà họ Bạch. Một chiếc xe cấp cứu đậu trước biệt thự, bà Bạch đi theo bên cạnh một cáng cứu thương.

Tưởng Tốn dừng xe, kêu với nhân viên y tế: “Bác sĩ, ở đây có một bệnh nhân hôn mê!”

Hạ Xuyên xuống xe, để nhân viên y tế khiêng Từ Kính Tùng xuống.

Xung quanh rối loạn. Trong chốc lát, xe cấp cứu liền chen ra khỏi, đi xuống núi. Tưởng Tốn không có cơ hội nói chuyện với bà Bạch. Cô đứng tại chỗ nhìn một hồi mới gửi tin nhắn cho Tôn Hoài Mẫn, bảo cô ta mau đến bệnh viện.

https://thuviensach.vn

Gửi tin nhắn xong, Hạ Xuyên cũng vừa vặn nói chuyện xong với A Sùng.

Tưởng Tốn hỏi: “A Sùng ở biệt thự à? Vương Tiêu đâu?”

“Người nhà cô ấy đưa cô ấy đến bệnh viện rồi.” Hạ Xuyên hỏi, “Ai xảy ra chuyện thế?”

“À, là ông Bạch.”

Hạ Xuyên không hỏi nhiều, lát sau nói: “Đi, đến Linh Tuyền.”

“Hửm?” Tưởng Tốn kinh ngạc.

Hạ Xuyên nói: “Lên xe.”

Khách hàng là ông lớn, Tưởng Tốn nghe lời răm rắp.

Hai người quay lại Linh Tuyền, nhưng Hạ Xuyên lại đi đến dốc núi phía Bắc.

Tưởng Tốn hỏi: “Anh làm gì thế?”

Hạ Xuyên nói: “Cô tưởng tôi rảnh lắm à, vác người nửa ngày mà còn tới ngắm cảnh tuyết rơi?”

Tưởng Tốn im lặng hai giây, hỏi: “Vậy anh tới làm gì?”

“Tìm đồ.” Vừa nãy lúc anh gọi điện thoại cho A Sùng mới phát hiện mất đồ.

Hạ Xuyên định xuống dốc, Tưởng Tốn đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Hạ Xuyên quay đầu lại.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn nói: “Hôm nay giày tôi không tiện, trượt chân, cứ ở đây chờ anh thôi.”

Hạ Xuyên nhìn giày thể thao của cô một cái.

Vốn trắng như áo phao lông của cô, ban nãy đạp qua bụi cây, mũi giày và hai bên đã có vết đen.

Hạ Xuyên hừ một tiếng, như cười như không: “Từ nhỏ cô lăn lớn lên trên dốc núi, giày còn có thể làm vướng bận cô sao?”

“Vướng bận chứ.”

“Cùng tìm động tác sẽ nhanh hơn một chút.”

Tưởng Tốn nói: “Tôi đâu biết anh muốn tìm thứ gì.”

“Một cái hộp nhỏ.”

Tưởng Tốn không rõ cái hộp nhỏ trông như thế nào, chỉ có thể đi theo Hạ Xuyên xuống dưới trước.

Có kinh nghiệm lần trước, lần này cô đi rất thuận lợi, tụt lại sau Hạ Xuyên mấy bước, rất nhanh đã xuống dưới dốc.

Hai người tìm dọc theo con đường đi qua trước đó, đi qua chỗ Vương Tiêu đã nằm. Tưởng Tốn hỏi: “Anh cũng là bác sĩ ư?”

Hạ Xuyên nói: “Tò mò?”

“Có một chút.”

“Tôi trông giống bác sĩ sao?”

“Không giống.”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên hỏi: “Cô thấy tôi giống người làm việc gì?”

Tưởng Tốn không lên tiếng.

Hạ Xuyên hỏi: “Sao không nói?”

Tưởng Tốn nói: “Không nhìn ra.”

Hạ Xuyên liếc mắt nhìn cô: “Nói dối.”

Tưởng Tốn hỏi: “Thích nghe nói thật?”

Hạ Xuyên nhìn cô một lúc, nheo mắt cười cười: “Thích nghe lời khen.”

Tưởng Tốn lại không lên tiếng.

Hạ Xuyên nói: “Nói thật?”

Tưởng Tốn nhìn về phía tai trái anh, khuyên tai dạng hạt tỏa sáng lấp lánh.

Cô nói: “Trai bao.(1)”

(1) Nguyên gốc là 失足男 (thất túc nam), nghĩa mặt chữ là đàn ông sa chân/phạm sai lầm. Trong tiếng Trung, từ thường được dùng là 失足女 (thất túc nữ, chỉ gái điếm), Tưởng Tốn chuyển thành nam. Đây là từ lóng nên Hạ Xuyên không hiểu.

Hạ Xuyên không hiểu: “Hửm?”

Tưởng Tốn cười cười, đi về phía trước: “A Sùng làm khoa gì?”

Hạ Xuyên không đáp, lát sau nói: “Trai bao… Ừm?”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn tỉnh bơ nói sang chuyện khác: “Cái hộp đó trông như thế nào vậy?”

Hạ Xuyên như cười như không, liếc cô một lúc, nói: “Cao bằng ngón cái.”

“Ngón cái?” Tưởng Tốn nhìn nhìn ngón cái của mình.

Hạ Xuyên liếc cô: “Ngón cái của tôi.”

Tưởng Tốn nhìn về phía tay Hạ Xuyên. Hai tay anh đút trong túi, không nhìn thấy.

Hạ Xuyên nói: “Tay đã nắm qua rồi, không biết à?”

Tưởng Tốn: “…”

Hạ Xuyên cười một tiếng, rút tay trái ra khỏi túi, nhìn mu bàn tay mình một lúc, cũng không nói gì.

Tưởng Tốn liếc một cái, đi về phía trước. Hạ Xuyên cười cười sau lưng cô.

Tìm cả buổi, hai người đến trên dốc núi phát hiện Từ Kính Tùng. Tưởng Tốn thấp thoáng thấy có thứ gì đó phát sáng lấp lánh dưới bụi cây, cô nhặt lên.

Là một cái hộp nhỏ, bằng sắt, hình khối, màu xám bạc sạch sẽ, góc cạnh trơn tròn, kiểu dáng xinh xắn, quả thực chỉ cao bằng ngón cái của Hạ Xuyên. Thân hộp lạnh ngắt, lắc một cái phát ra tiếng va chạm của đồ dạng viên nhỏ, thân hộp có mấy chữ tiếng Anh.

Là kẹo cai thuốc.

https://thuviensach.vn

Đồ anh ta đặc biệt quay lại tìm lại là một hộp kẹo cai thuốc, mà anh ta còn hút thuốc mỗi ngày!

Tưởng Tốn không thể tưởng tượng nổi, lại nhìn cái hộp một cái, nhìn kĩ, thực sự rất mới mẻ.

Hạ Xuyên đến gần, hỏi: “Tìm được rồi à?”

“Là cái này?” Tưởng Tốn đưa sang.

Hạ Xuyên nhận lấy: “Phải.” Chắc là rớt lúc tìm thuốc ban nãy.

Tìm được cái hộp rồi, hai người về theo đường cũ. Hạ Xuyên chờ đằng trước, đưa tay trái ra.

Tưởng Tốn đang cúi đầu leo lên, vừa ngước mắt liền nhìn thấy một bàn tay to gấp đôi tay cô, lòng bàn tay ửng đỏ, chỉ tay rõ ràng, vừa rộng vừa dày, đang xòe trước mặt cô.

Hạ Xuyên nói: “Nào.”

Tưởng Tốn không nhúc nhích.

Hạ Xuyên nói: “Trước đó nhanh nhẹn lắm mà, bây giờ sao vậy? Đang nghĩ gì thế?”

Tưởng Tốn nói: “Không cần đâu, bây giờ tôi lên được.”

Tay Hạ Xuyên vẫn đang xòe: “Vừa nãy đang nghĩ gì thế?”

“Không nhớ.”

Hạ Xuyên cười cười: “Lại nói dối.”

Có điều anh cũng không nói nhiều, tự mình đi lên.

https://thuviensach.vn

Trở lại Linh Tuyền, tuyết nhỏ lại, thỉnh thoảng có một hai hạt rơi xuống, nổi trên nước suối, nháy mắt liền biến mất.

Có điện thoại tới, Hạ Xuyên đứng nghe trên tảng đá bên suối.

Là trưởng thôn.

Trưởng thôn nói: “Anh Hạ, ông cụ Vương Phúc hồi nhỏ làm công trong biệt thự mà lần trước tôi nói qua với anh ấy, ngày kia ông ấy sẽ về, người anh muốn hỏi chắc ông ấy sẽ biết một chút đấy!”

Hạ Xuyên ngồi xổm xuống vẩy vẩy nước suối, nói cảm ơn trưởng thôn.

Để điện thoại xuống, anh vốc một vốc nước lên, cúi đầu nếm thử một ngụm.

Tưởng Tốn vẫn đứng bên cạnh nhìn anh.

Hạ Xuyên búng nước trên ngón tay, không quay đầu lại, nói: “Nước này rất ngon.”

Tưởng Tốn nói: “Trước kia còn có người muốn mở nhà máy nước suối dưới chân núi.”

“Không mở thành công?”

Tưởng Tốn lắc đầu: “Không mở thành công. Lượng nước ở đây không nhiều, khu danh lam thắng cảnh không thông qua.”

Hạ Xuyên nói: “Hiếm thấy.”

Một lát sau, anh lại vẩy vẩy nước: “Trước đây tôi từng thử hai tháng, mỗi ngày ăn cơm nấu bằng nước suối, thức ăn xào bằng nước suối, thậm chí ngay cả tắm rửa, có lúc cũng phải dùng nước suối.”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn ù ù cạc cạc: “Hửm?”

Hạ Xuyên nói: “Đã là chuyện mười mấy năm trước rồi.”

Hạ Xuyên quay đầu lại, nhìn về phía tảng đá lớn đứng lặng im trước mặt.

Đáy rộng đầu nhọn, tuyết dày che phủ, chỗ không bị tuyết lấp lộ ra rêu màu xanh lá cây.

Hạ Xuyên đi tới.

Tảng đá lớn dốc đứng, anh lên rất nhanh, thoáng cái đã đứng trên đỉnh tảng đá, nhìn phía trước núi một cái. Anh quay đầu nói với Tưởng Tốn: “Không lên à?”

Tưởng Tốn leo lên. Cô đạp vị trí nhô ra đi lên, gần như dùng cả tay chân, lòng bàn chân còn trơn trượt, đôi giày thể thao trắng của cô không thích hợp leo dốc.

Một bàn tay vươn tới.

Đây là lần thứ ba trong hôm nay, Hạ Xuyên đưa tay đến trước mặt Tưởng Tốn.

Tưởng Tốn ngẩng đầu.

Hạ Xuyên nói: “Tay.”

Vài bông tuyết xoay tròn chậm rãi trong không trung. Anh ngược sáng, vẻ mặt nhàn nhạt.

Tưởng Tốn đưa tay cho anh. Anh nắm lấy, nhấc cô lên.

Cô kề sát anh, còn cách bả vai anh một chút.

https://thuviensach.vn

Tảng đá lớn thẳng đứng, lẻ loi nơi cao.

Ở đây là chỗ cao nhất so với mực nước biển của núi Minh Hà, cách bầu trời gần nhất, thảm tuyết kéo dài ngàn dặm, đất trời một màu.

Họ đứng trên tảng đá phủ tuyết, bên tai nước suối róc rách, trước mắt một màu trắng tinh khiết.

“Hai ngày nữa tôi đi.”

Bông tuyết chậm rãi xoay tròn, rơi xuống vai anh. Tưởng Tốn nhìn thấy.

Hạ Xuyên nhìn thấy, một bông tuyết sáu cánh rơi xuống vai cô, màu trắng tinh khiết, hòa quyện cùng cô.

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Từ Linh Tuyền xuống, Tưởng Tốn chở Hạ Xuyên về thẳng biệt thự.

A Sùng chán muốn chết nằm trên sofa chơi "Lắc một cái", kêu "tách tách" không ngừng, lắc tới lắc lui, lắc đến một người có khoảng cách gần nhất, cách chỗ này mười tám cây số, avatar là dĩa cua đồng Trung Quốc, tay A Sùng run lên.

Ngoài cửa có người nói: "Mở cửa."

A Sùng lập tức nhảy xuống sofa, lao tới mở cửa, la lên: "Có thể coi như về rồi, bỏ tôi một mình ở đây thì tính là chuyện gì! Có biết tôi cô đơn hiu quạnh bao nhiêu không?"

Hạ Xuyên ghét bỏ đẩy anh ta ra: "Từ cậu dùng lỗi thời rồi."

"Cậu nói từ đang thịnh hành cho tôi xem?"

"Từ thịnh hành không hợp với cậu."

A Sùng nói: "Đừng tưởng cậu đeo một cái khuyên tai thì là chạy theo mốt, đó là ẻo lả!" Anh ta nhìn Tưởng Tốn tụt phía sau một bước đi tới, tìm kiếm đồng minh, "Cô nói xem, có phải cậu ta ẻo lả không?"

Tưởng Tốn liếc nhìn Hạ Xuyên đã đi đến trước lò sưởi sưởi ấm, mới nói: "Thế giới thay đổi rồi sao?"

"Là ý gì?" A Sùng không hiểu.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn cười: “Anh cảm thấy là ý gì thì là ý đó.”

Hạ Xuyên đứng trước lò sưởi cười một tiếng, quay đầu nói với Tưởng Tốn: “Tôi tắm trước, chờ lát nữa ăn tối.”

Tưởng Tốn gật đầu: “Ừm.”

Hạ Xuyên lên lầu. A Sùng cũng vòng qua chỗ rẽ, nhìn nhìn trên lầu, lại nhìn nhìn Tưởng Tốn, hừ cười một tiếng, ôm di động nằm lại trên sofa, đá đá đằng trước nói: “Ngồi đi, muốn uống gì thì tự lấy.”

Tưởng Tốn ngồi xuống nghỉ một lát. A Sùng lấy di động che mặt, len lén liếc Tưởng Tốn, bất thình lình nghe thấy một câu: “Chưa từng thấy tôi à?”

A Sùng cười hì hì lấy di động ra: “Mấy tiếng không gặp, nhìn thêm mấy lần bù lại!”

Tưởng Tốn nói đầy hào phóng: “Nhìn thật kĩ nhé, nhìn ra cái gì thì nói cho tôi biết.”

A Sùng ngồi dậy: “Tôi vẫn thật chưa từng thấy người phụ nữ nào như cô.”

“Khiến anh kinh ngạc trước dung nhan tuyệt mỹ à?”

A Sùng trợn mắt: “Khiến tôi kinh sợ thì có!”

Tưởng Tốn vui vẻ cười một tiếng.

Hạ Xuyên tắm nhanh, không bao lâu đã thay quần áo khác xuống lầu.

Sắc trời hơi tối, tuyết đã dừng rơi, xe dọn tuyết của khu danh lam thắng cảnh vẫn đang làm việc.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn lái xe ngang qua xe dọn tuyết, nhớ tới Vương Tiêu, hỏi: “Đúng rồi, Vương Tiêu có chuyện gì không?”

A Sùng nói: “Không có vấn đề gì lớn, cần truyền hai chai nước, chân tạm thời không đi được, phải bồi dưỡng trên giường hai ngày.” Anh ta nhớ tới người hôm nay đến đón họ, nói, “Này, người hôm nay đến Linh Tuyền đón chúng tôi là ông chủ Thạch của khách sạn cô hả!”

Tưởng Tốn vẫn chưa gọi điện thoại cho Thạch Lâm. Cô hỏi: “Có phải ông chủ Thạch đi theo đến bệnh viện không?”

“Đúng vậy. Nhà Vương Tiêu lại không có xe nên ông chủ Thạch đưa họ đi. À đúng rồi, người nhà Vương Tiêu bảo tôi nói cảm ơn hai người giúp họ trước!”

Tưởng Tốn nói: “Anh mới là người cứu người.”

A Sùng cười nói: “Cô đừng khiêm tốn.”

Tưởng Tốn nhớ tới câu hỏi mà hôm nay Hạ Xuyên chưa trả lời. Cô hỏi: “Đúng rồi, anh là bác sĩ thật sao? Khoa nào thế?”

A Sùng nói: “Cô đây là xem thường tôi lắm đó!” Anh ta nhìn về phía Hạ Xuyên, “Cậu chứng minh xem, tôi có phải là bác sĩ không!”

Hạ Xuyên cười: “Ai nói cậu không phải?”

A Sùng nói: “Nên biết là hồi cậu đi học làm vệ sinh ở trường, mũi đập vào kính để lại sẹo, cũng là sau này tôi chữa khỏi cho cậu đấy.”

Hạ Xuyên nói: “Không cần cậu nhắc tôi.”

Hạ Xuyên ngồi ghế lái phụ. Tưởng Tốn nghe vậy, nghiêng đầu liếc một cái, không thấy trên mũi anh có sẹo.

https://thuviensach.vn

A Sùng nói: “Thế nào, trình độ của tôi không phải nói khoác đúng không?”

Tưởng Tốn hỏi: “Anh là bác sĩ chuyên khoa chỉnh hình?”

Hạ Xuyên cười trả lời thay: “Gần giống vậy, thỉnh thoảng cậu ta cũng phải gọt gọt xương giúp người ta.”

Tưởng Tốn không hiểu: “Hửm?”

“Tôi là bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ, phẫu thuật thẩm mỹ!” A Sùng nhấn mạnh, “Mấy năm trước tôi còn từng đi Hàn Quốc bồi dưỡng!”

Tưởng Tốn: “…”

Hạ Xuyên vui vẻ nói: “Còn là do nhà nước trả, lần sau đừng quên nhắc đấy!”

“Nghe giọng điệu của cậu, rõ ràng là cậu xem thường tôi, qua cầu rút ván!” A Sùng kề sát ghế đằng trước, nói với Tưởng Tốn, “Cô biết cậu ta làm gì không?”

Tưởng Tốn nói: “Không biết.”

“Cậu ta là nhà giàu mới nổi đó!” A Sùng nhiều chuyện, “Hồi xưa nhà họ có miếng đất lớn, sau đó bán hết cho người khác, trong nhà có được một tòa nhà, nhà thêm nhà, phát đại tài, nhà giàu mới nổi điển hình! Cũng giống nhà các cô lắm đấy!”

Trong xe yên lặng một hồi, A Sùng nói xong mới ý thức được mình mau mồm mau miệng nên hơi ngượng.

Tưởng Tốn nói: “Anh cũng tám chuyện lắm đấy.”

“Tôi không cẩn thận nghe được thôi.” A Sùng nói dối.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn cười cười: “Nhà chúng tôi không giống nhà người ta. Người ta là nhà thêm nhà phát đại tài, nhà chúng tôi là tan cửa nát nhà.”

Hạ Xuyên liếc nhìn Tưởng Tốn, không lên tiếng.

A Sùng an ủi: “Người bố đó của cô cặn bã quá rồi, cô là người tốt.”

Tưởng Tốn cười khẩy, khe khẽ nói một tiếng: “Vậy sao.”

Hạ Xuyên nhớ tới hôm đó anh hỏi:

Lòng cô rất bẩn sao?

Tưởng Tốn suy nghĩ một lúc, thấp giọng nói:

Không sạch sẽ lắm.

Giọng nói khi ấy giống như bây giờ, lạnh bạc, tự giễu.

Trong xe quá yên tĩnh, Hạ Xuyên hỏi: “Vậy cô làm gì?”

Tưởng Tốn nói: “Người lái xe cho các anh đó.”

Hạ Xuyên hừ một tiếng.

A Sùng lại hoạt bát: “Cô không thân thiện nha. Chúng tôi đã nói rõ với cô rồi, cô còn không tiết lộ một chút nữa! Trình độ lái xe đó của cô, ngay cả đứa đần cũng nhìn ra!”

Tưởng Tốn cười nói: “Ừm, ngay cả anh cũng nhìn ra rồi.”

Ăn cơm xong, mọi người đều mệt, xe chạy thẳng về biệt thự.

A Sùng ngâm mình trong bồn tắm một hồi, rồi chơi di động một lúc, rảnh rỗi không có gì làm, anh ta xuống lầu lấy hai lon bia.

https://thuviensach.vn

Đến cửa phòng Hạ Xuyên, anh ta khựng lại, do dự trong chốc lát, đẩy cửa đi vào.

Hạ Xuyên tắm lần nữa, vừa quấn khăn tắm đi ra khỏi toilet, liếc mắt nhìn A Sùng, nói: “Làm ăn trộm à?”

A Sùng ngồi tùy tiện trên sofa, ném lon bia cho anh: “Cùng uống một ly.”

Hạ Xuyên đón lấy lon bia, ném nó lên giường, rồi đi đến trước tủ quần áo.

A Sùng uống một hớp bia, nói: “Này, sao mới nửa ngày, mà tôi cảm thấy cậu với cô gái đó lại hơi khác vậy?”

Hạ Xuyên thuận miệng hỏi: “Khác chỗ nào?”

A Sùng ngẫm nghĩ, nói: “Tôi nghĩ một tính từ trước đã.”

Hạ Xuyên hỏi: “Vậy cái gì gọi là ‘lại’?”

A Sùng nói: “Tối qua, tôi phát hiện hai người nói chuyện quen thuộc hơn.”

Hạ Xuyên nói: “Vậy sao.”

Chiều qua anh chiếm vị trí của Tưởng Tốn, dẫn cô đua xe. Cô chỉ huy anh làm việc, bình tĩnh lại quả quyết. Cô nói với anh “Anh không bằng tôi”, anh để cô hung hăng sung sướng một lần. Anh hỏi cô thế nào, câu trả lời của cô là “Ừm”, giọng điệu giống như một cô gái nhỏ thỏa mãn.

A Sùng nói: “Sáng sớm nay cậu hộ tống cô ấy.”

Hạ Xuyên nói: “Tôi hộ tống cô ấy? Wow!”

https://thuviensach.vn

“Lúc cô ấy tới cậu vừa định xuống lấy lon bia, tôi bảo cậu tiện thể mở cửa cho cô ấy, kết quả cậu một đi không trở lại.”

Hạ Xuyên nhớ tới sáng sớm nay, cô đi trong tuyết, ngồi xổm trên mặt tuyết. Anh nhìn thấy cô bưng búp măng đầu tiên lên. Anh nói anh nóng, cô không giận không xấu hổ. Anh cố tình nói bắn một phát, cô trêu chọc anh.

Hạ Xuyên hừ một tiếng.

A Sùng rốt cuộc nghĩ được tính từ: “Hôm nay hai người càng thân mật hơn.”

Là thân mật. Anh nắm tay cô, cô cho anh nắm hai lần.

Hạ Xuyên lục ra một cái áo choàng ngủ, khoác lên người.

A Sùng nói: “Hai ngày trước cậu nói thế nào, trêu chọc cô ấy chơi có phải không? Bây giờ thì sao?”

Hạ Xuyên nói: “Cậu rảnh lắm à?”

“Có một chút.”

Hạ Xuyên nói: “Quản lên đầu tôi rồi?”

“Tôi đâu dám quản cậu!” A Sùng quơ quơ lon bia, nói, “Vẫn là câu đó, cậu xác định một lời đi.”

Hạ Xuyên cười một tiếng: “Sao, muốn theo đuổi cô ấy?”

“Hả, đúng vậy.”

Hạ Xuyên cầm lấy lon bia trên giường, khui nắp, bia sủi bọt “xì xì’. Anh uống hai hớp, trong lòng mát lạnh, nói: “Theo đuổi đi.”

A Sùng nghi hoặc: “Tôi không hề nói đùa với cậu đâu.”

https://thuviensach.vn

“Tôi cũng không nói đùa, theo đuổi đi!” Hạ Xuyên cầm lon bia, chỉ anh ta một cái, “Xem thử tài tán gái của cậu có được không, thời gian hai ngày theo đuổi được cô ấy!”

“Hai ngày?”

Hạ Xuyên nói: “Hai ngày sau đi.”

Tưởng Tốn về đến khách sạn Lệ Nhân, Thạch Lâm vẫn chưa về. Chuyện Linh Tuyền mọi người gần như đã biết hết cả, từng người một kéo cô lại muốn dò hỏi tám chuyện.

Tưởng Tốn im lặng không nói.

Thoát khỏi họ trở về phòng, cô tắm một cái, mặc đồ ngủ dày, trùm chăn nằm trên giường.

Tám giờ tối, yên lặng như tờ, cả ngọn núi đều im ắng, côn trùng không kêu vang, không gợn lên chút sóng.

Tưởng Tốn nhớ tới chiều nay, cô đứng trên đỉnh tảng đá, cách Hạ Xuyên khoảng cách một nắm tay. Gió núi nhè nhẹ thổi tới, một bông tuyết rơi xuống vai người kia.

Anh nói: “Hai ngày nữa tôi đi.”

Tưởng Tốn rút tay ra.

Anh vẫn nắm tay cô, từ lòng bàn tay, đi qua xương ngón tay, rồi đến đầu ngón tay, cô rút xa ra.

Anh chạm phải móng tay cô.

Tưởng Tốn nói: “Chúc anh lên đường bình an trước.”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên cười cười.

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Hôm sau, mưa phùn rả rích, biển sương mù phủ khắp núi.

Tưởng Tốn choàng chăn xuống giường, rót một ly nước bưng trong tay.

Nước để qua đêm, âm ấm, cô uống từng hớp nhỏ hơn nửa ly, cổ họng rốt cuộc dễ chịu hơn một chút.

Tuyết chất đống trong vườn hoa đã được quét dọn sạch sẽ, người làm vườn đang tỉa hoa lá.

Tưởng Tốn rửa mặt xong, bưng bữa sáng đi đến vườn hoa, ngồi cạnh Thạch Lâm. Thạch Lâm liếc nhìn dĩa của cô, nói: “Sao hôm nay chú không có bánh donut?”

Tưởng Tốn cắn một miếng: “Vì chú không phải người đẹp.”

Thạch Lâm cười một tiếng: “Cháu thì chơi thân với mấy người trong bếp rồi.”

Tưởng Tốn ăn nửa cái bánh donut xong, hỏi: “Hôm qua mấy giờ chú về?”

“Hơn mười giờ thì phải, không để ý lắm.”

“Ở suốt trong bệnh viện sao?”

https://thuviensach.vn

“Ở suốt.” Thạch Lâm nói, “Sáng sớm hôm qua cháu không có ở đây, người nhà Vương Tiêu lật tung cả khách sạn, nói Vương Tiêu cả đêm không về. Sau đó chị họ Vương Tiêu thấy không giấu được nên mới nói Vương Tiêu ở cùng Từ Kính Tùng.”

Tưởng Tốn uống một hớp sữa: “Tiếp đó thì sao?”

“Quá trình cụ thể thì không rõ lắm. Sau đó cháu gọi điện thoại, cả nhà họ mới yên ổn. Chú đi cùng đến bệnh viện, không bao lâu thì nhìn thấy Tôn Hoài Mẫn. Cháu tìm nó à?”

Tưởng Tốn nói: “Cô ta không phải người thân của Từ Kính Tùng sao.”

Thạch Lâm cười cười, nói tiếp: “Vốn là người nhà Vương Tiêu muốn báo cảnh sát, sau đó Tôn Hoài Mẫn tìm được họ, cãi nhau mãi đến tối.”

“Kết quả không báo cảnh sát?”

“Không báo.” Thạch Lâm nói, “Đoán chừng Tôn Hoài Mẫn đã nói gì đó.”

Tưởng Tốn hỏi: “Vậy tình hình của Vương Tiêu thế nào?”

“Không bị gãy chân, nhưng phải chống nạng. Tổn thương do giá rét cộng thêm trầy da, tay phải bong gân. Thể chất của con bé không tệ, truyền nước mấy ngày, bồi dưỡng hai tuần là có thể hồi phục, chỉ là bị dọa sợ thôi.”

Tưởng Tốn nói: “Cũng nên được dạy dỗ một lần.”

“Đúng rồi, hai người khách kia của cháu… tên gì ấy nhỉ?”

Tưởng Tốn hỏi: “Sao vậy?”

https://thuviensach.vn

Thạch Lâm nói: “Hôm qua họ đã cứu người cả buổi, tối nay khách sạn ăn cơm tất niên, mời họ cùng đến đi.”

“Cháu hỏi họ thử.”

Thạch Lâm lại nói: “Ngày mai chú về.”

“Khi nào quay lại?” Tưởng Tốn hỏi.

“Không chắc nữa. Khách sạn có mọi người trông giúp chú, có lẽ chú sẽ ở nhà lâu hơn một chút.”

Tưởng Tốn gật gật đầu.

Thạch Lâm nhìn cô: “Cháu đón giao thừa cùng mọi người đi.”

Tưởng Tốn cười nói: “Sợ cháu lần đầu đón Tết một mình không quen sao?”

“Vậy cháu có quen không?”

Tưởng Tốn lắc ly sữa một cái, nói: “Yên tâm đi.”

A Sùng biết hết ngày mai là họ phải đi, hối hận mấy ngày nay đi thăm quá ít thắng cảnh, buổi sáng lúc thức dậy anh ta hỏi Hạ Xuyên: “Nếu ngày mai ông già kia cũng không biết, thì chúng ta cũng phải đi vào ngày mốt à?”

Hạ Xuyên nói: “Cậu cũng có thể ở lại đây.”

A Sùng la: “Chiếc xe của tôi làm thế nào đây, vẫn còn ở chỗ sửa xe đó!”

Hạ Xuyên liếc anh ta: “Không phải nói muốn đổi xe à?”

https://thuviensach.vn

A Sùng vừa nhớ: “Được được được, đổi thì đổi, chờ lần này về sẽ đổi ngay lập tức!”

Tưởng Tốn tới đón người. Cửa xe vừa mở ra, sau tai liền có một tờ giấy được đưa đến. A Sùng nói: “Hôm nay sẽ đi tham quan mấy chỗ này.”

Tưởng Tốn nhìn lướt qua, hỏi: “Tham quan hết sao?”

“Tham quan xong cái nào hay cái đó!”

Tưởng Tốn dẫn họ đi hồ Điểm Hà trước.

Trời mưa phùn, thích hợp ngắm mây mù trên núi, quầng nước xao động trên mặt hồ nhất.

Trên vách đá bên cạnh hồ Điểm Hà có khắc chữ khổng lồ, bút pháp rồng bay phượng múa, ở giữa là một chữ “Hà”. Bên cạnh vách đá là một cái đình nghỉ mát đối diện hồ, một cây cầu gỗ bắc từ đình đến hồ.

Quầng nước xao động lan ra từng vòng, Tưởng Tốn nói: “Ở trong trồng sen, mùa hè, nơi này toàn là sen.”

Có mấy khách du lịch ngồi thả câu trên cây cầu gỗ và trong đình nghỉ mát, hoặc che dù, hoặc mặc áo tơi đội nón lá. A Sùng thấy hiếm lạ, hỏi Tưởng Tốn: “Họ mua áo tơi ở đâu vậy?”

Tưởng Tốn hất hất cằm: “Chỗ đậu xe ban nãy, anh không nhìn thấy có người bày sạp bán cái này à?”

A Sùng lập tức chạy vội tới.

Hạ Xuyên chờ A Sùng chạy xa rồi, hỏi: “Trong hồ có cá ư?”

Tưởng Tốn nói: “Có chứ.”

https://thuviensach.vn

“Họ có thể câu sao?”

“Có thể câu.”

Hạ Xuyên cười: “Chỗ các cô không ngờ thú vị thật, còn là lần đầu tiên tôi thấy cho phép câu cá trong khu danh lam thắng cảnh đấy.”

Tưởng Tốn nói: “Tại sao không thể. Dụng cụ câu cá của họ thuê ở ngoài cổng, không mang cá ra ngoài thôi.”

Hạ Xuyên không đáp lại.

Tưởng Tốn cười cười, nói: “Đúng rồi, buổi tối khách sạn Lệ Nhân ăn cơm tất niên, ông chủ Thạch mời anh và A Sùng cùng tới tham gia náo nhiệt.”

“Mời chúng tôi ư?”

Tưởng Tốn giải thích một chút: “Anh và A Sùng đã cứu người.”

Hạ Xuyên cười nói: “Người chỗ các cô cũng rất thú vị.”

“Vậy anh có đi không?”

Hạ Xuyên còn chưa trả lời, A Sùng đã chạy về.

A Sùng đội nón lá, mặc áo tơi, trên tay còn bưng một đống, không nhìn kĩ mặt anh ta thì Tưởng Tốn hoàn toàn không nhận ra anh ta.

A Sùng tràn đầy phấn khởi: “Nào nào, mỗi người một bộ!”

Anh ta nhét một cái nón lá một chiếc áo tơi cho Tưởng Tốn, rồi nhét một chiếc áo tơi một cái nón lá cho Hạ Xuyên.

Tưởng Tốn: “…”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên: “…”

A Sùng nói: “Mau thay đi, đừng làm mất hứng!”

Tưởng Tốn không chịu thay. Cô ôm đồ đứng một bên.

Hạ Xuyên lật lật nón lá, lại liếc nhìn Tưởng Tốn.

A Sùng đang xúi giục cô, vẻ mặt cô ẩn nhẫn.

Hạ Xuyên cười một tiếng, đội nón lá, mặc áo tơi vào, khuôn mặt chìm trong bóng tối.

Anh đi đến trước mặt Tưởng Tốn, rút lấy nón lá của cô. A Sùng la: “Cậu làm gì đó…”

Nón lá được để lên đầu Tưởng Tốn, Hạ Xuyên nói: “Rất giống một kiểu.”

Tưởng Tốn định lấy xuống: “Giống kiểu gì!”

Hạ Xuyên bắt lấy cổ tay cô, không cho cô động đậy, nói: “Cô gái nông thôn.”

Tưởng Tốn nói: “Anh rất giống người đánh cá.”

“Cô đây là mời tôi ghép đôi?”

“Ai mời ai!”

Hạ Xuyên như cười như không: “Tôi mời cô?”

A Sùng đứng cách xa mấy bước, móc di động, chụp một tấm ảnh cho người đánh cá và cô gái nông thôn.

Ánh chiều tà le lói.

https://thuviensach.vn

Khi Tưởng Tốn dẫn hai người đến khách sạn Lệ Nhân, đống lửa đã bốc lên trong vườn hoa khách sạn. Bên đống lửa là một cái bàn dài lớn. Một sân khấu hình tròn đặt giữa vườn hoa, trên sân khấu đã bố trí dàn âm thanh xong, bật đèn, đa số nhân viên đã tụ tập ở đây.

Nhưng trên mặt mọi người không hề có sự vui vẻ gì. Hai, ba người thỉnh thoảng thì thầm, dàn âm thanh không có nhạc, đầu bếp béo trong bếp thường ngày trông thấy Tưởng Tốn là cười, bây giờ ông ấy lại than ngắn thở dài.

Trước đây Thạch Lâm đã nhìn thấy họ. Hôm qua chú ấy và A Sùng đã biết nhau nên chỉ còn lại Hạ Xuyên.

Thạch Lâm cười đưa tay ra: “Hôm qua rất cảm ơn các anh giúp đỡ. Người nhà Vương Tiêu rất biết ơn các anh. Họ có nói mấy ngày nữa sẽ lên núi đích thân cảm ơn các anh.”

Hạ Xuyên bắt tay chú ấy một cái: “Khách sáo rồi, nhấc tay một cái thôi.”

“Tôi cũng phải cảm ơn các anh. Họ là khách của khách sạn Lệ Nhân, có chuyện gì thì khách sạn cũng có trách nhiệm.”

Thạch Lâm mời hai người ngồi. Tưởng Tốn nhân lúc rảnh rỗi hỏi chú ấy: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Thạch Lâm im lặng một lúc, nói: “Buổi chiều ông Bạch mất.”

Hạ Xuyên nhìn Tưởng Tốn một cái.

Tưởng Tốn thoáng sửng sốt, giọng nói lành lạnh: “Ồ, bà Bạch thế nào?”

https://thuviensach.vn

“Bà Bạch vẫn còn ở bệnh viện. Bà ấy muốn chôn cất ông Bạch trên núi, có điều không có hi vọng gì.” Thạch Lâm nở nụ cười, “Được rồi, ngồi xuống ăn trước đi đã.”

Chú ấy lại vỗ vỗ tay, nói với nhân viên: “Sang đây ngồi cả đi nào! Ai hát đầu tiên thế? Lên chuẩn bị đi!”

Chỗ ngồi trên chiếc bàn dài vừa đủ. Tưởng Tốn ngồi cạnh Thạch Lâm, đối diện là Hạ Xuyên và A Sùng.

Âm nhạc rất nhanh vang lên, ca khúc của nhóm Truyền Thuyết Phượng Hoàng, nghe nhiều nên thuộc, vừa hát vừa nhảy, lúc thì “Mặt trăng” lúc thì “Hồ sen”, bầu không khí dần sôi động.

Mọi người biết hôm qua Hạ Xuyên và A Sùng cứu người nên tò mò hỏi này kia. Một nhân viên nói: “Anh Từ chính là người đi chung xe cấp cứu với ông Bạch.”

Bầu không khí lại trầm xuống.

“Năm nay ông Bạch tới đây để dưỡng bệnh đấy.”

“Nhưng tôi thấy mấy ngày nay trong biệt thự của họ toàn là khách tới tới lui lui, dưỡng bệnh thế nào được?”

“Vợ chồng họ đều thích náo nhiệt, thực ra ông Bạch muốn đón một cái Tết thật náo nhiệt.”

“Tôi nghe nói ông Bạch đã biết ngày tháng của mình từ lâu rồi. Tháng trước ông ấy và bà Bạch thăm lại nơi hưởng tuần trăng mật, tháng này thì về đây. Năm xưa họ quen nhau ở đây đấy.”

“Nếu ngày nào đó tôi chết, trước khi chết cũng phải đi đến chỗ tôi và vợ tôi hưởng tuần trăng mật một lần.”

https://thuviensach.vn

“Anh tỉnh lại đi, anh và vợ anh không phải hưởng tuần trăng mật ở thôn bên à!”

Mọi người cười ầm.

“Nếu ngày nào đó em biết mình sắp chết, em nhất định sẽ tiêu hết tiền tiết kiệm trước!”

“Em sẽ đi du lịch vòng quanh thế giới!”

“Em sẽ hút ma túy!”

“Cậu là người nào thế!”

“Vậy em sẽ ngủ với Tiểu Hoa dưới chân núi!”

“Trơ trẽn quá!”

Có người hỏi: “Ông chủ, anh muốn làm gì?”

Thạch Lâm không chuẩn bị, suy nghĩ một chút, nói: “Cưới con dâu cho bố tôi trước?”

Mọi người cười ha ha, lại hỏi A Sùng.

A Sùng cười hì hì nói: “Tôi sẽ xem phim với Băng Băng!”

“Băng Băng là ai?”

“Phạm Băng Băng đó!”

Mọi người “ầy” một tiếng, lại hỏi Hạ Xuyên.

Hạ Xuyên cầm ly rượu, khuỷu tay chống trên bàn, xoay xoay cái ly, dường như suy nghĩ một chút mới nói: “Làm một chuyện có ý nghĩa.”

https://thuviensach.vn

Câu trả lời này quá chung chung, mọi người không hài lòng.

Tưởng Tốn chỉ lo ăn. Hạ Xuyên liếc cô một cái, chuyển mũi nhọn sang người cô: “Cô thì sao?”

Tưởng Tốn khựng lại, mọi người đều nhìn về phía cô.

Tưởng Tốn cười nói: “Chữa bệnh.”

Mọi người không hiểu.

Tưởng Tốn nói: “Có thời gian du lịch vòng quanh thế giới, hưởng tuần trăng mật, ngủ với Tiểu Hoa, thì tại sao phải chờ chết? Tôi phải sống thật khỏe mạnh!”

Hạ Xuyên nhìn cô hồi lâu, cười một tiếng.

Âm nhạc tiếp tục, mọi người càng trò chuyện càng hăng say.

Tưởng Tốn ăn no rồi, quay về khách sạn gọi nhân viên thay ca sang ăn cơm. Lúc quay lại cô nhìn thấy Hạ Xuyên đứng dưới một cái cây gần đống lửa, chỗ đó nửa sáng nửa tối.

Hạ Xuyên nhìn thấy cô, vẫy tay một cái.

Tưởng Tốn đi sang.

Hạ Xuyên hỏi: “Đây là cỏ gì vậy?”

Dưới gốc cây, một vòng “cỏ” bao quanh, màu xanh đậm, trên thân kết lá, không bị tuyết ngày hôm qua che lấp, sống rất tốt.

Tưởng Tốn nói: “Đây không phải là cỏ.”

“Vậy là cái gì?”

https://thuviensach.vn

“Là Lão Nha Toán.”

“Cái gì cơ?”

Tưởng Tốn miêu tả một chút: “Lão Nha Toán, hoa nở là từng cái móng vuốt màu đỏ.”

Hạ Xuyên hỏi: “Cái gì gọi là từng cái móng vuốt màu đỏ?”

Tưởng Tốn chìa móng tay ra, vồ vồ không trung: “Màu đỏ, chính là từng cái móng vuốt màu đỏ.”

Hạ Xuyên nhìn móng của cô chằm chằm, không nhịn cười được, lại hỏi: “Lúc nào nở hoa?”

Tưởng Tốn nói: “Lúc lá rụng hết.”

Cô nhìn từng bụi “cỏ” kia một cái. Cô đã từng thấy qua màu đỏ rực nhất nở rộ trên đó.

Tưởng Tốn chạy vào trong khách sạn. Hạ Xuyên gọi cô: “Đi đâu thế?”

Tưởng Tốn trả lời: “Lát nữa xuống.”

Không bao lâu, cô ôm hai trái dưa hấu lớn xuống. Bác đầu bếp béo cắt dưa hấu, mọi người chia nhau ăn.

Hạ Xuyên không ăn. Anh nhìn Tưởng Tốn bưng dưa hấu, cắn từng miếng lớn. Tưởng Tốn nghiêng đầu nhìn anh một cái, ánh mắt liếc liếc dưa hấu của anh, đang hỏi: Anh không ăn à?

Hạ Xuyên lắc lắc đầu, cười móc một điếu thuốc ra châm.

Trên sân khấu lại đổi người hát. Người lên lần này là một người Quảng Đông hơn bốn mươi tuổi, nắm tay bác gái rửa chén. Bác gái rửa

https://thuviensach.vn

chén hát trước:

“Em tin tình yêu, cũng như tin sẽ mất đi tình yêu

Hỏi giờ đây trên thế gian có mấy người đàn ông đắm say

Quen nhau, yêu nhau, nghi ngờ nhau

Tan tan hợp hợp em đã cảm thấy chán ghét

…”

Người nam hát tiếp:

“Anh sợ tình yêu, cũng như sợ không được yêu

Hỏi giờ đây trên thế gian có mấy cô gái đắm say

Hiểu nhau, ở cùng nhau, nợ nhau

…”

Hạ Xuyên hút một hơi thuốc, đầu thuốc sáng như đống lửa.

Anh không biết Lão Nha Toán, nhưng anh biết hoa không thấy lá, lá không gặp hoa, hoa lá vĩnh viễn không thấy nhau.

Tưởng Tốn chưa nói, tên khác của Lão Nha Toán là hoa Bỉ Ngạn.

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Sau một đêm, Thạch Lâm lên đường về quê.

Còn lại bốn ngày là giao thừa, đội ngũ nhân viên trong khách sạn cũng về quê hôm nay, người ở lại chủ yếu đều là người địa phương.

Nhà bác đầu bếp béo nằm trong một thôn ở lưng chừng núi. Sáng nay ông xách một cái thùng giấy đựng trứng gà tre và trứng vịt đất tới cho Tưởng Tốn: “Cháu mang đi chia một phần với nhóm A Sùng.”

Tưởng Tốn hỏi: “Tại sao phải chia cho họ chứ?”

Bác đầu bếp béo nói: “Tối qua A Sùng để lại số điện thoại của cậu ta cho chú, nói hôm này chú muốn hút mỡ thì có thể tìm cậu ta, cậu ta giảm nửa giá cho chú. Thì ra cậu ta là bác sĩ đó!”

Tưởng Tốn cười ha ha, xách thùng đi.

Hạ Xuyên chín giờ dậy, lại nhận được điện thoại của trưởng thôn, nói đêm khuya hôm qua Vương Phúc đã về, bây giờ đang ở nhà.

Xe Tưởng Tốn đã chờ bên ngoài. Hạ Xuyên mở cửa xe, thấy dưới đất có thêm một cái hộp giấy cản đường, đồ bên trong dùng giấy báo bọc lại.

Anh hỏi: “Thứ gì vậy?”

Tưởng Tốn nói: “Trứng gà tre. Chú đầu bếp trong bếp bảo ba người chúng ta chia, nói cảm ơn A Sùng hút mỡ giảm nửa giá cho chú ấy.”

https://thuviensach.vn

A Sùng vui vẻ nói: “Tôi làm nghề y đến nay, đây là lần đầu tiên được lì xì trứng gà đó!”

Hạ Xuyên lên ghế phụ lái, nói: “Phần tôi thuộc về cô (1).”

(1) Từ ở đây là 你, giống như You trong tiếng Anh nên A Sùng tưởng Hạ Xuyên nói với mình.

A Sùng nói: “Tôi cần trứng gà làm gì chứ ——”

Hạ Xuyên nói: “Không nói chuyện với cậu!”

Vậy thì là nói với cô.

Tưởng Tốn khởi động xe, nói: “Vậy cảm ơn anh nha!” Không lấy thì phí, trứng gà tre rất đắt.

Lên đường, Tưởng Tốn hỏi: “Hôm qua còn lại mấy chỗ chưa tham quan, bây giờ đi tiếp?”

Hạ Xuyên nói: “Đi thôn Kim Tinh, có biết không?”

Tưởng Tốn không hỏi nhiều, gật đầu nói: “Ở lưng chừng núi.”

Đường đồi núi đã tới tới lui lui mấy chuyến, Hạ Xuyên và A Sùng cũng đã thuộc đường, vào thôn thì lại là lần đầu tiên.

Vào thôn là một con đường nhựa rộng rãi, ngước mắt là có thể nhìn thấy từng đám mây như ruy băng quấn lên dãy núi bốn phía. Hai bên đường toàn là nhà vườn, tốc độ xe vừa chậm lại, mấy bác gái đứng ở cổng nhà vườn hết thảy nhìn chằm chằm sang, vẫy tay hét to gọi họ vào.

Tưởng Tốn vòng qua họ, chạy tới địa chỉ Hạ Xuyên đưa. Không bao lâu, xe dừng ngoài một ngôi nhà nông dân hai tầng.

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên xuống xe gõ cửa, người mở cửa là một bác gái da ngăm đen. Bác gái rất nhiệt tình: “Anh chính là anh Hạ phải không? Mau vào nào mau vào nào, trưởng thôn đã sớm nói với chúng tôi rồi. Mấy ngày trước bố chồng tôi đi thăm họ hàng, nửa đêm hôm qua xe lửa vừa đến nhà.”

Hạ Xuyên cười nói: “Làm phiền rồi.”

Vương Phúc năm nay gần chín mươi tuổi, người đàn ông làm nông, thân thể vô cùng khỏe mạnh, đi được ăn được, nói năng rõ ràng, trí nhớ cũng khá tốt. Ông biết mục đích Hạ Xuyên đến nên đã sớm lục ra quyển nhật kí của mình.

Năm ấy ông mới mười hai tuổi, đi học ở trường trong thôn, thời gian nghỉ thì đi làm công cho biệt thự trên núi, người ở trên đó đều là quan lớn và ông chủ. Tiền thưởng ông nhận được còn nhiều hơn ra đồng kiếm được. Khoảng thời gian lúc nhỏ đó ông có ấn tượng rất sâu.

Nhưng lần đầu tiên ông gặp phải việc có người tới hỏi thăm chuyện cũ lâu như vậy, không khỏi suy nghĩ nhiều, nói với Hạ Xuyên: “Tại sao cậu muốn biết nhà của ông chủ Vương và năm bà vợ của ông ấy ở đâu? Cậu là họ hàng gì của họ sao?”

Hạ Xuyên nói: “Người cháu muốn tìm tên Vương Vân Sơn, ông ấy là con trai của ông chủ Vương với bà vợ thứ năm. Ông Vương năm nay cũng đã bảy mươi bảy, trước đây cháu có quen ông ấy. Sau khi ông ấy nghỉ hưu ở đơn vị thì cũng không có ai biết ông ấy ở đâu.”

Vương Phúc hỏi: “Vậy cậu tìm ông ấy là…”

“Xin ông ấy giúp một chuyện.”

“Giúp đỡ? Chuyện này…”

https://thuviensach.vn

Vương Phúc cảm thấy cách nói của Hạ Xuyên hơi kì lạ. Ông nhìn cách ăn mặc diện mạo của Hạ Xuyên cũng không thấy anh giống người tốt. Ông không muốn để con cháu của ông chủ Vương chuốc phải phiền phức gì.

Vương Phúc không có được lời thật nên không nói gì cả.

Tưởng Tốn và A Sùng chờ trong xe, không đi vào theo.

A Sùng ngồi không yên, lúc thì nghe nhạc, lúc thì tung trứng gà chơi, miệng còn ngậm điếu thuốc nên không khí trong xe nồng nặc.

Tưởng Tốn mở hết cửa sổ xe xuống, hỏi: “Sao anh không vào?”

A Sùng nói: “Chẳng muốn vào, đâu có liên quan gì đến tôi!”

Tưởng Tốn hỏi: “Không phải các anh đi chung sao?”

A Sùng nói: “Đi chung, cậu ta tới tìm người, tôi tới nghỉ phép!”

Một lát sau, anh ta cười hì hì sáp lại đằng trước, hỏi: “Này, tối qua tôi thấy cô và cậu ta trốn bên đống lửa thì thầm, nói cái gì thế?”

Tưởng Tốn nói: “Nói chuyện trồng hoa.”

A Sùng: “…”

A Sùng nói: “Cậu ta đúng là ngày càng biến thái!”

Tưởng Tốn cười nói: “Anh rất hiểu anh ta nhỉ!”

“Nói thừa, chúng tôi là anh em bao nhiêu năm!” Nói xong cảm thấy không đúng, A Sùng vỗ vỗ lưng ghế, “Cô cũng không phải là người bình thường!”

Tưởng Tốn nói: “Quá khen rồi!”

https://thuviensach.vn

A Sùng cười hì hì: “Cô tuy rất nhỏ nhen, nhưng ở chung lâu rồi thì con người cô cũng rất tốt.”

“Mới thời gian mấy ngày mà đã ở chung lâu à?”

“Có những người quen biết mấy chục năm vẫn không nhìn thấu đấy, mấy ngày với mấy chục năm có gì khác nhau?”

Tưởng Tốn thuận miệng nói: “Anh đang nói anh ta?”

“Hửm?” A Sùng phản ứng kịp, “Không nói cậu ta, tôi ví dụ thôi. Này, không phải vì trước đó cậu ta đắc tội với cô, mà cô cảm thấy cậu ta không phải người tốt đấy chứ? Con người cậu ta là vậy đó, tính tình tệ, có khuynh hướng bạo lực, không động nắm đấm với cô là đã coi như lòng dạ cậu ta tốt rồi. Ai bảo cô lừa chúng tôi lên xe?”

Tưởng Tốn liếc mắt: “Anh vẫn là đừng giải thích thay anh ta thì tốt hơn đấy.”

“Tôi nói thật đó. Cậu ta trông giống tội phạm đang cải tạo, nhưng người không xấu đâu!”

“Biết rồi.”

“Cô biết cái gì chứ!” A Sùng liếc nhìn cánh cổng bên cạnh, búng tàn thuốc ra ngoài cửa sổ, nói, “Cậu ta là tên điên, tới để tạo phúc cho loài người!”

Tưởng Tốn quay đầu liếc nhìn A Sùng, xem anh ta như tên điên.

A Sùng nói một cách cợt nhả: “Ngày mai chúng ta sẽ sau này không ngày gặp lại rồi phải không? Tôi nói cho cô biết nhé, ông lão mà Hạ Xuyên muốn tìm đã nợ hơn ba trăm mạng người, nhưng ông ta biến mất khỏi thế

https://thuviensach.vn

gian. Cô nói chỗ có tiên khí như núi Minh Hà, sao có thể sinh ra loại người cặn bã như vậy?"

Trong nhà Vương Phúc.

Vương Phúc đóng quyển nhật kí lại, nghe thấy Hạ Xuyên nói: "Vương Vân Sơn làm sai một chuyện, ông ta phải bồi thường."

Hạ Xuyên đi từ trong nhà Vương Phúc ra, lên xe, bảo Tưởng Tốn tìm quán cơm ăn cơm trước.

Tưởng Tốn hỏi: "Mấy quán chỗ đầu thôn thế nào?"

Hạ Xuyên nói: "Tùy ý." Lát sau, anh nhìn về phía Tưởng Tốn, "Sáng mai đưa chúng tôi ra bến xe."

Tưởng Tốn hỏi: "Mấy giờ?"

Hạ Xuyên suy nghĩ một chút, nói: "Sáu giờ, lên đường sớm một chút."

Sập tối về đến biệt thự, A Sùng thu dọn hành lý, cũng nhét bình thủy và bộ đun nước nhúng chìm vào vali, oán trách: "Không có xe thật bất tiện. Hay là chúng ta về lấy xe trước?"

Hạ Xuyên nói: "Chạy tới chạy lui ăn no rửng mỡ à?"

A Sùng đóng vali lại, ra sức đè xuống, hỏi: "Cậu hỏi được địa chỉ rồi?"

Hạ Xuyên lấy một xấp tiền mặt trong một cái vali khác, nói: "Ừm, quê của bố Vương Vân Sơn, một thị trấn ở Giang Tô."

"Cậu cảm thấy lần này có thể tìm được Vương Vân Sơn?"

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên liếc nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, ánh nắng lặng lẽ chui ra khỏi tầng mây, ngày mai có lẽ là một ngày đẹp.

Anh nói: “Có lẽ.”

Màn đêm buông xuống, chị họ Vương Tiêu về đến khách sạn Lệ Nhân. Cô thu dọn hành lý một chút, tìm Tưởng Tốn.

Tưởng Tốn vừa nằm xuống giường. Cô ôm túi chườm nóng mở cửa cho đối phương.

Chị họ Vương Tiêu cảm ơn Tưởng Tốn, nói: “Tôi ở một lát rồi đi cảm ơn nhóm anh Hạ… Sớm biết sẽ xảy ra chuyện thì đêm hôm đó tôi nên nói cho cô biết. Tại tôi không tốt. Lúc Từ Kính Tùng nói đi thám hiểm chung với nó, thì tôi nên ngăn lại, là hôm đó tôi suy nghĩ quá nhiều.”

Tưởng Tốn nói: “Bây giờ người không sao là được rồi.”

“Chúng tôi vốn muốn báo cảnh sát, nhưng thứ nhất là không có bằng chứng, Vương Tiêu không bị tổn hại. Lúc họ tranh chấp nó đẩy Từ Kính Tùng xuống dốc, chính nó không cẩn thận lăn xuống theo. Thứ hai là nó còn đánh Từ Kính Tùng bị chấn động não, anh ta hôn mê đến tối qua mới tỉnh.”

Tưởng Tốn: “…”

Chị họ Vương Tiêu cũng hơi xấu hổ: “Nghe nói ngày mai người nhà anh ta sẽ chạy tới đây, bạn gái anh ta… cô ấy hình như là em gái cô?”

Tưởng Tốn nói: “Quăng tám sào cũng không tới.”

Chị họ Vương Tiêu thở phào nhẹ nhõm, lại nói: “Chúng tôi vốn định ở đây đến mùng ba, nhưng tình trạng của Vương Tiêu thế này, chúng tôi cũng không thể nào còn lòng dạ chơi nữa. Bạn gái Từ Kính Tùng nói nhà họ có

https://thuviensach.vn

tiền có thế, bất kể là thật hay giả thì ngày mai người nhà Từ Kính Tùng cũng sẽ tới đây. Mặc dù trên thực tế là trách nhiệm của Từ Kính Tùng, nhưng bây giờ chắc chắn không nói rõ được. Chúng tôi cũng không muốn chuốc lấy phiền phức, cho nên muốn dứt khoát về nhà sớm một chút. Cô Tưởng, chúng tôi muốn bao xe của cô có được không?"

"Bao xe tôi?"

"Chúng tôi về phải đổi mấy chuyến xe, bây giờ Vương Tiêu không đi được nên rất bất tiện. Hơn nữa hai nhà chúng tôi sáu người, tiền xe cộng lại cũng không ít hơn bao xe là bao. Giá cả có thể thương lượng. Chỉ sợ sắp Tết rồi, cô không tiện, vậy chúng tôi sẽ ——"

"Được."

"Tìm xe khác —— Hả?" Chị họ Vương Tiêu sửng sốt.

Tưởng Tốn cười nói: "Giá cả sẽ thương lượng, tôi đưa mọi người về."

Cô không có "Tết" để đón, có tiền không kiếm là ngu, bao xe đường dài con số cũng không nhỏ.

Hôm sau, Tưởng Tốn đến biệt thự sớm mười phút.

Trời còn chưa sáng, một căn phòng ở lầu hai biệt thự sáng đèn. Một người đứng trên ban công, ngược sáng, khoảng cách xa, cô không thấy rõ mặt anh ta, chỉ biết anh ta hướng về phía cô, không biết đang nhìn gì.

Một lát sau, anh ta xoay người đi.

Tưởng Tốn kiên nhẫn chờ.

Cửa biệt thự mở ra, Hạ Xuyên đi về phía xe.

https://thuviensach.vn

Ánh sáng thẳng tắp của đèn xe là ánh sáng duy nhất dưới chân Hạ Xuyên. Anh đứng vững ngoài cửa bên ghế lái, ngón trỏ tay phải chạm kính một cái.

Tưởng Tốn quay cửa kính xe xuống, một xấp tiền mặt được đưa vào, độ dày khả quan.

Tưởng Tốn nhận lấy.

Hạ Xuyên nói: “Đếm thử xem?”

Tưởng Tốn “ừm” một tiếng, cúi đầu, bắt đầu đếm, đầu ngón tay vang “xoạt xoạt xoạt”.

Hạ Xuyên sửng sốt hai giây, lại buồn cười nhếch khóe miệng, cánh tay chống lên bệ cửa sổ, ánh mắt nhìn Tưởng Tốn đăm đăm.

Anh ở núi Minh Hà bảy ngày. Bốn ngày đầu, Tưởng Tốn mặc toàn màu đen, cánh tay đeo mảnh vải đen mỏng. Ba ngày sau, Tưởng Tốn mặc toàn màu trắng, trắng tinh như tuyết.

Hôm nay cô vẫn mặc toàn màu trắng, buộc tóc, đeo khăn choàng màu xám nhạt.

Cô để lộ tai. Anh từng để một điếu thuốc ở đó.

Anh nhìn thấy động tác gẩy ngón tay của cô chậm lại, lông mi cụp cực thấp.

Hạ Xuyên hỏi: “Điếu thuốc kia đâu?”

Tưởng Tốn hỏi: “Thuốc gì?”

Hạ Xuyên đưa tay vào chỉ, ngón tay chạm tóc cô, đầu ngón tay sượt qua tai cô.

https://thuviensach.vn

Anh nói: “Thuốc ở đây.”

Tưởng Tốn nói: “Vứt rồi.”

“Vậy sao?” Hạ Xuyên cười cười, để tay xuống, hỏi, “Con số đúng không?”

Tưởng Tốn nói: “Ừm.”

Hạ Xuyên lại hỏi: “Lần trước cô nói, muốn dẫn tôi xem cái gì ấy nhỉ?”

Tưởng Tốn nhìn về phía anh: “Cái gì cơ?”

Hạ Xuyên nói: “Hôm nay tôi thích đôi mắt.”

Nếu anh thích đôi mắt, tôi dẫn anh đi xem giọt sương trên lá trúc, quầng nước trên mặt hồ, ngắm sương mù, ngắm bóng núi, ngắm mặt trời mọc.

Tưởng Tốn không nhúc nhích, Hạ Xuyên bèn đứng tại chỗ chờ.

Lát sau, Tưởng Tốn xoay người, lấy một món đồ. Cô mở cửa xe, Hạ Xuyên tránh sang một bên.

Tưởng Tốn nói: “Theo kịp đấy.”

Tuyết chất đống trong rừng trúc đã tan hơn nửa, bầu trời chỉ có ánh sáng nhạt, thấp thoáng có thể nhìn thấy đường nét của cây trúc. Đống tuyết giống như ụ đất nhỏ, từng đống chất trên mặt đất, tựa như bên trong đang thai nghén măng mùa đông.

Tưởng Tốn đứng cạnh một cây trúc, nói: “Sang đây.”

Hạ Xuyên thoáng khựng lại: “Hửm?”

Giọng Tưởng Tốn hờ hững: “Sang đây, đứng trước tôi.”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên dừng hai giây, từ từ đi về phía cô.

Anh và cô cách nhau mười mấy bước, bây giờ cô bảo anh sang, khoảng cách mười mấy bước này dần dần biến mất.

Trong rừng trúc yên tĩnh, anh đứng trước mặt cô, chỉ còn cách xa hai bước.

Tưởng Tốn nói: "Đứng ngay ngắn đấy."

Hạ Xuyên cười: "Ừm."

Tưởng Tốn mở món đồ cầm trong tay, "xoạt" một cái, đỉnh đầu cô có thêm một cây dù nho nhỏ.

Tay phải cô vịn cây trúc, dùng sức lắc một cái, nghe thấy tiếng gió quét qua.

Lại lắc một cái, "rào rào", gió vang mạnh hơn, mặt dù bị thứ gì đó nện mấy cái, bộp bộp, giống như tiếng nước mưa nện trên mặt.

Giọt mưa rơi xuống đỉnh đầu Hạ Xuyên, lành lạnh.

Tưởng Tốn ngửa đầu, chống cán dù trên vai, hỏi: "Nhìn thấy chưa?"

Hạ Xuyên không đáp.

Tưởng Tốn hỏi: "Giọt sương trên lá trúc, là thứ anh muốn ngắm."

Hạ Xuyên nói: "Ừm, thứ tôi muốn ngắm."

Sáu giờ sáng, bầu trời chỉ có ánh sáng nhạt, mơ hồ chỉ có thể nhìn thấy đường nét cây trúc trong rừng trúc. Anh nhìn thấy Tưởng Tốn đứng dưới một cây dù nhỏ, cười với anh đầy hả hê.

Đôi mắt cô tựa như quầng sáng nhạt trên bầu trời.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn lại dùng sức lắc cây trúc một cái. Người trước mặt đột nhiên tiến lên một bước, nắm lấy bàn tay cầm dù của cô.

Dù bị giơ lên thật cao. Tưởng Tốn ngửa đầu, bị buộc rướn cánh tay. Khuôn mặt Hạ Xuyên thấp xuống, cô nhìn thấy đôi mắt anh nhìn cô, trong nháy mắt gần kề lên ——

Bộp bộp bộp bộp ——

Giọt sương trên lá trúc nện lên mặt dù nho nhỏ đầy vui vẻ, quầng sáng trên bầu trời kia đẩy tầng mây.

Trời đã sáng.

Lúc A Sùng kéo hai cái vali đi ra, Hạ Xuyên và Tưởng Tốn đã ngồi trên xe, một trước một sau, một cây dù để trên kính chắn gió phía trước.

A Sùng la: “Tôi sai rồi tôi sai rồi, ngủ quên mất. Cũng may, tôi mới trễ mười mấy phút thôi!”

Hạ Xuyên nói: “Lên xe mau, dông dài cái gì!”

A Sùng lập tức xếp hành lý lên, đàng hoàng ngồi vào hàng sau cùng.

Lúc đến, trong xe người chen người. Lúc đi, trong xe trống không.

Trên đường xuống núi, mây mù quấn quanh.

Gió nổi lên, sáu giờ hai mươi sáu phút. Mặt trời mọc trên đỉnh núi, biển mây hóa thành màu vàng chói mắt, từng bóng mây, bóng cây, bóng đỉnh núi đu đưa, trèo lên dốc.

Nếu anh thích đôi mắt, tôi dẫn anh đi xem giọt sương trên lá trúc, quầng nước trên mặt hồ, ngắm sương mù, ngắm bóng núi, ngắm mặt trời mọc.

https://thuviensach.vn

Xe lái trên đường đồi núi, trên người nó là bóng núi.

Tưởng Tốn không biết họ muốn đi đâu. Cô chỉ cần đưa họ ra bến xe trung tâm của thị trấn. Ở đó có xe lửa, có xe khách, có xe buýt sân bay, đi đâu cũng tiện.

Trên đường đều là sạp bán đồ ăn sáng. Hạ Xuyên nói: “Dừng xe.”

Tưởng Tốn giảm tốc độ, hỏi: “Có chuyện à?”

“Mua đồ ăn sáng.”

Tưởng Tốn dừng xe lại. Hạ Xuyên mở cửa xe đi xuống, A Sùng cũng chạy xuống theo.

Một chiếc xe lướt qua họ.

Từ Kính Tùng ngồi trong xe, đầu quấn băng, khoác áo khoác dày, sắc mặt trắng nhợt, nói: “Bố, con không sao thật mà, không cần chuyển viện đâu. Bệnh viện ở trấn nhỏ này có khác gì bệnh viện trong trấn bên kia chứ! Con trừng trị con nhỏ kia trước đã, chúng ta bay về ngay lập tức!”

Từ Đức không đáp, hỏi người lái xe phía trước: “Ban nãy anh có nhìn thấy Hạ Xuyên không?”

Người phía trước nói: “Nhìn thấy ạ, tôi tưởng mình hoa mắt.”

Từ Kính Tùng hỏi: “Hạ Xuyên nào?”

Một lát sau Từ Đức mới nói: “Kẻ thù không đội trời chung!”

“Kẻ thù không đội trời chung? Người nào?”

“Người cản trở chúng ta!” Từ Đức nheo mắt, nhìn hướng vừa đi qua một cái, lẩm bẩm, “Nó tới chỗ này làm gì?”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên và A Sùng đi không bao lâu thì quay lại. Hai người mua hai túi đồ ăn sáng lớn. A Sùng vừa ăn vừa nói: “Đã bao nhiêu năm tôi chưa ăn sáng sớm thế này rồi nhỉ?”

Trên xe không ai để ý đến anh ta.

Hạ Xuyên ăn một cái bánh bao nhân thịt mùi vị không đủ tiêu chuẩn tí nào, húp một hớp đậu hũ, thuận miệng nói: “Ăn sáng rồi à?”

Tưởng Tốn nói: “Ăn rồi.”

“Mấy giờ ăn?”

“Ăn trước khi ra ngoài.”

“Ăn cái gì?”

“Bánh bao nhân thịt.”

Hạ Xuyên “phì” một tiếng, ném một cái túi ra đằng trước, rơi ngay trên bảng điều khiển.

Tưởng Tốn nhìn thoáng qua, là hai cái bánh bao nhỏ.

Hạ Xuyên nói: “Thịt đó.”

Bên cạnh anh còn có mấy cái túi, bên trong có bánh hành chiên, bánh trứng, bánh bao nhân thịt.

Bánh bao nhân thịt không ngon.

Tưởng Tốn nói: “Tiêu tiền như vậy à.”

Hạ Xuyên cười một tiếng, hai ba miếng giải quyết bánh bao nhân thịt.

https://thuviensach.vn

Đến bến xe trung tâm đã gần mười giờ. A Sùng kéo hai cái vali xuống trước. Hạ Xuyên ngồi phía sau, nhìn nhìn đám đông và xe cộ lui tới. Xung quanh bến xe có người bày sạp, toàn bán hoa, bán bong bóng. Hạ Xuyên chợt hỏi: “Hôm nay ngày mấy?”

Tưởng Tốn nói: “14.”

Hạ Xuyên “ờ” một tiếng, xuống xe, để lại một đống rác ở hàng sau, là đồ ăn sáng anh ăn còn dư.

Còn ba ngày là giao thừa, hôm nay là ngày 14 tháng 2.

Anh đi vào bến xe. Cô quay đầu xe, trở về núi Minh Hà.

Buổi tối, Tưởng Tốn tắm xong, gọi một cú điện thoại cho Thạch Lâm, rồi đi ăn bữa khuya với nhân viên khách sạn trong vườn hoa. Về phòng mới vừa mười một giờ.

Cô ngồi xếp bằng trên giường, rút sổ tay ra bắt đầu ghi sổ, vừa ghi vừa đếm tiền, trên ngón tay toàn là mùi tiền giấy.

Chị họ Vương Tiêu gọi điện thoại tới, hẹn giờ khởi hành ngày mai với cô. Tưởng Tốn hỏi thử tiền bao xe, chị họ Vương Tiêu đưa giá rất hợp lý.

Cô lại thêm một khoản vào sổ, tính tính thu nhập khoảng thời gian này, lãi rất khá.

Chị họ Vương Tiêu nói: “Nhà chúng tôi ở một thị trấn thuộc Giang Tô. Sáng sớm lên đường sớm một chút, buổi chiều nhất định đến được, buổi tối cô có thể ở nhà tôi.”

Tưởng Tốn nói: “Được.”

Cúp điện thoại, cô để sổ tay lên tủ đầu giường, tắt đèn nằm một lúc, không ngủ, lại mò mẫm ngồi dậy.

https://thuviensach.vn

Ánh trăng rất nhạt, một tầng ánh sáng lờ mờ rơi xuống đầu giường. Tưởng Tốn mò được một điếu thuốc.

Dài mấy cm, trên đầu thuốc màu vàng viết 1916.

Thì ra cô vẫn chưa vứt.

Tưởng Tốn mở ngăn kéo, lấy một cái bật lửa, ngậm điếu thuốc đó.

Ánh lửa lập lòe, đầu thuốc sáng lên một cái.

Căn phòng tối lại.

Cô phả một vòng khói thuốc, không nhìn thấy màu sắc của nó mà chỉ ngửi được mùi nồng nặc, mùi này quen thuộc lại xa lạ. Trước nay cô chưa từng hút 1916. Sáng sớm nay, trời chưa sáng, cô ngửi được dưới tán dù.

Chính là mùi này.

Cô lại hút một hơi, một ngọn đuốc bén lên trong lòng.

Ngày tuyết rơi đào măng, cô mang một gói 1916 đến, anh ta nói lát nữa trả tiền.

Ông nội anh…

Chưa trả!

Hạ Xuyên đã quỵt của cô một trăm!

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Trấn Bạch Thông rất lớn. Một kênh đào xưa xuyên qua trấn, một bên kênh là cao ốc tiểu khu hiện đại hóa, bên kia là nhà cổ tường trắng ngói đen.

Mười một giờ sáng, tuyết đọng chưa tan, cụ Thẩm đang ngồi trước cửa nhà mình cho đứa cháu trai ăn cơm. Đứa cháu trai ham chơi, cứ chạy tới chạy lui, đạp vũng nước kêu "a a" để ông nội nhìn.

Cụ Thẩm múc một muỗng cơm dỗ nó ăn. Đứa cháu trai vừa há miệng, con ngươi tròn vo đột nhiên nhìn chằm chằm phía trước không nhúc nhích, cái tay nhỏ ú nu chỉ đằng đó: "Ư, ư, ư ư!"

Cụ Thẩm quay đầu liếc nhìn, chỉ thấy hai người đàn ông đứng trên con đường lát đá xanh, dáng người đều rất cao. Một người gầy hơn chút, mặt mũi trông hiền lành, mặc chiếc áo phao lông màu nâu. Người còn lại cường tráng hơn chút, mặc áo khoác màu đen, để đầu đinh, tai còn đeo một chiếc khuyên tai dạng hạt trông chẳng ra làm sao.

Người gầy hơn chút cười tiến lên, hỏi: "Chào cụ, ở đây là đường Tây Đại đúng không ạ?"

Cụ Thẩm lấy lại tinh thần, nói: "Đúng vậy, ở đây là đường Tây Đại!"

Người đó lại hỏi: "Cháu muốn hỏi thăm cụ một chuyện. Cụ có biết một gia đình họ Vương ở trên đường này không ạ? Có một người tên Vương Vân Sơn, năm nay hơn bảy mươi, gần tám mươi tuổi."

https://thuviensach.vn

Cụ Thẩm nói: “Người họ Vương thì nhiều lắm, người anh nói tên là…”

“Vương Vân Sơn, Vân trong mây trắng, Sơn trong một ngọn núi.”

Cụ Thẩm lắc lắc đầu: “Không có người này thì phải, không có ấn tượng gì cả.”

Người đeo khuyên tai dạng hạt đi tới, ngồi xổm xuống đưa một điếu thuốc, nói: “Cụ ơi, cụ nghĩ kĩ chút nữa xem. Người bọn cháu muốn tìm, trước đây bố ông ấy là một thương nhân giàu có, tên Vương Dung, lấy năm bà vợ, Vương Vân Sơn là con bà vợ thứ năm sinh. Nhà họ Vương chắc là gia đình giàu có ở đây.”

Cụ Thẩm nghe anh nói xong, “À” một tiếng, “Anh vừa nói vậy là tôi hiểu rồi, là gia đình đó. Nghe nói trước đây cửa hàng ở nửa con phố này của chúng tôi đều là của nhà họ.”

“Vậy cụ có biết bây giờ gia đình đó ở đâu không?”

Cụ Thẩm nói: “Không biết nữa. Tôi còn nhỏ thì nhà họ Vương đã sa sút rồi, nhà đó không còn lại mấy người đâu…” Ông ngẫm nghĩ, “À, tôi nhớ ra rồi. Bên kia có căn nhà là của nhà họ Vương đó. Mấy năm trước người nhà họ Vương cử người tới, bán căn nhà đó, bây giờ là quán cơm, gia đình họ chắc chắn biết người mà anh muốn hỏi!” Vừa dứt lời, ông liền thấy đứa cháu trai đột nhiên nắm tai người kia. Ông sợ nhảy dựng lên, nắm tay đứa cháu trai, “Bỏ xuống mau!”

Đứa cháu trai nắm nắm cái khuyên tai dạng hạt đó, muốn kéo nó ra. Hạ Xuyên nắm lấy cánh tay nhỏ ú nu ấy, cười nói: “Cái này không thể cho nhóc được.”

Nói cảm ơn, Hạ Xuyên và A Sùng đi tới căn nhà mà ông cụ nói. Đường không xa, ở ngay cuối đường. Chỗ này đang đối mặt với việc bị giải

https://thuviensach.vn

tỏa, trước trước sau sau rất tiêu điều. Tối qua đổ một trận tuyết lớn, tuyết chất đống khắp mọi chỗ, chỉ có hai cửa hàng nhỏ còn mở cửa.

Quán cơm hai tầng, kết cấu bằng gỗ, bốn cánh cửa gỗ chia ô tầng dưới cùng đóng kín mít, một cái dàn nóng máy điều hòa dựng phía trên bên trái, lầu hai kéo rèm cửa sổ, cửa sổ đóng kín bưng.

Ở đây không có ai.

A Sùng lại đi hỏi hai cửa hàng kế bên, buồn bực nói: “Nói là đi du lịch rồi, ít nhất qua giao thừa mới về. Mấy ngày nữa mới giao thừa đó!”

Hạ Xuyên nói: “Về khách sạn trước.”

A Sùng kêu khổ: “Phiền quá đi!”

Sập tối hôm qua họ xuống máy bay, gọi một chiếc taxi ngoài sân bay, nửa đêm mới đến trấn Bạch Thông, con số trên đồng hồ tính tiền khiến A Sùng nhìn đau lòng mãi. Trong lúc vội vàng họ tùy tiện tìm khách sạn vào ở. Khách sạn thu tiền cấp năm sao, phục vụ còn không bằng nhà vườn ở núi Minh Hà.

A Sùng nói: “Đổi chỗ khác ở đi, chỗ đó nát quá!”

Hạ Xuyên nói: “Tôi đi ăn cơm trước, cậu trả phòng.”

A Sùng la: “Tôi cũng muốn ăn cơm!”

“Hai chọn một.”

“Ăn cơm trước rồi trả phòng!”

Ở đây không bắt taxi được, đi ra khỏi đường Tây Đại mới nhìn thấy một chiếc xe lôi đạp. Người lái xe nhìn thấy tướng tá của Hạ Xuyên và A Sùng, không nói thêm gì. Sau khi xe chạy xa mấy trăm mét, người lái xe

https://thuviensach.vn

thở hổn hển, nói một cách suy sụp: “Hai anh à, hai anh vẫn nên gọi taxi đi, tôi quả thực không chở hai anh nổi đâu!”

Vẻ mặt A Sùng đầy đau khổ.

Hạ Xuyên ném một tờ tiền rồi đi mất.

Hơn nửa tiếng sau họ mới tìm được một quán cơm ăn cơm. A Sùng vừa chờ thức ăn vừa chơi di động, phàn nàn: “Cậu nói xem, cái trấn này lớn như vậy, sao quê ông ta lại ở cái chỗ nghèo kiết hủ lậu thế này chứ? Có phải Vương Vân Sơn sinh ra để chống lại chúng ta không?” Nói đoạn, lại đưa di động đến trước mặt Hạ Xuyên, “Này, cậu xem thử đi.”

Hạ Xuyên không có hứng thú. A Sùng vẫn cứ bắt anh nhìn: “Xem thử đi, tôi cảm thấy tấm này tôi chụp đẹp nhất đấy!”

Hạ Xuyên tùy ý liếc một cái.

Trong ảnh, anh mặc áo tơi, đội nón lá, người đối diện mặc áo phao lông màu trắng, khuôn mặt bị một cái nón lá che khuất.

Anh đang nắm cổ tay cô.

Hạ Xuyên nói: “Chỗ nào nhìn ra chụp đẹp nhất?”

A Sùng nói: “Chụp ảnh nhanh đúng lúc đó. Nhìn hoàn cảnh này, nhìn tư thế đứng của hai người này, còn có cái tay của hai người này, cậu thừa cơ lén nắm tay người ta, đừng tưởng tôi không nhìn ra!”

Hạ Xuyên cười khẩy: “Còn nhìn ra gì nữa?”

A Sùng lấy di động lại, nói: “Không nói cho cậu biết!”

Ăn cơm xong, hai người về khách sạn trả phòng, rồi quay lại đường Tây Đại lần nữa, tìm một nhà trọ nhỏ gần đó ở lại.

https://thuviensach.vn

***

Sáng sớm Tưởng Tốn xuất phát, đến bệnh viện gần đó chở cả nhà Vương Tiêu. Buổi trưa dừng xe ăn một bữa cơm, cho đến tận bốn giờ chiều mới tới trấn Bạch Thông.

Người nhà Vương Tiêu liên tục nói cảm ơn. Chị họ Vương Tiêu dẫn cô đến nhà mình.

Trên xe chỉ còn lại hai người họ, chị họ Vương Tiêu nói: “Nhà chúng tôi mở quán cơm. Trước đây chúng tôi ở lầu hai của quán, bây giờ lầu hai bỏ trống. Tháng trước nhà chúng tôi mới dọn sang nhà mới. Phòng của tôi vẫn sạch sẽ, ra trải giường cái gì cũng ở trong tủ. Cô cứ ngủ phòng tôi nhé, thế nào?”

Tưởng Tốn không ngại.

Quán cơm nhà họ Vương là kết cấu gỗ, thoạt nhìn có phong cách cổ, nhưng vị trí không tốt, bình thường không có kinh doanh gì, trong quán chỉ có sáu cái bàn.

Chị họ Vương Tiêu dẫn Tưởng Tốn lên lầu hai. Phòng trên lầu hai không lớn, bên trái đặt một cái giường đơn, đầu giường là cửa sổ, bên kia là một cái tủ quần áo màu vàng.

Chị họ Vương Tiêu nói: “Trước kia tôi ngủ ở đây, bố mẹ tôi ở phòng bên cạnh. Phòng của họ nhỏ lắm, ở trong cũng trống, chỗ này của tôi coi như là phòng ngủ chính.”

Cô ấy vắt một cái giẻ lau định lau đồ dùng trong nhà, Tưởng Tốn nói: “Không cần lau đâu, ngủ một đêm thôi.”

Chị họ Vương Tiêu nói: “Không sao đâu, lau sơ chút là được. Cô xem thử có thiếu gì không, tủ lạnh trong bếp dưới lầu còn nhiều đồ ăn lắm.”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn nói: “Không thiếu, đều rất ổn!”

“Máy điều hòa phòng tôi hỏng rồi. Ở đây có hai cái túi chườm nóng, trên giường có chăn điện, cô xem thử cái nào hợp thì dùng cái đó nhé.”

“Được.”

Chị họ Vương Tiêu lại khách sáo nói: “Thực ra cô cũng có thể ở thêm mấy ngày. Chỗ chúng tôi là cổ trấn, có rất nhiều chỗ chơi, tôi có thể dẫn cô đi loanh quanh.”

Tưởng Tốn nói: “Cảm ơn cô, sáng sớm mai tôi sẽ về.”

“Được rồi, ngày mai tôi cũng sang đây sớm một chút.”

Phòng rất sạch sẽ. Tuy nói gần nửa tháng không có người ở, nhưng đây là quán cơm, phải mở cửa mỗi ngày, gia đình chị họ Vương Tiêu thỉnh thoảng cũng phải lên lầu nghỉ nên căn bản không có bụi bặm gì, chăn nệm cũng thơm phức.

Người nhà họ Vương vô cùng khách sáo, buổi tối mời Tưởng Tốn ăn bữa cơm, sau khi ăn xong Tưởng Tốn tự về.

Con đường cổ này quá yên tĩnh, không có hơi người gì cả, hơn nửa nhà trên đường đều đen như mực, đã không còn người ở.

Trong phòng hơi âm u lạnh lẽo. Tưởng Tốn không thích dùng chăn điện nên cô châm một cái túi chườm nóng, rồi tắm một cái, thay đồ ngủ mang đến, ngủ thật sớm.

***

Hạ Xuyên lên cơn thèm thuốc lá. Trong nhà trọ không bán thuốc lá nên anh đi ra ngoài mua thuốc. Cửa hàng trên đường Tây Đại đều đã đóng

https://thuviensach.vn

cửa. Anh đi đến cuối đường, liếc nhìn quán cơm kia, cửa chính vẫn đóng chặt, có điều bên cạnh có thêm một chiếc SUV màu trắng.

Bước chân anh chậm lại, một sợi bông rơi xuống trước mặt.

Là tuyết.

Anh ngẩng đầu nhìn một cái, thu tầm mắt, đi ra khỏi đường Tây Đại.

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Tưởng Tốn mất ngủ. Cô móc di động ra liếc nhìn, mới mười một giờ.

Cô chơi game một hồi, lượng pin cấp báo, cho đến khi sắp không chịu được nữa thì cô mới chuẩn bị xuống giường đi lấy đồ sạc pin. Vừa vén chăn lên, cô đột nhiên nghe thấy có tiếng động dưới lầu.

Hai bóng đen cạy cửa quán cơm nhỏ, mang theo một đống tuyết tan và bùn vào. Bóng đen một trước một sau chạy thẳng đến quầy hàng. Quầy khóa lại, cái giá sau quầy xếp đầy rượu và thuốc lá.

Dưới lầu truyền đến tiếng nói chuyện.

“Yên tâm đi, ở đây không có ai đâu. Tao đã theo dõi mấy ngày rồi, ở đây cả tuần cũng không thấy ai!”

“Mày nhẹ chút đi, lỡ như có người thì sao!”

“Xì! Cầm dao, có người sợ cái gì!”

Tưởng Tốn không bật đèn, rồi nhấn di động, tự động tắt máy rồi. Cô nín thở ngồi một lúc, liếc nhìn cái túi xách mình để trên băng ghế.

Một bóng đen lên lầu.

Chất lượng cầu thang không tốt, đạp lên cứ phát ra tiếng nên đối phương cố hết sức cẩn thận. Không lâu sau, tên đi cùng dưới lầu nghe tiếng, “Lên đây đi, không có ai thật đấy!”

https://thuviensach.vn

Nghe được tiếng kêu, tên kia chạy lên lầu.

Cửa sổ đóng chặt, rèm cửa sổ không kín, tia sáng đèn đường loáng thoáng xuyên vào. Trong nửa sáng nửa tối, đối phương lẩm bẩm: “Thật đúng là không có ai?” Nhìn xuống gầm giường, chỉ có mấy cái hộp giấy, quả nhiên không có người.

***

Bông tuyết rơi đứt quãng, ánh sáng vàng cam rải trên mái nhà, rơi xuống mặt đất.

Bông tuyết lăn tròn dưới đèn đường, thân cây trơ trụi, nhà cũ tường trắng ngói đen, bờ sông đối diện đèn đóm rực rỡ.

Giống như thế giới cổ tích, lặng ngắt như tờ.

Hạ Xuyên kẹp điếu thuốc trên tay, chậm rãi đi trở lại. Tàn thuốc giương nanh múa vuốt trong gió tuyết ầm ĩ, trong chốc lát đã bị tuyết trắng che phủ.

Anh dừng bước, phía trước là quán cơm kia.

Cửa quán cơm vẫn đóng, cách đó không xa có thêm một chiếc xe van, nóc xe không có tuyết đọng, bên kia còn có một chiếc SUV màu trắng đậu. Anh liếc nhìn biển số xe, không phải biển số Giang Tô.

Hạ Xuyên hút một hơi thuốc, đầu thuốc chỉ còn lại một đoạn ngắn.

Lúc phả một vòng khói thuốc, anh ngẩng đầu lên. Trong làn khói lượn lờ, bên ngoài cửa sổ lầu hai, trên dàn nóng máy điều hòa, anh nhìn thấy một người.

Người đó mặc quần ngủ rất mỏng, khoác áo phao lông màu trắng, hai chân treo lơ lửng giữa trời. Hai bàn chân trần trắng nõn nà, hai tay ôm một

https://thuviensach.vn

cái túi chườm nóng và một túi giấy kraft, ngồi rất vững vàng. Bông tuyết mang theo gió, thổi hết mái tóc dài của cô lên. Cô ngồi chỗ cao như thế nhìn anh. Dưới ánh sáng chói lòa trong đêm tối, đôi mắt cô trông sâu thẳm mông lung.

Cao ngạo đến thế, xa không thể với.

Cái đồ nhỏ nhen đó…

Cái tên quỵt một trăm của cô đó…

Ai đã xông vào thế giới cổ tích của ai?

Hai người nhìn nhau, không ai mở miệng.

Cho đến khi có người phá vỡ.

Hai người đàn ông ôm bốn cái hộp giấy đi từ trong quán cơm ra, nhìn thấy một người đàn ông cao lớn đứng bên kia đường. Chúng sửng sốt, lập tức chạy về phía chiếc xe van đậu bên cạnh.

Hạ Xuyên ném đầu mẩu thuốc lá đi về phía chúng, một tay túm cổ áo một tên, nắm lấy cánh tay hắn vung tới, một chân đá vào tên xông về phía anh. Rượu và thuốc lá rơi vãi đầy đất. Anh một tay nhấc một tên như xách gà con, lôi hai tên vào quán cơm.

Tưởng Tốn hóng gió rét, vẻ mặt rốt cuộc có biến hóa.

Võ lực này đáng giá…

Hạ Xuyên tìm được mấy bó dây thừng sau quầy hàng, là loại dùng để cột thùng, hơi mảnh, nhưng trói người được. Hai tên trộm đau đến mức chậm lại, muốn trốn. Hạ Xuyên túm một tên trói hắn lại, chân đạp cổ một tên, tên đó đau đến kêu không thành tiếng.

https://thuviensach.vn

Trên lầu đột nhiên “ầm” một tiếng, thứ gì đó đập xuống đất. Có người la: “Này ——” giọng hơi khàn, giống như truyền đến từ bên ngoài.

Hạ Xuyên mặc kệ.

Lát sau lại nghe thấy một tiếng:

“Hạ Xuyên ——”

Hạ Xuyên cười cười, đứng lên.

Tưởng Tốn vịn cửa sổ, đứng trên dàn nóng máy điều hòa. Cô trèo ra, nhưng không trèo vào được. Bệ cửa sổ đến ngực cô, cô lạnh đến tê cả hai chân, không có sức.

Hạ Xuyên lên lầu, liếc nhìn cái túi chườm nóng bị ném giữa phòng, còn có túi giấy kraft cô ôm trong lòng, không nhúc nhích.

Tưởng Tốn nói: “Kéo tôi một cái.”

Hạ Xuyên đi đến trước cửa sổ, không kéo cô, hỏi: “Phong cảnh thế nào?”

“Đẹp lắm.”

“Vậy ngắm tiếp thêm lát nữa?”

“Đổi sang nơi khác rồi ngắm tiếp.”

Hạ Xuyên cười cười, rút túi giấy kraft của cô. Tưởng Tốn nắm lấy thật chặt: “Anh làm gì đó!”

Hạ Xuyên dùng sức rút ra, ném túi giấy lên giường, phì một tiếng: “Cực phẩm!”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn nhìn về phía cái túi giấy trên giường, nách đột nhiên nóng lên.

Hạ Xuyên đỡ nách cô, nhấc cô lên, nhấc đến giữa chừng thì anh không cử động nữa.

Tưởng Tốn vịn vai anh, bàn chân trần đạp tường ngoài lê lên. Cô lê một chút, hai người gần nhau hơn. Cô ngửi thấy mùi thuốc lá anh thở ra.

Nách lại căng lên.

Hạ Xuyên dùng sức một cái, cuối cùng nhấc cô vào trong cửa sổ.

Hai chân Tưởng Tốn treo lơ lửng giữa trời. Hạ Xuyên không buông cô ra.

Hạ Xuyên kề sát gò má cô, cười một tiếng: “Cô lùn thật!”

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Giọng anh ngay bên tai cô, tựa như thì thầm, cô có thể cảm nhận rõ ràng hơi nóng anh thở ra chui vào tai cô.

Chẳng hề kiêng nể, cực kì phách lối!

Tưởng Tốn đen mặt, đẩy vai anh: “Buông ra!”

Hạ Xuyên đỡ cô, từ từ lùi ra sau một chút. Mặt đối diện, tầm mắt rơi trên mặt cô: “Không nói cảm ơn à?”

“Anh muốn tôi cảm ơn bằng cái tư thế này?”

Hạ Xuyên cười nói: “Vậy đổi tư thế khác?”

Tưởng Tốn đá chân, gắng sức đạp bắp chân Hạ Xuyên. Cô giãy càng mạnh, bàn tay dưới nách liền thu lại càng chặt.

Đôi môi đối nhau, Tưởng Tốn không nhúc nhích nữa.

Cửa sổ mở, từng cơn gió thổi vào phòng. Có lẽ ở trên núi Minh Hà lâu, hóng quen gió lạnh như băng trên núi nên ở đây, gió lại mang theo nhiệt độ, âm ấm.

Tưởng Tốn chống vai anh, nói: “Cảm ơn.”

Cô nói cảm ơn rồi, Hạ Xuyên vẫn không buông.

Hạ Xuyên nhìn môi cô, nói: “Không có thành ý.”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn đạp anh: “Anh còn chưa xong à?”

Hạ Xuyên cười cười: “Nói cho tôi biết trước, tại sao cô ở đây?”

Tưởng Tốn nhẫn nhịn: “Anh buông tôi ra rồi nói!” Sức mạnh chênh lệch xa, tư thế này quá nhục nhã.

Hạ Xuyên nói: “Cô không nói thì sẽ tiếp tục như thế này.”

Tưởng Tốn nói: “Tôi đưa cả nhà Vương Tiêu về.”

“Vương Tiêu? Chỗ này là nhà Vương Tiêu?”

“Nhà chị họ Vương Tiêu.” Tưởng Tốn lạnh giọng, “Buông ra được chưa?”

Hạ Xuyên nghiêm túc nói: “Tôi rất ghét cô nghe lời thế này.”

Anh xoay người, tay tung một cái, ném Tưởng Tốn lên giường, rồi cúi xuống muốn bắt cô.

Giường ván gỗ, phía dưới lót hai tấm nệm, ngã đến mức Tưởng Tốn ê cả mông. Cô không hề nghĩ ngợi, đá một đá, đá quá cao nên đá phải mặt Hạ Xuyên.

Hạ Xuyên bắt lấy cái chân trước mặt, nghiến quai hàm, chỗ đó vừa ăn một phát, còn mơ hồ đụng phải khóe miệng. Anh cười gằn: “Dẻo dai thật nhỉ!”

Tưởng Tốn thẹn quá hóa giận: “Mẹ anh đúng là biến thái!”

Hạ Xuyên dùng sức kéo chân cô, lôi cô đến mép giường: “Cô đã từng thử qua biến thái sao!”

https://thuviensach.vn

Anh chen vào giữa hai chân cô, đẩy cái chân kia của cô lên vai. Quần ngủ rất mỏng, lại rộng rãi, chân cô nhỏ nên quần trượt xuống. Hạ Xuyên buông chân cô ra, đổi sang nắm bắp chân cô.

Giống như con kiến bò lên, Tưởng Tốn lại đá anh.

Hạ Xuyên thuận tay đón lấy cái chân đó của cô, cúi người xuống.

“Rầm —— rầm ——”

Dưới lầu truyền đến tiếng va chạm.

Tưởng Tốn thở hổn hển. Hạ Xuyên cũng thở hổn hển.

Trong phòng không bật đèn, rèm cửa sổ bị gió thổi bay lên, ánh đèn đường rải trên người Tưởng Tốn, lúc sáng lúc tối.

Tưởng Tốn lại giãy một cái, bắp chân treo trên lưng anh.

Hạ Xuyên đỡ đùi cô.

Chỉ có tiếng thở dốc, không ai nói chuyện.

Một lát sau, dưới lầu lại truyền đến tiếng va chạm mà người ta không thể nào coi nhẹ.

Hạ Xuyên cười cười, rốt cuộc thẳng người, hất cái chân trên vai xuống một cách thô bạo, nói: “Nút áo bung kìa.”

Nói xong, anh đi ra khỏi phòng.

Ban đầu Tưởng Tốn không phản ứng kịp. Một lát sau, cô cúi đầu nhìn ngực mình.

Nút áo ngủ bung hai nút, bộ ngực trắng nõn của cô lộ ra.

https://thuviensach.vn

Nửa đậy nửa che, muốn nói lại thôi, rêu rao khắp nơi…

Còn không bằng lộ hết rồi!

Tám đời tổ tông nhà anh!

Cô cởi đồ ngủ, mặc quần áo chỉnh tề, bình tĩnh một chút rồi mới đi xuống lầu.

***

Dưới lầu.

Hạ Xuyên kéo một cái ghế ra ngồi xuống, nhìn hai tên trộm kia lăn qua lăn lại, khóc kêu cha gọi mẹ, anh làm lơ.

Anh nghiến quai hàm, suy nghĩ từ từ thay đổi. Lát sau, anh lại liếm khóe miệng một cái.

Không có vị.

Trên cầu thang truyền đến tiếng bước chân, Hạ Xuyên nhìn sang.

Tưởng Tốn đã mặc áo len, quấn khăn choàng, mặc quần jean, chân cũng mang giày thể thao màu trắng. Vẻ mặt cô hờ hững, giống như một người không có việc gì.

Hạ Xuyên lại nghiến quai hàm, cười cười: “Báo công an?”

Tưởng Tốn nhìn quét hai tên trộm kia: “Ừm.”

Hạ Xuyên lấy di động ra, gọi 110.

Anh nói chuyện với bên kia, ánh mắt luôn chú ý Tưởng Tốn.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn lục túi của hai tên trộm. Trước đó hai tên đã nghe được giọng cô, bây giờ nhìn thấy cô vẫn giống như sống gặp ma.

Hai tên trộm xin tha: “Bọn em cũng không dám nữa đâu. Van xin anh chị thả bọn em đi, bọn em là lần đầu tiên mà!”

Tưởng Tốn tìm được di động và ví tiền của mình.

Di động hết pin, trong ví tiền chỉ có chứng minh thư, thẻ tín dụng và hai trăm đồng tiền mặt, y vậy không thiếu, cô bỏ vào túi.

Hạ Xuyên nói chuyện điện thoại xong, giơ di động chỉ chỉ hai tên trộm, nói: “Với cái IQ này của hai đứa mà cũng tới đây ăn trộm à? Cô gái này vừa giấu mấy chục ngàn, không nhìn thấy ư?”

Hai tên trộm sửng sốt, lại khóc lên.

Tưởng Tốn nhìn Hạ Xuyên: “Không còn chuyện của anh nữa, anh đi được rồi.”

Hạ Xuyên dựa vào lưng ghế: “Ôn chuyện cũ với cô thêm một lát.”

“Không phải vừa mới ôn à?”

Hạ Xuyên như cười như không: “Cô thích ôn chuyện cũ như vậy?… Cũng rất hay.”

Tưởng Tốn hừ lạnh một tiếng, lên lầu sạc pin di động. Lát sau cô đi xuống, Hạ Xuyên vẫn còn ở đó.

Đồn công an vẫn chưa cử người tới. Hai tên trộm biết hôm nay thế nào cũng là giờ chết của mình nên cũng không ngọ ngoạy nữa.

Hạ Xuyên hỏi Tưởng Tốn: “Có đói không?”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn nói: “Không ăn.”

Hạ Xuyên cười một tiếng, đứng dậy đi vào bếp.

Anh tìm được một gói mì trong bếp, bỏ vào nồi, đập thêm hai cái trứng gà, cắt lạp xưởng bỏ vào.

Tưởng Tốn kéo một cái ghế, ngồi xếp bằng, nhìn hai tên trộm chằm chằm.

Hai tên trộm bị cô nhìn đến nổi hết cả da gà, nơm nớp lo sợ nói: “Chị… chị hai…”

Tưởng Tốn nói: “Trông tôi lớn hơn anh à?”

Tên trộm đổi cách xưng hô: “Cô… cô hai…”

“Miệng mồm sạch sẽ chút!”

Hai tên trộm khóc không ra nước mắt: “Cô nương…”

“Muốn gọi hai người là công tử sao?”

Hai tên trộm quay đầu sang chỗ khác, ngậm miệng.

Hạ Xuyên bưng hai tô mì ra, tâm trạng vui vẻ nói: “Ồ, trò chuyện vui vẻ nhỉ?”

Tưởng Tốn liếc anh một cái, trong lòng nén giận, phớt lờ anh.

Hạ Xuyên để một tô mì trước mặt cô, ngồi lại chỗ của mình, cúi đầu ăn miếng lớn. Trong chốc lát anh nghe thấy tiếng húp mì, ngước mắt nhìn, Tưởng Tốn đang ăn một cách thô lỗ, miệng bóng nhẫy.

Hạ Xuyên cười cười, múc hết mì còn lại vào miệng.

https://thuviensach.vn

Hai người ăn khuya xong, công an ở đồn mới thong dong tới trễ. Họ vừa tới, cả nhà chị họ Vương Tiêu cũng tới sát ngay sau.

Công an hỏi rõ tình huống, dẫn hai tên trộm đi.

Bố chị họ Vương Tiêu bắt tay Hạ Xuyên, nói: “Cảm ơn anh cảm ơn anh, thực sự là rất cảm ơn anh. Trước đây cũng là anh cứu Tiêu Tiêu, hôm nay lại giúp nhà chúng tôi bắt trộm. Tôi thật không biết nói gì cho phải. Trưa mai tôi làm chủ, anh nhất định phải nể mặt tới ăn cơm đấy!”

Hạ Xuyên nói: “Quá khách sáo rồi, thật không cần đâu. Thực ra lần này cũng là trùng hợp, đúng lúc tôi tới đây tìm một người, nghe nói năm xưa người này đã ở đây, kết quả là để tôi gặp chuyện này.”

“Tìm người ư? Anh tìm ai? Chỉ cần tôi có thể giúp được thì tôi nhất định sẽ giúp!”

Hạ Xuyên nói: “Một người tên Vương Vân Sơn, năm nay hơn bảy mươi tuổi.”

“Vương Vân Sơn?” Đối phương kinh ngạc, “Quán cơm này của chúng tôi, hồi xưa mua của ông ấy đấy!”

“Bây giờ ông ấy ở đâu?”

“Cái này thì không rõ lắm. Căn nhà này là sản nghiệp tổ tiên nhà họ Vương, trước đây luôn để trống, mấy chục năm Vương Vân Sơn chưa từng trở lại. Chín năm… hay là mười năm trước, không nhớ chính xác nữa, dù sao thì hồi đó ông ấy quay lại rồi bán căn nhà này, lấy được tiền là đi ngay.”

Hạ Xuyên hỏi: “Ông ấy có thể đi đâu?”

Đối phương suy nghĩ một lúc: “Tôi nhớ là có nhắc tới như thế, tôi nghĩ chút đã… Tôi nhớ ông ấy còn là người dân tộc thiểu số… À, tôi nhớ ra rồi,

https://thuviensach.vn

Mộc Khách, quê mẹ ông ấy ở Mộc Khách, ông ấy có từng nhắc tới, chắc là quay lại đó dưỡng lão rồi.”

***

Hạ Xuyên hỏi xong liền đi.

Nhà trọ nhỏ anh ở ngay gần đó, mấy bước là tới. A Sùng vẫn chưa ngủ, nói: “Cậu mua gói thuốc đi lâu vậy? Tôi còn tưởng cậu lạc đường chứ.”

Hạ Xuyên nói: “Gia đình kia về rồi.”

“Gia đình nào?”

“Cậu nói xem?” Hạ Xuyên liếc anh ta một cái.

A Sùng hưng phấn: “A, cậu nói quán cơm đó à? Thế nào, các người nói chuyện rồi?”

Hạ Xuyên kể đại khái một chút, A Sùng vỗ chân ảo não: “Thì ra có duyên như vậy. Cậu nói chúng ta ăn no rửng mỡ chạy tới cái trấn này, thời gian ở núi Minh Hà nên nói chuyện với họ nhiều hơn. Đứa em họ tên Vương Tiêu nhà họ còn có tình ý với cậu nữa, khi đó nên lôi kéo làm quen rồi.”

Hạ Xuyên lạnh lùng nói: “Thật đáng tiếc lúc đó cậu không lôi kéo.”

A Sùng cười hì hì nói: “Đùa thôi, đùa thôi!” Lát sau anh ta lại nghi hoặc, “Mộc Khách là chỗ nào vậy? Không phải lại là vùng núi hẻo lánh nào đó đấy chứ?”

Hạ Xuyên nói: “Tìm thử xem.”

https://thuviensach.vn

A Sùng bật máy tính của quán trọ tìm “Mộc Khách”, khoảng cách gần nhất hiện trên bản đồ là hơn hai ngàn sáu trăm cây số. A Sùng kêu lên: “Ôi mẹ ơi, xa vậy à, Mộc Khách thật đúng là vùng núi hẻo lánh mà! Chúng ta đến đó còn phải tìm xe, nếu không thì phạm vi lớn như vậy, thật đúng là không có cách nào tìm người đâu.”

Hạ Xuyên nói: “Vậy thì đi tìm.”

A Sùng than khổ: “Chỗ đó đường xấu lắm, nói là trước đây chưa từng sửa đường, chỉ có đường đất, tôi say xe thì sao.”

“Uống thuốc.”

“Bên đó cao hơn mực nước biển lắm đấy. Từ trước đến nay tôi chưa từng đi chỗ nào cao hơn mực nước biển, lỡ như có phản ứng cao nguyên thì sao?”

“Không bảo cậu đi Tây Tạng, cao hơn mực nước biển thì có thể cao bao nhiêu! Cậu chết rồi tôi nhặt xác cho cậu.”

A Sùng ủ rũ: “Tôi vẫn còn đau răng mà.”

Hạ Xuyên nói: “Cho cậu thời gian hai ngày, nhổ cái răng sâu đó của cậu đi.”

A Sùng xoay người, như đinh đóng cột: “Không!”

Hạ Xuyên phì một tiếng: “Ngày mai chuẩn bị một chút, ngày mốt chúng ta lên đường.”

***

Tối qua trộm ầm ĩ nên Tưởng Tốn ngủ trễ, sáng cũng dậy trễ. Lúc thức dậy cô hơi không phản ứng kịp, đi nhầm hướng toilet.

https://thuviensach.vn

Vào toilet, cô rửa mặt trước, cuối cùng tỉnh táo hơn chút. Đánh răng, cô nhìn mình chằm chằm trong gương một hồi, đi đến bên cạnh cửa.

Toilet nhỏ nên có thể thấy được cửa trong gương. Tưởng Tốn đứng trước khung cửa, so chiều cao với cửa một chút.

Rất cao.

Cô hừ một tiếng, hung hăng nhổ bọt trong miệng, dùng sức súc miệng.

Thay đồ ngủ ra, cô vò quần áo thành một cục nhét vào túi xách, thắt tóc bím, lúc xuống lầu thì quán cơm đã mở cửa. Chị họ Vương Tiêu nói: "Cô ăn trưa rồi hẵng đi nhé, dọn cơm rất nhanh thôi. Tiêu Tiêu biết nhóm anh Hạ ở đây nên nói lát nữa cũng sẽ tới. Mọi người đều quen nhau, cùng ăn bữa cơm nhé."

Tưởng Tốn nói: "Tôi không quen họ."

***

Hạ Xuyên và A Sùng ra khỏi nhà trọ, đi về phía quán cơm.

A Sùng nói: "Nhà họ cũng khách sáo quá rồi, còn muốn mời chúng ta ăn cơm. Vương Tiêu nói lát nữa em ấy cũng sang."

Hạ Xuyên nói: "Cậu cho cô ấy số điện thoại lúc nào?"

A Sùng cười hì hì: "Thì hồi cứu em ấy đấy, tôi để lại số cho bố mẹ em ấy. Sao nào, có muốn lấy số điện thoại em ấy không?"

Đang nói, hai người đã đi đến cửa quán cơm. A Sùng đang định đi vào, đột nhiên khựng lại, lùi ra sau một bước, nhìn chằm chằm chiếc xe đậu ven đường, kì lạ lẩm bẩm một tiếng.

Tiếng nói chuyện trong quán cơm truyền ra:

https://thuviensach.vn

“Tôi không quen họ.”

A Sùng sửng sốt, nhìn quán cơm một cái, lại nhìn chiếc SUV màu trắng che tuyết đọng một cái. Anh ta bá cổ Hạ Xuyên, la: “Được lắm, sao tối qua cậu không nói đồ nhỏ nhen đó ở đây? Tránh không nói trong lòng có ma!”

Hạ Xuyên cười khẩy: “Cậu có bệnh.”

Ánh mặt trời rơi trên tuyết, vượt qua bậc thềm đá cao cao, xuyên vào trong bốn cánh cửa gỗ rộng mở, rải vào phòng, bóng nắng loang lổ.

Bức tường cũ kĩ, cánh cửa gỗ cổ xưa, cửa sổ xám xịt, trong nhà nửa sáng nửa tối.

Tưởng Tốn đứng giữa gian nhà chính, mặc đồ trắng, đeo túi xách, liếc nhìn về phía bên ngoài nhà.

Giống như người đẹp trong tranh.

Trái tim nhỏ bé của A Sùng thịch một cái, Hạ Xuyên bên cạnh cũng không nhúc nhích.

Người đẹp trong tranh mở miệng.

“Tới đúng lúc lắm, trả tiền đây! Tiền 1916 anh chưa trả!”

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Mất cả hứng mà…

A Sùng vì ai đó không chịu đấu tranh mà tức giận, nhỏ giọng hỏi Hạ Xuyên: “Cậu thiếu tiền người ta à?”

Hạ Xuyên phớt lờ anh ta, bước vào quán cơm, chào hỏi người khác, cũng không để ý đến Tưởng Tốn.

Tưởng Tốn đứng yên ở đó, nói lần nữa: “Trả tiền đây!”

Lúc này Hạ Xuyên mới nhìn về phía cô: “Nói chuyện với tôi ư?”

Tưởng Tốn nói: “Nói thừa.”

“Tôi không quen cô, ai biết cô nói với ai chứ?”

Tưởng Tốn: “…”

“Giả vờ ngớ ngẩn sao?” Tưởng Tốn nói, “Trả tiền mau lên, tôi không có thời gian!”

A Sùng đi theo vào hỏi: “Cô không có thời gian cái gì? Sắp đi à?”

Tưởng Tốn đáp: “Ừm.” Lại nhìn về phía Hạ Xuyên, chờ anh trả tiền.

Hạ Xuyên ngồi xuống, nói: “Nhìn tôi làm gì?”

Tưởng Tốn không kiên nhẫn: “Tiền.”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên nói: “Ai đòi tiền tôi là tôi trả cả à?”

Tưởng Tốn liếc anh: “Còn muốn quỵt nợ thật à?”

Hạ Xuyên cười nói: “Cô có thể làm gì?”

Tưởng Tốn cũng cười một tiếng: “Chê cuộc sống quá thoải mái? Tôi vẫn chưa gặp qua người có bản lĩnh quỵt nợ của tôi đâu!”

“Dĩ nhiên.” Hạ Xuyên khen cô, “Với cái kiểu sống chết có nhau với tiền đó của cô, ai dám thiếu tiền cô chứ?”

Tưởng Tốn nhớ đến cái màn bị Hạ Xuyên nhấc lên tối qua, lửa trong lòng lại bùng lên.

Hạ Xuyên cười nói: “Có điều cuộc sống của tôi đúng là quá thoải mái thật, cô cho tôi xem bản lĩnh của cô đi.”

Hạ Xuyên đang chờ Tưởng Tốn cho anh xem bản lĩnh thì hai chiếc xe lôi đạp dừng ngoài cửa, cả nhà Vương Tiêu tới.

Vương Tiêu chống nạng, vừa thấy họ liền nở nụ cười: “Chị Tưởng, anh Hạ!” Lại nhìn về phía A Sùng, “Bác sĩ Trương!”

Tưởng Tốn nhìn A Sùng, A Sùng nói: “Tôi họ Trương mà, cô không biết sao?”

Tưởng Tốn nói: “Vừa mới biết.”

A Sùng nói: “Cô cũng có thể gọi tôi là bác sĩ Trương.”

Tưởng Tốn: “…” Cô gọi không được.

Vương Tiêu biết Tưởng Tốn phải về gấp, kiên quyết kéo lấy cô, muốn giữ cô lại ăn bữa cơm.

https://thuviensach.vn

Mọi người đều giữ cô lại, ngay cả A Sùng cũng nói đôi câu, chỉ có Hạ Xuyên là không lên tiếng. Anh thỉnh thoảng nhìn Tưởng Tốn, như cười như không, lại đưa tầm mắt vào ngực cô, giống như có thể xuyên qua quần áo của cô thấy gì đó.

Lửa lại cháy bùng lên.

Tưởng Tốn ở lại ăn cơm.

Quán cơm không kinh doanh, còn hai ngày là giao thừa nên họ cũng không định khai trương nữa.

Thân thể Vương Tiêu khôi phục khá tốt. Cô ấy cũng không nhắc tới chuyện ở núi Minh Hà, trò chuyện mấy câu hỏi A Sùng: “Các anh định đi Mộc Khách sao?”

A Sùng nói: “Đúng vậy.”

“Không cần về nhà đón Tết ư?”

“Du lịch đón Tết cũng khá hay mà!”

Vương Tiêu hâm mộ: “Em cũng muốn đi chơi khắp nơi, đáng tiếc là chân em bây giờ không được” Lại hỏi Tưởng Tốn, “Chị Tưởng, chị thì sao?”

Tưởng Tốn hỏi: “Tôi cái gì?”

Vương Tiêu ít nhiều cũng biết chút chuyện trong nhà Tưởng Tốn. Cái lần ông già Tưởng ầm ĩ ở khách sạn Lệ Nhân, lúc đó bố mẹ cô đã nghe người khác kể lại.

Mẹ Tưởng Tốn đã qua đời, trong nhà lại không có người khác, chị ấy đón Tết thế nào?

https://thuviensach.vn

Vương Tiêu ngẫm nghĩ hỏi: “Chị về nhà có chương trình gì không, nếu không thì ở lại đây thêm hai ngày, em dẫn chị đi chơi nhé?”

Tưởng Tốn cười nói: “Không cần đâu, tôi còn phải làm ăn nữa.”

“Vẫn còn người muốn bao xe sao?”

Tưởng Tốn còn chưa trả lời, A Sùng đột nhiên nói: “Bao xe?”

Anh ta huých huých cánh tay Hạ Xuyên: “Bao xe kìa!”

Hạ Xuyên đang uống rượu với người khác, hỏi: “Cái gì?”

A Sùng nói: “Chúng ta thiếu xe, thiếu tài xế đó!”

Hạ Xuyên để ly rượu xuống, nhìn Tưởng Tốn một cái, rồi lại nhìn về phía A Sùng: “Cậu muốn ngồi xe hai ngàn sáu trăm cây số?”

“Có gì không được chứ. Hai ngàn sáu trăm cây số coi như nó là hai mươi sáu tiếng, lái ba, bốn ngày là đến được. Nếu mỗi ngày lái thêm mấy tiếng thì không cần đến ba ngày đâu!”

Hạ Xuyên nói: “Được đấy, ngày mai tìm chiếc xe, cậu lái.”

A Sùng nói: “Tôi không được!” Anh ta nháy nháy mắt với Tưởng Tốn, “Cô ấy được đấy. Với trình độ của cô ấy, không chậm được đâu!”

Hạ Xuyên mặc kệ lời nói vớ vẩn của anh ta.

A Sùng thuyết phục: “Cậu nghĩ thử xem, bất kể chúng ta đi sân bay hay đi đâu thì cũng phải gọi taxi, lãng phí thời gian còn lãng phí tiền. Điều quan trọng là khu vực Mộc Khách không tốt, nếu cậu biết Vương Vân Sơn ở đâu thì chúng ta đến rồi đi thẳng tới là được, vấn đề là phải tìm người đó!”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên nói: “Đến đó rồi thuê tài xế.”

A Sùng vội nói: “Trước mắt không phải có tài xế sao, có mấy người có kỹ thuật hơn được cô ấy. Tôi còn muốn đến khu vực cao nguyên thoải mái hơn một chút nữa đó!”

Hạ Xuyên lạnh lùng nói: “Tôi gọi một đoàn du lịch cho cậu, thấy thế nào?”

Hai người họ bàn chuyện thuê xe như bên cạnh không có người, không ai hỏi ý kiến nhân vật trung tâm câu chuyện.

Tưởng Tốn ăn thức ăn, nghe cả buổi, đột nhiên cười nói: “A Sùng nói đúng, có mấy người có kỹ thuật hơn được tôi?”

Hạ Xuyên và A Sùng nhìn sang cô.

Tưởng Tốn nói tiếp: “Giá của tôi còn rất thực tế, hai ngàn sáu trăm cây số… Nếu không có gì ngoài ý muốn thì ba, bốn ngày là tới.”

A Sùng động lòng, nói với Hạ Xuyên: “Thế nào?”

Hạ Xuyên không lên tiếng, cười uống một hớp rượu, giống như là ngầm đồng ý.

A Sùng nói với Tưởng Tốn: “Vậy chúng tôi bao xe cô, thế nào? Vừa đi vừa về một chuyến không tốn bao nhiêu thời gian cả, hết Tết Âm lịch là có thể về rồi. Cô cứ coi như là đi du lịch đi, tôi còn muốn ngắm mấy thắng cảnh trên đường nữa!”

“Được chứ.” Tưởng Tốn sảng khoái đáp ứng.

A Sùng kinh ngạc vui mừng, nhưng vẫn chưa xong.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn nói: “Có điều đến cả tiền thuốc lá anh ta cũng quỵt được, tôi ngu à?”

Hạ Xuyên vẫn không lên tiếng, dường như không quan tâm. Anh lại uống một hớp rượu.

A Sùng nói: “Tiền thuốc lá thì có bao nhiêu chứ. Trước đây cô lấy bốn trăm một ngày chúng tôi cũng có quỵt của cô đâu!”

“Tôi vẫn chưa kiểm tra tiền thật hay giả.”

A Sùng la: “Tín nhiệm giữa người với người đâu!”

Tưởng Tốn cười: “Lời dụ kẻ ngốc.”

A Sùng thất vọng.

Một lát sau, Tưởng Tốn nói: “Xe tôi không chạy được đường dài như vậy, các anh đến đó có thể tìm một người dẫn đường.”

Lạ nước lạ cái, hơn nữa người dẫn dường đâu có giỏi như Tưởng Tốn, người đẹp, kỹ thuật lái xe tuyệt vời, đầu óc thông minh, có vẻ như xấu tính nhưng thực ra tính cách rất tốt, lòng dạ cũng không tệ.

Ăn cơm xong, A Sùng nói với Hạ Xuyên như thế.

Vương Tiêu nhiệt tình quá mức, khăng khăng muốn kéo ba người họ, dẫn họ đi ngắm phố lớn ngõ nhỏ được xếp vào hàng di tích văn hóa ở gần đó. A Sùng cũng tràn đầy phấn khởi, mấy người vừa đi lên đường Tây Đại.

Hạ Xuyên nhìn bóng lưng Tưởng Tốn.

Vương Tiêu chống nạng, cô cũng không đỡ, nhưng cô đi rất chậm, luôn luôn phối hợp với Vương Tiêu.

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên nói: “Xấu tính?” Hình dung này thực sự rất thích hợp.

A Sùng nói: “Đúng vậy. Hơn nữa cậu xem, đến cả cái tính khí của cậu mà cô ấy cũng đối phó được, tính cách cũng thực sự rất tốt, có phải không?”

Hạ Xuyên liếc nhìn anh ta.

A Sùng vờ như không nhìn thấy: “Huống chi cậu nợ người ta một trăm. Cậu cố tình quỵt tiền người ta, nghĩ gì đó hả? Người ta là một cô bé, kiếm tiền cũng không dễ dàng gì.”

Hạ Xuyên hừ một tiếng, liếm răng một cái.

Đi ra khỏi đường Tây Đại, Vương Tiêu gọi được hai chiếc xe lôi đạp, vẫy tay bảo Hạ Xuyên và A Sùng mau sang đó.

Vẻ mặt A Sùng đau khổ: “Ngồi xe lôi đạp hả?”

Vương Tiêu nói: “Gần lắm, không tốn bao nhiêu thời gian đâu. Ở đây không gọi taxi được, với lại đi khắp hang cùng ngõ hẻm, ngồi xe lôi đạp là tiện nhất.”

Gần đó không có xe lôi đạp khác đi qua, Tưởng Tốn đã ngồi lên một chiếc trong đó.

Xe lôi đạp màu xanh lá, trên nóc có tấm vải bạt che mưa, hai bên có hai tấm rèm chắn gió, ghế ngồi là loại da mềm, tay vịn và bàn đạp có gỉ sắt. Người lái xe mặc một chiếc áo khoác mỏng, thoạt nhìn hơn ba mươi tuổi.

Hạ Xuyên đạp đi lên, xe lôi đạp lún xuống. Anh vừa ngồi xuống, trong xe không còn lại chút không gian. Tấm vải bạt che nắng, bên trong âm u lành lạnh.

A Sùng và Vương Tiêu ngơ ngác nhìn nhau.

https://thuviensach.vn

Mặt Vương Tiêu ửng đỏ: “Bác sĩ Trương, vậy em với anh ngồi chung một chiếc nhé.”

A Sùng lấy lại tinh thần: “Được được!”

***

Xe lôi đạp bình thường hai người ngồi, không gian có thừa. Bây giờ Tưởng Tốn bị lấn đẩy qua một bên. Cô nhích sang bên phải, đến cùng rồi, không còn chỗ lùi.

Cánh tay Hạ Xuyên đụng cánh tay cô, đùi cũng đụng đùi cô. Anh giạng chân, vô cùng thoải mái, hoàn toàn không bận tâm đến người bên cạnh.

Tưởng Tốn nói: “Sang kia chút đi.”

Hạ Xuyên cười một tiếng, nhìn phía trước: “Không sang được.”

Tưởng Tốn bị chen lấn đến khó chịu. Cô nghiêng người, người bên cạnh ngồi càng rộng rãi hơn.

Thể lực người lái xe tốt, đạp rất nhanh, xa xa đã vượt qua chiếc xe A Sùng ngồi. Nhà ven đường đa số cùng màu sắc, tường trắng ngói đen, đi qua một văn phòng kinh doanh di động, cũng là nhà trệt cũ kĩ như vậy.

Hạ Xuyên nói: “Tôi thiếu tiền cô thế nào?”

Nói đến điểm này, Tưởng Tốn hăng hái: “Hôm tôi ở trong biệt thự của anh đã đưa cho anh một gói 1916, anh nói lát nữa trả tiền.”

Hạ Xuyên hỏi: “Hôm nào?”

“Hôm tuyết rơi!”

https://thuviensach.vn

“Hôm tuyết rơi?”

“Còn giả vờ ngớ ngẩn à?”

Hạ Xuyên nghiêm túc nói: “Không có giả vờ, không nhớ thật!”

Tưởng Tốn nửa tin nửa ngờ: “Hôm đào măng.”

“Cái này thì tôi nhớ.” Hạ Xuyên cười cười, “Tôi còn chê nóng.”

Tưởng Tốn hừ một tiếng.

Hạ Xuyên hỏi: “Còn gì nữa không?”

“Tôi thì không tin anh không nhớ thật!”

Hạ Xuyên nghiêng đầu nhìn cô: “Tại sao tôi phải nhớ?”

Tưởng Tốn nhìn về phía anh.

Hạ Xuyên nói: “Cô cảm thấy tại sao tôi phải nhớ loại chuyện nhỏ nhặt đó?”

Tưởng Tốn: “…”

“Có phải hôm đó tôi bảo cô đếm tiền không? Có phải tôi hỏi cô con số có sai không? Cô trả lời thế nào?”

Tưởng Tốn: “…”

Hạ Xuyên như cười như không: “Ngược lại cô nhớ rất rõ… Điều tôi nói, cô đều nhớ cả?”

Tưởng Tốn hừ một tiếng, quay đầu sang chỗ khác không để ý đến.

https://thuviensach.vn

Xe lôi đạp đi vào một con hẻm nhỏ. Hai bên đều là nhà trệt, bên ngoài nhà có ao nước xây bằng xi măng, xe đạp dựa vào bức tường xám xịt, dưới chân là con đường lát đá xanh, phiến đá bị hư hại, lúc đi qua thân xe hơi lắc lư.

Người lái xe giảm tốc độ.

Hạ Xuyên nói: “Câm rồi à?”

Tưởng Tốn nói: “Anh thành tâm quỵt nợ, tôi nói nhảm làm gì?”

“Tôi cứ quỵt thì sao?”

Tưởng Tốn không đáp.

Hạ Xuyên nói: “Nhớ tôi cả đời à?”

Tưởng Tốn nhìn cảnh vật ven đường.

Hạ Xuyên thấp giọng cười: “Với cái bụng dạ hẹp hòi của cô…”

Thân xe rung một cái, Tưởng Tốn bổ nhào ra trước, Hạ Xuyên kéo cô lại.

Người lái xe nói xin lỗi: “Ngại quá, không chú ý có ổ gà.”

Hạ Xuyên nói: “Không sao.”

Phía trước có một sạp nhỏ, trên sạp bán bánh nướng, người lái xe giới thiệu: “Anh chị có muốn nếm thử không? Đây là hang tường, món ăn vặt nổi tiếng chỗ chúng tôi. Phần độc nhất, chỗ khác không có đâu!”

Hạ Xuyên bảo anh ta dừng xe, đưa tiền cho anh ta để anh ta đi mua hai phần.

https://thuviensach.vn

Người lái xe quay lại rất nhanh. Hang tường vừa ra lò, nóng hôi hổi, Hạ Xuyên đưa cho Tưởng Tốn một cái.

Tưởng Tốn nói: “Vừa ăn cơm xong, không đói.”

Hạ Xuyên không nói nhiều, ăn một mình.

Gió rất lớn, thổi hang tường nguội mất. Hạ Xuyên giải quyết một cái rất nhanh.

Anh hỏi: “Giá của cô rất rẻ? Bao nhiêu?”

Tưởng Tốn nói: “Sao, lại muốn bao xe à?”

Hạ Xuyên cười cười: “Không có mấy người có kỹ thuật hơn được cô?”

Tưởng Tốn hừ một tiếng.

Cái bánh còn lại nguội dần, Hạ Xuyên đột nhiên thả rèm xuống.

Ánh sáng trong xe chợt tối lại.

Hạ Xuyên nói: “Ngược lại tôi thử xem kỹ thuật của cô tốt bao nhiêu… Bao xe cô, thế nào?”

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Trên rèm in hình hoa nhỏ li ti, hơi dày, mặt trong hình như độn một lớp bông, vừa thả xuống liền che kín tầm mắt Tưởng Tốn.

Không nhìn thấy phong cảnh, chỉ nghe thấy tiếng người. Người đi đường bên ngoài rèm nói tiếng Giang Tô, có nam có nữ, lớn tiếng kêu la nhỏ giọng trò chuyện. Xe đạp đi qua, cái chuông nhỏ kêu leng keng, còn có con nít đang chơi trò chơi, cười đùa cãi nhau, cô không nghe hiểu câu nào cả.

Tưởng Tốn ngửi thấy mùi thơm của hang tường, còn có mùi rượu nhàn nhạt.

Buổi trưa anh ta uống rượu.

Tưởng Tốn nói: “Thả rèm làm gì?”

“Chắn gió.”

Chắn gió rồi, nhưng cũng khiến cho không gian vốn đã nhỏ càng nhỏ hơn. Tưởng Tốn có thể cảm nhận được rìa ngoài đùi, nhiệt độ truyền qua lớp quần jean.

Cô bắt chéo chân, mông dường như lại kề sát sang bên cạnh.

Hạ Xuyên ước lượng hang tường trên tay, hỏi: “Sao nào, cô vẫn chưa trả lời.”

Tưởng Tốn nói: “Anh muốn bao xe hay là muốn thử kỹ thuật của tôi?”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên hỏi: “Cô chỉ loại kỹ thuật nào?”

“Anh chỉ loại nào?”

Câu hỏi bị đẩy ngược lại, Hạ Xuyên nói: “Loại cô muốn.”

“Ồ, như vậy à.” Tưởng Tốn đung đưa chân, “Vậy anh đã thử qua rồi.”

Hạ Xuyên lại hỏi: “Loại tôi vẫn chưa thử qua?”

Tưởng Tốn nghiêm túc: “Có chứ, đáng tiếc anh không có cơ hội thử.”

Hạ Xuyên cười: “Ồ, như vậy à.” Giọng điệu giống như đã từng quen biết.

Xe lôi đạp không biết đã đi lên đoạn đường nào, phía dưới toàn là ổ gà lồi lõm. Lốp xe lăn qua, thân xe rung lên, suốt một mạch không dừng, Tưởng Tốn lắc lư theo.

Cô muốn xem thử đã đến đâu nên ngồi dậy, chồm ra trước vén rèm xe.

Dưới bánh xe là đường nhựa, trái một cái ổ gà phải một cái ổ gà, có một số hố to lõm rất sâu, trong đó toàn nước đọng, đường giống như sụp xuống vậy.

Tưởng Tốn hỏi: “Anh ơi, còn bao lâu nữa đến vậy?”

Người lái xe nói: “Sắp rồi sắp rồi, đằng trước đó, thêm một con đường nữa, quẹo cái có cây cầu. Xe không lên cầu được nhỉ? Đi mấy bước là tới thôi.” Anh ta lại tăng tốc, sợ người phía sau giục.

Hạ Xuyên ngồi tại chỗ, chỉ nhìn thấy một bên của cái mông cong được quần jean ôm sát.

https://thuviensach.vn

Quần lưng thấp, vì tư thế của cô nên chỗ lưng dưới trống, lộ ra đường viền ren màu đen trang trí bên trong quần jean.

Bề ngoài đơn giản, vị trí kia lại trang trí một vòng ren đen, chỉ có lúc bày ra loại tư thế này thì người khác mới có thể nhìn thấy.

Da lưng cô rất trắng, thắt lưng là một đường vòng cung rất cong, thắt lưng rất nhỏ, một tay là có thể ôm lấy. Nơi đó còn có một nốt ruồi đen nho nhỏ, giống như màu đường viền ren, xa xa trái ngược nhau.

Cái quần khiêu gợi.

Tưởng Tốn thuận tay mắc rèm lên, còn chưa chạm vào cái móc thì sau lưng đột nhiên bị một sức mạnh kéo ra sau. Xe lôi đạp đi qua một vũng nước mưa lớn, rung mạnh một cái, nước văng tung tóe.

Tưởng Tốn ngã mạnh lên đùi Hạ Xuyên. Cô khẽ kêu một tiếng, trong xe lại nửa sáng nửa tối.

Hạ Xuyên giữ eo cô, hỏi: “Nếu tôi có cơ hội thử thì sao?”

Tưởng Tốn muốn đứng lên: “Thử cái đầu anh!”

“Cô dạy đầu tôi thử thế nào nhé?” Hạ Xuyên đè cô, sờ soạng vào trong, eo cô nóng hôi hổi.

Thịt trên eo rụt lại. Tưởng Tốn dùng sức giãy một cái, vừa định kêu người lái xe dừng xe, thì giọng Vương Tiêu vang lên bên ngoài.

“Chị Tưởng, hai anh chị chậm vậy à!”

Hạ Xuyên đè một tay cô: “Cô la đi.”

Tưởng Tốn nhìn anh một hồi, đáp lại: “Là hai người nhanh thôi.”

https://thuviensach.vn

Vương Tiêu hỏi: “Sao anh chị thả rèm thế?”

Ngón tay Hạ Xuyên luồn vào lưng dưới của cô.

Tưởng Tốn bắt lấy tay anh: “Có người sợ lạnh!”

A Sùng la: “Hả? Lão Hạ cậu sợ lạnh à?”

Vương Tiêu hỏi: “Anh gọi anh Hạ là lão Hạ sao?”

“Lúc tâm trạng anh tốt còn gọi cậu ta là anh Xuyên cơ.”

“Phì hì hì ——”

Hạ Xuyên trở tay bắt lấy tay cô. Tưởng Tốn lạnh giọng: “Tưởng tôi không dám la à?”

“Cô có gì mà không dám.” Hạ Xuyên nói, “Cô dám đàng hoàng ngồi như vậy sao?”

Anh nói ngay bên gò má cô, mùi rượu bay hết tới.

Tưởng Tốn lạnh nhạt nhìn anh: “Lát nữa có khi nào anh sẽ nói mình uống say không?”

“Cô tin không?” Ngón tay Hạ Xuyên lướt nhè nhẹ chỗ lưng dưới của cô.

Tưởng Tốn đẩy anh, không đẩy được.

Dịch mông ra, anh buông bàn tay đè cô, ôm hết mông cô.

Hạ Xuyên nói: “Không có cơ hội thử? Hửm?”

“Không có cơ hội.”

https://thuviensach.vn

“Nếu có thì sao?”

“Nằm mơ tiếp.”

Hạ Xuyên ngắt mông cô một cái: “Không muốn thật à?”

Cô cười khẩy: “Mẹ nó tôi có bệnh, mất cho anh một trăm cho anh thử à?”

Hạ Xuyên cười: “Trả cô một trăm thì cô sẽ cho?”

Anh nhấc Tưởng Tốn lên một chút, ưu thế hình thể, giãy giụa đều uổng công.

Tưởng Tốn cũng không nhúc nhích nữa, dường như đang cân nhắc thật. Hạ Xuyên ngửi được mùi kem dưỡng da nhàn nhạt trên mặt cô, rất dễ chịu.

Tưởng Tốn choàng cổ anh, nhìn anh đăm đăm.

Hạ Xuyên dừng hai giây, ôm lấy mông cô, lại dùng sức nhấc cô lên một cái.

Bên ngoài Vương Tiêu kêu: “Đường này vẫn chưa sửa xong đâu. Anh ơi, chậm một chút nha!”

Xe đang xóc nảy, xe đang rung, người trong xe cũng đang rung.

Tưởng Tốn cười: “Anh dát vàng lên mặt mình quá rồi.”

“Vậy sao?” Hạ Xuyên kéo ra sau một chút, luồn tay vào, “Tối qua cô cũng ngủ không ngon, có quầng thâm.”

Cũng ngủ không ngon…

Mấy ngày trước, có một lần cô cũng ngủ không ngon.

https://thuviensach.vn

“Tôi cũng ngủ không ngon… Nóng…”

Nửa thân trên của hai người vẫn giữ một khoảng cách, nửa thân dưới dính sát, rung lên theo xe.

Tưởng Tốn gật đầu: “Ngủ không ngon, nên định hôm nay về nhà ngủ bù một giấc thật ngon.”

Cô choàng cổ anh, ngón tay lướt nhè nhẹ làn da sau cổ anh. Chỗ đó có xương, cô đè một cái.

Hạ Xuyên không nhúc nhích, nheo mắt nhìn cô. Qua một lúc, anh cười một tiếng: “Bao xe đường dài bao nhiêu tiền?”

Tưởng Tốn lướt một vòng chỗ xương anh: “Ba trăm một ngày, tiền xăng tính riêng, tâm trạng tốt giảm giá.”

“Trả cô ba ngàn, vừa đi vừa về mười ngày.”

“Tôi không làm.”

“Tại sao?”

Tưởng Tốn nói một cách lười biếng: “Tôi có bệnh à?”

Hạ Xuyên cười hỏi: “Có tiền cũng không kiếm?”

“Kiếm tiền của anh quá nhọc nhằn.”

“Bốn ngàn thì sao?”

Tưởng Tốn lắc đầu, tay vẫn lướt sau cổ anh.

Hạ Xuyên dựa vào lưng ghế, tay cũng sờ lại: “Năm ngàn?”

Tưởng Tốn nói: “Chiêu này không có tác dụng đâu.”

https://thuviensach.vn

Anh nắm eo cô, khẽ lắc lư theo xe: “Vậy thế nào có tác dụng?”

Tưởng Tốn sờ lên động mạch của anh, dùng sức nhấn nhấn, cười nói: “Anh nói xem?”

Hạ Xuyên không nhúc nhích. Anh nhìn đôi mắt Tưởng Tốn, trong đó toàn là màu lạnh, còn mang theo chút khiêu khích. Anh thu tay lại, còn tiện thể kéo áo cô xuống.

Tưởng Tốn vẫn đè trên cổ anh.

Hạ Xuyên cười một tiếng, ôm cô sang bên cạnh.

Tưởng Tốn ngồi lại chỗ của mình.

Xe dừng lại, người lái xe nói: “Đến rồi, là chỗ này.”

Rèm được vén lên, hai người trong xe đi xuống. Vẻ mặt người lái xe hơi khác thường, không dám nhìn mặt họ, lấy tiền xong là cuống quýt chạy đi.

Trong xe, hang tường bị đè bẹp, lãng quên ở rìa ghế ngồi.

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Đầu cầu, Hạ Xuyên xuống xe lôi đạp hỏi: “Năm ngàn?”

Tưởng Tốn kéo kéo vạt áo: “Đầu tôi nước vào mới làm.”

Hạ Xuyên cười hỏi: “Cô sợ tôi vậy à?”

“Anh tưởng anh là ai?”

“Cô không coi tôi là ai, vậy sao không dám?”

Tưởng Tốn nghiêng đầu nhìn nhìn anh, cười một cách ngả ngớn: “Tại sao cứ muốn bao xe tôi?”

Hạ Xuyên cũng cười: “Cô nói xem?”

Tưởng Tốn không trả lời.

Phía trước là cây cầu đá hình vòm, tuyết chất đầy hai bên hầm cầu, nước sông róc rách, sóng gợn lăn tăn.

Hôm nay là một ngày đẹp.

Vương Tiêu chống nạng đi chậm rãi. A Sùng và cô ấy trò chuyện rất vui, anh ta đi từ từ cùng cô ấy. Tưởng Tốn đến đầu cầu bên kia, hai người đó vẫn ở đầu cầu bên này.

“Cậu ta đang tán gái, mười phút nữa họ cũng không xuống cầu được đâu.” Giọng Hạ Xuyên vang lên sau lưng cô.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên, hai người đó đến giữa cầu thì không đi nữa. A Sùng nâng cánh tay Vương Tiêu, chỉ mặt sông nói gì đó với cô ấy. Mặt Vương Tiêu tươi như hoa đáp lại, không liếc Hạ Xuyên lấy một cái.

Cô ấy cũng không có nguyên tắc quá đi…

Tưởng Tốn chờ không nhúc nhích.

Bên cạnh bãi sông có người phụ nữ đang giặt ra trải giường, hắt nước một cách thuần thục, vỗ chăn, bọt xà phòng chảy xuống theo nước, dần dần không còn bóng dáng. Hạ Xuyên dựa vào một thân cây, tầm mắt nhìn về phía xa xa, bóng lá cây loang lổ rơi trên khuôn mặt anh.

Tưởng Tốn liếc anh một cái.

Ngây ngốc chờ ở đây như người đần, cô xoay người tự đi dạo.

Bên bờ là một loạt cửa hàng. Có một đoàn du lịch nhỏ vừa khéo đi đến đây, mười khách du lịch, một hướng dẫn viên. Hướng dẫn viên nói: “Kiến trúc nơi đây đều là phong cách cuối đời nhà Thanh. Đằng trước chính là nhà thờ tổ tiên nhà họ Lý. Trước đây con đường này náo nhiệt nhất, cửa hàng hoa, hiệu thuốc, cửa hàng đồ sứ, tiệm may, còn có cửa hàng bán shisha (1), đều ở cả đây. À, còn có phường rượu và phường kẹo. Kẹo râu rồng (2) phường kẹo nhà họ Lưu làm rất đặc biệt, mọi người có thể mua một ít nếm thử.”

(1) Shisha là một thiết bị có một hoặc nhiều thân (thường làm bằng thủy tinh) dùng để hút thuốc lá, trong đó khói được lọc và làm lạnh bằng cách đi qua nước.

(2) Kẹo râu rồng:

Tưởng Tốn đi vào theo, liếc mắt liền nhìn thấy bảng kẹo râu rồng trên quầy. Viên kẹo trắng, sợi mảnh, một phần mười viên, đựng trong hộp nhựa

https://thuviensach.vn

trong suốt.

Nhân viên cửa hàng bắt chuyện: “Chào chị, chị mua kẹo sao ạ?”

Tưởng Tốn hỏi: “Bán thế nào?”

“Loại không nhân chín đồng, loại có nhân mười tám đồng.”

Tưởng Tốn nói: “Kẹo râu rồng chỗ cô là đắt nhất tôi từng thấy đấy.”

Nhân viên cửa hàng cười nói: “Mùi vị chỗ bọn em khác, ăn ngon lắm ạ.”

“Tôi cũng chưa từng ăn kẹo râu rồng nào khó ăn.”

Nhân viên cửa hàng cười gượng một tiếng.

“Cái này có thể ăn thử không?” Một người đàn ông phía sau hỏi.

Nhân viên cửa hàng niềm nở nói: “Được ạ được ạ.” Cô ấy lấy một hộp kẹo râu rồng đã mở ở đằng sau, bên trong còn lại sáu viên.

Hạ Xuyên cầm lấy một viên. Kẹo này không nhỏ, trắng tinh, sợi mảnh, còn có bột màu trắng. Anh ăn vào miệng, chậm rãi nhai mấy cái.

Không quá ngọt, không mềm không cứng, không dính răng.

Hạ Xuyên nói: “Loại có nhân thì sao?”

Nhân viên cửa hàng lại ân cần lấy một hộp, bên trong có tám viên.

Hạ Xuyên đẩy cái hộp đến trước mặt Tưởng Tốn, cầm lấy một viên ăn, nói: “Nếm thử xem.”

Tưởng Tốn không từ chối, cầm lấy một viên nếm thử, bên trong có đậu phộng.

https://thuviensach.vn

Bỏ chút đậu phộng giá liền tăng gấp đôi, kiếm tiền thật dễ dàng mà. Lần sau cô cắm hai bó hoa dại trên xe, có thể thu tiền gấp đôi không?

Hạ Xuyên hỏi: “Loại nào ngon?”

Tưởng Tốn nói: “Còn chưa thử loại không nhân.”

Hạ Xuyên đẩy cái hộp không nhân cho cô.

Tưởng Tốn lại nếm một viên. Kẹo râu rồng nhét đầy miệng, cô dùng sức nhai, cụp mắt, quai hàm phồng cả lên, cũng không biết nếm ra cái gì.

Tưởng Tốn nói: “Loại không nhân năm đồng, có nhân mười đồng, lấy bốn hộp cho cô.”

Nhân viên cửa hàng nói: “Không bán được đâu ạ.”

Tưởng Tốn nói: “Tôi không phải khách du lịch.” Đừng hòng hét giá cô.

“Không được thật ạ.”

Hạ Xuyên đã ăn viên kẹo râu rồng thứ tư, nói: “Thứ này mùi vị chẳng ra làm sao cả.”

Chẳng ra làm sao mà anh còn ăn không dừng à. Trái tim nhân viên cửa hàng đang rỉ máu, muốn lấy kẹo lại nhưng không ra tay được.

Tưởng Tốn tiện tay cầm lấy một viên có nhân ăn, nói: “Đắt quá, thôi bỏ đi.”

Xoay người định đi, nhân viên cửa hàng gọi cô lại: “Này —— Được rồi được rồi, bán cho chị đấy.”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn cầm bốn hộp kẹo râu rồng, hài lòng thỏa dạ rời khỏi, đi mấy bước mở một hộp ra ăn một viên, là loại có nhân.

Hạ Xuyên cũng tiện tay cho một viên vào miệng, chỉ hướng treo tấm bảng "Nhà thờ tổ tiên nhà họ Lý" đằng trước, nói: "Đi đến đó."

Hai người đi sang đó, giống như ban nãy ở trong xe lôi đạp, anh không sờ cô, cô cũng không sờ anh, rất hài hòa.

Đi qua bảng hướng dẫn, đi mấy trăm mét, nhìn thấy một cánh cổng đổ nát. Cổng lợp ngói, dưới ngói có mấy sợi dây điện, tấm bảng màu đỏ sậm đóng bên trái bức tường xám xịt:

Đơn vị bảo vệ di tích văn hóa cấp tỉnh

Nhà thờ tổ tiên nhà họ Lý

…

Tưởng Tốn im lặng nhìn cánh cổng một hồi. Hạ Xuyên nói: "Xem ra còn nếm đủ tang thương hơn biệt thự ở núi Minh Hà."

Đúng vậy, nhà thờ tổ tiên này nát quá…

Phía sau nhà thờ tổ tiên có một con hẻm. Con hẻm vừa hẹp vừa sâu, tường hai bên xám xịt bung tróc, lộ gạch bên trong, hộp đồng hồ điện đóng trên tường gỉ sét, góc tường toàn là cỏ dại và tuyết chất đống, còn có một cây cột điện chen chúc ở đó.

Toàn bộ đều là cửa gỗ màu nâu đậm, có một số còn dán giấy đỏ và câu đối phía trên, hơi thở cũ kỹ hất vào mặt. Trước một cánh cửa còn treo tấm bảng màu xanh:

Nhà cũ đời Thanh

https://thuviensach.vn

Phía dưới là một hàng giải thích dài dòng.

Cả con hẻm vắng lặng.

Đi mấy bước, Tưởng Tốn thuận miệng hỏi: “Anh muốn làm gì?”

Hạ Xuyên nhướng mày, biết rõ còn hỏi: “Cái gì cơ?”

Tưởng Tốn nói thẳng: “Anh tìm nhầm người rồi, tôi không chơi tình một đêm.”

Hạ Xuyên cười: “Tôi nói muốn chơi tình một đêm à?”

Tưởng Tốn nhìn anh một lúc, đến trước mặt anh, ngước đầu: “Anh không muốn?”

Môi trên của cô dính bột màu trắng, vị trí chính giữa, chỗ đó cong lên. Hạ Xuyên giơ tay, ngón trỏ giúp cô lau bột, mặt rất nghiêm túc: “Tôi chỉ muốn bao xe, cô còn muốn gì nữa?”

Tay anh chưa rời khỏi, Tưởng Tốn cũng không tránh, lúc nói chuyện dẫn đầu ngón tay anh theo: “Bao xe đi hai ngàn sáu trăm cây số? Đó là tự lái xe đi du lịch.”

Hạ Xuyên lau nhè nhẹ: “Nói rồi, du lịch đón Tết, cũng không tốn bao nhiêu thời gian, tiết kiệm đến đó thuê xe tìm người dẫn đường mà còn không chắc hài lòng.”

Tưởng Tốn cười hỏi: “Tôi hài lòng?”

“Không hài lòng.” Hạ Xuyên cười: “Trên đường giải sầu.”

Tưởng Tốn hừ một tiếng, nghiêng đầu đi, tránh bàn tay anh.

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên không cho. Anh bóp cằm cô, nhìn cô mấy giây, thấp giọng: “Cô không muốn?”

“Không muốn.”

“Biết tôi hỏi cô không muốn gì sao?”

“Cái nào cũng không muốn.”

“Ôi ——” Hạ Xuyên cười một tiếng, “Không nói thật… Cô sợ tôi sờ cô… Sợ để tôi thử…”

“Anh không có bản lĩnh đó.” Mặt Tưởng Tốn không đổi sắc.

“So khả năng giữ vững ý chí thử?”

“Khích tướng sao?”

“Cô không chịu thiệt.” Hạ Xuyên sờ sau tai cô, “Không phải yêu tiền sao? Ôm tiền nhảy cửa sổ được mà sao đến chỗ tôi thì đến cả tiền cũng không yêu vậy?”

“Yêu không nổi, tôi còn mất một trăm đấy!”

Còn nhớ việc này nữa, Hạ Xuyên suýt nữa công toi.

Tưởng Tốn nói: “Huống chi đầu óc tôi nước vào à mà chơi trò này với anh?” Cô nắm lấy bàn tay sau tai, dùng sức đẩy ra, xuống lực mạnh, Hạ Xuyên hơi đau thật.

Hạ Xuyên buông cô ra, nói một cách khinh thường: “Sợ gì chứ, mười ngày năm ngàn, đâu có cưỡng hiếp cô.”

Tưởng Tốn: “…”

https://thuviensach.vn

“Cô cho một lý do xem, không phải sợ tôi cưỡng hiếp cô, tại sao từ chối việc vặt tốt như thế?”

Tưởng Tốn: “…”

“Hay là cô sợ mình khống chế không nổi?”

Tưởng Tốn: “…”

Hạ Xuyên sáng tỏ: “Thì ra là vậy…”

Một đoàn du lịch tới, mười khách du lịch, một hướng dẫn viên, vẫn là đoàn người đó. Hướng dẫn viên không nhìn thấy họ, đưa lưng về phía đầu con hẻm nhỏ nói đùa: “… Chính là chỗ này, hẻm sâu, nhiều nhà, bình thường hoàn toàn không có người, thường xuyên có thể nhìn thấy nam nữ yêu đương vụng trộm ở đây.”

“Đánh dã chiến hả?”

“Có nhà đó!”

“Ô, có người kìa!”

Tưởng Tốn: “…”

Hạ Xuyên: “…”

***

A Sùng và Vương Tiêu trò chuyện đến quên hết tất cả, qua hơn nửa ngày mới nhớ tới đã lạc mất hai người sống sờ sờ.

A Sùng gọi điện thoại cho Hạ Xuyên: “Người ở đâu đó? Tôi tới đón hai người.”

Hạ Xuyên nói: “Nhà trọ.”

https://thuviensach.vn

A Sùng la: “Sao chạy tới nhà trọ rồi?”

“Ngày mai lên đường, không cần chuẩn bị à?”

“Tôi vẫn chưa đặt vé máy bay mà!”

“Bao xe.”

“Tôi đi đâu tìm xe chứ!”

“Chờ cậu tìm xe thì thức ăn cũng nguội cả rồi!”

A Sùng cẩn thận suy nghĩ một hồi, đột nhiên la lên.

Vương Tiêu giật nảy mình: “Sao vậy?”

A Sùng cười có chút hả hê: “Không có gì không có gì, anh chờ xem kịch!”

***

Tưởng Tốn đồng ý bao xe, mười ngày năm ngàn không phải là một con số nhỏ, lái cho ai mà không phải lái. Thời gian Tết lại không làm ăn gì được, chờ đến lúc về cũng vừa vặn hết Tết, cô tiếp tục kiếm tiền.

Ra ngoài chuyến này cô chỉ đeo một cái ba lô, bên trong có một bộ đồ ngủ, bàn chải đánh răng, kem đánh răng, điện thoại di động, đồ sạc pin, ví tiền, một bộ đồ giữ ấm mặc trong dự phòng, túi giấy kraft, còn có quần lót thay ra hôm qua, hết rồi.

Ít đồ, thiếu gì cũng có thể mua dọc đường, không tốn mấy đồng. Xe này cũng mạnh, cô lừa A Sùng không thể chạy đường dài thì cũng chỉ có A Sùng mới tin, cái tên họ Hạ kia căn bản mặc kệ.

Có điều xe này có ít bệnh vặt, sửa xe phải tốn tiền…

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn buộc kín túi giấy kraft, quyết định mười ngày này không đụng vào.

Trở lại quán cơm ở đường Tây Đại, cô chào hỏi chị họ Vương Tiêu một tiếng, lái xe đến nhà trọ Hạ Xuyên ở. Nhà trọ ở gần đó, hai tầng, một nhà trọ rất nhỏ, phòng không nhiều, bên trong trang trí cũng coi như sạch sẽ.

Có điều nhà trọ và biệt thự chênh lệch quá lớn, Tưởng Tốn hơi không ngờ tới.

Cô thuê một phòng bên cạnh Hạ Xuyên, tính vào hóa đơn của Hạ Xuyên.

Đi vào phòng, cô bật máy tính của nhà trọ tra bản đồ. Cô chưa từng nghe nói qua về Mộc Khách, xem đường đi đại khái và mấy đường cao tốc đi qua, trong lòng cô đã có cân nhắc.

Nghiên cứu xong, cô gọi một cú điện thoại cho khách sạn Lệ Nhân, nói cho bên đó biết cô có một cuộc làm ăn đường dài. Bên kia nói: “Đúng rồi chị Tưởng, Từ Kính Tùng kêu người tới một chuyến, đòi tìm cô Vương, anh ta còn kêu người hỏi chị đấy.”

Tưởng Tốn nói: “Không cần để ý đến anh ta, anh ta bị chấn động não.”

Bên kia bị chọc cười.

Giọng A Sùng vang lên ngoài cửa: “Lão Hạ này, cậu bao đồ nhỏ nhen đó thật à? Sao cô ấy có thể cho cậu bao chứ?” Phần sau tiếng nhỏ lại, chờ bên ngoài đóng cửa thì không còn nghe thấy tiếng nào cả.

Tưởng Tốn nhìn chằm chằm cánh cửa một hồi, cắn môi, hừ nhẹ một tiếng.

https://thuviensach.vn

***

Bảy giờ sáng, trời tờ mờ sáng, hai phòng liền nhau gần như mở cửa cùng lúc.

Hạ Xuyên quan sát Tưởng Tốn một chút, áo trắng quần jean, giày thể thao trắng, cô nhất định không mang theo bộ khác, xem ra bộ đồ này sẽ làm bạn mười ngày.

Hạ Xuyên nói: “Đi ăn sáng.”

Tưởng Tốn hỏi: “A Sùng đâu?”

“Không cần để ý đến cậu ta.”

Cách trăm mét có một quán bán đồ ăn sáng, bán bún và hang tường. Hạ Xuyên gọi một tô bún thịt bằm, một tô bún sườn cốt lết, gọi thêm bốn cái hang tường.

Bữa sáng bưng lên, Tưởng Tốn lấy bún sườn cốt lết, ăn một miếng, cắn gần nửa miếng thịt trước. Hạ Xuyên nhìn cô một hồi mới bưng bún thịt bằm qua, dùng đũa gẩy gẩy vụn thịt nho nhỏ, cười cười, ăn miếng lớn, tiện tay đưa một cái hang tường cho Tưởng Tốn. Lần này Tưởng Tốn không từ chối, ăn một miếng thịt, cắn một miếng hang tường. Ăn xong, còn lại gần nửa miếng hang tường và nửa tô bún.

Sườn cốt lết gặm sạch sẽ, bún chỉ miễn cưỡng đụng mấy đũa.

Cô rất kén ăn, Hạ Xuyên vừa phát hiện.

Hạ Xuyên hỏi: “Ăn xong rồi?”

“Ừm.”

Anh liếc nhìn nửa tô bún còn dư, không nói gì, trả tiền rồi đi.

https://thuviensach.vn

Hai người lên xe chờ A Sùng. Hạ Xuyên ngồi ghế phụ, hút điếu thuốc sau khi ăn. Tưởng Tốn mở hết cửa sổ.

Hạ Xuyên kẹp điếu thuốc chỉ: “Cô bán thuốc lá mà vẫn ngửi không quen à?”

Tưởng Tốn nói: “Sáng sớm, ai vừa ngủ dậy ngửi mùi thuốc lá ngay?”

Hạ Xuyên cười: “Vậy cô phải tập làm quen thật tốt đi, tôi thích hút thuốc sau khi làm.”

Tưởng Tốn: “…”

Hạ Xuyên thêm một câu: “À, tôi chỉ là hút thuốc sau khi ăn.”

Tâm trạng anh vui vẻ, sau một lát hỏi: “Cô có biết hút không?”

Tưởng Tốn nói: “Biết chứ.”

Hạ Xuyên nói: “Chưa từng thấy cô hút.”

Tưởng Tốn nói: “Bình thường không hút, tôi chỉ hút thuốc sau khi làm.”

Hạ Xuyên nhìn về phía cô.

Tưởng Tốn cười: “Yên tâm, không có cơ hội hút trước mặt anh đâu.”

Hạ Xuyên nheo mắt, hút mạnh một hơi: “Buổi sáng đàn ông không thường trêu chọc đâu.”

Tưởng Tốn nói: “Tôi trêu chọc anh rồi?”

“Tôi chỉ nhắc nhở cô thôi.” Hạ Xuyên búng tàn thuốc ra ngoài cửa sổ, “Không phải không muốn sao? Không muốn thì đừng chọc.”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn cười cười, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ.

Cô không quấn khăn choàng, cái cổ thon dài. Hạ Xuyên nhìn chằm chằm chỗ đó, anh hơi khó chịu.

Dậy quá sớm rồi, vẫn chưa tỉnh ngủ nữa.

Tiếng A Sùng vang lên xa xa: "Tôi tới đây tôi tới đây!"

Anh ta kéo hai cái vali, mở cửa xe đặt mông ngồi xuống, ném hai cái túi nilon ra trước, bên trong có sủi cảo màu vàng óng.

A Sùng nói: "Đây là sủi cảo chiên, mùi vị tuyệt bậc nhất, mau nếm thử đi!"

Không ai ăn, một người phải lái xe, một người còn khó chịu.

Xe đi qua đường phố cổ xưa, tiến vào giữa cao ốc, không bao lâu lên đường cao tốc.

Chưa đến giao thừa, đường cao tốc vẫn thu phí, dòng xe rất ít.

Mặt trời leo lên từng chút một, ánh nắng vàng chói rơi trên bảng chỉ đường.

Trên xe rất yên tĩnh, A Sùng phía sau đang ngủ bù, Hạ Xuyên ngồi ghế phụ đang khó chịu. Tưởng Tốn nghĩ, cô đúng là đầu óc nước vào rồi…

Cô không quen anh, chỉ biết anh tên Hạ Xuyên.

Anh cũng không quen cô, chỉ biết cô tên Tưởng Tốn.

Mười ngày sau, họ phân rõ rạch ròi, ai đi đường nấy.

Bây giờ, Mộc Khách xa hai ngàn sáu trăm cây số, họ đồng hành, đi thẳng về hướng Tây.

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Trên đường cao tốc, chỉ có dòng xe chạy vội vã.

Tưởng Tốn lái rất vững, trong xe lại ấm áp nên A Sùng phía sau đã ngủ say.

Hạ Xuyên nhìn giờ một cái, đã lái ba tiếng. Anh nói: “Trạm dừng chân ăn cơm?”

Tưởng Tốn nói: “Được.”

Hạ Xuyên lấy di động ra tìm một chút, trạm dừng chân kế tiếp còn một khoảng cách nhỏ.

Sủi cảo chiên đã nguội ngắt. Hạ Xuyên mở túi nilon, lấy một cái bên trong ra.

Đầy dầu mỡ, không biết để quá lâu nên đổi vị, hay vốn đã là mùi vị này. Hạ Xuyên hỏi: “Có đói không?”

Tưởng Tốn nói thật: “Đói rồi.”

Hạ Xuyên cười cười. Anh khách sáo hỏi, cô lại thành thật.

Hạ Xuyên đưa một cái sủi cảo chiên: “Ăn một cái không?” Anh vốn không thật lòng, tay cách xa Tưởng Tốn nửa thước.

Tưởng Tốn nói: “Tôi rất cảm kích lòng tốt của anh.”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên ném sủi cảo chiên vào miệng mình, ăn thêm hai cái rồi mới cột túi nilon lại, ném ra sau, vừa vặn đập trúng mặt A Sùng.

A Sùng nửa tỉnh nửa mê sờ mặt, sờ thấy cả đống dầu, anh ta lập tức tỉnh lại: “Làm gì đó làm gì đó!”

Hạ Xuyên nói: “Chuẩn bị ăn cơm.”

“Này, cậu không thể kêu tôi dịu dàng chút à?” A Sùng tiện tay lấy một cái sủi cảo chiên ra, “Sao hai người không ăn? Ầy… Nguội rồi không ngon. Chúng ta đi đâu ăn cơm?”

Tưởng Tốn nói: “Trạm dừng chân.”

A Sùng hỏi: “Một ngày cô có thể lái xe bao lâu?”

Tưởng Tốn nói: “Lái ba, bốn tiếng nghỉ một lúc, đến tối không thành vấn đề.”

A Sùng tính tính thời gian: “Vậy có phải tối nay chúng ta có thể đi đâu chơi một chuyến không? Dù sao thì một ngày cô cũng chạy được một phần ba đường rồi!”

Tưởng Tốn liếc nhìn A Sùng đầy vẻ mong đợi trong gương chiếu hậu, lại liếc Hạ Xuyên một cái, hỏi: “Anh nói thế nào? ”

Cô đang hỏi Hạ Xuyên.

Hạ Xuyên nói với vị phía sau: “Tự đi gọi đoàn du lịch đi.”

A Sùng nũng nịu: “Xuyên Xuyên ——”

Tưởng Tốn không nhịn được, cười phá lên, may mà khả năng giữ vững của cô mạnh nên không đánh lệch tay lái.

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên cũng không đen mặt. Anh nghiêng đầu nhìn về phía Tưởng Tốn ý cười đầy cả khuôn mặt, chỉ chỉ cô hỏi: “Cậu gọi cô ấy là gì?”

A Sùng mặt dày nói: “Chị Tưởng ——”

Hạ Xuyên hài lòng.

Tưởng Tốn nổi một lớp da gà: “Tình cảm của anh với Vương Tiêu ngược lại rất tốt.”

A Sùng nói: “Ơn cứu mạng lấy thân báo đáp, có điều tôi không muốn.”

Anh ta cũng không ồn ào nữa, ăn hết mấy cái sủi cảo chiên còn lại, vừa vặn đến trạm dừng chân.

Giờ cơm trưa, xe đậu đầy trong bãi đậu xe của trạm dừng chân. Tưởng Tốn khó khăn lắm mới tìm được một chỗ đậu thích hợp.

Bên trong có rất nhiều nhà hàng. A Sùng chạy thẳng đến một quán mì. Mì trong quán không có mấy loại, từng nồi nước dùng xếp thành một hàng, sợi mì chín rồi đổ một muỗng nước dùng vào, vô cùng đơn giản, không có kỹ thuật gì.

A Sùng lại chạy đến tiệm thức ăn nhanh bên cạnh. Thứ xếp trên quầy đều là thành phẩm, một dĩa trứng hấp thịt nhỏ hai mươi đồng, ăn loáng cái là hết.

A Sùng đấu tranh một hồi, quay đầu tìm người thương lượng, lúc này mới phát hiện không thấy hai người kia.

Trong quán mì bên cạnh, Hạ Xuyên đã gọi hai tô mì sườn non, trong mì thêm hai cái đùi gà, lại gọi một phần cơm chiên Dương Châu.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn cầm lấy đũa và muỗng, mì và cơm chiên cũng đã bưng lên bàn. Mì giống nhau, cô không cần chọn, bưng ăn mấy miếng, mì không ngon.

Cô cũng không để ý, dù sao thì cũng đói nên chẳng mấy chốc đã ăn non nửa tô. Hạ Xuyên ở đối diện đã ăn hết một tô mì, bắt đầu ăn cơm chiên.

A Sùng rốt cuộc tìm sang, thấy hai người ăn ngon miệng, chỉ trích họ: "Không có nhân tính!"

Hạ Xuyên nói: "Ăn xong sẽ đi, không chờ ai đâu."

A Sùng vội chạy đi mua một tô mì.

"Hạ Xuyên?" Giọng truyền tới từ gần đó.

Hạ Xuyên đang ăn cơm chiên, nhìn hướng trước mặt. Tưởng Tốn cũng quay đầu lại.

Một người đàn ông thoạt nhìn hơn bốn mươi tuổi đi sang phía họ, "Đúng là chú à!"

Hạ Xuyên cười đứng lên, bắt tay người tới: "Anh Cao, sao anh ở đây vậy?"

"Anh tới trạm dừng chân săn tin!" Đối phương rất phấn khích, "Đã bao nhiêu năm không gặp rồi nhỉ. Không ngờ có thể gặp chú ở đây, nãy suýt nữa không dám nhận đấy!"

Hạ Xuyên nói: "Phải gần mười năm rồi!"

"Đúng vậy!"

A Sùng bưng mì tới, nhìn thấy một người lạ, hỏi: "Hạ Xuyên, bạn cậu à?"

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên nói: “Nào, em giới thiệu một chút, Trương Sùng, bạn em.” Lại nói với A Sùng, “Cao An, phóng viên Cao.”

A Sùng nghiêm trang bắt tay đối phương: “Vinh hạnh gặp mặt vinh hạnh gặp mặt, phóng viên Cao!”

Cao An cười nói: “Cứ gọi anh là anh Cao như Hạ Xuyên là được.” Anh ta lại nhìn về phía Tưởng Tốn.

Hạ Xuyên nói: “Tưởng Tốn.” Không cho cô thân phận nào cả.

Cao An không hỏi nhiều: “Chào em chào em.”

Tưởng Tốn đáp lại: “Chào anh.”

Mấy đồng nghiệp của xe săn tin tìm bàn khác. Cao An ngồi bên này, ôn chuyện cũ với Hạ Xuyên.

“Năm đó chú mới hơn hai mươi, trẻ ranh to xác nháy mắt đã lớn rồi!”

Hạ Xuyên nói: “Già rồi.”

Cao An nói: “Chú hơn ba mươi tuổi đã kêu già, anh thành cái gì?”

Hạ Xuyên hỏi: “Bây giờ anh làm ở đâu?”

Cao An nói: “Đổi chỗ khác rồi, cũng không làm bên đài truyền hình, làm ở tòa soạn, giống như trước chạy bên ngoài cả ngày. Chú thấy đấy, hai ngày này phải tới đây điều tra ngầm trạm dừng chân.”

A Sùng tò mò: “Điều tra ngầm trạm dừng chân cái gì?”

Cao An nói: “Thu phí và an ninh.” Anh ta lại hỏi Hạ Xuyên, “Sao chú chạy đến đây?”

Hạ Xuyên nói: “Đi Mộc Khách một chuyến.”

https://thuviensach.vn

“Ấy, chỗ này xa lắm, cuối năm chú chạy đến đó làm gì?”

Hạ Xuyên nói: “Còn nhớ Vương Vân Sơn không?”

“Vương Vân Sơn?” Cao An sửng sốt, nhất thời không lên tiếng.

Tưởng Tốn vẫn đang ăn mì, liếc nhìn Cao An.

Người đàn ông chừng bốn mươi tuổi, đen đen gầy gò, đeo kính, rất bình thường.

Hạ Xuyên đưa điếu thuốc sang, châm cho Cao An.

Cao An hút một hơi, lấy lại tinh thần, hỏi: “Ông ta chạy đến Mộc Khách rồi? Chú tìm ông ta là muốn làm gì?”

Hạ Xuyên nói: “Còn có thể làm gì chứ.”

Cao An ngẫm nghĩ: “Ông ta chính là cùng loại với tên họ Từ. Năm đó ông ta có thể trái lương tâm giúp bọn chúng, bây giờ chú tìm ông ta có ích lợi gì?”

Hạ Xuyên cũng hút thuốc: “Có ích lợi, ông ta chắc chắn để lại một tay.”

Cao An trầm tư một lúc: “Việc này cũng đã qua bao nhiêu năm rồi, cần gì phải vậy. Chú nhìn chú bây giờ xem, mặc đồ hiệu, khẳng định sống rất tốt, lội vũng nước đục này làm gì.”

Hạ Xuyên cười nói: “Nó cứ luẩn quẩn trong lòng.”

Cao An trầm mặc một hồi, hút xong nửa điếu thuốc, cũng cười, lắc lắc đầu nói: “Đúng là luẩn quẩn trong lòng.”

https://thuviensach.vn

Sau khi ăn xong hai người tạm biệt, cũng không để lại cách thức liên lạc với nhau. Trước khi đi Cao An nói một câu: “Bớt hút thuốc lại đi, sao bây giờ chú hút tới Hoàng Hạc Lâu vậy?”

Hạ Xuyên nói: “Không có thứ khác để hút, hút tạm thôi.”

“Cái này mà còn tạm à? Một trăm đồng một gói, quả nhiên là người giàu mà! Đi đây!”

Quay lại xe, A Sùng chơi game một lúc, chơi chơi lại mệt rã rời, ngủ mất đất.

Nắng chiều vừa vặn rải vào trong xe, ấm áp, khiến người ta mơ màng buồn ngủ.

Người lái xe luôn quen mở nhạc. Hạ Xuyên còn nhớ ngày đầu tiên trên đường đến núi Minh Hà, trong xe có nhạc, lúc đó anh luôn nhìn Tưởng Tốn chằm chằm nên không để ý nghe.

Hạ Xuyên hỏi: “Có nhạc không?”

Tưởng Tốn nói: “Có.” Cô tiện tay mở nhạc.

“Cô thích nghe loại nhạc này?”

“Không thích.” Bài hát rất điên cuồng, Tưởng Tốn chỉnh loa nhỏ lại, “Lúc lái xe có thể chống ngủ gật.”

“Cô luôn làm việc này?”

“Lái xe?”

“Ừm.”

Tưởng Tốn trả lời: “Đúng vậy, tôi chuyên chạy tuyến núi Minh Hà.”

https://thuviensach.vn

“Chạy mấy năm rồi?”

“Hai năm.”

Hạ Xuyên nhớ A Sùng hỏi thăm qua người ở khách sạn Lệ Nhân, Tưởng Tốn đã về hai năm.

Anh không hỏi hai năm trước cô làm gì.

“Tiệm tạp hóa kia của cô thì sao?”

Tưởng Tốn nói: “Mẹ tôi mở.”

Hạ Xuyên không hỏi nữa.

Sâu ngủ của Tưởng Tốn bị đuổi chạy mất, cô thuận miệng nói: “Phóng viên Cao kia không giống người cùng đường với anh.”

Hạ Xuyên nhìn cô một cái: “Không giống cùng đường với tôi? Người như thế nào thì giống cùng đường với tôi?”

Tưởng Tốn nói: “Tôi đang tìm chuyện để nói.”

Hạ Xuyên cười: “Mệt rồi à?” Anh nhìn đường phía trước, thờ ơ nói, “Hồi đó tôi mới khoảng hai mươi tuổi, anh ấy đã làm phóng viên hơn mười năm rồi.” Hai người đương nhiên không phải người cùng đường.

A Sùng ngủ đằng sau, hai người ở đằng trước nói chuyện đều đều. Người phía sau tỉnh ngủ thì trời đã tối.

A Sùng khàn giọng: “Sao trễ thế này rồi?”

Tưởng Tốn hỏi: “Các anh nghĩ kĩ, nghĩ qua đêm ở đâu, ra khỏi đường cao tốc hay ở trạm dừng chân?”

A Sùng hỏi: “Trạm dừng chân có khách sạn à?”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn nói: “Gần như vậy.”

Hạ Xuyên hỏi: “Cô từng ở?”

Tưởng Tốn nói: “Không có. Nhưng trạm dừng chân lớn có thể ở.”

Hạ Xuyên suy nghĩ một chút: “Ngày mai giao thừa, đoán chừng nhiều xe. Đừng ra khỏi đường cao tốc, nếu trạm dừng chân phía trước ở được thì ở đó một đêm trước.”

Buổi trưa Tưởng Tốn đã tìm qua, phía trước có một trạm dừng chân lớn, cô tăng tốc một chút.

Hạ Xuyên hỏi: “Mệt rồi?”

Tưởng Tốn rất thành thật: “Ừm.”

Hạ Xuyên nói: “Ngày mai bảy giờ xuất phát, tối tìm chỗ sớm chút.”

A Sùng nói: “Theo tốc độ này của chúng ta, không cần ba ngày là có thể đến Mộc Khách phải không?”

Tưởng Tốn lạnh lùng một câu: “Anh tưởng tôi làm bằng sắt à?”

Rất nhanh đã đến trạm dừng chân kế tiếp, A Sùng xách hành lý xuống.

Tưởng Tốn xuống xe cuối cùng, đeo ba lô, kiểm tra cửa xe và cửa sổ một chút, thấy Hạ Xuyên ngậm điếu thuốc đứng bên cạnh đèn đường, nhìn cô chằm chằm không nhúc nhích, nói: “Làm gì đó, đi đi!”

Hạ Xuyên lấy thuốc xuống, hỏi: “Có mang theo quần áo không?”

Tưởng Tốn khó hiểu: “Không.”

“Quần thì sao?”

https://thuviensach.vn

“Không.”

Hạ Xuyên cúi đầu, lại hỏi: “Phía trước bao lâu thì ra khỏi đường cao tốc?”

Tưởng Tốn nói: “Sao?”

Hạ Xuyên ngước mắt nhìn cô, hút một hơi thuốc, cười nói: “Tôi sợ cô mất máu nhiều quá thôi.”

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 27

Chu kì kinh nguyệt của Tưởng Tốn luôn không đều. Cô đã đi bác sĩ, giải thích đều rập khuôn. Có một dạo cô uống thuốc bắc ăn táo đỏ mỗi ngày, kết quả không có tác dụng nhiều lắm. Cuối cùng có một bác sĩ nói là do áp lực tinh thần tạo thành, cô dứt khoát không điều trị nữa.

Dù sao thì cũng không ảnh hưởng sức khỏe, ăn uống bình thường.

Chẳng qua là cô không ngờ hôm nay bà dì tới thăm sớm, còn ở trước mặt người đàn ông này. Cô lái xe cả ngày, vậy mà không cảm thấy được chút nào.

Mặt Tưởng Tốn không đổi sắc, cúi đầu nhấn di động: “Anh vào trước đi.”

Hạ Xuyên nói: “Không ra khỏi cao tốc à? Ở đây chắc không bán quần đâu.”

Tưởng Tốn đã tra bản đồ xong, nói: “Xa quá, không ra.”

Ở trạm dừng chân vốn là để tiết kiệm thời gian, tạm thời ra lối ra cao tốc tiếp theo, vòng nửa ngày đường mà cũng không biết bên kia là chỗ quái quỷ gì, hôm sau lại phải dẫn đường tìm đường, tốn thời gian tốn công.

Hạ Xuyên nhìn cô: “Cô có phải là phụ nữ không vậy?”

Tưởng Tốn cất di động xong, vốn định nói “Anh chưa kiểm tra qua sao”, nhớ đến lời Hạ Xuyên bảo cô đừng chọc anh, cô đổi cách nói: “Liên

https://thuviensach.vn

quan gì đến anh?”

Hạ Xuyên nhìn cô hai giây, xoay người đi.

Tưởng Tốn đứng tại chỗ một lúc, lao ra sau xe.

Phía sau là vành đai xanh, không có người nhưng cũng tối, không sáng như phía trước. Cô quay đầu nhìn mông mình, không thấy rõ, lại kéo vải trên mông ra ngoài một chút, quả thực nhìn thấy một mảng màu đỏ sậm, dấu vết rõ ràng, nhưng lệch dưới vị trí mảng này…

Ban nãy người đàn ông đó nhìn chòng chọc chỗ nào đó!

“Nhìn thấy chưa? Không nhìn thấy thì tôi chỉ giúp cô.”

Tưởng Tốn trừng mắt một cái, xoay người sang.

Hạ Xuyên đang dựa vào đầu một chiếc xe bên cạnh, chế giễu: “Hửm?”

Tưởng Tốn bảo mình bình tĩnh: “Anh còn có thể biến thái hơn chút nữa không!”

Hạ Xuyên nói: “Cô tưởng tôi đặc biệt quay lại nhìn mông cô à?” Anh đi đến cạnh thùng rác, dập thuốc mấy cái trên khung, ném vào thùng, lại nhìn về phía Tưởng Tốn.

Anh chỉ là không ném tàn thuốc lung tung.

Tưởng Tốn nghiến nghiến răng, kéo vạt áo xuống. Áo quá ngắn, cô lại kéo dây đeo ba lô xuống một chút, vừa vặn che mông.

Hạ Xuyên nhìn cô, suy nghĩ một hồi, hiểu ra, cười nói: “Đừng nghĩ vớ vẩn, ban nãy tôi đơn giản là không cẩn thận liếc được thôi.”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn không muốn tiếp tục thảo luận đề tài này với một người đàn ông, cô đi về phía siêu thị của trạm dừng chân.

Siêu thị của trạm dừng chân rất nhỏ, băng vệ sinh đặt tít trong cùng. Tưởng Tốn nhanh chóng lấy mấy gói chạy đi tính tiền, nhìn thấy dây nilon lại thuận tay lấy một bó. Có người để một đống đồ xuống cùng lúc với cô.

Khăn mặt, bàn chải đánh răng, nước suối, mì ly.

Hạ Xuyên nói: “Tính chung.”

Tưởng Tốn thoáng sửng sốt, nhân viên thu ngân đã quét đồ xong, nói: “Một trăm tám mươi chín đồng năm xu.”

Tưởng Tốn chờ Hạ Xuyên trả tiền. Hạ Xuyên không có động tĩnh. Nhân viên thu ngân nhìn nhìn người này, lại nhìn nhìn người kia.

Hạ Xuyên nói: “Tôi dùng hết tiền mặt rồi.”

Tưởng Tốn nhìn về phía anh.

“Chỗ A Sùng có, về trả cô.”

Tưởng Tốn nổi điên: “Không có tiền thì đừng mua.”

“Cô không có tiền à?”

“Anh mua đồ bảo tôi bỏ tiền?”

Hạ Xuyên nói: “Tôi bảo cô mời sao?” Liếc băng vệ sinh một cái, “Ngược lại cô muốn để tôi mời à?”

Tưởng Tốn nói: “Anh nhớ đấy cho tôi!” Cô lấy ví tiền, nhìn hóa đơn một cái, “Giá tiền này của cô không quét sai chứ?”

Nhân viên thu ngân nói: “Không sai ạ.”

https://thuviensach.vn

Cô coi như hiểu nguyên nhân điều tra ngầm của phóng viên Cao. Tưởng Tốn bỏ hai gói băng vệ sinh lại, định ngày mai ra khỏi đường cao tốc tìm siêu thị khác mua.

Hạ Xuyên nhìn cô, không nói gì.

A Sùng đã thuê xong ba phòng, tất cả liền nhau. Phòng rất nhỏ, thiết bị trang trí đều rất sơ sài, còn có mùi. Tưởng Tốn vào phòng mở cửa sổ cho thoáng khí, ngoài cửa sổ vừa vặn có thể nhìn thấy chỗ đậu xe, thảo nào mùi nồng như vậy.

Cô bật điều hòa, vào nhà tắm giặt quần, gỡ dây nilon, một đầu buộc vào song cửa sổ, một đầu buộc vào mắc áo của nhà trọ, phơi hết quần áo thay giặt xong lên đó, đối diện máy điều hòa thổi gió ấm, một buổi tối là có thể khô.

Làm xong những việc đó đã một giờ sáng, lúc này Tưởng Tốn mới cảm thấy mỏi eo đau lưng, đang định đi ngủ thì bên ngoài có người gõ cửa hai cái.

Tưởng Tốn hỏi: “Ai đó?”

“Tôi.”

Tưởng Tốn dừng một chút, hỏi: “Có chuyện gì?”

“Trả tiền.”

Tưởng Tốn khoác áo phao lông, đi đến mở cửa.

Cửa chỉ mở một nửa, cô không định cho đối phương vào.

Hạ Xuyên chống tường, thấy cô mặc đồ ngủ, khoác áo phao lông, dây kéo kéo thẳng đến cổ, cười: “Vẫn chưa ngủ à?”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn giễu cợt: “Tôi ngủ rồi anh vẫn gõ cửa?”

Hạ Xuyên nói: “Gõ chứ, thiếu tiền cô tôi ngủ không được.”

Tưởng Tốn chìa tay: “Đưa tiền đây.”

Hạ Xuyên không đưa: “Cho tôi mượn ít dây.”

“Dây gì?”

“Dây nilon.”

“Anh cần dây làm gì?”

Hạ Xuyên nói: “Cô làm gì thì tôi làm cái đó.”

Tưởng Tốn vào phòng lấy dây, Hạ Xuyên đẩy cửa đi vào theo.

Phòng đều giống nhau, giường đôi, lối đi hai bên chỉ đủ một người đi qua, toilet bên cạnh cửa sổ, ti vi kiểu cũ không ai dùng.

Khác biệt duy nhất chính là căn phòng này có một sợi dây nilon, trên đó treo quần jean, áo mặc trong giữ ấm, áo ngực, quần lót.

Áo ngực và quần lót là một bộ, màu đen bóng, kiểu vô cùng đơn giản, cỡ không nhỏ, bình thường mặc áo phao lông thì không nhìn ra. Đêm ở trấn Bạch Thông, áo ngủ của cô bung hai nút, anh ngược lại thấy rõ ràng.

Tưởng Tốn nói: “Ai cho anh vào!”

Hạ Xuyên ngồi trên cái giường gần cửa: “Lấy nhanh lên chút!”

Tưởng Tốn ném dây nilon cho anh. Sợi dây màu đỏ vắt một đường dài, bay giữa không trung, cuối cùng rơi xuống đất.

Hạ Xuyên đón lấy, quấn dây nilon lại, nói: “Kéo.”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn lại ném một cái đồ bấm móng tay, Hạ Xuyên lại đón vững vàng.

Đồ bấm móng tay có kiểu khá to, anh hỏi: “Đây là loại cắt móng chân à?”

“À.” Tưởng Tốn dựa vào tủ ti vi, cười, “Dùng tạm đi.”

Hạ Xuyên cười cười, không lên tiếng. Anh quấn dây nilon vào tay, liếc nhìn “dây phơi đồ” vắt giữa không trung, hỏi: “Dài bao nhiêu?”

“Tự anh không biết nhìn?”

“Không nhìn ra.”

“Anh cầm hết về phòng đi.”

“Vậy không phải tôi lại phải đi thêm chuyến nữa ư?” Hạ Xuyên nhìn về phía Tưởng Tốn, “Cô bảo tôi mấy giờ đến gõ cửa phòng cô?”

Tưởng Tốn nói: “Cái này tặng anh. Không phải trả tiền sao, tiền đâu?”

Hạ Xuyên lấy ví tiền ra, hỏi: “Bao nhiêu?”

Tưởng Tốn nói: “Cộng một trăm lần trước, tổng cộng hai trăm ba mươi tám đồng ba xu.”

Hạ Xuyên đưa ba trăm. Tưởng Tốn đi lấy, anh kéo lại, cô không rút ra được.

Hạ Xuyên nói: “Thối tiền.”

Tưởng Tốn liếc mắt, đi lấy ví tiền.

Ba lô để trên cái ghế sát cửa sổ. Cô đi tới, Hạ Xuyên sang theo.

https://thuviensach.vn

Phía trước là “dây phơi đồ”, cao ngang mũi Hạ Xuyên. Ghế ở bên kia dây, anh đứng bên này, ở giữa cách một cái áo ngực.

Anh cúi đầu, đi tới trước ghế.

Tưởng Tốn nhìn anh một lúc, nói: “Anh muốn thối tiền gấp như vậy?”

Hạ Xuyên nói: “Không gấp, tôi tới ngắm cảnh một chút.”

Không gian nhỏ, hai người đứng rất gần. Hạ Xuyên vẫn chưa tắm, trên người có mùi thuốc lá. Tưởng Tốn dùng sữa tắm của nhà trọ, mùi rất nhạt, không lại gần không ngửi được, lại gần rồi, từng chút một chui hết vào mũi Hạ Xuyên.

Tưởng Tốn cầm một đống tiền lẻ đưa sang.

Ba trăm đồng, phải thối sáu mươi mốt đồng bảy xu. Trong ví tiền của Tưởng Tốn chỉ có hai trăm, mua đồ nên chỉ còn lại hơn ba mươi, tiền xu trong ví tiền lẻ còn lại bị cô đổ hết ra, nhưng vừa nhìn là biết không đủ.

Tưởng Tốn nói: “Không đủ, ghi sổ đi, dù sao thì anh cũng phải trả tôi năm ngàn.”

Hạ Xuyên nói: “Tôi đếm thử.”

Anh kề lòng bàn tay cô, đếm từng đồng một. Ngón tay chạm qua một đồng, đẩy sang bên cạnh, chạm thêm một đồng, đẩy một cái. Tay Tưởng Tốn nhỏ, lòng bàn tay có thịt, hiện lên màu hồng nhạt, ngón tay thon dài, da ngón tay hơi nhăn. Cô vừa giặt đồ, ngâm lâu trong nước.

Tưởng Tốn nói: “Đếm thử vui không?”

“Bình thường.”

“Đếm rõ ràng rồi?”

https://thuviensach.vn

“Vội gì chứ.” Hạ Xuyên không mặn không nhạt.

Tưởng Tốn cười, tay chộp một cái, gom tiền trong lòng bàn tay đưa vào túi áo khoác Hạ Xuyên.

Trong túi anh có bật lửa.

Tưởng Tốn thả tay, tiền xu rơi hết vào. Cô rút ra, nhưng không động đậy được.

Hạ Xuyên đè cô lại qua lớp vải.

Vải len, không mỏng không dày, có thể sờ được xương tay cô. Hạ Xuyên dùng sức bóp bóp, nói: “Bảo cô đừng chọc.”

Tưởng Tốn nói: “Ai chọc ai?”

Hạ Xuyên cười: “Bị chọc rồi?”

“Không.”

Hạ Xuyên nắm tay cô qua lớp vải: “Vậy sao nói ai chọc ai?”

Tưởng Tốn nói khẽ: “Chọc anh thì sao?”

Hạ Xuyên cúi đầu: “Tưởng tôi không dám làm gì cô sao?”

Tưởng Tốn nói: “Bây giờ anh không dám…”

Hạ Xuyên ôm chặt eo cô. Tưởng Tốn bị đau, rên một tiếng. Hạ Xuyên nói: “Cô thử xem tôi có dám không.”

“Anh không dám.”

Tay kia của Hạ Xuyên luồn vào túi, nắm tay cô. Bên cạnh tay là tiền xu, tiền xu lạnh như băng, lúc này đã nóng lên.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn dùng sức bóp ngón tay anh, ngẩng đầu, đang định nói thì khóe mắt chợt lóe lên một tia sáng mạnh.

Tiếng người đột nhiên vang lên bên ngoài, như khua chiêng gõ trống, đèn xe, đèn pin chiếu sáng nửa bầu trời.

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 28

"Ở bên đó ——"

"Bắt lấy nó ——"

"Mau lên, bên đó ——"

"Đừng để chúng nó lên xe ——"

Tiếng báo động chói tai vang lên.

Mùi thuốc lá, mùi sữa tắm cũng dần tan.

Hạ Xuyên và Tưởng Tốn liếc nhau, đồng thời rút tay lại.

Bên cạnh là cửa sổ. Hạ Xuyên đẩy ra, dây nilon rung theo. Tưởng Tốn giữ chắc sợi dây, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cửa sổ rất nhỏ, khoảng cách lại xa nên không thấy rõ. Bãi đậu xe ánh đèn sáng choang, mấy người chạy rải rác từ các hướng khác nhau tới, đến bên cạnh từng chiếc xe kiểm tra, chắc là chủ xe.

Còn có năm, sáu người chặn trước một chiếc xe như ong vỡ tổ. Chiếc xe đó muốn xông tới, một người đứng cạnh định cướp tay lái.

Trong nhóm chủ xe có người la: "Kính xe tôi vỡ rồi!"

"Tôi cũng vậy, đừng để chúng chạy!"

Tưởng Tốn vịn cửa sổ, nhìn thêm hai lần: "Xe tôi cũng ở chỗ đó!"

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên nói: “Đi xuống xem thử.”

Tưởng Tốn gật gật đầu.

A Sùng ở phòng bên cạnh cũng nghe được động tĩnh, vừa mở cửa phòng liền thấy Hạ Xuyên đi ra từ phòng Tưởng Tốn. Anh ta hỏi: “Bên ngoài xảy ra chuyện gì vậy?”

Hạ Xuyên nói: “Không biết.”

Họ bước nhanh. A Sùng tò mò cũng đi theo.

Bãi đậu xe rối ren. Nhân viên cửa hàng của trạm dừng chân, người qua đường, chủ xe, có nam có nữ vây khu này nước chảy không lọt. Có người chụp ảnh xe, có người đang báo cảnh sát.

Cái người cướp tay lái không để cho xe chạy đi. Người đàn ông trên ghế lái đẩy mạnh cửa xe ra, vung cánh tay hất anh ta xuống đất.

Người đàn ông nhấc chân định bỏ xe chạy trốn.

Chạy chưa được mấy bước, sau cổ hắn sít chặt lại. Hắn vung nắm đấm ra sau, đánh trúng trán người tới. Đối phương dùng sức vặn cổ tay hắn. Hắn vung khuỷu tay, đánh nhau với người tới.

Hai người đều to con nên khó đối phó, đều bị trúng nắm đấm của bên kia.

Không biết người phụ nữ nào la một tiếng: “Đần cả à, mau giúp một tay đi!”

Mọi người phản ứng kịp, cùng nhau tiến lên giúp. Nhiều người sức lớn, cuối cùng chế ngự tên kia.

https://thuviensach.vn

Ban nãy Cao An bị hất xuống đất, va phải khuỷu tay. Anh ta đỡ cánh tay chen vào đám đông, cười nói: “Nhóc con, có bản lĩnh đấy!”

Hạ Xuyên thở hổn hển hai cái, phủi phủi bụi trên quần áo, nói: “Anh cũng được lắm, người đầu tiên xông lên mà.”

“Xông cái gì chứ, còn không phải bị người ta hất xuống đất à.” Tay lái không cướp được mà còn ăn đầy bụi.

A Sùng chen vào, thấy Cao An, ngạc nhiên nói: “Anh Cao, đây là duyên phận gì thế, lại gặp nhau nữa rồi!”

Cao An cười: “Ai nói không phải nào.”

A Sùng nhìn nhìn người đàn ông bị bắt, to con, mũi cà chua, lấm la lấm lét: “Đây là chuyện gì vậy?”

Cao An nói: “Trộm vặt, chuyên mò xe ở trạm dừng chân, nạy cửa được thì trực tiếp nạy, không nạy được thì đập kính. Chuyện đã xảy ra hơn mấy lần. Tối nay bọn anh muốn tới thử vận may xem, ai ngờ còn cho gặp được thật.” Anh ta lại hỏi, “Này, xe các chú thì sao, không bị gì chứ?”

Hạ Xuyên quét nhìn xung quanh một vòng, không thấy người. Anh đi mấy bước mới nhìn thấy Tưởng Tốn ở chỗ đậu xe.

Tưởng Tốn đứng trước một đống mảnh thủy tinh vỡ, khoanh tay nhìn xe mình.

“Bị đập rồi sao?”

Tưởng Tốn nói: “Không có.” Cô chỉ chỉ chiếc xe bên cạnh, “Kính cửa sổ trước của xe đó vỡ rồi.”

Hạ Xuyên hỏi: “Đứng ngây ở đây làm gì?”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn hất cằm: “Chiếc bên kia bị nạy cửa.”

Hạ Xuyên đứng cạnh cô, nhìn nhìn cửa sổ xe, hoàn hảo không chút tổn hại, cửa xe chắc cũng không bị nạy. Anh chuyển tầm mắt sang mặt Tưởng Tốn.

Tưởng Tốn nói: “Chúng đã bỏ qua xe tôi…” Có ý gì chứ!

Hạ Xuyên cười: “Xe cô độ khó lớn, thách thức người khác quá!”

Tưởng Tốn nhìn về phía anh: “Đây là anh an ủi tôi sao?”

“Cô không bị trộm để mắt tới mà còn đòi an ủi à?”

Tưởng Tốn hừ một tiếng.

Cao An và A Sùng bên kia đi sang.

Cao An hỏi: “Không sao chứ?”

Tưởng Tốn nói: “Không sao.”

“Không sao thì tốt.” Cao An liếc nhìn quần ngủ Tưởng Tốn mặc, rất nhanh thu tầm mắt lại, vỗ vỗ vai Hạ Xuyên, “Ngày mai anh về sẽ đi qua Kim Khẩu, chú có biết Nghiên Khê ở đó không?”

Hạ Xuyên tiến lên một bước, che Tưởng Tốn, nói: “Biết.”

A Sùng la: “Đúng nhỉ, suýt nữa thì quên bây giờ Nghiên Khê ở Kim Khẩu!”

Cao An hỏi anh ta: “Chú cũng biết Nghiên Khê ư?”

“Biết chứ. Có mấy lần Nghiên Khê tới là em đi đón mà. Vừa tính vậy thì cũng gần ba năm không gặp rồi.”

https://thuviensach.vn

Cao An nói: “Anh cũng gặp em ấy lúc đi săn tin vào năm ngoái. Chú nói có trùng hợp không, em ấy xuống nông thôn tặng vật tư cho trường học, anh vừa khéo đến đó thu thập tin tức sau thiên tai.”

Hạ Xuyên móc hộp thuốc lá, đưa một điếu thuốc sang. Cao An kẹp trên tai.

Anh ngậm điếu thuốc châm, hỏi: “Em ấy vẫn còn làm công tác xã hội sao?”

“Vẫn đang làm.”

A Sùng nói: “Bây giờ Nghiên Khê bao nhiêu tuổi nhỉ, ba mươi hai rồi phải không? Em nhớ nhỏ hơn Hạ Xuyên một tuổi thì phải, vẫn còn chạy ngược chạy xuôi giúp đỡ người nghèo sao?”

“Không sai, sang năm tròn ba mươi hai tuổi. Đó là sự nghiệp cả đời của em ấy mà.” Cao An nhìn Hạ Xuyên, “Có muốn tiện đường đi thăm em ấy chút không?”

Hạ Xuyên nói: “Thăm em ấy làm gì.”

“Ngày mai giao thừa, chú định ở trên đường cả ngày à? Dù sao thì cũng cùng hướng với Mộc Khách, không vòng mấy đường cả. Anh gọi một cú điện thoại cho em ấy để em ấy chuẩn bị thức ăn. Mấy người chúng ta đều cô đơn, đón một cái Tết thật vui vẻ!”

A Sùng tán thành: “Đúng đó, em vẫn chưa đến Kim Khẩu bao giờ này. Ai mà giao thừa còn đi đường chứ, tụ tập với Nghiên Khê một chút đi!”

Hạ Xuyên không nói gì.

Ban ngày lúc ăn cơm, Cao An đã biết Tưởng Tốn là tài xế của họ, nhưng không ngờ cô gái xinh đẹp như vậy có thể làm công việc của đàn

https://thuviensach.vn

ông này. Anh ta nhìn nhìn Tưởng Tốn, nói: “Còn một cô bé nữa mà. Các chú không đón Tết thì cũng phải để người ta nghỉ chút chứ.”

Tưởng Tốn khoanh tay, dựa nghiêng vào cửa xe, nghe đối phương nhắc tới mình, cô mở miệng: “Em không sao.”

Hạ Xuyên nghiêng đầu nhìn cô, cười một tiếng: “Đàn ông cũng không bằng cô.”

Tưởng Tốn lườm anh một cái.

Hạ Xuyên không đồng ý, dựa theo kế hoạch ban đầu, ngày mai tiếp tục lên đường đi Mộc Khách. Cao An còn phải xử lý chuyện sau đó nên không trò chuyện nhiều với họ.

Ba người về phòng. A Sùng và Hạ Xuyên đi đằng trước, Tưởng Tốn cách họ mấy mét.

A Sùng vẫn đang thuyết phục Hạ Xuyên đi Kim Khẩu. Hạ Xuyên mặc kệ anh ta. Chờ A Sùng vào phòng, lỗ tai yên tĩnh rồi, Hạ Xuyên đứng trước cửa phòng mình chờ một lúc.

Tưởng Tốn đi chậm rì tới: “Có chuyện à?”

Hạ Xuyên vẫn chưa hút thuốc xong, anh búng tàn thuốc nói: “Ban nãy ở dưới cô la cái gì đó.”

“Hả?”

Hạ Xuyên nói: “Lần sau không cần la, tôi đánh người không cần người khác giúp.”

Tưởng Tốn hiểu, cô cười: “Anh về soi gương chút đi, xem thử ai đánh ai.”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên nheo mắt, chờ Tưởng Tốn vào phòng rồi anh mới về phòng.

Đã hơn hai giờ, anh cởi đồ đi vào nhà tắm tắm, lúc đi qua gương anh dừng bước.

Trong gương, anh trần truồng, vai rộng thắt lưng hẹp, bắp thịt rắn chắc, đường nét khuôn mặt gọn gàng, khuyên tai dạng hạt lóe sáng.

Trán có một vết đỏ, đuôi mắt hơi sưng, trên cổ có bụi.

Nghĩ đến nụ cười cuối cùng của Tưởng Tốn, Hạ Xuyên giật giật bắp thịt trên mặt, đứng rất lâu, anh hừ cười một tiếng.

Hôm sau, Tưởng Tốn dậy trễ, bụng hơi khó chịu, cả người không có sức.

Quần áo đã khô ráo. Cô thay đồ, thu dọn ba lô xong, đi gõ cửa phòng A Sùng, không ai trả lời. Cô lại đi gõ cửa phòng Hạ Xuyên, cửa mở ra rất nhanh.

Hạ Xuyên mặc quần, cầm cái áo đang chuẩn bị mặc, nửa thân trên để trần.

Anh thấy là Tưởng Tốn, tay không nhúc nhích, cằm chỉ vào trong phòng, nói: “Ngồi một lát?”

Tưởng Tốn nói: “Không phải bảy giờ sao?”

“Cô ngủ quên.”

Nói cứ như anh không ngủ quên vậy.

Tưởng Tốn nói: “Mau lên đi, chiều nay dọc đường chắc chắn kẹt xe.”

https://thuviensach.vn

“Vội gì chứ.” Hạ Xuyên mặc áo vào, vừa giơ cánh tay, thắt lưng và bắp thịt đều săn lại.

Anh không có tám múi, không phải là cái kiểu dáng người dã man đó, nhưng anh trên rộng dưới hẹp, cực kì cân đối, đường nét cơ thể hài hòa. Trên cái đường từ rốn qua bụng dưới có lông tơ ngắn, màu da gần màu đồng, từ trên xuống dưới chỗ nào cũng hấp dẫn.

Tầm mắt Tưởng Tốn rơi thẳng từ xương quai xanh của anh đến bụng dưới của anh.

Hạ Xuyên vô cùng hào phóng cho cô nhìn.

Áo mặc vào, che kín bắp thịt của anh.

Hạ Xuyên chống tay lên khung cửa, nhìn Tưởng Tốn cười: “Nhìn gì đó?”

Mặt Tưởng Tốn không đổi sắc: “Động tác nhanh lên chút, tôi lên xe chờ.”

Cô nói xong rồi đi. Hạ Xuyên chờ bóng lưng cô biến mất mới cười một tiếng, sang phòng bên đạp cửa phòng A Sùng.

***

Cao An chào hỏi đồng nghiệp xong, chuẩn bị lái xe đi, chưa được mấy bước liền thấy Tưởng Tốn gặm bánh bao đi tới. Anh ta cười tiến lên: “Sao có một mình em vậy, bọn Hạ Xuyên đâu?”

Tưởng Tốn nói: “Sắp xuống rồi. Anh sắp đi sao?”

“Đúng vậy, cùng đường với các em, Kim Khẩu của anh dưới chỗ đó.”

Tưởng Tốn mở cửa xe, ném ba lô ra sau.

https://thuviensach.vn

Cao An nói: “Không nhìn ra một cô bé như em còn có thể làm việc này đấy.”

Tưởng Tốn nói: “Kiếm cơm ăn thôi.”

“Tuổi tác và diện mạo của em, tùy ý tìm một công ty làm thư ký cũng không tệ.” Cao An tò mò, “Em lái xe bao lâu rồi?”

Tưởng Tốn hỏi: “Anh hỏi em lái xe bao lâu, hay là làm việc này bao lâu?”

Cao An cười: “Cả hai cái.”

Tưởng Tốn ăn bánh bao trả lời: “Khi đến tuổi lấy bằng lái em đã bắt đầu lái xe, nghề này mới làm hai năm.”

“Ô, nói vậy thì em cũng đã lái xe ít nhất bốn, năm năm rồi?”

Tưởng Tốn nói: “Hơn thế.”

Cao An nhìn nhìn cô: “Em mới hai mươi mấy nhỉ, chẳng lẽ tuổi lái xe sắp đuổi kịp anh rồi.”

Tưởng Tốn cười: “Hai mươi mấy, không đuổi kịp anh đâu.”

Bên kia Hạ Xuyên và A Sùng đi tới, thấy Cao An, chào hỏi anh ta, coi như là tạm biệt.

Người hai bên lên xe. Cao An bảo Tưởng Tốn đi trước, đây là anh ta nhường cô bé.

Tưởng Tốn không khách sáo, lên đường trước.

Hạ Xuyên và A Sùng ăn sáng trong xe, ăn sủi cảo chiên và bánh chiên xù. Trong xe đầy mùi dầu mỡ, Tưởng Tốn ngửi đến khó chịu.

https://thuviensach.vn

A Sùng hỏi: “Tối nay chúng ta có thể đến đâu? Giao thừa đó hôm nay là giao thừa đó!”

Hạ Xuyên nói: “Dài dòng quá!”

A Sùng nói: “Tôi tìm đường rồi, Kim Khẩu không xa. Chúng ta trễ một ngày thì thế nào? Không khác gì một ngày này đâu mà!” Anh ta vỗ vai Tưởng Tốn, “Cô nói thế nào? Cô mới là người lái xe, muốn lái đi đâu thì lái đến đó.”

Tưởng Tốn nói: “Tùy ý, các anh tự bàn bạc.”

Cô không có tinh thần gì, giọng nói uể oải. Hạ Xuyên nhìn cô một cái, ăn miếng bánh chiên xù cuối cùng.

Đến một dải đậu xe khẩn cấp đằng trước, Hạ Xuyên đột nhiên nói: “Dừng xe.”

Tưởng Tốn nhíu mày: “Sao vậy?”

“Bảo cô dừng thì cứ dừng!”

Tưởng Tốn không hỏi nhiều, dừng xe lại.

Hạ Xuyên cởi dây an toàn, nói: “Xuống xe.”

Tưởng Tốn mơ hồ không nhúc nhích.

Hạ Xuyên đã mở cửa xe, thấy cô không phản ứng, anh nói thêm lần nữa: “Xuống xe.”

Tưởng Tốn xuống xe: “Anh làm gì vậy?”

Hạ Xuyên mở cửa sau xe, bảo A Sùng chuyển hai cái vali ra đằng trước, kéo Tưởng Tốn tới, nhét vào hàng sau cùng, mình thì ngồi vào ghế

https://thuviensach.vn

lái.

Tất cả động tác làm liền một mạch.

Cao An phía sau thò đầu ra cửa sổ xe hỏi một tiếng: “Sao vậy?”

Hạ Xuyên nói: “Không sao! Anh lái đi!”

Xe của Cao An đi qua. Hạ Xuyên khởi động xe, liếc nhìn gương chiếu hậu, trong gương không nhìn thấy Tưởng Tốn.

Anh nói: “Ngủ một lát đi.”

Phía sau nửa ngày không có tiếng, lát sau mới nghe được một tiếng “Ờ” mơ hồ không rõ. Hạ Xuyên cười, tăng ga.

Trong xe yên tĩnh, Hạ Xuyên lái rất vững. A Sùng liếc nhìn ghế sau, Tưởng Tốn đã gối lên ba lô của mình ngủ.

Anh ta nhỏ giọng hỏi: “Cậu biết lái xe số sàn khi nào vậy?”

Hạ Xuyên lại liếc nhìn gương chiếu hậu rồi mới nói: “Lúc cậu đang bận tán gái.”

A Sùng chế giễu: “Lúc tôi tán gái cậu cũng chả đang tán gái à!”

Phía trước xuất hiện bảng chỉ đường Kim Khẩu, xe Cao An đi qua.

A Sùng hỏi: “Xe này thế nào? Sao tôi thấy cậu và Tưởng Tốn lái không tốn sức tí nào vậy! Này —— Cậu lái đi đâu đó?”

Hạ Xuyên đánh tay lái, lái về phía Kim Khẩu.

“Không phải nói muốn đi Kim Khẩu sao?”

https://thuviensach.vn

“Tôi muốn đi Kim Khẩu, không phải cậu không cho ư… Sao bây giờ đổi ý rồi?”

Hạ Xuyên không lên tiếng.

Một lát sau, A Sùng nói: “Tối qua tôi thấy cậu đi ra từ phòng cô ấy.”

“Có vấn đề à?”

“Một giờ sáng, cậu cảm thấy rất bình thường?” A Sùng vịn ghế trước, “Cậu đến phòng cô ấy làm gì?”

Làm gì ư?

Trả tiền, mượn dây nilon, cuối cùng không mượn.

Còn nắm tay cô ấy trong túi áo khoác của anh.

Suýt nữa anh quên, trong túi còn có tiền.

Hạ Xuyên nói: “Cậu nghĩ thử tối nay ăn gì đi.”

“Bảo Nghiên Khê nấu cho tôi thì cô ấy nấu gì tôi cũng thích ăn, cũng đã ba năm không gặp rồi…” A Sùng cười nói, “Nói sang đề tài khác hả?”

“Cậu có đề tài gì?”

A Sùng đè thấp giọng: “Đề tài liên quan tới việc cậu có chọc mình vào hay không.”

Hạ Xuyên hừ lạnh, một lát sau, “Không có đề tài này.”

A Sùng nói một cách khinh bỉ: “Cậu đã suy nghĩ mười giây. Khi một vấn đề mà cần cậu suy nghĩ mười giây, có ba cách giải thích.”

Hạ Xuyên qua loa lấy lệ: “Cách gì?”

https://thuviensach.vn

“Một, cậu không nắm chắc được, cho nên cần suy nghĩ. Hai, suy nghĩ ra rồi, nhưng cậu phải che giấu đáp án này. Ba, cậu không nắm chắc được, nhưng cậu che giấu, cậu chột dạ.”

Hạ Xuyên cười khẩy: “Cậu nói tiếp đi.”

“Tôi không nói, tôi chỉ nhìn thôi. Hai người rất có tình ý. Đây là mới có quen mấy ngày thôi đó, tôi xem hai người ai có thể không nhịn nổi.”

Hạ Xuyên nhếch môi:

Cô ấy.

Đi xuống thông báo, Cao An dừng xe ven đường, xe phía sau cũng dừng lại.

Cao An đi tới, liếc nhìn Hạ Xuyên trong xe, lại liếc nhìn hàng sau, không thấy Tưởng Tốn.

Anh ta cười hỏi: “Lần này nghe đề nghị của anh?”

“Ừ.” Hạ Xuyên nói, “Gọi điện thoại đi, cũng nên tụ tập một chút.”

Cao An gọi điện thoại, trong chốc lát, anh ta cười nói: “Là anh đây, em đoán xem ai đi chung với anh nào… Không phải, là Hạ Xuyên, còn có A Sùng nữa, em cũng quen… Đúng, hôm nay em đón giao thừa ở đâu?”

Anh ta chỉ chỉ di động với Hạ Xuyên, gật gật đầu, cười: “Vậy được, lát nữa bọn anh tới, em chuẩn bị thức ăn ngon nhé… Tính cả anh là ba…”

Hàng sau, Tưởng Tốn ngồi dậy, tóc rối bù, cô vuốt lại.

Cao An nói: “Tính cả anh là bốn người.”

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Nhóm Hạ Xuyên chưa từng đến thành phố Kim Khẩu này bao giờ.

Xe đi theo Cao An, kẹt cả một đường, qua hai cái đèn giao thông mất mười mấy phút, còn có xe chen ngang.

Hạ Xuyên móc điếu thuốc ra ngậm, không châm lửa, luôn nhìn phía trước. Chờ xe di chuyển, anh đạp chân ga một cái, vượt qua chiếc xe vừa chen ngang anh kia. Người của xe đó chui ra ngoài cửa sổ mắng anh, một bàn tay Hạ Xuyên đè lên cửa.

A Sùng vội nói: “Lái xe lái xe, đừng cãi nhau tiếp với người ta, sẽ gây tai nạn giao thông đó!”

Hạ Xuyên quay cửa kính xe xuống, gió lạnh tràn vào.

Thì ra là muốn mở cửa sổ à.

A Sùng nói với Tưởng Tốn: “Cô xem cái tính khí đó của cậu ta, lần sau vẫn là cô lái xe thì hơn.”

Tưởng Tốn đã ngủ một giấc, tinh thần tốt hơn nhiều, cô nói: “Anh cảm thấy tính khí tôi rất tốt ư?”

A Sùng đột nhiên nhớ tới dáng vẻ lái xe bay của Tưởng Tốn, run lên: “Bỏ đi bỏ đi, sao tôi xui xẻo vậy chứ, ngồi xe tà của hai người.”

Tưởng Tốn nói: “Là ai nói cái gì mà du lịch đón Tết, hai ngàn sáu trăm cây số là hai mươi sáu tiếng, còn khen tôi vô cùng kì diệu thế? Sao tôi

https://thuviensach.vn

ngủ một giấc mà đã thành xe tà rồi?”

A Sùng đầu hàng: “Cô đây là xe tiên, tiên của thần tiên, được chưa?”

Tưởng Tốn hừ một tiếng, hài lòng.

Hạ Xuyên cười móc bật lửa, châm thuốc, nhẫn nại đi đi dừng dừng, bò như rùa gần một tiếng, con đường phía trước mới dần thông. Lại lái gần một tiếng nữa, anh quẹo theo xe đằng trước vào một con đường nhỏ.

Bên trái đường là con sông, bờ bên kia là tiểu khu. Bên phải đường là một dãy nhà trệt, bề ngoài không thống nhất, giống như nhà cá nhân xây.

Xe dừng trước một cái cổng, cổng đi vào là một con đường nhỏ lồi lõm, cách mười mấy bước có căn nhà. Một người phụ nữ đứng trước nhà, nhìn thấy xe dừng lại, cô ấy đi về phía họ.

Tưởng Tốn chờ A Sùng xuống xe trước, cô nhìn ngoài cửa sổ.

Người phụ nữ đó thoạt nhìn không tới ba mươi, mặc áo len cổ lộ màu đen, quần jean, mang đôi giày bông màu đỏ, búi tóc.

Ăn mặc ở nhà rất giản dị, nụ cười của cô ấy dịu dàng, rất xinh đẹp.

A Sùng phấn khích: “Nghiên Khê!”

Cao An đi tới, cười: “Suýt nữa lái lố rồi. Anh từng tới một lần mà vẫn không nhớ rõ là nhà nào, nếu không phải em đứng ở ngoài thì chắc anh đi đến đằng trước rồi.”

“Em sợ các anh đi ngõ khác đấy.” Nghiên Khê nhìn về phía A Sùng, “Sao cậu vẫn là cái dáng vẻ này thế, không thay đổi chút nào cả.”

“Tôi là mặt trẻ con, thay đổi không nổi!”

https://thuviensach.vn

Nghiên Khê mỉm cười.

A Sùng khoác vai Hạ Xuyên: “Cậu ta thay đổi nhiều, còn cường tráng hơn trước đấy!”

Lúc này Nghiên Khê mới nhìn về phía Hạ Xuyên: “Cường tráng không ít.”

Hạ Xuyên mỉm cười: “Em thì cũng không thay đổi nhiều lắm.”

“Anh còn biết khen ngợi à? Hôm qua Đông Đông còn nói em có nếp nhăn đấy.”

Hạ Xuyên hỏi: “Đông Đông ở đây sao?”

“Ở đây, em dẫn nó tới đón Tết. Đừng đứng đây nữa, vào nhà đi!”

Nghiên Khê vừa định xoay người dẫn họ đi, một người phụ nữ bỗng xuống từ trong chiếc SUV màu trắng đối diện.

Tóc cô hơi rối, da rất trắng, đeo ba lô, nón áo phao lông lệch qua một bên, vẻ mặt lười biếng.

Nghiên Khê ngẩn người.

Hạ Xuyên chỉ một cái, nói: “Tưởng Tốn.” Giới thiệu ngắn gọn như cũ.

Lại nhìn về phía người phụ nữ như vừa tỉnh ngủ bên cạnh, giới thiệu giúp cô ấy: “Trương Nghiên Khê.”

Tưởng Tốn cười: “Chào chị, quấy rầy rồi.”

Trương Nghiên Khê lấy lại tinh thần: “Bạn bè cả, sao quấy rầy được. Bên ngoài lạnh, chúng ta vào nhà đi. Tôi xào thêm hai món là có thể ăn cơm rồi.”

https://thuviensach.vn

Chỗ Trương Nghiên Khê ở rất nhỏ. Vào cửa là nhà bếp, đi qua bếp, bên trái hành lang là toilet, đi vào trong nữa coi như là phòng khách, có sofa, trước sofa là bàn ăn, ở đó thêm mấy người đứng là không xoay người nổi.

Phòng khách đi vào trong là hai phòng ngủ và ban công, cả căn nhà là dạng thẳng, một cánh cửa thông đến cùng, nhiệt độ điều hòa bật rất cao.

A Sùng nhìn trái một chút nhìn phải một chút: “Sao chị ở đây thế?”

Trương Nghiên Khê nói: “Ở đây rất tốt mà. Tôi ở một mình, mỗi tháng hơn nửa thời gian đều chạy bên ngoài, thuê nhà tốt quá không có lợi.”

Trong phòng ngủ có người kêu: “Mẹ ơi ——”

“Ơi ——” Trương Nghiên Khê đi vào, cười nói, “Xem xem ai tới này, còn nhớ chú Cao, chú Trương với chú Hạ không?”

Mấy người đi vào theo.

Con nít sợ lạ, sợ sệt nhìn người lạ. Con bé chỉ biết Cao An, những người khác đều không biết.

Trương Nghiên Khê nói: “Con nít mau quên, lần trước gặp các anh phải bao nhiêu năm trước rồi.”

A Sùng cũng nói: “Hồi đó nó còn bé tí, thoáng cái lớn vậy rồi.”

Tưởng Tốn đứng ngoài cùng, nhìn đứa bé ngồi trên giường qua khe hở, có chút ngẩn ngơ.

Đứa bé không nhìn ra tuổi, chắc là bảy, tám tuổi, mặc áo len dựa vào đầu giường, tay cầm điều khiển ti vi, trên người đắp chăn, có lẽ ghét nóng nên hai cái bắp chân nho nhỏ lộ ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Chân rất nhỏ, đầu gối lồi kì lạ, hai chân một hướng vào trong, một vẹo ra ngoài, sưng phù, là dị tật bẩm sinh.

Trương Nghiên Khê đi xào thức ăn, Cao An và A Sùng chơi với đứa bé kia.

Hạ Xuyên đứng dựa vào cửa, thỉnh thoảng cũng nói một câu. Anh quay đầu, thấy Tưởng Tốn ngồi một mình trên sofa, hỏi: "Sợ ư?"

Tưởng Tốn nhìn về phía anh, không lên tiếng.

Hạ Xuyên lại nhìn đứa bé kia, không để ý tới cô.

Một lát sau, Tưởng Tốn hiểu ý anh, hỏi: "Nó bao nhiêu tuổi?"

Hạ Xuyên không có động tĩnh, nhìn đứa bé kia hi hi ha ha một hồi mới nói: "Khoảng mười tuổi."

Tưởng Tốn nói: "Trông nhỏ hơn."

Hạ Xuyên quay đầu nhìn cô: "Lớn lên trong trại trẻ mồ côi."

"Không phải con chị ấy?"

"Không phải, cô ấy thường tới trại trẻ mồ côi."

Tưởng Tốn hỏi: "Trước đây anh từng gặp qua Đông Đông?"

Hạ Xuyên đi tới, ngồi xuống rìa sofa, bàn tay chắp rất thấp: "Lúc nó lớn chừng này gặp qua một lần, lúc nó vừa sinh không bao lâu cũng đã gặp."

Giọng Tưởng Tốn hơi kì lạ: "Anh mà có thể đi đến trại trẻ mồ côi à?"

Hạ Xuyên cười: "Sao, tôi không thể đi đến trại trẻ mồ côi ư?"

https://thuviensach.vn

“Anh trông thích hợp đi đến lò mổ hơn.”

“Tôi coi như là lời khen.” Hạ Xuyên nói.

Tài nấu nướng của Trương Nghiên Khê rất khá, thời gian ngắn đã chuẩn bị mười hai món, cũng sớm chuẩn bị mấy chai rượu trắng. Cô không biết Hạ Xuyên sẽ dẫn phụ nữ tới nên không chuẩn bị đồ uống, chỉ có túi sữa tươi tinh khiết Mông Ngưu, cô đã mua một thùng.

Đàn ông uống rượu, phụ nữ uống sữa. Đông Đông đòi xem phim hoạt hình, Trương Nghiên Khê lại bế con bé vào phòng ngủ.

Cao An hiếm khi có thể uống rượu thoải mái, hai ly vào bụng liền hét lớn: “Lại thêm một cái Tết rồi. Còn nhớ năm anh đến chỗ chú cũng là Tết, xe săn tin lái đến ngoài trấn liền bị chặn lại. Đó là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, còn quen Nghiên Khê nữa.”

A Sùng líu lưỡi: “Mọi người đều là quen nhau khi ấy à?”

“Đúng vậy.” Cao An cảm thán, “Cũng là lúc đó, lần đầu tiên anh nảy sinh nghi ngờ với nghề của mình. Trước năm đó, anh luôn cho rằng dựa vào một cây bút là có thể đi khắp thế giới. Sống bình yên quá lâu rồi, lần đầu tiên biết đến cái gì là tiền, cái gì là quyền, cây bút thì nhằm nhò gì!”

Trương Nghiên Khê đúng lúc đi từ phòng ngủ ra, nói: “Đã là chuyện bao nhiêu năm trước rồi còn nhắc tới nó làm gì.”

Cao An chỉ Hạ Xuyên: “Chúng ta bỏ qua, cậu ta không bỏ qua.”

Trương Nghiên Khê ngẩn người.

Cao An nói: “Cậu ta còn muốn đi tìm Vương Vân Sơn. Nhớ Vương Vân Sơn không? Chính là người viết cái báo cáo nói chỉ số này đạt tiêu

https://thuviensach.vn

chuẩn, cái chỉ số đạt tiêu chuẩn khiến mọi người yên tâm uống nước yên tâm ăn cơm, xoay người cái là chạy trốn ấy!”

Tưởng Tốn vừa định đổi sữa sang rượu trắng thì nghe được một câu như vậy.

Mập mờ không rõ, cô nghe như hiểu như không.

Hạ Xuyên liếc cô một cái, không ngăn cản hành động lén uống rượu của cô.

Trương Nghiên Khê ngồi lại, kinh ngạc nói: “Hạ Xuyên, sao đột ngột như vậy?”

Hạ Xuyên uống rượu, nói: “Không có gì đột ngột hay không cả.”

A Sùng gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy, bọn tôi lập kế hoạch cân nhắc rất lâu rồi.”

Hạ Xuyên cười: “Thành ngữ này của cậu dùng trôi chảy đấy, học ngữ văn với giáo viên phẫu thuật thẩm mỹ của cậu à?”

Mọi người cười, biết rõ không nhắc đến đề tài này nữa.

Tưởng Tốn rót một ly rượu trắng lớn, nhấp một hớp rượu ăn một miếng đồ ăn, gắp sạch đồ trước mặt.

Hạ Xuyên đã ngồi bên cạnh cô, hỏi: “Tửu lượng rất tốt?”

Tưởng Tốn nói: “Không tốt.”

“Vậy mà còn uống rượu?”

“Tìm chút không khí Tết.”

“Uống sữa không tìm được không khí?”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn liếc anh: “Anh uống sữa tìm không khí cho tôi thử đi!”

Hạ Xuyên cười cười, cầm đũa chỉ một cái: “Đó là cá từ ba (1), món sở trường của Nghiên Khê.”

(1) Cá từ ba: món cá truyền thống nổi tiếng của tỉnh Hồ Bắc.

Khoảng cách quá xa, Tưởng Tốn “Ờ” một tiếng, không nhúc nhích.

Hạ Xuyên gắp một miếng ăn, ăn xong lại gắp một miếng, ném vào chén cô.

Tưởng Tốn uống rượu, cổ họng cay cay. Cô cúi đầu nếm một miếng, mùi vị khá ngon.

Hạ Xuyên nói: “Muốn ăn thì tự gắp.”

Tưởng Tốn lại “Ờ” một tiếng, từ đầu đến cuối không gắp, Hạ Xuyên cũng không giúp cô nữa.

Bên ngoài có người đốt pháo hoa, tiếng đùng đùng vang dội. Đông Đông ở phòng ngủ kêu đòi ra ngoài xem.

Cao An và A Sùng đã uống say, mặt đỏ bừng, tinh thần và thể lực dồi dào, muốn ra ngoài giải rượu. Trương Nghiên Khê định đi bế Đông Đông, Hạ Xuyên ngăn lại: “Em đi lấy ghế đi.”

Anh đến phòng ngủ bế Đông Đông ra. Trương Nghiên Khê lấy một cái ghế bằng trúc nhỏ.

Hạ Xuyên hất cằm về phía Tưởng Tốn: “Đi, xem pháo hoa.”

Pháo hoa ở bờ sông bên kia, dân cư của tiểu khu đốt, màu sắc rực rỡ rọi sáng nửa bầu trời, có thể nhìn thấy cả mây. Hàng xóm xung quanh cũng

https://thuviensach.vn

đi ra xem, già trẻ lớn bé vui sướng hân hoan, con nít chạy tới chạy lui, tay cầm pháo hoa que kêu la om sòm.

Bờ sông không có hàng rào, trồng vài cái cây. Phía dưới là một cái dốc, trên dốc trồng từng khóm rau lớn. Nước sông rất bẩn, màu đen nổi giữa màu xanh, đủ loại rác trôi nổi trên mặt.

Tưởng Tốn nhớ tới con sông ở trấn Bạch Thông, cho dù bên bờ có người giặt ra trải giường, thì con sông đó vẫn trong veo sạch sẽ.

Cách một ngàn cây số, không biết hai con sông có khả năng hợp lưu hay không.

"Nước này rất bẩn phải không?" Trương Nghiên Khê đi tới, bên kia ba người đàn ông đang nói chuyện phiếm với Đông Đông.

Tưởng Tốn nói: "Rất bẩn."

Trương Nghiên Khê cười: "Tôi từng thấy nước bẩn hơn nữa kìa… Bề ngoài trong veo lắm, thực ra bên trong toàn là chất độc."

Tưởng Tốn nói: "Sao cơ?"

"Cô không biết ư?"

"Không biết."

Trương Nghiên Khê hỏi: "Vậy cô cũng đi chung với họ?"

"Tôi là tài xế của họ." Trương Nghiên Khê có vẻ không tin, "Thật đấy, chiếc xe màu trắng đó là của tôi."

Trương Nghiên Khê nhìn cô một lúc, hỏi: "Cô quen Hạ Xuyên bao lâu rồi?"

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn suy nghĩ một chút: “Mười ngày? Có lẽ mười một ngày.”

Trương Nghiên Khê trầm mặc rất lâu.

Tưởng Tốn tìm chuyện để nói: “Chị là nhân viên công tác xã hội ư?”

“Ừm, làm mười năm rồi, lúc bắt đầu còn không chính quy nữa.”

“Chị quen mấy người họ thế nào?”

Trương Nghiên Khê nhìn bên kia một cái, Hạ Xuyên không biết đã lấy hai cây pháo hoa que của đứa trẻ nào, đang chọc Đông Đông chơi.

Cô ấy cười nói: “Năm đó tôi mới tham gia công tác, lúc Tết đi theo hội đến trại trẻ mồ côi ở quê Hạ Xuyên, vừa khéo quen họ. A Sùng là quen sau này.”

“Ồ.” Tưởng Tốn lại hết chuyện nói, bị gió thổi, men rượu xông lên một chút.

Trương Nghiên Khê nói: “Mấy năm về sau, chúng tôi vẫn luôn giữ liên lạc, sau đó nữa mọi người đều bận nên dần cắt đứt.”

Tưởng Tốn “Ừm” một tiếng.

Ở bên kia Đông Đông gọi mẹ, Trương Nghiên Khê đi qua đó.

Pháo hoa vẫn đang đua nở không ngừng, mấy chùm cùng lúc, tranh nhau khoe sắc.

Bờ sông ngửi được mùi phân bón nhàn nhạt, chỉ chốc lát sau, một mùi rượu bao trùm lấy nó.

Hạ Xuyên cầm một cây pháo hoa que đi sang, nói: “Nhìn gì đó?”

Tưởng Tốn nói: “Pháo hoa.”

https://thuviensach.vn

“Pháo hoa ở dưới đất?” Hạ Xuyên đưa pháo hoa que cho cô, “Cầm đi chơi đi.”

“Dỗ con nít đó à?”

“Cô tưởng mình bao nhiêu tuổi?”

Tưởng Tốn nói: “Mãi mãi mười bảy.” Cô nhận lấy pháo hoa que vẫy vẫy, tia lửa bắn tung tóe.

Hạ Xuyên hỏi: “Sao không phải mười tám?”

“Tôi hài lòng.” Tia lửa cháy nhanh, sắp đến đuôi, “Anh lấy cái này ở đâu?”

“Cho đứa bé kia một đồng.”

“Anh không biết ngượng mà dùng một đồng.”

“Sao phải ngượng.” Hạ Xuyên đút tay vào túi áo lắc lắc, bên trong vang lẻng xẻng, “Một túi tiền xu, có người không biết ngượng đưa, sao tôi phải ngượng dùng?”

Tưởng Tốn nhớ tới tối qua tay cô đút trong túi áo anh, hai người nắm tay nhau, ấm áp, sau đó bị trộm cắt ngang.

Nếu như không cắt ngang, tiếp đó sẽ thế nào?

Pháo hoa cháy hết, còn hơn một tiếng nữa là sẽ bước sang năm mới.

Cao An và A Sùng say khướt, Trương Nghiên Khê bảo họ ngủ ở phòng ngủ gần phòng khách, Tưởng Tốn ngủ với cô ấy. Hạ Xuyên nói: “Anh ngủ phòng khách.”

https://thuviensach.vn

Phòng khách là sofa giường, anh ngủ vừa đủ, tạm đỡ một đêm, ngày mai là có thể đi.

Tưởng Tốn đi tắm, tắm xong không thay đồ ngủ, vẫn mặc bộ đồ cũ.

Cô rót nước đánh răng, nghe thấy tiếng nói chuyện vang lên bên ngoài.

Tiếng rất khẽ.

“Sao khóe mắt bị thương vậy?”

“Không để ý.”

Khóe mắt Hạ Xuyên quả thực bị thương, hôm qua không rõ ràng, hôm nay hơi bầm tím. Tưởng Tốn đã nhìn thấy từ lâu, chẳng qua là không lên tiếng.

“Em bôi thuốc cho anh.”

“Không cần đâu.”

“Khóe mắt có lớn có nhỏ, có bị thương đến mắt không?”

“Không có.”

“Anh nhắm mắt lại đi.”

“Không cần thật mà.”

Tưởng Tốn đã đánh răng xong, dựa nghiêng vào cánh cửa không nhúc nhích.

“Anh bị thương mà cứ lái xe như vậy? Dọc đường cũng không an toàn.”

https://thuviensach.vn

“Để xuống đi, lát nữa anh tự bôi.”

Im lặng một lát, tiếng lại vang lên.

“Em nhớ anh từng nói, trước ba mươi lăm tuổi sẽ không quyết định.”

“…”

“Giữ lời không?”

Hạ Xuyên nói gì đó, Tưởng Tốn không nghe thấy, quá nhỏ.

Đông Đông ở phòng trong gọi một tiếng: “Mẹ ơi.”

Trương Nghiên Khê đi.

Tưởng Tốn mở cửa, đi ra khỏi toilet.

Hạ Xuyên nằm trên sofa giường, quần áo vẫn chưa thay, trong tay là một chai thuốc nước. Hôm nay anh cũng uống nhiều, không say quá như Cao An và A Sùng nhưng cũng không kém, nằm một hồi đã buồn ngủ.

Cửa phòng ngủ đóng, Tưởng Tốn nhìn một cái, từ từ đi đến bên sofa giường, nhìn anh từ trên cao.

Thời gian xoay tích tắc, ti vi ở phòng trong đang bật “Đêm Xuân”, người dẫn chương trình đang nói một đống lời thoại, chờ đếm ngược.

Qua rất lâu, có lẽ là một lúc, Hạ Xuyên mở mắt.

Đôi mắt trong veo, ánh mắt sáng rực, say thật rồi mới nhìn người khác như vậy.

Hạ Xuyên nhếch môi: “Nhìn cái gì?”

Tưởng Tốn hỏi: “Có cần bôi thuốc không?”

https://thuviensach.vn

“Cô giúp tôi?”

“Không giúp.”

“Vậy cô hỏi làm gì?”

Tưởng Tốn nói: “Tìm chuyện để nói.”

Hạ Xuyên nhổm dậy một chút: “Số lần cô tìm chuyện để nói cũng nhiều lắm đấy.”

“Tàm tạm.”

Hạ Xuyên cầm lấy chai thuốc: “Bôi thuốc giúp tôi.”

Tưởng Tốn không nhúc nhích, anh thì ánh mắt sáng rực.

Tưởng Tốn nhận lấy chai thuốc, mở nắp, dùng tăm bông chấm thuốc nước. Cô đứng đầu giường, cách Hạ Xuyên rất xa.

Chấm xong rồi, cô quỳ một gối tới, vẫn hơi xa.

Hạ Xuyên nằm, không nhúc nhích, nhìn cô không chớp mắt.

Đầu gối kia cũng quỳ xuống, Tưởng Tốn tiến lên mấy bước.

Sofa giường rất mềm, Trương Nghiên Khê đã lót thêm một tấm chăn bông.

Hạ Xuyên vẫn nằm.

Cô nhích đến gần, thân nghiêng về trước, tăm bông bôi lên khóe mắt anh, tay kia chống giường, cách hai chân anh.

Cô ngả người lên người anh, thở nhè nhẹ.

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên thấp giọng: “Uống say rồi?”

“Không có.”

“Mùi rượu quá nồng.”

Tưởng Tốn suy nghĩ một chút: “Vậy có lẽ uống say rồi.”

Hạ Xuyên đỡ eo cô: “Tỉnh dậy còn nhớ không?”

“Không biết.”

Khóe mắt đau nhói, anh nhắm lại một chút.

“Hạ Xuyên…”

Hạ Xuyên mở mắt, người phụ nữ trên người mỉm cười, vê vê tăm bông.

Đếm ngược tính giờ, tiếng truyền ra từ phòng trong.

Mười…

Chín…

Tám…

Bảy…

…

Hạ Xuyên nói: “Chọc tôi?”

“Không có.”

“Lần thứ ba.”

https://thuviensach.vn

“Không có.”

“Vậy bây giờ đang làm gì?”

Sáu…

Năm…

“Anh không dám…”

Hai…

Hạ Xuyên đột nhiên xoay mình, đè cô dưới người.

Anh hôn xuống…

Một…

“Đùng đùng đùng ——” Tiếng pháo nổ vang.

Một năm mới.

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Cô không né tránh, Hạ Xuyên hôn một cái chính diện.

Cũng chỉ một giây, tiếng chuông giao thừa vang lên. Cô nghiêng đầu, Hạ Xuyên đỡ gò má cô, xoay lại định hôn tiếp. Cô nghiêng sang bên kia, Hạ Xuyên chặn cô. Cô không rụt lại mà hùa theo, ngón tay ấn khóe mắt anh.

Thuốc nước chưa khô thấm vào mắt anh, Hạ Xuyên đau nhói một trận.

Dây pháo đỏ dài, đốt từ đuôi đến đầu, không dứt, át tiếng người dẫn chương trình Đêm Xuân. Bên tai trừ tiếng pháo nổ thì không nghe được tiếng nào khác nữa.

Cô đã nói một câu, Hạ Xuyên không nghe thấy. Cánh tay anh vòng lấy đầu cô.

Tưởng Tốn ôm cổ anh, mượn lực ngẩng lên, nói bên tai anh: “Ai nhịn không nổi trước?”

Hạ Xuyên cười, chống tay sau lưng cô, ghé sát mặt cô: “Cô giả vờ ngủ ư?”

Tưởng Tốn trả lời anh: “Không giả vờ.” Trước đến giờ cô chưa từng nói cô ngủ.

Hạ Xuyên hôn gò má cô, đè cô lại: “Là cô chọc tôi.”

Tưởng Tốn nói: “Không có.”

https://thuviensach.vn

“Ban nãy ai nằm sấp trên người tôi?”

“Tôi không nằm sấp anh cũng nói tôi chọc anh.”

Cô tắm xong, mặc áo len, bên trong còn có áo giữ nhiệt, vạt áo nhét vào quần jean, bọc kín mít. Hạ Xuyên sờ toàn quần áo, anh kéo áo giữ nhiệt lên. Tưởng Tốn đè tay anh lại, tay kia xuyên qua áo khoác của anh, đỡ eo anh qua chiếc áo len mỏng màu nâu. Bắp thịt trên eo anh đột nhiên sít lại, vừa cứng vừa nóng, cô châm lửa trên eo anh.

Hạ Xuyên kéo hết áo giữ nhiệt ra, mắt không nhìn thấy, chỉ có tay có thể cảm nhận. Anh sờ vào, cô ưỡn eo lên, cũng sờ anh qua lớp áo, nhưng đôi tay đó không chui vào trong áo anh.

Anh nâng mông cô, tay sờ quần jean của cô từ sau lưng.

Trong khoảng thời gian tiếng pháo dừng, bên kia cánh cửa “ầm” một tiếng, A Sùng say khướt la: “Em rớt rồi!”

Cao An ậm ờ một tiếng.

“Đầu em rớt xuống dưới giường rồi!”

“Nhặt lên!”

Anh thổi nhè nhẹ vào eo cô. Tưởng Tốn vặn vẹo mấy cái, đổi sang sờ yết hầu của anh.

Yết hầu của anh đang chuyển động.

“Sao vậy?” Trương Nghiên Khê hỏi.

A Sùng nói: “Không sao… Không sao đâu!”

https://thuviensach.vn

“Ngã xuống đất ư? Hai người say thành kiểu gì vậy. Để tôi lấy hai túi sữa cho hai người giải rượu. Tôi mở cửa đấy nhé?”

Hai người dừng động tác, nhìn nhau, lồng ngực đang phập phồng. Ngón trỏ của anh vẫn ở trên eo cô, cô vẫn đè yết hầu của anh, nhìn vết sẹo trên đầu anh. Anh không ngồi dậy, cô cũng không ngồi dậy.

“Không cần không cần đâu, không cần uống sữa đâu! Chị ngủ đi!” A Sùng lớn giọng.

Trương Nghiên Khê nói: “Không cần thật sao?”

Cao An trả lời: “Không uống!”

“Vậy hai người mau ngủ đi, muốn uống nước thì gọi em.”

Tiếng pháo vang lên lần nữa, ít hơn lần trước, tiếng vang hơi nhỏ.

Họ có thể nghe thấy hô hấp của nhau, hơi dồn dập, nhưng không rối loạn. Anh giữ tay cô lên trên, cô giãy tránh, lại sờ eo anh. Anh đẩy áo giữ nhiệt lên đầu, áo len của cô bị kéo theo tới eo.

Tiếng pháo rốt cuộc đã ngừng, ti vi phòng trong truyền đến tiếng hát:

Khó quên đêm nay, bất kể chân trời và góc biển

Anh đang chờ, chờ tay cô chui vào áo len của anh, cuối cùng chờ được ba chữ của cô.

“Dì của tôi.” Cô cười, tay sờ lưng anh.

Trong mắt Hạ Xuyên bốc lửa, dùng sức vò ngực cô: “Ông đây sẽ liều chết với cô!”

Chúc mừng Đảng, chào tổ quốc

https://thuviensach.vn

Tạm biệt đêm nay, tạm biệt đêm nay

***

Hạ Xuyên đi toilet, Tưởng Tốn nằm trên sofa giường tỉnh táo đầu óc.

Đầu cô choáng váng. Hôm nay cô đã uống một ly rượu trắng, độ cồn rất cao, những chất cồn này đang làm tiêu hao tinh thần và thể lực của cô, từng bước xâm chiếm ý thức cô.

Trong toilet truyền đến tiếng xối nước ào ào. Tưởng Tốn nhắm mắt một lúc rồi mới ngồi dậy, đưa tay vào trong áo len, chỉnh áo ngực một chút, kéo hết áo giữ nhiệt xuống.

Cô đứng dậy chuẩn bị vào phòng ngủ, vừa đi tới cửa liền nghe thấy tiếng đồ vật nện xuống đất.

Trong chốc lát, "Đầu em rớt nữa rồi." Là A Sùng.

Sau đó không có tiếng động gì, hình như anh ta đã bò lại.

Tưởng Tốn không muốn đi vào trong, đi qua hai cánh cửa, cùng giường cùng gối với một người phụ nữ xa lạ, không cần thiết phải thế. Ba lô và áo khoác đều xếp trên bàn ăn, cô cầm lấy hai món đó, xoay người ra khỏi nhà.

Bên ngoài nhà, vụn giấy đỏ khắp nơi, mùi lưu huỳnh lan tỏa trong không khí, xe cô đậu ở bờ sông.

Còn mấy tiếng nữa là trời sáng. Cô chui vào hàng sau, kê ba lô sau đầu, co chân nằm trên ghế. Ghế nhỏ, ngủ chẳng thoải mái. Cô lấy di động ra chơi, mới nhìn thấy tin nhắn chúc Tết.

Chỉ có một tin, là Thạch Lâm chuyển tiếp tin nhắn của người khác.

https://thuviensach.vn

Cô suy nghĩ một lúc, không soạn ra được lời chúc Tết nào, đành phải gửi một tin: Chúc mừng năm mới, vạn sự như ý.

***

Hạ Xuyên tắm xong đi ra đã không thấy bóng dáng Tưởng Tốn. Anh liếc nhìn cửa phòng ngủ, tắt đèn, nằm xuống giường, trong bóng tối mở mắt.

Trước đó còn mệt rã rời, bây giờ rất tỉnh táo.

Hạ Xuyên nằm một lát, mò lấy hộp thuốc lá. Túi quần bị anh đụng kêu lẻng xẻng, là đống tiền xu kia. Anh rút một điếu thuốc ra châm. Điếu thuốc này anh hút rất chậm, hơn mười lăm phút mới hút xong.

Hửng sáng hôm sau, anh bị tiếng pháo đánh thức.

Mùng một Tết, láng giềng đang đốt pháo.

Người bên trong cũng đã thức, Cao An và A Sùng ngáp đi ra.

Trương Nghiên Khê xem Đông Đông mặc đồ xong mới đi ra khỏi phòng ngủ, quét nhìn phòng khách một vòng, chỉ thấy ba người đàn ông đang nói chuyện. Cô ấy hỏi: “Tưởng Tốn đi ra ngoài rồi ư?”

Hạ Xuyên nhìn về phía cô ấy, một lát sau mới nói: “Không có.”

“Không có?” Trương Nghiên Khê khó hiểu, “Vậy cô ấy đâu?”

Hạ Xuyên nói: “Không phải cô ấy ngủ trong phòng em à?”

Trương Nghiên Khê nhìn Hạ Xuyên, dừng một chút: “Tối qua cô ấy không sang đây.”

***

https://thuviensach.vn

Bên tai Tưởng Tốn toàn là tiếng pháo. Cô trùm nón áo phao lông, ôm đầu ngủ tiếp. Trời sáng choang, cô vẫn mệt rã rời, đầu choáng váng, mí mắt mở không lên.

Tiếng mở cửa rầm một cái, gió lạnh tràn vào xe. Cô co lại, mở mắt nhìn sang.

Người bên cửa đứng ngược sáng, một tay chống cửa, một tay chống ghế ngồi chính giữa, thân hình rất cao lớn, nhất định không cách nào tưởng tượng được cô ngủ trong xe như vậy.

Tưởng Tốn khàn giọng: “Chào buổi sáng.”

Hạ Xuyên nhìn cô một lúc, nói: “Mẹ nó cô có bệnh.”

Tưởng Tốn ngồi dậy, cởi nón, vuốt vuốt tóc một cách uể oải: “Lời chúc Tết này của anh rất có ý mới đấy.”

Hạ Xuyên cười khẩy: “Còn câu có ý mới hơn nữa kìa, có muốn không?”

“Giữ lại cho người khác đi.” Tưởng Tốn đứng dậy, khom người định xuống xe.

Hạ Xuyên chặn bên cửa không nhúc nhích.

Tưởng Tốn vịn ghế ngồi đằng trước, nói: “Tránh ra.”

Hạ Xuyên vẫn chặn như cũ, ngửi được mùi rượu nhàn nhạt trong miệng cô.

Anh lạnh lùng hỏi: “Tỉnh rượu rồi?”

“Tôi đâu có say.”

https://thuviensach.vn

“Trong miệng cô có mùi.”

Buổi sáng thức dậy trong miệng có mùi, vẻ mặt Tưởng Tốn như thường: “Ngại quá không có hơi thở thơm tho.”

“Mùi rượu!” Hạ Xuyên nói, “Cô lái xe thế nào? Cứ làm tài xế như vậy à?”

“Đánh răng cái là hết thôi.” Tưởng Tốn đẩy anh.

Hạ Xuyên sừng sững không nhúc nhích.

Cho đến khi giọng A Sùng vang lên xa xa: “Ở bên đó, Tưởng Tốn ở bên đó, không có chạy trốn!”

Tưởng Tốn nhìn về phía Hạ Xuyên, Hạ Xuyên rốt cuộc tránh đường.

A Sùng chạy tới, Cao An và Trương Nghiên Khê đi theo sau.

A Sùng nói: “Mới sáng sớm mà cô đã chơi trò mất tích à. Đừng nói cho tôi biết là cô ngủ cả đêm trong xe đó.”

Tưởng Tốn nói: “Tối qua có người rớt đầu xuống đất, còn rớt ít nhất hai lần, sống thấy ma đấy, vẫn là ngủ trên xe an toàn hơn.”

Cao An cười lớn vỗ vai A Sùng: “Nói chú đó, đầu rớt xuống đất hai lần!”

A Sùng la: “Đó là tôi uống say, cũng quá đàng hoàng mà, không có rượu vào làm bậy còn gì?”

Mấy người đi trở về. A Sùng và Cao An đi tít đằng trước, Hạ Xuyên và Trương Nghiên Khê tụt lại sau mấy bước, Tưởng Tốn đi sau cùng.

https://thuviensach.vn

Quay lại nhà, hai người đàn ông ăn sáng cùng Đông Đông, Trương Nghiên Khê đi thu dọn phòng ngủ.

Tưởng Tốn đứng trong toilet, nhìn nhìn mặt bồn, phía trên có sáu cây bàn chải đánh răng. Hai cây màu hồng nhạt, là của Trương Nghiên Khê và Đông Đông. Một cây mới bóc bao, là của Cao An. Hai cây khác một xanh lá cây một xanh dương, cô nhìn thấy cây Hạ Xuyên mua trong siêu thị ở trạm dừng chân hôm kia.

Bàn chải đánh răng của cô là cây màu tím.

Tưởng Tốn đang đánh răng, Hạ Xuyên đóng cửa lại, đứng sau lưng cô, cầm lấy cây bàn chải đánh răng màu xanh dương kia, rót một ly nước.

Tưởng Tốn tránh sang một bên nhường chỗ, Hạ Xuyên không khách sáo đứng vào.

Bồn rất nhỏ, Hạ Xuyên súc miệng, tránh sang bên nhường chỗ một chút, Tưởng Tốn súc miệng theo. Hai người thay phiên, đánh răng xong, Tưởng Tốn rửa sạch bàn chải đánh răng.

Hạ Xuyên cúi đầu: “Ngửi thử.”

Tưởng Tốn nhìn anh, ánh mắt anh đặt trên mặt cô.

Tưởng Tốn cười cười, hà nhè nhẹ một hơi, mùi bạc hà thanh mát quanh quẩn giữa hai người. Cô hỏi: “Có mùi không?”

Hạ Xuyên nói: “Có.”

“Mùi gì?”

“Mùi sữa.”

Tưởng Tốn nói: “Khứu giác của anh rất thần kì đấy.”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên cười: “Không tin à?”

Tưởng Tốn cười: “Anh biết anh là mùi gì không?”

Hạ Xuyên khá có hứng thú: “Mùi gì?”

Tưởng Tốn nói: “Lonely God (1).”

(1) Lonely God: tên một loại snack

Hạ Xuyên vây cô trước bồn rửa mặt, cười nói: “Đó là cái gì?”

Tưởng Tốn nói: “Một món ăn vặt hồi nhỏ.”

“Vậy sao? Tôi tưởng là ý trên mặt chữ.” Hạ Xuyên hỏi, “Cô thích ăn sao?”

Tưởng Tốn cười không nói.

***

Trương Nghiên Khê đã nấu cháo, hấp bánh bao, bữa sáng rất ngon miệng. Tưởng Tốn ăn rất no, cô muốn đi siêu thị một chuyến trước khi lên đường.

Cao An phải về trước. Tiễn anh ta ra cửa, Trương Nghiên Khê dẫn Tưởng Tốn đi siêu thị.

Tạm biệt xong, Cao An gọi Hạ Xuyên sang một bên, nói: “Tuổi Vương Vân Sơn đã cao, các chú đi Mộc Khách, lỡ như tìm được là ngôi mộ thì sao?”

Hạ Xuyên nói: “Vậy thì coi như là đi Mộc Khách du lịch, cũng chẳng mất mát gì.”

Cao An cười nói: “Bây giờ không ngờ chú nghĩ thoáng thật.”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên đưa điếu thuốc cho anh ta, Cao An kẹp lên tai: “Vốn là muốn để chú và Nghiên Khê gặp mặt một lần, xem ra anh làm chuyện thừa rồi.”

Hạ Xuyên nhìn anh ta, không lên tiếng.

Cao An nói: “Anh còn tưởng cô bé đó thực sự là tài xế của chú.”

Hạ Xuyên cười: “Cô ấy đúng mà.”

“Thật không đó?” Cao An buồn cười nói, “Cũng phải, một đám già để cô bé người ta lái xe, anh sớm nên nhìn ra.”

Gần tới giờ, anh ta phải đi. Cao An vỗ vỗ vai anh: “Trưa hôm ở trạm dừng chân không muốn liên lạc với chú nữa. Sau đó nhìn xe chú đi, anh đứng đó cả buổi, biết anh nghĩ gì không?”

Hạ Xuyên không nói một lời.

Cao An cười: “Anh đang nghĩ mấy năm nay anh đã làm những gì. Mỗi ngày buổi sáng thức dậy, anh chỉ nghĩ buổi trưa nên ăn món gì, cuối tuần đi đâu chơi với bạn, hôm nào nghỉ phép đi Úc thăm vợ trước và con.”

Năm nay anh ta hơn bốn mươi tuổi, nhìn lại nửa đời trước, vậy mà không nhớ mình đã làm chuyện tốt gì, chuyện xấu nào, chuyện nào khắc sâu ấn tượng, chuyện nào có thể kể cho con cháu đời sau nghe.

Chỉ có một chuyện luôn xôn xao trong lòng anh ta, cháy bỏng bao nhiêu năm, cuồn cuộn bao nhiêu năm, lúc sắp chấp nhận phải tắt ngấm thì có người thêm củi, lại bùng lên.

Năm đó khí thế hăng hái, thỏa thuê mãn nguyện, mà nay được ngày nào hay ngày ấy, tầm thường không có hoài bão.

Anh ta không cam tâm.

https://thuviensach.vn

Cao An đưa một tấm danh thiếp: “Anh chờ điện thoại của chú.”

Hạ Xuyên nhận lấy, vỗ vỗ cánh tay anh ta, không nói gì cả.

***

Siêu thị cách chỗ này không xa, lái xe chỉ mất mười phút.

Tưởng Tốn lấy mấy gói khăn giấy, một hộp quần lót, một hộp vớ, lại thêm mấy gói băng vệ sinh, không có đồ khác.

Trương Nghiên Khê hỏi: “Chỉ mấy thứ này sao, có cần mua thêm chút đồ ăn không?”

“Không cần đâu, đói thì ăn cơm.”

“Đồ ăn vặt thì sao?”

Tưởng Tốn nói: “Tôi không ăn đồ vặt lắm.”

Trương Nghiên Khê gật gật đầu, thấy giá đồ ăn vặt, nói: “Tôi mua một ít cho Đông Đông ăn.”

Tưởng Tốn đi sang cùng cô ấy, thấy cô ấy bỏ mấy hộp chocolate, mấy gói thịt bò khô, mấy gói quả hạch vào trong xe đẩy, rồi bỏ thêm hai hộp sữa chua, ngoài sữa chua ra thì những thứ khác đều khá đắt.

Tưởng Tốn nói: “Chị rất yêu thương Đông Đông.”

Trương Nghiên Khê cười nói: “Nó đáng được thương yêu, là một đứa bé ngoan, vừa nghe lời vừa hiểu chuyện, tôi coi nó như con gái ruột vậy.”

Tưởng Tốn tùy ý trò chuyện: “Con bé học hành thế nào?”

Trương Nghiên Khê nói: “Thành tích bình thường, nhưng nó học rất chăm chỉ. Tôi cảm thấy chăm chỉ khó có được hơn bẩm sinh.”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn suy nghĩ một chút: “Chân của Đông Đông có thể trị không?”

Trương Nghiên Khê nói: “Trị không khỏi. Nó là dị tật ống thần kinh, nếu ban đầu điều trị sớm một chút thì vẫn có thể trị khỏi, đáng tiếc là lúc tôi biết nó thì đã trễ rồi.”

Tưởng Tốn quét nhìn giá đồ ăn vặt, tiện tay lấy một gói snack bỏ vào trong xe đẩy, lại hỏi: “Sao chị lại làm công việc này?”

Trương Nghiên Khê hỏi: “Công ích sao?”

“Ừm, nghe nói chị đã làm việc này từ rất nhiều năm trước.”

Trương Nghiên Khê nói: “Không có nguyên nhân nào cả. Tôi không làm thì cũng có người khác làm.”

“Càng khó có được hơn chăm chỉ học tập.”

Trương Nghiên Khê hỏi: “Tại sao nói như vậy?”

“Làm những việc công ích từ thiện, hoặc là bỏ tiền, hoặc là bỏ sức, đều rất vĩ đại.”

Trương Nghiên Khê cười nói: “Thực ra cô không phải là người đầu tiên nói như thế, rất nhiều người gặp tôi đều như vậy… Kì thực đây không phải là một chuyện vĩ đại nhường ấy, chỉ là một chuyện bình thường mà thôi. Dùng hết khả năng cho phép của mình thì cũng sẽ không hi sinh gì cả, xem nó như một công việc bình thường là được, chẳng qua là công việc này thêm mấy phần ý nghĩa thôi.”

Cô ấy nói rất bình thản, nhưng một chuyện có thể kiên trì mười năm vốn đã không dễ dàng, huống chi là một chuyện mà người bên cạnh nhìn ra rất khó khăn như vậy, càng là khó lại càng khó hơn.

https://thuviensach.vn

Cô ấy mới ba mươi hai tuổi, mười năm tuổi trẻ tặng cho công ích, mà cô ấy vẫn đang tiếp tục.

Một lát sau, Trương Nghiên Khê hỏi: “Sao cô lại lái xe cho người khác vậy? Cô gái như cô không giống người làm việc này lắm.”

Tưởng Tốn cười nói: “Như chị nói đấy, không có nguyên nhân nào cả, chỉ là một công việc bình thường, hơn nữa còn kiếm được nhiều tiền.”

Trương Nghiên Khê nhìn nhìn ngày sản xuất trên gói đồ ăn vặt, cúi đầu hỏi: “Vậy đưa xong chuyến này là cô sẽ về sao?”

Tưởng Tốn nói: “Đúng vậy.”

Trương Nghiên Khê “Ồ” một tiếng, mua đủ đồ rồi, tính tiền đi.

Lại phải đi, A Sùng ném hai cái vali vào ghế sau xe, nghĩ nghĩ, lại chuyển ra chính giữa, chờ đến khi nhìn thấy Tưởng Tốn ngồi vào ghế lái, anh ta lại đẩy hành lý ra phía sau cùng.

Trương Nghiên Khê tiễn Hạ Xuyên lên xe, nói: “Đi đường bảo trọng, có cần gì thì có thể tìm em. Em chưa đi Mộc Khách bao giờ, nhưng thành phố Hà Xương bên đó thì từng đi hai lần rồi.”

Hạ Xuyên nói: “Được, có chuyện tìm em!”

Anh ngồi vào ghế phụ. Trương Nghiên Khê nhìn bên ngoài, cô ấy không nhìn thấy mặt Tưởng Tốn, bị Hạ Xuyên che khuất.

Xe đi xa rồi, cô ấy đứng tại chỗ một lúc mới về.

Trên xe.

Hạ Xuyên hỏi: “Với tốc độ này thì khi nào có thể đến Mộc Khách?”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn nói: “Hai ngày có thể đến thành phố Hà Xương, đến thành phố Hà Xương rồi đến Mộc Khách.”

Hạ Xuyên nói: “Tối nay không ở trạm dừng chân, đến lúc đó ra khỏi cao tốc tìm chỗ.”

Tưởng Tốn nói: “Vậy hai ngày có lẽ không đủ.”

Hạ Xuyên nói: “Không khác mấy tiếng đó đâu.”

Tưởng Tốn không nói gì, lái hai tiếng, cô dừng xe đi toilet một chuyến. Hai người trên xe cũng đi xuống.

Hạ Xuyên quay lại đầu tiên, mua ba chai nước trở lại xe, lúc lên xe thấy một cái túi nilon nằm giữa ghế lái và ghế phụ, bên trong hình như đựng khăn giấy, anh rút ra.

Trong túi nilon còn có gói đồ, bao bì màu xanh dương, trên mặt in hình một nàng tiên nhỏ.

Trên gói đồ viết: Lonely God.

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 31

Lúc Tưởng Tốn quay lại, Hạ Xuyên đang trút hộp thuốc lá.

Cô mở cửa xe đi lên, Hạ Xuyên nói: “Còn lại một điếu. Có mang thuốc theo không?”

“Không có.” Tưởng Tốn chỉ bên ngoài, “Đến đó mua?”

Hạ Xuyên nói: “Bỏ đi, buổi tối rồi mua.”

Anh ném chai nước cho cô, đúng lúc Tưởng Tốn khát nước, lập tức mở nắp uống. Cô lo lát nữa sẽ phải đi vệ sinh nên uống ít, nhấp từng ngụm nhỏ, thấm ướt môi một chút.

Hạ Xuyên hỏi: “Cô không có son dưỡng môi?”

Trên môi cô có vết nứt nhàn nhạt, tối qua không phát hiện, lúc đó cô vừa tắm xong nên cả người đều ẩm ướt, bây giờ lái xe hai tiếng, môi đã khô.

Tưởng Tốn nói: “Không mang theo.”

Hạ Xuyên hỏi: “Lần này ra ngoài cô mang theo cái gì?”

“Không mang theo gì cả, chỉ mấy thứ như ví tiền, di động.”

Hạ Xuyên suy nghĩ một chút, cô mang theo bàn chải đánh răng, ví tiền, điện thoại di động, còn mang theo áo giữ nhiệt, hôm ở trong xe lôi đạp anh không sờ được, tối qua sờ được mà còn rất vướng víu.

https://thuviensach.vn

Nếu đêm ở trạm dừng chân cô không để trần nửa thân dưới, thì chắc còn mang theo một cái quần lót, vì trên dây phơi đồ còn phơi một cái.

Tại sao nói cô chỉ mang theo một cái quần lót?

Vì vừa rồi anh còn nhìn thấy hóa đơn mua hàng trong túi nilon.

Một hộp quần lót, một hộp vớ, ba gói băng vệ sinh, mười gói khăn giấy loại một tờ và hai hộp khăn giấy rút, lại thêm một gói Lonely God.

Hạ Xuyên hỏi: “Có thứ thoa mặt không?”

Tưởng Tốn nhấp môi một cái: “Anh nói là kem dưỡng da mặt?”

“Ừm.”

“Không mang theo.”

Hạ Xuyên ngạc nhiên: “Cô không thoa kem à?”

“Không phải anh cũng không thoa kem sao.”

“Sao cô biết tôi không thoa?”

Vì trên mặt anh không có mùi kem thoa mặt.

Tưởng Tốn không trả lời. Cô lấy một cái chai xịt nhỏ trong suốt trong ba lô phía sau ra, nói: “Xịt khoáng, có muốn không?”

Hạ Xuyên chưa dùng qua thứ này bao giờ, anh cầm lấy: “Phun lên mặt à?”

“Đúng.”

Anh phun một cái lên mặt, ngay mũi, anh tiện tay lau một cái.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn chỉ má trái, má phải và trán anh: “Ở đây, ở đây, ở đây, phun cả đi, dùng tay vỗ đều.”

Hạ Xuyên dừng một lúc mới phun nước lên ba chỗ đó theo chỉ dẫn của cô, rồi tùy ý lau một cái.

Tưởng Tốn nói: “Phải vỗ đều!”

Cô lấy lại chai xịt, phun ba cái lên mặt mình, rồi dùng bàn tay nhẹ nhàng vỗ.

Từ trên xuống dưới từ trái qua phải, vỗ không dùng sức chút nào, vỗ xong rồi, da mặt dường như ẩm ướt một chút.

Hạ Xuyên chế giễu: “Phụ nữ đúng là phiền phức.”

Tưởng Tốn khinh bỉ: “Vậy anh đừng đòi thứ thoa mặt với tôi.”

“Cái tôi muốn là kem dưỡng da mặt, cái cô đưa là gì?”

Tưởng Tốn nói: “Nha đam, tự nhiên không kích thích.” Cô mở ngăn kéo, lại lấy một chai kem dưỡng da tay, nặn một ít thoa tay.

Hạ Xuyên nói: “Tùy tiện phun chút nước lên mặt, với tay thì lại tốt.”

“Tôi dựa vào tay kiếm sống.” Tưởng Tốn lại thêm một câu, “Mặt tôi đẹp, phun nước là đủ rồi.”

Hạ Xuyên nhìn cô.

Tưởng Tốn cười, hai tay vẫn đang thoa đều kem dưỡng da tay: “Sao, mặt tôi không đẹp à?”

Hạ Xuyên không trả lời, tầm mắt dừng trên mặt cô một hồi, dường như đang quan sát.

https://thuviensach.vn

Trong xe tràn ngập mùi thơm vô cùng nhạt. Anh từng ngửi được, còn tưởng là kem dưỡng da mặt, thì ra là nha đam.

Quan sát xong, Hạ Xuyên cười nói: “Đúng, cái mặt này của cô không ai ghét được.”

Tưởng Tốn cười: “Cảm ơn nha, anh khen người ta không giống người khác.”

Hạ Xuyên cầm lấy kem dưỡng da tay, cũng nặn một ít, cười: “Tôi chỗ nào cũng không giống người khác.”

Tưởng Tốn tổn thương anh: “Anh không phải người mà.”

Hạ Xuyên chậm rãi thoa đều kem: “Cô thử xem chẳng phải sẽ biết à?”

Tưởng Tốn cười nhạo hừ một tiếng, cất toner và kem dưỡng da tay, A Sùng cũng đi vệ sinh về.

“Tôi tới đây tôi tới đây!”

Hạ Xuyên ném chai nước cho anh ta.

A Sùng nói: “Nước lạnh à? Tôi không uống đâu.”

Hạ Xuyên nói: “Thích uống hay không.” Phụ nữ cũng không phiền phức bằng cậu ta.

A Sùng nhớ bình thủy và bộ đun nước nhúng chìm, đáng tiếc bây giờ không có cách nào dùng được. Anh ta hỏi Tưởng Tốn: “Này, cô nói nếu tôi muốn lúc nào cũng có nước nóng uống thì phải làm sao?”

Tưởng Tốn liếc gương chiếu hậu một cái như nhìn kẻ đần: “Mua một cái bình giữ nhiệt.”

https://thuviensach.vn

A Sùng: “…”

Anh ta vỗ lưng ghế: “Đúng nhỉ, sao tôi không nghĩ tới chứ. Lần đó sao cô không bán bình giữ nhiệt cho tôi?”

Tưởng Tốn nói: “Vì trong tiệm của tôi không có chứ sao.”

Hạ Xuyên tiếp một câu: “Có thì còn không chặt chém cậu à?”

A Sùng cười: “Cậu hiểu rất rõ đấy.”

Hôm nay mùng một Tết, đường cao tốc miễn phí, đi một mạch tới cũng vẫn tốt, tốc độ xấp xỉ trước đó.

Di động của A Sùng ầm ĩ cả đường, lúc thì tin nhắn lúc thì điện thoại, toàn là chúc Tết.

Hạ Xuyên và Tưởng Tốn ở phía trước nghe, đầu tiên là cô A Sùng, tiếp đó là ông nội A Sùng, còn có một đống bạn bè xấu của A Sùng, phụ nữ cũng không ít, cuối cùng còn có Vương Tiêu.

A Sùng nói: “Tiêu Tiêu hả… Đúng vậy anh vẫn đang ở trên đường… Không có đâu, buổi tối ở khách sạn… Tối qua uống say… Không có gì, gặp một người bạn cũ thôi… Là nữ đó, có điều không có quan hệ với anh nhiều lắm, người ta quen Hạ Xuyên cơ.”

Phía trước Hạ Xuyên hỏi: “Có gì ăn không?”

Tưởng Tốn nói: “Không có.”

Hạ Xuyên dựa vào lưng ghế, nghiêng đầu nhìn cô: “Cô không có gì ăn?”

Tưởng Tốn suy nghĩ một chút: “Anh muốn ăn kẹo râu rồng?”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên cười: “Ừm.”

Tưởng Tốn kêu người phía sau: “A Sùng, lấy kẹo trong túi của tôi ra.”

A Sùng vừa lục túi, vừa gọi điện thoại: “Là chị Tưởng của em, tối qua cô ấy cũng uống, tửu lượng rất khá, không hề say.”

Hạ Xuyên lấy kẹo râu rồng, mở ra ăn một viên, nhai hỏi: “Có muốn không?”

Tưởng Tốn liếc kẹo một cái, nói: “Đợi lát nữa.”

A Sùng phía sau ghé sát lên: “Cậu đút cho tôi một viên đi, a ——”

Hạ Xuyên ghét bỏ: “Con mẹ nó cậu có buồn nôn không.” Ném một viên kẹo vào miệng anh ta.

A Sùng nhai kẹo: “Là kẹo râu rồng của Tưởng Tốn. Mùi vị ngon lắm. Anh không ăn nhiều được, răng không tốt.”

Hạ Xuyên lại ăn một viên, liếc bên cạnh: “Cũng đút cho cô một viên?”

Tưởng Tốn ghét bỏ: “Cảm ơn, anh đút cho A Sùng là được.”

Hạ Xuyên cười cười, cũng không làm thật.

A Sùng rốt cuộc nói chuyện điện thoại xong, thở phào: “Nhân duyên tốt cũng mệt lắm, từ tối qua đến giờ di động cứ reo mãi. Như hai người cũng rất hay, tôi chưa từng thấy hai người dùng điện thoại, nhân duyên này…”

Tưởng Tốn nói: “Chắc chắn không thể so sánh với đóa hoa giao tiếp.”

A Sùng: “…”

Hạ Xuyên cười một tiếng: “Rất có lý.”

https://thuviensach.vn

A Sùng hừ một tiếng, lát sau lại nói: “Này, mấy năm nay Nghiên Khê đúng là không thay đổi mấy nhỉ.” Anh ta bảo Tưởng Tốn đoán, “Cô nói nếu cô không biết tuổi chị ấy, thì cô thấy chị ấy bao nhiêu tuổi?”

Tưởng Tốn nói: “Hai sáu, hai bảy gì đó.”

“Đúng không đúng không, thật trẻ trung mà.” A Sùng khen cô ấy, “Vẻ ngoài cũng xinh đẹp, lòng dạ cũng tốt, bạn bè một đống, phụ nữ như thế trên đời ít có, nếu không phải tôi nhỏ hơn chị ấy thì tôi đã theo đuổi chị ấy rồi!”

Tưởng Tốn cười nói: “Người anh theo đuổi còn ít à?”

A Sùng cười hì hì: “Cô cũng xinh đẹp nữa! Hạ Xuyên còn bảo tôi theo đuổi cô mà.”

Tưởng Tốn liếc mắt nhìn bên cạnh: “Vậy sao?”

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 32

A Sùng cười tươi: “Đúng vậy, cậu ta cứ khuyến khích tôi theo đuổi cô, nhưng tôi là người nào chứ, tôi nghe cậu ta à?”

Tưởng Tốn lái xe, tán gẫu: “Vậy sao anh không theo đuổi?”

“Tôi cũng muốn theo đuổi chứ. Cậu ta giật dây tôi hai lần, lúc chúng tôi sắp rời khỏi núi Minh Hà cậu ta còn bảo tôi theo đuổi cô mà.”

Hạ Xuyên không lên tiếng, Tưởng Tốn nói: “Ồ, vậy anh cũng không theo đuổi à.”

“Ai kêu lúc đó chúng tôi phải đi chứ, sớm biết cách một ngày đã gặp cô, thì khi đó tôi nên ra tay.”

Tưởng Tốn nói: “Bây giờ anh theo đuổi cũng còn kịp.”

A Sùng cười đùa cợt nhả: “Tôi theo đuổi cô, cô để ý đến tôi sao?”

“Anh còn rất tự biết mình đấy.”

“Đây là ưu điểm lớn nhất của tôi.”

Tưởng Tốn suy nghĩ một lúc, lại cười: “Thì ra người ở cái tuổi này của các anh còn thích tán gẫu loại chuyện này.”

“Tôi còn trẻ, cậu ta lớn tuổi.”

https://thuviensach.vn

“Ồ.” Tưởng Tốn tùy ý nói, “Lần trước anh còn nói anh ta yếu nữa nhỉ.”

A Sùng nhào tới trước, vịn ghế: “Tôi từng nói lời như vậy lúc nào, đừng đổ oan cho tôi!”

“Lần trước chính miệng anh nói với Vương Tiêu.”

Hạ Xuyên nghe đến đây, đóng hộp kẹo râu rồng lại: “Nói thế nào, kể tôi nghe thử?”

A Sùng liều chết: “Không có chuyện đó!”

Ngón tay Tưởng Tốn gõ nhẹ tay lái, suy nghĩ một chút nói: “Anh ta nói anh yếu, trông được không dùng được.”

Hạ Xuyên cười một tiếng, xoay người, nhìn người phía sau: “Bác sĩ, anh nói thử một cách trị yếu cho tôi thế nào xem?”

A Sùng ngồi vào hàng sau cùng, chen chúc chung một chỗ với hành lý, giả chết: “Tôi ngủ đây, hai người coi như tôi không tồn tại là được.”

Tưởng Tốn cười hừ một tiếng.

Không có người ồn ào, trong xe yên tĩnh lại.

Gần trưa, trên đường xe ngày càng nhiều, BMW, Geely, Foton, Chevrolet, có chiếc đi theo đàng hoàng phía sau, có chiếc vượt lên.

Tưởng Tốn lái không nhanh không chậm, còn đưa tay mò một viên kẹo râu rồng ăn. Buổi trưa không dừng xe, buổi chiều tìm chỗ ăn cơm sớm một chút. Hôm nay mùng một, trễ quá sợ không còn chỗ ở.

Qua rất lâu, Hạ Xuyên lấy hộp kẹo nhỏ ra, quăng một viên kẹo ăn, ăn xong cũng không bỏ lại vào túi mà xoay chậm rãi trên tay, hỏi: “Từng được

https://thuviensach.vn

người khác theo đuổi sao?”

Tưởng Tốn không trả lời, cũng không biết có nghe vào không. Cô cử động thắt lưng một cái, thư giãn gân cốt.

Hạ Xuyên quay đầu nhìn cô: “Chưa từng được người khác theo đuổi?”

Tưởng Tốn khựng lại, nói: “Có.”

“Theo đuổi nghiêm túc?”

“Ừm.”

“Theo đuổi lúc nào?”

Tưởng Tốn nói: “Không thể là theo đuổi bây giờ ư?”

Hạ Xuyên nói: “Điện thoại của cô có từng reo sao?” Đã đi ba, bốn ngày, ai theo đuổi người khác mà không gọi điện thoại, nhắn tin?

Xe đang đi qua đường hầm. Đường hầm rất dài, bật đèn, giống như vượt qua đến tối.

Tưởng Tốn hừ một tiếng: “Rất nhiều năm trước.”

Hạ Xuyên hỏi: “Bao nhiêu năm trước?”

“Có liên quan đến anh sao?”

Hạ Xuyên học cô: “Tìm chuyện để nói với cô mà, nói thử xem.”

Tưởng Tốn hỏi ngược lại: “Anh có từng theo đuổi người khác không?”

Hạ Xuyên nói: “Vẫn chưa từng thử thật.”

https://thuviensach.vn

“Vậy từng thử được người khác theo đuổi?”

Hạ Xuyên nói: “Cũng chưa.”

Tưởng Tốn liếc anh một cái: “Nói dối đó à?”

“Nói dối thế nào?”

Ngón tay Tưởng Tốn móc vào tay lái: “Trương Nghiên Khê.”

Hạ Xuyên cười cười: “Cô cũng rất tám chuyện đấy.”

“Tưởng tôi mù à?”

“Cô nhìn ra chỗ nào?”

Tưởng Tốn không trả lời.

Hạ Xuyên nói: “Tôi trả lời xong chuyện của tôi rồi, cô vẫn chưa nói chuyện của cô. Được người khác theo đuổi là chuyện bao nhiêu năm trước?”

Xe lái ra khỏi đường hầm, ánh nắng hơi chói mắt. Chỉ chốc lát sau, phía trước lại là đường hầm, núi liền núi, đường hầm nối thành đường.

Đi xuyên vào trong ánh đèn chiếu sáng đường hầm màu cam, trên mặt cũng có thêm tầng bóng râm, khiến người ta thoạt nhìn hơi mông lung, thật giả biến ảo cũng chỉ trong thoáng chốc.

Tưởng Tốn nói: “Chín năm.”

Không phải khoảng, không phải tám, chín năm, con số này rất chính xác.

Tay Hạ Xuyên dừng lại, bỏ hộp kẹo lại vào túi, hất hất cằm ra trước: “Kẹt xe.”

https://thuviensach.vn

“Nhìn thấy rồi.” Tưởng Tốn giảm tốc độ, đi theo đuôi xe phía trước, không bao lâu thì dừng lại.

Hai người đồng thời quay cửa kính xe xuống.

Bên trái đường hầm xe chạy thuận lợi, bên phải kẹt xe, hàng dài không thấy cuối, xe phía sau cũng không thấy đuôi, mọi người khó đi nửa bước. Vài người đi ra trước kiểm tra, còn có mấy chủ xe đứng bên ngoài hút thuốc.

Tưởng Tốn mới dừng mười mấy giây, mùi xăng nồng nặc trong đường hầm liền xông vào mũi cô. Xe phía trước di chuyển một chút, cô cũng vội di chuyển theo, rồi lập tức bị ép dừng lại.

A Sùng ngái ngủ hỏi: “Trời tối rồi à?”

Tưởng Tốn nói: “Anh ngủ mê rồi.”

A Sùng ngồi dậy, nhìn nhìn ngoài cửa sổ: “Đường hầm? Vậy là kẹt xe rồi?”

Hạ Xuyên nói: “Cậu xuống xem thử xảy ra chuyện gì đi.”

Tinh thần A Sùng phấn chấn: “Được, chờ đó.” Nói đoạn, mở cửa xe hào hứng nhảy xuống, mấy bước là chạy tới trước, làm quen với một cô bé cùng đi đến cửa đường hầm.

Trong xe ngột ngạt, Hạ Xuyên xuống xe, móc điếu thuốc cuối cùng ra châm, tay trái vịn cửa xe: “Xuống nghỉ một lát?”

Tưởng Tốn nói: “Không được, đi theo xe kìa.”

Xe lúc thì di chuyển lúc thì không di chuyển, cô bị kẹt tiến thoái lưỡng nan, ánh sáng lờ mờ, mùi lại khó ngửi, đây là lúc thử thách sự kiên nhẫn.

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên hút một hơi, ngậm thuốc nói: “Này, lúc đó cô mới bao lớn? Chín năm trước… Tôi tính thử xem, cô mới tám tuổi à? Cao có một mét sao?”

Tưởng Tốn nhìn về phía anh: “Anh dí dỏm thật.”

“Năm nay cô mười bảy, ai tính sai nào?”

Tưởng Tốn cười cười, dứt khoát cởi dây an toàn, nghiêng người sang, khuỷu tay chống lưng ghế, ngồi một cách thoải mái, nói: “Chú ơi, hôm nay chú rảnh lắm đấy.”

Một người ngồi, một người đứng, ngồi cao, đứng thấp, lần này hai người có thể nhìn thẳng.

Hạ Xuyên nghe cô gọi anh là “Chú”, nheo mắt: “Có một chút.” Lại hỏi, “Anh ta theo đuổi cô thế nào?”

Theo đuổi cô thế nào ư?

Thời gian quá lâu, cô đã sắp quên rồi, hai năm nay càng không nghĩ nữa.

Tưởng Tốn nói: “Đi ăn, xem phim.”

Hạ Xuyên “Ồ” một tiếng, lát sau: “Theo đuổi được?”

Giọng Tưởng Tốn rất hờ hững: “Ừm, theo đuổi được.”

Hạ Xuyên hút hơi thuốc, búng tàn thuốc: “Tại sao chia tay?”

Tưởng Tốn nói: “Thuận theo tự nhiên thôi.”

Anh cũng rảnh rỗi, ở không kiếm việc hỏi lịch sử tình cảm của người ta. Hạ Xuyên không hỏi nữa, dựa vào xe hút hết nửa điếu thuốc, phía trước

https://thuviensach.vn

lại di chuyển.

Tưởng Tốn theo sau, vừa trượt đi một chút thì thấy cách mấy chiếc xe, có một chiếc lái sang làn xe bên trái, đi về phía trước, một chiếc SUV đi theo cũng bắt chước nó.

Tiếp đó, làn xe bên phải hoàn toàn tê liệt.

Lúc này A Sùng thăm dò phía trước quay lại, cách xa xa nói: “Tai nạn xe, cảnh sát giao thông đang chỉ huy, vừa thông một chút thì lại có hai đứa thiếu đạo đức cắt ngang đằng trước.”

“Nhìn thấy rồi.” Hạ Xuyên hỏi, “Cô gái cậu vừa làm quen đâu?”

“Người ta đi tìm bạn trai rồi.”

Hạ Xuyên cười: “Gần đây vận may của cậu tốt thật.”

Tưởng Tốn cũng dứt khoát xuống xe, nổi cáu, nói một tiếng: “Xui xẻo!”

A Sùng nói: “Xem ra kẹt lâu. Tôi vừa hỏi thăm qua người khác, lái thêm hai đường hầm nữa là chúng ta có thể tìm chỗ rồi. Hôm nay đoán chừng thiếu chỗ ở.”

Đang nói, trong chiếc xe không xa đằng trước cũng có người xuống lấy hơi.

Một nam một nữ, người nam nói: “Hai cái chiếc đó là bản chất gì vậy!”

Người nữ nói: “Lúc em vừa quay lại thì đằng trước vừa đi được, ai ngờ hai chiếc xe đó lại vượt lên như vậy.” Cô ấy sốt ruột quay đầu một cái, tầm mắt vừa vặn sang đây, “Ấy, A Sùng!”

https://thuviensach.vn

A Sùng cười vẫy tay với cô ấy, giải thích với hai người bên cạnh: “Chính là cô bé ban nãy.”

Cô bé và bạn trai đi tới.

Cô bé cười: “Anh chỉ kém bọn em ba chiếc à.”

A Sùng nói: “Đúng thế.”

Người bạn trai nói: “Lần này kẹt lâu rồi. Này, chúng tôi tự lái xe đi du lịch, các anh là về nhà hay du lịch?”

A Sùng nói: “Du lịch.”

Người bạn trai nhiệt tình chia hai điếu thuốc lá. Hạ Xuyên cảm ơn một tiếng, kẹp lên tai, trong tay anh vẫn còn thuốc.

Hạ Xuyên kêu A Sùng: “Tôi hết thuốc rồi, của cậu!”

A Sùng móc hộp thuốc lá, cũng chia một điếu. Người bạn trai trực tiếp châm, hỏi họ đi đâu du lịch, A Sùng nói Mộc Khách.

Người bạn trai nói: “Chưa nghe qua bao giờ nhỉ.”

“Bên phía Hà Xương.”

“Ồ, chưa từng đi, chúng tôi đi Đại Lý.”

Cô bé nhìn thấy ở đây có phụ nữ, tìm được bạn trò chuyện.

“Anh chị đi Mộc Khách hả? Chỗ đó có vui không?”

Tưởng Tốn nói: “Chưa đi bao giờ, lần đầu tiên.”

“Em về tìm thử, nếu gần Đại Lý thì em và bạn trai em cũng có thể đến đó chơi.” Cô ấy lại hỏi, “Trên xe anh chị, hai anh ấy thay phiên nhau lái

https://thuviensach.vn

sao? Lần đầu tiên em ra ngoài tự lái xe đi du lịch với bạn trai em, em chỉ lái một tiếng, anh ấy đã chê kĩ thuật của em."

Tưởng Tốn nói: "Họ không lái, một mình tôi."

Cô bé không phản ứng kịp: "Chị lái xe?"

Tưởng Tốn hời hợt: "Ờ."

Cô bé kinh ngạc, quay đầu la với bạn trai: "Anh ơi, em đã phát hiện một nữ tài xế!"

Người bạn trai đã nhìn thấy Tưởng Tốn từ lâu nhưng không để ý lắm, anh ta qua loa một tiếng.

Cô bé nói: "Một mình chị ấy lái đấy. Chị ấy cũng là con gái, sao anh không cho em đụng vào tay lái chứ!"

Người bạn trai rốt cuộc nhìn thẳng quan sát Tưởng Tốn, sạch sẽ gọn gàng, người rất xinh đẹp. Anh ta hỏi: "Phụ nữ lái xe của các anh hả?"

Hạ Xuyên cười: "Mạnh hơn đàn ông."

"Thật hay giả vậy?" Người bạn trai không tin lắm, thuận miệng nói qua loa mấy câu với cô bé.

Chờ đến khi anh ta cũng hút xong một điếu thuốc, xe đằng trước rốt cuộc có ít động tĩnh, như sên bò nhưng cũng còn hơn không.

Anh ta ném tàn thuốc, chào hỏi: "Di chuyển rồi, chúng ta quay lại thôi!"

Tưởng Tốn cũng đã lên xe, ngồi vững đóng cửa, nắm tay lái, không thắt dây an toàn, hất hất cằm với hai người bên ngoài: "Lên đi!"

https://thuviensach.vn

Cửa ghế phụ mở, người bạn trai nhìn thấy tư thế gọn gàng dứt khoát của cô, lẩm bẩm một câu: “Hình như từng gặp cô ấy ở đâu đó thì phải?”

Hạ Xuyên vẫn chưa lên xe, vừa vặn nghe thấy. Anh quay đầu, một nam một nữ đó đã vội vội vàng vàng chạy vào trong xe mình.

Xe từ từ di chuyển, Hạ Xuyên hỏi: “Cô từng gặp người đàn ông đó?”

Tưởng Tốn khó hiểu: “Không có, sao vậy?”

Hạ Xuyên nói: “Không có gì.”

Đường hầm kẹt xe nửa tiếng, chờ đến khi tìm được nhà trọ A Sùng chỉ thì trời đã tối.

Không đủ phòng, bà chủ nhà trọ nói: “Anh chị tới trễ quá, ở đây hầu như đã đặt trước hết rồi, còn lại hai phòng thôi.”

Hạ Xuyên nói: “Vậy thì hai phòng.”

Bà chủ nói: “Vậy thì hai phòng đơn giường lớn?”

“Giường lớn?” A Sùng la lên, “Không có phòng đôi sao?”

“Hết rồi.” Bà chủ trả lời.

A Sùng chỉ Hạ Xuyên: “Bắt tôi ngủ với cậu? Nằm mơ đi! Hai người một phòng, một mình tôi một phòng.”

Hạ Xuyên cười nhìn về phía Tưởng Tốn. Tưởng Tốn nói: “Không sao không sao, các anh mỗi người một phòng, tôi ngủ trên xe.”

A Sùng sửng sốt, mềm lòng thỏa hiệp: “Thôi được rồi, thôi được rồi.”

Hạ Xuyên đập gáy anh ta một cái, đi về phía cầu thang: “Đi thôi.”

https://thuviensach.vn

Vào phòng thu dọn một chút, ba người ra ngoài ăn tối.

Gần đó ít quán cơm, chỉ có một quán trông được, đói bụng nên mấy người cũng không kén chọn, gọi một bàn đồ ăn vùi đầu ăn.

“Ấy, lại là anh chị à!”

Ba người ngẩng đầu.

A Sùng mừng rỡ: “Sao gặp nhau ở đây rồi?”

“Bọn em đã sớm đặt trước một nhà trọ bên cạnh.” Là một nam một nữ trong đường hầm.

Cô bé cười nói: “Anh nhất định là nghe em nói nên chạy tới đây, vẫn còn phòng hả?”

“Có, chỉ còn lại hai phòng!”

“Vậy vận may của anh chị cũng không tệ đấy!”

Bên cạnh có bàn trống, đôi tình nhân trẻ ngồi xuống gọi món, không bao lâu thức ăn bưng lên đủ, cách lối đi cô bé hỏi: “Này, ban nãy bọn em đi ra khỏi nhà trọ cũng không nhìn thấy xe của anh chị nhỉ.”

Tưởng Tốn nói: “Đậu ở đầu một con hẻm nhỏ bên cạnh.”

“Ở đó hình như có chỗ đậu xe.” Cô bé nói với bạn trai, “Lát nữa chúng ta dịch vị trí một chút đi, đậu ở cửa tiệm người ta không hay đâu.”

Người bạn trai nói: “Tìm được chỗ đậu xe là tốt lắm rồi, dù sao thì cũng chỉ đậu một đêm thôi.” Anh ta hỏi Tưởng Tốn, “Đúng là cô lái xe thật à? Kì lạ, các anh vậy mà yên tâm nữ tài xế đi đường.”

https://thuviensach.vn

Cô bé phản bác anh ta: “Nữ tài xế thì thế nào, anh coi thường phụ nữ quá!”

“Phụ nữ vốn là đã không bằng đàn ông mà, không nhìn thấy bao nhiêu nữ tài xế đụng chết người à!”

“Anh nói thế nào đấy!”

Người bạn trai ý thức được có một nữ tài xế ngồi bên cạnh, không có thành ý gì cười một tiếng: “Ngại quá, không phải nói cô đâu.”

Tưởng Tốn ăn cơm, chẳng hề để ý nói: “Biết, anh xem nhiều tin tức.”

“Chính xác, hai người bạn này của cô cũng to gan thật, vậy mà để cô lái.”

A Sùng nói: “Cô ấy là người chuyên nghiệp đấy, đàn ông bình thường còn lái không bằng cô ấy đâu!”

Người bạn trai căn bản không tin, quan sát Tưởng Tốn: “Không nhìn ra.” Anh ta nhíu mày, “Có điều đúng là hơi quen mặt thật, từng gặp ở đâu nhỉ?”

Cô bé trừng anh ta: “Em ở đây này, anh tán gái thì đi ra chỗ khác!”

“Anh nói thật đó!”

Hạ Xuyên nói: “Nói không chừng anh từng ngồi xe cô ấy.”

Người bạn trai hỏi: “Cô ấy lái taxi?”

A Sùng phì cười.

Tưởng Tốn hơi chán ghét: “Tôi chưa từng gặp anh. Được rồi, ăn nhanh chút đi, ngày mai lên đường sớm!”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên ăn xong, kêu người tới tính tiền trước, lại bảo đối phương lấy hai gói thuốc lá. Đối phương hỏi: “Muốn hiệu nào ạ?”

“Hoàng Hạc Lâu 1916.”

“Chỗ chúng tôi không có Hoàng Hạc Lâu.”

“Vậy có cái gì?”

“Hay là Trung Hoa?”

Hạ Xuyên suy nghĩ một chút: “Lấy hai gói.”

Tưởng Tốn cũng ăn xong, vừa để đũa xuống, đột nhiên nghe thấy bên cạnh đập bàn một cái, giọng vang đến đáng sợ, đối phương hơi kích động: “Tôi nhớ ra rồi, tôi nhớ ra cô là ai rồi!”

Tưởng Tốn liếc nhìn sang.

Hạ Xuyên và A Sùng cũng nhìn sang.

Người bạn trai nói một cách hưng phấn: “Tôi từng xem cô thi đấu, cô có nhớ không, có lẽ mấy năm trước đó. Cô thay đổi cách ăn mặc nên ban nãy vẫn không nhận ra cô. Tôi không nhận nhầm đâu, nhất định là cô. Cô tên Jessie, cô lái xe việt dã!”

Tưởng Tốn không lên tiếng, rút tờ khăn giấy lau miệng.

Người cả quán cơm đều bị tiếng la hưng phấn này làm kinh ngạc đến ngây người. Cả quán yên tĩnh, cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy.

A Sùng kinh ngạc: “Trời đất ơi, cô còn có cái tên tiếng Anh mang phong cách Tây vậy à?”

Tưởng Tốn: “…”

https://thuviensach.vn

Mạch não người này không bình thường mà…

Hạ Xuyên cười một tiếng: “Jessie?”

Người bên kia vẫn đang hưng phấn: “Sao cô không thi đấu nữa vậy? Tôi có thể ít khâm phục phụ nữ, cô vẫn là người đầu tiên tôi khâm phục đó!”

Tưởng Tốn nói: “Cảm ơn nhé!” Cô nhìn về phía Hạ Xuyên, “Anh không đi ư?”

Hạ Xuyên đứng dậy: “Đi thôi.”

Người kia còn muốn đuổi theo ra nói tiếp. A Sùng chặn anh ta lại: “Hì hì hì, bạn gái anh còn đó kìa, đừng quấy rối tình dục chứ!”

“Không phải… Tôi không phải…”

“Vậy chúng ta bèo nước gặp nhau, sau này không ngày gặp lại, bye bye!” A Sùng phóng khoáng rời khỏi.

Nhà trọ không xa, chỉ cách mấy cửa hàng, khi đi sẽ đi qua đầu con hẻm nhỏ, xe cô đậu ở đó.

A Sùng đi theo phía sau, đi qua sạp trái cây, ngồi xổm xuống chọn trái cây, hai người đằng trước cũng không chờ anh ta.

Tưởng Tốn và Hạ Xuyên đi song song, trong một lúc không ai nói chuyện. Hạ Xuyên cũng không hỏi. Hỏi gì đây? Chẳng lẽ hỏi sao cô có cái tên tiếng Anh mang phong cách Tây như vậy?

Anh bóc một gói Trung Hoa, rút một điếu ra châm, nói: “Muốn ăn trái cây gì, bảo A Sùng mua.”

Tưởng Tốn nói: “Còn bao trái cây nữa à?”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên cười: “Chỗ tôi ăn uống tốt.”

Tưởng Tốn suy nghĩ một chút: “Có lê không?”

Hạ Xuyên quay đầu la một tiếng: “Mua hai trái lê!”

A Sùng hỏi: “Lê trắng hay là lê tuyết?”

Hạ Xuyên nói: “Mua cả.” Quay đầu hỏi Tưởng Tốn, “Đủ không?”

Tưởng Tốn gật đầu: “Đủ rồi.”

Gần đến cửa nhà trọ, Tưởng Tốn nhìn thấy xe của đôi tình nhân trẻ kia, trước đó không chú ý, thì ra là đậu ở cửa một tiệm bán quần áo.

Cô tùy ý quét mắt nhìn, vừa bước đi liền dừng lại.

Hạ Xuyên nhìn nghiêng cô: “Sao?”

Tết nhiều người, chỗ đậu xe đầy kín, chỗ có thể đậu trên đường xe đều đậu, thị trấn nhỏ này cũng không chú trọng luật lệ giao thông lắm.

Có một chiếc đậu bên cạnh xe đôi tình nhân trẻ, cắt ngang giữa hai chiếc xe, là cố chen vào. Lúc ba người họ vừa đến đây vẫn chưa có, nếu không thì đậu không có phẩm chất như vậy, Tưởng Tốn nhất định đã sớm chú ý tới.

Cô chỉ chiếc xe Foton Savannah đó, nói: “Chiếc xe đó luôn đi theo chúng ta.”

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 33

Savannah là kiểu xe bảy chỗ màu xám bạc, bảng số xe Hồ Bắc. Nếu như đúng là luôn đi theo họ, vậy thì ngày đầu tiên họ lên đường, cũng chính là đêm họ qua đêm ở trạm dừng chân đã đi theo rồi.

Hạ Xuyên nói: "Một chiếc xe thông thường, cô chắc chắn chứ?"

Tưởng Tốn nói: "Tôi từng thấy chiếc này trên đường cao tốc, cách chúng ta không xa không gần. Ban nãy lúc chúng ta đi ăn cơm chiếc xe này không ở đây."

Họ xử lý việc vào ở, rồi nghỉ nửa tiếng mới đi ăn cơm, trong khoảng thời gian đó, chiếc Savannah này không hề ở đây, ít nhất là không ở vị trí này.

Bây giờ nó lại xuất hiện, bảng số xe Hồ Bắc, đi qua thành phố Kim Khẩu, cũng đi qua đường hầm tới thị trấn nhỏ này, còn chọn con đường này.

Có chuyện trùng hợp vậy không?

Tưởng Tốn liếc anh: "Này, anh sẽ không có vấn đề gì đúng không?"

"Cô cho rằng có vấn đề gì?"

"Tội phạm trốn trại hay là có kẻ thù?"

Hạ Xuyên nói: "Không thể là đi theo cô à? Có lẽ là tìm Jessie đấy."

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn trợn mắt, hừ cười một tiếng.

Hạ Xuyên nhìn nhìn xung quanh, cách đó không xa là nhà trọ nhỏ họ vào ở, đã đầy khách. Trên lầu tiệm bán quần áo là phòng theo giờ, treo bảng đèn màu đỏ ngoài cửa sổ.

Hạ Xuyên nhớ kĩ bảng số xe của chiếc Savannah, nói: "Đi, đi về trước." Muốn biết có phải là trùng hợp hay không, ngày mai có thể kiểm chứng.

A Sùng đã mua nho và lê, chia cho Tưởng Tốn một nửa, chỗ còn lại mang về phòng. Rửa nho xong, anh ta gọi Hạ Xuyên lại ăn, Hạ Xuyên dựa vào cửa sổ không để ý tới anh ta.

A Sùng bưng nho đi tới: "Làm gì đó, nhìn gì vậy?"

Cửa sổ rất nhỏ, thêm tấm lưới chống trộm, sát đường, dưới lầu âm thanh nhốn nháo.

Ở đây có thể nhìn thấy chiếc xe đậu trước tiệm bán quần áo.

Hạ Xuyên lấy nho ăn, nói: "Nhìn xe."

A Sùng thò đầu nhìn một cái: "Tôi cảm thấy hai người suy nghĩ quá nhiều rồi. Chiếc xe đó đi theo chúng ta làm gì, chúng ta đâu đắc tội với người khác. Đi theo Tưởng Tốn còn tạm được, cô ấy nhỏ nhen, nói không chừng có kẻ thù đó."

Hạ Xuyên nói: "Chúng ta thì không có kẻ thù ư?"

"Họ đâu biết chúng ta đi làm gì mà." A Sùng nhét hai quả nho vào miệng, "Hơn nữa, trước đó chúng ta đi núi Minh Hà không nói ai cả, bây giờ chúng ta lại chạy xa như vậy, cũng không ai biết chúng ta ở đâu, cậu quá lo bò trắng răng rồi."

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên không lên tiếng, đóng cửa sổ nằm lên giường.

A Sùng đứng bên cạnh giường: “Muốn ngủ chung thật à?”

Hạ Xuyên giơ chân chỉ chỉ: “Cậu ngủ dưới đất.”

“Dựa vào cái gì chứ!”

“Tôi yếu, không thể bị cảm lạnh.”

A Sùng chột dạ: “Hì hì, không phải là tôi giúp cậu đuổi ong bướm đó sao.” Anh ta nhớ tới Tưởng Tốn, ngồi xuống mép giường nói, “Này, cậu nói tôi không hiểu sai ý của người đàn ông ban nãy phải không, Tưởng Tốn từng tham gia đua xe việt dã gì đó? Chắc còn rất nổi tiếng, ngay cả người kì thị nữ tài xế cũng khâm phục cô ấy.”

Hạ Xuyên nhắm mắt nghỉ ngơi: “Làm sao tôi biết.”

“Làm sao cậu không biết, hai ngày nay không phải cậu quan hệ với cô ấy rất tốt à? Không trò chuyện quá khứ suy nghĩ tương lai một chút?”

Hạ Xuyên nhớ tới việc hôm nay hỏi lịch sử tình cảm của cô, hừ một tiếng: “Trò chuyện rồi.”

A Sùng không nói tiếp, anh ta nhíu mày bụm má: “Ôi ôi, tôi không thể ăn đồ ngọt, đau răng.” Nói đoạn, lục bình thủy và bộ đun nước nhúng chìm trong vali ra, đun nước nóng uống.

Đèn báo trên đỉnh bộ đun nước nhúng chìm hiện ánh sáng đỏ, một chấm tròn nho nhỏ.

Nhắm mắt lại, không cảm nhận được ánh sáng này, nó quá yếu ớt. Vừa mở mắt, trốn cũng trốn không thoát, nó quá bắt mắt.

https://thuviensach.vn

Anh nhớ tới xúc cảm trên tay tối qua, mềm mại thơm phức, giống như rải một lớp sữa thượng hạng, đặc biệt là cái nắm trong tay cuối cùng kia.

Hạ Xuyên nghiến răng một cái.

Không ngủ được, anh móc di động ra lên mạng, tìm tên Tưởng Tốn, không tìm được. Lại tìm Jessie, thêm hai chữ "việt dã", tìm được.

Cuộc thi sức kéo việt dã…

Cao nguyên Cordillera…

Sa mạc Atacama…

El Paso – San Francisco…

Dùng thời gian tám mươi giờ năm mươi tám phút ba giây…

Nhóm xe ô tô, nữ tay đua Trung Quốc duy nhất…

Không có ảnh.

Hạ Xuyên ném di động, nhắm mắt ngủ.

Hôm sau, trời còn chưa sáng, ba người đã ra cửa.

A Sùng ngáp dài, nói: "Không có chỗ ăn sáng nữa, bụng đói lên đường à?"

Hạ Xuyên nói: "Ăn nho."

A Sùng nói: "Ăn không đủ no!"

Tưởng Tốn đã lên xe nổ máy, người phía sau ngồi xuống, người phía trước còn đứng ngoài xe, tầm mắt rơi trên mặt cô, vẻ mặt không rõ, cũng không biết đang nghĩ gì.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn nói: “Nhìn gì đó?”

Qua một lát, Hạ Xuyên mới cười một tiếng, ngồi vào ghế phụ, hỏi: “Hôm nay có thể chạy đến Hà Xương?”

Tưởng Tốn nói: “Có thể.”

“Mấy giờ?”

Tưởng Tốn ước tính một chút: “Có thể kịp cơm tối.”

Lên đường, người phía sau ngủ bù, Tưởng Tốn cho rằng Hạ Xuyên cũng ngủ, đang định mò tìm kẹo râu rồng ăn, đột nhiên nghe thấy một câu: “Chuyến này có phải là xe cô chạy chậm nhất không?”

Tưởng Tốn không hiểu gì cả: “Sao cơ?”

Hạ Xuyên nhìn cô một cái, nói: “Không có gì.”

Tưởng Tốn cũng không ăn kẹo nữa, chuyên tâm lái xe, giữa đường ăn trưa đi vệ sinh, tốn rất ít thời gian, dọc đường đều không thấy chiếc Savannah kia.

Buổi sáng đi sớm nên mấy người đều hơi mệt. Đến ba giờ chiều, địa điểm hiện trên máy dẫn đường đã gần trong gang tấc.

Tưởng Tốn giảm tốc độ, tránh bầy dê đằng trước.

Năm mươi, sáu mươi con dê, lùn lùn, trắng trắng, trùng trùng điệp điệp đi từ đằng xa tới, động tác chậm rì rì. Người chăn dê da ngăm đen, ăn mặc hơi lôi thôi, đi giữa bầy dê, tay vung một cành cây.

A Sùng thán phục: “Nhiều dê như vậy…”

https://thuviensach.vn

Chờ bầy dê đi qua, Tưởng Tốn mới đạp ga, lại qua rất lâu, xe vào một cổng thành cổ. Trong cổng người đi đường như dệt cửi, đường phố rộng rãi, nam nữ già trẻ, có người ăn mặc bình thường, có người mặc quần áo dân tộc thiểu số, đeo đủ loại trang sức trên đầu và trang sức bạc, phần lớn đều có da rất đen.

Ven đường có người bán hàng rong bán đồ ăn. Mọi người đều đã đói. Tưởng Tốn dừng xe xong, thò đầu ra ngoài cửa sổ nhìn nhìn.

Từng củ màu nâu đen, thơm phức, là khoai tây nướng.

Tưởng Tốn hỏi: “Bán như thế nào?”

Tiếng Hán của người bán hàng khá tốt, nói: “Một đồng rưỡi một củ.”

Tưởng Tốn quay đầu hỏi người trong xe: “Các anh muốn mấy củ?”

A Sùng nói: “Tôi muốn ba củ.”

Hạ Xuyên nói: “Tùy ý.”

Tưởng Tốn hỏi người bán hàng mua năm củ khoai tây nướng, A Sùng ba củ, cô và Hạ Xuyên mỗi người một củ.

Khoai tây nướng củ to, lại dễ no, lát nữa còn phải ăn cơm.

Xe tiếp tục lên đường. Tưởng Tốn lái từ từ, hai người đàn ông lột khoai tay. Khoai tây quá nóng, A Sùng kêu la om sòm, lột một nửa đã nhét vào miệng, nói ngon không ngừng.

Tưởng Tốn nhịn không nuốt nước bọt, bên miệng đột nhiên có một thứ đồ mềm dẻo màu vàng óng, mùi thơm nức mũi.

Hạ Xuyên nói: “Ăn đi.”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn không khách sáo, đưa một tay nhận lấy. Khoai tây lột xong bỏ trong túi nilon, rất nóng, cô ăn mấy miếng là hết.

Tưởng Tốn hỏi: “Tìm chỗ ở trước hay là thế nào?”

Hạ Xuyên ngẫm nghĩ: “Ngày mai lên đường đi Mộc Khách, hôm nay ở một đêm ở đây trước.”

Sự sắp xếp này đúng như A Sùng mong muốn. Anh ta đã bố trí xong đường đi chơi buổi tối, tràn đầy phấn khởi chờ ăn xong cơm tối.

Nhưng rất nhanh, anh ta cười không nổi.

A Sùng bụm má, vẻ mặt đau khổ: “Tôi đau răng…”

Tưởng Tốn: “…”

Hạ Xuyên: “…”

Lần này A Sùng đau răng vô cùng dữ dội, đau đến mức toàn bộ thần kinh trên mặt đều đang co rút, nhịn cũng không nhịn được. Hai người còn lại hết cách, đành phải giúp anh ta tìm phòng khám bệnh.

Hỏi thăm cả buổi, đến khi trời tối mới tìm được một phòng khám nha khoa. Mấy cửa hàng xung quanh đã đóng cửa, gần đó không có người nào.

Tưởng Tốn đậu xe bên ngoài phòng khám, đi theo hai người vào trong.

Bác sĩ bảo A Sùng há miệng, kiểm tra một hồi, nói: “Cái răng sâu này của anh nghiêm trọng như vậy, sao bây giờ mới phát hiện?”

A Sùng nói: “Phát hiện từ lâu rồi.”

“Vậy sao không đi bác sĩ khám sớm một chút?”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên cười: “Cậu ta sợ nhổ răng.”

Bác sĩ khinh bỉ: “Đã là người lớn rồi, còn là một người đàn ông nữa, nhổ cái răng thì có là gì.”

Vẻ mặt A Sùng đầy đau khổ: “Có thể không nhổ răng không?”

Bác sĩ đảo đảo trong miệng anh ta, nói: “Chụp hình trước, nếu chân răng không hỏng thì có thể trám răng, bằng không thì chỉ có thể nhổ thôi.”

A Sùng gật mạnh đầu: “Trám, tôi trám răng!”

Bác sĩ bảo anh ta chụp hình, sau khi xem qua phim xác định chân răng không hỏng thì bảo A Sùng nằm xuống.

A Sùng vừa nằm xuống, bác sĩ liền bật đèn công cụ, máy móc vang rít rít.

A Sùng kinh hoàng: “Anh muốn làm gì đó!”

Bác sĩ nói: “Nạo phần răng hỏng cho anh trước, nếu không thì trám thế nào?”

Rất nhanh, A Sùng muốn la cũng không la được.

Bác sĩ nói: “Trám răng phải mấy ngày, chờ lát nữa lấy dấu răng trước. Anh muốn răng giá nào? Có loại tám trăm, loại hơn một ngàn, còn có một loại đắt nhất là bốn ngàn.”

Vẻ mặt A Sùng đau khổ.

Tưởng Tốn xem cả buổi, nói với Hạ Xuyên: “Hay là tôi đi tìm chỗ ở trước vậy, trễ quá rồi, anh ta đoán chừng mất cả nửa ngày.”

Hạ Xuyên nói: “Tôi đi chung với cô.”

https://thuviensach.vn

A Sùng trơ mắt nhìn họ đi không hề quay đầu lại, trong lòng hận đến nghiến răng.

Dưới ánh đèn, bác sĩ cười dịu dàng: “Đừng sợ đừng sợ, xong rất nhanh thôi, không đau đâu.”

***

Ra khỏi phòng khám, rốt cuộc hít thở được không khí trong lành. Hai người lên xe, Tưởng Tốn hỏi: “Muốn ở đâu?”

Hạ Xuyên cúi đầu tìm nhà trọ. Hà Xương là một thắng cảnh du lịch, nhà trọ rất nhiều, cũng có nghĩa là ngày nghỉ lễ khách du lịch cũng rất nhiều. Anh gọi điện thoại hỏi phòng, đối phương đã đầy khách.

Tưởng Tốn lái xe chậm rãi, một lát sau, chờ Hạ Xuyên gọi ba cú điện thoại mới tìm được một nhà trọ.

Hạ Xuyên nói: “Ở gần Hạc Hồ.”

Hạc Hồ cũng không xa lắm. Ở đó nhiều dốc, bao một vòng quanh hồ, đi xe đạp cũng cần mấy tiếng, cho nên rất nhiều thanh niên sẽ tới đây rèn luyện thân thể, khách du lịch cũng sẽ thuê một chiếc xe đạp.

Tưởng Tốn đi theo hướng dẫn chỉ đường của di động. Cô còn phải nhìn đường nên hỏi Hạ Xuyên: “Quẹo trái hay phải?”

Hạ Xuyên nhìn hướng dẫn: “Quẹo trái.”

Tưởng Tốn quẹo trái, Hạ Xuyên hỏi cô: “Ăn cơm trước?”

Tưởng Tốn suy nghĩ một chút: “Cũng được, A Sùng thì sao?”

Hạ Xuyên nói: “Cái răng đó của cậu ta cũng không ăn cơm nổi.”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn cười. Xa xa có quán cơm, bảng hiệu sáng đến rất bắt mắt, cô lái về phía đó.

Đến gần, Hạ Xuyên cởi dây an toàn, Tưởng Tốn lại xoay tay lái một cái, đi thẳng tới, không lái về phía quán cơm.

Hạ Xuyên hỏi: “Sao vậy?”

Tưởng Tốn nắm tay lái, đưa một tay kéo phanh tay.

Phía trước là xuống dốc, tốc độ xe tăng nhanh.

Xung quanh đều là người đi đường. Vừa rồi người còn ít, người ở đây lại ngày càng nhiều. Tưởng Tốn nhìn đằng trước, vẻ mặt lạnh lùng, không chút hoang mang bật đèn, không nhìn ra khác thường.

Hạ Xuyên cúi đầu nhìn, nhìn thấy chân trái của cô đang liều mạng đạp phanh.

Xe đi thẳng tới, càng lúc càng nhanh.

Người vẫn nhiều, xe cũng nhiều, khắp nơi toàn là khách du lịch, còn có rất nhiều dân địa phương, xa xa đã có thể nhìn thấy hồ. Một hàng thanh niên đạp xe đạp chuyện trò vui vẻ đi thẳng tới. Tưởng Tốn điềm tĩnh như thường, lái vững vàng, sượt qua họ.

Đi lên trước nữa vẫn là người, khách du lịch, tình nhân, trẻ em, người này tới người kia, kết bè kết đội, giống như đã hẹn trước vậy.

Dốc dài, phía trước có một khúc cua lớn.

Không có cách nào giảm tốc độ, cũng không có một chỗ trống, thứ chờ họ sau khúc cua lớn có lẽ vẫn là dốc.

Tưởng Tốn nói: “Nhảy khỏi xe.”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên không nhúc nhích.

Tưởng Tốn lạnh giọng: “Nhảy mau!”

Hạ Xuyên mở miệng: “Tôi lái, cô nhảy.”

“Tôi bảo anh nhảy!”

Hạ Xuyên trầm giọng: “Nhìn đường, chuẩn bị!”

Anh rướn người qua, cởi dây an toàn của Tưởng Tốn. Tưởng Tốn không đưa tay ra được, dùng khuỷu tay huých anh: “Con mẹ nó anh có bệnh à, tôi bảo anh nhảy!”

Dây an toàn buông ra, Hạ Xuyên nắm tay lái.

Trên tay lái, một bàn tay lớn, hai bàn tay nhỏ, một đen một trắng, như đã từng quen biết.

Tưởng Tốn nhớ tới, hôm trên đường đồi núi ở núi Minh Hà, một màn này cũng từng xảy ra. Khi đó cô cố ý, anh thuận thế làm. Anh khống chế tay lái, sức cô không chống lại nổi anh, khi đó bên cạnh là rừng trúc.

Bây giờ, xung quanh toàn là người và xe.

Phía trước không có xe tới, Hạ Xuyên mở cửa xe bên cô ra, một tay khống chế tay lái, một tay đè vai cô, dùng sức đẩy một cái: “Nhảy!”

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 34

Hạ Xuyên nói: “Nhảy!”

Tưởng Tốn nắm lấy cửa giữ vững thân thể, la to: “Anh nhảy cho tôi!”

“Đồ đàn bà lắm mồm cái rắm!”

Tốc độ xe không khống chế được, vừa quẹo qua một khúc cua lại thêm một sườn dốc. Hai người gắt gao vịn tay lái, ai cũng không chịu nhường, càng không thể nhảy cùng lúc.

Xe mất khống chế sẽ đụng người đi đường, người già, trẻ nhỏ, tình nhân, mấy người có thể tránh, ai cũng không thể buông tay.

Tưởng Tốn la: “Tôi là tay đua ——”

“Cút đi!”

Mặt Tưởng Tốn đỏ lên: “Anh tỏ oai phong cái rắm!”

Thân xe đang lắc lư, bên cạnh có người đi đường tránh sang một bên, nói nhảm tiếp thì ai cũng không cần chờ ngày mai.

Hạ Xuyên chợt túm lấy nón áo phao lông của cô, trùm vào đầu cô, nhìn chuẩn khoảng trống không có xe, đè vai cô, dốc sức đẩy ra ngoài.

Tưởng Tốn la một tiếng, chỉ nghe thấy câu cuối cùng truyền đến trong cơn gió lao nhanh: “Đồ đàn bà!”

https://thuviensach.vn

Xe lao về phía trước, Tưởng Tốn chỉ kịp nhìn thấy đuôi xe. Cô ngã rầm xuống đất, nón bảo vệ đầu, lăn mấy vòng, đau đến thở không ra hơi, tim gan ruột phổi đều sắp nôn ra ngoài.

Bên cạnh có mấy người vây lại đỡ cô dậy: “Cô không sao chứ?”

“Xảy ra chuyện gì vậy, có cần báo cảnh sát không?”

“Chiếc xe vừa rồi, mau mau, bảng số xe, báo cảnh sát!”

“Đưa đến bệnh viện trước đã!”

Tưởng Tốn cắn răng bò dậy, không nói nên lời. Cô xua tay, lảo đảo chạy về phía trước.

Tiếng còi xe chói tai ngày càng xa, là xe cô, người đó đã cướp tay lái của cô, tàn nhẫn đẩy cô ra ngoài.

Cô là một tay đua, bắt đầu từ khi đến tuổi lấy bằng lái, cô chưa từng rời khỏi xe. Cô từng lái qua sa mạc, lái qua cao nguyên, cuộc thi đấu hơn mười ngày, mỗi ngày lái hai mươi tiếng, chỉ có thể uống nước ăn bánh mì, cô chưa bao giờ rời nơi thi đấu, đường có xấu hơn đi nữa thì cô cũng xông tới như vậy. Tất cả đàn ông đều trầm trồ khen ngợi, không ai xem cô như phụ nữ, càng không có ai sẽ coi thường cô.

Không ai sẽ la đồ đàn bà với cô!

Tưởng Tốn cắn răng, liều mạng xông về phía trước, nón bị gió thổi rơi, mái tóc dài hất lên trong gió đêm, cái bóng kéo dài dưới đèn đường, tựa như sắp bay lên.

Hướng xe lái qua, tiếng còi dồn dập cảnh báo, mọi người đều tránh sang một bên.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn đã nhìn thấy vùng hồ lớn, gió rét thấu xương gào thét vù vù, tiếng còi ré dài trong không khí, chiếc xe màu trắng né người đi đường, xông vỡ rào chắn.

Cách rào chắn ba mét, trống không, hướng về Hạc Hồ, tốc độ xe yếu đi, đối diện hướng đầu xe, một đứa trẻ ngồi xổm đứng lên, ngơ ngác nhìn chiếc xe xông về phía cậu.

Xe đột ngột đổi hướng.

Dưới bầu trời đêm, Hạc Hồ bình lặng nổi bọt sóng, chiếc xe màu trắng rơi nghiêng xuống.

Một đám người tràn tới, một bà mẹ hét lên ôm lấy đứa bé đó.

Tưởng Tốn chạy nhanh, gió lớn làm xáo trộn tiếng kêu la của cô, mọi người hờ hững.

Chạy đến rồi, cô thở hổn hển, cúi đầu nhìn, chỉ có một góc xe màu trắng lộ ra trên mặt hồ, không có người.

Cô siết chặt nắm đấm, một khoảng tối đen dưới mí mắt. Trong đêm tối, tiếng gió, tiếng sóng nước, tiếng người, tất cả âm thanh chen vào nhau.

Tưởng Tốn nhảy xuống.

Nước hồ lạnh như băng, xe cô lẳng lặng chìm ở nơi ấy, trôi lơ lửng chậm rãi theo nước. Cửa xe mở, người bên trong ngã trên ghế lái. Cô bơi tới, nắm cánh tay người đó, không kéo được.

Cô ôm chân anh, dùng sức lần nữa, người đó dường như đã khôi phục ý thức, mở mắt ra.

Mái tóc đen như rong biển trôi lững lờ, người phụ nữ trước mắt hơi phồng hai má, nhìn anh không chớp mắt.

https://thuviensach.vn

Cô đang nói, anh có thể nghe được.

Anh bơi ra theo cô, ý thức lại bắt đầu mơ hồ.

Một bàn tay nhỏ nắm lấy anh.

Cô đến bên cạnh anh, lộn qua người anh, ôm cổ anh, dùng sức bơi về phía trước.

Đáy hồ yên lặng không có âm thanh.

"Ào ào ——"

"Lên rồi! Lên rồi kìa!" Đám người kêu la om sòm.

"Cảnh sát vẫn chưa tới! Xe cấp cứu thì sao! Xe cấp cứu!"

"Một người mau xuống kéo họ lên đi!"

Hai thanh niên nhảy xuống.

Tưởng Tốn mệt lả, ướt sũng được bế lên đê, sắc mặt trắng bệch, ngực hơi phập phồng, không có tí sức nào.

Xe cấp cứu vẫn chưa tới, Hạ Xuyên được đặt nằm ngang dưới đất, hôn mê bất tỉnh. Một đám người vây quanh anh, nói ríu rít không ngừng, không ai biết cấp cứu, nhìn suông lo lắng suông.

Tưởng Tốn thở hổn hển, chống đất gắng sức đứng lên. Người bên cạnh đỡ cô: "Cô ngồi một lát trước đã, xe cấp cứu tới nhanh thôi!"

Tưởng Tốn nói một cách yếu ớt: "Không sao."

Cô đến bên cạnh Hạ Xuyên, quỳ xuống, dò cổ anh, sau đó bắt đầu làm hồi phục tim phổi, nhấn mấy cái, rồi hô hấp nhân tạo cho anh.

https://thuviensach.vn

Người xung quanh nói: “Chờ xe cấp cứu tới đi, cô nghỉ một lát trước đi đã!”

“Anh ta còn thở không?”

“Ai lấy cái áo tới khoác cho cô bé này đi, cô ấy lạnh đến tím mặt rồi!”

Áo rất nhanh tới, choàng lên vai Tưởng Tốn. Tưởng Tốn không có thời gian để ý, cúi người hô hấp nhân tạo cho Hạ Xuyên, cả buổi không có động tĩnh. Mắt cô đỏ bừng, giọng căm hận mắng nhỏ: “Đồ vô dụng!”

Lại cúi đầu, kề lên miệng, thở mạnh một hơi cho anh. Người dưới đất ưỡn người một cái, ho ra nước, từ từ mở mắt.

Tưởng Tốn thở phào nhẹ nhõm, tê liệt ngồi trên đất, hết cả sức. Hạ Xuyên nhìn cô một hồi mới quay đầu lại.

Hai người đều không có sức nói chuyện, bên tai chỉ có tiếng người ong ong.

Xe cảnh sát và xe cấp cứu chạy tới, nhân viên đang cố gắng vớt xe.

Tưởng Tốn không sao, cô không chịu đi, nhân viên y tế khuyên cô: “Sao có thể không sao chứ. Cô nhảy xuống hồ, ban nãy mấy người kia còn nói trước đó cô ngã từ trên xe xuống, nhất định phải đi kiểm tra. Bây giờ cô cảm thấy không sao, có thể ngã gãy xương mà cô cũng không phát hiện.”

Tưởng Tốn nói: “Tôi thực sự không sao, cô lo cho người kia là được rồi.” Cô chỉ ngay vào Hạ Xuyên.

Hạ Xuyên choàng tấm chăn, tay bưng ly nước nóng, đang nói chuyện với cảnh sát. Hai người họ ngồi song song trên tấm ván sau xe cấp cứu, ngón tay cô thiếu chút nữa thì chọc vào mặt anh.

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên nhét ly nước vào tay cô, tiếp tục nói với cảnh sát: “Chính là như vậy, hệ thống phanh xe hỏng toàn bộ.”

Cảnh sát hỏi: “Trước đó không phát hiện ư? Hỏng giữa đường sao?”

Tưởng Tốn bưng ly nước nóng hổi, trả lời: “Trước đó không phát hiện, chờ đến khi dừng xe mới phát hiện.”

Các cảnh sát thì thầm với nhau một hồi, lại nói: “Hỏng toàn bộ… Tình huống này thật đúng là chưa gặp phải bao giờ. Hai người có đắc tội với ai không?”

Nói đến trọng điểm, Tưởng Tốn nói: “Không có.” Trả lời xong nhìn về phía Hạ Xuyên.

Hạ Xuyên dường như suy tư một chút, nói: “Trước đó có chiếc xe từng đi theo chúng tôi, bảng số Hồ Bắc, bảng số xe là…”

Anh nói bảng số xe, nhưng không nhắc đến việc có đắc tội với ai hay không. Nói xong, cảnh sát đi tìm đám đông xung quanh tìm hiểu tình hình, nhân viên y tế lại khuyên họ lên xe.

Hạ Xuyên đứng lên, nói: “Đi bệnh viện.”

Tưởng Tốn nói: “Anh đi đi, tôi chờ ở đây.”

“Chờ cái gì, chiếc xe đó của cô vớt lên thì cũng bỏ đi rồi.”

Tưởng Tốn nổi cáu: “Xe tôi bỏ đi là trách nhiệm của ai!”

“Tôi đền cho cô, bây giờ đi bệnh viện cho tôi!”

“Không đi!”

Hạ Xuyên lôi cô, Tưởng Tốn hất ra: “Không đi!”

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Hạ Xuyên không tốt: “Đầu óc cô nước vào à?”

Tưởng Tốn thở hổn hển, nhìn bên kia vớt xe, một lát sau mới nói: “Túi của tôi còn ở trong xe.”

“Chỉ mấy cái quần lót rách đó!”

Tưởng Tốn trừng anh, cắn răng: “Gần hai mươi ngàn để hết trong xe!”

Hạ Xuyên sửng sốt một lúc, nói: “Cô luôn mang theo túi giấy kraft ư?”

“Ừm.”

Hạ Xuyên nói: “Tôi đền tiền cho cô.”

“Tôi muốn tiền của tôi.”

“Tôi đã nói là đền cho cô!”

“Tôi đã nói là tôi muốn tiền của tôi!”

Hạ Xuyên lôi cô dậy: “Đồ thần kinh, đi bệnh viện!”

Tưởng Tốn hất tay anh, la lớn: “Buông ra, anh tự đi đi!”

“Muốn bao nhiêu thì cô ra giá đi!”

“Đó là tiền phúng điếu của mẹ tôi, không giống nhau! Đó là tiền của mẹ tôi!” Mắt Tưởng Tốn đỏ bừng, “Mẹ nó anh tỏ anh hùng cái gì, tôi lái xe tuyệt đối sẽ không lái xe xuống hồ! Đó là tiền phúng điếu của mẹ tôi, tôi chỉ có một thứ này, anh đền nổi không, anh đền nổi cái rắm!”

Lúc cô nhớ người sẽ đếm tiền một lần, lúc đếm tiền sẽ nghĩ đến lúc mẹ hấp hối. Trên đời này cô không còn người thân nào nữa. Người đi rồi, chỉ còn lại chút tiền này làm bạn với cô.

https://thuviensach.vn

Cô không biết người khác sống vì cái gì, cô vì tiền mới có thể sống, nếu không thì cô không biết cô còn làm được những gì.

Bây giờ toàn bộ số tiền đó đều rơi xuống hồ vì người đàn ông này.

Tưởng Tốn hung hăng hất tay anh ra, ly nước rơi xuống đất, nước nóng văng khắp nơi, hơi nóng tan đi trong nháy mắt.

Hạ Xuyên trầm mặc nhìn cô một hồi, không nói gì. Qua một lúc, anh nhặt ly nước lên, trả lại cho người đưa nước cho họ trước đó.

Đi lại bên cạnh Tưởng Tốn, anh bảo xe cấp cứu đi trước, nhân viên y tế hỏi liên tục: "Hai người không lên xe cấp cứu thật sao? Chắc chắn không đến bệnh viện kiểm tra một chút?"

Hạ Xuyên nói: "Không đi nữa, làm phiền các anh rồi."

Quần áo trên người ướt hết. Hạ Xuyên còn đỡ vì anh luôn chịu lạnh, Tưởng Tốn thì lạnh đến mức tím tái cả mặt. Hạ Xuyên bắt một chiếc taxi, bảo xe đậu tại chỗ tính cước, bật sưởi ấm, nhét Tưởng Tốn vào.

Tưởng Tốn căng thẳng với anh một lúc, quả thực đã mệt, ngồi vào trong xe. Hạ Xuyên lấy hộp khăn giấy trên xe taxi, rút một hơi mười mấy tờ, ném hết lên người Tưởng Tốn. Tưởng Tốn lau mặt và cổ, thực ra đã khô từ lâu. Cô lại lau quần áo, áo phao lông mặc còn thua cả cởi.

Tưởng Tốn cởi áo phao lông, bên trong chỉ còn lại một chiếc áo len cổ chữ V, hơi mỏng, đang dính sát vào người cô.

Hạ Xuyên nhìn cô một lúc, nhắm mắt dựa vào lưng ghế, hỏi: "Khẳng định không bị thương?"

Tưởng Tốn nói: "Không bị thương." Khựng lại, "Anh thì sao?"

"Không bị thương."

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn nói: “Anh đã có thể ngất đi trong hồ, một mình tôi ở đây không sao đâu, anh đi đi.”

Hạ Xuyên không để ý tới cô, luôn nhắm mắt, dường như rất mệt.

Tưởng Tốn nhìn anh, biết anh không ngủ, nói: “Sao ban nãy anh không nhảy khỏi xe?”

Hạ Xuyên thoáng khựng lại: “Không kịp.”

Tưởng Tốn nói: “Vừa rồi lúc anh xông vỡ rào chắn là có thể nhảy.”

Hạ Xuyên nói một cách hờ hững: “Ờ.”

Tưởng Tốn cười một tiếng: “Yếu.”

Hạ Xuyên liếc cô: “Yếu cái gì?”

Tưởng Tốn không trả lời. Hạ Xuyên nhìn cô một hồi cũng cười. Trong xe ấm áp, đã không còn lạnh đến thế.

Bên đê hò reo một tiếng, một chiếc xe màu trắng phá vỡ mặt nước. Tưởng Tốn lập tức mở cửa xe chạy về phía đó.

Xe coi như bỏ đi, điện thoại di động của cô cũng mất, vali mất một cái, ba lô vẫn còn, ngâm nước nên trọng lượng tăng gấp đôi, túi giấy kraft bên trong cũng bình yên vô sự, mười ngàn tiền mặt thiếu chút nữa là thành giấy vụn.

Tưởng Tốn ôm cái túi vào lòng, bên kia Hạ Xuyên lại nói mấy câu với cảnh sát rồi mới vẫy tay một cái với cô.

Hai người quay lại taxi, nhà trọ ở gần đó, không bao lâu là tới.

https://thuviensach.vn

Họ trễ mấy tiếng so với thời gian đặt trước, nhà trọ chỉ còn lại một phòng.

Ông chủ nói: “Tôi tưởng hai người không tới đấy. Bây giờ đã gần mười hai giờ, ban nãy có người cần nên tôi đã cho người ta một phòng. Bây giờ còn lại một phòng, hay là hai người tạm đỡ một đêm?”

Tưởng Tốn không phản đối, Hạ Xuyên móc ví tiền ướt sũng ra đăng kí.

Điện thoại di động của hai người đều mất, Hạ Xuyên không nhớ số của A Sùng, tạm thời không có cách nào liên lạc với anh ta. Thời gian cũng không còn sớm, đoán chừng phòng khám đã đóng cửa, anh chỉ có thể đi tìm người vào ngày mai.

Tưởng Tốn bật điều hòa, hỏi anh: “Anh có tắm không?”

Hạ Xuyên nói: “Cô trước.”

Tưởng Tốn suy nghĩ một chút: “Anh trước đi.”

Cô mở ba lô, toàn bộ đồ bên trong ướt sũng, quần lót đã có thể vắt ra nước. Cô lấy túi giấy kraft ra, cẩn thận lấy tiền giấy bên trong, trải hai cái khăn dưới đất, bóc từng tờ ra để lên.

Hạ Xuyên nhìn cô một hồi, cười một tiếng, mở vali, bên trong chỉ còn lại bình thủy và bộ đun nước nhúng chìm, còn có dao cạo râu, bàn chải đánh răng, khăn mặt và đồ lót của A Sùng.

Anh ngồi xổm một lát, hai tay trống trơn đi vào nhà tắm.

Mười lăm phút sau, Hạ Xuyên tắm xong đi ra, chỉ quấn một cái khăn tắm trên thắt lưng, nói: “Nước không nóng lắm.”

“Ờ.” Tưởng Tốn vẫn đang phơi tiền.

https://thuviensach.vn

Tiền giấy vẫn còn một xấp, cô để lên khăn mặt, nói: “Đừng đụng đến.”

Hạ Xuyên cúi đầu liếc một cái: “Tôi giúp cô?”

Tưởng Tốn suy nghĩ một chút: “Cẩn thận chút, dễ kéo rách đó.”

Tưởng Tốn vào nhà tắm, đóng cửa lại.

Đây là phòng đơn giường lớn, giường ngay chính giữa, không có cửa sổ nên phòng này không có ai đặt.

Nhà tắm ở bên phải giường, cửa lùa kình mờ, bồn cầu gần cửa, vòi sen ở đối diện, hướng đối diện với cửa.

Bên cạnh là cánh cửa sổ nhỏ, đã dán giấy màu.

Tưởng Tốn đứng trước cửa một hồi, quay đầu liếc nhìn bên ngoài. Bên ngoài ánh đèn rất mờ, chỉ có một cái đèn tiết kiệm năng lượng, nhìn ra ngoài, mơ mơ hồ hồ, dường như có một bóng người, cách cái giường, ngồi đưa lưng về phía nhà tắm.

Tưởng Tốn thu tầm mắt, cởi áo len, rồi cởi quần jean. Cô còn mặc áo giữ nhiệt, ướt sũng dính vào người, sau khi cởi ra rốt cuộc thoải mái không ít.

Còn lại áo ngực và quần lót, cô đứng một hồi, cởi cùng lúc. Lúc tắm cô luôn đưa lưng về phía cửa. Dầu gội đầu và sữa tắm là một. Cô nặn ra thoa, không khom lưng lắm, cố gắng hết sức nhấc chân lên thoa.

Cô tắm hơi lâu. Tóc dài tắm phiền phức, lược của nhà trọ nhỏ nên cũng không dễ chải.

Tắm xong, cô lau lau đầu, mới phát hiện trong đây không có máy sấy tóc.

https://thuviensach.vn

Quần áo đều ướt, không có cái nào mặc được. Cô quấn khăn tắm, khăn ngắn ngủn, chỉ đến nửa đùi.

Cô mở cửa nhà tắm. Hạ Xuyên ngồi trên tủ đầu giường, vò một hộp thuốc lá.

Anh cười cười với cô: “Ướt rồi, không hút được.”

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 35

Tưởng Tốn nhìn thẳng đi tới trước tủ tivi, nói: “Ờ, ở đây chắc có bán.”

“Không ra ngoài được.” Không có quần áo để mặc.

Tưởng Tốn “Ừm” một tiếng, mở ngăn kéo tìm máy sấy tóc. Ngăn kéo đầu tiên không có, cô lại mở cái bên cạnh, cũng không có. Cô cúi người, mở ngăn tủ phía dưới.

Chân Tưởng Tốn dài, đều thẳng tắp, vừa khom một cái, khăn tắm rút lên trên một chút, bắp đùi trắng nõn chỉ che chút xíu. Hạ Xuyên bóp hộp thuốc lá, tầm mắt dừng trên mái tóc ướt rượt của cô, nói: “Vẫn chưa ăn tối, kêu thức ăn ngoài nhé?”

Tưởng Tốn đưa lưng về phía anh, lại mở một cái ngăn kéo: “Trễ thế này mà còn thức ăn ngoài?”

“Mì ăn liền?”

Tưởng Tốn suy nghĩ một chút: “Thôi đi.”

Tìm được máy sấy tóc, cô lại đi vào nhà tắm, không bao lâu lại đi ra, cắm đầu cắm máy sấy vào ổ cắm bên tivi.

Hạ Xuyên vẫn ngồi trên tủ đầu giường, nhìn cô đăm đăm.

Tưởng Tốn nói: “Trong nhà tắm không có ổ điện.”

“Ờ.”

https://thuviensach.vn

Máy sấy tóc vang lên vù vù. Cô đứng nghiêng, vò tóc một cách chậm rãi, chỗ khăn tắm không che kín trắng như tuyết, chỗ khăn tắm che lồi lõm có thiện cảm.

Cô sấy một bên xong rồi sấy bên kia, tóc ướt một nửa dính vào mặt cô. Hạ Xuyên nhớ tới rong biển nhìn thấy mấy tiếng trước, đen nhánh tỏa sáng, kéo dài trong nước, tựa như có sức sống vô hạn.

“Nhìn cái gì? Tiền làm xong cả rồi?”

Tưởng Tốn lười biếng dựa vào tủ tivi, khóe mắt hờ hững quét anh một cái, không dừng tay, vẫn đang sấy tóc.

Hạ Xuyên dựa vào bức tường sau lưng, nói: “Chưa.”

Tưởng Tốn nghe không rõ, tạp âm quá lớn. Cô tắt máy sấy tóc, nghiêng đầu nhìn về phía Hạ Xuyên: “Anh nói cái gì?”

Hạ Xuyên cầm lấy một xấp tiền để bên cạnh, vỗ vỗ nói: “Vẫn chưa.”

Xấp tiền đó, lúc cô đi tắm dày bao nhiêu thì bây giờ vẫn dày bấy nhiêu.

Tưởng Tốn nói: “Nãy anh đang làm cái gì đó?”

Hạ Xuyên thờ ơ nói: “Không làm gì cả.”

Tưởng Tốn hừ một tiếng, bật máy sấy tóc sấy thêm một lúc. Sức gió quá nhỏ, rất lâu mới sấy khô một nửa. Hạ Xuyên bật tivi, hơn mười hai giờ, toàn bộ là mấy chương trình chiếu lại, chẳng có gì hay.

Tưởng Tốn để máy sấy tóc xuống, đi thẳng về phía anh, che tivi. Ánh đèn trong phòng mờ, ánh sáng tivi sáng hơn chút, giờ phút này đang lóe lên sau lưng cô như đốt pháo hoa.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn đứng vững trước mặt anh, xòe tay ra: “Đưa đây.”

Cái khối trước ngực cô ướt cả, bó quá chặt, cái đường kia như ẩn như hiện. Hạ Xuyên vỗ vỗ xấp tiền, cười một cái, chờ một lúc mới đưa cho cô.

Tưởng Tốn ngồi xổm xuống, tiếp tục công việc trước đó. Hạ Xuyên không nhúc nhích, vẫn ngồi trên tủ đầu giường xem tivi.

Ngồi xổm quá mệt, Tưởng Tốn kéo một cái gối ném xuống đất, khoanh chân ngồi xuống, kiên nhẫn trải từng tờ tiền một. Tóc cô xõa hết xuống vai và sau lưng, còn có ngực, phần trắng ẩn nấp dưới mái tóc đen giống như trứng bóc vỏ.

Thì ra thực sự có màu sắc giống như trứng bóc vỏ.

Hạ Xuyên hỏi: “Trước đây cô lái xe việt dã ư?”

Tưởng Tốn đưa lưng về phía anh, cách anh hai bước chân, nói: “Ừm.”

“Lái mấy năm?”

“Chưa tính bao giờ.”

“Sao không lái nữa?”

“Quá mệt mỏi.”

Một lát sau, Hạ Xuyên lại hỏi: “Từng đi thi đấu ở những chỗ nào?”

“Nhiều lắm.” Tưởng Tốn suy nghĩ một lúc, “Trong nước ngoài nước đều có, chạy theo đoàn xe.”

“Argentina?”

Tưởng Tốn quay đầu nhìn anh một cái, tầm mắt vừa vặn đối diện bụng dưới của anh, ở đó quấn khăn tắm, bắp thịt hông căng chặt.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn nói: “Anh còn tìm hiểu mấy việc này sao?”

Hạ Xuyên hỏi: “Từng lái qua sa mạc Atacama?”

“Từng lái qua, cuộc thi cuối cùng của tôi là ở đó.” Đã chạy tám mươi giờ năm mươi tám phút ba giây.

“Thi đấu kiếm được bao nhiêu?”

Tưởng Tốn trả lời: “Tạm được, tiền thưởng không nhiều, tiền khác nhiều.”

Trải tờ tiền cuối cùng xong, Tưởng Tốn ôm quần áo ướt vào nhà tắm.

Cửa kính mờ không đóng, cô đứng trước bồn xả quần áo, nói: “Nếu anh rảnh thì giúp giăng dây nilon đi.”

Dây nilon cũng ướt sũng nhưng vẫn dùng được. Phòng không có cửa sổ, cũng không có mắc áo có thể di chuyển. Hạ Xuyên đi vào nhà tắm, buộc một đầu dây nilon vào cửa sổ, đầu kia buộc vào giá treo khăn phía trên bồn cầu.

Nhà tắm rất nhỏ, giữa bồn cầu và bồn rửa mặt là khoảng cách hai người. Tưởng Tốn cúi đầu giặt đồ, người phía sau thắt nút trên giá treo khăn, thắt xong, kéo một cái để thử lực.

Hạ Xuyên lại quấn thêm mấy vòng, buộc “dây phơi đồ” này thật chặt, “Sang thử xem.”

Tưởng Tốn treo áo giữ nhiệt lên, dây phơi đồ rơi thấp xuống, Hạ Xuyên lại quấn thêm mấy vòng.

Tưởng Tốn cũng treo mấy cái quần lót lên.

https://thuviensach.vn

Quần lót là cái mua ở siêu thị, cô tiện tay lấy một hộp, lúc đó không nhìn kĩ, mua về mới phát hiện mấy cái quần đó đều có hoa nhỏ li ti.

Một cái quần màu đen treo bên cạnh cái có hoa nhỏ li ti, lưng thấp mặt bóng, phong cách khác hẳn.

Hạ Xuyên vẫn ở bên cạnh: "Có treo áo len và áo khoác không?"

Tưởng Tốn nói: "Không treo."

Vậy thì không cần thêm dây nilon nữa. Hạ Xuyên liếc dây phơi đồ một cái, nói: "Sở thích của cô rất phong phú."

"Tàm tạm, không thể nào chỉ một loại." Cô hỏi, "Anh không giặt đồ anh à?"

Hạ Xuyên nói: "Lười giặt, đã mấy giờ rồi."

"Ngày mai tìm A Sùng thế nào?"

"Đến phòng khám."

Tưởng Tốn "Ờ" một tiếng, lấy bàn chải đánh răng đánh răng. Hạ Xuyên bóc bàn chải đánh răng của nhà trọ. Hai người đứng bên bồn, một trước một sau súc miệng. Kem đánh răng là Lưỡng Diện Châm, nhãn hiệu rất rẻ, mùi vị bình thường. Tóc Tưởng Tốn rũ xuống, cô nắm lấy, cúi đầu khạc nước. Người phía sau đột nhiên mở miệng: "Cô có kẻ thù không?"

Tưởng Tốn nói một cách hờ hững: "Anh nên nghĩ thử mình có mấy kẻ thù đi."

Người phía sau không nói gì, Tưởng Tốn lại đánh mấy cái, rồi súc miệng tiếp.

Một lát sau: "Chỉ một người."

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn mở vòi nước, hỏi: “Có liên quan đến người anh tìm lần này?”

“Không nhất định, chúng tôi tới làm gì không để cho người khác biết.”

“Vậy lần này là xảy ra chuyện gì?”

“Gặp ma.”

Tưởng Tốn cười lạnh: “Biết đâu dọc đường anh gặp ai đó, để lộ tin tức rồi.”

Người phía sau không lên tiếng, dường như đang suy nghĩ.

Tưởng Tốn súc miệng: “Tôi thì gặp xui.”

“Sợ rồi?”

“Sợ cái khỉ.” Tưởng Tốn rửa bàn chải đánh răng, nói, “Táy máy tay chân trên xe tôi, đừng để tôi bắt được!”

Người phía sau đánh răng xong cũng không đi. Tưởng Tốn không quay đầu, cũng không nhìn qua gương, người đó ở ngay sau lưng cô, không cần nhìn cũng có thể cảm nhận được.

Cô cất bàn chải đánh răng xong, người đó nói: “Bọt kem đánh răng chưa sạch.”

Tưởng Tốn soi gương, trong gương, cô trùm khăn tắm, trước ngực lõm một đường, trên xương quai xanh có một nốt ruồi đen nho nhỏ. Người phía sau trần nửa thân trên cường tráng, hơi cúi đầu, nhìn cô chằm chằm.

Bọt kem đánh răng dính trên khóe miệng cô, chỉ có một chút, không hề rõ ràng.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn dùng ngón tay lau một cái, mở vòi nước rửa sạch. Người phía sau chống hai tay lên cạnh bồn, thấp giọng hỏi: “Đêm đó say ư?”

Tưởng Tốn nhìn nhìn bàn tay hai bên trái phải, hỏi: “Đêm nào?”

“Đêm nào cô còn từng uống rượu?”

“À.” Tưởng Tốn nói, “Say rồi.”

“Ồ.” Hạ Xuyên cười một tiếng bên tai cô, “Còn nhớ cái gì?”

“Không biết.”

Hạ Xuyên nói: “Giả vờ.”

Tưởng Tốn nói: “Anh yếu (1).”

Hạ Xuyên dùng sức bóp eo cô. Tưởng Tốn vịn bồn rửa mặt, hừ cười một tiếng: “Ý tôi là anh giả dối (2).”

(1) Nguyên gốc là 虚 (hư): giả dối, giả tạo, yếu ớt,… (2) nguyên gốc là 虚假 (hư giả): giả dối, giả tạo.

“Giả chỗ nào?”

Giả chỗ nào ư? Cả người đều giả, vốn có thể nhảy khỏi xe, vì tránh đứa bé kia mà cả người lẫn xe rơi xuống hồ. Tưởng Tốn nói: “Chỗ nào cũng giả, giả dối!”

Hạ Xuyên cười cười, bóp eo cô: “Cô không giả, cô còn rất vĩ đại.” Vừa xua anh xuống xe, vừa nhảy xuống hồ cứu người, thật không giống một cô gái!

Tưởng Tốn nói: “Không thể sánh với người trọng nam khinh nữ.”

“Khen tôi sao?” Tay Hạ Xuyên từ từ hướng lên trên.

https://thuviensach.vn

“Không khen, tôi nói anh yếu còn gì.”

Hạ Xuyên đi từng chút một lên dọc theo eo cô, siết cánh tay cô, đẩy về trước một cái: “Yếu ư?”

Tưởng Tốn bổ nhào ra trước, nắm chặt bồn rửa mặt. Cô hừ một tiếng, bên tai nghe thấy: “Cô không yếu? Không muốn ư?”

Cô bị xoay người lại, người kia cúi đầu hôn cô. Cô né tránh, bị anh đuổi theo, khăn tắm rơi xuống, ngực cô bị bóp đau, nhíu mày đẩy anh ra. Anh xốc khăn tắm lên, chui từ dưới vào, dùng sức bóp mông cô.

Cô không mặc gì cả.

Hạ Xuyên bấu eo cô, nhấc cô lên bồn rửa mặt, ngậm ngực cô, hỏi: “Yếu ư?”

Cô ngửa ra sau, chống bồn rửa mặt, không thể nói chuyện, hừ một tiếng. Người đó lại kéo cô ra trước, cô bị buộc ôm cổ anh.

Anh lại hôn cô, hai chân Tưởng Tốn kẹp anh.

Anh cởi khăn tắm của cô, hai vòng tròn kia đều rơi vào trong tay anh. Anh cắn miệng cô: “Có muốn không?”

Tưởng Tốn nói: “Muốn thì thế nào, không muốn thì thế nào?”

Anh ôm cô một cái: “Giống nhau!”

Tưởng Tốn kẹp chặt anh, bị anh dẫn ra khỏi nhà tắm, đè lên giường. Cô hừ một tiếng: “Anh hỏi cái rắm!”

Hạ Xuyên cười, lòng bàn tay đi vào giữa hai chân cô. Không bao lâu, cô run lên, Hạ Xuyên bẻ mặt cô, nhìn nét mặt cô, hô hấp nặng nhọc phả hết lên mặt cô.

https://thuviensach.vn

Tivi đang chiếu tin tức buổi tối, gần hai giờ.

Tưởng Tốn ôm cổ anh, kẹp chặt tay anh. Cô không thể chống đỡ bao lâu nữa. Hạ Xuyên hôn bên miệng cô, rất nhanh tách chân cô ra. Cô bắt lấy cánh tay anh, nhíu mày, ánh mắt còn tan rã, giọng nói vô lực: “Đau.”

“Bao lâu không làm rồi? Hửm?” Hạ Xuyên đang thử.

Tưởng Tốn nói: “Trên người đau.”

Cánh tay đau, lưng đau, eo đau, cô bị người ta đẩy từ trên xe xuống đất, không phải làm bằng sắt, bây giờ toàn bộ những chỗ này đều đau, cô muốn chịu đựng cũng không chịu đựng được.

Hạ Xuyên chống bên đỉnh đầu cô, thở hổn hển, đôi mắt đỏ ngầu nhìn cô hồi lâu, nói một cách hung ác: “Mẹ nó cô thật lòng đó à?”

Tưởng Tốn đẩy mặt anh ra: “Cút đi!”

Hạ Xuyên nằm xuống bên cạnh, thở hổn hển hai giây, rất nhanh lật người cô lại. Tưởng Tốn cho rằng anh vẫn còn muốn, tức giận nói: “Anh dám!”

Hạ Xuyên vỗ mông cô một cái, lạnh giọng: “Đứng lên, đi bệnh viện!”

Không nhìn ra vết thương trên lưng, có lẽ bị chấn thương bên trong.

Tưởng Tốn nói: “Không đi.” Cô ngồi dậy, hai vòng tròn trước ngực lắc trước mặt Hạ Xuyên, “Chút đau này, bồi dưỡng hai ngày là được rồi.”

Hạ Xuyên lạnh lùng nhìn cô: “Đi bệnh viện!”

Tưởng Tốn mất kiên nhẫn: “Tôi nắm chắc, anh đừng nói nhảm nữa!”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên cắn răng: “Vậy thì đừng lượn lờ trước mặt tôi!” Nói xong không để ý đến cô nữa, đứng dậy đi vào nhà tắm.

Tưởng Tốn hừ một tiếng, bọc kín mình trong chăn.

Mặt vẫn còn nóng, cô nghe tiếng nước trong nhà tắm, cũng không biết anh đang xối nước nóng hay nước lạnh. Cô nghiêng người, nhìn cửa nhà tắm chằm chằm.

Một thân thể cường tráng cao lớn phản chiếu trên tấm kính mờ. Anh đứng xối nước, một lát sau, anh có động tác. Tưởng Tốn mỉm cười nhìn, chờ rất lâu, người bên trong mới dừng lại, xối thêm một lúc, rốt cuộc tắt nước.

Tưởng Tốn xoay người, nhắm mắt lại.

Một thân thể rất nhanh áp sát vào lưng, mang theo chút hơi nóng, không hề đụng vào cô. Tưởng Tốn không ngủ được. Cô muốn xoay người, vừa có động tác, người sau lưng liền đè cô lại, nâng một chân cô lên, chen mình vào.

Người đó nghiến răng nghiến lợi: “Mẹ nó cô thử động đậy nữa xem!”

Tưởng Tốn hừ một tiếng, không nhúc nhích thật. Cái tư thế này rất mệt, thế mà cô nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Hôm sau, trời sáng, trong phòng không có cửa sổ, ánh mặt trời chỉ có thể chiếu vào qua nhà tắm, trong phòng âm u.

Hai người khỏa thân thức dậy, ai cũng không cử động trước. Tưởng Tốn nói: “Anh dậy trước.”

Hạ Xuyên nói: “Tôi nằm thêm lát nữa.”

“Mấy giờ rồi?”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên xem giờ: “Mười giờ.”

Tưởng Tốn nói: “Ngồi dậy mau, còn phải đến đồn công an!”

Hạ Xuyên nằm một hồi, vén chăn lên ngồi dậy, sờ quần áo, còn ướt. Anh lại nằm xuống giường, nhắm mắt nói: “Cô dậy.”

Tưởng Tốn hết cách, chỉ có thể trần như nhộng chui ra khỏi chăn.

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 36

Điều hòa mở đủ nên ra khỏi chăn cũng không lạnh. Cô vén tóc, mang dép, bước qua tiền giấy phơi dưới dất.

Tối qua cô ngủ bên phía gần cửa phòng, bây giờ đi vào nhà tắm thì phải vòng qua cuối giường, giường dài hai mét, mấy bước mà thôi.

Hạ Xuyên gối đầu lên cánh tay, nhìn cô ung dung lắc từ đầu giường đến cuối giường, mái tóc dài che nửa ngực, đường cong nghiêng người đẹp như tạc thành bằng tay, thêm một phần thì quá nhiều, thiếu một phần thì quá mỏng, hoàn chỉnh tự nhiên.

Anh nhớ tới củ năng từng ăn trên núi Minh Hà, màu trắng nhiều nước, miệng ứa nước bọt.

Ánh mắt anh không đi theo cô nữa.

Tưởng Tốn vào nhà tắm, sờ sờ quần áo trên dây phơi đồ, áo giữ nhiệt hơi ẩm, quần lót đã khô, áo ngực cũng chưa khô ráo. Cô quét nhìn giá treo khăn, trên đó chỉ còn lại khăn mặt ngắn, khăn tắm còn dưới đất, tối qua không biết bị Hạ Xuyên đạp mấy cái.

Tưởng Tốn mặc quần lót vào, cầm áo ngực ra khỏi nhà tắm, lục máy sấy tóc, sấy áo ngực.

Sấy được một nửa, trên ngực có thêm hai bàn tay. Cô bị đẩy vào tủ tivi, người kia bóp quá mạnh, cô bị đau, nắm lấy tay anh. Người phía sau đẩy cô hai cái, nói bên tai cô: “Xanh (1) rồi.”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn ghìm tiếng thở gấp: “Nhẹ cái gì (2)?”

(1) Nguyên gốc là 青, (2) nguyên gốc là 轻, hai từ đều đọc là qīng.

Hạ Xuyên nắm cánh tay cô để cô nhìn.

Tưởng Tốn quay đầu qua, nhìn thấy sau cánh tay mình bầm tím một khoảng, chắc là do ngã xe tạo thành. Hôm qua vẫn chưa có, hôm nay mới hiện rõ.

Tưởng Tốn hỏi: “Còn chỗ nào bị bầm tím không?”

Hạ Xuyên sờ chỗ bị bầm tím của cô: “Tôi xem thử.”

Anh đỡ eo cô, đè cô lại, cúi đầu quét xuống. Tưởng Tốn cười khẽ: “Nhìn ra gì rồi?”

Hạ Xuyên sờ xuống dọc theo thân thể cô, nói: “Không nhìn ra, cô không biết mình có bị bầm tím hay không à?”

“Bầm tím đâu có đau.”

Hạ Xuyên hỏi: “Trên người còn đau?”

“Đau.”

“Thật hay giả?”

“Thật.”

Hạ Xuyên xoay cô lại, hỏi: “Đau bao nhiêu?”

“Rất đau, xương động một cái là đau.”

“Không đi bệnh viện, cô đau mất bao lâu?”

https://thuviensach.vn

“Nghỉ ngơi hai ngày thôi.”

Hạ Xuyên nhìn mắt cô chằm chằm không nói gì, một lát sau: “Thật chứ?”

Tưởng Tốn nghiêm túc nói: “Thật!”

Hạ Xuyên nắm hai mông cô, chen vào giữa chân cô di chuyển mấy cái. Tưởng Tốn chống tủ ti vi, bị ép nhón chân lên, nhịn không được, người rơi xuống.

Hạ Xuyên ôm cô vào lòng, hôn cô một hồi, hơi thở rối loạn đẩy cô ra, xoay người đi tới bên cạnh tủ đầu giường, nhặt hộp thuốc lá ướt vứt tối qua lên, lấy một điếu thuốc.

Tưởng Tốn cười thầm hai tiếng phía sau. Hạ Xuyên vò điếu thuốc đã biến dạng, giọng nói như thường: “Đừng đắc ý.”

“Đắc ý gì chứ, tôi suýt gãy xương mà còn đắc ý?”

“Là cô điệu đà!”

“Phụ nữ điệu đà, đàn ông thô lỗ, đây mới là chân lý.”

Hạ Xuyên liếc cô: “Vậy cô điệu thêm chút nữa?”

“Anh chịu được không?”

“Lời này đến lúc đó cô tự hỏi!”

Tưởng Tốn lườm anh một cái, mặc áo ngực vào, rồi cầm máy sấy tóc và áo len, quần đến đầu giường.

Áo phao lông hết đường cứu vãn, áo len và quần jean còn cứu được, tối qua phơi dưới điều hòa cũng gần khô, sấy thêm chỗ góc là có thể mặc.

https://thuviensach.vn

Cô chui vào trong chăn sấy áo len. Hạ Xuyên dùng điện thoại riêng trong phòng gọi cho đồn cảnh sát ở đây hỏi thăm tình hình vụ án, hỏi xong nhân tiện nói tên của phòng khám nha khoa để cảnh sát tra số điện thoại giúp.

Tra được số điện thoại, Hạ Xuyên gọi tới, là y tá nhận máy. Anh bảo người ta chuyển cho Trương Sùng.

Đầu bên kia y tá kêu hai tiếng: "Trương Sùng! Trương Sùng có ở đây không?"

Hạ Xuyên lập tức nghe được, "Có có có, chính là tôi chính là tôi!"

Bên kia cướp ống nghe, gào lên, ngay cả Tưởng Tốn cũng nghe thấy.

"Lão Hạ ——"

Hạ Xuyên đưa ống nghe ra xa một lát, chờ đầu bên kia bình tĩnh một chút mới nói: "Được rồi được rồi, đừng nói nhảm nữa. Tối qua xe bị người ta động tay động chân nên lái xuống hồ, tôi và Tưởng Tốn đều rơi xuống hồ, mất một cái vali, bây giờ không có đồ mặc. Cậu mua hai bộ sang đây cho tôi, đồ phụ nữ mặc cũng mua hai bộ, tôi cho cậu địa chỉ, cậu ghi lại đi."

Cúp điện thoại, Hạ Xuyên nằm lại xuống giường. Tưởng Tốn hỏi: "Bên đồn cảnh sát nói thế nào?"

"Hôm nay mới mùng ba Tết, năng suất thấp nên không vội được, lát nữa qua đó một chuyến."

"Nói như vậy thì hai ngày nữa sẽ không có kết quả? Xe của tôi làm thế nào?"

"Giữ lại từ từ điều tra, còn có thể làm thế nào." Hạ Xuyên liếc cô, "Sao, vội về à?"

https://thuviensach.vn

“Không cần lái xe cho anh, tôi không có đồ mặc không có chỗ ở, ở đây làm gì?”

Hạ Xuyên nói: “Vậy cô phải biết, dù thế nào thì cũng phải ở lại chờ có kết quả xe.”

“Không cần anh nhắc.”

Tưởng Tốn tiếp tục sấy đồ, tiếng vù vù quá ồn ào. Hạ Xuyên bật tivi, vừa xem vừa chờ A Sùng.

Trong tivi đang chiếu tin tức liên quan đến Tết, người nào đó không thể về nhà vì công việc, nơi nào đó đón Tết ăn gì. Hạ Xuyên xem một lúc, hỏi: “Chỗ các cô đón Tết có phong tục gì?”

Tưởng Tốn vẫn đang sấy đồ, nói: “Không có gì đặc biệt, đốt pháo, ăn bữa cơm, có điều nhà tôi không có họ hàng, ăn cơm chỉ có tôi với mẹ tôi.”

Năm nay là lần đầu tiên cô không đón Tết cùng mẹ.

Im lặng một lúc, Hạ Xuyên nói: “Chỗ chúng tôi cũng không có gì đặc biệt, đốt pháo ăn cơm, giống nhau, chỗ nông thôn nên không màu mè.”

Tưởng Tốn hỏi: “Anh luôn ở dưới quê?”

Hạ Xuyên nói: “Không có, sau trung học thì ra ngoài, nghỉ đông và nghỉ hè mới về.”

“Nghỉ đông và nghỉ hè của anh là hơn mười năm trước nhỉ?”

Hạ Xuyên cười: “À, đúng vậy.”

“Nhà anh giàu, sao không chuyển đi?”

“Người trong nhà cả đời làm nông, không rời bỏ được.”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn nhìn về phía anh: “Anh rời khỏi rồi?”

“Ừm.” Ánh sáng tivi phản chiếu lên mặt Hạ Xuyên, lập lòe nhấp nháy, lúc sáng lúc tối. Anh nói, “Rồi lại quay về.”

Tưởng Tốn “Ồ” một tiếng, sấy đồ xong, cô cũng xem tivi.

Hai người đều trùm chăn, cách xa hai nắm tay, mắt nhìn ti vi, bên tai lại dường như không nghe thấy tiếng chương trình gì.

Qua rất lâu, Hạ Xuyên nói: “Mặc đồ vào.”

Tưởng Tốn thoáng khựng lại rồi mới lấy áo len bên cạnh lên, nói: “Đừng nghĩ nhiều.”

“Nghĩ nhiều cái gì?”

Tưởng Tốn không trả lời, Hạ Xuyên cười: “Nghĩ nhiều cô cố tình có quần áo không mặc?”

Tưởng Tốn mặt không đỏ tim không đập: “Quên.”

“Cái này có thể quên?”

“Anh tin hay không thì tùy.”

Hạ Xuyên ôm cô, cởi chiếc áo len cô vừa trùm vào đầu, hôn cô nói: “Tôi tin.”

***

Tin tức trong tivi đổi người dẫn chương trình khác, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa và tiếng la của A Sùng: “Hạ Xuyên! Hạ Xuyên! Có phải phòng này không? Hạ Xuyên!”

Tưởng Tốn mặc áo ngực vào, nói: “Đi mở cửa.”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên hôn ngực cô một cái rồi mới đứng lên, đi vào nhà tắm nhặt khăn lông dưới đất quấn vào trước.

Cửa chỉ mở hé, A Sùng rốt cuộc nhìn thấy Hạ Xuyên, kích động nói: "Sao lâu vậy, suýt nữa tôi tưởng lại mất liên lạc với cậu rồi!"

Hạ Xuyên nói: "Đưa đồ đây."

A Sùng đẩy cửa định vào, Hạ Xuyên chặn không nhúc nhích.

"Làm gì đó, để tôi vào nghỉ một lát!"

"Đại sảnh có sofa, đến đó nghỉ." Anh giật lấy cái túi trên tay A Sùng, đóng cửa "ầm" một cái.

Ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa tức giận của A Sùng: "Cậu giở trò quỷ gì đó Hạ Xuyên, có người đối xử với anh em như cậu sao, bình thường bị cậu đánh hai cái tôi đều nhịn, tôi nơm nớp lo sợ cho cậu cả đêm mà cậu đối xử với tôi như vậy à! Tưởng Tốn đâu, cô ấy đi đâu rồi? Cô ấy…"

Nói đến đây, bên ngoài đột nhiên im bặt, một lát sau lại truyền đến tiếng cười gượng: "Tôi xuống lầu chờ hai người nhé, không vội không vội!"

Tưởng Tốn lấy một cái áo khoác kiểu ngắn màu hồng phấn trong túi ra, giơ cái nón lên, lại gẩy nhúm lông màu trắng đáng yêu trên nón một cái.

Hạ Xuyên cầm cái áo phao lông có nón màu xanh sapphire, liếc quần jean một cái, nói: "Mặc đồ trước đi."

Tưởng Tốn gật gật đầu, mặc cái áo khoác nhỏ màu hồng đáng yêu, thu dọn đồ đạc một chút, hai người xuống lầu.

A Sùng đang bắt chéo chân chơi di động, thấy hai người xuất hiện, quan sát họ một lúc.

https://thuviensach.vn

Ui chu choa, màu xanh với màu hồng hợp quá!

Hạ Xuyên phớt lờ nụ cười kì quái của A Sùng, nói: “Gọi xe, đi đến đồn cảnh sát trước!”

“Được!”

Trong đồn cảnh sát chỉ có mấy cảnh sát trực, không hỏi được tin tức gì, chủ xe là Tưởng Tốn nên cô không thoát khỏi liên quan, trong khoảng thời gian ngắn cô cũng không có cách nào rời khỏi đây.

Ra khỏi đồn cảnh sát, ba người tìm quán cơm ăn cơm. Hạ Xuyên và Tưởng Tốn đói cả đêm, đói quá mức nên ăn cũng không ngon miệng.

A Sùng vừa uống trà vừa phân tích: “Nói như vậy, chúng biết chúng ta ở Hà Xương, cũng biết chúng ta sẽ đi Mộc Khách, táy máy tay chân trên xe, rõ ràng cũng biết chúng ta muốn đi tìm Vương Vân Sơn, đây không phải là giấu đầu lòi đuôi sao, xem ra Vương Vân Sơn thực sự có thể giúp được chúng ta!”

Hạ Xuyên nói: “Cho nên bây giờ phải nắm chặt thời gian.”

A Sùng hỏi: “Tại sao?”

Hạ Xuyên nói: “Chúng không thể tìm được trước chúng ta?”

A Sùng sửng sốt: “Vậy thì phải mau lên. Bây giờ chúng ta chỉ biết Mộc Khách, Mộc Khách lớn như vậy, tìm thế nào đây?”

Hạ Xuyên nói: “Bảo Vương Tiêu gửi hợp đồng mua bán cửa hàng cho cậu, đến lúc đó đến đồn cảnh sát ở Mộc Khách hỏi thử, rồi dùng hợp đồng làm cái cớ.”

A Sùng đập bàn: “Ý kiến hay. Vô duyên vô cớ đi điều tra người khác, đồn cảnh sát chắc chắn không đồng ý, có hợp đồng cũng dễ xử lý!”

https://thuviensach.vn

Đập bàn xong, anh ta lập tức bụm má, cái răng sâu đau dữ dội.

Hạ Xuyên hỏi: “Răng thế nào rồi?”

A Sùng nói: “Ngày mai còn hẹn lần nữa. Bác sĩ đó nhét ít đồ vào trong răng tôi, tôi vẫn chưa thích ứng nữa, chờ răng làm xong còn phải chờ hai tuần.”

“Hẹn trước ngày mai?”

A Sùng khó xử: “Hay là ngày mai hai người đi Mộc Khách đi, tôi chờ ở đây. Dù sao thì Mộc Khách cũng không xa lắm, nói không chừng cách ngày là về được rồi.”

Nói đoạn, anh ta nhìn về phía Tưởng Tốn.

Tưởng Tốn vẫn đang ăn cơm, cô liếc một cái: “Nhìn tôi làm gì?”

A Sùng nói: “Lát nữa đi thuê chiếc xe, cô có ý kiến gì không? Hai người đi Mộc Khách, tôi ở lại đây cũng có thể chờ tin tức bên phía đồn cảnh sát.”

“Các anh đền xe cho tôi, rồi trả hết chi phí chuyến này, tôi sẽ không có ý kiến.”

Hạ Xuyên nói: “Không thiếu cô.”

Tưởng Tốn nói: “Vậy tôi không có ý kiến.”

Hạ Xuyên rút khăn giấy: “Đi, đi thuê xe.”

Thuê xe còn phải hỏi thăm, hỏi thăm cả buổi mới tìm được một cửa hàng có quy mô rất nhỏ, đi vào hỏi còn lại một chiếc xe.

https://thuviensach.vn

Đối phương nói: “Các anh may mắn đấy, chiếc xe đó vừa vặn mới trả lại.”

Ba người cùng đi tới xem, là một chiếc xe việt dã, trên thân xe toàn là bụi và bùn vàng, vẫn chưa kịp rửa sạch.

“Xe này vừa trả lại nên chúng tôi vẫn chưa rửa, mặt tính năng không có vấn đề gì cả, chạy được đường núi đường đất bên đó, anh chị có thể kiểm tra thử.”

Tưởng Tốn liếc nhìn, xe không có vấn đề gì, một cái khăn mặt bỏ quên trên chỗ ngồi, trên thảm còn có thuốc lá, đúng là vừa mới trả lại.

Làm thủ tục, Tưởng Tốn rất nhanh lái xe ra, chạy một vòng trên đường, lại đi qua Hạc Hồ.

Tối qua rối loạn, hai người căn bản không có lòng dạ nào ngắm hồ. Ban ngày nhìn sang, mặt hồ hiện ánh sáng như kim cương, còn có chim bay ở trên.

Tưởng Tốn liếc một cái: “Ở đây còn có chim?”

Hạ Xuyên nói: “Là chim di trú, tới đây trú đông.”

Khí hậu Hà Xương dễ chịu, hàng năm đều có đoàn chim di trú tới đây trú đông, đàn chim di trú cũng là một thắng cảnh du lịch lớn.

Chỉ chốc lát sau, ba người đã đến siêu thị.

Vali mất một cái, nhiều đồ cũng không dùng được nữa, còn thiệt hại hai cái điện thoại di động, họ phải mua một đống thứ.

Mua một ít đồ ăn đồ dùng xong, Hạ Xuyên lại lấy hai cái điện thoại di động, làm lại hai cái sim. Trước đó anh không có số di động của Tưởng

https://thuviensach.vn

Tốn, Tưởng Tốn cũng không có số của anh. Lần này mua đồ, anh nhập số của hai người vào.

Trong hai cái điện thoại di động đều chỉ có hai số, trong di động của anh là Tưởng Tốn và A Sùng, trong di động của Tưởng Tốn là anh và A Sùng.

Mua đồ xong, ba người quay lại xe. A Sùng vừa mở cốp sau liền la lên: “Ui chu choa, người thuê xe trước còn để lại hai cần câu cá này!”

Hạ Xuyên liếc nhìn, đúng thật là có cần câu cá đã gãy, “Cái này mà gọi là để lại à? Cái này gọi là vứt!”

A Sùng tiện tay nhặt một cái túi trong cốp sau lên.

Cái túi màu đen rất lớn, kéo ra nhìn, vậy mà là một cái túi ngủ, chắc là của người thuê xe trước bỏ quên.

A Sùng thuận miệng nói: “Nếu dọc đường hai người không tìm được chỗ ở thì không sợ không có chỗ ngủ rồi!”

Hạ Xuyên chất hết đồ đã mua vào, lại tìm một nhà trọ, thuê ba phòng.

Sau một đêm, A Sùng ở lại Hà Xương, Hạ Xuyên và Tưởng Tốn lên đường, đích đến Mộc Khách.

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 37

Thị trấn Mộc Khách chỉ cách Hà Xương hơn hai trăm cây số, nhưng trước khi lên đường Tưởng Tốn đã hỏi thăm rõ, tình hình giao thông trên đoạn đường này rất tệ, mấy năm trước không có cả đường nhựa, bây giờ đường cũng chưa sửa hoàn toàn, rất nhiều chỗ vẫn là đường cát đá và đường đất, trên đường phải vượt qua ba ngọn núi lớn, tuyến xe buýt hai chuyến mỗi ngày, một chuyến phải đi hơn bảy tiếng. Nếu tự lái thì cũng cần khoảng sáu tiếng, cho nên họ nhất định phải lên đường sớm một chút.

Tám giờ sáng, Tưởng Tốn dẫn Hạ Xuyên đi mua thức ăn khô trước.

Nước suối, bánh mì, chocolate, thịt bò khô, bánh quy, toàn là đồ ăn thức uống.

Hạ Xuyên hỏi: “Chuẩn bị đi picnic à?”

Tưởng Tốn nói: “Phòng trước vô hại, ai mà biết được dọc đường có chỗ ăn cơm uống nước không?”

Hạ Xuyên suy nghĩ một chút, lại lấy thêm hai cái bật lửa.

Tưởng Tốn để hết đồ vào trong túi nilon, nhớ tới gì đó, lại hỏi: “Anh có phản ứng cao nguyên không?”

“Không biết.” Hạ Xuyên nhìn cô một cái, “Cô thì sao?”

“Tôi cũng không biết.”

https://thuviensach.vn

Mộc Khách cao hơn mực nước biển, Tưởng Tốn quyết định chuẩn bị thêm một chút, lại vòng qua hiệu thuốc mua ít dung dịch glucose và Ibuprofen. Quay lại xe, cô đổ một viên con nhộng đưa cho Hạ Xuyên, nói: "Uống đi."

Hạ Xuyên nhìn viên con nhộng trong tay, hỏi: "Thứ gì vậy?"

"Cảnh thiên đỏ."

Hạ Xuyên cười liếc cô: "Thật quan tâm đến tôi."

"Đừng dát vàng lên mặt mình." Tưởng Tốn cũng uống một viên, "Bây giờ tôi là chủ nợ của anh, anh nợ tôi một chiếc xe."

Hạ Xuyên mở nắp chai uống một ngụm nước, nói: "Vậy cô phải phục vụ tôi thật đàng hoàng, tôi trị giá một chiếc xe."

Tưởng Tốn cười cười: "Lái xe đi!"

Hạ Xuyên lái trước, giữa đường đổi người, hai người thay phiên nhau, trên đường đi cũng sẽ không mệt lắm.

Trong xe không có nhạc, Tưởng Tốn bật radio. Radio địa phương đang phát bài hát đoạt giải trong cuộc thi âm nhạc Hà Xương, mỗi một bài đều là bài hát gốc ca ngợi Hà Xương, điệu nhạc rất có hơi hướm dân tộc.

Tưởng Tốn nghe một hồi, khẽ hát theo.

Giọng cô lúc nói chuyện hơi giòn giã, hơi lạnh, có lúc thờ ơ. Lúc cô bị anh vuốt ve, âm thanh phát ra như mèo con, đứt quãng động lòng người.

Lúc cô khẽ hát lại khác, lười biếng, tùy ý.

Hạ Xuyên lái xe, nói: "Rất có thiên phú." Nghe một lần là hiểu.

https://thuviensach.vn

“Lúc tôi học trung học còn có người săn ngôi sao bảo tôi đi tham gia chương trình tìm kiếm tài năng đấy.”

Hạ Xuyên nhìn cô một cái, cười: “Cô còn có tiềm chất này à? Gương mặt tạm được… Hát một bài nghe thử xem.”

“Không biết, không có bài nào có thể hát hết.”

“Vậy còn tìm kiếm tài năng?”

“Thế cho nên tôi không đi.”

Hạ Xuyên nói: “Tôi không chê cô đâu, hát một bài đi.”

Tưởng Tốn mặc kệ anh: “Muốn hát thì anh tự hát.”

Hạ Xuyên cũng không ép buộc cô. Đoạn đường này đi qua đường núi dốc, nhưng vẫn coi như thuận lợi, buổi trưa đi qua một chỗ tên là huyện Song An, anh hỏi: “Ăn cơm ở đây?”

“Được.”

Hạ Xuyên quẹo vào trấn, rất nhanh tìm được một quán cơm, gọi bốn món, canh đậu hũ, gà hầm nấm Matsutake, khoai tây chiên và rau.

Có Hạ Xuyên ở đây thì không sợ ăn không hết. Anh ăn cơm không thích lãng phí, gọi thức ăn theo khẩu vị. Tưởng Tốn vốn còn thấy hai người ăn mà kêu nhiều quá, sau khi thấy dáng điệu anh ăn cơm thì không nói gì nữa.

Tính tiền xong, Hạ Xuyên nói: “Đi toilet đã.”

Tưởng Tốn nói: “Tôi chờ anh bên ngoài.”

https://thuviensach.vn

Trên đường xe cộ không nhiều, người dừng xe ăn cơm thì rất nhiều. Bên kia đường có người đang đan thứ gì đó giống như chăn, còn có một xấp bên cạnh, có người đang hỏi giá. Tưởng Tốn không có hứng thú gì. Cô thấy một người phụ nữ mặc váy xếp ly dài ba màu đen đỏ vàng, đội nón, đeo rất nhiều đồ trang sức đi vào cửa hàng bên cạnh, nói tiếng địa phương với ông chủ. Sau khi nói xong, ông chủ lấy một miếng bạc ra, kẹp bằng kìm sắt hơ trên ngọn lửa màu xanh, Tưởng Tốn đi sang theo.

Ông chủ thấy cô, chào hỏi: “Muốn mua gì sao?”

Tưởng Tốn nói: “Ở đây có gì?”

“Khuyên tai, vòng tay, dây chuyền, cái gì cũng có cả.”

Tưởng Tốn nhìn lướt, đây là tiệm đồ trang sức bạc, trong quầy hàng và trên giá đặt đầy ắp trang sức bằng bạc, mỗi một món đều rất tinh xảo.

Tưởng Tốn chỉ một đôi khuyên tai có hình dạng dẹt hỏi: “Cái này bao nhiêu?”

“Ba trăm hai mươi đồng.”

“Đắt như vậy sao?”

“Không đắt đâu, chỗ tôi đều là bạc thật đấy.” Ông chủ vừa nói vừa lấy dụng cụ gõ miếng bạc trên tay, tiện thể chỉ người phụ nữ mặc váy dài, “Cô ấy là khách quen chỗ tôi, chỗ tôi giá phải chăng nhất, không tin cô hỏi cô ấy đi.”

Tiếng phổ thông của người phụ nữ không hề chuẩn: “Đúng vậy, giá ở đây rất phải chăng.”

Tưởng Tốn hỏi: “Cô là người dân tộc Di sao?”

Người phụ nữ cười: “Đúng vậy, cô tới đây du lịch sao?”

https://thuviensach.vn

“Coi là vậy đi.” Tưởng Tốn nhìn ông chủ gõ miếng bạc, hỏi, “Cô muốn làm đồ trang sức ư?”

“Làm một chiếc nhẫn.”

“Nhẫn cũng có thể làm như vậy?” Tưởng Tốn đi tới nhìn.

Ông chủ nói: “Đương nhiên có thể chứ. Nhẫn chỗ tôi cũng rẻ lắm, thích thì có thể mua một cái, muốn hình nào thì tôi có thể làm ra tại chỗ cho cô.”

Tưởng Tốn hỏi: “Tùy ý hình nào cũng được?”

“Được chứ.”

Tưởng Tốn nói: “Ultraman thì sao?”

“Cái gì cơ?”

“Là phim hoạt hình.”

Ông chủ cười chất phác: “Cái này không thể đâu. Mặt trời, mặt trăng, ngôi sao, chim, tàu thủy, cô muốn cái nào?”

Có một người đi tới từ cửa hàng bên cạnh, hỏi: “Mua gì đó?”

Tưởng Tốn nói: “Không mua gì cả.”

Hạ Xuyên ra khỏi quán cơm không thấy người đâu, nghe thấy tiếng nên mới tìm sang đây.

Anh nhìn nhìn cửa hàng này, hỏi: “Mua đồ trang sức à?”

“Không mua.”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên đi đến bên cạnh Tưởng Tốn, cầm lấy một đôi khuyên tai bạc trên giá, hỏi: “Khuyên tai?”

Tưởng Tốn liếc anh: “Anh thấy tôi có lỗ xỏ khuyên sao?”

Hạ Xuyên liếc nhìn vành tai của cô, dừng một lúc nói: “Xỏ hai lỗ?”

“Không xỏ.” Tưởng Tốn nhìn tai trái anh, nói, “Anh thì có thể mua khuyên tai đấy, hay là thử xem?”

Hạ Xuyên ném khuyên tai lại: “Tôi mua quá lãng phí.”

Ông chủ nói xen vào: “Mua một cái cũng được, không cần một đôi.”

Tưởng Tốn không nhịn được cười thành tiếng, Hạ Xuyên liếc cô một cái, nói: “Đi thôi, mau lên đường.”

Tưởng Tốn ra khỏi cửa hàng. Hạ Xuyên tụt lại sau mấy bước, khóe mắt lướt qua ông chủ cầm dụng cụ khắc hình trên một miếng bạc. Miếng bạc hai đầu nhọn ở giữa to, kiểu giống như là mặt trời.

Ông chủ tưởng anh có hứng thú, nói: “Mua một chiếc nhẫn đi, rất nhiều người tới đây du lịch đều mua đấy, không đắt đâu.”

Hạ Xuyên hỏi: “Đây là nhẫn ư?”

“Đúng vậy.” Ông chủ khắc xong, uốn cong hai đầu miếng bạc, một chiếc nhẫn tròn trịa liền xuất hiện.

Chất bạc sáng bóng, kiểu dáng độc đáo, rất đẹp.

Hạ Xuyên không có hứng thú gì, đi về phía chỗ đậu xe đối diện.

Tưởng Tốn đứng bên cạnh xe việt dã, thấy anh đi tới, nói: “Chậm vậy.”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên móc thuốc lá, nói: “Hút một điếu trước.”

“Tôi lái xe vậy.”

“Vội gì chứ.” Hạ Xuyên móc thuốc lá ra châm.

Thuốc lá Trung Hoa mua hôm qua, ở đây hình như không mua được 1916. Trước kia anh hút thuốc không có nhãn hiệu cố định nào, mấy ngày nay hút 1916 quen, đúng thật là có chút không quen mùi vị khác.

Hút hai hơi, anh thấy bên cạnh có một cụ già đang đan đồ, hất cằm, hỏi: “Đó là thứ gì vậy?”

Tưởng Tốn uống nước suối, nói: “Chăn.”

Có người cầm một “cái chăn” lên, trả tiền, khoác lên người.

Hạ Xuyên cười: “Chăn ư?”

Anh đi tới nói chuyện với cụ già. Tưởng Tốn vặn đóng nắp chai, rảnh rỗi nhìn người lui tới trên đường. Một lát sau, vai nặng xuống, cô quay đầu lại.

Hạ Xuyên nói: “Sát Nhĩ Ngõa, lông cừu, làm áo choàng.”

“Anh mua à?”

“Ừ.”

Sát Nhĩ Ngõa rất nặng, màu đen, vạt dưới là tua dài, trên cổ có thể thắt nút.

Cái áo khoác màu hồng trên người Tưởng Tốn hơi mỏng, áo lông cừu choàng lên người ấm áp rất nhiều.

Hạ Xuyên hút thuốc xong, hai người tiếp tục lên đường.

https://thuviensach.vn

Quãng đường còn lại còn hơn một trăm cây số, toàn là đường núi, rất khó lái. Buổi trưa ăn cơm nghỉ ngơi một lúc, Hạ Xuyên lái tiếp cũng không mệt, nên không hề đổi người.

Tưởng Tốn ngủ một lúc trên ghế phụ, mở mắt lần nữa là đã hơn ba giờ chiều, xe đang đậu ở cổng cục cảnh sát huyện Mộc Khách.

Hai người xuống xe, bịa ra một lời nói dối nói tìm Vương Vân Sơn, hợp đồng mua bán nhà và bản sao chứng minh thư của Vương Vân Sơn đều lấy ra, giả cũng nói như thật.

Vừa khéo có một cảnh sát đi qua, sau khi nghe họ nói thì dừng bước, hỏi: “Vương Vân Sơn?”

Một cảnh sát khác nói: “Anh biết ư?”

“Lần trước tôi đến thôn Ba Trạch xử lý vụ án, vừa vặn ở trong nhà một cụ tên Vương Vân Sơn. Nghe nói ông ấy là thầy giáo trong thôn, rất có danh tiếng ở thôn Ba Trạch.”

Hạ Xuyên cầm bản sao chứng minh thư cho anh ta xem, hỏi: “Có phải người này không?”

Người cảnh sát nhìn kĩ: “Chính là ông ấy, trong ảnh trẻ hơn rất nhiều, nhưng chắc không sai đâu.” Anh ta hỏi, “Hợp đồng này của các anh xảy ra vấn đề… Vậy là muốn đi tìm ông ấy? Thôn Ba Trạch không dễ đi đâu.”

“Sao vậy?”

Người cảnh sát nói: “Đường đến thôn Ba Trạch rất khó đi, chút xíu đường vậy mà lần trước tôi lái xe mất trọn cả ngày.”

Hai người ra khỏi cục cảnh sát, ngồi vào xe gọi một cú điện thoại cho A Sùng.

https://thuviensach.vn

A Sùng kinh ngạc vui mừng: “Tìm mỏi mắt cũng không thấy, nhanh như vậy mà đã bị hai người tìm được rồi!”

Tưởng Tốn đang cầm điện thoại di động cúi đầu tra bản đồ thôn Ba Trạch, nói: “Nhanh cái gì, anh biết thôn Ba Trạch là chỗ quỷ quái nào không?”

Hạ Xuyên hỏi: “Xa lắm à?”

Tưởng Tốn nói: “Xa, rất hẻo lánh, ai nói chỉ có chút xíu đường!”

Đầu bên kia A Sùng nói: “Vậy hôm nay hai người không về được?”

Tưởng Tốn nói: “Nói nhảm!”

Cúp điện thoại, Tưởng Tốn hỏi: “Bây giờ đi tiếp hay là ngày mai hẵng lên đường?”

Bây giờ mới ba giờ rưỡi, Hạ Xuyên nói: “Đi tiếp, tối rồi dừng.”

Tưởng Tốn nói: “Để tôi lái.”

Hạ Xuyên không phản đối, hai người đổi chỗ. Ghế phụ vẫn còn ấm áp, Hạ Xuyên uống hớp nước, hỏi: “Lái xe không sao chứ?”

“Anh tưởng tôi là khoai tây chiên à?”

Hạ Xuyên nhìn gò má cô không nói gì. Tưởng Tốn khởi động xe, nhìn thẳng hỏi: “Nhìn cái gì?”

“Không nhìn gì cả.”

Đường đi thôn Ba Trạch quả thực không dễ đi. Dọc đường đi không có bao nhiêu đường nhựa, cơ bản toàn là đường cát đá, còn có đường bị hư hại. Tưởng Tốn lái đất đá bay mù trời, xe việt dã có thể bay lên trên đường.

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên nói: “Sao cô càng lái càng có tinh thần vậy?”

Tưởng Tốn cười cười: “Đường này là đường tốt để tập lái xe.”

“Gồ ghề không bằng phẳng?”

“Ừ.” Tưởng Tốn nói, “Đường cát đá, đường bị hư hại, chỗ này cũng rất tuyệt.”

Hạ Xuyên nhìn về phía cô, lát sau, cười một tiếng.

Tưởng Tốn hỏi: “Cười cái gì?”

“Cười cô.”

“Cười tôi cái gì?”

“Cười cô rất thú vị.”

Tưởng Tốn hừ một tiếng.

Trời tối, Tưởng Tốn chưa dừng xe, lái thêm mấy tiếng. Hạ Xuyên liếc nhìn giờ, đã gần tám giờ, còn cách thôn Ba Trạch rất xa.

Anh nói: “Nghỉ một lát?”

Tưởng Tốn nói: “Anh tra thử xem phía trước có chỗ nào.”

Hạ Xuyên cúi đầu tra điện thoại di động, cảm giác được phía trước có từng luồng ánh sáng.

Lái cả đường đều không có đèn đường, họ chỉ có đèn xe chiếu sáng, bây giờ đột nhiên xuất hiện ánh sáng, anh không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía trước.

https://thuviensach.vn

Không xa đằng trước, có khoảng bảy, tám chiếc xe đang đậu, có nam có nữ, có người đứng ở đầu xe, có người đứng ở đuôi xe, còn có người đang lớn tiếng la gì đó, nghe không rõ.

Bảy, tám chiếc xe đó, Cherokee, Wrangler, Land Cruiser, loại nào cũng có. Có người chèn cây gậy gỗ bẩy lốp xe chiếc Cherokee, một chàng trai la một tiếng, người đó đi ra, lốp xe Cherokee bắt đầu quay vòng, hất bùn lên, phía trước có chiếc xe đang kéo.

Tưởng Tốn lập tức đổi tốc độ, nhưng vẫn trễ.

“Không hay rồi!”

Hạ Xuyên hỏi: “Sao vậy?”

Một người phụ nữ ở xe bên kia la: “Ơ kìa, chiếc xe kia lún xuống rồi!”

Dưới xe, một bãi đầm lầy.

Tưởng Tốn dừng xe kịp thời, tránh càng lún càng sâu. Cô xuống xe kiểm tra, Hạ Xuyên cũng xuống theo.

“Phiền phức rồi, hai chiếc xe của chúng ta cũng lún xuống, kéo cả buổi cũng không kéo ra được.”

Người nói là một người đàn ông, nhuộm tóc vàng, ăn mặc rất đúng mốt.

Nhóm người này ước chừng có người khoảng hai mươi, có người hai mươi mấy tuổi, có người xem ra đã hơn năm mươi.

Trời tối, nhìn sang là một đồng cỏ dại, bên cạnh còn có hồ nước, vốn không ai chú ý tới dưới bãi cỏ là đầm lầy. Hai chiếc xe của họ không may dính phải, bây giờ mới không đợi bao lâu lại thêm một chiếc.

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên hỏi: “Các anh lún bao lâu rồi?”

“Hơn một tiếng rồi.”

Tưởng Tốn quan sát đầm lầy dưới gầm xe, nói: “Tìm ít đá và tấm ván gỗ.”

“Tìm rồi, đã chèn thử qua rồi, nhưng vẫn không ra được.” Tóc vàng nói, “Cô cũng rất hiểu biết đấy. Chúng tôi cũng xui xẻo, họp thành đội tới đây tập lái xe, kết quả đến cái chỗ khỉ ho này. Hai người tự lái xe đi du lịch ư?”

Bên kia có người la: “Đừng tán dóc nữa, mau nghĩ cách đi. Ở lại thêm nữa thì buổi tối không cần ngủ đâu!”

Một người khác la: “Hai người có cần giúp một tay không?”

Tưởng Tốn trả lời: “Tạm thời không cần!”

Cô vừa trả lời, bên kia có một người phụ nữ “Ơ” một tiếng.

Người phụ nữ đó vốn đứng bên cạnh chiếc Cherokee, lúc này cô ấy đi tới, đột nhiên la một tiếng: “Tưởng Tốn!”

Tưởng Tốn ngước mắt nhìn, thoáng sửng sốt.

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 38

"Đúng là cậu ư, Tưởng Tốn?"

Đối phương có chút không dám tin, bạn bè đi chung xung quanh cũng chuyển sự chú ý từ chiếc xe bị lún sang bên này.

Tưởng Tốn sửng sốt một lúc, lập tức trở lại bình thường, chào hỏi cô ấy: "Hi!"

Người phụ nữ đối diện khoảng chừng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, tóc ngắn màu tím, mặc quần da bó và jacket da ngắn, dáng người xấp xỉ Tưởng Tốn. Hạ Xuyên quan sát một cái, hỏi: "Người quen à?"

Tưởng Tốn trả lời một câu: "Ừ."

Bạn bè của người phụ nữ đó la: "A Nhã, bạn cậu hả?"

"Phải, bạn cũ!" A Nhã lại nhìn về phía Tưởng Tốn, "Không ngờ có thể gặp ở đây. Sao cậu ở đây vậy?"

Tưởng Tốn nói: "Du lịch."

"Ồ… Mấy năm nay cậu thế nào?"

Tưởng Tốn nói: "Rất tốt."

"Hai năm trước mình còn nghe nói cậu thi đấu ở nước ngoài, sau đó sao không có tin tức gì của cậu nữa vậy?"

https://thuviensach.vn

“Cậu vẫn quan tâm đến tôi sao?”

“Cậu là người nổi tiếng mà, trong đám bạn bè của chúng ta, chỉ cậu có tiền đồ nhất, đua nghiệp dư cũng đua thành chuyên nghiệp rồi!”

“Hai năm nay tôi nghỉ ngơi.”

A Nhã hỏi: “Kết hôn rồi sao?”

“Không có.”

A Nhã cười: “Mình kết hôn rồi, con đã ba tuổi, chắc chắn là cậu không biết! À, chồng mình cũng ở đây đấy ——” Cô ấy xoay người vẫy tay, “Ông xã, sang đây nào!” Quay đầu nói tiếp, “Đó là chồng mình, người Hồng Kông!”

Một người đàn ông hơn năm mươi tuổi đi sang đây, dáng người rất khá, tuổi tác lại viết trên mặt, ăn mặc rất trẻ trung, nói tiếng phổ thông kiểu Quảng Đông: “Bạn em hả, trước đây chưa gặp bao giờ?”

“Đương nhiên anh chưa gặp bao giờ rồi, đã mười năm em không gặp qua cậu ấy đấy. Lúc em chơi với cậu ấy thì còn chưa lớn nữa!” A Nhã khoác vai chồng cô ấy, cười nói, “Em đã hoa tàn ít bướm rồi, cậu ấy thì lại không thay đổi chút nào, vẫn giống như học sinh vậy!”

Chồng cô ấy nói: “Em vẫn giống chưa trưởng thành mà!”

A Nhã cười huých anh ta một cái: “Đi, thiệt thòi cho em quá, em chưa trưởng thành gả cho một ông già!”

Chồng cô ấy cười ha hả ôm eo cô ấy.

A Nhã hất hất cằm về phía Hạ Xuyên: “Bạn trai?”

Tưởng Tốn nói: “Bạn.”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên không nhìn cô ấy, mắt đang nhìn về phía hai chiếc xe bị lún đằng trước, A Nhã nói một câu: “Không giới thiệu một chút?”

Tưởng Tốn nói: “Vương Đại Tài.”

Hạ Xuyên liếc cô một cái.

A Nhã hỏi: “Tài nào vậy?”

“Tài trong phát tài.”

A Nhã cười hai tiếng: “Anh Vương, hay lắm!”

Hạ Xuyên cười: “Gọi tôi anh Tài được rồi.”

Tưởng Tốn gật đầu: “Gọi anh ấy anh Tài được rồi!”

A Nhã ha ha một tiếng, gọi một tiếng “Anh Tài”.

Nhóm bên kia lại đang la: “Các anh các chị ơi, đừng tán dóc nữa, mau nghĩ cách nhanh đi!”

Cứu xe quan trọng hơn, nói chuyện xưa tạm thời gác lại.

A Nhã và chồng cô ấy quay lại nhóm, một đám người gào lớn. Hô “Một, hai, ba” xong, có người bực tức: “Đã bảo mấy người đừng nhúc nhích, thêm một chiếc lún nữa rồi!”

Bãi bùn dưới chân rất nhớp nháp, đi hai bước giày và ống quần đã bẩn. Hạ Xuyên đi sang nhóm bên đó, đưa cho tóc vàng hai điếu thuốc, nói: “Lại hi sinh thêm một chiếc.”

Tóc vàng châm thuốc, nhíu mày: “Rõ là quá xui xẻo. Bây giờ phải làm thế nào đây, kéo cũng kéo không ra, ngược lại còn lún thêm một chiếc! Này, xe hai người làm thế nào?”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên hỏi: “Chỗ anh có nhiều tấm ván gỗ không?”

Tóc vàng nói: “Ván gỗ không có tác dụng, tôi đưa cho anh, anh thử thì sẽ biết!”

Hạ Xuyên nhận lấy tấm ván gỗ cảm ơn một tiếng, quay lại bên cạnh xe việt dã, chèn tấm ván gỗ dưới bốn lốp xe.

Tưởng Tốn lên xe nổ máy, lốp xe rất nhanh bắt đầu quay tròn, bùn bắn tung tóe lên một ống quần của Hạ Xuyên, xe lại hơi lún xuống.

Tưởng Tốn kịp thời dừng lại. Hạ Xuyên nhìn gầm xe một hồi, gần như lún hết xuống, không thua gì mấy chiếc xe đằng trước.

Anh cười một tiếng: “Còn là tay đua xe đấy?”

Tưởng Tốn lườm anh một cái: “Có giỏi thì anh làm đi!”

Hạ Xuyên suy nghĩ một lúc, nhìn sang nhóm bên kia.

Chồng A Nhã chắc là người dẫn đầu, chỉ huy mấy người ngồi hết vào trong một chiếc xe việt dã để tăng trọng lượng, rồi đi kéo chiếc xe bị lún. Tiếng động cơ gầm gừ ngày càng vang dội, chẳng mấy chốc chiếc xe kia có chút động tĩnh, rồi chợt lùi ra sau hai mét, hai chiếc xe đều không nhúc nhích. Một đám người lớn tiếng mắng, chiếc xe thứ tư bị lún.

Họ còn lại ba chiếc, không ai dám mạo hiểm nữa.

“Đừng làm nữa, đi vào trấn tìm chiếc xe lớn tới đi!”

Hạ Xuyên quay đầu nhìn về phía Tưởng Tốn, Tưởng Tốn đang la với đám người đó: “Không có tác dụng đâu, mấy người ai có xe đi vào trấn trước đi!”

A Nhã hỏi: “Tìm xe lớn nào?”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn nói: “Xe công trình. Trên đường tới không phải nhìn thấy đang sửa đường sao, ở đó nhất định có xe công trình, nhân lúc bây giờ chưa trễ mau đi tìm, trễ thì đúng là không đùa đâu!”

Sau khi nghe xong, chồng A Nhã lập tức lên ba chiếc xe kia cùng mấy người bạn, chia ra hai đường, hai người lái về phía đường tới đây, một người tìm phía trước.

A Nhã kêu mọi người ăn cơm nghỉ ngơi. Vài người mang bình gas và nồi ra,bắt đầu nhóm lửa nấu ăn.

Hạ Xuyên quay lại xe lấy thức ăn khô, chỉ bên hồ: “Đi sang đó?”

Tưởng Tốn gật gật đầu, đi theo Hạ Xuyên sang bên kia.

Hồ này không có tên, diện tích không lớn, giống một vũng nước hơn.

Tưởng Tốn ngồi trên một tảng đá lau chùi giày và ống quần, Hạ Xuyên ném một ổ bánh mì cho cô.

Tưởng Tốn cắn một miếng bánh mì, nói: “May mà có tôi, nếu không thì anh đói bụng rồi.”

Hạ Xuyên nói: “Cảm ơn khả năng nhìn xa thấy trước của cô.”

“Không cần khách sáo.”

Hai người uống nước ăn bánh mì. Bên kia A Nhã gọi họ: “Tưởng Tốn, sang đây ăn chung đi, chỗ bọn mình có mì ăn liền này!”

Tưởng Tốn trả lời: “Cảm ơn, không cần đâu!”

“Khách sáo gì chứ!”

https://thuviensach.vn

Người bên kia kêu một cách nhiệt tình: “Đúng đó, đừng khách sáo, cùng là người lưu lạc chân trời, sang ăn chung chút mì đi!”

“Đến đây đi đến đây đi, mang đồ hai người sang nấu này!”

“Dành ra chỗ cho họ nào!”

Thịnh tình khó chối từ, Hạ Xuyên và Tưởng Tốn đi sang.

Nhóm này không có ý định cắm trại ở đây, cho nên không dựng lều. A Nhã trải tấm nilon và giấy báo trên bãi cỏ, mọi người chen một chút dành chỗ cho họ.

Hai người ngồi xếp bằng xuống. Hạ Xuyên đưa thuốc cho mấy người đàn ông, người bên cạnh đưa dĩa và đũa cho họ. Hai người cũng không khách sáo, múc mì ăn cùng với mọi người.

Tóc vàng vừa ăn vừa nói: “Hai người nhìn xem, thế giới đúng là nhỏ mà, vậy mà có thể gặp bạn. Sớm biết A Nhã có người chị em xinh đẹp thế này thì tôi sẽ không tìm bạn gái đâu!”

Người phụ nữ bên cạnh anh ta đẩy anh ta một cái: “Anh không soi gương thử xem, bà đây có thể để ý anh là may mắn của anh rồi!”

Mọi người cười ầm lên, có người hỏi: “Cô là tay đua xe thật hả? Hoàn toàn không nhìn ra đấy, tuổi nhỏ lắm!”

A Nhã nói: “Cậu ấy còn là người đầy kinh nghiệm, các cậu không ai có thể hơn được cậu ấy đâu!”

Cô ấy chỉ chỉ mấy chiếc xe việt dã xung quanh, “Nhìn xe các cậu, xe cậu ấy lái toàn là xe đua hơn một triệu!”

“Thật sao?”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn nói: “Đừng nghe cậu ấy khoa trương.”

A Nhã nói: “Mình đâu có khoa trương. Mình có thể xem tin tức, mấy cuộc thi cậu tham gia đó, xe đua đắt nhất hơn mười triệu, chiếc trung bình thì mấy triệu, còn có rất nhiều chiếc bảy, tám triệu!”

Tóc vàng la: “Chao ôi, tôi sống ngần này năm mà còn chưa từng thấy xe hơn bảy triệu đấy!”

Bạn gái tóc vàng nói: “Này, tôi nghe nói trước đây A Nhã cũng chơi xe, vậy hai người quen nhau khi chơi xe sao?”

A Nhã cười nói: “Đúng vậy, lúc đó bọn tôi mới mười bảy, mười tám, thấy người khác đua xe ngầm kiếm tiền, thì không biết trời cao đất rộng gì cũng muốn học theo!”

“Hai người mới bao lớn chứ!”

“Thế cho nên không biết trời cao đất rộng mà. Này, Tưởng Tốn, số tiền đầu tiên cậu thắng hồi đó là bao nhiêu nhỉ?”

Tưởng Tốn đang ăn mì, ngẫm nghĩ nói: “Tám trăm?”

A Nhã nói: “Đúng đúng, chính là tám trăm, sau đó bọn tôi biết đầu trọc lấy ba ngàn tiền hoa hồng, lúc đó cậu vô cùng tức giận, cuối cùng vẫn là Trác Văn giành lại giúp cậu!”

Tưởng Tốn nói: “Là ba ngàn tám trăm.”

A Nhã thoáng sửng sốt, lại cười: “Đúng, là ba ngàn tám trăm. Cậu nhớ tiền rõ nhất!” Cô ấy nói với người xung quanh, “Lúc đó chúng tôi gọi cậu ấy là Tưởng giữ tiền. Này ——”

A Nhã nhìn về phía Hạ Xuyên, trêu ghẹo: “Anh Tài, anh đúng là rất xứng với Tưởng giữ tiền đấy!”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên như cười như không: “Vậy sao? Không ngờ tôi còn có duyên phận này với cô ấy.”

Tưởng Tốn nói: “Vẫn là anh được đặt tên hay.”

Tóc vàng hỏi: “Anh Tài, anh làm việc gì thế?”

Hạ Xuyên nói: “Tôi ư? Tôi có một công ty nhỏ.”

“Kinh doanh cái gì?”

“Bất động sản.”

“Ô, bất động sản mà là công ty nhỏ à!”

Hạ Xuyên cười nói: “Mua đi bán lại nhà mà thôi. Các anh thì sao?”

Tóc vàng nói: “Tôi mở cửa hàng máy vi tính. Nhóm chúng tôi nghề gì cũng có, có giáo viên có ông chủ, chồng A Nhã mở nhà hàng đấy.”

Hạ Xuyên hỏi: “Ở Hồng Kông?”

A Nhã nói: “Hồng Kông có một nhà hàng, hai năm nay mới mở thêm một nhà hàng ở Quảng Châu, bây giờ tôi ở Quảng Châu với chồng tôi. Tưởng Tốn thì sao, hai năm nay cậu không lái xe thì làm gì?”

Tưởng Tốn nói: “Làm hướng dẫn dã ngoại.”

“Hả?” A Nhã không nghĩ tới, lại hỏi: “À, đúng rồi, mẹ cậu thì sao, thân thể có khỏe không?”

Tưởng Tốn nói: “Đã mất năm trước.”

“Ôi, thật ngại quá.”

https://thuviensach.vn

Bạn gái tóc vàng quay lại xe bật nhạc, sao dày đặc khắp bầu trời. Trên bãi cỏ trong đêm tối, tiếng hát có vẻ vô cùng trống trải.

Mọi người nói chuyện viển vông, hai mươi tuổi và năm mươi tuổi cũng có vô số đề tài để nói.

Nhạc là bài "Trời cao biển rộng" (1) của Beyond, bài hát nghe nhiều nên thuộc, nhưng bất kể nghe bao nhiêu lần, thì vẫn khiến cảm xúc người ta dâng trào.

(1) Bài "Trời cao biển rộng": https://www.youtube.com/watch?v=qu_FSptjRic&nohtml5=False

A Nhã nói: "Hồi đó bọn tôi thích nghe bài này nhất. Tưởng Tốn, cậu còn nhớ không? Lúc đó chúng ta đi KTV là nhất định phải chọn Beyond. Tiếng Quảng Đông của Trác Văn rất tệ, lần nào cậu cũng ngứa tai, giành micro tự hát!"

Tưởng Tốn cười cười: "Đúng vậy."

Bạn gái tóc vàng nói: "Quan hệ của hai người tốt như thế, sao mấy năm nay không có liên lạc vậy?"

A Nhã hỏi Tưởng Tốn: "Đúng thế, tại sao nhiều năm như vậy mà chúng ta không có liên lạc nhỉ? Cũng không biết bây giờ Trác Văn thế nào rồi. Cậu có từng liên lạc với cậu ấy không?"

Tưởng Tốn vẫn đang ăn mì, nói: "Không có."

Bạn gái tóc vàng hỏi: "Trác Văn là ai thế, ban nãy cậu nhắc tới nhiều lần rồi."

A Nhã nói: "À, Trác Văn hả, bạn trai khi đó của Tưởng Tốn." Nói đoạn, cô ấy cười nhìn về phía Hạ Xuyên.

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên còn lại nửa điếu thuốc, anh búng tàn thuốc ra sau, đuôi mắt quét qua Tưởng Tốn. Tưởng Tốn như không nghe thấy gì cả, vẫn đang vớt mì ăn.

A Nhã nói: “Khi đó cậu ấy cũng chỉ còn lại nửa cái mạng, nói không chừng đã chết từ lâu rồi. Cũng phải, nếu chết rồi thì còn liên lạc thế nào được. Mình cứ nghĩ không thông, cậu cố tình lái xe đưa cậu ấy đi chết, tại sao không sợ, tại sao không có bóng ma tâm lý, mấy năm nay còn đua nhiều cuộc thi trong nước ngoài nước như thế? Cậu không gặp ác mộng ư? Lúc cậu lái xe chưa từng thấy cảnh tượng nào cả ư?”

Xung quanh lặng ngắt như tờ, mọi người đều dừng đũa, dừng nói chuyện phiếm, chỉ có bài hát năm xưa phát ra từ loa trong xe.

Khi đó mười bảy, mười tám, một đám thiếu niên thiếu nữ mỗi ngày mơ mộng lớn lên, thời kì nổi loạn đã đến, nhìn thấy mấy anh đẹp trai đua xe liền muốn học đua xe. Qua sinh nhật mười tám tuổi, chuyện đầu tiên họ làm không phải là tổ chức nghi thức trưởng thành, mà là đến trường dạy lái xe đăng kí thi lấy bằng lái.

Nghĩ xa về năm đó, không kiêng nể gì cả, như điên như dại, phóng khoáng biết bao.

Sau đó thì sao…

A Nhã cười khẩy: “Cậu luôn là người lợi hại nhất, lái xe không ai lái qua cậu, cũng không ai tàn nhẫn bằng cậu. Nhanh như vậy mà đã sắp quên hết, ăn uống còn ngon miệng như thế.” Cô ấy nhìn về phía Hạ Xuyên, nhưng vẫn nói với Tưởng Tốn, “Thứ muốn nhớ thì có thể nhớ, thứ muốn quên là có thể quên, thật lợi hại!”

Hạ Xuyên hút một hơi thuốc, không biểu lộ gì, bên tai nghe được một câu, “Như nhau cả, cậu yêu đến chết đi sống lại như thế, mà không phải vẫn kết hôn sinh con sao?”

https://thuviensach.vn

“Nếu cậu ấy từng thích tôi, thì tôi giữ cả đời cho cậu ấy.” A Nhã bình tĩnh nói, “Khi đó cậu phải chăm sóc mẹ cậu, bây giờ mẹ cậu chết rồi, có phải cậu nên đền mạng không?”

“Vậy sao?” Từ đầu đến cuối Tưởng Tốn không lạnh không nóng.

Bầu không khí bất thường, tóc vàng và bạn gái anh ta giảng hòa.

“Ha, ha ha, nói chuyện bài hát đi, chúng ta nói chuyện bài hát đi. Tôi không mấy khi nghe Beyond, tôi thích nghe Eason!”

“Em thích nghe Leslie!”

A Nhã cúi đầu, không nói nữa. Tưởng Tốn cũng buông đũa, đứng lên.

Xe việt dã trong đầm lầy, không có chỗ để đi, cô đến bên hồ hóng gió.

Hạ Xuyên cũng không có chỗ nào để đi, lần này đến phiên anh tới bên hồ rửa giày và ống quần. Rửa một lát, người kia vẫn còn đứng như một bức tượng, anh cũng không hỏi gì cả.

Từ giây đầu tiên A Nhã xuất hiện, cô đã rất bất thường, Hạ Xuyên đã phát hiện từ lâu.

Cô sửng sốt, chào hỏi người khác chỉ dùng một chữ “Hi”, không nhiệt tình cũng không lạnh nhạt, nói rất ít, chèn tấm ván gỗ dưới lốp xe, cô không thể lái xe ra, cô không ngừng ăn mì.

Cô của đêm nay, không hề có cảm giác tồn tại.

Hạ Xuyên mò lấy điếu thuốc, hỏi: “Có muốn không?”

Tưởng Tốn nói: “Không muốn.”

https://thuviensach.vn

Anh châm thuốc, hút một hơi, phả một vòng khói thuốc, đưa đầu thuốc đến bên miệng Tưởng Tốn: “Thử hai hơi đi.”

Tưởng Tốn thoáng khựng lại, rồi ngậm đầu thuốc trong tay anh, chạm vào đầu ngón trỏ và ngón giữa của anh. Hạ Xuyên dùng ngón cái vuốt môi cô.

Người có môi mỏng mới bạc tình, môi cô không mỏng cũng không dày, môi trên có một chóp thịt nho nhỏ, hình dáng môi nhếch lên, rất đẹp.

Anh chạm chóp thịt đó một cái. Tưởng Tốn không liếc anh, rời khỏi miệng thuốc, phả một hơi khói thuốc, vòng khói nhàn nhạt quanh quẩn trên tay anh.

Hạ Xuyên hỏi: “Muốn nữa không?”

Tưởng Tốn lắc đầu: “Không muốn nữa.”

Hạ Xuyên cười: “Không hút thuốc là đứa trẻ ngoan.”

Tưởng Tốn “xì” một tiếng, nhìn anh một cái vẻ chế giễu. Hạ Xuyên cắn chỗ cô ngậm qua, không hút, cười cười với cô.

Phía sau vang lên một tràng tiếng reo hò, hai người nhìn sang, chồng A Nhã thành công tìm được một chiếc máy xúc.

Máy xúc đầy mã lực, không bao lâu đã kéo một chiếc xe ra, bùn bắn tung tóe đầy lên cửa sổ xe, thân xe.

Chiếc xe thứ hai cũng sắp kéo ra, chồng A Nhã đi sang nói với họ: “Lát nữa sẽ kéo giúp hai người.”

Tưởng Tốn nói: “Cảm ơn anh.”

“Bạn bè cả, không cần khách sáo.”

https://thuviensach.vn

Trong chiếc xe kia vẫn phát nhạc, không phải là bài của Beyond nữa, bài hát tiếng Quảng Đông, hơi quen tai, nhưng Tưởng Tốn không nhớ tên nổi.

Bên kia tóc vàng la: “Bài này xưa lắm rồi, người già mới nghe!”

Chồng A Nhã cười mắng: “Cậu nói ai già đấy, đây là bài hát của tôi!”

“Anh ra đĩa lúc nào thế?”

“Đây là bài hát karaoke kinh điển của tôi!”

Trong chiếc xe bên kia đang hát:

Cùng là người lưu lạc chân trời

Đồng hành trên con đường của kẻ đau lòng này

Có lẽ không cần phải biết tôi là ai (2)

…

(2) Bài “Gặp nhau cần gì phải từng quen biết”: https://www.youtube.com/watch?v=CgTpOTIuQxA

Đúng là rất xưa thật.

A Nhã cười đi tới: “Anh không thể không nhận già đâu. Bài hát những năm 90 này, anh nghĩ thử xem lúc đó em mới mấy tuổi!”

Chồng A Nhã hôn cô ấy một cái, đi về phía máy xúc bên kia. A Nhã nhìn về phía Tưởng Tốn, nói: “So tài một trận?”

Tưởng Tốn nhướng mày: “Với cậu?”

https://thuviensach.vn

“Xem thường tôi à?” A Nhã cười, “Có muốn thử xem không, xem xem lần này ai lợi hại?”

Tưởng Tốn nói: “Tại sao tôi phải đồng ý?”

A Nhã nói: “Có thể không đồng ý, lát nữa tôi sẽ bảo máy xúc đi.”

Tưởng Tốn cười nói: “Uy hiếp này của cậu có phải hơi nực cười không?”

“Có nực cười hay không thì phải xem cậu lựa chọn thế nào.”

Tưởng Tốn không hề nghĩ ngợi: “So tài thế nào?”

A Nhã nói: “Không dựa theo mấy cuộc thi đấu chính quy kia của cậu, chúng ta chơi kiểu khác. Hai người lái, có dám không?”

Tưởng Tốn nhìn về phía Hạ Xuyên, Hạ Xuyên cười: “Được.”

Người trong nhóm đều là người yêu thích xe việt dã nghiệp dư, thỉnh thoảng tự họp đội thi đấu chơi một chút. Tối nay lần đầu tiên có thể trải nghiệm được tay đua chuyên nghiệp đua xe, không ai không hưng phấn.

Người đi về phía trước tìm xe công trình trước đó nói, hai mươi cây số đường núi đằng trước là đoạn đường cát đá khá chật hẹp, vừa vặn làm đoạn đường so tài, lái thẳng, đầu cùng là vách núi.

Quyết định đoạn đường, toàn bộ cửa sổ xe mở ra, Tưởng Tốn bị người ta trói hai tay, Hạ Xuyên ngồi ghế sau.

Một người khống chế tay lái, một người kiểm soát chân ga, cách chơi này vô cùng nguy hiểm, đơn thuần là đang liều mạng.

Đã sớm có người đi đến đích chờ trước. Tưởng Tốn ngồi trong xe, phía sau là Hạ Xuyên, chiếc Cherokee bên cạnh, A Nhã đằng trước, chồng

https://thuviensach.vn

cô ấy phía sau.

Trong chiếc Cheroke vẫn đang phát nhạc, lặp đi lặp lại bài hát thập niên 90 kia.

Tóc vàng đứng giữa hai xe, giơ tay lên thật cao, la to một tiếng, dùng sức bổ xuống. Hai chiếc xe việt dã cuốn bùn cát đầy đất lên, hung hãn lao đi. Mọi người hò reo, từng người lên xe, theo sát phía sau họ.

Đường núi trong đêm đen, tiếng gió thê lương, xe việt dã lái qua bãi cỏ, lái về phía đường đất cát đá, xa xa là dãy núi không nhìn thấy, bên cạnh là vách đá thẳng đứng.

Xe đi đầu kéo làn khói dày đặc cuồn cuộn, kính chắn gió, tay lái, ghế ngồi, toàn bộ đều là cát.

Cát bụi, làn khói dày đặc, như gió xoáy ập về phía họ.

Tưởng Tốn ngẩn ngơ.

Cây đại thụ lá um tùm rễ sâu, đường cát đá gồ ghề dốc đứng, động cơ gào rú, thân xe bay vọt, tiếng va chạm chói tai, lốp xe xoay tròn cực nhanh.

Cô lại nghe thấy có người la lớn: “Tưởng Tốn, cậu điên rồi! Mau dừng xe lại!”

…

“Tưởng Tốn!”

Phía sau có người kêu một tiếng, Tưởng Tốn chợt hoàn hồn. Cô không mở mắt nổi, cát bay vào mắt, người phía sau đang khống chế tay lái, bình tĩnh nhìn chằm chằm phía trước, đánh thức cô từ trong giấc mơ.

“Chân ga!”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn dùng sức đạp chân ga, gió lớn gào thét bên tai, bánh xe xoay tròn cực nhanh, xe đang liên tục hít khói nuốt đất, kính chắn gió đã dính một lớp màu xám đen.

Phía trước là con đường hẹp, chiếc Cherokee gần trong gang tấc. Tưởng Tốn la: “Tôi tăng tốc, vượt lên!”

“Ừm!”

Tưởng Tốn tăng tốc, xe việt dã cuốn cát đá lên, kề sát chiếc Cherokee vượt lên phía trước. Phía sau truyền đến tiếng lốp xe ma sát chói tai, chỉ chốc lát sau động cơ tung sức nổ ầm, Cherokee đuổi sát không buông.

Xe việt dã không chần chừ chút nào, bất chấp xông về phía trước, vượt qua chiếc xe dò đường đi trước. Trước đó ba cây số có hai hướng, một dẫn tới vách núi, một dẫn tới đường núi.

Hạ Xuyên đánh mạnh tay lái, động cơ gầm thét, xe đi về phía đường núi.

Ba phút sau, xe việt dã dừng trên con đường hẹp quanh co.

Tiếng thở dồn dập vang lên trong xe, một người phía trước, một người đằng sau, không ai nói chuyện.

Bên tai dường như còn có thể nghe thấy tiếng động cơ ầm vang, tiếng gió thê lương, tiếng cát đá đập vào thân xe.

Qua rất lâu, Hạ Xuyên mở cửa xe, ngồi vào đằng trước.

Ghế trước toàn là bùn cát, trên tóc, trên mặt, trên quần áo Tưởng Tốn cũng toàn là bùn. Mắt cô khép hờ, khóe mắt có vệt nước mắt, nói: “Không mở mắt ra được.”

“Cát vào à?”

https://thuviensach.vn

“Ừm.”

“Tôi xem thử.”

Tưởng Tốn quay mặt sang phía anh. Hạ Xuyên nâng cằm cô, đẩy mí mắt phải cô lên, trong đó có tơ máu, mí mắt vô thức muốn khép lại.

Hạ Xuyên thổi vào mắt cô một hồi, Tưởng Tốn nói: “Được rồi.”

Đổi sang mắt bên kia, Hạ Xuyên thổi nhè nhẹ hai cái, gió lành lạnh tiến vào, còn có mùi thuốc lá nhàn nhạt.

Tưởng Tốn không nói gì, Hạ Xuyên hỏi: “Còn nữa không?”

Tưởng Tốn nói: “Được rồi.”

Hạ Xuyên buông cô ra, Tưởng Tốn rốt cuộc mở mắt.

Trước mặt hơi mơ hồ, tầm nhìn bị nước mắt do cát gió bay vào che mất. Tưởng Tốn chớp chớp, nghe thấy Hạ Xuyên nói: “Thổi giúp tôi một chút, tôi cũng bị cát vào.”

Tưởng Tốn hỏi: “Con mắt nào?”

“Bên phải.”

Tưởng Tốn bảo anh cúi đầu, đẩy mí mắt anh lên.

Mặt anh gần trong gang tấc, cô thổi nhè nhẹ một hơi, bên tai nghe thấy một tiếng cười: “Lạnh băng băng.”

Tưởng Tốn nói: “Anh còn muốn nóng hầm hập sao?”

“Vẫn còn cát.”

Tưởng Tốn thổi thêm hai cái, hỏi: “Còn nữa không?”

https://thuviensach.vn

Cô nói sát bên mắt anh, môi anh ngay cằm cô.

Anh hôn một cái, nói: “Chỗ này của em có cát.”

Tưởng Tốn buông mí mắt anh ra, trên môi mềm nhũn.

Hạ Xuyên nói: “Chỗ này cũng có.”

Tưởng Tốn hỏi: “Còn nữa không?”

Hạ Xuyên hôn cổ cô: “Ở đây.”

“Anh cũng có.”

“Ở đâu?”

Tưởng Tốn hôn yết hầu của anh một cái: “Ở đây.”

Hạ Xuyên cười thầm, ôm lấy cô, giữ gáy cô: “Để tôi xem thử bên trong có không.”

Anh cạy răng cô ra.

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 39

Lặng ngắt như tờ, ánh sáng nhàn nhạt rải trên con đường hẹp quanh co, một con bọ đuôi kìm bay qua phía trên, đứng trên một nhành cỏ dại dài, cái chân ngắn bò mấy bước trên đỉnh nhánh cỏ, cái sừng khẽ đung đưa về phía đôi nam nữ trong xe việt dã, nhành cỏ khẽ lắc lư.

Cửa sổ xe không đóng, gió núi nhè nhẹ cuốn mái tóc dài của Tưởng Tốn quấn vào cổ Hạ Xuyên. Hạ Xuyên tìm kiếm trong miệng cô, bên tai có thể nghe thấy tiếng thở hổn hển, vòm ngực có thể cảm nhận được trái tim đang đập thình thịch.

Lại như là ảo giác, không có âm thanh nào cả, chỉ còn lại ảo ảnh cát đá bay mù trời, cô điềm tĩnh khống chế chân ga như thường, thành thạo truyền đạt mệnh lệnh cho anh.

Thoáng một cái, cô bắt đầu chiếm ưu thế.

Khóe miệng Hạ Xuyên khẽ nhếch lên, tay luồn vào tóc cô, lập tức phản công. Cô rên một tiếng, nắm lấy nón áo anh, kéo dây kéo áo phao lông “rẹt” một cái.

Anh hôn dùng hết sức, từng cái một như muốn nuốt lấy cô. Tay cô quanh quẩn bên cổ anh, như vuốt ve lại như gãi ngứa.

Tưởng Tốn nghiêng đầu tránh, thở hổn hển thật thấp: “Ở trong có sao?”

Hạ Xuyên đuổi theo cô: “Xem lại thử.”

https://thuviensach.vn

“Còn muốn xem bao lâu?”

Hạ Xuyên cắn cái chóp thịt trên môi trên của cô, kéo dây kéo áo khoác cô, nói: “Em vội sao?”

Tưởng Tốn cười khẽ: “Là anh vội.”

“Tôi không vội.”

Hạ Xuyên vuốt ve cô qua chiếc áo len, dùng sức hôn cô. Tưởng Tốn nhẹ giọng nói: “Toàn là cát.”

Hạ Xuyên nói: “Giúp em tắm.”

“Buồn nôn.”

Hạ Xuyên cười khẽ, lại tiến vào trong miệng cô, không cho cô nói chuyện. Anh lần vào trong áo cô, bên trong không mặc áo giữ nhiệt, vừa sờ là lớp thịt trơn mềm. Anh nhớ tới dáng vẻ cô hút thuốc trước đó, ngón tay anh chạm vào đôi môi ấy ngứa ran, bây giờ ngón tay anh chạm vào lớp thịt này lại ngứa ran.

Tưởng Tốn không cam lòng bị yếu thế, cũng lần vào trong áo anh. Thân thể anh nóng hầm hập, tay cô lại lạnh như nhũ băng. Hạ Xuyên đẩy áo ngực cô lên, nắm lấy một bên, cô run rẩy dưới lòng bàn tay anh.

Hơi thở cô không ổn định, tránh về sau một cái. Hạ Xuyên thuận theo ý cô, để lại cho cô một chút sức thở dốc. Một tay anh vẫn đang vuốt ve, tay còn lại cởi quần jean của cô.

Tưởng Tốn bắt lấy cổ tay anh, chậm một bước. Cô phát run dưới tay anh, định trả đũa, lần mò tới, vật to lớn kia thẳng đứng, nóng hổi.

Hạ Xuyên hung hăng vò cô, gần như tra hỏi: “Ở đây?”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn đẩy cánh tay anh, chân run lên, mũi chân kéo căng, hồi lâu mới phát ra tiếng: “Không!”

Hạ Xuyên lặp lại: “Ở đây?”

Tưởng Tốn lắc đầu, móng tay cào cánh tay anh. Cô sắp lên đỉnh, trên tay cũng dùng sức.

Con bọ đuôi kìm di chuyển cái chân ngắn, lùi về sau mấy bước, nhành cỏ dại lại khẽ lắc lư. Nó giương cánh, bay đến một bụi cây khác, nấp mình rất nhanh.

Hai người trong xe lẳng lặng thở hổn hển, trăng lưỡi liềm treo xa trên bầu trời đêm.

Tưởng Tốn ngã nghiêng trên ghế, nhắm mắt một lúc.

Một lát sau, Hạ Xuyên hôn miệng cô, vuốt mặt cô nói: “Ăn cả miệng bùn.”

Tưởng Tốn cười một tiếng: “Anh tưởng mặt anh sạch à?”

Hạ Xuyên hỏi: “Trong miệng tôi thì sao?”

“Quên rồi.”

“Nếm lại thử?”

Tưởng Tốn nghiêng đầu. Hạ Xuyên kề sát mũi cô cười cười, hôn mũi cô một cái.

Tưởng Tốn nói: “Có bùn còn hôn à?”

“Ăn sạch rồi.”

“Buồn nôn.”

https://thuviensach.vn

“Em thì chưa ăn sao?”

Tưởng Tốn nói: “Tôi cũng buồn nôn.”

“Vậy là vừa vặn.” Hạ Xuyên vẫn đang sờ như có như không trong áo cô.

Tưởng Tốn đập tay anh một cái qua lớp áo. Hạ Xuyên dùng sức vò một cái.

Tưởng Tốn nói: “Lái xe đi.”

“Không vội.”

“Trễ quá rồi, phải tìm chỗ ở.”

Hạ Xuyên nói: “Bây giờ quay đầu sẽ đụng ‘bạn cũ’ của em!”

“Sợ cô ấy làm gì?”

“Ừm, em không sợ cô ấy, em thấy cô ấy phiền.”

Tưởng Tốn không nói gì, im lặng một lúc mới mở miệng: “Anh cố tình lái sang bên này à?”

Hạ Xuyên nói: “Em tưởng tôi không phân biệt được trái phải?”

“Không phải.” Tưởng Tốn dựa vào ghế không nói nữa.

Hạ Xuyên cũng dựa vào ghế, cánh tay còn duỗi sang bên cạnh, ngón tay xoa mặt Tưởng Tốn như có như không. Tưởng Tốn đổi dựa sang bên khác.

Hạ Xuyên hỏi: “Lúc lái xe ban nãy nghĩ gì thế?”

Tưởng Tốn hỏi: “Gì cơ?”

https://thuviensach.vn

“Em thất thần.”

“Ồ.”

Hạ Xuyên liếc cô: “Suýt nữa thì lật xe.”

Tưởng Tốn nói: “Anh sẽ không vô dụng như vậy.”

Hạ Xuyên cười: “Đẩy trách nhiệm nhân tiện khen tôi, tôi có nên cảm ơn em không?”

“Không cần khách sáo.”

Một lát sau, Hạ Xuyên hỏi: “Em đoán nhóm người đó đã đi chưa?”

Tưởng Tốn nói: “Không nhanh đến thế.”

“Ừm.”

Hạ Xuyên lấy điếu thuốc ra châm, đầu thuốc sáng lên. Anh nghiêng đầu liếc nhìn Tưởng Tốn, rút hai tờ khăn giấy trong hộp khăn giấy.

Hai tờ đầu toàn là bùn, anh lại rút hai tờ, ném vào lòng Tưởng Tốn: “Lau một chút đi.”

Tưởng Tốn lau bụi và bùn trên người, nói: “Anh cũng có.”

Hạ Xuyên cũng lau vài cái, tàn thuốc đã dài, anh búng ra ngoài cửa sổ, quay đầu hỏi: “Hút một hơi?”

Tưởng Tốn lắc đầu.

Hạ Xuyên hút một hơi, trong buồng xe tràn ngập mùi thuốc lá.

Tưởng Tốn nói: “Hút một hơi.”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên đưa thuốc vào trong miệng cô, cô hút một hơi, trả lại cho Hạ Xuyên. Hạ Xuyên nhìn vòng khói từ từ phả ra từ cái miệng ấy, anh nheo mắt, lại hút mấy hơi, hỏi: “Muốn nữa không?”

“Không.”

Hạ Xuyên hút thêm hai hơi, thuốc còn lại gần nửa điếu. Anh dụi tắt điếu thuốc, ném ra ngoài, ôm Tưởng Tốn từ ghế lái sang.

Tưởng Tốn đẩy anh hai cái, nhưng vẫn bị anh ôm lên đùi. Anh hôn cô, cởi áo phao lông của cô, đẩy áo len cô lên, hôn từng chút một xuống dưới, lúc hôn cơ thể cô thấp giọng nói một câu: “Ở đây không có bùn.”

Tưởng Tốn ôm đầu anh, mắt chỉ nhìn thấy vết sẹo trên đầu anh, khẽ thở hổn hển hỏi: “Anh bị người ta đập đầu ư?”

Hạ Xuyên cười cười, dùng sức hít một cái, Tưởng Tốn ngửa ra sau.

Hạ Xuyên vừa dỗ dành cô, vừa hôn gò má cô, hôn cằm cô, hôn miệng cô.

Hơi thở Tưởng Tốn dần dịu lại, nằm trong lòng anh không nhúc nhích.

Hạ Xuyên đang cọ đỉnh đầu cô, hỏi: “Bọn họ đi chưa?”

Tưởng Tốn dựa vào cổ anh nói: “Chắc đi rồi.”

“Lái xe?”

“Ừm.”

Hạ Xuyên để cô xuống, mở cửa đi sang ghế lái, de xe đi ra khỏi con đường hẹp quanh co, lái về phía hướng tới đây.

https://thuviensach.vn

Một chiếc xe đâm thẳng tới, bật đèn pha. Hạ Xuyên còn tưởng là nhóm người kia, liếc nhìn sang bên cạnh.

Tưởng Tốn vừa mặc áo ngực xong, nhìn phía trước. Đèn pha quá sáng, nhìn không rõ lắm, càng gần càng chói mắt, trên con đường hẹp hai chiếc xe không qua được, lúc họ qua mặt xe trước đó đã sượt qua chiếc Cherokee kia, chiếc xe đâm đầu tới bây giờ này, đèn xe lại ép thẳng tới, không có một chút ý né tránh.

Tưởng Tốn nói: “Không đúng…”

Hạ Xuyên đã đổi hướng, quay đầu xe, lốp xe ma sát mặt đất, vang lên tiếng va chạm chói tai.

Trong khoảnh khắc chiếc xe kia lao tới, xe việt dã đã chạy như bay trên con đường gốc. Đuôi mắt Hạ Xuyên quét qua bảng số chiếc xe đó, dưới ánh đèn pha chói mắt, chỉ nhìn thấy chữ đầu của bảng số xe là “Ngạc”, bảng số xe Hồ Bắc.

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 40

Tưởng Tốn la: “Là chiếc Savannah đó!”

Hạ Xuyên không hề biết trong xe đối phương có mấy người, nhưng chắc chắn sẽ không ít người hơn họ, bây giờ rõ ràng không phải thời cơ tốt để liều. Anh bình tĩnh “ừm” một tiếng, đạp hết chân ga.

Con đường hẹp quanh co trước mặt đi qua trước đó không thể thông xe, Hạ Xuyên lái đến đầu đường, quyết đoán xông về hướng chưa biết. Đường núi gồ ghề, thân xe lắc lư theo, đá đều bị lốp xe đánh bật lên, bánh xe sau khói mù mịt, Savannah dính đầy xe, vẫn đuổi sát không buông.

Tưởng Tốn nhìn phía sau, từ đầu đến cuối không thấy rõ người trên xe. Cô vừa báo cảnh sát vừa chăm chú nhìn đường, tín hiệu di động quá kém, vậy mà không gọi được.

Cô mắng một tiếng, lúc định gọi lại, “ầm” một tiếng lớn, thân xe lao mạnh về trước, chiếc Savannah phía sau đâm tới.

Tưởng Tốn quay đầu nhìn, đầu xe kia lại sắp dính vào đuôi xe họ, cô la, “Nhanh hơn nữa!”

Hạ Xuyên gần như đang chạy bừa, chiếc xe phía sau như nổi điên, lại đụng một cái.

Tưởng Tốn bổ nhào về trước, Hạ Xuyên la về phía cô: “Dây an toàn!”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn mò mẫm dây an toàn, vừa sờ được, phía sau lại thêm một cái, cả người cô đâm về trước, bên cạnh bỗng có một bàn tay đưa ngang chặn cô, cô lại ngã sang bên, lập tức kéo tay vịn cửa xe.

Hạ Xuyên chắn giúp cô xong, tay lái không khống chế được lắc một cái, sự chậm trễ này, chiếc Savannah phía sau lại đụng mạnh một cái, thân xe nghiêng không thể kiểm soát, lao tới bụi cây ven đường.

Cảnh tượng đó rất quen, tựa như nhiều năm trước đây, cô từng lái xe chạy bừa trên con đường cát đá, người bên cạnh la lớn: “Tưởng Tốn, em điên rồi! Mau dừng xe lại!”

Cô không dừng lại, vẫn ra sức đạp chân ga.

“Bệnh nhân mất máu quá nhiều… Cột sống… Chân… Nguy hiểm tính mạng…”

“Bệnh nhân không xong rồi…”

“Nhìn tình hình sau khi phẫu thuật…”

“Vẫn đang hôn mê…”

“Giai đoạn nguy hiểm…”

“Tưởng Tốn, cô là đồ thần kinh, hôm nay Cố Nhã tôi để lại lời cho cô ở đây, nếu Trác Văn chết, tôi bắt cô đền mạng!”

“Cô đi đi! Nếu cháu trai tôi có chuyện không may gì, tôi muốn cô chết không yên!”

Cậu cố tình lái xe đưa cậu ấy đi chết, tại sao không sợ, tại sao không có bóng ma tâm lý?

Cậu không gặp ác mộng ư?

https://thuviensach.vn

Lúc cậu lái xe chưa từng thấy cảnh tượng nào cả ư?

…

“Tưởng Tốn ——”

Tưởng Tốn chợt quay lại thực tế, trước mặt là bụi cây đen kịt, đường núi, tảng đá, người bên cạnh khàn cả giọng: “Cẩn thận ——”

Xe việt dã đâm vào bụi cây, Tưởng Tốn nhào về phía trước, Hạ Xuyên chắn trước người cô, chịu một cái dữ dội.

Chiếc Savannah phía sau quét qua mặt đất, mất khống chế đâm vào một thân cây. Ba người đàn ông trên xe xuống, ai nấy đều to con.

Hạ Xuyên nói một câu bên tai Tưởng Tốn, buông cô ra trực tiếp xuống xe, đi thẳng về phía bọn họ.

Đối phương hét lớn một tiếng, không nói hai lời đánh anh.

Tưởng Tốn choáng váng mấy giây, rất nhanh tỉnh lại, bên tai nghe thấy tiếng gió do nắm đấm vung lên, cô nhìn phía sau.

Ba tên kia vừa cao vừa cường tráng, trên tay cầm gậy sắt, nện xuống từng gậy. Hạ Xuyên vừa chắn vừa đánh trả, tước một cây gậy, nện thẳng vào đầu một tên, tên khác đập một gậy vào lưng anh, thân hình anh chao đảo một cái, nắm đấm vung ra sau.

Không ai chú ý bên này.

Tưởng Tốn kéo áo giữ nhiệt trong túi phía sau ra, xuống xe, nhặt hai cành cây dài dưới đất, quấn áo vào đó thắt nút, rồi đi ra sau rướt xăng.

Hạ Xuyên đánh túi bụi với chúng, anh lấy một địch ba, lưng và bụng không biết đã chịu mấy cú, tai vẫn để ý động tĩnh phía sau. Đằng sau từ đầu

https://thuviensach.vn

đến cuối luôn yên lặng, anh vội đến mức một đấm nện vỡ cằm đối phương.

Đối phương gào thét một tiếng, hai tên khác nổi điên nện về phía đầu Hạ Xuyên. Một gậy sắp rơi xuống, thì hai ngọn lửa đột nhiên lóe lên trước mặt, một người phụ nữ quát lớn: “Tao fuck tổ tiên chúng bây!”

Hai cây gậy lửa ép thẳng tới mặt chúng.

Tưởng Tốn la to với Hạ Xuyên: “Tránh sang một bên!”

Cây gậy lửa vung loạn xạ vào mặt vào người mấy tên đó, tóc tai, lông mày, quần áo mấy tên đó đều cháy xém. Hạ Xuyên nhân lúc chúng la hét tránh né cho mỗi tên một gậy. Ba tên nằm bò dưới đất không đứng dậy nổi. Tưởng Tốn ném cây gậy lửa, hung hăng đạp mặt đối phương một đạp, “Mẹ nó chán sống hết rồi!”

Cây gậy lửa bốc cháy bên chân cô, cô vừa hung hãn vừa mãnh liệt như lửa.

Trên xe có dây thừng, là dây dùng để trói tay Tưởng Tốn khi đua xe trước đó. Hạ Xuyên mang tới, trói ba tên vào thân cây bên cạnh, cho mỗi tên một đạp, “Nói!”

Trên mặt, trên người ba tên toàn là tro, kêu đau một tiếng, thành thật khai báo: “Chuyện không liên quan đến bọn tôi, có người bảo bọn tôi làm!”

“Ai tìm chúng bây?”

“Không biết, bọn tôi không biết!”

Hạ Xuyên lại cho một gậy: “Có nói không?”

“A —— Không biết thật mà. Là lão đại của bọn tôi lấy tiền, bọn tôi chỉ là người làm việc thôi!”

https://thuviensach.vn

“Bảo chúng bây làm gì?”

“Bảo bọn tôi đi tìm một người tên Vương Vân Sơn!”

Tưởng Tốn cho chúng một gậy: “Tìm Vương Vân Sơn mà đi theo bọn tao cả đường à? Còn đụng xe bọn tao?”

“A —— Bọn tôi… bọn tôi muốn ngăn cản hai người, tìm được trước ——”

Hạ Xuyên hỏi: “Đi theo bọn tao bắt đầu từ lúc nào?”

“Mấy ngày trước, trên đường cao tốc…”

Tưởng Tốn hỏi: “Phanh trên xe tao là do chúng bây làm hỏng?”

“Phải…”

Tưởng Tốn nện xuống một gậy: “Chúng bây vậy mà muốn mạng của tao!”

“A —— Bọn tôi chỉ là muốn ngăn cản hai người thôi, không cho hai người lên đường ——”

Điều nên hỏi đã hỏi xong, Hạ Xuyên lấy điện thoại di động của ba tên, lục tìm danh bạ, thấy trong tin nhắn và nhật kí cuộc gọi thường xuyên liên lạc với một cái tên là “Anh Cường”, thô tục không chịu được. Anh hừ một tiếng, bỏ di động vào túi.

Ở đây không có sóng, bên dưới có một khe núi, chắc là một ngôi làng, cách rất gần. Hạ Xuyên và Tưởng Tốn quay lại xe, lái xe ra, đi về phía ngôi làng, mười mấy phút thì vào cổng làng.

Điện thoại di động có sóng, Tưởng Tốn lập tức gọi 110, nói vị trí của ba tên kia, lại gọi một cú điện thoại cho A Sùng.

https://thuviensach.vn

A Sùng ngái ngủ lờ mờ, nghe cô nói, sâu ngủ gì cũng chạy mất, hỏi: “Hai người có bị thương không?”

“Tôi không sao, anh ấy bị thương.”

“Tôi không bị thương.” Hạ Xuyên lái xe tìm đường, thuận miệng trả lời.

A Sùng nói: “Bên phía cảnh sát giao cho tôi, bên này đang lo không tìm được chúng đây, không ngờ đã ngoan ngoãn đưa tới cửa, hai người cẩn thận một chút.”

Cúp điện thoại, Hạ Xuyên nói: “Làng này không có nhà trọ.”

Cái hãm xung trước và sau của xe việt dã đều bị đụng, xe lái cũng có chút vấn đề, trong buồng xe toàn là tro bùn, hai người cũng cần phải tắm, không có cách nào đi tìm thị trấn nữa. Đã hơn mười hai giờ, không tìm được nhà trọ, chỉ có thể gõ cửa nhà dân làng.

Tưởng Tốn là phụ nữ, gõ cửa thích hợp hơn một chút.

Cô tìm được một nhà, gõ cửa cả buổi mới có người ra mở. Người bên trong thấy là một phụ nữ, thoáng sửng sốt.

Tưởng Tốn nói: “Chào anh, chúng tôi là người tới du lịch, lạc đường trong núi, lúc tìm đường đã ngã xuống dốc, bây giờ không có cách nào đi tiếp, tìm được làng của các anh nên tới đây, nhưng không tìm được nhà trọ. Anh có thể cho chúng tôi ở nhờ một đêm không? Chúng tôi không phải người xấu, có thể cho anh xem chứng minh thư.”

Người bên trong lập tức mở cửa, chất phác nói: “Được chứ được chứ, vào đi, không sao đâu!”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn kêu người trong xe sang đây, anh hai kia thấy Hạ Xuyên có vết thương trên mặt thì hơi hoảng, Tưởng Tốn cười nói: “Vì cứu tôi nên anh ấy va phải cây.”

“À à, tôi có thảo dược, có thể bôi thuốc cho anh ấy.”

Trong làng toàn là người dân tộc Di, người chủ nam của gia đình này tên là A Gia Mộc Ca, có ba đứa con, đều đã đi ngủ hết.

Nhà là nhà gạch mộc, xi măng, tường đất, cả căn nhà là một gian thông suốt lớn, bên trái là ba cái giường gỗ, giăng màn, phía trên là hàng tủ gỗ cũ nát, một cái sofa màu đen đầy bụi đặt trước bức tường đối diện cửa, bên cạnh có cái tivi kiểu cũ, hai cây cột gỗ chống trong nhà, mấy món đồ linh tinh treo trên tường đất, một đống đồ lặt vặt bên kia nhà.

Vợ Cát Sử của A Gia rót hai ly nước nóng cho họ, sợ người lạ tránh vào giường của bọn trẻ. Tưởng Tốn và Hạ Xuyên nói cảm ơn, uống mấy ngụm nước.

Trong nhà còn có một căn phòng, A Gia mở cửa cho họ xem, khó xử nói: “Chỗ này nhỏ, có giường, hai người có muốn ngủ ở đây không?”

Phòng này nhỏ chỉ mấy mét vuông, một cái giường gỗ đặt bên tường, một đống đồ ngổn ngang chất dưới giường, trần nhà bị dột, gió lạnh tràn vào từ phía trên, còn có thể nhìn thấy mấy ngôi sao.

Hạ Xuyên nói: “Cứ ngủ ở đây, cảm ơn anh.”

A Gia cười nói: “Hai người có thể ngủ thì tốt, tôi đun ít nước nóng cho hai người.”

“Làm phiền rồi.”

“Không có gì không có gì!”

https://thuviensach.vn

A Gia rất nhanh dời hai thùng nước nóng vào, còn lấy thảo dược tới, bôi một cái vào vết thương cho Hạ Xuyên, lại nhỏ giọng bảo họ tắm rửa ngủ sớm một chút, sợ đánh thức bọn trẻ nên động tác luôn dè dặt, còn đóng cửa lại cho họ.

Trong không gian kín bưng, chỉ còn lại trần nhà lọt gió, bức tường thô ráp, giường gỗ cũ nát, hai thùng nước bốc hơi nóng, và thêm hai người.

Hạ Xuyên hỏi: “Có mang gương theo không?”

Tưởng Tốn nói: “Không có.”

Hạ Xuyên nói: “Em bôi thuốc cho tôi.”

Tưởng Tốn nói: “Lau mặt trước, rửa vết thương một chút.”

Hôm qua họ còn mua khăn mặt. Hạ Xuyên vắt một cái, rửa mặt, Tưởng Tốn chấm thuốc nước bôi cho anh.

Vết bầm trên mặt anh không nhiều, cằm bên trái có một vết, khóe mắt phải cũng có một vết, vết thương cũ cộng vết thương mới, thoạt nhìn hơi đáng sợ.

Bôi trên mặt xong, Tưởng Tốn hỏi: “Trên người thì sao?”

Hạ Xuyên cởi quần áo.

Cánh tay và sau lưng anh không biết đã bị đánh mấy cái, toàn là vết gậy nhìn thấy mà đau lòng. Tưởng Tốn chấm thuốc nước không nhúc nhích, Hạ Xuyên vỗ mặt cô một cái: “Làm gì ngẩn ra vậy!”

Tưởng Tốn nói: “Chờ lát nữa.” Cô vắt khăn mặt đưa cho Hạ Xuyên, “Lau người trước, vẫn còn bùn.”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên mò mẫm hai cái, sau lưng không tiện, anh ném khăn mặt cho Tưởng Tốn, xoay người lại.

Tưởng Tốn thoáng khựng lại, vắt khăn mặt lần nữa, lau lưng giúp anh.

Lưng anh vừa rộng vừa dày, rắn chắc, da đen, ở trên còn có thể nhìn thấy rõ mấy vết gậy. Tưởng Tốn đếm, có bốn vết rõ ràng.

Cô lau một lúc, sạch rồi, chấm thuốc nước bôi lên lưng anh. Ngón tay cô lạnh, anh nóng, từng cái một, giống như sờ vào một cái túi chườm nóng trong trời băng tuyết tràn ngập, da gà nổi lên cũng ủi phẳng.

Lau lưng xong, Hạ Xuyên xoay lại, nói: “Em tắm một cái đi.”

“Ừm.”

Tưởng Tốn vắt khăn lau mặt, lau mặt xong thì lau cổ. Trong phòng không có đèn, mặt trăng và sao trên đỉnh đầu đảm nhiệm việc chiếu sáng, bên cạnh còn mở đèn pin của điện thoại di động, ánh sáng hướng lên.

Hạ Xuyên nói: “Trên người em có bùn, lau một chút.”

Tưởng Tốn cởi quần áo, chỉ còn lại một cái áo ngực. Cô vắt khăn lần nữa, lau sạch bùn trên cổ trên ngực từng chút một.

Hạ Xuyên nhìn một hồi, dùng thùng nước khác tiếp tục lau chân, đang lau nhìn sang bên cạnh, người phụ nữ đó cũng đã cởi quần đang lau, bùn đầy cả quần, mặc suốt trên đường không hề dễ chịu, thấm ướt vào chân.

Chân cô thon dài cân đối, lại trắng, trong bóng tối, thân thể như dạ minh châu phát sáng.

Hạ Xuyên ngâm chân một lúc, nước đã nguội ngắt, anh hỏi: “Nước của em có nóng không?”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn nói: “Nguội rồi.”

Họ nói chuyện rất khẽ, không muốn đánh thức cả nhà A Gia.

Hạ Xuyên hỏi: “Tay sao vậy?”

Tưởng Tốn dang tay ra nhìn, trên tay có thêm mấy vết cắt, chắc là quẹt phải lúc cầm gậy lửa, đụng vào nước cũng không thấy đau.

Cô nhìn về phía Hạ Xuyên: “Như thế này mà anh cũng nhìn thấy được?”

Hạ Xuyên cười khẽ: “Chỗ nào trên người em mà tôi không nhìn thấy?”

Tưởng Tốn cười một cái, rốt cuộc lau xong, cũng ngồi lên giường gỗ rửa chân giống Hạ Xuyên.

Hai thùng nước đặt song song, trong nước đã thấy rõ bùn, cô vừa chà chân, vừa lấy chai phun sương phun lên mặt.

Hạ Xuyên nói: “Cái này còn ở đây à?”

Tưởng Tốn nói: “Ừ, luôn để trong túi, không bị ngâm trong nước.”

Hạ Xuyên nói: “Cho tôi một ít.”

Tưởng Tốn nói: “Không được, trên mặt anh có thuốc.”

“Phun vào tay.”

Tưởng Tốn phun một cái vào tay anh. Hạ Xuyên nắm tay cô, vỗ nước lên tay cô, nước nha đam thấm vào vết xước, lành lạnh. Vỗ xong, anh nắm tay cô không buông.

https://thuviensach.vn

Từ đầu đến cuối Tưởng Tốn đều không nhúc nhích, nhẹ nhàng lắc chân, nước vang “ào ào”.

Rửa xong, hai người nằm trên giường gỗ. Tưởng Tốn ngủ phía trong, Hạ Xuyên ngủ phía ngoài.

Giường gỗ nhỏ đến đáng thương, hai người ngủ vừa vặn, không dư một chút xíu nào. Hạ Xuyên tắt đèn pin điện thoại di động, trên đỉnh đầu là sao và trăng.

Hai người chỉ có một tấm chăn mỏng nhỏ, chăn coi như sạch, không có mùi gì, giường gỗ rất cứng, không lót đồ.

Tưởng Tốn nói: “Trên xe có túi ngủ?”

Hạ Xuyên nói: “Có, ở cốp sau.”

“Chắc mang vào đi.”

“Ngủ không thoải mái ư?”

“Ngủ trong túi ngủ sẽ thoải mái hơn cái này.”

Hạ Xuyên ôm cô sang, để cô nằm sấp trên người mình: “Thế này thì sao?”

Tưởng Tốn nói: “Tạm được.”

Hạ Xuyên chẳng biết tại sao nói một câu: “Em rất tàn nhẫn.”

Tưởng Tốn nghe hiểu, nói: “Xem là đối với người nào.”

Hạ Xuyên cười cười, hỏi: “Không bị thương chỗ nào chứ?”

“Không có.”

https://thuviensach.vn

“Không đụng vào?”

“Không.” Tưởng Tốn kề sát cổ anh, “Không phải anh đã chắn giúp tôi sao.”

Một lát sau, Hạ Xuyên nói: “May mà em nghĩ đến việc dùng lửa.”

Tưởng Tốn nói: “Súc vật không phải đều sợ lửa sao.”

Hạ Xuyên lại cười, xoa xoa tay cô, nói: “Không phải bảo em đi sao?”

“Ừm.”

“Có phải là phụ nữ không?”

Tưởng Tốn nói: “Anh không biết ư?”

Cô nằm trên người anh, da thịt dính liền, chỉ mặc áo ngực và quần lót, anh cũng chỉ có một cái.

Hạ Xuyên cụp mắt nhìn cô, ánh sáng mờ, nhưng có thể nhìn thấy rõ đôi mắt cô đang nhìn anh, da cô trơn như ngọc, bầu ngực căng tròn đang đè anh.

Cô là một người phụ nữ đích thực, có cơ thể mê người, nữ tính hơn bất kì người phụ nữ nào. Nhưng cô lái xe đua, đánh người, vung gậy lửa, quát anh tránh sang một bên, giống như một tên lưu manh.

Hạ Xuyên cúi đầu, hôn cô, hôn một cái triền miên quyến luyến dưới ánh sao, chỉ là hôn, dịu dàng cẩn thận, không mang theo tình dục, tựa như sự an ủi đồng bạn dã thú cho sau khi bị thương, cẩn thận liếm láp vết thương của đối phương.

Ánh sao trên đỉnh đầu lấp lánh, hai người nhẹ nhàng quấn quýt, ai cũng không đi trước.

https://thuviensach.vn

“Tôi đi sang đó, em lập tức lái xe đi, nhớ đấy!”

“Không phải bảo em đi sao?”

“Ừm.”

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 41

Hôm nay Tưởng Tốn cực kì mệt, buồn ngủ rất nhanh. Cô nhắm mắt, thở rất nhẹ, dáng ngủ hiền lành giống như một động vật lông xù nhỏ nào đó.

Hạ Xuyên chưa thấy dáng vẻ cô ngủ bao giờ, đêm hôm đó cùng giường, suy nghĩ của anh ở nơi khác, hoàn toàn không nhìn mặt cô. Lúc này nhìn từ trên xuống, lông mi dài của cô cụp thấp, dáng ngủ vô cùng yên tĩnh đáng yêu.

“Nhìn cái gì?”

Giọng nói mệt mỏi truyền đến từ ngực anh, Hạ Xuyên hỏi: “Chưa ngủ ư?”

“Mệt.”

“Vậy ngủ đi.”

“Ừm.”

Cô không mở mắt, tay vẫn khoác lên vai anh. Hạ Xuyên ôm cô, sờ bờ vai trần của cô.

Cô dường như đang ngủ, Hạ Xuyên khẽ hỏi: “Ngủ rồi ư?”

“Anh không mệt sao?”

Giọng cô mang theo vẻ buồn ngủ.

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên nói: “Tàm tạm.”

Tưởng Tốn đột nhiên từ ngực anh ngồi dậy, xoay người nằm sang bên cạnh: “Thế này ngủ được chưa?”

“Ừm.” Hạ Xuyên nhắm mắt lại, anh cũng mệt rồi.

Một lát sau, một cái lò sưởi nhỏ chui vào ngực anh. Hạ Xuyên không mở mắt, thuận tay ôm cô, cô lại chui vào thêm một chút, Hạ Xuyên hỏi: “Lạnh ư?”

Tưởng Tốn nói: “Ừm.”

Hạ Xuyên ngủ thêm một hồi, bỗng từ trên giường ngồi dậy. Tưởng Tốn hỏi: “Đi đâu thế?”

“Lấy Sát Nhĩ Ngõa.” Trước đó để trên xe, không mang vào.

Tưởng Tốn trở mình, nằm ngửa ngủ, nói: “Đừng đi, nhà họ ngủ cả rồi, đừng đánh thức người ta.”

Hạ Xuyên nghĩ nghĩ, lại nằm xuống giường, ôm Tưởng Tốn nhét vào chăn. Tưởng Tốn gối đầu lên cánh tay anh, nhắm mắt lại nói: “Ngủ đi.”

“Ừm.”

Lần này hai người ngủ thật, trần nhà lọt gió, giường gỗ vừa lạnh vừa cứng, ngủ nặng nề như cũ. Một giấc thức dậy, ánh mặt trời lấm tấm như mảnh vàng vụn đã lọt vào qua khe hở trên trần nhà.

Cả nhà A Gia đã thức dậy từ sớm, cách cánh cửa, có thể nghe thấy rõ tiếng mấy đứa trẻ cười đùa, nói tiếng địa phương, hai người trong phòng đều nghe không hiểu. Một lát sau, vợ Cát Sử của A Gia hình như la rầy một câu, giọng mấy đứa trẻ nhỏ lại.

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên nhìn sang bên cạnh một cái, người phụ nữ này đã thức, mái tóc dài xõa hết trên tay anh, không có ý muốn rời giường. Anh hỏi: “Còn muốn ngủ à?”

Tưởng Tốn quan sát anh hồi lâu, cười cười: “Mặt anh đẹp thật.”

Hạ Xuyên không mắc lừa: “Màu xanh lá?”

“Ừ, từng mảng một.” Thảo dược đã khô, trên vết thương toàn là dấu màu xanh lá nhạt.

Hạ Xuyên cười: “Nhìn đủ rồi thì dậy đi.”

“Ờ.” Tưởng Tốn ngồi dậy, chăn trượt xuống tới eo cô. Cô chỉ mặc một cái áo ngực, khí lạnh ập tới, lạnh đến mức cô nổi hết da gà.

Hạ Xuyên ném hết quần áo dưới giường cho cô. Hai người rất nhanh mặc quần áo xong, mở cửa đi ra ngoài.

Mấy đứa trẻ đang ăn củ cải, củ cải không nhỏ, tròn dẹp. Chúng ăn cả miệng đầy nước củ cái, thấy hai người lạ đi từ trong phòng ra, ngây ngẩn không có phản ứng.

Tưởng Tốn cười cười với chúng. Cát Sử ngồi dưới đất xào thức ăn, nhỏ giọng nói một câu: “Hai người dậy rồi ư, tí nữa là có thể ăn cơm rồi!”

Cát Sử đen đen gầy gò, ngũ quan bình thường, mặc váy xếp ly của dân tộc Di, tính tình thoạt nhìn vô cùng dịu dàng.

Tưởng Tốn cười nói: “Làm phiền anh chị như thế sao được, đã quấy rầy anh chị cả đêm rồi, chúng tôi sẽ đi ngay.”

Cát Sử vội vàng nói: “Không phiền đâu, tôi đã xào thịt tảng, hai người ăn xong bữa cơm hẵng đi, đường đi từ đây đến trấn xa lắm.”

https://thuviensach.vn

Dưới đất, ba tảng đá quây thành một hình tam giác, một cái nồi sắt đặt ở giữa, lửa phía dưới cháy lốp bốp, trong nồi đầy thịt heo nóng hôi hổi.

Gia đình này rõ ràng đã lấy đồ ăn đắt nhất trong nhà ra để đãi khách, trọng lượng cũng không ít, Hạ Xuyên nói: “Vậy chúng tôi ăn bữa cơm trước rồi đi, làm phiền anh chị quá rồi.”

Cát Sử cười nói: “Không phiền, không phiền đâu.”

Đánh răng rửa mặt phải đi ra ngoài, Hạ Xuyên và Tưởng Tốn lấy bàn chải đánh răng và khăn mặt, mượn ly rồi đi ra ngoài cửa.

A Gia đang làm việc trong sân, nhìn thấy họ đi ra, cười nói: “Hai người dậy rồi à?”

“Ừ, vẫn chưa nói cảm ơn anh, tối qua thực sự cảm ơn anh.” Hạ Xuyên nói.

“Chuyện nhỏ thôi, không cần cảm ơn.”

“Anh là thợ mộc ư?”

Anh ta đang dùng dao phay chẻ gỗ, bên chân đầy vụn gỗ, bên cạnh còn có một cái khuôn thành hình, nhìn kiểu dáng giống một cái chậu.

A Gia nói: “Tôi làm chén gỗ chậu gỗ.”

Tưởng Tốn hỏi: “Là bộ đồ ăn sao?”

“Đúng vậy, chính là bộ đồ ăn.”

“Có thể bán lấy tiền không?”

“Có thể bán, một cái bán được mấy chục đồng, đắt hơn một chút thì mấy trăm.”

https://thuviensach.vn

“Vậy rất có lãi đấy.” Tưởng Tốn hỏi, “Có cần phải tô màu cho nó không?”

“Phải tô, sơn xong rồi là có thể bán.”

Một bé gái chạy từ trong nhà ra, tay bưng một cái chậu lớn, kích cỡ và kiểu dáng giống cái khuôn dưới đất. Cái chậu đã được sơn, ba màu đen đỏ vàng, phong cách điển hình của người thiểu số, đẹp đẽ tinh xảo.

Da bé gái rất đen, mái tóc xơ vàng, cái áo khoác màu hồng xám xịt. Cô bé chớp đôi mắt to nói: “Chính là kiểu thế này, lát nữa đựng thịt tảng cho cô chú.”

Cát Sử bên trong kêu một tiếng bằng tiếng địa phương, bé gái lại vội vàng chạy vào.

Tưởng Tốn cười cười, nói với A Gia: “Con anh thật đáng yêu.”

A Gia ngượng ngùng nói: “Nghịch ngợm lắm, không giống con gái chút nào.”

Nói chuyện phiếm xong, Hạ Xuyên và Tưởng Tốn lấy nước, ngồi xổm dưới đất đánh răng. Lần đầu tiên họ thử tư thế đánh răng thế này, phun nước súc miệng xuống đất, nước sẽ mang theo bùn đất bắn tung tóe.

Mấy đứa trẻ trong nhà tinh nghịch cãi nhau ầm ĩ, mùi thức ăn thơm phức bay ra. A Gia đang gọt tiện chén gỗ, thỉnh thoảng cười la vào trong nhà một câu, mấy đứa trẻ bên trong lớn tiếng trả lời.

Đánh răng xong, hai người thay phiên nhau lấy nước vỗ mặt, mấy đứa trẻ đứng ở cửa chen tới chen lui kêu: “Ăn cơm thôi ——”

Tưởng Tốn quay đầu cười cười với chúng. Lần này chúng không ngẩn ra nữa, cũng cười hồn nhiên lại với cô.

https://thuviensach.vn

Đối với Tưởng Tốn và Hạ Xuyên mà nói, cách bọn họ ăn cơm rất mới lạ. Trong nhà không có bàn, không có chén nhỏ, một chậu thịt tảng lớn, một chén canh củ cải dưa chua lớn, còn có một chậu măng sợi xào ớt xanh, toàn bộ để dưới đất, bên cạnh xới hai chậu cơm, mỗi người chia một đôi đũa, ăn thịt lấy tay bóc, ăn canh dùng muỗng múc, ăn cơm dùng đũa, mọi người đều trong một cái chậu.

Tưởng Tốn và Hạ Xuyên không nói gì, nhập gia tùy tục, ngồi xổm dưới đất giống họ ăn cơm.

Cát Sử lấy một tảng thịt rất lớn đầy mỡ cho Tưởng Tốn, cười nói: “Cô ăn đi!”

Tưởng Tốn lấy tay cầm, A Gia nói: “Thịt tảng chỗ chúng tôi, càng mỡ càng ngon, mỡ mà không ngấy, hai người tới du lịch, nhất định phải nếm thử!”

Tưởng Tốn cắn mấy cái rồi nuốt thịt mỡ, nói: “Ngon lắm.”

Hạ Xuyên như cười như không liếc cô một cái.

Tưởng Tốn múc một muỗng canh để làm cho hết dầu mỡ, húp một hớp, cô nói: “Mùi vị củ cải chỗ anh chị không giống bình thường, rất mềm dẻo rất ngọt!”

A Gia cười nói: “Cái này gọi là củ cải tròn, con tôi thích ăn lắm. Trong vùng của chúng tôi có rất nhiều, lúc muốn ăn sẽ đi đào một củ. Hai người chưa ăn bao giờ sao, lát nữa mang một ít ăn dọc đường đi!”

Tưởng Tốn không khách sáo: “Vậy vừa hay nếm thử, cảm ơn anh!”

Mấy đứa trẻ ăn hột cơm dầu mỡ dính đầy miệng, Cát Sử bảo chúng ăn chậm một chút. A Gia lấy một tảng thịt vừa mỡ vừa lớn cho Cát Sử.

https://thuviensach.vn

Cát Sử không đụng đũa thịt nào, cô ấy chuyên lấy canh và măng sợi xào ớt ăn. Cát Sử đẩy một cái, A Gia cứ muốn cô ấy ăn. Cô ấy hết cách, đành phải cầm lấy ăn, ăn rất chậm, từng miếng nhỏ một.

Tưởng Tốn hỏi một câu: "Anh A Gia, anh chị kết hôn bao lâu rồi?"

A Gia nói: "Tám năm rồi, ba đứa con của tôi, một đứa bảy tuổi, hai đứa năm tuổi."

Tưởng Tốn nhìn nhìn hai đứa con gái nhỏ, lúc này mới phát hiện chúng rất giống nhau, "Là sinh đôi sao?"

A Gia nói đầy kiêu hãnh: "Đúng vậy, sinh đôi, trong làng của chúng tôi, chỉ có nhà tôi có sinh đôi thôi!"

Cát Sử cũng lấy tảng thịt cho Hạ Xuyên, bảo anh ăn. Hạ Xuyên cảm ơn một tiếng, ném thẳng vào miệng. Cát Sử cũng tò mò: "Hai người kết hôn chưa?"

Tưởng Tốn liếc nhìn Hạ Xuyên, Hạ Xuyên cũng vừa vặn nhìn về phía cô. Hai người đều cười, Hạ Xuyên nói: "Chưa đâu."

"Hai người vẫn đang yêu đương sao? Yêu bao lâu rồi?"

Hạ Xuyên hỏi Tưởng Tốn: "Chúng ta yêu bao lâu rồi?"

Tưởng Tốn nói: "Không nhớ rõ nữa."

Cát Sử cười nói: "Vậy hai người nhất định yêu lâu lắm rồi, sao còn chưa kết hôn vậy? Kết hôn tốt biết bao, trong nhà có trẻ con, cuộc sống dù có khổ một chút, nhưng cũng sẽ rất vui vẻ."

Tưởng Tốn cười: "Đúng vậy."

https://thuviensach.vn

Ăn cơm, hai người cũng không vội đi. Hạ Xuyên gọi một cú điện thoại cho A Sùng hỏi tình hình đồn cảnh sát bên đó. Tưởng Tốn hỏi A Gia trong làng có tiệm sửa xe không.

A Gia nói: “Không có, nếu muốn sửa xe thì phải vào trấn.”

“Chúng tôi muốn đến thôn Ba Trạch, giữa đường có thể đi qua tiệm sửa xe không?”

A Gia nghĩ nghĩ: “Chắc là không. Hai người đi đến thôn Ba Trạch, sao lại lái đến đây vậy? Thôn Ba Trạch ở đầu bên kia cơ.”

Tưởng Tốn nói: “Tối qua lạc đường.”

A Gia nói: “À đúng, hôm qua hai người có nói. Thôn Ba Trạch tôi biết, cách chỗ này xa lắm, đường đi đến đó không thông xe, phải đi vòng.”

Tưởng Tốn nhân tiện hỏi cặn kẽ đường đi đến thôn Ba Trạch. Hỏi xong, cô bắt đầu kiểm tra xe.

Động cơ vang lên, Hạ Xuyên nói chuyện điện thoại xong, đi đến bên cạnh xe việt dã, hỏi: “Em còn biết sửa xe?”

Tưởng Tốn nói: “Bệnh vặt có thể sửa.”

A Gia ở bên cạnh nhìn thấy, nói: “Cô biết sửa xe hả?”

Tưởng Tốn nói: “Biết một chút.”

A Gia nói: “Trong làng của chúng tôi không có tiệm sửa xe, nhưng bạn tôi là người học nghề, tuần này đi thị trấn rồi, trong nhà nó có nhiều dụng cụ lắm. Nếu cô sửa được thì tôi có thể mượn dụng cụ cho.”

Tưởng Tốn mừng rỡ: “Vậy làm phiền anh thêm lần nữa rồi.”

https://thuviensach.vn

A Gia cười chất phác: “Không có gì đâu.”

Dụng cụ mượn về rất nhanh, Tưởng Tốn thoáng cái đã chui vào gầm xe việt dã, chỉ lộ một đôi chân, kêu: “Hạ Xuyên!”

Hạ Xuyên nhất thời không phản ứng kịp, động tác của cô quá nhanh, “Hả.”

“Anh đưa dụng cụ cho tôi!”

Hạ Xuyên ngồi xổm xuống, giúp cô làm.

Cả người cô chui dưới gầm xe, không nhìn thấy mặt, chỉ có thể nghe thấy tiếng. Mấy đứa trẻ tò mò ngồi xổm xung quanh nhìn, Tưởng Tốn còn có thể nói chuyện với chúng.

Có một đứa nói: “Sửa xe không phải con trai làm sao? Tại sao là chị sửa xe vậy anh?” Cô bé ngây thơ nhìn về phía Hạ Xuyên.

Người dưới gầm xe cười một tiếng: “Anh trai cũng có lúc yếu đuối lắm.”

“Yếu đuối là ý gì ạ?”

Tưởng Tốn nói: “Chính là ý cần phải che chở đấy.”

Hạ Xuyên lạnh lùng liếc cô một cái, không liếc tới mặt cô được, chỉ có thể liếc chân cô. Anh nắm bắp chân cô, Tưởng Tốn giãy một cái. Hạ Xuyên lại vỗ vỗ cô, cười nói: “Không được thì ra đi, ai bảo em chui xuống gầm xe?”

Tưởng Tốn nói: “Anh mới không được ấy.”

Hạ Xuyên khựng lại, nói: “Tối nay thử xem?”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn cười một tiếng: “Thử cái đầu anh!” Cô trượt giày một cái, trượt ra khỏi gầm xe, đưa dụng cụ cho Hạ Xuyên, “Xong rồi.”

Tay cô đầy dầu máy, quần áo và tóc dính đầy bụi bùn, buổi sáng vô cùng sạch sẽ, buổi trưa thì biến dạng. Hạ Xuyên ném dụng cụ vào rương, kéo cô một cái, cũng không để ý dầu trên tay cô.

Tưởng Tốn đứng lên, nhảy trên đất hai cái. Hạ Xuyên phủi bụi cho cô, hỏi Cát Sử mượn xà phòng cho cô rửa tay.

Tưởng Tốn ngồi xổm bên cạnh vòi nước rửa tay hai lần, dầu vẫn chưa sạch hoàn toàn, cô lại rửa lần thứ ba.

Hạ Xuyên hỏi: “Tắm một cái?”

Tưởng Tốn nói: “Không tiện.”

Hạ Xuyên hỏi Cát Sử: “Chị ơi, trong làng có nhà tắm công cộng không?”

Cát Sử nói: “Có một cái, ngay gần đây thôi, hai người muốn đi sao? Tôi có thể dẫn hai người đi.”

Hạ Xuyên mua hai cục xà phòng và dầu gội đầu ở cửa hàng nhỏ trong làng, dẫn Tưởng Tốn đi nhà tắm công cộng. Nhà tắm rất nhỏ, vào cửa là đầy hơi nóng, hai bên nam nữ, bên trong không kinh doanh gì.

Hạ Xuyên cũng nhân tiện tắm một cái, hôm qua cả người dính đầy bùn, tuy đã lau qua, nhưng suy cho cùng cũng chưa hề tắm rửa sạch sẽ thoải mái.

Anh mười phút là tắm xong, tắm xong rồi chờ Tưởng Tốn trong đại sảnh. Thêm mười phút nữa Tưởng Tốn mới mang mái tóc ướt sũng đi ra, cầm lấy máy sấy tóc nói: “Sấy tóc trước đã, chờ thêm một lát.”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên nói: “Sấy đi.”

Tưởng Tốn suy nghĩ muốn gấp rút lên đường, sấy qua loa một chút, tóc hoàn toàn chưa khô, tóc phía sau còn đang nhỏ nước. Cô tắt máy sấy chuẩn bị đi, Hạ Xuyên nói: “Chờ một lát.”

Anh cầm lấy máy sấy, đứng sau lưng Tưởng Tốn: “Chưa khô.”

Tưởng Tốn đứng im, máy sấy lại vang lên vù vù. Tay Hạ Xuyên lớn, vén một cái là vén hơn nửa mái tóc cô lên, vò lung tung cả buổi.

Tưởng Tốn liếc gương, nói: “Anh giúp tôi sấy tóc hay là nghịch đấy?”

Hạ Xuyên nói: “Lần đầu tiên phục vụ phụ nữ, kĩ thuật không thuần thục, lần sau luyện thêm chút nữa.”

Tưởng Tốn cười một tiếng: “Được rồi, khô rồi.”

Hai người quay lại nhà A Gia, chuẩn bị lên đường. Hạ Xuyên lấy mấy tờ tiền đưa cho A Gia, A Gia giật nảy mình, vội vã đẩy lại. Tưởng Tốn nhìn một hồi, thu tầm mắt, nói cảm ơn Cát Sử: “Nhiều củ cải tròn thế này chúng tôi ăn không hết, để một ít lại cho bọn trẻ đi.”

Cát Sử nói: “Không cần đâu, trong nhà chúng tôi có nhiều lắm. Cái này không bao nhiêu tiền, cô lấy đi, có thể chia cho bạn bè ăn.”

Tưởng Tốn không từ chối nữa, cô vào trong xe lấy hơn phân nửa thịt bò khô và chocolate cho mấy đứa trẻ. Cát Sử vội vàng bảo bọn trẻ trả lại, Tưởng Tốn nghiêm mặt nói: “Đồ chị cho tôi tôi lấy rồi, sao đồ tôi cho anh chị thì không thể lấy?”

Cát Sử luống cuống một hồi, đành phải nói với bọn trẻ: “Mau cảm ơn chị đi!”

Ba đứa trẻ lanh lợi la to: “Cảm ơn chị ạ!”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn cười tít mắt xoa xoa đầu ba đứa.

Hai người để lại mấy tờ tiền, một ít thịt bò khô và chocolate, mang đi một túi củ cải tròn, Hạ Xuyên còn tiện tay lấy hai cây gậy gỗ.

Lên xe, Tưởng Tốn liếc cây gậy gỗ trên xe một cái, nói: “Anh chuẩn bị đánh nhau à?”

Hạ Xuyên nói: “Để lại cho em.”

Tưởng Tốn cười cười, khởi động xe việt dã. Xe chạy về hướng cổng làng, tốc độ không nhanh, cả nhà A Gia vẫn ở cửa nhà nhìn họ, cho đến khi xe chạy xe rồi, họ mới vào nhà.

Đi thôn Ba Trạch, phải quay lại chỗ hôm qua đua xe trước, lúc lái trở về, dọc đường không gặp phải người nào, đoàn xe kia đã sớm không thấy bóng dáng.

Lại lên đường núi, tốc độ của họ chậm lại.

Đường núi dốc vô cùng, một bên là vách đá, đường là đường đất, cực kì hẹp, chỉ có thể cho một chiếc xe đi qua, phía trước nếu có xe tới nữa thì hoàn toàn không qua được.

Trên đường toàn là đá và bùn vàng, lái một đoạn, đằng trước còn có cây ngã chặn đường. Hạ Xuyên xuống xe dời đi, một lúc lâu mới dời sang một bên được.

Lên xe, Hạ Xuyên vặn chai nước suối rửa tay, tạt sơ mấy cái thấm thấm ướt, nói: “Đường này đoán chừng phải lái đến tối.”

Tưởng Tốn cũng không ngờ đường này khó đi như vậy, nói: “Chỉ có thể lái về trước, chỉ mong có thể có chỗ ở lại.”

https://thuviensach.vn

Họ lên đường quá trễ, buổi sáng thức dậy, ba giờ chiều mới xuất phát, hôm nay dù như thế nào thì cũng không có cách nào chạy đến thôn Ba Trạch, điều duy nhất Tưởng Tốn lo là buổi tối có lẽ sẽ ngủ ngoài trời.

Lo lắng này của cô không sai, mãi cho đến tám giờ tối, xe việt dã vẫn đang lái trên con đường núi gập ghềnh này, ngay cả chỗ dừng xe nghỉ một lát cũng không có.

Điện thoại di động lại không có sóng, muốn tìm đường cũng không được, ban đêm đường núi nguy hiểm, sơ ý một chút là có thể lái đến bên vách núi. Hạ Xuyên nhìn phía trước, nói: “Dừng lại ở đó trước.”

Lái đường núi mấy tiếng, đến bây giờ mới gặp được một khoảng đất bằng phẳng, phía ngoài khoảng đất chính là vách núi, hai thân cây trồng bên cạnh, cả ngọn núi im lìm, đen kịt.

Hạ Xuyên nói: “Đêm nay nghỉ ngơi ở đây trước, ngày mai trời sáng rồi lên đường.”

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 42

Tưởng Tốn lái xe giỏi là một chuyện, lái xe trên đường núi xa lạ gập ghềnh vào ban đêm lại là chuyện khác. Cô cũng không muốn mạo hiểm không cần thiết, nhưng vẫn hỏi một tiếng: “Anh khẳng định muốn ngủ qua đêm ngoài trời?”

Hạ Xuyên nói: “Em có thể đảm bảo đi qua đoạn đường này có chỗ ở?”

Rõ ràng không có lựa chọn khác, Tưởng Tốn cũng liền tùy theo hoàn cảnh.

Trên xe có đồ ăn thức uống, chịu đựng tạm một đêm cũng không cần lo lắng. Hạ Xuyên đi đến phía sau lấy đồ ăn, tiện tay mở túi ngủ ra.

Túi ngủ này không đựng bằng túi nguyên gốc, mà là được đựng trong một cái túi đen lớn. Góc viền túi đều rách, túi ngủ bên trong cuộn tròn qua loa. Hạ Xuyên kéo ra nhìn, vậy mà còn là túi hai người, lớp ngoài màu xanh lá, lớp trong màu xám bạc.

Anh ném túi ngủ ra đằng trước, xách đồ ăn đi đến đầu xe.

Tưởng Tốn đã xuống xe, đang lắc eo hoạt động gân cốt. Trong núi lành lạnh, phóng tầm mắt nhìn tới không có chút ánh đèn, cách mấy bước là vách núi, dưới đáy vực đen ngòm, thoạt nhìn hơi đáng sợ.

Hạ Xuyên để túi nilon ở đầu xe, lục bên trong: “Ăn cái gì?”

“Bánh mì.”

https://thuviensach.vn

“Em lấy toàn là một vị à?”

“Có nhân đậu đỏ nhừ.”

Hạ Xuyên hỏi: “Có bánh mặn không?”

Tưởng Tốn đi sang nhìn, lấy một cái bánh mì dài nhỏ ra, nói: “Ở trong có chà bông.”

Hạ Xuyên ăn bánh chà bông, Tưởng Tốn ăn bánh đậu đỏ, ăn bánh mì không thì quá khô, hai người lại mở hai chai nước suối. Hạ Xuyên ăn mấy miếng là xong, bỏ gói đựng bánh mì vào trong túi nilon, quay lại trên xe lấy túi ngủ, mở ra.

Tưởng Tốn đang ăn nói: “Anh muốn ngủ túi ngủ ư?”

“Ừ.”

Tưởng Tốn hỏi: “Chỉ một người à?”

Hạ Xuyên liếc cô một cái, cười: “Hai người.”

Tưởng Tốn nhìn nhìn, đúng thật là hai người.

Hạ Xuyên giũ túi ngủ ra, hỏi: “Nếu là một người thì em ngủ thế nào?”

Tưởng Tốn nói: “Tôi ngủ túi ngủ, anh ngủ trong xe.”

“Em đúng là biết hưởng thụ.”

“Trong xe ấm áp.”

Hạ Xuyên trải túi ngủ dưới đất, nói: “Tôi còn phải cảm ơn em?”

“Không có chi.”

https://thuviensach.vn

Một lát sau, Tưởng Tốn lại nói: “Tôi là phụ nữ, anh cũng phải nhường tôi.”

Hạ Xuyên đang bơm khí cho túi ngủ, nghe vậy nói một tiếng: “Em giống phụ nữ điểm nào? Chui xuống gầm xe sửa xe? Vung gậy đánh người?”

Tưởng Tốn nói: “Tôi không phải phụ nữ, vậy thì sở thích của anh rất đặc biệt đấy!”

Hạ Xuyên ngẩng đầu nhìn cô một cái, cười nói: “Tôi là khẩu vị rất nặng.”

Tưởng Tốn hừ một tiếng, uống hai hớp nước, gói bánh mì đã ăn một nửa lại, rồi bóc một thanh chocolate.

Túi ngủ được bơm lên, nhanh chóng căng phồng, thoạt nhìn vừa dày vừa chắc, lớp trong màu xám bạc còn là cotton, chắc hẳn rất ấm áp.

Tưởng Tốn ngồi xổm xuống sờ sờ, nói: “Người bỏ quên cái túi ngủ này đúng là người có tiền.”

“Cũng chỉ mấy trăm.” Hạ Xuyên làm xong việc, lại đi bóc một cái bánh mì, không có bánh mặn, anh chỉ có thể ăn bánh đậu.

“Mấy trăm cũng là tiền mà.”

“Em đua xe nhiều năm như thế chắc cũng kiếm không ít, sao giống như chưa thấy tiền bao giờ vậy?”

“Anh là nhà giàu mới nổi, không biết không trách anh.”

Hạ Xuyên nói: “Nhà giàu mới nổi là bố mẹ tôi, tiền của tôi là tự mình kiếm.”

https://thuviensach.vn

“Anh vẫn không ngừng cố gắng chứ?”

“Gần giống em.”

Tưởng Tốn ngồi xếp bằng trên túi ngủ, cắn một miếng chocolate nhìn sang bên cạnh, vách núi quá gần, hai thân cây trơ trụi, đỉnh đầu mặt trăng treo cao, cả bầu trời đầy sao thu hết vào mắt.

Hạ Xuyên ngồi xuống bên cạnh cô, hỏi: “Mùi vị thế nào?”

Tưởng Tốn theo tầm mắt của anh nhìn chocolate trong tay mình: “Anh chưa từng ăn chocolate?”

“Thử qua mấy lần.”

“Chocolate không phải vị đó?”

“Bẻ một miếng cho tôi.”

Tưởng Tốn bẻ một miếng cho anh. Hạ Xuyên thử, rất không hiểu nói: “Sao thứ ngấy thế này mà có người thích ăn thế?”

Tưởng Tốn nói: “Bia như nước tiểu ngựa không phải đàn ông vẫn thích uống đấy à. Còn thuốc lá nữa, thuốc lá có mùi vị gì?”

“Em chưa từng hút?”

“Tôi đâu có nghiện.”

“Tôi cũng không có.”

“Vậy mà anh thuốc không rời tay, còn mang hộp kẹo cai thuốc bên mình?”

Hạ Xuyên tiện tay lấy hộp kẹo nhỏ ra, xoay xoay nói: “Cái này à?”

https://thuviensach.vn

“Ừ.”

Hạ Xuyên nói: “Đồ ăn vặt của tôi.”

Tưởng Tốn: “…”

Hạ Xuyên cười cười, một lát sau hỏi: “Em có còn đồ ăn nào khác không? Miệng nhạt quá.”

“Thịt bò khô?”

“Để ở đâu?”

Tưởng Tốn đứng lên, đi tới phía sau xe việt dã, lục một cái túi khác, tìm ra một gói thịt bò khô, khóe mắt quét tới củ cải tròn để trong góc. Cô lấy hai củ ra, quay lại bên túi ngủ ném một củ cho Hạ Xuyên.

Hạ Xuyên cầm trên tay nhìn nhìn: “Ăn củ cải à?”

“Mùi vị không tệ.”

Củ cải tròn đã được rửa qua, trên mặt còn dính chút xíu bùn, Tưởng Tốn lau một chút, cắn một miếng lớn, nước ngòn ngọt rất nhanh thấm vào cổ họng.

Hạ Xuyên ăn hai miếng, nói: “Cũng khá ngon.”

Tưởng Tốn vừa ăn vừa nói: “Chị Cát Sử đã cho chúng ta một túi lớn.”

“Có thể để bao lâu?”

“Trời lạnh, chắc sẽ không hỏng đâu.”

“Đến lúc đó em mang về.”

https://thuviensach.vn

“Nếu đường đi tiếp theo có tình huống gì nữa, thì còn phải lãng phí bao nhiêu ngày?”

Hạ Xuyên nghĩ nghĩ: “Hỏng thì mua lại cho em.”

Tưởng Tốn hỏi: “Ba tên kia thế nào rồi?”

Hạ Xuyên nói: “Không nhận tội.”

“Xe tôi thì sao?”

“Cái gì cũng không nhận, liều chết ngậm miệng không thừa nhận, tố cáo ngược chúng ta ác ý làm bị thương người khác. A Sùng nói với đồn cảnh sát rồi, chờ bên này xong chuyện thì chúng ta còn phải đi một chuyến.”

Tưởng Tốn cúi đầu suy nghĩ một chút, nói: “Hôm qua lúc tra hỏi chúng nên ghi âm lại, tiếc thật.”

Hai người đang nói chuyện, điện thoại di động trong xe đột nhiên vang lên. Tiếng chuông chưa từng nghe qua, không phải của họ.

Hạ Xuyên quay lại xe lấy điện thoại di động, liếc nhìn màn hình, vậy mà lại là đồng hồ báo thức.

Tưởng Tốn hỏi: “Có sóng rồi à?”

Hạ Xuyên nói: “Không có, là đồng hồ báo thức.”

Anh ngồi lại trên túi ngủ, Tưởng Tốn nhìn điện thoại di động trong tay anh, hỏi: “Di động của ba tên kia?”

“Ừm, giữ lại chờ người khác liên lạc với chúng.”

“Không có sóng cũng đâu liên lạc được.”

https://thuviensach.vn

“Sớm muộn gì cũng phải liên lạc.”

Tưởng Tốn nói: “Xem thử trong cái di động đó có phim gì không?”

“Muốn xem phim ư?”

“Buồn chán quá, sớm thế này cũng không ngủ được.”

Hạ Xuyên tìm, cái điện thoại di động này không có phim, nhạc thì lại rất nhiều, gì mà “Nước vong tình”, “Khi người đàn ông khóc”, còn có “Trái táo nhỏ”.

Hạ Xuyên cười hỏi: “Muốn nghe bài nào?”

Tưởng Tốn nói: “Hai cái di động khác thì sao?”

Hạ Xuyên lấy hai cái tới, nhân tiện ngậm điếu thuốc.

Hai cái di động còn lại, trong một cái lưu mấy trăm bài hát, nhìn đến mức hoa cả mắt, trong cái kia thì không có nhạc gì, chỉ có một đống phim sex và mấy đoạn video. Hạ Xuyên vừa bấm mở một cái thì tiếng “ưm ưm a a” liền truyền ra.

Tưởng Tốn lặng lẽ nhìn về phía anh, Hạ Xuyên tắt video, nói: “Nghe nhạc.”

Anh bấm mở một bài, là bài hát tiếng Quảng Đông, lời bài hát:

Mưa phùn kèm theo gió làm ướt đẫm đường phố lúc hoàng hôn

Lau đi nước mưa, đôi mắt ngây thơ ngước lên

Trông về phía đèn chiều cô đơn

Là kí ức đau thương ấy

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên búng tàn thuốc, hỏi: “Bài này thế nào?”

“Thích anh. (1)”

Hạ Xuyên nghiêng đầu nhìn cô.

Tưởng Tốn ăn một miếng chocolate, nói: “Thích em, của Beyond.(2)”

(1), (2): Tên bài hát là 喜欢你, có thể dịch là Thích em hoặc Thích anh.

Hạ Xuyên khựng lại: “À, chưa từng nghe qua. Em biết hát ư?”

“Biết chứ.”

“Không phải trước đây nói không biết hát à?”

“Tôi nói là không có một bài có thể hát hết.”

Hạ Xuyên nói: “Hát một bài nghe thử xem?”

“Không hát.”

Hạ Xuyên không ép cô, cũng không đổi bài, nghe một lúc hỏi: “Em thích Beyond?”

“Bình thường.”

Vậy chính là Trác Văn đó thích.

Tưởng Tốn nói: “Là anh ấy thích Beyond.”

Hạ Xuyên nhìn về phía cô, không nói gì.

Tưởng Tốn vẫn ngồi xếp bằng, hai tay cầm chocolate, cắn miếng nhỏ nói: “Tôi thì không có nhiều hứng thú lắm.”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên rít một hơi thuốc, qua một lúc: “Nói thử xem?”

“Nói cái gì?”

“Muốn nói gì thì nói cái đó.”

Im lặng rất lâu, chỉ có bài hát ấy đang hát, Hạ Xuyên tưởng mình chưa từng nghe qua bài hát này, mấy câu trước quả thực không quen, giai điệu mấy câu sau thì hơi quen.

Anh cho rằng Tưởng Tốn sẽ không nói nữa, vừa chuẩn bị đứng lên thì nghe được một câu khe khẽ: “Năm đó quá kích động, anh ấy bảo tôi dừng xe, tôi không dừng, lái xe rất nhanh, sau đó xảy ra tai nạn.”

“Ừm.”

“Cảnh sát giao thông không quy trách nhiệm cho tôi.”

Hạ Xuyên lẳng lặng nghe, tại sao không quy trách nhiệm cho cô, cô không nói, anh cũng không hỏi.

“Anh ấy luôn nằm trong ICU, chỉ có ông ngoại anh ấy ở cùng. Tiền thuốc rất đắt, tôi không bồi thường, thân thể mẹ tôi không hề tốt, tôi còn phải chăm sóc mẹ tôi. Ông ngoại anh ấy không cho tôi gặp anh ấy, sau đó tôi cũng chưa từng gặp lại anh ấy.”

Hạ Xuyên hỏi một tiếng: “Mấy năm không gặp rồi?”

“Chín năm.”

Lại là con số chính xác này, Hạ Xuyên hỏi: “Hết rồi?”

Tưởng Tốn nói: “Sau đó tôi bồi thường tiền cho anh ấy.”

“Tiền ở đâu ra?”

https://thuviensach.vn

“Tiền thi đấu kiếm được… Mấy năm sau mới kiếm được, gửi vào thẻ của anh ấy, gửi mấy năm, thẻ của anh ấy không hủy, cũng không biết anh ấy có còn không.”

Hạ Xuyên rít một hơi thuốc, một lát sau hỏi: “Vẫn nhớ anh ta?”

Bài hát kia đã đến đoạn cuối, là giai điệu Hạ Xuyên thấy hơi quen.

Thích em, đôi mắt động lòng người ấy

Tiếng cười càng mê hoặc hơn… (3)

(3) Bài hát “Thích em”: https://www.youtube.com/watch?v=HeI8stipVKM

Hát đầy hờ hững, giọng rất tùy ý, nhưng rõ ràng đã hát vào lòng người. Hỏi xong câu kia, tầm mắt anh rơi vào đôi mắt Tưởng Tốn.

Tưởng Tốn khẽ nói: “Cũng không có.”

Hạ Xuyên cụp mắt rít thêm mấy hơi thuốc, đầu thuốc lóe lên từng chặp, chưa hút hết, anh đã dụi tắt điếu thuốc, thuận miệng nói: “Ăn thêm ít đồ ăn nữa?”

“Không còn gì ăn cả.”

“Chờ đấy.”

Hạ Xuyên đứng dậy đi về phía xe việt dã, không biết lấy thứ gì, bỏ vào trong túi, lại lấy gói đồ rồi quay lại. Anh ném một cái vào ngực Tưởng Tốn, nói: “Ăn cái này.”

Cái gói màu xanh dương, trên mặt vẽ một nàng tiên nhỏ. Tưởng Tốn cầm trên tay nhìn một lúc: “Mua lúc nào vậy?”

https://thuviensach.vn

“Mua ở siêu thị.”

“Hà Xương?”

“Ừm.”

Tưởng Tốn hỏi: “Anh mua cái này làm gì?”

“Đền cho em.” Anh thuận miệng nói, “Gói lần trước em mua không phải bị ngâm trong nước sao?”

Vẻ mặt Tưởng Tốn bình thường bóc gói bánh, ăn một miếng hỏi: “Anh giấu chỗ nào vậy? Sao tôi không nhìn thấy?”

“Trong túi của tôi.” Hạ Xuyên hất cằm, “Ngon không?”

Tưởng Tốn gật gật đầu: “Cũng được.”

“Cho tôi một miếng.”

Tưởng Tốn lấy một miếng đưa sang, Hạ Xuyên liền ăn tay cô.

Tưởng Tốn ăn Lonely God, Hạ Xuyên tìm mấy tảng đá ven đường chất bên vách núi, vách núi quá gần, tránh cho lúc ngủ xoay người một cái rơi xuống.

Đèn xe vẫn bật, bên vách núi sáng choang. Tưởng Tốn chậm rãi nhai Lonely God, nhìn bóng lưng Hạ Xuyên.

Anh chưa từng mặc áo phao lông, trước đó luôn mặc áo khoác màu đậm, phong cách của hai người hoàn toàn khác biệt, người trước trẻ trung, người sau trầm tính. Anh khoảng ba mươi tuổi, tuổi tác viết trong xương cốt, tỏa ra mùi vị của người đàn ông trưởng thành.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn liếm ngón tay một cái, khe khẽ hát, người đằng trước hỏi một tiếng: “Bài gì vậy?”

“Không biết.”

“Quen tai.”

“Bài trong xe của A Nhã hôm qua.”

“À, thập niên 90.”

Tưởng Tốn cười cười, để nửa gói Lonely God còn lại sang một bên, cởi cái áo khoác màu hồng phấn nằm xuống, lấy điện thoại di động ra chơi game.

Hạ Xuyên dời đá xong, rửa tay ngồi trở lại, hỏi: “Kéo lên?”

“Ừm.”

Hạ Xuyên trùm áo khoác lên túi ngủ, kéo túi ngủ lại nằm bên cạnh Tưởng Tốn, nghiêng đầu liếc nhìn: “Game gì vậy?”

“Go-kart.”

“Có mạng à?”

“Chơi đơn.”

“Có gì vui?”

“Không vui. Không buồn ngủ.”

Tưởng Tốn vẫn đang chơi, Hạ Xuyên nằm một lúc, ngồi dậy, mò lấy điếu thuốc trong túi áo khoác ra châm.

Tưởng Tốn bấm di động nói: “Lại hút thuốc.”

https://thuviensach.vn

“Ừm.”

Hạ Xuyên phả một vòng khói thuốc, cúi đầu nhìn Tưởng Tốn. Tưởng Tốn chơi chuyên tâm, tầm mắt luôn ở trên màn hình di động, mái tóc dài xõa ra, ngực hơi phập phồng, áo len rất sát người, cái cổ chữ V khoét vừa phải.

Anh dùng sức rít hai hơi, thuốc dư còn nhiều hơn điếu trước, anh đã dụi tắt nó ném sang một bên, cúi người đẩy áo len của Tưởng Tốn lên, kéo áo ngực cô xuống.

Anh cúi đầu hôn môi cô, tay vuốt ngực cô. Áo ngực chưa cởi ra, cấn mu bàn tay anh. Anh dùng sức kéo một cái, bả vai Tưởng Tốn bị siết chặt, tránh nụ hôn của anh nói: “Đừng…”

Hạ Xuyên chặn miệng cô, điện thoại di động trượt xuống túi ngủ. Tưởng Tốn túm tay anh, tranh thủ một hơi nói: “Đừng kéo!”

Hạ Xuyên gạt dây áo ngực của cô, tay vòng ra sau lưng cô cởi nút, ba nút, thử mấy lần cũng không cởi được. Anh bỏ cuộc, lại trở về ngực cô, vò hai cái rồi đẩy áo len của cô qua đầu cô, còn chưa đẩy hết, anh lại đi tới quần jean của cô, cởi nút kéo xuống.

Quần jean bó chặt, anh thử hai lần mới đến nửa mông cô, cái cuối cùng ra sức, kéo theo quần lót màu đen xuống.

Anh vừa hôn vừa cởi quần mình, rất nhanh chống tới.

Áo len vướng trên cổ tay Tưởng Tốn, cô khe khẽ run, còn chưa rút tay ra thì anh đã xông vào nửa đầu. Tưởng Tốn khẽ kêu: “Chờ một lát!”

Hạ Xuyên thử một chút, nói: “Ướt rồi…”

https://thuviensach.vn

Anh đâm vào trong một cái, cột sống tê dại, mới vào một nửa. Tưởng Tốn nhíu mày, không cách nào tiếp nhận. Hạ Xuyên ngậm ngực cô, tay thả lỏng giúp cô, gân xanh trên cổ như sắp nứt toác. Anh chờ không kịp, xông một cái tới tận cùng.

Tưởng Tốn thở hổn hển, không cách nào phát ra tiếng.

Trong cổ họng Hạ Xuyên hừm ra một tiếng cực thấp, giữ mông cô, bất chấp bên trong đùn đẩy, thô bạo đâm tới. Sức mạnh ấy xông vào đến mức Tưởng Tốn nói không thành tiếng. Cô không thể cử động tay, nức nở cắn môi. Hạ Xuyên đè nén, thở hổn hển, giống như một tướng lĩnh chiến đấu anh dũng giết địch, không hề cho đối phương một cơ hội sống.

Tưởng Tốn chợt cong người lên, cơn tê dại vô tận cuốn tới, trong núi rừng yên ắng phát ra một tiếng rên thấp mất khống chế.

Hạ Xuyên ngăn chặn sự đè ép và thít chặt trong thân thể cô, cúi đầu hôn môi cô, khẽ thở hổn hển cười cười: “Ai không được?”

Đôi mắt Tưởng Tốn tan rã, không có cách nào trả lời. Anh chậm rãi đưa đẩy, dùng sức đâm tới: “Ai không được?”

Tiếng nức nở nhỏ vụn tràn ra từ khóe miệng Tưởng Tốn. Cô co quắp ngón chân, cả người run rẩy, nghiến răng nói: “Anh…”

Hạ Xuyên hung hăng đâm vào một cái, Tưởng Tốn nói không thành tiếng.

Hạt bụi nhỏ bé lơ lửng trong chùm ánh sáng, chậm rãi lay động theo làn gió núi, sao khắp bầu trời, áp rất gần, dường như vươn tay là có thể với đến.

Hạ Xuyên cởi áo len, để lộ ra thân trên cường tráng. Bắp thịt anh đã căng cứng, kìm chế đà bùng nổ của dục vọng trong cơ thể, chậm rãi hôn

https://thuviensach.vn

khuôn mặt, đôi môi, cổ Tưởng Tốn, rồi quay lại tai cô, tay mài ép dưới người.

"Sít chặt vô cùng… Đừng cắn môi…" Anh ngậm môi Tưởng Tốn, đi vào trong từng chút một, lại ôm cô lên, để cô ôm lấy cổ anh.

Anh khom người cắn ngực cô. Tưởng Tốn ngửa đầu ra sau, đưa mình vào trong miệng anh.

Hạ Xuyên hỏi: "Thoải mái không?"

Tưởng Tốn cả buổi mới lên tiếng: "Bình thường…"

Hạ Xuyên cười cười: "Không sảng khoái?"

"Bình thường…"

Hạ Xuyên ném cô lại, hung hăng xông vào trong một cái. Tưởng Tốn chịu không nổi la lên: "Khốn kiếp…"

Hạ Xuyên bấu vào hai cánh tay cô, nhìn chằm chằm nét mặt cô: "Có sảng khoái không?"

Tưởng Tốn rên rỉ, hoàn toàn không nói được. Anh rong ruổi trên người cô, bắt cô mở miệng, nhưng lúc cô sắp mở miệng lại đâm vào đến mức âm điệu trong cổ họng cô vỡ vụn.

Túi ngủ hai người đã mở hết, lệch vị trí, chợt nghe "ầm" một tiếng nặng nề truyền tới từ trong khe núi. Hạ Xuyên dừng lại nhìn sang bên cạnh, một tảng đá rơi xuống, họ đã đến gần bên vách núi.

Tưởng Tốn nghiêng đầu, lưng hơi cong lên, nói: "Đi qua một chút…"

Hạ Xuyên dùng sức ưỡn một cái, Tưởng Tốn khẽ rên: "Ưm… đừng…"

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên lại thô bạo, nói: “Kêu tôi!”

Tưởng Tốn không kêu, anh giày vò chỗ đó. Tưởng Tốn túm cánh tay anh la: “Vương Đại Tài…”

Hạ Xuyên chợt lật người cô lại, không cho cô thở dốc lại đâm vào. Tưởng Tốn há miệng, túm vải bông dưới người, cả buổi mới tìm lại giọng: “Khốn kiếp, mấy đời anh chưa từng thấy phụ nữ hả!”

Hạ Xuyên đỡ eo cô, khẽ thở hổn hển nói: “Vẫn còn sức nói trọn câu, sức tôi chưa đủ?”

Tưởng Tốn không có sức mắng người, vừa mắng vừa la, cuối cùng cổ họng khô khốc cũng không phát ra tiếng được nữa. Cô nằm sấp trên túi ngủ mềm nhũn như đống bùn. Hạ Xuyên lật người cô lại, ôm vào lòng mài ép chầm chậm nhè nhẹ, khẽ gọi cô: “Tưởng Tốn…”

Tưởng Tốn mở mắt ra, Hạ Xuyên hôn mắt cô: “Tưởng Tốn… Hãy gọi anh…”

Anh cọ sát đầy dịu dàng, giọng nói mê hoặc cực thấp, Tưởng Tốn khàn giọng nói: “Hạ Xuyên…”

Hạ Xuyên hôn cô, từng chút từng chút một, dịu dàng đến cực điểm.

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 43

Mùi thơm trên người cô giống anh, cùng là mùi xà phòng thơm buổi trưa hai người dùng, không biết là nhãn hiệu gì, mùi thơm nồng nặc, thậm chí thơm đến gay mũi, tắm xong mùi thơm nồng đó lưu lại trên người, Hạ Xuyên không hề thích.

Sau đó lúc cô đi ra cũng mang theo mùi thơm này, khi anh sấy tóc cho cô mùi thơm đó quanh quẩn không đi, lại hơi khác mùi của anh, nhưng không thể nói rõ khác chỗ nào.

Có thể là cô không giống.

Hạ Xuyên vuốt ve cánh tay cô, trên đó vẫn còn vết bầm tím chưa tan, vùng bị bầm tím không lớn, nhưng so với thân thể trắng ngần của cô thì vô cùng nhức mắt.

Anh hỏi: “Còn đau?”

Tưởng Tốn khép hờ mắt: “Đâu đâu cũng đau…”

Hạ Xuyên hơi cử động: “Thế này thì sao?”

Tưởng Tốn run một cái, bắt lấy cánh tay anh, cố gắng trả cơn tê dại ấy lại cho anh một cách vô ích. Hạ Xuyên hôn vết bầm kia, nói: “Có nhớ tôi đã nói gì với em không?”

Tưởng Tốn mờ mịt: “Cái gì cơ?”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên nhẹ nhàng sờ lưng cô: “Đêm giao thừa, tôi đã nói gì với em?”

Tưởng Tốn nói: “Không biết.”

“Tôi nói ——” Hạ Xuyên thấp giọng, nói bảy chữ bên tai cô.

Vào lúc này, đèn xe tối dần, trong nháy mắt, bên vách núi rơi vào bóng tối.

Không ai nói gì nữa, trong bóng tối, xúc giác vô cùng nhạy cảm, chờ thích ứng dần với bóng đêm, bên vách núi chỉ còn lại hai bóng hình lên lên xuống xuống. Thú dữ xổng chuồng, đòi hỏi vô độ, sức mạnh khác xa, một người đã định trước là chúa tể, một người không cam chịu làm kẻ dưới, có người không nhớ được lời nói, anh giúp cô nhớ lại, thực sự muốn đưa cô vào chỗ chết.

Giết địch một ngàn, tổn binh tám trăm, sau lưng anh lại thêm vết thương.

Hạ Xuyên lật người cô lại, nằm sấp trên lưng cô khẽ thở dốc: “Tới nữa!”

Tưởng Tốn không ngăn cản được anh, chỉ có thể nắm lấy vải bông. Mặt cô hướng về phía vách núi, khe núi như há cái miệng to như một chậu máu, người phía sau đâm vào một lần, cô lại đến gần vách núi thêm một phần. Hàng đá kia bị ép đẩy lùi tới rìa, có hai tảng đá nhô ra một nửa, đang bị họ đưa đẩy vào bóng tối.

Tưởng Tốn ước gì mây đen che lấp vầng trăng, thực sự không nhìn thấy mới phải. Cô thở hổn hển, nhịp tim đột nhiên tăng nhanh, “ầm” một tiếng, hai tảng đá kia rơi xuống trước mặt cô. Tưởng Tốn níu chặt vải bông dưới người, ngẩng đầu lên, rên rỉ mất khống chế.

https://thuviensach.vn

Đối diện với vầng trăng lưỡi liềm, tựa như dã thú hú dài, da thịt cô ửng lên một màu trắng bạc tinh khiết, mái tóc dài được gió núi nâng lên, rơi xuống bên ngoài vách núi.

Hạ Xuyên không dời mắt nổi, bắp thịt cả người đã căng ra đến cực hạn. Anh gầm nhẹ một tiếng, đưa cô vào vực sâu tối tăm.

Gió núi khẽ thổi, nhiệt độ buổi tối trên cao nguyên cực thấp, trong túi ngủ đôi lại vẫn tỏa ra hơi nóng.

Hạ Xuyên bật đèn pin di động, cúi đầu liếc nhìn Tưởng Tốn nhắm nghiền hai mắt, nếu không phải ngực cô vẫn đang nhấp nhô dồn dập, thì anh còn tưởng cô ngất đi rồi.

Hạ Xuyên kéo túi ngủ lại, nằm xong, rồi ôm cô vào lòng, cúi đầu hỏi: “Chết rồi à?”

Tưởng Tốn cả buổi không lên tiếng, một lát sau: “Anh chết rồi tôi vẫn chưa chết đâu…” Giọng đã khàn cả.

Hạ Xuyên cười cười, vuốt tóc lòa xòa bên gò má cô: “Vậy làm nữa?”

Tưởng Tốn yếu ớt nói một chữ: “Cút!”

Hạ Xuyên nằm cùng cô một lát, ngồi dậy kéo áo khoác tới lấy thuốc. Một hộp đồ rơi ra từ trong túi áo khoác, đập ngay vào mặt Tưởng Tốn.

Tưởng Tốn cầm món đồ, mở mắt nhìn, khựng lại một lúc hỏi: “Mua lúc nào đây?”

“Hà Xương.”

“Mua chung với Lonely God?”

“Ừm.”

https://thuviensach.vn

“Sao lúc nãy không dùng?”

“Quên mất.”

Tưởng Tốn liếc về phía anh, Hạ Xuyên kẹp điếu thuốc vẫn chưa châm, cúi người, bao phủ đỉnh đầu cô nói: “Sảng khoái nên quên mất. Quan trọng không?”

Tưởng Tốn nói: “Không sao, kì an toàn.”

Hạ Xuyên nhìn cô một hồi, ngậm thuốc, châm thuốc ở đỉnh đầu cô. Đầu thuốc sáng lên trước mắt Tưởng Tốn, Hạ Xuyên cúi đầu hôn môi cô một cái, rồi đưa thuốc tới bên miệng cô.

Tưởng Tốn ngậm lấy, một lát sau, phả một vòng khói thuốc vào mặt Hạ Xuyên.

Hạ Xuyên rít một hơi, cũng phả vòng khói thuốc vào mặt Tưởng Tốn. Anh lại đưa điếu thuốc sang, Tưởng Tốn trả lại anh một hơi thuốc như cũ.

Ánh mắt anh không rời mặt cô, dường như có thể đào ra vàng trên mặt cô. Tưởng Tốn hờ hững nhìn lại, lát sau, cô sờ đỉnh đầu anh một cái, hỏi: “Bị ai đập đầu vậy?”

Hạ Xuyên không trả lời, cúi đầu hôn cô một hồi, chờ đến khi tàn thuốc rơi xuống bên tai cô, anh mới buông cô ra, nghiêng người búng tàn thuốc sang bên cạnh, hỏi: “Có lạnh không?”

“Có một chút.”

“Mặc đồ vào.”

Tưởng Tốn đứng dậy mặc quần áo.

https://thuviensach.vn

Cô ngồi nghiêng, đưa lưng về phía Hạ Xuyên, lấy cái áo ngực suýt thì bị anh kéo rách mặc vào, người phía sau nói: “Lần sau mặc cái hai nút đi.”

“Tôi chỉ mang theo một cái này.”

Cô vén mái tóc dài ra trước ngực, mu bàn tay đưa ra sau cài nút áo ngực, bờ lưng trần trắng ngần không tì vết, hai bên eo có dấu tay màu đỏ.

Hạ Xuyên nằm nghiêng chống đầu, nheo mắt rít một hơi thuốc, tầm mắt đi xuống, rơi trên mông cô, nhìn thấy cái nốt ruồi đen nhỏ sau eo cô.

Tưởng Tốn che chắn trong túi ngủ mặc quần lót, mông vừa nâng lên chuẩn bị mặc vào, thì một bàn tay to liền bóp lấy. Cô không thay đổi sắc mặt cũng trùm lấy tay anh.

Hạ Xuyên dùng sức xoa hai cái rồi mới lấy tay ra. Chờ cô mặc đồ xong, thuốc lá của anh vẫn chưa hút hết.

Tưởng Tốn hỏi: “Anh không mặc à?”

Hạ Xuyên đưa thuốc đến bên miệng cô, cầm lấy quần áo mặc vào, mặc xong ôm cô một cái, lấy lại thuốc trong miệng cô rít hai hơi.

Tưởng Tốn hỏi: “Mấy giờ rồi?”

Hạ Xuyên liếc nhìn giờ: “Hơn một giờ.”

“Ngày mai dậy sớm.”

“Ừm.” Hạ Xuyên nói, “Ngủ đi.” Anh ném đầu thuốc, tắt đèn pin di động.

Không gian của túi ngủ rộng rãi, giữ ấm tốt, tốt hơn cái giường gỗ lạnh như băng trong căn phòng lọt gió tối qua nhiều. Tưởng Tốn cực kì mệt, rất nhanh đã ngủ như chết.

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên cũng mệt, nhưng không ngủ, đợi một lát, anh rón rén ra khỏi túi ngủ, bật đèn pin di động, tìm mấy tảng đá lớn ở chỗ khác chất lên. Chất xong, anh quay lại xe lấy Sát Nhĩ Ngõa, tiện tay trùm lên túi ngủ, lúc này mới nằm lại.

Đến khi hai người thức dậy, trời mới vừa tờ mờ sáng. Họ ngủ bên vách núi, đặt mình trong một biển mây.

Biển mây nơi đây không giống biển mây ở núi Minh Hà. Núi Minh Hà không cao hơn mực nước biển như thế, không có sương mù dày thế này, không có núi khô vàng không trông thấy tận cùng, càng không có bầu trời thấp đưa tay là có thể chạm tới.

Tưởng Tốn ngẩn người trong thoáng chốc.

Tảng sáng vô cùng lạnh, vừa chui ra khỏi túi ngủ chút xíu, khí lạnh liền ép tới. Tưởng Tốn không ngồi dậy, cô chống người lên một chút, nhìn về phía biển mây trước mặt. Núi non ẩn nấp trong biển mây, một cơn gió thỉnh thoảng thổi qua mới nhìn thấy chút khô vàng, bầu trời mênh mông, không nhìn thấy đất.

Hạ Xuyên nằm gối lên cánh tay, nghiêng đầu nhìn về phía ngoài vách núi, hỏi: “Đẹp không?”

Tưởng Tốn nói: “Đẹp.”

“Sương mù dày hơn núi Minh Hà.”

“Ừm.”

Hạ Xuyên hỏi: “Ở đây cao hơn mực nước biển bao nhiêu?”

Tưởng Tốn nghĩ một chút: “Hơn hai ngàn mét, cũng chưa phải là chỗ cao nhất.”

https://thuviensach.vn

Dừng một lát, Hạ Xuyên nói: “Chúng ta không có phản ứng cao nguyên.”

Tưởng Tốn biết anh đang nói gì, cười cười không nói tiếp.

Hạ Xuyên nói: “Ngủ thêm một lúc nữa.”

“Không ngủ được.”

Hạ Xuyên nhìn giờ, còn rất sớm, họ mới ngủ chưa được mấy tiếng, mấy ngày liền cơ bản đều không tới. Anh gấp áo phao lông, gối sau đầu, dang cánh tay: “Sang đây.”

Tưởng Tốn nằm trên cánh tay anh, hai người lẳng lặng nhìn bầu trời trên đỉnh đầu.

Sao đầy trời tối qua, trong một buổi biến thành bầu trời xanh biếc mênh mông. Mây mù trôi lững lờ trên đỉnh đầu họ, tất cả giác quan đều chậm lại, mùi vị tươi mát chảy xuôi trong không khí.

Hạ Xuyên hỏi: “Có đói không?”

“Tàm tạm.” Lát sau, Tưởng Tốn sờ sờ Sát Nhĩ Ngõa trên người, hỏi, “Còn anh?”

“Tàm tạm.”

Tưởng Tốn nói: “Hết đồ ăn rồi, chỉ còn lại một chút chocolate và thịt bò khô.”

“Chờ lát nữa mua, hôm nay có thể đến thôn Ba Trạch.” Hạ Xuyên hỏi, “Muốn ăn gì?”

“Miến bò.”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên cười một tiếng: “Chỉ thứ này à?”

“Ừ.” Tưởng Tốn nói, “Muốn ăn thứ gì có nước.”

“Ừm… Cổ họng em còn khàn.”

Tưởng Tốn cũng biết cổ họng mình còn khàn, cô huých Hạ Xuyên một cái: “Lấy nước cho tôi.”

Chai nước suối nằm ở chỗ Hạ Xuyên có thể với tay tới, chỉ còn lại nửa chai, cũng không biết là của ai uống dư. Hạ Xuyên lấy đưa cho cô. Tưởng Tốn chống người lên một chút, vặn nắp chai ngửa đầu uống, cổ họng hơi di động. Cô uống xong, bên môi có nước đọng óng ánh, Hạ Xuyên cầm lấy chai và nắp, vặn lại giúp cô, kéo cô vào trong túi ngủ.

Lần này anh tiến vào rất chậm, cúi đầu nhìn nét mặt cô. Tưởng Tốn túm cánh tay anh, luôn nhìn mắt anh, thở theo cùng anh, cùng lên xuống.

Cô xoay mình ngồi trên người anh. Anh xoa ngực cô, ánh mặt trời nở rộ sau lưng cô, trên cao nguyên, cô đẹp đến thành kính, khoe khoang.

Lại thức dậy sau một giấc, mặt trời đã lên cao từ lâu, đã đến chính giữa.

Tưởng Tốn nằm trên ghế phụ, lông mày khẽ nhíu. Hạ Xuyên tinh thần sảng khoái, đưa một chai nước và nửa cái bánh mì tối qua cô ăn còn dư cho cô, nói: “Ăn trước đi.”

Tưởng Tốn không ăn, uể oải không muốn động đậy.

Xe việt dã lắc lư lên đường lần nữa. Một tiếng sau, một dòng suối xuất hiện. Hạ Xuyên dừng xe, lấy khăn mặt và bàn chải đánh răng, dẫn Tưởng Tốn đi đến bên dòng suối.

https://thuviensach.vn

Hai bước đầu Tưởng Tốn không đi được, chân mềm nhũn. Hạ Xuyên cười một tiếng, ôm lấy cô, dẫn cô ngồi trên tảng đá bên suối. Tưởng Tốn vốc chút nước vỗ vỗ mặt, lập tức tỉnh táo không ít. Hạ Xuyên nặn kem đánh răng cho cô, hai người đánh răng bằng nước suối.

Quay lại xe, Tưởng Tốn tinh thần tỉnh táo, uống nửa chai nước, cũng ăn hết bánh mì còn dư. Bụng người bên cạnh kêu hai tiếng, Tưởng Tốn ném miếng bánh quy sang. Hạ Xuyên ăn tạm, ăn xong lại lên đường.

Càng ngày càng gần thôn Ba Trạch, điện thoại di động của hai người đều vang lên, tiếng báo tin nhắn liên tục, toàn là lời kêu cha gọi mẹ A Sùng gửi, hỏi sao họ mất tích rồi.

Tưởng Tốn cười cười, gọi một cú điện thoại trả lời, âm thanh ma quỷ của A Sùng lập tức truyền tới: “Tưởng Tốn ——”

Tưởng Tốn nói: “La gì mà la, tối qua di động mất sóng.”

A Sùng thính tai: “Cô bị cảm à? Sao giọng khàn vậy?”

Hạ Xuyên lái xe, như cười như không liếc cô. Tưởng Tốn lườm anh một cái, nói: “Ừ, cảm lạnh rồi.”

Đang nói, tiếng chuông vang lên, là một trong ba cái điện thoại di động kia.

Hạ Xuyên hất cằm, Tưởng Tốn hiểu, lấy di động trong ngăn kéo. Hạ Xuyên liếc nhìn, tên người gọi tới là “Anh Cường”, anh nhếch môi, nói: “Đưa cho tôi.”

Tưởng Tốn để di động trước mặt anh, điện thoại thông, bật loa ngoài.

Đầu bên kia điện thoại la: “Mẹ nó ba đứa chúng bây sao rồi, một ngày một đêm không gọi cú điện thoại nào, người đâu, có theo lạc mất không?”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên không lên tiếng.

“Nói mau! Câm rồi à? Có theo kịp không? Tìm ông già họ Vương đó chưa? —— Mẹ nó mày điếc rồi hả? Bố còn phải giao phó với người khác, nói chuyện cho bố!”

“Giao phó với ai?”

“Mẹ nó mày quản bố giao phó với ai hả?”

“Mày phái người đi theo tao cả đường, mẹ nó tao còn không thể để cho mày giao phó?”

Đầu bên kia điện thoại: “…”

Hạ Xuyên cười khẩy: “Anh Cường phải không? Lần sau phái người thông minh một chút thì không có vấn đề. Đúng rồi, mày còn phải tới đây một chuyến, tao tiễn chúng vào đồn cảnh sát rồi, vẫn chưa hết Tết nên đừng ảnh hưởng đồng chí cảnh sát đón Tết, mày qua đây vớt người đi.”

Tên Cường không kiềm được giận: “Đm mày! Mày đợi đấy cho bố!”

Cúp điện thoại, Tưởng Tốn lấy lại, hỏi: “Hắn có thể tới vớt người không? Xe tôi không thể cứ tính như vậy.”

“Không tới vớt người thì cũng sẽ tới tìm tôi.”

Tưởng Tốn gật gật đầu.

Xe việt dã cách thôn Ba Trạch càng ngày càng gần. Năm giờ chiều, xe dừng lại bên đường đất, đường phía trước là con đường hẹp quanh co, không thông xe, chỉ có thể đi bộ. Hôm qua họ có hỏi thăm qua anh A Gia, đi bộ ước chừng phải ba, bốn tiếng.

Hôm nay họ nhất định có thể đến thôn Ba Trạch.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn nhét hết đồ vật có ích vào ba lô, ba lô thoáng cái nặng hơn rất nhiều. Cô cũng không để Hạ Xuyên đeo, tự mình đeo. Hạ Xuyên liếc nhìn ba lô của cô, không lên tiếng, bước chậm theo bên cạnh cô. Đi hơn một tiếng, Tưởng Tốn mệt, nói: “Nghỉ một lát.”

Hạ Xuyên chỉ tảng đá dưới tán cây, Tưởng Tốn đi sang đó ngồi, uống hai hớp nước, nghỉ ngơi năm phút rồi đứng dậy. Hạ Xuyên tiện tay quăng ba lô của cô lên vai, sải bước đi về phía trước: “Đi thôi.”

Tưởng Tốn dừng một chút, từ từ đi theo.

Không bao lâu, đằng trước xuất hiện một đoàn thồ hàng, khoảng chừng mười sáu, mười bảy người, mỗi người dắt một con la, hai cái sọt trúc dựng trên lưng con la, trong sọt trúc chứa đầy cát đá.

Người hai bên đi chung một đường, đi mười mấy phút, một người dắt la hơn bốn mươi tuổi hỏi: “Hai người đi thôn Ba Trạch hả?”

Hạ Xuyên và Tưởng Tốn nhìn nhau một cái, nhìn về phía đối phương, không trả lời.

Người dắt la nói: “Con đường này là đường đi thôn Ba Trạch đó, hai người đi thôn Ba Trạch ư? Hôm nay?”

Hạ Xuyên hỏi: “Sao vậy?”

Người dắt la nói: “Không đi được đâu. Chúng tôi cũng đi đến thôn Ba Trạch, cầu treo bên đó gãy rồi, không đi qua được, phải sáng mai mới có thể nối lại.”

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 44

Thôn Ba Trạch nằm sâu trong núi lớn, cầu treo là một trong những đoạn đường phải đi qua, không có cầu treo thì chỉ có thể trèo qua thêm mấy đỉnh núi đi đường vòng, tốn quá nhiều thời gian, còn không bằng chờ ở đây thêm một đêm.

Hạ Xuyên và Tưởng Tốn không quen đường xá, hai người đi hoàn toàn dựa vào việc hỏi thăm trước đó, đi đường vòng rõ ràng không thực tế, nhưng hôm nay không đến được thôn Ba Trạch, thì họ chỉ có thể đi lại đường cũ. Sắc trời sắp tối, quay trở về rõ ràng cũng không thực tế.

Hạ Xuyên hỏi: “Các anh biết cầu treo gãy mà bây giờ vẫn đi đến thôn Ba Trạch?”

Người dắt la nói: “Ban nãy chúng tôi đến đó mới phát hiện cầu treo gãy, vốn đã đi về rồi, nghĩ nghĩ lại phải lãng phí thêm một ngày, mọi người bàn bạc một chút thì vẫn đi đến đó chờ một đêm thôi.”

“Phía trước có chỗ ở ư?”

“Có chứ, có một cái chuồng bò, bình thường buổi tối chúng tôi vội lên đường sẽ ở đó một đêm.” Người dắt la quan sát Hạ Xuyên và Tưởng Tốn, hỏi, “Hai người đến thôn Ba Trạch làm gì thế?”

Thôn Ba Trạch hoang vu hẻo lánh, nói đi du lịch rõ ràng là lừa người khác, cũng không cần thiết phải giấu giếm, Hạ Xuyên nói: “Chúng tôi đi tìm một người.”

https://thuviensach.vn

“À.” Người dắt la nói, “Nhưng hôm nay không đi qua được, hai người tới công cốc rồi.”

Đã đi hơn một tiếng, lái xe trở về tìm chỗ ở phải tốn ít nhất sáu, bảy tiếng, ngày mai lại vội sang đây, còn phải đi đường núi gập ghềnh lần nữa, Tưởng Tốn tính tính thời gian, hỏi Hạ Xuyên: “Anh thấy thế nào?”

Mười mấy con la đang chậm rãi dậm chân tại chỗ, mấy người dắt la đã đi về phía trước, bước chậm, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn họ một cái, nhỏ giọng bàn bạc đôi câu.

Người dắt la nói chuyện với họ cũng vội đi về phía trước. Hạ Xuyên thu tầm mắt, hỏi Tưởng Tốn: “Ngủ ngoài trời thêm một đêm có chịu được không?”

Tưởng Tốn nói: “Tôi có gì mà không chịu được.”

Hạ Xuyên quan sát cô: “Chắc chắn chứ?”

“Trời sắp tối rồi, đi về lối cũ biết đâu cũng phải ngủ ngoài trời, được rồi ——” Tưởng Tốn hất cằm về phía đoàn thồ hàng, “Mau đuổi theo họ đi, không phải nói có chuồng bò sao?”

Hạ Xuyên nhìn cô một hồi rồi mới đi về phía trước. Người dắt la nghe thấy tiếng động quay đầu lại, kinh ngạc nói: “Hai người vẫn muốn đi hả?”

Hạ Xuyên cười: “Giống các anh, không muốn lãng phí thời gian nên vẫn chờ thêm một đêm thôi.”

“Hai người có chỗ ngủ không?” Người dắt la suy nghĩ một chút, “Nếu không thì có thể đi đến chuồng bò cùng chúng tôi.”

Hạ Xuyên hỏi: “Có tiện không?”

https://thuviensach.vn

Người dắt la nói: “Không có gì bất tiện cả. Chuồng bò rất lớn, chỉ sợ hai người thành phố các anh không quen thôi.”

Hạ Xuyên nói: “Chuồng bò tốt hơn ngủ trên bãi cỏ, ngày mai còn có thể lên đường cùng các anh, không sợ tìm không ra chỗ.”

Người dắt la cười nói: “Không thành vấn đề!”

Hai người gia nhập đoàn thồ hàng, đi sau cùng theo người dắt la tên Thứ Tùng. Thứ Tùng là người dân tộc Tạng, nhà ở trong một ngôi làng ở phần phía Tây huyện Mộc Khách, năm nay ba mươi lăm tuổi, đã làm người dắt la ngựa sáu năm, cuộc sống vất vả nên anh ta thoạt nhìn già hơn tuổi thật rất nhiều.

Hạ Xuyên tán gẫu với anh ta: “Các anh làm nghề này có thể kiếm được bao nhiêu?”

Thứ Tùng nói: “Năm ngoái kiếm được hai mươi ngàn, chúng tôi không chỉ ở đây mà còn đi chỗ khác, đường núi rất nhiều nơi đều chỉ có thể đi lên bằng la.”

Tưởng Tốn liếc nhìn sọt tre trên lưng con la, hỏi: “Chỗ cát đá này dùng để làm gì thế?”

Thứ Tùng nói: “À, thôn Ba Trạch phải sửa tháp điện, chúng tôi phải mang vật liệu lên.”

Mấy người dắt la này cơ bản đều là người dân tộc Tạng, đa số không biết nói tiếng Hán, có mấy người biết nói nhưng phát âm không chuẩn lắm, Hạ Xuyên và Tưởng Tốn nghe ù ù cạc cạc. Ngày trước Thứ Tùng từng làm việc bên ngoài mấy năm, nói tiếng Hán rất tốt, anh ta thỉnh thoảng phiên dịch cho họ. Không lâu sau, một căn nhà đất lớn xuất hiện trước mặt, nóc nhà ráp bằng ván gỗ, ráp không kín nên có khe hở rất lớn.

https://thuviensach.vn

Đây chính là chuồng bò họ nói.

Hạ Xuyên hỏi: “Còn bao lâu thì đến thôn Ba Trạch?”

Thứ Tùng nói: “Không xa lắm, còn hơn hai tiếng thôi.”

Trời tối sớm, cả ngọn núi đã nửa sáng nửa tối. Đoàn người đi vào chuồng bò, la buộc hết bên ngoài.

Chuyện đầu tiên mấy người dắt la làm không phải nghỉ ngơi uống nước, mà là cho la ăn cỏ trước, cho ăn một lúc mới có người đi đến khe suối gần đó xách nước sang, dựng một cái nồi, thêm gỗ đun nước nóng, chuồng bò sáng lên.

Tưởng Tốn ngồi trên một tảng đá lớn, dựa lưng vào cây cột gỗ, nói: “Gần đây còn có khe suối sao?”

Hạ Xuyên hỏi Thứ Tùng: “Khe suối gần chỗ này không?”

“Gần, ở bên đó.” Thứ Tùng chỉ hướng, “Đi thẳng tới đó là thấy được. Nếu hai người muốn đi thì lát nữa tôi dẫn hai người sang.”

Bạn của Thứ Tùng làm mấy chén trà bơ, đưa cho họ một chén, nói: “Ở đây cao hơn mực nước biển, hai người uống một chút, buổi tối có thể ngủ ngon.”

Trà bơ có một chén lớn, màu sắc rất cám dỗ. Hạ Xuyên nói tiếng cảm ơn, đưa chén trà cho Tưởng Tốn. Tưởng Tốn vừa đói vừa khát vừa lạnh, lập tức bưng chén uống một hớp nhỏ.

Lần đầu tiên cô uống trà bơ, mùi vị này vào miệng có chút khó tiếp nhận. Cô không lên tiếng, lại uống tiếp mấy hớp.

Thứ Tùng mang theo thức ăn khô, chia cho Hạ Xuyên và Tưởng Tốn hai cái. Có người còn nấu chén mì đưa cho họ. Tưởng Tốn ngại lấy nên chỉ

https://thuviensach.vn

một chén mà thôi.

Hạ Xuyên thì không khách sáo, nhận lấy chén mì, đưa hết bánh quy và thịt bò khô cho họ, còn lại không nhiều, mỗi thứ hai gói.

Anh đưa chén mì cho Tưởng Tốn, nói: “Ăn đi.”

Tưởng Tốn nói khẽ: “Anh cũng không biết ngượng à.”

Hạ Xuyên cười: “Em cũng có lúc ngượng ngùng ư?”

Tưởng Tốn hừ một tiếng, lần này không từ chối nữa, đưa trà bơ cho Hạ Xuyên rồi lập tức cúi đầu ăn mì. Hạ Xuyên uống một hớp trà bơ, thoáng khựng lại rồi mới uống hớp thứ hai, chờ đến khi Tưởng Tốn ăn mì gần hơn phân nửa, anh lại đưa chén trà đến bên miệng cô: “Uống thêm mấy hớp.”

“Không cần.”

“Uống đi.”

Chén ngay trước miệng, Tưởng Tốn kề sát tay anh uống thêm hai hớp, uống xong nói: “Anh là uống không được nên để cho tôi uống?”

Hạ Xuyên không để ý, uống một hơi hết trà bơ còn lại.

Bên hố lửa rất ấm áp, ngồi lâu, tay chân lạnh cóng đều sống lại.

Trời đã tối hẳn, ánh lửa đo đỏ chiếu vào mặt từng người. Có người mang rượu theo, chia một vòng, Hạ Xuyên và Tưởng Tốn cũng có phần, không có chén dư nên đựng bằng chén trà bơ.

Hạ Xuyên uống rượu, hỏi: “Cây cầu treo đó sao gãy thế?”

Mặt Thứ Tùng đen đen đỏ đỏ, uống hơi nhiều rượu: “Mấy ngày trước bị tuyết đè hỏng, chúng tôi không ai biết, năm giờ sáng nay đi ra, đến đây

https://thuviensach.vn

mới biết.”

Hạ Xuyên hỏi: “Mấy ngày trước từng có tuyết rơi ư?”

“Có, ở đây hay có tuyết rơi, hai ngày nay thời tiết khá tốt.”

“Đồ mà la của các anh thồ nặng bao nhiêu? Cầu treo cũng có thể bị tuyết đè hỏng mà la đi qua được ư?”

Thứ Tùng nói: “Đi qua được, đoán chừng cây cầu treo này đã hỏng trước đó rồi. May mà mấy hôm trước chúng tôi không sang đây, nếu không thì chắc chắn sẽ rơi xuống rồi.”

Một người khác đang uống rượu đột nhiên nói: “Nghe nói hôm đó có một người rơi xuống.”

Thứ Tùng nói: “Chưa rơi, suýt thì rơi thôi, có điều ngã bị thương, ban nãy chú không nghe kĩ đó.”

“Chắc là vậy, nếu rơi xuống thật thì khẳng định sẽ chết.”

Tưởng Tốn ăn no, sưởi ấm hỏi: “Các anh đi một chuyến thế này phải tốn bao nhiêu thời gian?”

Thứ Tùng nói: “Trọn một ngày, có lúc phải đi đường mấy ngày.”

“Chỉ có thể ăn uống trên đường ư?”

“Đúng thế.”

Người bên cạnh cười nói: “Mấy ngày đi đường đó nhớ vợ nhất đấy!”

Thứ Tùng nói: “Chú không nhớ à!”

“Em nhớ con em.”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn hỏi: “Con anh bao nhiêu tuổi?”

Người đó nói: “Mười một tuổi rồi.”

Thứ Tùng nói: “Con cậu ta học giỏi lắm, luôn đi học ở trong trấn, bây giờ nghỉ lễ ở nhà, mỗi ngày giúp làm việc, vô cùng hiểu chuyện!” Anh ta lại chỉ những người khác, “Con mấy cậu ấy đều mới hai tuổi. À, con anh ấy đã mười tám tuổi rồi!”

Tưởng Tốn cười: “Vậy chừng hai năm nữa là anh không cần làm rồi, để cho con nuôi.”

“Vẫn chưa được đâu.”

Tưởng Tốn nói: “Sao?”

“Không thể dừng được, muốn cuộc sống khá hơn thì không thể dừng được!”

Thứ Tùng gật đầu: “Đúng thế, đoàn thồ hàng của chúng tôi không thể dừng được, đi mỗi ngày mỗi ngày là có thể đi tới cuộc sống tốt đẹp hơn!”

Đàn ông dân tộc Tạng hào sảng, uống vài chén rượu lại ca lên khúc ca dân tộc Tạng, nói nói cười cười tán gẫu việc thường ngày trò chuyện tiền nong. Hạ Xuyên chia một vòng thuốc lá cho họ, quay đầu thấy Tưởng Tốn đi ra ngoài, anh nhìn một cái, tiếp tục nói cười với họ.

Tưởng Tốn không đi xa, ngay bên ngoài chuồng bò, cầm một bó cỏ cho la ăn. Bên trong tiếng cười sang sảng, nghe ra được mỗi người đều rất cao hứng.

Con la lùn lùn, rất khờ, tham ăn, ăn hết một bó còn muốn ăn nữa. Tưởng Tốn xoa xoa đầu con la, học nó kêu một tiếng, con la ngước mắt nhìn cô.

https://thuviensach.vn

Sau lưng có người cười một tiếng.

Tưởng Tốn không quay đầu lại, đút cho con la ăn, nói: “Sao đi ra đây?”

“Sao em đi ra đây?”

Tưởng Tốn nói: “Mười mấy người đàn ông các anh cùng hút thuốc, muốn làm tôi sặc chết à?”

Hạ Xuyên cười cười, đi đến sau lưng cô, sáp đầu tới gần: “Ngửi thử xem tôi có hút không.”

Tưởng Tốn hất vai một cái: “Toàn mùi rượu.”

“Rượu đó mùi vị không tệ, em nên nếm thử một hớp.”

“Tửu lượng của tôi không tốt.”

“Một hớp mà say được à?”

“Đâu phải chưa từng say.”

Hạ Xuyên cách Tưởng Tốn xoa xoa đầu con la kia. Con la đang ăn vui, cáu kỉnh nghiêng đầu một cái, lại ăn tiếp. Hạ Xuyên hỏi: “Thích la ư?”

Tưởng Tốn nói: “Nó rất đáng yêu.”

Hạ Xuyên thoáng khựng lại: “Sở thích của em khác người bình thường.”

“Đúng thế, là rất khác.”

Đoạn đối thoại này rất quen, nhưng đã thay đổi mấy chữ. Hạ Xuyên cười cười, nói: “Biết sớm thì nên thuê một con la đi tới đây, cưỡi la đi đường gấp nhanh hơn đi bộ rất nhiều.”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn hỏi: “Anh biết cưỡi sao?”

“La không phải là ngựa, không khó.”

“Ồ.”

Cho la ăn xong, Hạ Xuyên hỏi: “Đi đến bên dòng suối không?”

“Ừm.”

Hạ Xuyên quay vào trong lấy túi, nhân tiện lấy Sát Nhĩ Ngõa trong túi ra ném cho Tưởng Tốn. Tưởng Tốn choàng lên người, ấm hơn rất nhiều, hai người đi theo hướng Thứ Tùng chỉ.

Đường núi dốc, từng khoảng cỏ khẽ lay theo gió. Ban đêm nhiệt độ hạ thấp dữ dội, gió thổi vào mặt đau tê buốt.

Không bao lâu phía trước xuất hiện một dòng suối. Hạ Xuyên giơ điện thoại di động chiếu sáng, nước suối trong veo.

Tưởng Tốn hỏi: “Nước suối còn lại bao nhiêu?”

“Nửa chai.”

“Đựng nước.”

Trong túi có hai chai nước không uống còn dư lại, Hạ Xuyên chứa đầy nước.

Tưởng Tốn đánh răng rửa mặt, nước suối ở đây phải lạnh hơn dòng suối gặp được lúc tới đây nhiều, tay cô cứng ngắc, khăn mặt vắt không nổi. Người bên cạnh lấy khăn mặt của cô, dùng sức vắt hai cái rồi ném lại cho cô, Tưởng Tốn giũ ra lau mặt hai cái.

https://thuviensach.vn

Lau xong, cô quay đầu nhìn Hạ Xuyên. Hạ Xuyên không sợ lạnh, vậy mà còn cởi vớ ngâm chân trong nước suối.

Tưởng Tốn nhìn một hồi, nói: “May mà đựng nước trước rồi.”

Hạ Xuyên cười: “Em tưởng nước em đựng vào là nước sạch ư?”

“Không nhìn thấy thì là nước sạch.”

Hạ Xuyên không lên tiếng, Tưởng Tốn chợt nhớ tới câu của Trương Nghiên Khê:

Tôi từng thấy nước bẩn hơn nữa kìa… Bề ngoài trong veo lắm, thực ra bên trong toàn là chất độc.

Tưởng Tốn hỏi: “Nước lạnh không?”

“Không lạnh.”

Tưởng Tốn cũng cởi vớ, Hạ Xuyên nhìn về phía cô: “Muốn ngâm chân à?”

“Ừ, anh nói không lạnh.”

Hạ Xuyên nói: “Ban nãy là ai không vắt nổi cả khăn?”

Tưởng Tốn nói: “Thích ứng rồi thì không lạnh nữa.”

Cô cởi vớ, lòng bàn chân chạm mặt nước, lạnh đến mức cô thầm hít vào một hơi. Hạ Xuyên ở bên cạnh như cười như không nhìn. Tưởng Tốn thích ứng một lúc, cuối cùng ngâm chân vào.

Người bên cạnh đột nhiên kéo chân cô lên, mặt nước vang ào ào một tiếng.

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên để chân cô lên trên đùi mình, cúi đầu nhìn một lúc, sờ sờ mu bàn chân cô.

Tưởng Tốn giật giật ngón chân, nhìn đầu anh không lên tiếng. Hạ Xuyên nắm hai chân cô, nói: “Vừa phát hiện chân em rất nhỏ, số mấy?”

“Ba mươi sáu.”

“Không nhìn ra, cái chân này của em phải lớn hơn chút nữa.”

“Không phải anh còn nói tôi thấp sao?”

“Là rất thấp.”

Tưởng Tốn rút chân ra, Hạ Xuyên nắm chặt không buông.

Tưởng Tốn nói: “Anh muốn hôn chân tôi à?”

“Tôi biến thái sao?”

“Hôn chân sao biến thái?”

Hạ Xuyên nhìn về phía cô: “Sao, còn có ai từng hôn chân em ư?”

“Có chứ.”

Hạ Xuyên nhìn cô không nói gì.

Tưởng Tốn cười: “Mẹ tôi.”

Hạ Xuyên ngắt chân cô một cái, nói: “Mang vớ vào, đi về thôi.”

Tưởng Tốn nói: “Chân còn ướt.”

Hạ Xuyên lấy tay lau lau cho cô. Tưởng Tốn lại quẹt một cái trên ống quần anh, đang định mang giày, sợi bông từ trên trời rơi xuống.

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 45

Tuyết rơi, bông tuyết rất nhỏ, Tưởng Tốn đỡ trong lòng bàn tay, chờ đến khi nó tan thành nước, trên bầu trời cũng chưa có hạt thứ hai rơi xuống.

Tưởng Tốn nói: “Có tuyết rơi thật này… Cả đoạn đường này sẽ không gặp được chuyện tốt gì.”

“Tuyết rơi là chuyện xấu ư?” Hạ Xuyên hỏi.

“Anh không nhìn thấy nóc cái chuồng bò kia bị dột sao?” Tưởng Tốn nói, “Nhà dột còn gặp mưa.”

Hạ Xuyên hỏi: “Sao, chưa từng chịu khổ như thế này à?”

“Anh cảm thấy tôi giống người từng chịu khổ như thế này?”

Hạ Xuyên nhìn cô một lúc, nói ra kết luận: “Giống.”

Tưởng Tốn nói: “Giống chỗ nào? Tôi trông rất thô lỗ ư?”

“Một số thời điểm rất thô lỗ.”

Tưởng Tốn hừ một tiếng, chân vẫn còn ở trên đùi anh. Cô khe khẽ đá một cái, không giống đá, mà giống như trêu chọc hơn. Hạ Xuyên nắm chân cô, ngón cái chậm rãi xoa lòng bàn chân cô.

Tưởng Tốn hỏi: “Tôi thô lỗ chỗ nào? Là không đánh răng rửa mặt, hay là ăn cơm nhai nuốt ngấu nghiến?”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên nói: “Tối qua đi ngủ không đánh răng rửa mặt.”

Tưởng Tốn nói: “Vậy anh cũng không đánh.”

“Tôi cũng thô lỗ.”

Tưởng Tốn cười, cong ngón chân một cái, tay mượn lực chống trên tảng đá, ngồi vô cùng thoải mái. Cô nói: “Anh chưa từng thấy phụ nữ cẩu thả hơn đâu. Một người bạn cùng phòng trước đây của tôi, mùa hè hai tuần không tắm, quần lót bẩn ném hết vào chậu rửa mặt tích tụ lại đến khi hết quần mặc rồi mới giặt.”

Hạ Xuyên hỏi: “Bạn cùng phòng? Lúc đi học ư?”

“Đi làm.”

“Hửm?”

Tưởng Tốn nói: “Kì nghỉ hè năm tôi tốt nghiệp cấp 2, đi làm ở bên ngoài, ở kí túc xá của nhà máy.”

Hạ Xuyên như vô thức nhè nhẹ nắm chân cô, nói: “Còn đi học sao?”

“Đi học chứ.” Tưởng Tốn nói, “Bố tôi không chu cấp cho tôi, tôi tự chu cấp cho mình.”

“Mẹ em thì sao?”

“Mẹ tôi rửa chén cho tiệm cơm, cơ thể không tốt, không thể làm quá nhiều.”

Hạ Xuyên nhớ tới chuyện A Sùng từng tìm người khác tám chuyện trên núi Minh Hà, hỏi: “Tiền của nhà em đều bị bố em làm mất sạch ư?”

https://thuviensach.vn

“Ừ.” Tưởng Tốn giống như đang nói chuyện gia đình người khác, nói một cách thoải mái, “Lúc gia đình tôi nở mày nở mặt nhất thì tôi vẫn chưa ra đời, hồi nhỏ cũng từng sống sung sướng mấy năm, sau đó thì không tốt, ông già đó ăn uống chơi gái cờ bạc cái gì cũng làm.”

Hạ Xuyên không nói tiếp, hai người đều im lặng một lúc. Lát sau, Hạ Xuyên hỏi: “Có học đại học không?”

Tưởng Tốn nói: “Có học.”

“Trường nào?”

“Thành tích không tốt, đại học tư nhân thôi.”

“Học phí không phải đắt hơn sao?”

Tưởng Tốn nói: “Vay tiền trợ giúp học tập, tôi cũng có thể tự kiếm.”

Hạ Xuyên suy nghĩ một hồi: “Đua xe ngầm?”

“Ừm.”

Hạ Xuyên nói: “Những gì em trải qua có thể quay phim truyền cảm hứng đấy.”

“Truyền cảm hứng?… Cuối cùng làm tài xế cho anh ư?”

“Sao nào, với thu nhập này của em, làm tài xế là bạc đãi em à?”

Tưởng Tốn nói: “Bị người ta đuổi giết, dãi gió dầm dương, đây là đối xử tử tế sao?”

“Em thì có sợ gì đâu… Lúc chúng đuổi theo có sợ sao?”

“Lần nào?”

https://thuviensach.vn

“Tính cả hai lần.”

Tưởng Tốn nói: “Không sợ chút nào chắc chắn là giả.”

Hạ Xuyên cười nói: “Cũng rất thành thật đấy.”

“Anh thì sao?”

“Không sợ.”

“Không sợ thì anh chạy cái gì mà chạy?”

“Em là một gánh nặng, chỉ có thể chạy thôi.”

Tưởng Tốn lườm anh một cái, lòng bàn chân ngưa ngứa, anh cứ luôn sờ nghịch.

Tưởng Tốn nói: “Chân tôi chưa rửa đâu.”

“Ừm.”

“Có thối không?”

“Không có mùi.”

Tưởng Tốn hỏi: “Anh có chứng bái vật chân à?”

“Em ít nói lời buồn nôn đi.”

Tưởng Tốn cười một tiếng: “Ai buồn nôn chứ…”

Hạ Xuyên sờ đến đầu ngón chân cô, ngón chân cái, móng chân từng bị gãy, trên mặt có một vết lõm nhỏ, móng chân bị cắt ngang, vết móng gãy vẫn còn, ngón chân cái bây giờ hơi tím, hoàn toàn khác mấy móng chân trơn bóng đều đặn bên cạnh.

https://thuviensach.vn

Là vết thương mới, xuất hiện không lâu.

Hạ Xuyên hỏi: “Hôm nhảy khỏi xe còn ngã gãy móng chân sao?”

“Ừm.” Tưởng Tốn nhìn một cái, “Không biết ngã thế nào mà lại còn đụng phải móng chân.”

Hạ Xuyên chỉ nhìn thấy vết bầm tím trên cánh tay cô, chưa từng để ý qua chân cô, từ Hà Xương thẳng đến Mộc Khách, cô cũng chưa từng thốt ra một câu. Hôm nay đi bộ nhiều, giữa đường cô chỉ nghỉ ngơi năm phút.

Hạ Xuyên nói: “Cũng rất có thể chịu khổ.”

Mấy hạt tuyết lại rơi xuống, dưới ánh sáng của đèn pin điện thoại di động, giống như đang phát chuyển động chậm của một bộ phim điện ảnh. Bầu trời không trăng không sao, vắng vẻ yên lặng.

Tưởng Tốn liếc nhìn bầu trời đêm, hỏi: “Anh là nhà giàu mới nổi, luôn sống trong nhung lụa sao?”

“Tôi giống không?”

“Không giống lắm.”

Hạ Xuyên cười: “Nhà chúng tôi phát tài trễ, lúc thành nhà giàu mới nổi thì tôi đã mười tuổi rồi.”

“Có từng làm ruộng không?”

“Từng cấy mạ.”

Tưởng Tốn tỉ mỉ quan sát anh, lặng thinh một hồi: “Có hơi kì kì.”

Hạ Xuyên cười cười: “Em chưa từng làm ruộng ư?”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn lắc đầu: “Nhà chúng tôi ở trong trấn, chưa đến nông thôn bao giờ. Nhà anh chưa từng bị mất tiền ư?”

Hạ Xuyên nói: “Từng bị mất một khoảng thời gian, tâm lý phát tài bình thường, mua này mua kia, họ hàng tới mượn tiền không nói hai lời cho mượn ngay.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó mẹ tôi tính hết nợ, ầm ĩ đòi ly hôn với bố tôi.”

Tưởng Tốn cười nói: “Chỉ như vậy à?”

“Ừm, số tiền còn lại gửi hết vào ngân hàng.”

Người đồng hành khác số phận.

Tưởng Tốn lau chân hai cái, nói: “Đi về chứ?”

“Đợi lát nữa.”

Hai chân cô đã lạnh buốt, Hạ Xuyên xoa hai cái cho cô, ma sát sinh nhiệt, ấm lên không ít.

Tưởng Tốn lẳng lặng không cử động, nhẹ giọng hỏi: “Đây là anh đang thương tiếc sao?”

Hạ Xuyên liếc cô: “Cần thương tiếc em ư?” Nhớ tới việc gì đó, anh nói một cách hờ hững, “Ngược lại em còn che chở tôi.”

Xoa chân xong, Hạ Xuyên buông cô ra. Tưởng Tốn vẫn gác chân trên đùi anh, quét nhìn đôi vớ để trên giày, thuận miệng nói: “Nhân tiện mang vớ giúp tôi?”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên lạnh lẽo liếc cô một cái. Tưởng Tốn chống tảng đá, ngồi ngửa ra sau vô cùng thoải mái, có chút khiêu khích nhìn anh.

Hạ Xuyên cụp mắt liếc nhìn chiếc vớ, vớ cotton màu đen, không giống loại một người phụ nữ mang. Anh nghiêng người, cầm lấy vớ.

Tưởng Tốn đang cong ngón chân, thấy vậy, ngón chân không nhúc nhích nữa.

Hạ Xuyên giũ vớ một cái, mới phát hiện bên trong còn một đôi. Anh lấy ra nhìn, là đôi màu trắng, không có hoa văn, kiểu giống đôi màu đen.

Anh hỏi: “Mang hai đôi ư?”

“Ừm.”

Chiếc anh cầm là chiếc chân trái, kéo cái lỗ màu trắng ra, mang vào cho cô. Mang được một nửa, cô vẫn không nhúc nhích. Hạ Xuyên nâng chân cô lên một chút, mới mang chiếc vớ đầu tiên vào.

Tiếp theo là chiếc màu đen.

Mang chiếc vớ màu đen xong, chân còn lại vẫn trống không, Hạ Xuyên lại cầm lấy chiếc vớ để trên một chiếc giày.

Lúc mang vào, nghe thấy một câu: “Còn thương tiếc người khác thật đấy à?”

Vẻ mặt Hạ Xuyên như thường: “Mang vớ là thương tiếc ư? Em đúng là dễ thỏa mãn.”

“Anh còn có thể thương tiếc cái khác?”

“Lần sau mặc áo ngực cho em.”

https://thuviensach.vn

Người bên cạnh không lên tiếng nữa.

Chờ mang hết vớ xong, Hạ Xuyên ngước mắt nhìn sang: “Sao nào, cảm động rồi?”

Tưởng Tốn hờ hững nói: “Tưởng tôi là nữ sinh mười bảy, mười tám à?”

“Em không trẻ như vậy.”

Tưởng Tốn hừ một tiếng, hai chân móc giày một cái, không mang vào mà đạp gót giày.

Hạ Xuyên ngồi không đứng lên, cô cũng không đứng lên, lắc lắc giày thể thao màu trắng trên chân, đã sắp biến thành giày thể thao màu đen rồi.

Một lát sau, Hạ Xuyên nói: “Sang đây.”

Tưởng Tốn hỏi: “Sang đâu?”

“Chỗ này.”

Tưởng Tốn đứng lên, đạp giày thể thao đi một bước về phía anh. Hạ Xuyên vỗ vỗ chân mình, Tưởng Tốn sải chân ngồi xuống.

Tưởng Tốn ôm cổ anh, Hạ Xuyên ôm eo cô, cúi đầu hôn cô. Hai người vừa đánh răng, cùng một vị bạc hà, lành lạnh.

Tuyết trên trời rơi xuống nhiều dần, bãi cỏ đồng thời lay động theo gió, khắp núi rừng không người, chỉ có đôi nam nữ ôm cổ kề nhau bên bờ suối.

Lúc hai người quay lại chuồng bò, thì nhóm người dắt la cơ bản đã ngủ hết, mấy người phía tây vài người phía nam, chỉ có phía đông trống, đặc biệt để lại cho họ.

https://thuviensach.vn

Lửa rừng rực vẫn đang cháy giữa chuồng bò, bên trong coi như ấm áp, thỉnh thoảng có mấy hạt tuyết chảy từ trên nóc nhà xuống, nhưng cũng không rơi đến phía đông.

Tưởng Tốn trải Sát Nhĩ Ngõa lên trên một đống rơm, nằm lên đó, bên cạnh còn chừa ra một chỗ.

Hạ Xuyên cuốn Sát Nhĩ Ngõa dư ra lên người cô, cũng nằm xuống, thấp giọng nói: “Sát vào tường.”

Tưởng Tốn dịch vào trong một chút, xoay người, mặt hướng vào tường nhắm mắt lại. Một bàn tay rất nhanh khoác lên eo cô, Tưởng Tốn nói: “Chật quá.”

Hạ Xuyên lại đẩy vào trong một cái: “Không cảm thấy chật.”

“Mặt tôi đã dính tường rồi.” Tưởng Tốn lại xoay người, lần này mặt hướng vào Hạ Xuyên, cô mở mắt nói, “Thế này còn không chật à?”

Hạ Xuyên nói: “Tàm tạm.”

Môi hai người đã sắp dính vào nhau, Tưởng Tốn cười: “Tàm tạm ư?”

Hạ Xuyên nói: “Còn không định ngủ à?”

“Ngủ đây.” Tưởng Tốn nhắm mắt lại.

Hai người nhanh chóng ngủ thiếp đi, nửa đêm lại thức dậy một lần vì lạnh. Tuyết dột xuống từ trên nóc nhà càng ngày càng nhiều, lửa cũng sắp cháy hết. Tưởng Tốn trùm kín Sát Nhĩ Ngõa một chút, Hạ Xuyên cúi đầu nhìn cô một cái, đứng dậy đi thêm củi.

Thứ Tùng cũng đã thức, ngái ngủ đứng lên thêm củi, nhỏ giọng hỏi: “Dậy rồi hả?”

https://thuviensach.vn

“Không có, thêm củi thôi.”

Thứ Tùng nói: “Tuyết lớn rồi, chờ lát nữa lên đường sớm một chút nhé, trong chuồng bò cũng ngủ không ngon.”

“Ừm, chờ trời sáng một chút rồi đi.”

Thứ Tùng thêm mấy thanh củi vào trong hố lửa, nhìn nhìn người phụ nữ ngủ ở góc tường phía đông, nói: “Vợ anh vậy mà có thể ngủ ở đây, thật không dễ dàng gì.”

Hạ Xuyên nói: “Cô ấy mạnh mẽ hơn đàn ông.”

“Cô ấy không lạnh sao?”

“Chắc là không lạnh lắm.”

“Anh rất yêu thương vợ anh đấy.”

“Yêu thương cô ấy ư? Không cảm thấy thế.”

Thứ Tùng cười cười, thêm củi xong, lại quay về ngủ tiếp.

Hạ Xuyên trở lại phía đông, cúi đầu liếc nhìn Tưởng Tốn. Cô ngủ không quen nên chắc vẫn cảm thấy lạnh. Anh nằm xuống, cô tự động nhích lại gần nguồn nhiệt.

Hạ Xuyên tiện tay ôm lấy cô.

Khi trời chưa sáng lắm, đoàn thồ hàng đã thức dậy, tuyết cả đêm, về sau càng rơi càng lớn, trong chuồng bò đã có vũng nước.

Vài người đi đến bên dòng suối lấy ít nước về, đun nước, vội vội vàng vàng ăn chút thức ăn khô, uống ít nước nóng. Hạ Xuyên và Tưởng Tốn ăn giống họ, hai người đều ăn không nhiều, đoàn người rất nhanh lên đường.

https://thuviensach.vn

Chặng đường hai tiếng, bởi vì tuyết rơi nhiều, mà họ đi hơn gần nửa tiếng. Phía trước chính là cầu treo, không xa cầu treo là thôn Ba Trạch.

Thứ Tùng mừng rỡ: “Thật tốt quá, có thể đi qua rồi!”

Mấy người dắt la đi từng người một.

Cầu treo hẹp, phía dưới chính là vực sâu, đạp hụt là kết cục tan xương nát thịt. Tưởng Tốn không nhìn xuống dưới, mắt nhìn thẳng phía trước, đi từ từ theo đoàn.

Thứ Tùng ở đằng trước quay đầu lại, kêu: “Anh dắt vợ anh đi, phụ nữ người ta sẽ sợ đó!”

Hạ Xuyên nghiêng đầu nhìn cô một cái, Tưởng Tốn nói: “Nhìn tôi làm gì, nhìn đường.”

Hạ Xuyên nói: “Có bản lĩnh thì em nhìn xuống dưới một cái đi.”

Tưởng Tốn liếc anh một cái, ngay sau đó nhìn xuống dưới.

Hạ Xuyên nói với Thứ Tùng: “Tôi đã nói cô ấy mạnh mẽ hơn đàn ông mà!”

Thứ Tùng giơ ngón cái: “Gan lớn!”

Cuối cùng đã đến thôn Ba Trạch, người trong thôn ít, mỗi gia đình đều cách rất xa, hôm nay tuyết rơi, nên trên đường hầu như không có người nào.

Đoàn của Thứ Tùng còn phải đi lên núi, nên tạm biệt họ ở đây. Chờ đoàn người đi xa, Hạ Xuyên và Tưởng Tốn đi tìm ở nơi có người.

Rốt cuộc nhìn thấy người, một cụ bà hơn sáu mươi tuổi xách một cái thùng đi ra sau nhà, Hạ Xuyên kịp thời kêu một tiếng.

https://thuviensach.vn

Cụ bà nghe họ giải thích rõ mục đích đến đây, kinh ngạc nói: “Vương Vân Sơn? Có phải là thầy Vương không?”

Hạ Xuyên nhớ người cảnh sát ở cục cảnh sát Mộc Khách có nói qua Vương Vân Sơn làm thầy giáo, trả lời: “Không sai, chính là thầy Vương.”

Cụ bà nói: “Tuần trước thầy Vương rơi từ trên cầu treo xuống, bây giờ ở nhà dưỡng bệnh, thân thể không tốt, nói không chịu được bao lâu nữa!”

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 46

Bất kể như thế nào họ cũng không ngờ được, đi ngần này ngày, tốn ngần ấy sức, thứ nhận được lại là tin tức Vương Vân Sơn "không xong rồi".

Hóa ra người bị thương trong miệng Thứ Tùng lại là ông ta!

Hạ Xuyên hỏi: "Thân thể ông ấy cụ thể thế nào? Ý thức có tỉnh táo không?"

"Lúc thì tốt lúc thì xấu, sáng hôm qua tôi đi thăm thầy Vương, ông ấy không ăn vào cái gì cả, buổi tối thì lại húp một chén cháo, đầu óc còn khá minh mẫn, có thể nói chuyện." Bà cụ khó hiểu hỏi, "Hai người tới tìm thầy Vương ư? Là người gì của thầy Vương thế?"

Hạ Xuyên nói: "Cháu từng có duyên gặp thầy Vương mấy lần, lần này tới thăm ông ấy. Nhà ông ấy ở chỗ nào ạ?"

Bà cụ nói: "Tôi dẫn hai người sang đó nhé, đúng lúc tôi cũng định đi thăm một chút."

Hạ Xuyên cầu còn không được.

Bà cụ đi ra sau nhà cất xô nước, Hạ Xuyên và Tưởng Tốn chờ tại chỗ.

Tuyết vẫn đang rơi, rơi đầy vai Tưởng Tốn. Cô lại không lạnh, trên đầu trùm nón áo màu hồng, trên người khoác Sát Nhĩ Ngõa, coi như ấm áp.

"Anh xem, tôi đã nói đoạn đường tới đây sẽ không có chuyện tốt mà."

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên nói: “Người vẫn còn sống, sao không phải là chuyện tốt?”

“Anh lạc quan như vậy à.”

“Chuyện thế này cần phải bi quan ư? Tìm được thì tìm, tìm không được thì về.”

Tưởng Tốn phủi phủi tuyết trên vai, rồi trùm kín Sát Nhĩ Ngõa, nói: “Vậy mấy ngày nay anh vì cái gì?”

Hạ Xuyên suy nghĩ một thành ngữ có thể hình dung: “Trị bệnh ngựa chết cũng coi như ngựa sống. (1)”

(1) Ý chỉ dù biết khó khăn nhưng vẫn cố gắng đến cùng.

Tưởng Tốn “xì” một tiếng, quay đầu quan sát cảnh vật xung quanh. Thôn Ba Trạch rất nghèo, mấy căn nhà thấy trên đường tới đây đều là nhà đất hoặc nhà gỗ, không nhìn thấy cửa hàng nhỏ hay quán cơm, bây giờ phóng tầm mắt nhìn, cả khu vực toàn là cảnh tuyết rơi, không có gì đáng nhìn.

Cái nón màu hồng có viền lông trắng, mềm mại trắng như tuyết, bao lấy mặt cô, khiến cô thoạt nhìn bỗng đáng yêu thêm mấy phần. Hạ Xuyên ngẫm nghĩ, cái từ đáng yêu này quả thực không thích hợp với cô.

Hạ Xuyên thuận miệng hỏi: “Có lạnh không?”

“Không lạnh, anh lạnh à?”

“Không lạnh.”

Tưởng Tốn nhìn về phía anh, hỏi: “Trước đây anh có mặc áo phao lông bao giờ không?”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên nói: “Có mấy năm không mặc.” Anh cúi đầu nhìn nhìn chiếc áo màu xanh sapphire trên người, hỏi, “Thế nào, mặc cũng được chứ?”

Tưởng Tốn nói: “A Sùng mặc áo phao lông đẹp hơn anh.”

Hạ Xuyên liếc cô một cái: “Với cái ánh mắt này của em à!”

Tưởng Tốn cười nói: “Muốn tôi khen anh đẹp ư?”

Hạ Xuyên không để ý tới cô. Bà cụ đã cất xô nước xong đi ra, còn cầm hai cây dù.

Bà cụ cười đưa cho họ một cây: “Đường hơi xa, cây dù này cho hai người.”

Hạ Xuyên cảm ơn một tiếng, bật dù.

Cây dù màu đen, phía trên có mấy cái lỗ nhỏ lọt sáng, cây dù của bà cụ cũng khá cũ nát.

Bà cụ ở phía trước dẫn đường, thở dài nói: “Cây cầu treo ấy à, từ lâu đã nói không vững rồi, nhưng không có ai tới sửa, kết quả tuần trước gãy. Thầy Vương một người tốt như thế, suýt chút nữa thì… May mà ông ấy vẫn chưa lên cầu, mới đi chưa được hai bước thôi.”

Hạ Xuyên cầm dù, hỏi: “Vậy tại sao ông ấy ngã nghiêm trọng như thế?”

Bà cụ nói: “Ông ấy ngã trúng tảng đá, được người ta kéo lên, cũng là mạng lớn đấy. Sau đó mọi người thay phiên nhau khiêng đưa ông ấy đến bệnh viện, chạy suốt một ngày mới đưa đến được. Vừa ngã vừa khiếp sợ như thế, thời gian lại chậm trễ, nên người không xong rồi. Bác sĩ bảo gia đình họ chuẩn bị hậu sự, thầy Vương không muốn ở bệnh viện nên lại về.”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên lại hỏi: “Ông ấy ở chung với người nhà ư?”

Bà cụ nói: “Thầy Vương chỉ có một đứa cháu trai, sáng sớm hôm nay cháu trai ông ấy đi đến bệnh viện rồi.”

“Cụ rất thân với gia đình thầy Vương ạ?”

Bà cụ nói: “Thân chứ, cháu gái tôi cũng là học trò của thầy Vương. Thầy Vương tốt lắm, ôi…”

Hạ Xuyên hỏi: “Nghe giọng của cụ, cụ không phải là người dân tộc Tạng ạ?”

“Tôi là người Tứ Xuyên, lấy chồng tới đây đã hơn bốn mươi năm rồi.” Bà cụ nhìn nhìn Tưởng Tốn, cười nói, “Lúc tôi gả tới đây thì lớn bằng cô bé này này.”

Tưởng Tốn nghe bà cụ nhắc đến mình, cười hỏi: “Cụ ơi, ở đây đều là người dân tộc Tạng sao?”

Bà cụ nói: “Thôn Ba Trạch chúng tôi toàn là người dân tộc Tạng, một thôn khác thì đều là người dân tộc Hán.”

“Người dân tộc Di thì sao ạ?”

“Cũng có đấy, huyện Mộc Khách chúng tôi còn có người Ma Thoa, Húc Mễ.”

Tưởng Tốn hiểu biết lơ mơ gật gật đầu.

Hạ Xuyên cao nên che dù cũng cao, anh đã che tuyết, nhưng Tưởng Tốn chỉ có thể tiếp tục hít tuyết vào. Hít mấy cái, Tưởng Tốn kéo nón lại, cúi đầu tránh tuyết bay tới. Bà cụ cách Hạ Xuyên nói một tiếng: “Cậu không thể che dù như vậy được, cậu xem xem người cô bé đầy tuyết kìa!”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên nghiêng đầu liếc nhìn, hạ thấp dù xuống. Dù vừa thấp xuống lại chắn tầm mắt anh, anh dứt khoát nhét cây dù vào tay Tưởng Tốn: "Tự che đi."

Tay Tưởng Tốn lạnh, hai tay luôn rụt vào trong tay áo, lười che dù, nói: "Không cần."

Hạ Xuyên không ép, lại giơ dù lên cao, đi một lúc, anh nghiêng cây dù sang bên cạnh, như thế vừa vặn, không chắn tầm mắt.

Không bao lâu, bà cụ chỉ một căn nhà ngói phía trước, nói: "Là chỗ đó, đó chính là nhà thầy Vương."

Căn nhà này là kết cấu gạch ngói, diện tích thoạt nhìn khá lớn, mái hiên và khung cửa sổ trang trí hoa văn dân tộc Tạng, màu sắc rực rỡ, nhìn qua nhiều căn nhà đất như thế phía trước, căn nhà này tuyệt đối là "căn nhà cấp cao".

Bà cụ đẩy cửa một cái là cửa liền mở, bà giải thích: "Mấy ngày nay người tới thăm thầy Vương rất nhiều, có lúc cháu trai thầy Vương đi ra ngoài một chút, thầy Vương lại không thể rời giường, nên không hề khóa cửa."

Vào cửa là một hành lang nhỏ hẹp, một bức Thangka treo bên trái hành lang, đủ mọi màu sắc rất đẹp.

Đi vào phòng khách, bên trong lót sàn, có sofa, trần nhà trang trí một vòng hoa văn dân tộc Tạng, tivi là tivi LCD kiểu cũ, kích thước rất nhỏ, bên cạnh còn để mấy cái ống dài, tối qua Tưởng Tốn từng thấy, là ống dùng để khuấy trà bơ.

Một tấm ảnh đặt phía bên kia, ảnh màu, là một ông lão đeo kính, mặt mũi hồng hào. Bà cụ cũng nhìn thấy, thổn thức một tiếng: "Đây là ảnh chuẩn bị trước đây rất lâu, không ngờ lại sắp phải dùng tới…"

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên nhìn người trong ảnh, người đó giống như trong trí nhớ của anh, chỉ là hơi già hơn một chút, đổi chiếc kính mắt khác, mặc chiếc áo kiểu Tôn Trung Sơn, tinh thần rất tốt.

Bên cạnh có người hỏi: “Ông ấy chính là Vương Vân Sơn?”

Hạ Xuyên gật đầu: “Ừm.” Anh liếc nhìn Tưởng Tốn, “Bị cảm rồi ư?”

Tưởng Tốn lắc lắc đầu, trùm Sát Nhĩ Ngõa lại một chút.

Bà cụ nói khẽ: “Tôi đi vào trong trước xem thử thầy Vương có ngủ hay không.”

Hạ Xuyên nói: “Cháu chờ ở đây.”

Bà cụ đi vào phòng ngủ, Hạ Xuyên tiếp tục quan sát phòng khách. Bên sofa có một cái lò sắt đang đốt lửa, anh chỉ một cái: “Sang đó ngồi đi.”

Tưởng Tốn đi sang ngồi xuống, Hạ Xuyên lại nói: “Cởi nón ra.”

Tưởng Tốn lắc lắc đầu, Hạ Xuyên cười nói: “Còn đội nghiện rồi à? Vậy em đội đi.”

Anh liếc nhìn bàn trà, tự rót ly nước uống, nghe thấy trong phòng ngủ truyền đến tiếng gọi của bà cụ: “Chàng trai, vào đây đi, thầy Vương thức rồi!”

“Cháu tới đây!” Hạ Xuyên đáp một tiếng, hỏi Tưởng Tốn, “Em cũng vào chứ?”

Tưởng Tốn nói: “Tôi nghỉ ở đây một lát.”

Hạ Xuyên không phản đối, một mình vào phòng ngủ.

https://thuviensach.vn

Phòng ngủ chỉ có một cái đèn tiết kiệm năng lượng nho nhỏ, tia sáng rất tối, trong phòng có mùi gỗ đàn hương, một cái giường để sát tường, bên cạnh là một cái bàn đọc sách, hai hàng sách giáo khoa xếp trên bàn, bên cạnh đó nữa là cửa sổ đóng kín.

Dưới đất có một cái ống nhổ, trên vị trí của bàn đọc sách sát giường có một cái ly sứ, trên đó cắm một cái ống hút.

Một ông già nằm trên giường, tinh thần chán nản, bên gối xếp một cái khăn mặt, bên cạnh còn để một hộp khăn giấy.

Bà cụ nhẹ giọng nói: “Thầy Vương, chính là chàng trai này, cậu ấy nói tới tìm thầy, thầy xem thử có quen không!”

Hạ Xuyên đi mấy bước tới bên giường, ông cụ trên giường chậm rãi mở mắt.

Hạ Xuyên cười nói: “Thầy Vương, còn nhớ tôi không?”

Người trên giường đột nhiên trợn mắt, tay run run hướng về phía Hạ Xuyên, trong cổ họng phát ra một tiếng “ức”.

Bà cụ hỏi: “Thầy Vương, thầy còn nhớ không?”

“Ức… Hạ…”

Hạ Xuyên nói: “Đúng, là tôi.”

“Hạ Xuyên…” Vương Vân Sơn rốt cuộc nói ra chữ hoàn chỉnh.

Lúc bà cụ đi ra ngoài, Tưởng Tốn vẫn ngồi trên sofa, đầu trùm cái nón màu hồng, cúi đầu ngắm sợi tua của Sát Nhĩ Ngõa, nghe thấy tiếng động, cô ngẩng đầu lên.

https://thuviensach.vn

Bà cụ cười nói: “Họ ở trong đó nói chuyện, tôi đi làm cơm cho thầy Vương. Buổi trưa hai người cũng ở lại ăn nhé. Hai người đi xa tới thăm thầy Vương, đúng là quá vất vả rồi!”

Tưởng Tốn hỏi: “Có gì ăn ạ?”

Bà cụ nói: “Để tôi vào nhà bếp xem thử.”

Tưởng Tốn cũng đi vào theo.

Trong nhà bếp chất rất nhiều rau, thịt muối treo trên xà nhà. Bà cụ nhìn thấy phô mai chua, nói: “Lát nữa xào phô mai chua cho hai người, ăn ngon lắm! À, tôi khuấy chén trà bơ cho hai người trước nhé!

Bà cụ lấy thùng trà ra, lại lấy một cái chén, múc ít thứ bỏ vào trong. Tưởng Tốn nhận ra bơ màu vàng, muối màu trắng, ngoài ra còn có một thứ đen thùi, giống như là bã gì đó, cô không biết.

Bà cụ gạt hết đồ vào trong thùng trà, thêm nước rồi khuấy, từng cái một, liên tục mười mấy cái chưa dừng.

Tưởng Tốn hỏi: “Phải khuấy bao lâu ạ?”

Bà cụ nói: “Tốt nhất là khuấy một trăm cái, khuấy lâu một chút, nhưng thơm ngon lắm.”

Tưởng Tốn hỏi: “Cháu có thể thử một chút không?”

Bà cụ đưa thùng trà cho cô: “Cẩn thận chút nha.”

Tưởng Tốn học dáng vẻ của bà cụ khuấy, mới một cái đã khuấy nước trong thùng ra ngoài, văng tung tóe cả người cô. Bà cụ cười nói: “Không thể mạnh như vậy được đâu.”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn làm nhẹ lại, khuấy mấy cái, không học được lực của bà cụ. Cô bỏ cuộc, trả thùng trà lại cho bà cụ, bà cụ lại khuấy tiếp.

Tưởng Tốn ngồi trên băng ghế nhỏ nhìn một hồi, hỏi: “Ma Thoa, Húc Mễ là kiểu nào ạ?”

“Hả?” Bà cụ suy nghĩ một lúc mới hiểu ý Tưởng Tốn, nói, “Thì là dân tộc thiểu số ấy, có hơi khác chúng tôi một chút.”

Tưởng Tốn hỏi: “Thầy Vương là người dân tộc Tạng ạ?”

Bà cụ nói: “Đúng vậy, mẹ thầy Vương là người của thôn Ba Trạch chúng tôi.”

“Thầy Vương trông không giống người dân tộc Tạng.”

Bà cụ nói: “Thầy Vương trông giống bố ông ấy hơn thì phải?”

Tưởng Tốn nghịch tua áo một hồi, lại hỏi: “Cháu trai ông ấy thì sao ạ?”

“À, cháu trai ông ấy cũng không giống người dân tộc Tạng.” Bà cụ nói đến đây, lại thở dài, “Ôi… Số của thầy Vương cũng rất khổ, nghe nói con gái ông ấy mất rất sớm, cháu trai lớn lên khỏe mạnh như vậy, đáng tiếc là…”

Tưởng Tốn thấp giọng hỏi: “Đáng tiếc gì ạ?”

Bà cụ nói: “Đáng tiếc là…”

Bà cụ còn chưa nói tiếp, thì bên ngoài truyền đến tiếng mở cửa, người đến có lẽ đã nhìn thấy dấu chân trên tuyết ở cửa, la to: “Ai tới thế?”

Bà cụ lập tức đứng lên: “Là bác đây!” Bà ấy cười nói với Tưởng Tốn, “Đi nào, cháu trai thầy Vương về rồi!”

https://thuviensach.vn

Bà cụ đi nhanh, thoáng cái đã không thấy bóng dáng. Tưởng Tốn đứng tại chỗ một lúc, rồi mới từ từ đi đến cửa nhà bếp, nghe đoạn đối thoại bên ngoài.

"Khách tới thăm thầy Vương, đúng lúc bác gặp được nên dẫn sang đây, nhân tiện làm bữa cơm giúp hai ông cháu!"

"Khách ư? Khách nào ạ?"

"Nói chuyện ở trong đấy… À, ra rồi, chính là chàng trai này."

"Anh…"

"Chào anh, tôi tên là Hạ Xuyên."

"À, chào anh ——"

Tưởng Tốn đứng ở cửa phòng khách, nhìn thấy một người đàn ông đưa lưng về phía cô, trên tay xách một túi đồ. Anh ta đi hai bước, để túi đồ đó dưới đất.

Anh ta què chân, kéo chân trái.

Hạ Xuyên nhìn về phía Tưởng Tốn một cái, người đàn ông đó chú ý tới, vừa nói vừa quay đầu: "—— Tôi tên là Trác…"

Tưởng Tốn đứng tại chỗ, nhếch miệng cười với đối phương một cái.

Tay của đối phương vẫn đỡ chân, im lặng rất lâu, mới nói hết câu: "Tôi tên là Trác Văn."

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 47

Một phòng yên lặng.

Trong phòng khách nho nhỏ, khoảng cách của họ không tới hai mét rưỡi, ước chừng sáu bước. Hạt bụi nhỏ xíu lơ lửng trong luồng ánh sáng mờ tối, tựa như khung hình 24 hình/giây trở thành 1000 hình/giây, cái gì cũng chuyển động nhanh chóng. Chỉ có hai người đó, ngay cả sợi tóc cũng không hề nhúc nhích, chỉ có ánh mắt giao nhau trong không khí, một người hờ hững mỉm cười, một người dần bình tĩnh sau khi kinh ngạc.

Thời gian mấy giây, họ coi như bên cạnh không có người. Giây đầu tiên Tưởng Tốn xuất hiện, Hạ Xuyên đã nhìn về phía cô, cho đến tận sau vài giây bây giờ, cô hoàn toàn không đáp lại ánh mắt của anh.

Hạ Xuyên dựa vào khung cửa, lẳng lặng chờ đợi.

Vẫn là bà cụ nói chuyện trước, “Cô bé này đến cùng cậu ấy… Ai cha, bác vẫn còn nhóm lửa trong bếp, bác vào đó trước, cơm trưa để bác làm cho!”

Trác Văn không quay đầu, nhìn Tưởng Tốn nói: “Cảm ơn bác.”

Bà cụ vô cùng lo lắng quay lại bếp, trong phòng khách chỉ còn lại ba người.

Hoặc là nói, chỉ còn lại hai người.

https://thuviensach.vn

Trong lò lửa không biết đang đốt thứ gì, tí tách một chút, bên ngoài tuyết rơi nhiều cuồn cuộn, chỗ tránh sương gió nhưng lại tựa như gió sương khắp trời.

Người trong phòng ngủ kêu một tiếng: “A Văn…”

Trác Văn lên tiếng: “Ông ngoại, con vừa về ạ!” Cuối cùng anh ta nhìn Tưởng Tốn một cái, rồi mới xoay người, kéo chân trái đi từng bước một về phía phòng ngủ. Anh ta dường như đã quên vẫn còn một người, mắt nhìn thẳng đi qua bên cạnh người đó.

Chỉ có người đó thấy được đôi mắt không có tinh thần của anh ta.

Tưởng Tốn luôn nhìn Trác Văn, đến tận khi bóng lưng anh ta biến mất, một người khác xông vào trong tầm mắt.

Cô thoáng khựng lại, nhìn Hạ Xuyên mặt không biểu lộ cảm xúc gì, hỏi: “Làm xong chuyện rồi?”

“Chưa, bị ngắt ngang.” Anh nghe ra giọng cô khàn khàn, nói: “Sang ngồi đi.”

Tưởng Tốn lắc đầu, nghiêng người, dường như muốn đi ra ngoài, nhưng rất nhanh lại dừng lại, chần chừ ở tại chỗ. Đối diện chính là hành lang, chỉ cần vài bước là có thể rời khỏi, cô lại nhấc chân một cái, bên kia Hạ Xuyên đã từ từ đi về phía cô.

Tưởng Tốn quay đầu nhìn, Hạ Xuyên đi tới trước tủ tivi rồi không nhúc nhích nữa, anh cúi đầu liếc tấm ảnh bày trên tủ, giơ tay đè một hồi, vô thức dời nó đi một chút.

Hạ Xuyên hỏi: “Vừa vào nhà là đã phát hiện rồi?”

Tưởng Tốn thấp giọng nói: “Ừm.”

https://thuviensach.vn

“Thật đúng là quá trùng hợp.” Hạ Xuyên cười cười như tự giễu, liếc một cái về phía phòng ngủ, “Còn khó hơn trúng xổ số nữa, có phải không?”

Tưởng Tốn nói: “Đúng thế.”

Trong phòng ngủ không có động tĩnh gì, Hạ Xuyên đi tới sofa ngồi xuống, rót ly nước chậm rãi uống, tầm mắt liếc cô. Cô vẫn đứng ngẩn ra đó, giống như một đứa trẻ bị phạt đứng, lại như vừa mới tỉnh ngủ, mang theo vẻ mờ mịt, muốn đi là theo bản năng, không đi cũng là theo bản năng. Trên đường gặp nhiều tình huống hơn đi nữa thì mặt cô cũng không đổi sắc, bây giờ lại giống như một đứa ngốc vậy.

Hạ Xuyên lấy cái ly khác, rót nước nói: “Sang đây uống nước đi.”

Tưởng Tốn rốt cuộc phản ứng bình thường một chút, thoáng khựng lại, đi tới ngồi xuống. Hạ Xuyên đưa ly cho cô: “Nước lạnh có thể uống không?”

“Có thể.” Hai ngày nay cô cũng chưa uống nước nóng được mấy lần.

Tưởng Tốn bưng ly nhấp hai hớp, muốn hỏi gì đó nhưng lại thôi. Hạ Xuyên nói: “Tinh thần Vương Vân Sơn không tốt, đầu óc không đủ minh mẫn.”

Tưởng Tốn thuận theo lời anh, hỏi một cách tự nhiên: “Ông ấy đã đến mức nào rồi?”

Hạ Xuyên ngẫm nghĩ: “Sắp chết rồi.”

Tay Tưởng Tốn run một cái, nước trong ly lắc ra ngoài.

Một bóng mờ rơi xuống cửa phòng ngủ, Trác Văn đi ra.

Tưởng Tốn cầm ly nước, nhìn anh ta từ xa xa, bốn mắt nhìn nhau. Bên cạnh, Hạ Xuyên liếc nhìn Trác Văn, lại quay đầu nhìn cô, nhếch miệng lên

https://thuviensach.vn

cười chế giễu. Anh để ly nước lên trên bàn, phát ra một tiếng "cạch".

Trác Văn phục hồi tinh thần, nhìn về phía anh nói: "Anh Hạ, tinh thần ông ngoại tôi không tốt, vừa mới ngủ, có chuyện gì thì chi bằng chờ ông thức dậy rồi hẵng nói?"

Hạ Xuyên nói: "Được, làm phiền anh."

Trác Văn lại nói: "Ở quê không có quán cơm, buổi trưa anh… hai người cứ ăn ở đây đi."

Hạ Xuyên nói: "Vậy quấy rầy anh rồi."

Bà cụ rất nhanh đã làm xong một bàn thức ăn, chần dĩa thịt muối, xào một dĩa phô mai chua, một dĩa khoai tây thái sợi, còn làm một tô canh cải. Bà cụ cười nói: "Tôi còn hấp bánh bao phô mai chua, chờ một lát là có thể ăn." Nhìn Trác Văn nói, "Thầy Vương thích ăn bánh bao phô mai chua nhất, lát nữa bảo thầy ấy nhìn thử xem, có thể ăn vào không."

Trác Văn nói: "Lâu lắm rồi chưa ăn, chắc là có thể ăn nửa cái ạ."

Bà cụ bảo họ đừng khách sáo, gắp hai đũa đồ ăn vào trong chén Tưởng Tốn, hỏi: "Có phải vẫn còn lạnh không?"

Tưởng Tốn nói: "Không lạnh ạ."

Bà cụ nói: "Vậy có thể để Sát Nhĩ Ngõa sang bên kia rồi."

Tưởng Tốn "à" một tiếng, cởi Sát Nhĩ Ngõa để lên trên sofa, rồi lại ngồi xuống.

Chiếc bàn vuông, bà cụ đối diện cô, hai người còn lại mỗi người một bên. Không ai nói chuyện, chỉ có một mình bà cụ nói. Nói một hồi, bà cụ cảm thấy khó hiểu: "A Văn, có phải có chuyện gì không, sao không nói chuyện vậy?"

https://thuviensach.vn

Trác Văn thoáng khựng lại: “Không sao ạ.”

“Không phải thầy Vương có chuyện chứ?”

“Không phải ạ.”

Bà cụ lại hỏi: “Đúng rồi, trước đây mấy đứa không quen nhau à?” Lại nhìn về phía Hạ Xuyên và Tưởng Tốn, “Hai người quen thầy Vương, vậy có quen A Văn không?”

Hạ Xuyên nhìn Trác Văn một cái, nói: “Lần đầu tiên gặp ạ.”

Tưởng Tốn không trả lời, bà cụ cũng không chú ý. Bà cụ nói với Trác Văn: “Họ cũng khó khăn lắm, xa như vậy tới thăm thầy Vương, thầy Vương là người tốt, còn khiến người ta nhớ đến.”

Vẫn không ai nói chuyện, tẻ ngắt, bà cụ cũng không lúng túng, còn hỏi Tưởng Tốn: “Đúng rồi, cô bé cháu tên gì vậy?”

Tưởng Tốn cắn một sợi khoai tay, nói: “À, cháu tên Tưởng Tốn ạ.”

Một bữa cơm, Tưởng Tốn và Trác Văn không nói một câu, lúc bà cụ dọn dẹp chén đũa khó hiểu nhìn trái nhìn phải, nhưng cũng không nói gì, quay lại bếp.

Trác Văn không tiếp tục ở lại, cũng không chào hỏi khách, gật đầu với Hạ Xuyên một cái, rồi đi xuống sau nhà.

Đây là bữa cơm ngột ngạt nhất mà Hạ Xuyên từng ăn. Anh ăn đến khó chịu, sau bữa cơm cũng không nhìn thẳng Tưởng Tốn, ngồi một lúc, đang định rót cho cô ly nước, thì cô đột nhiên chạy ra ngoài.

Hạ Xuyên há miệng, nhưng cuối cùng không gọi. Anh bỏ ly nước xuống, dựa vào sofa nhắm mắt nghỉ ngơi, trong đầu lại lóe lên hai chữ —— chín năm.

https://thuviensach.vn

Bên ngoài tuyết vẫn rơi nhiều, không có dấu hiệu giảm bớt, gió rét thấu xương thổi đến mức người ta không mở mắt nổi.

Ban nãy trong cửa sổ Tưởng Tốn nhìn thấy Trác Văn đi về hướng này, cô đi theo dấu chân trên tuyết, từ từ đi về phía trước, không bao lâu thì thấy một căn phòng nhỏ. Cửa phòng mở toang, bên trong đặt một cái máy, dưới đất toàn là vụn gỗ, có một người cúi đầu ngồi bên cạnh máy, đang hút thuốc.

Anh ta mặc chiếc áo phao lông màu đen, quần jean, tóc để dài hơn trước đây, đen gầy, da khô, bàn tay kẹp thuốc rất thô ráp, móng tay đen kịt.

Không có khí thế hăng hái năm xưa, chỉ còn lại sự tan thương và sa sút mà năm tháng tôi luyện.

Tưởng Tốn đi vào phòng, thở ra một hơi, khói trắng giống như vòng khói thuốc Trác Văn phả ra, tan đi trong không trung.

Câu đầu tiên của Tưởng Tốn là: “Số tiền tôi chuyển khoản đó anh đã nhận được chưa?”

“…”

Trác Văn mãi không ngẩng đầu, anh ta rít mạnh hai hơi thuốc, lại nghe được một câu: “Hỏi anh đó!”

Vẫn là giọng nói đó, nghênh ngang kiêu ngạo, dường như không có gì thay đổi. Anh ta nhìn dưới đất nói: “Nhận được rồi.”

“Đã tiêu rồi?”

“… Tiêu rồi.”

Tưởng Tốn gật đầu, lại hỏi: “Mấy năm nay vẫn luôn ở đây?”

https://thuviensach.vn

“…Ừm.”

“Có gì muốn nói với tôi không?”

Trác Văn không lên tiếng, chỉ biết không ngừng hút thuốc, một cái bóng khác dưới đất nghiêng đầu, hình như nhìn về phía chân trái của anh ta. Anh ta vô thức lấy tay đỡ đầu gối che một chút, hỏi: “Sao em lại tới đây?”

“Đưa anh ta tới.”

Trác Văn cũng không hỏi “Đưa anh ta tới” là chuyện thế nào, gần hút hết một điếu thuốc, anh ta lấy gói thuốc, lại móc ra một điếu.

Rất nhiều đoạn ngắn đang lóe lên, từng cảnh một như chiếu bộ phim điện ảnh, đường cát đá bụi đất cuồn cuộn, xe việt dã, ánh mặt trời chói mắt, gió táp trào tới, anh ta la to: “Tưởng Tốn, em điên rồi! Mau dừng xe lại!”

Trác Văn châm thuốc, ngay cả tay cũng đang run.

Trong nhà, bà cụ bưng bánh bao quay lại phòng khách, khó hiểu nói: “Sao không thấy người đâu cả vậy?” Bà ấy đi vào phòng ngủ, nhìn người trên giường, nhỏ giọng hỏi: “Thầy Vương, thầy đói chưa?”

Vương Vân Sơn từ từ mở mắt, bà cụ vui mừng nói: “Thầy Vương, thầy dậy rồi à, tôi có làm bánh bao phô mai chua, thầy có muốn ăn một cái không?”

Vương Vân Sơn chầm chậm khép mí mắt một cái, ý bảo “ăn”.

Ông ta không ngồi dậy nổi, bà cụ cầm bánh bao đút cho ông ta, chờ ông ta ăn hai miếng, hỏi: “Mùi vị thế nào?”

Vương Vân Sơn gật đầu một cái, bà cụ cười nói: “Buổi tối vẫn còn bánh bao đấy!”

https://thuviensach.vn

Vương Vân Sơn ăn vài miếng, hỏi một cách khó khăn: “A Văn đâu…”

“À, A Văn chắc đi ra sau bận rộn rồi, hai người trẻ tuổi kia không biết đã đi đâu.”

Vương Vân Sơn hỏi: “Hai người?”

“Còn có một cô bé, xinh đẹp lắm!” Bà cụ nói, “Nếu không phải cô bé theo người đàn ông tới đây, thì tôi nhất định sẽ nói con bé cho A Văn, tuổi A Văn mà còn chưa lấy vợ thì cũng trễ quá đấy!”

Vương Vân Sơn cười cười, đã ăn xong gần nửa cái bánh bao.

Bà cụ nhớ đến gì đó, lại nói: “Ban nãy lúc ăn cơm kì lạ thật, A Văn rất khác với bình thường. Ngày thường nó không nói chuyện thế nào đi nữa, thì cũng sẽ chào hỏi khách, vừa rồi ngay cả khách nó cũng không chào.”

Vương Vân Sơn nói: “Nó cũng mệt…”

Bà cụ cười nói: “Tôi thấy nói không chừng nó thích cô bé nhà người ta, xấu hổ đấy! Không dám hỏi tên người ta một tiếng mà còn để tôi hỏi, tên cái gì Tưởng… Tưởng Tốn? Hình như là tên này.”

Vương Vân Sơn ngẩn ra, miếng bánh bao kia theo khóe miệng ông ta trượt xuống bao gối, bà cụ vội vàng lấy khăn lau một cái: “Thầy Vương, thầy sao rồi?”

***

Bông tuyết bay tới tấp, hai người trong căn phòng nhỏ, một ngồi một đứng, im lặng rất lâu. Nửa điếu thuốc qua đi, vẫn không có ai nói chuyện. Chờ đến khi sắp cháy đến đầu lọc, Trác Văn mới khàn giọng nói: “Mấy năm nay thế nào?” Cùng lúc hỏi, anh ta rốt cuộc lại nhìn về phía Tưởng Tốn.

https://thuviensach.vn

Anh ta đã lên tiếng, nhưng Tưởng Tốn lại im lặng, không biết là không nghe rõ, hay là chưa nghĩ xong trả lời thế nào, hoặc là có chút bất ngờ với sự chủ động của anh ta, nửa phút sau, anh ta mới nghe thấy một câu: "Vẫn ổn, từng làm tay đua chuyên nghiệp, hai năm trước về quê mua một cửa hàng cho mẹ tôi kinh doanh, mẹ tôi… mất năm trước rồi."

Trác Văn sửng sốt một lúc: "Ơ… Bác ấy…"

Tưởng Tốn cười nói: "Đừng an ủi tôi, tôi không thích nghe."

Trác Văn không nói tiếp. Tưởng Tốn nhìn mũi chân, cũng không nói gì.

Hồi lâu sau, Trác Văn hỏi: "Là cửa hàng mở ở núi Minh Hà?"

"Ở một trấn khác."

Trác Văn gật đầu: "Núi Minh Hà còn giống trước đây không?"

"Cũng thế."

"Anh Thạch vẫn mở khách sạn?"

"Đang mở đấy."

"Khách sạn dưới chân núi đã đến kì hạn thuộc về nhà em chưa?"

"Vẫn chưa."

Trác Văn nhìn về phía máy móc, nói: "Anh phải làm việc rồi."

Tưởng Tốn gật đầu: "Vậy anh làm đi."

Trác Văn đứng lên, vẫn kéo chân trái, từ từ đi tới sau máy cầm lấy một cái thùng gỗ.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn thu tầm mắt, đi vào trong tuyết, đi chưa được mấy bước, cô dừng một chút, rồi lại đi tiếp về phía trước. Lúc đi qua một thân cây, nón của cô bị người ta dùng sức kéo một cái, trong nháy mắt, nón bị người ta chụp lên đầu.

Tưởng Tốn xoay một cái, Hạ Xuyên đè đầu cô, nói: “Động đậy gì mà động đậy!”

Tưởng Tốn lạnh mặt: “Đứng đây bao lâu rồi?”

Hạ Xuyên nói: “Bắt đầu đứng từ lúc anh ta hỏi em mấy năm nay thế nào.”

Tưởng Tốn nói: “Có tiền đồ đấy! Còn nghe trộm góc tường nữa!”

“Giữa ban ngày ban mặt, tôi một người lớn sống sờ sờ đứng đây mà cần phải nghe trộm à?” Hạ Xuyên nói, “Sao nào, thẹn quá hóa giận rồi? Có chuyện không thể phơi ra cho người khác không thể để người khác nghe thấy?”

Tưởng Tốn lắc đầu một cái, nhưng vẫn không hất tay anh ra được. Hạ Xuyên dứt khoát giơ tay kia lên nâng mặt cô, xoay đầu cô sang, nhìn chằm chằm đôi mắt cô, nói: “Mắt đỏ cái gì!”

“Liên quan gì đến anh!”

Hạ Xuyên cười khẩy: “Cũng đúng, liên quan gì đến tôi! Tôi rảnh rỗi đau trứng!”

Tưởng Tốn nói: “Anh có bệnh thì uống thuốc đi!”

Tưởng Tốn hất anh ra bỏ đi, chưa được mấy bước thì đụng vào bà cụ ra ngoài tìm người. Bà cụ kêu: “Ơ kìa, hai người ở đây hả, thầy Vương kêu hai người vào kìa!”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên hỏi: “Ông ấy thức rồi ạ?”

“Thức rồi, đã ăn một cái bánh bao, tinh thần tốt lắm, kì lạ, thoáng cái là khỏe rồi!”

Hạ Xuyên đi về phía nhà, Tưởng Tốn lại đi thẳng. Bà cụ kêu cô: “Ơ… Cô bé, cô đi đâu đó?”

Tưởng Tốn nói: “Tùy tiện đi dạo một chút ạ.”

Bà cụ kêu: “Thầy Vương bảo cô cũng vào trong đó!”

Tưởng Tốn chợt dừng bước, Hạ Xuyên dừng lại, quay đầu nhìn về phía cô.

***

Trong phòng ngủ vẫn còn mùi gỗ đàn hương nhàn nhạt, Vương Vân Sơn ngồi dựa vào giường, ánh mắt sáng, tầm mắt ráng dừng lại một giây trên người người vào đầu tiên, lập tức tìm được người thứ hai.

Vương Vân Sơn cười cười, lại nhìn về phía Hạ Xuyên: “Cậu tìm tôi rất lâu rồi?”

Hạ Xuyên dừng một lúc, dường như đang quan sát ông ta, hồi lâu mới nói: “Không lâu, gần đây mới bắt đầu tìm.”

Vương Vân Sơn nói: “Cậu có thể tìm được tôi cũng là bản lĩnh của cậu, tập đoàn đó hoạt động tốt đẹp chứ?”

Hạ Xuyên nói: “Mở rộng gấp đôi.”

Vương Vân Sơn nói: “Tôi quả thực phải trả một phần trách nhiệm, trong tay tôi có thứ cậu muốn, nhưng tôi sẽ không đưa.”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên nhướng mày: “Điều kiện.”

Vương Vân Sơn còn rất yếu, giọng nói rất khẽ, nhưng lời tiếp theo lại rất mạnh mẽ: “Điều kiện rất đơn giản ——” Ông ta chỉ về phía Tưởng Tốn, tay run bần bật, “Giúp tôi bẻ gãy chân nó!”

Tưởng Tốn lẳng lặng nhìn Vương Vân Sơn, từ đầu đến cuối đều không biểu lộ gì. Hạ Xuyên giống như nghe “Nghìn lẻ một đêm”: “Ông biết trong tay ông có bao nhiêu mạng người không?”

“Biết thì thế nào, không biết thì thế nào. Có bao nhiêu mạng người, câu này cậu có biết nên hỏi ai không?” Vương Vân Sơn kiên quyết chỉ Tưởng Tốn, nghiến răng gằn từng chữ, “Nó! Con đó khiến cháu ngoại tôi gãy chân, không cần chịu bất kì trách nhiệm nào, không cần bồi thường một xu. Tôi đã viết bản báo cáo đó, lấy tiền của chúng, cậu cho rằng đó là tiền gì? Đó là tiền thuốc của cháu ngoại tôi!”

Vương Vân Sơn trợn mắt nhìn, bắn ra ý thù hận tràn ngập, mỗi khi nói một chữ đều giống như đang lăng trì, “Tôi đưa cậu thứ cậu muốn, cậu giúp tôi bẻ gãy chân nó, bẻ gãy chân trái của nó, bẻ gãy hoàn toàn!”

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 48

Hạ Xuyên liếc nhìn Tưởng Tốn, vẻ mặt cô bình tĩnh, giống như người đối phương muốn bẻ gãy chân không phải là cô vậy.

Anh cười một cái, kéo một chiếc ghế sang, dứt khoát ngồi bên cạnh giường, bắt chéo chân, một dáng vẻ trầm tư: "Ông nhận hối lộ là để gom góp tiền thuốc cho cháu trai ông?"

"Phải."

Hạ Xuyên hỏi: "Tiền thuốc bao nhiêu? Để tôi tính thử mấy trăm mạng người đó, tổng cộng đáng giá mấy đồng tiền."

Vương Vân Sơn cười khẩy: "Cậu không cần châm biếm, tôi không mắc bẫy cậu đâu."

Hạ Xuyên lại hỏi: "Chân của cháu trai ông là do cô ấy làm gãy?"

Vương Vân Sơn nghiến răng nghiến lợi: "Phải!"

Hạ Xuyên nhìn về phía Tưởng Tốn: "Là do em làm gãy?"

Tưởng Tốn không để ý tới anh, Hạ Xuyên nói: "Sao nào, bình thường nhanh mồm nhanh miệng lắm mà, bây giờ câm rồi à? Nói xem, là do em làm gãy?"

"Không phải."

https://thuviensach.vn

Ba người trong phòng đồng thời nhìn về phía cửa. Trác Văn kéo chân, từ từ đi vào, bà cụ luống cuống đi theo sau.

Bà cụ kêu Hạ Xuyên và Tưởng Tốn quay lại, càng nghĩ càng thấy kì lạ, nên bèn đi ra căn phòng phía sau gọi Trác Văn tới. Hai người vừa vào nhà, ai ngờ nghe thấy câu "Bẻ gãy chân trái của nó" khàn cả giọng của Vương Vân Sơn. Hai người đều ngẩn ra, cho đến tận khi nghe thấy Hạ Xuyên đặt câu hỏi, bà cụ mới thấy Trác Văn tỉnh táo lại, nói hai chữ kia.

Trác Văn đi vào, tầm mắt dừng lại một giây trên người Tưởng Tốn, rồi thu lại, nói: "Không phải, cô ấy không làm gì cả."

Vương Vân Sơn kích động: "A Văn…"

"Ông ngoại!" Trác Văn nhìn về phía ông ta, "Ông biết không phải là cô ấy!"

"Không phải nó? Không phải nó cố tình lái xe nhanh ư? Không phải xe nó mất khống chế ư? Xe lật, nó không bị gì cả, con xem con kìa, con xem con trở thành cái dạng gì kìa!" Vương Vân Sơn thở gấp, "Lúc đó con mới mười chín tuổi, nó hại cả đời con, cả một đời đó!"

Trác Văn bình tĩnh nói: "Là con có lỗi với cô ấy trước, con bỏ thuốc cô ấy, sau đó ở trên xe cũng là con đã giành tay lái của cô ấy, khiến xe mất khống chế…"

Vương Vân Sơn không kìm được giận: "A Văn!"

"Là con gieo gió gặt bão."

Trong phòng yên lặng lại. Hạ Xuyên nhìn về phía Tưởng Tốn, cô vẫn không có biểu cảm gì, nhưng nắm tay để hai bên chân lại siết chặt, đang khẽ run.

https://thuviensach.vn

Hồi lâu sau, “Cái gì gọi là gieo gió gặt bão? Tao khổ sở vất vả nuôi mày khôn lớn, mày lại để con đàn bà này phá hủy cả đời mày. Tao nói cho mày biết, tao mặc kệ cái mà mày cho là gieo gió gặt bão, cái chân này nó nhất định phải trả!” Vương Vân Sơn nhìn về phía Hạ Xuyên, ý thù hận ngút trời, “Tôi muốn cậu bẻ gãy chân nó, bằng không thì cậu không lấy được gì hết!”

“Ông ngoại ——”

“Mày câm miệng cho tao! Mày muốn tao sống sờ sờ tức chết sao?” Mặt Vương Vân Sơn đỏ bừng, kêu một tiếng, “Hạ Xuyên!”

Hạ Xuyên rung chân, lười biếng hỏi: “Ông cảm thấy tôi sẽ giúp ông bẻ gãy chân cô ấy ư?”

“Cậu sẽ làm.”

“Khẳng định như vậy?”

Vương Vân Sơn nói: “Cậu đã cố chấp nhiều năm như thế, một cái chân đổi lấy kết quả cậu muốn, cuộc mua bán này rất thỏa dáng, cậu hiểu rõ.”

Hạ Xuyên cười: “Thỏa đáng? Cuối cùng khiến tôi ngồi mấy năm tù à?”

Vương Vân Sơn hỏi: “Sợ rồi ư?”

Hạ Xuyên cười giễu: “Có cây gậy không?”

Vương Vân Sơn nói: “Trong bếp có.”

Hạ Xuyên đứng lên, liếc nhìn Tưởng Tốn, đi ra khỏi phòng ngủ. Anh đi đến bếp xem, nồi vẫn đang bốc hơi nóng, trong đó hấp bánh bao phô mai

https://thuviensach.vn

chua, một đống củi chất bên cạnh lò, anh tiện tay nhặt một cây củi bền chắc, rồi quay lại phòng ngủ, lắc cái thứ trong tay, nói: “Là cái này.”

Vương Vân Sơn đang mong chờ.

Trác Văn kéo Tưởng Tốn ra sau lưng, Vương Vân Sơn la: “A Văn!”

Trác Văn nói: “Ông ngoại, đủ rồi!”

Tưởng Tốn bị anh ta kéo tay nên chỉ có thể nhìn thấy cổ anh ta, nghe giọng nói từ phía trước truyền đến: “Chuyện đã qua nhiều năm như vậy rồi, chúng ta cũng sống ở đây rất tốt, đủ hết rồi.”

“Đủ rồi? Mày vốn có tiền đồ tốt đẹp, tương lai sẽ có một công việc tốt, ở thành phố lớn lấy vợ sinh con, vui vẻ hạnh phúc, một mình nó không chỉ phá hủy mày đâu! Mày có biết tiền thuốc năm đó của mày từ đâu mà ra không? Mày có biết tại sao tao lại dẫn mày tới chỗ quỷ quái này sống không!”

Đầu ngón tay Trác Văn có vết chai, móng tay dính vụn gỗ, vừa rồi anh ta vẫn đang làm việc, chưa kịp thu dọn gì cả, ngay cả quần jean cũng bẩn, một lớp bụi cùng mảnh vụn trên mặt.

Tưởng Tốn cúi đầu nhìn một hồi, nói: “Được rồi.”

Cô rút tay ra, từ sau lưng Trác Văn đứng ra ngoài, người trong phòng đều nhìn về phía cô.

Tưởng Tốn đi đến trước mặt Hạ Xuyên, rút thanh củi trong tay Hạ Xuyên, ném tới trước mặt Trác Văn, hất cằm: “Anh làm!”

“Tưởng Tốn…”

“Không cần nói đường đường chính chính như thế, nếu anh không hận tôi, thì tôi chặt đầu. Bây giờ cho anh cơ hội, anh thể hiện bản lĩnh cho tôi!”

https://thuviensach.vn

“Tưởng Tốn!”

“Anh không dám ư?”

“Tôi làm.” Hạ Xuyên đi đến bên cạnh Tưởng Tốn, nhặt thanh củi lên, nhìn cô, dùng thanh củi gõ gõ đầu gối cô, thấp giọng nói: “Một cái có thể đánh không gãy, có lẽ cần ba cái? Bốn cái?”

Tưởng Tốn suy nghĩ, “ừm” một tiếng.

Hạ Xuyên lại nói: “Chịu đựng được không? Lát nữa đừng kêu như giết lợn đấy.”

Tưởng Tốn nói: “Chịu đựng được.”

“Tìm một thứ cho em cắn?”

“Ừm.”

Hạ Xuyên đưa tay đến bên miệng Tưởng Tốn, Tưởng Tốn lặng lẽ nhìn anh.

Hạ Xuyên quơ tay một cái: “Cắn đi.”

Hai người họ nói chuyện với nhau như chốn không người, Vương Vân Sơn không nhịn được la to: “Hạ Xuyên ——”

“Con mẹ nó ông câm miệng đi!” Hạ Xuyên giơ thanh củi chỉ một cái, lạnh mặt nói, “Cái thứ già không chết, đánh gãy chân cô ấy? Ông đây đánh bể đầu ông trước, tiễn ông về tây thiên sớm hơn! Mẹ nó ông giả vờ đáng thương cái gì, vì tiền thuốc men ư? Thật mẹ nó vĩ đại. Ông bắt cô ấy đền một chân cho cháu trai ông phải không? Bây giờ tôi tính rõ ràng với ông, tôi muốn mạng của cháu trai ông!”

Vương Vân Sơn tức giận đến phát run, “Mày…”

https://thuviensach.vn

“Năm 2006, một thôn hai trăm người, kiểm tra ra mười một người bị bệnh ung thư. Năm 2007, ba mươi ba người bị bệnh ung thư. Năm 2008, ba mươi người. Năm 2009, mười trẻ sơ sinh dị dạng. Mười năm, năm mươi lăm di chứng không cách nào làm việc được nữa ——”

Vương Vân Sơn run giọng: “Không cần nói với tao, đều tại nó! Đều tại nó!”

“—— Mười một năm, mười người bị bệnh ung thư. Mười hai năm, hai mươi ba người. Mười ba năm, ba mươi tám người chết, năm ngoái kiểm tra sức khỏe, ông đoán bao nhiêu người có chuyện?”

Vương Vân Sơn la to: “Là nó!”

“Chín năm trước, phóng viên Cao đến lấy tin, bị người ta chặn đường, uy hiếp, đe dọa, trả đũa, vợ anh ấy chịu không nổi nên đã ly hôn với anh ấy, anh ấy từ chức ở đài truyền hình, bây giờ làm báo, chuyên lấy tin ở trạm dừng chân cao tốc.”

Vương Vân Sơn la to: “Là nó… Còn mày nữa! Mày cũng vậy…”

“Trương Nghiên Khê, năm đó vừa tốt nghiệp đại học, muốn vạch trần chuyện này, bị chúng nhốt vào phòng tối một tuần, sau khi ra ngoài tinh thần thất thường một khoảng thời gian!”

Vương Vân Sơn chỉ Tưởng Tốn: “Nếu không phải tại con đàn bà này, mọi thứ đó đều sẽ không…”

Hạ Xuyên mở một tấm ảnh trong điện thoại di động, giơ lên nói: “Nó tên Đông Đông, sinh năm 2006, dị dạng, cả đời không đi được, bị người ta vứt vào trại trẻ mồ côi, hôm đó nghe nói ông tới kiểm tra đo lường, Trương Nghiên Khê bồng Đông Đông muốn tới tìm ông, chính là hôm đó, cô ấy bị người ta nhốt lại.”

https://thuviensach.vn

Cô bé trong ảnh ngây thơ đáng yêu, cầm một trái bóng nhựa chơi, bóng nhựa rơi giữa hai chân cô bé, hai chân cô bé dị dạng, xoay một trước một sau, sưng tấy dữ dội.

Hạ Xuyên nói: “Chín năm nay, lớn lớn nhỏ nhỏ ba trăm mạng người, có người chết, có người sống ngày nào hay ngày ấy, có người ở trại trẻ mồ côi. Đông Đông cũng coi như may mắn, được Trương Nghiên Khê dẫn theo bên mình, nhưng bình thường vẫn chỉ có thể sống ở trại trẻ mồ côi.” Anh chỉ Tưởng Tốn ở sau lưng, “Ông nói cô gái này hại cháu trai ông gãy chân, muốn cô ấy trả một chân, không thành vấn đề, tôi giúp ông đánh gãy! Ba trăm mạng người này có phải nên tính lên đầu cháu ông không, để anh ta cũng bồi thường một mạng!”

Tưởng Tốn luôn bình tĩnh nhìn Hạ Xuyên. Trác Văn khiếp sợ gọi một tiếng: “Ông ngoại…”

Hạ Xuyên lạnh lùng nhìn về phía Trác Văn, nhếch miệng, gõ thanh củi trong tay, “Cô ấy tự chuốc lấy, hàng năm gửi tiền vào thẻ của anh để trả nợ, vô ích, không trả nổi một chân của anh. Các người nói cho tôi biết, các người đã làm những gì để trả nợ ba trăm mạng người này?”

Đôi mắt Vương Vân Sơn đỏ ngầu.

***

Tuyết dừng rơi, cả thôn Ba Trạch trở nên mờ tối, bốn phía trống trải mênh mông, rất xa mới có thể nhìn thấy một ánh đèn, im ắng vắng lặng.

Trác Văn ở cùng Vương Vân Sơn hai tiếng, rồi mới rón rén đi ra ngoài, đi đến căn phòng phía sau, anh ta nhìn thấy Tưởng Tốn đứng dưới một thân cây, ngửa đầu nhìn bầu trời, đường nét nhạt đến mức giống như sắp tan vào trong bóng đêm. Trác Văn không kìm lòng nổi gọi một tiếng: “Tưởng Tốn…”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn quay đầu: “Ông ngoại anh không sao chứ?”

“Đang ngủ.” Trác Văn hỏi, “Sao đi tới bên này thế?”

“Không có việc gì nên tùy ý đi dạo một chút. Bà cụ cũng đi rồi à?”

“Ừm.”

Tưởng Tốn hỏi: “Ông ngoại anh nói gì?”

Trác Văn nói: “Không nói gì cả, ông rất mệt.” Dừng một lúc, “Anh không rõ chuyện của ông, người tên Hạ Xuyên đó…”

Anh ta cũng không biết nên hỏi gì, nói mấy chữ thì không nói nữa. Tưởng Tốn hỏi: “Anh ta đâu?”

Trác Văn nói: “Ở trong phòng khách.”

“Hút thuốc à?”

Trác Văn nhìn cô một lúc, gật đầu nói: “Ừm.”

Tưởng Tốn cười cười, xoa xoa tay, thuận miệng nói: “Ở đây lạnh thật, anh có thể thích ứng với thời tiết nơi này ư?”

“Ban đầu không thích ứng, ở một năm mới quen được.” Trác Văn nói, “Đi vào thôi.”

Anh ta mở cửa căn phòng phía sau, bật đèn, bảo Tưởng Tốn vào ngồi một lát. Bên trong chỉ có một băng ghế, hơi bẩn, anh ta phủi phủi, dầu máy không phủi sạch, Tưởng Tốn đã đặt mông ngồi xuống, nói: “Không sao đâu. Anh phải làm việc à?”

Trác Văn nói: “Còn lại một chút, ngày kia phải giao cho người ta.”

“Anh làm gì vậy?” Tưởng Tốn quan sát một vòng, “Thùng trà?”

https://thuviensach.vn

“Ừm.”

Trác Văn ngồi trên một băng ghế thấp, cầm một miếng bạc, cúi đầu khắc hoa văn. Tưởng Tốn hỏi: “Đây là cái gì?”

Trác Văn nói: “Khắc hoa văn… Bao quanh thùng trà.”

“Học với ai thế?”

“Học với dân trong thôn ở đây.”

“Bán ở đâu?”

“Thị trấn Mộc Khách.”

“Vận chuyển có thuận tiện không?”

“Có la.”

“…” Tưởng Tốn nhìn bên ngoài, “La ư?”

Trác Văn nói: “Mượn của dân trong thôn, bây giờ không có ở đây. Nếu em muốn xem, hai ngày nữa có thể thấy.” Nói xong, anh ta dừng một lúc, lại hỏi, “Khi nào em đi?”

“Xem anh ta khi nào đi.”

“Anh ta thì sao?”

Tưởng Tốn nói: “Lấy được thứ anh ta muốn thì anh ta sẽ đi.”

Trác Văn hỏi: “Nếu ông ngoại anh không có thì sao?”

“Ông ngoại anh sẽ có.” Tưởng Tốn nói khẳng định, “Ông ngoại anh nhất định đang giữ thứ gì đó.”

https://thuviensach.vn

Trác Văn cúi đầu, lại khắc hoa văn một lúc. Tưởng Tốn khoanh tay, hà mấy hơi, hỏi: “Anh khắc hoa văn gì thế?”

“Bát bảo cát tường.”

“Người dân tộc Tạng thích Bát bảo cát tường ư?”

“Ừm.”

“Ồ.”

Tay cầm dao khắc của Trác Văn dừng lại. Anh ta trầm mặc hồi lâu, mới mở miệng: “Anh không hận em.”

Tưởng Tốn cười: “Vậy sao?”

“Vừa mới bắt đầu thì hận… Sau đó không hận nữa.”

“Thực ra anh cũng không có tư cách hận tôi.”

Trác Văn nhìn về phía cô, cười một tiếng: “Vậy em áy náy cái gì?”

“Cũng không áy náy lắm.”

Trác Văn suy nghĩ một lúc, nói: “Anh thực sự không hận nữa, thật đấy, là anh có lỗi với em trước.”

Tưởng Tốn hỏi: “Vậy anh đã hận tôi bao lâu?”

“Sau khi tỉnh lại… Khoảng một, hai năm.”

“Sau đó tại sao không hận nữa?”

“Suy nghĩ thông suốt rồi, em không làm gì với anh cả, ban đầu nếu anh không giành tay lái, thì với trình độ của em, em sẽ không đụng xe.”

https://thuviensach.vn

“Tôi không thể cố tình đụng xe ư?”

“Em sẽ không làm thế.” Trác Văn nói, “Em chỉ đang trong cơn giận dữ, muốn phát tiết, nhưng em sẽ không làm cho mình bị thương, vì em còn phải chăm sóc mẹ em, là lúc anh ở trên xe không nghĩ thông suốt.”

“Anh tưởng tôi muốn chết cùng anh?”

“Ừm.”

Tưởng Tốn cười giễu, một lát sau lại hỏi: “Sau đó chuyển viện đi đâu?”

“Mỹ… Em từng đi tìm anh?”

“Từng đi tìm, tìm rất lâu, nhưng không tìm được.”

“Tìm bao lâu mới từ bỏ?”

Tưởng Tốn ngẫm nghĩ: “Khoảng một, hai năm.”

Trác Văn cười nói: “Thời gian gần giống nhau.”

Trác Văn khắc hai miếng bạc xong, bao chúng quanh thùng trà, thùng trà bằng gỗ đơn giản thoáng cái trở nên lộng lẫy. Cho tới bây giờ Tưởng Tốn cũng chưa từng nghĩ, có một ngày Trác Văn sẽ làm công việc thủ công, kiếm sống dựa vào thủ công. Cô nhìn một lúc, lại cúi đầu xuống.

Trác Văn nói: “Anh còn phải làm lâu lắm, em về trước đi.”

“Ừm.”

Chờ Tưởng Tốn đi rồi, Trác Văn mới lại ngẩng đầu, nhìn bóng lưng cô biến mất trong bóng đêm, ngón tay đau nhói, anh ta cúi đầu nhìn, thì ra là dao khắc quẹt phải tay, đứt một đường.

https://thuviensach.vn

Trác Văn đột nhiên nhớ ra vẫn chưa sắp xếp phòng cho họ, bèn ném đồ xuống vội vội vàng vàng đuổi theo, nhưng đã không nhìn thấy bóng dáng Tưởng Tốn. Anh ta quay vào nhà, trong phòng khách toàn khói thuốc lá.

Hạ Xuyên ngồi trên sofa, liếc Trác Văn một cái, không lên tiếng.

Trác Văn hỏi: “Tưởng Tốn đâu?”

Hạ Xuyên nói: “Không phải nên hỏi anh ư?”

Trác Văn lại đi đến nhà bếp nhìn, vẫn không có ai.

Hạ Xuyên nói: “Không lạc được đâu.”

Trác Văn đứng một lúc, nói: “Trong nhà chỉ có một phòng trống, tối nay anh ngủ với tôi, những việc khác ngày mai hẵng nói.”

“Không cần.”

Trác Văn nhìn về phía Hạ Xuyên.

Hạ Xuyên nói tiếp: “Tôi ở một phòng với Tưởng Tốn. Cô ấy rất sợ lạnh, có túi chườm nóng không?”

Trác Văn trầm mặc một lúc, nói: “Có.”

“Chuẩn bị một túi chườm nóng cho cô ấy.” Hạ Xuyên đứng lên, “Tôi đi tìm cô ấy, anh làm việc đi.”

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 49

Xung quanh rất trống trải, không có người nào cả. Hạ Xuyên ngậm điếu thuốc, cầm đèn pin, chậm rãi đi trên tuyết. Ban đêm không trăng không sao, vô cùng lạnh, cô không mang Sát Nhĩ Ngõa, không biết có thể chạy bao xa, rồi trốn ở cái xó xỉnh nào. Hạ Xuyên cũng không vội, như đang tản bộ, ánh đèn pin mờ tối, tầm chiếu lại ngắn, chỉ có thể chiếu gần, không bao lâu thì anh nhìn thấy mấy chuỗi dấu chân trên tuyết.

Giày số 36, dấu chân cũng không lớn.

Hạ Xuyên đi theo dấu chân, đi thẳng đến gần cầu treo mới nghe thấy tiếng nói chuyện khe khẽ, không thấy người. Anh tắt đèn pin, bốn phía đen kịt, chỉ có một người thấp thoáng ngồi xổm bên cầu treo.

Người đó nhẹ giọng nói: “Không có mất tích, bây giờ không phải tôi gọi điện thoại cho mọi người rồi sao… Điện thoại di động mất rồi, chỉ nhớ điện thoại của khách sạn thôi. Ông chủ Thạch về chưa… Chưa về à? Không sao, lát nữa cô gửi số của chú ấy vào điện thoại tôi nhé… Còn phải mấy ngày nữa mới về được, sao vậy?”

Cô im lặng rất lâu, mới hỏi một câu: “Không chết?”

Hạ Xuyên đến gần, bước chân nhẹ, người đó không hay biết, nhưng tiếng trong điện thoại lại vang ra ngoài: “Nhập viện rồi, chắc không có vấn đề gì lớn lắm. Nhưng bố chị không có tiền trả tiền thuốc, hỏi mượn trong khách sạn, người trong khách sạn nhớ năm nay khách sạn này sẽ trả lại cho nhà chị, nên không muốn đắc tội với bố chị, kết quả bố chị đòi hỏi nhiều, muốn mượn một trăm ngàn.”

https://thuviensach.vn

“Cho ông ta mượn rồi?”

“Có điên mới cho ông ấy mượn, một trăm ngàn đó, không phải con số nhỏ đâu! Có điều chị cũng về sớm một chút nhé, mọi người nhớ chị lắm, bác đầu bếp béo nói chú ấy đã cho chị nửa thùng trứng gà tre đấy, không về nữa thì trứng gà sẽ hỏng!”

“Mọi người vào phòng tôi lấy đi, đừng để trứng gà bị hỏng.”

Bên kia chỉ chờ câu này của cô, hoan hô một tiếng, cứ khen cô tốt bụng mãi.

“Bố em bị bệnh ư?”

Tưởng Tốn vừa cúp điện thoại, nghe thấy phía sau có người hỏi một tiếng, cô quay đầu lại. Ánh sáng màn hình điện thoại di động chiếu trên khuôn mặt người đó một cách yếu ớt. Người ấy cao cao đứng, giống như bức tượng điêu khắc hoàn mỹ.

Tưởng Tốn nói: “Đi trong tuyết ba tiếng, ngã bệnh rồi.”

Hạ Xuyên hỏi: “Đã đi ba tiếng ư?”

“Đi làm khách ở nhà người khác, nửa đêm xe bị hỏng, keo kiệt không chịu đón xe, đi ba tiếng mới về.”

Hạ Xuyên hỏi: “Khách sạn đó là sao?”

“Khách sạn gì cơ?”

“Vừa nói trong điện thoại đấy.” Hạ Xuyên kẹp điếu thuốc, lại chỉ, “Chuyện người đó cũng biết, khách sạn nào đến kì hạn trả lại cho nhà em?”

Tưởng Tốn thoáng khựng lại, mới trả lời: “Là khách sạn lớn Phú Hà.”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên hỏi: “Khách sạn đó là của nhà em ư?”

“Cũng không phải…” Tưởng Tốn giải thích, “Ba mươi năm trước, bố của Thạch Lâm tới nơi này xây khách sạn, mua mảnh đất đó, vì vấn đề tiền vốn nên đã mua ba mươi năm, đồng ý ba mươi năm sau trả lại cho nhà họ Tưởng.”

“Nhà họ Tưởng?”

Tưởng Tốn nói: “Tôi có một người chú, chính là chồng trước của mẹ Tôn Hoài Mẫn. Nếu chú tôi chưa chết, thì khách sạn đó sẽ chia đều với bố tôi.”

Hạ Xuyên đã hiểu, thảo nào trên núi Minh Hà, ông già Tưởng nói khách sạn dưới chân núi là của ông ta, thứ ông ta có là tiền, Tưởng Tốn nói ông ta có mạng chờ mất mạng xài.

Hạ Xuyên suy nghĩ, nói: “Không nhìn ra em còn là một phú bà đấy.”

“Không phải của tôi.”

Hạ Xuyên ngồi xổm xuống, đầu thuốc lá chỉ vào Tưởng Tốn: “Đỏ mắt cái gì?”

“Liên quan gì đến anh.” Tưởng Tốn chờ câu “Rảnh rỗi trứng đau” của anh.

Hạ Xuyên cười, nâng mặt cô lên, sáp lại gần nói: “Chú ý thái độ một chút, đừng chọc giận tôi.”

Tưởng Tốn khiêu khích: “Chọc giận thì sao?”

“Làm em ở đây.”

Tưởng Tốn chế giễu: “Anh cũng chỉ có chút bản lĩnh này.”

https://thuviensach.vn

“Vốn là bản lĩnh rất lớn.” Hạ Xuyên ngậm thuốc lại, nheo mắt nói, “Có chút không xuống tay với em được.”

Tưởng Tốn không lên tiếng, vẫn ngồi bó gối, cằm kê trên đầu gối, tìm chuyện để nói hỏi: “Nếu Vương Vân Sơn không đưa cho anh, anh sẽ đánh gãy chân tôi sao?”

“Em sẽ để cho tôi đánh sao?”

“Sẽ không.”

“Chiều nay là diễn kịch ư?”

“Không phải.”

Vậy chính là kích động rồi. Hạ Xuyên rít một hơi thuốc, búng tàn thuốc, hỏi: “Không nói thử xem à?”

“Nói cái gì?”

Hạ Xuyên nói: “Chờ đến khi em muốn nói rồi hãy nói.”

Tưởng Tốn im lặng trong chốc lát, hỏi: “Chỗ các anh… rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Hạ Xuyên cười, nhìn cô hồi lâu, rít hai hơi thuốc, trả lời: “Năm 1993, tập đoàn Đức Thăng xây nhà máy ở chỗ chúng tôi, thời kì đó không có ý thức về môi trường quá mạnh, về sau người mắc bệnh tăng dần nên có người kháng nghị, nhưng hiệu quả không lớn. Năm 2006, chúng mời Vương Vân Sơn tới làm đánh giá tác động môi trường.”

Tưởng Tốn hỏi: “Tập đoàn đó có thể một tay che trời?”

Hạ Xuyên nói: “Công ty lớn nhất tỉnh, công ty dẫn đầu của tỉnh, tập đoàn đã lên sàn chứng khoán, nền móng quá sâu, dân thường đấu không

https://thuviensach.vn

lại.”

“Còn anh?”

“Tôi chỉ là con trai của một nhà giàu mới nổi, đấu không lại.”

“Vậy tại sao anh còn muốn đấu?”

Hạ Xuyên trầm mặc, dường như rất khó trả lời câu hỏi này.

Tưởng Tốn nghĩ, anh hoặc là nói mình là chiến sĩ chính nghĩa, nhà bảo vệ môi trường, hoặc là trong nhà có ai đó bị bệnh qua đời, anh muốn trả thù, ai ngờ Hạ Xuyên lại nói: “Nhà chúng tôi đã bán đất cho tập đoàn đó.”

Tưởng Tốn ngẩn người.

Hạ Xuyên lại rít hai hơi thuốc, nói: “Nhà máy đầu tiên của tập đoàn Đức Thăng đã xây trên đất của nhà chúng tôi.”

Tưởng Tốn ngẫm nghĩ: “Anh áy náy ư?”

“Cũng không có.”

“Bố mẹ anh…”

“Đã qua đời.”

“Bị bệnh ung thư?”

Hạ Xuyên cười cười: “Không cẩu huyết đến thế đâu, bố tôi bị nhồi máu cơ tim, mẹ tôi đau lòng quá độ, không chịu đựng được mấy năm.”

Tưởng Tốn hỏi: “Vậy anh làm những chuyện này…”

Hạ Xuyên nói: “Em không hiểu đâu. Em nói Cao An và Trương Nghiên Khê là vì cái gì?”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn nói: “Tôi không cách nào hiểu được loại chính nghĩa này.”

Hạ Xuyên cúi đầu rít hai hơi thuốc, cười lắc đầu: “Em không hiểu đâu… Cũng không cách nào hiểu được.”

“Vậy anh là vì chính nghĩa?”

“Không vĩ đại đến thế.” Hạ Xuyên nói, “Là luẩn quẩn trong lòng.”

Tưởng Tốn nhớ ra, hôm ở trạm dừng chân cao tốc, anh và Cao An gặp nhau lần đầu tiên sau chín năm, cũng từng nói câu này —— Nó cứ luẩn quẩn trong lòng.

Một người, cả đời này sẽ luôn cố chấp một cách không giải thích được vì vài chuyện gì đó, bốn chữ “luẩn quẩn trong lòng”, là giải thích chính xác nhất.

Hạ Xuyên hút thuốc xong, dụi một cái trên tuyết, không có ánh sáng của đầu thuốc, nơi này hoàn toàn tối đen. Anh hỏi: “Đi về chứ?”

“Ừm.”

Hạ Xuyên đứng lên, chờ một lúc, người đối diện không có động tĩnh, “Còn không đứng dậy?”

Tưởng Tốn nói: “Tê chân.”

Hạ Xuyên dừng một lúc, đỡ nách cô nhấc cô lên. Tưởng Tốn lắc lư một cái, hai chân mềm nhũn, đi không nổi.

Hạ Xuyên nói: “Lên đây.”

Tưởng Tốn nhận ra anh xoay lưng lại, hỏi: “Cõng tôi ư?”

Hạ Xuyên nói: “Lên đi.”

https://thuviensach.vn

Chờ một lúc, anh không khom lưng, Tưởng Tốn đành phải giơ cánh tay lên, vịn hai vai anh, Hạ Xuyên chậm chạp một hồi mới khom người một chút, đỡ sau đầu gối cô, nhấc lên lưng.

Tưởng Tốn hỏi: “Chưa cõng người khác bao giờ?”

“Lần đầu tiên.”

Tưởng Tốn không nói nữa, ôm cổ anh, cụp mắt nhìn đỉnh đầu anh, thực ra không thấy rõ gì cả. Hạ Xuyên đi hai bước, nói: “Bật đèn pin.”

Tưởng Tốn lấy điện thoại di động ra, bật đèn pin, soi đường cho anh.

Lưng anh vừa dày vừa rộng, bước chân dài, bước vững vàng. Tưởng Tốn nằm sấp trên lưng anh, ở trên cao nhìn đường phía trước, chỗ xa xa không thấy rõ, chỗ gần bên có dấu chân anh, gió rét thổi lành lạnh, anh ở phía trước chắn gió thay cô, sau lưng anh ấm áp rắn chắc.

Người trên lưng không có động tĩnh, thở cũng nhẹ, nếu không phải đèn pin chiếu ổn định, thì Hạ Xuyên còn tưởng cô đang ngủ. Qua rất lâu, Hạ Xuyên mới nghe thấy một câu: “Anh muốn tôi nói gì?”

Hạ Xuyên đi mấy bước mới nói: “Tại sao xảy ra tai nạn xe?”

Tưởng Tốn nói: “Anh ta giành tay lái của tôi.”

“Tại sao anh ta giành tay lái của em?”

“Tôi lái quá nhanh, anh ta sợ.”

“Tại sao lái nhanh như vậy?”

Tưởng Tốn im lặng một lúc mới nói: “Anh ta bỏ thuốc tôi.”

Sau đầu gối siết chặt một cái, Tưởng Tốn nói: “Đau.”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên thả lỏng tay, hỏi: “Tại sao bỏ thuốc em?”

Tưởng Tốn nói: “Có cuộc thi đấu, anh ta muốn vào chung kết, nên bỏ thuốc tôi.”

Hạ Xuyên dừng bước, nghiêng đầu: “Anh ta cùng tham gia, anh ta muốn thắng?”

“Ừm.”

Trong chốc lát, Hạ Xuyên hỏi: “Em và anh ta tốt đẹp bao lâu?”

“Gần hai năm.”

“Năm đó em cũng mười chín?”

“Ừm.”

“Mãi mãi mười bảy?”

Đêm giao thừa.

Cô bao nhiêu tuổi?

Mãi mãi mười bảy

Sao không phải mười tám?

Tôi hài lòng.

Tưởng Tốn nói: “Ừm.”

Hạ Xuyên hỏi: “Anh ta làm được?”

“Lòng tự ái của đàn ông.” Tưởng Tốn cười cười, “Tôi mạnh hơn anh ta, anh ta không cam lòng.”

https://thuviensach.vn

Một lát sau, cô lại thêm một câu: “Năm đó anh ta mới mười chín.”

Tuổi mười chín, cái tuổi có thể hiểu biết, cái tuổi không thể tha thứ.

Hạ Xuyên lại bước đi, bước chân đã vững vàng, “Anh ta thắng?”

“Thắng rồi.” Tưởng Tốn nói, “Tôi chờ anh ta thi trận chung kết xong, bảo anh ta lên xe.”

“Chính là hôm ấy?”

“Ừm. Sau đó anh ta giành tay lái của tôi, xoay về phía anh ta nên bị lật xe, tôi trốn thoát ra ngoài, anh ta bị kẹt chỗ ghế phụ, tôi không kéo anh ta ra được. Mấy người bạn cùng tới giúp, nhưng cuối cùng vẫn chờ xe cấp cứu và cứu hỏa chạy tới, anh ta mới được cứu ra. Cấp cứu một ngày một đêm, lúc đó là lần đầu tiên tôi gặp ông ngoại anh ta.”

Cô chỉ bị chút vết thương ngoài da, Vương Vân Sơn hận cô đến tận xương tủy, ước gì có thể ăn da thịt cô. Cô không thấy người, chạy hai tháng, cuối cùng Trác Văn bất thình lình chuyển viện.

Cô đã từng điên cuồng tìm một khoảng thời gian, “Không tìm được anh ta, anh ta thôi học, ở đâu cũng không tìm được anh ta. Tôi liều mạng đi làm tích góp tiền, sau khi tốt nghiệp bắt đầu thi đấu khắp nơi. Tôi đã tích góp rất nhiều tiền, nhưng chỉ có thể đưa anh ta một nửa. Mẹ tôi cần tôi chăm sóc, từ trước đến nay thân thể bà không tốt.”

“Mãi cho đến hai năm trước?”

Tưởng Tốn nằm sấp trên vai Hạ Xuyên: “Hai năm trước, mẹ tôi muốn về, nên tôi đã chấm dứt việc đua xe.”

Cả một đường không có người, con đường phía trước tối tăm, giẫm lên mặt tuyết, tiếng sột soạt vang dội.

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên không nói gì rất lâu, Tưởng Tốn khẽ nói: “Chín năm trước, có một tuần không thấy bóng dáng ông ngoại anh ta đâu, tôi nghe người ta nói, ông ngoại anh ta đi công tác.”

Hạ Xuyên trầm mặc hồi lâu, mới nói: “Ừm… Không liên quan đến em.”

Ông ta đắp nặn mình thành nhân vật bi kịch, nhưng không ngừng gây ra bi kịch cho người khác, rồi tìm cái cớ cho mình: Tôi không thể làm mọi việc theo ý mình muốn.

Nhưng ai thì “có thể theo ý mình muốn” đây?

Hạ Xuyên nói một lần nữa: “Không liên quan đến em.”

Anh thả Tưởng Tốn xuống, nói: “Yên tâm, tôi sẽ không đánh gãy chân em.”

Tưởng Tốn thấp giọng nói: “Tôi cũng sẽ không để cho anh đánh gãy.”

Hạ Xuyên nói: “Nếu sẽ không để tôi đánh thì khóc cái gì?”

“Không khóc.”

Hạ Xuyên nâng cằm cô lên, hỏi: “Vậy đây là cái gì?” Anh hôn khóe mắt cô, nơi ấy ươn ướt, nhưng cô không rơi nước mắt.

Tưởng Tốn nhắm mắt lại: “Cát bay vào.”

Hạ Xuyên hỏi: “Thổi giúp em nhé?”

“Ừm.”

Hạ Xuyên vạch mí mắt cô ra, thổi hai cái vào trong, nghe thấy Tưởng Tốn nói một câu: “Một người tốt sẽ xin lỗi sai lầm trong quá khứ, nhưng vĩ

https://thuviensach.vn

nhân sẽ sửa chữa chúng.”

Hạ Xuyên thoáng dừng lại: “Goethe?”

Tưởng Tốn “ừm” một tiếng, hỏi: “Anh là luẩn quẩn trong lòng, hay là sửa chữa?”

Hạ Xuyên hỏi: “Em thì sao?”

“Tôi không phải vĩ nhân, không làm được.”

Hạ Xuyên nói: “Tôi cũng không phải.”

Nhưng họ đều biết câu nói của Goethe.

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 50

Một đoạn đường, nhìn rất dài, nhưng thực ra cũng chỉ là khoảng cách vài câu nói mà thôi.

Gió lớn, không thể đứng lâu, "hạt cát" trong mắt cô chắc cũng không còn, Hạ Xuyên hỏi: "Được rồi chứ?"

"Được rồi."

Hạ Xuyên cũng không cõng cô nữa, xoay người để cô đuổi theo. Cô đi chậm phía sau, anh dừng lại, chờ cô đi tới, nắm tay cô một cách tự nhiên, dẫn cô đi về phía trước.

Tưởng Tốn cũng không nói gì, để mặc anh dắt, để cho dấu chân mình lưu lại bên cạnh dấu chân anh.

Trong nhà sáng đèn, cửa không đóng kín, vừa đẩy là mở. Trác Văn vừa vặn đi từ nhà bếp ra, ba người đụng mặt nhau.

Tưởng Tốn không chịu lạnh được, áo khoác lại mỏng, lạnh đến mức sắc mặt trắng bệch, mắt còn đo đỏ, tay trái được người khác nắm. Trác Văn sửng sốt hai giây, bình tĩnh lại nói: "Về rồi à? Đã thu dọn xong phòng cho hai người rồi."

Phòng dành cho khách ở bên cạnh phòng Trác Văn, phòng ngủ ở đây trang trí không khác nhau mấy, một cái giường một cái bàn, một vòng hoa văn dân tộc Tạng bao quanh trần nhà, đơn giản nhưng không tính là thô sơ.

https://thuviensach.vn

Hai tấm chăn để trên giường, Trác Văn nói: “Tắm rửa ở nhà vệ sinh, lát nữa anh sẽ châm một túi chườm nóng cho em.”

Tưởng Tốn nói: “Cảm ơn.”

“Không cần đâu…”

Trác Văn đi ra ngoài. Hạ Xuyên tiện tay tung một tấm chăn ra, hỏi: “Em tắm trước?”

Tưởng Tốn lạnh run cả người, nói: “Vậy tôi trước.”

Cô cầm đồ tắm rửa đi vào nhà vệ sinh, không bao lâu thì Trác Văn cầm một túi chườm nóng quay lại.

Hạ Xuyên vừa trải chăn xong, nhận lấy túi chườm nóng nói khách sáo một tiếng, ước chừng rồi lại nói: “Nóng quá.”

Trác Văn liếc nhìn giường, hai tấm chăn không trải tách ra, một trên một dưới chồng lên nhau. Anh ta thu tầm mắt rất nhanh, nói: “Buổi tối hai người chưa ăn gì, trong bếp vẫn còn thức ăn, có thể tùy ý.”

“Còn bánh bao phô mai chua không?”

“Còn.”

“Lát nữa nếm thử hai cái.” Nói đoạn, anh nhét túi chườm nóng vào trong chăn, vị trí sát tường.

Trác Văn nhịn không được nhìn một cái, nói: “Tôi làm việc ở nhà sau, có chuyện gì thì có thể gọi tôi.”

“Ừm.” Hạ Xuyên để túi chườm nóng xong, quay người lại hỏi, “Ông ngoại anh vẫn đang ngủ ư?”

https://thuviensach.vn

Trác Văn gật đầu: “Có chuyện gì thì ngày mai hẵng nói.”

Hạ Xuyên ngồi xuống mép giường, hỏi: “Anh hoàn toàn không biết rõ chuyện của ông ấy?”

“Không biết rõ…”

“Lời hôm nay chúng tôi nói, anh cũng đã nghe thấy rồi, có ý kiến gì không?”

Trác Văn nhìn Hạ Xuyên, nói: “Anh nói rõ đi, không cần lãng phí thời gian.”

Hạ Xuyên cười, ném điếu thuốc cho anh ta. Trác Văn đón lấy, Hạ Xuyên nhấn bật lửa: “Lửa không?”

Trác Văn lắc đầu, xoay điếu thuốc nói: “Trong phòng không thông thoáng lắm.”

Hạ Xuyên nhìn anh ta một cái, cúi đầu châm thuốc của mình: “Không sao, cô ấy không để ý.”

“Cô ấy không biết hút thuốc.”

Hạ Xuyên buồn cười: “Anh và cô ấy chín năm không gặp rồi nhỉ?”

Trác Văn không biết anh muốn nói gì, “ừm” một tiếng.

Hạ Xuyên hỏi: “Chưa từng lên mạng tìm tên cô ấy sao?”

“Chưa từng tìm.”

Hạ Xuyên nói: “Tên tiếng Anh của cô ấy là Jessie, biết hút thuốc.”

Hạ Xuyên lại bật bật lửa. Trác Văn đứng tại chỗ một lúc, tiến lên hai bước, cúi đầu châm thuốc. Rít một hơi, anh ta kéo băng ghế bên cạnh sang

https://thuviensach.vn

ngồi xuống, “Anh muốn hỏi đồ trong tay ông ngoại tôi?”

“Đúng.”

“Tôi không biết, mấy năm nay ông cũng chưa từng nhắc tới điều gì cả.”

“Anh không thấy lạ sao ông ấy đột nhiên dẫn anh tới đây ư?”

Trác Văn thoáng khựng lại: “Không thấy lạ. Sau khi tỉnh lại, tôi đã làm vật lý trị liệu hơn nửa năm, không cần đi học nữa, xe cũng không cần lái nữa, tới nơi này cũng hợp ý tôi, cho nên không thấy lạ.”

Hạ Xuyên hỏi: “Chuyện này anh có ý kiến gì?”

Trác Văn cúi đầu rít mấy hơi thuốc, mới nói: “Tôi sẽ cố gắng hết sức khuyên ông.”

Hạ Xuyên dứt khoát một tiếng: “Thành.”

Trác Văn đứng dậy rời khỏi, đi hai bước lại dừng lại, xoay người hỏi: “Anh ở bên cô ấy bao lâu rồi?”

Hạ Xuyên nói: “Không lâu lắm.”

Trác Văn lại hỏi: “Chuyện trước đây của chúng tôi, anh đều biết hết?”

“Biết.”

Trác Văn gật đầu, xoay người, đi đến bên cửa, lại dừng lại, vịn khung cửa xoay người hỏi Hạ Xuyên: “Yêu cô ấy không?”

Hạ Xuyên hút thuốc, cười cười, không trả lời.

Trác Văn chờ một hồi, hỏi: “Chơi đùa ư?”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên nói: “Anh lấy thân phận gì hỏi tôi?”

Trác Văn nói: “Rất khó trả lời ư?”

Hạ Xuyên rít vài hơi, nheo mắt suy nghĩ một lúc, nói: “Anh không xứng với cô ấy.”

Trác Văn không lên tiếng.

“Không phải là vì chuyện anh bỏ thuốc cô ấy ——” Hạ Xuyên nói, “Là anh yếu, hai người trước đây, nhất định luôn là cô ấy chủ đạo, ông già anh không ép cô ấy được.”

Trác Văn mở miệng: “Anh được?”

Hạ Xuyên nói: “Được, nhưng tôi không ép cô ấy.”

Trác Văn chờ anh nói tiếp.

Hạ Xuyên dụi đầu thuốc một cái: “Mấy chuyện anh hỏi, shit! Đừng tỏ vẻ chuyên gia trước mặt tôi.”

Tưởng Tốn tắm xong quay lại, Trác Văn đã rời khỏi. Tóc cô lau chưa khô, chui thẳng vào trong chăn, ôm túi chườm nóng thở phào một cái, nói: “Nước rất yếu.”

“Có nóng không?”

“Nhiệt độ bình thường, không lạnh, nhưng nước yếu.”

Hạ Xuyên cầm đồ tắm rửa nói: “Tùy tiện xối một chút.”

Vào nhà vệ sinh, anh mới biết “nhiệt độ bình thường” là định nghĩa gì, xối qua loa một hồi, người cũng chưa nóng, anh lau qua quýt rồi quay lại.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn đang đắp chăn, một tay dùng khăn vò tóc, một tay bấm điện thoại di động chơi. Hạ Xuyên liếc một cái, hỏi: “Đua xe kart hả?”

Tưởng Tốn nói: “Tìm điểm khác nhau.”

“Cái gì cơ?”

Tưởng Tốn giải thích: “Hai tấm ảnh gần giống nhau, tìm ra năm chỗ khác nhau, tìm điểm khác nhau… Anh đừng nói chuyện với tôi, có giới hạn thời gian.”

Một bàn tay vươn ngang tới, ném di động của cô sang một bên, Tưởng Tốn không vui: “Làm cái gì đó!”

Hạ Xuyên hỏi: “Ăn chút đồ ăn khuya không?”

Tưởng Tốn quả quyết nói: “Được.”

Hạ Xuyên cười cười.

Trong bếp vẫn còn bánh bao phô mai chua làm sẵn, Hạ Xuyên bỏ bánh bao vào nồi hâm lại, quay đầu thấy Tưởng Tốn ngồi xổm nghịch thùng trà, hỏi: “Muốn uống trà bơ à?”

“Ừm.”

“Không phải thấy khó uống ư?”

“Bà cụ khuấy uống ngon hơn.”

“Em biết khuấy à?”

Tưởng Tốn nói: “Chờ đấy.”

Thời gian hâm bánh bao, Hạ Xuyên nhìn Tưởng Tốn chậm rãi bỏ đồ vào trong thùng trà, bỏ xong rồi khuấy trà từng cái một, cái xuống khuấy

https://thuviensach.vn

nhanh, cái lên khuấy chậm, lực rất ổn định, khuấy một hồi còn hỏi: “Tôi khuấy mấy cái rồi?”

Hạ Xuyên nói: “Làm sao tôi biết.”

Tưởng Tốn tính một chút: “Còn năm mươi mấy cái nữa.”

“Tổng cộng khuấy mấy cái?”

“Một trăm.”

Hạ Xuyên cũng không giúp, bánh bao hâm xong, mà trà bơ của cô vẫn chưa khuấy xong. Hạ Xuyên lấy một cái bánh bao nóng hổi ra, cắn một miếng, mùi vị không tệ. Anh đưa bánh bao đến bên miệng Tưởng Tốn: “Nếm thử xem.”

Tưởng Tốn tiện thể cắn một miếng, nhân bên trong nóng phỏng lưỡi, cô nhíu mày hà hơi. Hạ Xuyên nhìn cô cười, mấy miếng là ăn hết bánh bao.

Trà bơ khuấy xong, Hạ Xuyên đang ăn cái bánh bao thứ hai. Tưởng Tốn ở bên cạnh bưng trà, uống từng hớp nhỏ, uống gần nửa ly, hỏi: “Anh không uống à?”

“Khó uống.”

“Anh chưa uống mà đã biết khó uống à?”

“Ngon hơn đoàn thồ hàng kia?”

Tưởng Tốn gật đầu.

Hạ Xuyên cầm lấy ly trà uống một hớp, trên bếp còn có chồng bột tsampa, anh cho một ít vào, lại uống một hớp.

Tưởng Tốn hỏi: “Đây là cái gì?”

https://thuviensach.vn

Lúc nói chuyện, Hạ Xuyên lấy ly trà ra: “Tsampa, có muốn nếm thử không?”

“Muốn.”

Hạ Xuyên thêm một ít vào cho cô, Tưởng Tốn chậm rãi uống, đột nhiên nghe thấy Hạ Xuyên hỏi: “Mùi vị sẽ thế nào?”

“Cũng được…” Vừa nói hai chữ, cô liền bị bột bắn lên đầy mặt.

Hạ Xuyên cười ầm. Tưởng Tốn liếm môi một cái, lau mặt: “Anh cố ý à?”

Mặt cô chưa lau sạch, bột trái một ít phải một ít, dính đầy mặt cô, buồn cười ngây thơ. Hạ Xuyên nâng mặt cô lên lau giúp cô. Tưởng Tốn còn không tình nguyện, muốn hất anh ra, Hạ Xuyên dùng sức cố định lại: “Đừng động đậy!”

Tưởng Tốn nói: “Mèo khóc chuột.”

“Em là chuột à?”

Tưởng Tốn hừ một tiếng.

Ánh đèn màu cam lờ mà lờ mờ, mặt cô trắng trắng hồng hồng, Hạ Xuyên nhìn một hồi, thấp giọng nói: “Lau không sạch.”

“Tự tôi lau.”

“Tôi làm cho.”

Hạ Xuyên hôn gò má cô, dừng lại hai giây, đi sang bên cạnh từng chút một, ăn hết bột.

Tưởng Tốn khép hờ mắt, khẽ nói: “Anh có buồn nôn không?”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên cắn môi cô một cái: “Còn chê mình buồn nôn à?”

“Tôi chê anh buồn nôn.”

Hạ Xuyên cắn môi cô, kéo ra ngoài một cái. Tưởng Tốn khẽ kêu một tiếng, mở mắt nhìn anh. Hạ Xuyên vuốt vài sợi tóc của cô ra sau, nhìn mắt cô chằm chằm. Tưởng Tốn hơi ngửa đầu, hỏi: “Nhìn cái gì?”

Hạ Xuyên không trả lời, cúi đầu hôn cô.

Đêm khuya yên tĩnh, trên mặt đất trong bếp, hai bóng người ôm nhau thật chặt, rất lâu mới tách ra.

Quay về phòng, Tưởng Tốn ngủ phía trong giường, Hạ Xuyên ngủ phía ngoài.

Tay chân cô lạnh ngắt, ôm chặt túi chườm nóng, người co rúc lại chống lạnh. Hạ Xuyên ôm cô, cô thuận thế chui vào trong ngực anh.

Qua rất lâu, Hạ Xuyên hỏi: “Chưa ngủ à?”

“Ngủ không được.”

“Lạnh ư?”

“Không lạnh.” Tưởng Tốn nói, “Có lẽ là ăn nhiều quá.”

Hạ Xuyên xoa xoa bụng cô qua lớp áo: “Đầy bụng ư?”

Tưởng Tốn dừng một lúc: “Tàm tạm.”

Hạ Xuyên luồn vào trong áo, Tưởng Tốn để mặc anh sờ.

Một chuỗi tiếng động vang lên bên ngoài, là Trác Văn về.

Tưởng Tốn nghiêng đầu một cái, Hạ Xuyên bẻ mặt cô lại, tiếp tục hôn.

https://thuviensach.vn

Tiếng nước vang lên, Trác Văn chắc là đi vào nhà vệ sinh, đang tắm, nước chảy rất yếu, nhưng vẫn nghe thấy.

Tưởng Tốn lật người, Hạ Xuyên hôn cổ cô.

Cửa nhà vệ sinh mở ra, bước chân đến gần từng chút một, Trác Văn đi từ từ tới.

Tay Hạ Xuyên hoành hành bên trong không có trở ngại.

Tiếng bước chân dừng lại bên ngoài cửa phòng họ.

Tưởng Tốn đè anh lại, Hạ Xuyên dùng sức bóp một cái, thấp giọng nói: “Phân tâm à?”

Tưởng Tốn nói: “Đi ra.”

Hạ Xuyên hỏi: “Đi ra cái gì?”

“Tay.”

“Tay nào?”

“Anh nói nhảm nữa thử xem!”

Hạ Xuyên cười cười.

Tiếng bước chân lại rời khỏi, Trác Văn hình như không về phòng, quay về phía phòng Vương Vân Sơn.

Hạ Xuyên hỏi: “Có làm không?”

Tưởng Tốn nói: “Không làm.”

Hạ Xuyên hôn cô một hồi rồi mới kéo áo cô lại, nằm sấp trên người cô thở hổn hển hai cái. Tưởng Tốn đẩy anh: “Nặng.”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên dùng sức đè cô hai cái: “Đừng nhúc nhích!”

Tưởng Tốn không nhúc nhích nữa, một lát sau, cô đột nhiên thấp giọng nói: “Hạ Xuyên…”

“Hửm?”

“Anh khóc ư?”

Hạ Xuyên thoáng khựng lại: “Em đang nằm mơ à?”

Tưởng Tốn đẩy anh: “Ngồi dậy!”

Hạ Xuyên xoay người: “Làm cái gì đó!”

Tưởng Tốn vượt qua anh, bật đèn đầu giường. Hạ Xuyên tiện tay ôm eo cô, liếc cổ cô một cái, khẽ gọi: “Tưởng Tốn…”

Tưởng Tốn nhìn anh một cái, không vui nói: “Ngớ ngẩn gì đó? Chảy máu mũi rồi không biết à?”

Hạ Xuyên lau mũi, một vết máu trên tay.

Hạ Xuyên đi đến nhà vệ sinh vắt khăn, bên kia Trác Văn nghe thấy tiếng động, đi ra xem, hỏi: “Sao vậy?”

“Không sao, chảy máu mũi thôi.”

“Có phải là phản ứng cao nguyên không?”

Hạ Xuyên nói: “Có lẽ thế.”

Trác Văn nói: “Chỗ tôi không có thuốc.”

Hạ Xuyên nói: “Tưởng Tốn mua rồi.”

https://thuviensach.vn

Trác Văn quay lại phòng Vương Vân Sơn.

Hạ Xuyên cầm máu, rồi rửa mặt, ngẩng đầu nhìn về phía gương. Gương rất nhỏ, nứt ở góc, trên mặt gương lấm tấm đốm. Khuôn mặt anh phản chiếu trong gương, trên mặt đầy nước đọng.

Hạ Xuyên cúi đầu, có thể thấy thấp thoáng vết sẹo trên đầu. Anh sờ một cái, nhếch khóe miệng, lau khô mặt, rồi vắt khăn thêm lần nữa, về phòng ném cho Tưởng Tốn, nói: “Lau cổ đi.”

Tưởng Tốn lau hai cái, chỉ thuốc trên bàn: “Uống đi.”

Hạ Xuyên cũng không thèm nhìn, nuốt thẳng vào. Tưởng Tốn nói: “Bên kia có nước…”

Cô vừa nói mấy chữ này, bên ngoài đột nhiên truyền tới một tiếng kêu của Trác Văn: “Ông ngoại ——”

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 51

Hạ Xuyên lập tức xông ra ngoài, cửa bị anh đẩy đến mức vang lên một trận. Tưởng Tốn siết chặt chăn, nhìn chằm chằm cánh cửa lắc tới lắc lui mấy giây, khoảnh khắc trước khi cửa gần tự động đóng lại, cô hạ quyết tâm, khoác áo vào bước xuống đất.

Hai mắt Vương Vân Sơn nhắm nghiền, sắc mặt đen vàng. Trác Văn nắm tay ông ta thật chặt, khom người luôn miệng gọi ông ta, tiếng sau hoảng sợ hơn tiếng trước. Hạ Xuyên xông vào, vừa vặn thấy cảnh này, anh liếc nhìn người trên giường, tiến lên đẩy vai Trác Văn, kéo anh ta ra, dò hơi thở của Vương Vân Sơn, hình như không thở.

Trác Văn khẽ gọi: “Ông ngoại… Ông ngoại ơi…”

Hạ Xuyên trầm mặt, hỏi: “Gần đây có bác sĩ không?”

Trác Văn không để ý tới anh, lại gọi thêm hai lần. Bàn tay già nua anh ta siết trong tay vậy mà giật giật, Trác Văn kích động: “Ông ngoại!”

Hạ Xuyên nghe giọng nói của anh ta thay đổi, lập tức chuyển tầm mắt đến trên giường, chỉ thấy mí mắt của người trên giường khẽ động, môi khẽ hé, dường như muốn nói chuyện, nhưng không nói nên lời. Trác Văn nói khẽ thay đổi liên tục, từng tiếng một như đang khích lệ, người trên giường rốt cuộc chầm chậm mở mí mắt, một mắt mở một chút, vẻ mặt mờ mịt.

Trác Văn nghẹn ngào: “Ông ngoại…”

https://thuviensach.vn

Vương Vân Sơn đờ đẫn trong chốc lát, giọng gần như không nghe được: “A Văn… Sao vậy?”

Trác Văn lắc đầu: “Không sao, không có gì ạ.”

Vương Vân Sơn nói: “Chân của con… phục hồi…”

Trác Văn thoáng sửng sốt: “Chân con có thể đi rồi, rất tốt ạ.”

“Ồ…” Vương Vân Sơn chuyển tầm mắt, chú ý đến bên giường có thêm một người, nghi hoặc nói, “Cậu là…”

Hạ Xuyên nhíu mày, nhìn Trác Văn một cái, mới nói: “Ông không nhận ra tôi sao?”

Vương Vân Sơn hoang mang: “Không nhận ra… Cậu là…”

Trác Văn kéo áo Hạ Xuyên, cười nói với Vương Vân Sơn: “Cậu ấy là bạn cháu ạ.”

“Bạn à? Con có bạn ở đây, không cần để ý đến ông đâu…” Vương Vân Sơn cười với Hạ Xuyên, “Không cần khách sáo, ở lại nhà ăn bữa cơm…”

Hạ Xuyên trầm mặc hai giây, trả lời: “Được.”

Hai người đó vẫn còn không đi, Vương Vân Sơn nói: “Sao vậy? Hai đứa tự đi chơi đi…”

Trác Văn cười: “Con ở cùng ông.”

Trác Văn ngồi xuống lần nữa, nhỏ giọng nói chuyện với Vương Vân Sơn. Vương Vân Sơn ban đầu còn yếu ớt, rất lâu mới có thể nói một câu, nhưng màu đen trên mặt lại rút dần, tinh thần dường như càng ngày càng tốt, thấp thoáng khôi phục được trạng thái buổi chiều.

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên cũng không đi, khoanh tay, dựa vào tường nhìn hai ông cháu nói chuyện phiếm. Vị trí anh đứng ở cạnh cửa, tiếng sột soạt nhỏ bên ngoài không thoát khỏi tai anh. Anh hơi nghiêng đầu liếc nhìn sang bên cạnh, không nhìn thấy người, anh lại nhìn về phía hai ông cháu lần nữa.

Chờ đến lúc sốt cả ruột, anh vô thức sờ túi một cái, mới phản ứng kịp không mang điện thoại di động theo bên mình, hỏi một tiếng: “Mấy giờ rồi?”

Nói chuyện phiếm dừng lại, Trác Văn mở ngăn kéo bên cạnh, lấy một cái đồng hồ đeo tay dây thép ở bên trong ra, nói: “Hơn mười một giờ.”

Người trên giường mở miệng: “Trễ như vậy rồi sao? Hai đứa đi ngủ đi.”

Trác Văn cười nói: “Tối nay con ngủ ở đây ạ.”

Vương Vân Sơn đau lòng: “Ở đây ngủ không ngon đâu, mấy ngày trước con nằm sấp ở đây cả đêm, còn bị sái cổ nữa, đã nói không cho ngủ ở đây nữa mà!”

Hạ Xuyên và Trác Văn hơi kinh ngạc nhìn ông ta. Vương Vân Sơn lại cười nói: “A Văn, ông muốn ăn bánh bao phô mai chua.”

Trác Văn nói: “Hôm nay ông đã ăn một cái rồi ạ.”

“Muốn ăn nữa, con lấy hai cái bánh bao phô mai chua cho ông, khuấy thêm chén trà bơ, ông nói chuyện với Hạ Xuyên một chút.”

Trác Văn gọi một tiếng: “Ông ngoại…”

“Đi đi.” Vương Vân Sơn khẽ nói, “Ông muốn ăn nóng một chút, đi đi.”

https://thuviensach.vn

Trác Văn nhìn về phía Hạ Xuyên, Hạ Xuyên nói: “Anh đi đi, cũng mang một cái bánh bao cho tôi, mùi vị bánh bao phô mai chua khá ngon.”

Trác Văn vừa đứng lên, bên ngoài liền truyền đến một hồi tiếng chạy nhỏ, anh ta nhìn Hạ Xuyên: “Có chuyện gì thì gọi tôi.” Nói xong, cuối cùng nhìn Vương Vân Sơn một cái, bước nhanh đi ra ngoài.

Trong bếp một tràng tiếng leng keng lẻng xẻng, Trác Văn vịn khung cửa, nhìn người cúi đầu bận rộn bên trong, nói: “Em không biết cái này đâu, để anh.”

Tưởng Tốn thêm muối vào trong thùng trà, cũng không ngẩng đầu lên nói: “Tôi biết khuấy, trước đây có thử qua rồi, rất ngon. Anh mau hâm bánh bao đi, trong nồi còn ba cái.”

Trác Văn nhìn một hồi, thấy cô thêm nguyên liệu xong, thuần thục khuấy trà, anh ta mới đi vào bếp, thêm ít nước vào trong nồi, bắt đầu hâm bánh bao.

Tưởng Tốn khuấy rất tốn sức, không biết có phải là vì ở cao nguyên hay không, mà thể lực của cô không bằng trước đây, chưa được mấy cái mà cánh tay đã mỏi nhừ. Trác Văn giành lấy thùng trà trong tay cô: “Để anh, em về nghỉ ngơi đi.”

Tưởng Tốn nói: “Anh đi chăm sóc ông ngoại anh đi.”

Trác Văn lắc đầu: “Ông có chuyện nói với Hạ Xuyên, lát nữa anh vào.”

Tưởng Tốn nhìn anh ta khuấy, đàn ông mạnh hơn phụ nữ, anh ta khuấy trà không tốn sức chút nào, qua rất lâu, Tưởng Tốn mới hỏi: “Bác sĩ nói thế nào?”

https://thuviensach.vn

Một lát sau Trác Văn mới trả lời: “Ngã cầu treo thực ra sẽ không tổn thương đến tính mạng, là thời gian đã đến.”

Tưởng Tốn không hỏi tiếp, cô cầm thùng trà nói: “Được rồi, để tôi khuấy, anh xem thử bánh bao đã được hay chưa đi.”

Trác Văn không giành với cô, đi xem bánh bao, chưa nóng hết, còn phải hâm thêm một lúc nữa. Anh ta dời băng ghế nhỏ, ngồi dựa vào bếp, móc điếu thuốc ra vừa định hút, hỏi một tiếng: “Có để ý không?”

Tưởng Tốn lắc đầu: “Hút đi.”

Trác Văn bật bật lửa, cúi đầu rít vài hơi, nói: “Ông mệt rồi… Anh mãi không nhìn ra, tưởng là bởi vì anh, cho nên ông mới đến chỗ này ở. Mỗi ngày ông lên lớp, phải đi đi về về đường núi năm tiếng. Anh từng khuyên ông, nhưng ông cũng không nghe, hai năm nay tuổi cao, ông mới không đi dạy nữa, bình thường ở trong thôn dạy mấy đứa trẻ.”

Tưởng Tốn lẳng lặng nghe, khuấy trà bơ từng cái một.

“Ông thường nằm một mình trong phòng ngủ, có lúc ngẩn ngơ cả ngày, gần mười năm rồi… Anh không biết gì cả, bác sĩ nói ông ngoại anh đã đến lúc, trong lòng ông ngoại anh rõ ràng, nên không chịu nằm viện nữa, có lẽ ở trong bệnh viện thì thân thể có thể khỏe lên, em nói đúng không?” Trác Văn nhìn về phía Tưởng Tốn, mắt tràn đầy hi vọng.

Động tác của Tưởng Tốn chầm chậm, khẽ nói: “Một tuần trước khi mất, mẹ tôi bảo tôi tìm hết họ hàng trong nhà. Anh biết đấy, nhà chúng tôi không có họ hàng gì, tìm nửa ngày, cuối cùng tìm được vài người bà con xa, sau đó tôi mới biết mẹ tôi muốn làm gì… Bà muốn tôi có chuyện thì có người để tìm, bởi vì bà đi rồi, trên đời này chỉ còn lại một mình tôi.” Tưởng Tốn buông cái chuôi gỗ ra, nói: “Trong lòng họ đều rất rõ, khi nào sẽ đi, ông trời cũng không giữ lại được.”

https://thuviensach.vn

***

Trong phòng ngủ, Vương Vân Sơn bảo Hạ Xuyên đỡ ông ta dậy.

Khí sắc ông ta rất tốt, dựa vào đầu giường, điềm tĩnh, lúc cười chính là một ông cụ mặt mày hiền hậu, có lẽ là cuộc sống ở đây bần khổ, nên ông ta có nhiều tóc bạc hơn người cùng tuổi, trên mặt trên cổ lẫn tay cũng đã có thêm rất nhiều vết đốm của người già.

Hạ Xuyên ngồi trên ghế, hỏi: “Tỉnh rồi?”

Tỉnh cái gì, đôi bên đều hiểu.

Vương Vân Sơn gật đầu, hỏi: “Làm sao cậu tìm được tôi?”

Hạ Xuyên nói: “Tôi đi đến núi Minh Hà.”

“Núi Minh Hà? Làm sao cậu biết núi Minh Hà?”

“Hỏi đồ đệ của ông, anh ta nói ông từng nhắc tới, ông sinh năm 1938 ở núi Minh Hà, bị thất lạc mấy năm, về sau mới được bố mẹ ông tìm về, còn nói sau khi ông về hưu sẽ đến quê mẹ ông sống.”

“Phiền cậu nghĩ đến.” Vương Vân Sơn cười, “Núi Minh Hà bây giờ thế nào? Du lịch khai thác mạnh mẽ không?”

Hạ Xuyên nói: “Trên núi không thương mại hóa lắm, môi trường rất tốt, mỗi sáng sớm mây mù phủ khắp núi, còn có thể đào măng. Dòng suối trên đỉnh cao nhất không bị người ta làm thương mại, ba cây thông đen trước biệt thự số 232 cũng vẫn còn.”

Vương Vân Sơn vui vẻ yên tâm: “Tốt, nơi ấy vẫn như thế, không có gì thay đổi cả… Năm đó tôi sinh ra trong ngôi biệt thự ấy, lúc đó, biệt thự vẫn chưa mã hóa, không có tên, chỉ biết phía trước có ba cây thông đen. Lúc ấy người Nhật Bản đánh vào, họ đều phải chạy trốn, mẹ tôi không kịp cứu

https://thuviensach.vn

tôi… Mạng tôi lớn, không khóc không ầm ĩ, không khiến bọn giặc phát hiện, sau đó được một người dân bản xứ nhặt đi.”

Ông ta nói một hơi nhiều như vậy, nghỉ mấy giây rồi mới tiếp tục: “Cha tôi có năm bà vợ bé, nhưng con nối dõi bạc mệnh, lo sau này không có con trai lo ma chay, mấy năm sau mới quay lại tìm tôi về. Nhà họ Vương của chúng tôi, từ trước đến nay không có duyên con cái, cả đời tôi cũng chỉ có một đứa con gái, kết quả nó sinh A Văn chưa được hai năm, thì nó và chồng gặp tai nạn xe rồi mất, một mình tôi nuôi nó lớn, nuôi mười chín năm, thêm mấy năm nữa là có thể hưởng phúc rồi…”

Hạ Xuyên nghe một hồi, nói một câu: “Thôn Ba Trạch tuy nghèo, nhưng yên tĩnh, thích hợp dưỡng lão.”

Vương Vân Sơn lắc đầu, ánh mắt nhìn xa xăm, hồi lâu lại hỏi: “Cậu ở trên núi Minh Hà bao lâu?”

“Bảy ngày.”

“Đã đi những chỗ nào, nói cho tôi thử xem?”

Bảy ngày đó chỉ vừa mới đây, bây giờ nhớ lại, lại tựa như đã qua lâu lắm rồi.

“Ngày đầu tiên, chỗ đó có tuyết rơi, tuyết không lớn, lên núi, mặt trời mọc.”

Anh bị Tưởng Tốn lừa một vố, rồi cam tâm tình nguyện để cô gài bẫy tiền xe bốn trăm một ngày.

“Chỗ đó có một Nhận Trì, thác nước không lớn, thời tiết lạnh, kết tinh thể băng, hơi nước rất lạnh.”

https://thuviensach.vn

Lần đầu tiên Tưởng Tốn làm hướng dẫn dã ngoại cho người khác, không cam lòng không nguyện ý giải thích, mở đầu chính là "Rất lâu rất lâu trước đây", vừa nghe là đã không phải là một người hướng dẫn dã ngoại.

"Có một đài Phù Vân, bốn phía giáp trời, có thể nhìn thấy khắp cả núi Minh Hà."

Hôm ấy gió rất lớn, bầu trời xanh như gột nước, cô buộc miếng vải đen mỏng trên cánh tay, đón gió ngồi xếp bằng, mái tóc dài bay bay, giống như muốn cưỡi gió.

"Hoa mai vàng trong công viên Thanh Sơn rất thơm."

Dẫn anh đi công viên Thanh Sơn, anh đứng ở đó đừng cử động.

Nghe tiếng người, nghe tiếng suối, nghe tiếng thác nước, nghe núi hát. Nếu anh đi sớm một tiếng, thì còn có thể nghe gõ chuông, niệm kệ.

"Giọt sương trên lá trúc mát rượi."

Nếu anh thích đôi mắt, tôi dẫn anh đi xem giọt sương trên lá trúc, quầng nước trên mặt hồ, ngắm sương mù, ngắm bóng núi, ngắm mặt trời mọc.

Hạ Xuyên nghĩ đến người dưới tán dù, tiếng lộp bộp trên đỉnh đầu, hình ảnh ấy dường như ở ngay trước mắt, người kia gần trong gang tấc, anh cúi đầu, thậm chí ngửi được mùi hương thoang thoảng trên người cô.

Vương Vân Sơn nghe đến mê mẩn, chờ một lúc, thấy anh không nói tiếp, hỏi: "Còn nữa không?"

Hạ Xuyên hoàn hồn: "Ở đó có khách sạn Lệ Nhân, trong vườn hoa trồng Lão Nha Toán, tôi chỉ nhìn thấy lá… Ông chủ rất tốt, tôi ăn cơm tất

https://thuviensach.vn

niên của họ, còn nghe vài bài hát, bài hát còn rất xưa, ca khúc tiếng Quảng Đông thập niên 90… Dưới chân núi còn có khách sạn lớn Phú Hà, thức ăn trong đó không tệ. Có một biệt thự nhà họ Bạch, ông Bạch và vợ ông ấy đã thuê quyền sở hữu hai mươi năm."

Vương Vân Sơn cười nói: "Trước đây tôi cũng từng nghĩ, sau này sẽ ở trên núi, ở cả đời cũng bằng lòng, nhưng biệt thự trên núi quá đắt, tôi để dành tiền cả đời cũng không để dành đủ mấy năm tiền thuê nhà…" Trong mắt ông ta dường như ngấn lệ, nhìn trống rỗng phía trước, giọng khẽ run, "Cả đời này của tôi, chưa từng làm việc thiện gì, nhưng cũng chưa từng làm chuyện hại người khác, đến trong đất, đi trong đất, tôi có mặt mũi xuống dưới gặp tổ tông. Nhưng chỉ cần đã làm một chuyện… Chỉ một chuyện thôi… Tôi đã tốn chín năm, dạy học làm việc thiện, nhưng chuyện đó tựa như lửa in dấu vậy, không biến mất được… Đi sai bước nhầm một bước, thì không còn cơ hội bù đắp nữa…"

"Ông còn."

Vương Vân Sơn lắc đầu: "Tôi sợ, sợ mang tiếng xấu, sợ ngồi tù, sợ bị trừng phạt…"

Hạ Xuyên chồm người về trước, nhìn thẳng ông ta, trầm giọng nói lại lần nữa: "Ông còn, còn cơ hội bù đắp."

Vương Vân Sơn nhìn về phía anh, hồi lâu, cười một tiếng, trước mắt hoàn toàn mờ mịt.

***

Trác Văn bưng khay thức ăn vào, trên khay để ba cái bánh bao phô mai chua, hai chén trà bơ.

Vương Vân Sơn không có sức lực gì, bảo anh ta đút một miếng bánh bao, nói: "Ngon lắm, ngon lắm. Còn trà nữa…"

https://thuviensach.vn

Trác Văn lại cẩn thận đút cho ông ta một hớp trà: “Coi chừng nóng ạ.”

Vương Vân Sơn uống một hớp: “Ngon lắm… Mùi vị hơi khác, con khuấy không cần ráng sức đâu.”

Trác Văn cười nói: “Ngày mai sẽ khuấy một chén ngon cho ông, thế nào ạ?”

“Được, nào, ông uống thêm hai hớp nữa.”

Vương Vân Sơn lại uống hai hớp, uống không vào. Ông ta lại đòi ăn bánh bao, miếng đầu tiên nuốt xuống, miếng thứ hai lại nuốt không nổi, nôn ra ngoài theo khóe miệng. Trác Văn lấy khăn lau giúp ông ta.

Hạ Xuyên không đụng vào phần của anh. Anh lui qua bên cạnh bàn đọc sách, nhìn Trác Văn ngồi bên kia, kiên nhẫn đút cho người trên giường ăn, hơn hai mươi năm trước, người đó cũng từng đút cho Trác Văn như vậy.

Vương Vân Sơn rất mệt, ánh mắt dần tan rã, thở hổn hển hai cái, có vẻ như mới nhìn thấy Hạ Xuyên, nói: “Ồ… Cậu là…”

Trác Văn cười, giọng nghẹn ngào: “Ông ngoại, cậu ấy là bạn con ạ.”

“À… bạn hả, được, được, ở lại nhà ăn cơm nhé!” Vương Vân Sơn nhìn về phía Trác Văn, cười nói, “Con tan học rồi hả? Đúng rồi, nghỉ đông rồi…”

Trác Văn nói: “Dạ, nghỉ đông rồi ạ.”

“Tết rồi, lúc nào thì dẫn bạn gái về cho ông xem đây?”

“Sang năm sẽ dẫn ạ.”

“Không cần chờ tới sang năm, con gọi điện thoại cho nó, cho Tưởng Tốn, ông muốn thấy người thật, chứ không muốn xem ảnh đâu. Tối qua con

https://thuviensach.vn

đọc sách, ông thấy con kẹp ảnh của nó, nhớ nó thì gọi nó tới nhà đi…”

“Vâng ạ.”

“Con gọi đi, để ông ngoại nhìn một cái. Ông ngoại lớn tuổi rồi, lỡ như sau này không còn cơ hội…”

“Cô ấy tới rồi, hôm nay cô ấy tới rồi ạ!” Trác Văn kêu, “Tưởng Tốn ____”

Một cái bóng rơi xuống trước cửa. Hạ Xuyên dựa vào bàn đọc sách, nhìn thấy Tưởng Tốn đi vào. Cô chỉ mặc áo len, không mặc cả áo khoác, đi đến chân giường thì không động đậy nữa, nhìn Vương Vân Sơn, nhưng cũng không biết gọi người.

Vương Vân Sơn cười đưa tay ra: “Cháu là Tưởng Tốn à? Xinh thật đấy… Còn xinh hơn trong ảnh nữa…”

Tưởng Tốn thoáng khựng lại, rồi mới đi đến gần thêm mấy bước, đưa tay lên trước, tay lập tức bị người ta kéo lại.

Bàn tay già nua ấy, ngăm đen, đầy nếp nhăn và đốm, lạnh ngắt, vô cùng yếu, nhưng lại giống như đã dùng hết sức. Vương Vân Sơn cũng gắng sức kéo tay Trác Văn tới, cười nói: “Nó thích con, thích đến nỗi không cần ông ngoại ông đây nữa, ảnh của con nó xem như bảo bối vậy!”

Ông ta nắm tay hai người chung thật chặt: “Lúc nghỉ hè, không phải A Văn đi theo con đến núi Minh Hà chơi sao? Ông sinh ra ở đó đấy, con không biết sao? Chứng minh hai đứa có duyên, lần sau… lần sau ông cũng đến núi Minh Hà chơi, con làm hướng dẫn viên nhé?”

Vương Vân Sơn hiền hậu nhìn Tưởng Tốn, hai mắt Tưởng Tốn nóng lên, mỉm cười nói: “Được ạ, con bao ăn bao ở cho hai người, ông ngoại…”

https://thuviensach.vn

“Ài ài, được!” Vương Vân Sơn vui mừng, vẫn yếu ớt nắm tay họ, dựa xuống, mắt khép hờ nói, “Ông mệt rồi, hai đứa tự đi chơi đi…”

Trác Văn cố gắng nói ra: “Ông ngoại, con ở lại với ông thêm một lát nữa.”

“Không cần đâu, đi đi…” Vương Vân Sơn nhắm mắt lại, “Đi đi… Ông biết mình từ đâu đến, từng uống trà bơ, cả đời này không uổng công… Cuộc đời này của ông, còn làm một chuyện thất đức, cần phải trả… Ông đi trả đây… A Văn…”

Trác Văn nói: “Ông ngoại, có con đây ạ.”

“A Văn… Ông muốn đi đến núi Minh Hà… Rải là được, ở đó có ba cây thông đen, hãy rải ở đó…”

“Ông ngoại ơi…”

Bàn tay già nua ấy đã dùng hết chút sức lực cuối cùng, nó cũng không nắm được nữa, cũng không trông giữ được nữa. Trước mắt Tưởng Tốn hoàn toàn mơ hồ, mặc cho bàn tay ấy buông cô ra, rơi ở mép giường. Lúc này Hạ Xuyên mới tiến lên, khoác vai cô, lau nước mắt trên gò má cô.

Trác Văn khàn cả giọng: “Ông ngoại ——”

***

Trời sáng, tuyết rơi một ngày một đêm, cả thôn Ba Trạch đều trở thành màu trắng, hơn nửa dân thôn Ba Trạch tràn tới nhà họ Vương, có người than khóc, có người người thút thít, người bi thương nhất là mấy đứa trẻ, trên khuôn mặt nhỏ đen đen đầy nước mắt, không đến mức thở không nổi.

Cái túi hôm qua Trác Văn đi ra ngoài xách về, bên trong đều là một ít nhang đèn và giấy tiền vàng bạc. Họ là người Hán, nên vẫn làm tang sự

https://thuviensach.vn

theo người Hán, quàn ba ngày rồi hỏa táng. Tấm ảnh trên tủ ti vi được trưng lên, mọi người trong làng dựa theo tập quán của người Hán, từng người một cúi lạy sát đất.

Đón tới đưa đi, thoáng cái đã đến tối. Trác Văn phải túc trực bên linh cữu, không thể ngủ, cả ngày anh ta cũng chưa ăn gì, bà cụ nấu ít cháo loãng cho anh ta, anh ta cũng chỉ húp gần nửa chén.

Linh đường đặt ở phòng khách, đồ dùng trong nhà đều bị mang ra, Vương Vân Sơn nằm chính giữa, đắp tấm vải trắng, chỉ có thể nhìn thấy đường nét khái quát.

Tưởng Tốn đốt tiền giấy, Hạ Xuyên đứng hút thuốc bên ngoài phòng khách, nhìn những người kia từng người tới, từng người đi. Ban đầu anh còn đếm số người, năm người, mười người, mười lăm, sau đó người càng ngày càng nhiều, anh đoán ba ngày này, người cả thôn Ba Trạch sẽ đến hết một lần.

Vương Vân Sơn đã canh giữ ở đây chín năm, phút cuối cùng, cũng đáng giá.

Tối rồi, người đều đi hết, anh nghe thấy trong phòng khách có người nói chuyện.

Người nữ nói: “Ăn chút gì đó nhé?”

Người nam nói: “Không thấy ngon miệng… Em đi ăn chút gì đi.”

“Không đói.”

Một lát sau, “Anh không sao.”

“Ừm.”

“Khi nào hai người đi?”

https://thuviensach.vn

“Không vội.”

“Đi đi, đừng ở đây làm chậm trễ.”

“Không chậm trễ.”

Người bên trong kêu một tiếng: “Hạ Xuyên?”

Hạ Xuyên nghiêng người, đứng dựa vào tường, nhìn bên trong. Trác Văn hỏi anh: “Ông ngoại tôi có nói không, đồ để ở đâu?”

Hạ Xuyên nói: “Nói rồi.”

Đồ để phía sau giường, hai người vào phòng ngủ, chung sức dời giường ra, vị trí đầu giường có một cái tủ bảo hiểm nho nhỏ.

Trác Văn nhìn một lúc, nói: “Tôi không hề biết ở đây có tủ bảo hiểm.”

Hạ Xuyên nói: “Mật khẩu là sinh nhật của anh.”

Trác Văn tiến lên mở.

Trong tủ bảo hiểm chỉ có một cái hộp sắt hình ống. Trác Văn mở nắp, lấy một xấp giấy bên trong ra, anh ta liếc nhìn, đưa cho Hạ Xuyên.

Trác Văn quét mắt nhìn phòng, nói: “Không có gì cả… Ông ngoại tôi chỉ có một cái đồng hồ đeo tay là đáng giá nhất, năm đó mua hơn ba trăm đồng.” Anh ta hỏi, “Cái này có ích không?”

Hạ Xuyên nói: “Có ích.” Anh quay đầu nhìn về phía Tưởng Tốn đứng ở cửa, vỗ xấp giấy trên tay, nói, “Chín năm trước, bản báo cáo đánh giá tác động môi trường thật ban đầu.”

***

https://thuviensach.vn

Trác Văn không giữ họ lại, cũng không muốn giữ. Anh ta còn phải túc trực bên linh cữu, còn phải sắp xếp việc hỏa táng, đến ngày hôm sau, anh ta đã tiễn họ ra cửa, nói: “Hai người có thể đi cùng đoàn thồ hàng.”

Tưởng Tốn hỏi: “Tiếp theo anh có dự định gì không?”

Trác Văn nói: “Chờ tang lễ kết thúc, anh sẽ đi núi Minh Hà một chuyến.”

Tưởng Tốn gật đầu, Trác Văn lại nói: “Dọc đường cẩn thận, đường ở đây không dễ lái…” Anh ta cười cười, “Anh quên mất, em có thể lái.”

Tưởng Tốn nói: “Đường ở đây không dễ lái.”

Trác Văn cúi đầu suy nghĩ một chút: “Anh không nói dối, anh thực sự không trách em đâu, thật đấy.”

“… Trên đường đến đây, tôi đã gặp A Nhã.”

Trác Văn nhìn về phía cô: “Cô ấy thế nào?”

Tưởng Tốn cười nói: “Lập gia đình rồi, bây giờ là bà chủ nhà hàng, còn sinh một đứa con trai nữa.”

Trác Văn cười: “Còn lấy một người có tiền.”

“Đúng vậy.”

Hạ Xuyên hút thuốc ở đằng trước, cũng không giục.

Trác Văn nhìn bên đó một cái, nói: “Đi đi, nếu không thì buổi tối không đến trấn kịp đâu.”

“Ừm.”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên ném mẩu thuốc lá, xốc ba lô trên vai một cái, nhắc nhở Trác Văn: “Bên đó cũng đang tìm ông ngoại anh, trên đường tới đã chặn chúng tôi hai lần, ra tay độc ác, anh tự cẩn thận.”

Trác Văn nói: “Được, tôi sẽ chú ý.”

Phải đi rồi, Hạ Xuyên hất cằm về phía trước, nói với Tưởng Tốn: “Đi thôi!”

Tưởng Tốn đuổi theo anh, người phía sau gọi một tiếng: “Tưởng Tốn!”

Tưởng Tốn quay đầu lại.

Trác Văn nói: “Anh luôn giữ số tiền đó, nửa năm trước trong thôn xây trường học, không đủ tiền nên anh đã lấy ra, trường vẫn chưa xây xong, chờ xây xong rồi, anh sẽ gửi ảnh cho em!”

Tưởng Tốn cười nói: “Được, tôi chờ!”

Trên mặt tuyết, hai người càng lúc càng xa.

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 52

Một đoàn thồ hàng chờ họ bên cầu treo, có người ở xa xa vẫy tay với họ: “Bên này bên này!” Là Thứ Tùng.

Hạ Xuyên và Tưởng Tốn nhanh hơn hai bước, đến gần, Thứ Tùng cười nói: “Lúc họ nói nhờ chúng tôi dẫn hai người theo, tôi đã đoán có phải là hai người không, thì ra đúng là hai người thật!”

Hạ Xuyên cười: “Lại làm phiền các anh rồi.”

Lần này thời gian đoàn thồ hàng ở lại thôn Ba Trạch ngắn, lúc sắp về vừa vặn có người trong thôn tới nhờ họ dẫn theo hai người, có trùng hợp hay không mọi người đều biết nhau, không cần nói nhiều lời khách sáo nữa, rất nhanh lên đường.

Lúc tới vừa có tuyết rơi, nhưng đường vẫn coi như là thuận lợi, lúc đi tuyết chất đống chỗ cao nhất đã hơn nửa bắp chân, đi không thuận lợi như vậy, cộng thêm đất trời lạnh lẽo, tối qua túc trực bên linh cữu cùng Trác Văn ngủ không ngon, nên không bao lâu thì thể lực của Tưởng Tốn đã hơi không theo kịp, đi đường liên tục thở dốc.

Đoạn đường này Hạ Xuyên chỉ nói chuyện với nhóm Thứ Tùng, không nhìn tới cô. Cô nhìn gáy anh hai lần, cũng không lên tiếng, một mình cắm đầu đi. Không biết đã đi bao lâu, cô vấp phải thứ gì đó, hai chân mềm nhũn, không kiểm soát được ngã xuống mặt tuyết, trong cổ họng khe khẽ phát ra một tiếng, nhưng không kêu lên.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn chống người dậy, lập tức đứng lên, phủi phủi tuyết trên người, lúc ngẩng đầu lần nữa thì nhìn thấy Hạ Xuyên đứng ở chỗ cách cô mười bước, im lặng nhìn cô, không hỏi thăm, cũng không có ý muốn đi qua.

Tưởng Tốn lạnh giọng: “Mới sáng sớm mà anh xị mặt cái khỉ gì!”

Hạ Xuyên làm lơ, quay đầu nói hai câu với Thứ Tùng. Thứ Tùng gật đầu, dắt la nói với Tưởng Tốn: “Cô ngồi lên đây đi, tôi dắt cô đi.”

Tưởng Tốn cảm ơn ý tốt của Thứ Tùng: “Không sao đâu, tôi có thể đi được.”

Thứ Tùng nói: “Cô ngồi lên đi, la không hất người đâu.”

“Thực sự không cần đâu.”

Hạ Xuyên rốt cuộc mở miệng: “Cố thể hiện thú vị lắm à? Lên đi!”

Tưởng Tốn liếc anh: “Anh ăn thuốc súng à?”

“Để tôi.” Hạ Xuyên nói với Thứ Tùng một tiếng, dắt la, đi tới túm tay Tưởng Tốn một cái, “Lên đi!”

Tưởng Tốn hất tay ra: “Mới sáng sớm anh uống nhầm thuốc hả?”

Hạ Xuyên lạnh mặt: “Muốn tôi khiêng em lên?”

Tưởng Tốn tranh cãi: “Anh khiêng đi… A ——”

Hạ Xuyên khom lưng, vừa ôm vừa nhấc sau gối cô, trong nháy mắt vác lên vai. Tưởng Tốn vừa la một tiếng là đã bị anh hất lên con la.

Cô không hề chuẩn bị, lại lần đầu cưỡi cái con có nhiệt độ có xương có thịt này, tim thoắt cái nhảy đến cổ họng, tay quờ quoạng đè con la mềm

https://thuviensach.vn

nhũn dưới người, la: “Hạ Xuyên!”

Con la hơi nóng nảy, Thứ Tùng vội vàng sờ đầu nó nói chuyện trấn an. Hạ Xuyên kéo Tưởng Tốn ngồi dậy: “Ngồi vững!”

Tưởng Tốn ngồi thẳng, trong lòng nổi giận, đá người bên cạnh một cái: “Cút!”

Hạ Xuyên phủi phủi đồ, tiện tay ném ba lô lên, mặt không đổi sắc nói: “Đừng quờ quoạng, con la nổi điên chạy sẽ lấy mạng em đấy.”

Tưởng Tốn đón lấy ba lô nói: “Tôi thấy anh có thể điên hơn con la đó!”

Mười mấy người dắt la, đa số đều cưỡi la đi đường, cá biệt có mấy người không nỡ cưỡi nên luôn đi bộ. Thứ Tùng phải đi cùng họ, ban đầu cũng không nghĩ tới để cho phụ nữ cưỡi.

Tưởng Tốn ngồi trên la, hành trình đi bộ của họ liền nhanh hơn, nháy mắt đã đi hơn nửa đường.

Tưởng Tốn khoác Sát Nhĩ Ngõa, lắc lư lắc lư, giống như đi du lịch hơn. Sắc mặt người bên cạnh hơi đỏ lạnh, trông có vẻ mệt mỏi, có lẽ muốn tỉnh táo, nên đoạn đường này đã hút hai điếu thuốc, lúc muốn hút điếu thứ ba, thì hộp thuốc lá đã trống không.

Hạ Xuyên nói: “Ba lô!”

Tưởng Tốn nhìn thẳng con đường phía trước, phớt lờ anh.

Hạ Xuyên lại nói một tiếng: “Ba lô!”

Tưởng Tốn nện túi sang bên cạnh một cái. Hạ Xuyên vững vàng đón lấy, kéo dây kéo tìm thuốc lá, đột nhiên nghe thấy một câu: “Anh biết anh thế này giống gì không?”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên nghiêng đầu nhìn cô một cái.

Tưởng Tốn vẫn nhìn phía trước, lạnh lùng nói: “Giống gay, nhìn như vậy, anh đeo khuyên tai thích hợp lắm đấy.”

Hạ Xuyên xách ba lô, cũng không tìm thuốc nữa, cười lạnh một tiếng: “Sao nào, không để ý tới em mà đã là gay rồi à?”

Tưởng Tốn liếc anh: “Cái dáng vẻ ăn thuốc súng của anh giống như phụ nữ tới kỳ vậy, không phải gay à?”

“Cái này gọi là ăn thuốc súng? Em vẫn chưa thấy tôi ăn thuốc súng thật bao giờ đâu.” Hạ Xuyên trả lại ba lô cho cô, vuốt vuốt cổ con la, nhận lấy dây dắt từ trong tay Thứ Tùng.

Đi một lúc, Tưởng Tốn hờ hững hỏi một tiếng: “Anh ghen à?” Hỏi xong, trong lòng cô lại phủ định.

Hạ Xuyên quay đầu nhìn về phía cô: “Nghĩ cái gì đấy?”

“Anh ghen.”

Hạ Xuyên cười: “Tôi giống đang ghen à?”

Giống, nhưng không có lý, đây không phải là tính cách của anh ta, nhưng lại không có giải thích hợp lý khác. Tưởng Tốn nói: “Giống.”

Hạ Xuyên nói: “Em cũng có lúc tự luyến đấy.”

Tưởng Tốn hỏi: “Vậy anh xị mặt cái gì?”

“Tôi xị mặt với em à?”

Tưởng Tốn nói: “Hạ Xuyên, anh như vậy có vui không? Đừng nổi cái tính khí nhỏ nhen này với tôi, không giống một người đàn ông đâu, tôi

https://thuviensach.vn

cũng chán cái vẻ này lắm.”

Hạ Xuyên quan sát cô một lúc, lại im lặng quay đầu đi.

Rất nhanh tạm biệt nhóm Thứ Tùng. Hạ Xuyên đưa cho đối phương mấy tờ tiền, đối phương sống chết không nhận, cuối cùng anh kiên quyết nhét vào, Thứ Tùng đưa hết thức ăn khô của mình cho họ.

Xe việt dã đậu ở đầu con đường nhỏ, thân xe bị tuyết bao phủ hoàn toàn, Hạ Xuyên lấy cây gậy gỗ trong xe ra, cùng Tưởng Tốn mỗi người một cây quét dọn tuyết.

Không ngờ cây gậy gỗ để phòng bất trắc lại có thể có công dụng thế này. Tưởng Tốn vốn muốn khen anh có khả năng dự đoán, nhưng lời đã đến bên miệng nuốt trở vào, không muốn để ý tới anh.

Hai người không hề nói chuyện, quét tuyết xong, khởi động xe cả buổi mới lên đường, lần này Hạ Xuyên lái xe.

Giữa đường họ gọi điện thoại cho A Sùng, ước tính thời gian về: “Hôm nay không đến Hà Xương kịp, buổi tối phải nghỉ một đêm, ngày mai đến.”

A Sùng nói: “Hai người mau chóng về đi, xe của Tưởng Tốn còn phải quay lại giải quyết, hôm nay ba tên kia đã ra ngoài rồi.”

Hạ Xuyên đoán chúng cũng sẽ không bị tạm giam mãi, hỏi: “Tự ra hay là có người tới vớt?”

“Có người vớt.”

“Người nào?”

“Tôi đang nghe ngóng đây, chắc là đại ca của chúng, tôi không thấy người.” A Sùng nói xong, lại đáp với người bên cạnh một tiếng.

https://thuviensach.vn

Điện thoại di động bật loa ngoài, Tưởng Tốn nghe được bên kia hình như có phụ nữ gọi tên A Sùng, đương nhiên Hạ Xuyên cũng nghe thấy, nói: "Cậu lại làm quen với cô gái nào đó?"

Giọng A Sùng hơi chột dạ: "Đâu có cô gái nào đâu, không có đâu, là đàn ông!"

Hạ Xuyên lười tranh cãi: "Đừng làm chậm trễ việc chính."

"Yên tâm yên tâm, sẽ không chậm trễ!"

Chưa đánh đã khai.

Cúp điện thoại, Hạ Xuyên liếc mắt một cái, lái xe một lúc mới hỏi: "Có đói bụng không?"

Tưởng Tốn nói: "Ông dượng đi rồi à?"

"…" Hạ Xuyên thoáng khựng lại rồi mới mở miệng: "Đói thì ăn ít thức ăn khô trước, hôm nay chạy tới huyện Song An càng nhanh càng tốt."

Tưởng Tốn hỏi: "Có gì ăn?"

"Mấy món từng ăn trong chuồng bò."

Tưởng Tốn không thích mùi vị đó. Cô lục lấy một củ cải tròn phía sau, xoa xoa cắn luôn một miếng. Hạ Xuyên liếc một cái, nói: "Tôi cũng cắn một miếng."

Tưởng Tốn cố ý đưa phía mình đã cắn đến bên miệng anh, khiêu khích chờ anh. Hạ Xuyên cụp mắt nhìn cái lỗ lớn trên củ cải tròn trăng trắng, phía trên còn có hai hàng dấu răng, nước rất nhiều. Anh đến sát tay cô cắn một miếng lớn, làm cái lỗ đó to hơn, nhai nói: "Để ba ngày mà còn tươi lắm."

Tưởng Tốn liếc nhìn củ cải tròn: "Củ này cho anh."

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên cười: “Sao nào, lại chê buồn nôn à?”

“Ừm.”

Hạ Xuyên nói: “Cả người em từ trên xuống dưới chỗ nào chưa từng bị tôi cắn qua? Không buồn nôn chính em ư?”

Tưởng Tốn cười: “Anh khẳng định anh cắn qua hết rồi?” Đang nói, cô để sát vị trí củ cải tròn anh cắn qua, nghiêng một chút, cắn một cái, nhai kĩ nuốt chậm, nước thấm ướt đôi môi.

Hạ Xuyên siết chặt tay lái, giật giật quai hàm, mắt nhìn thẳng, người bên cạnh nói một câu: “Anh không phải ghen.”

Hạ Xuyên không đáp.

“Anh có chuyện à?”

Hạ Xuyên vẫn không lên tiếng.

“Bản báo cáo đánh giá tác động môi trường có vấn đề?”

Hạ Xuyên nhẹ giọng nói: “Không sao. Thứ này ăn không đủ no, dọc đường không dừng xe lại, em ăn chút thức ăn khô đi.”

Tưởng Tốn ăn miếng cuối cùng xong, mút ngón tay một cái: “Ừm, lát nữa ăn.”

Hôm nay lên đường sớm, lúc gần tối, hai người rốt cuộc đến huyện Song An theo như kế hoạch.

Mấy ngày trước đi qua đây, chỉ ăn một bữa cơm trưa, mua cái áo Sát Nhĩ Ngõa. Hôm nay quay lại, ông cụ bày sạp không có ở đây, hai người đổi quán khác ăn cơm.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn cúi đầu tìm nhà trọ ở gần đó, Hạ Xuyên gọi thức ăn, muốn hai món mặn hai món chay, cuối cùng lại thêm một câu: “Có miến bò không?”

Tưởng Tốn bấm điện thoại di động, liếc anh một cái.

Nhân viên phục vụ nói: “Chúng tôi không có món này.”

Hạ Xuyên hỏi: “Có thể làm không?”

Nhân viên phục vụ nói: “Tôi đi hỏi nhà bếp thử xem đã.”

Nhà bếp quả nhiên làm một phần miến bò, thịt bò xắt hạt lựu, miến khá to, không ngon lắm. Hạ Xuyên hỏi: “Mùi vị thế nào?”

Tưởng Tốn nói: “Không tệ.”

“Tôi nếm thử xem.”

Tưởng Tốn gắp hai đũa vào trong chén của anh. Hạ Xuyên ăn xong, nói: “Yêu cầu của em rất thấp.”

“Anh vừa biết à?” Cô lại múc mấy muỗng nước dùng vào trong chén của Hạ Xuyên, “Nước dùng khá ngon.”

Hạ Xuyên húp một hớp là hết. Tưởng Tốn còn đang gắp miến ăn. Hạ Xuyên đè đũa cô một cái, nói: “Không ngon thì đừng ăn.”

Tưởng Tốn rút đũa ra: “Tôi đâu có kén chọn.”

Hạ Xuyên lấy tô của cô: “Lát nữa tìm một quán có miến bò.”

“Ăn cơm rồi còn ăn nữa à?”

“Ăn khuya.”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn nói: “Anh tưởng dạ dày tôi là gì? Đưa cho tôi, tôi ăn cái này trước.”

Cô giành cái tô lại, cúi đầu ăn tiếp. Nước dùng nóng hôi hổi, cô ăn từng miếng lớn, còn phát ra tiếng xì xụp. Hạ Xuyên nghe thấy, vậy mà cảm thấy mùi vị miến này đáng lý phải ngon lắm.

Anh ăn no, ngậm điếu thuốc, nhấn bật lửa liên tục nhưng không châm thuốc. Ngọn lửa lúc sáng lúc tối, Tưởng Tốn dang tay nắm lấy sợi tóc rũ xuống, liếc anh một cái, lại ăn tiếp.

Trên mái tóc rất nhanh có thêm một bàn tay, Tưởng Tốn lại nhìn một cái, Hạ Xuyên đang nắm giúp cô, tiện tay giúp cô vén ra sau tai. Hai người nhìn nhau, nhưng cũng không nói chuyện với nhau.

Hạ Xuyên sờ đầu cô, rốt cuộc châm thuốc, hỏi: “Ăn xong rồi?”

“Ừm.”

“Tính tiền nhé?”

“Được.”

Gần đó có mấy nhà trọ nhỏ, hai người chọn một nhà trọ gần bên, phòng giường lớn một trăm hai mươi đồng một đêm, giá còn khá đắt.

Tưởng Tốn tắm trước. Hạ Xuyên ngồi ở đầu giường xem tivi một hồi, không có chương trình nào hay. Anh gối đầu, nhìn cửa nhà vệ sinh, nghe tiếng nước chảy ào ào bên trong.

Cửa gỗ nên không nhìn thấy gì trong đó. Hạ Xuyên nhớ tới đêm ấy, cô đứng trong cửa kính mờ, đưa lưng về phía anh tắm một cách chậm rãi, đường cong lộ ra hết, nhưng không hề khom lưng. Nếu khom lưng, mông cô sẽ nhô ra.

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên sờ đầu một cái, không nghĩ nữa. Anh đi đến cửa nhà vệ sinh, gõ cửa.

Tiếng nước bên trong không dừng, hỏi: “Làm gì thế?”

Hạ Xuyên nói: “Tôi đi ra ngoài một chút.”

“Ờ.”

Hạ Xuyên đi xuống lầu. Dưới lầu không có ai, chỉ hai, ba người đang hỏi giá phòng. Anh hỏi lễ tân: “Gần đây có quán nào bán miến bò không?”

Lễ tân ngẫm nghĩ: “Gần đây thì không có. Tôi biết có một quán, cũng không xa lắm.”

“Có giao tại nhà không?”

“Giờ này không có giao tại nhà đâu.”

“Bao xa?”

“Lái xe bảy, tám phút thì phải.”

Vậy cũng không xa lắm. Hạ Xuyên hỏi địa chỉ, lái xe đi.

Anh vừa đi không lâu, xa xa có bốn người bước nhanh sang bên này, một tên dáng cao thấp giọng nói: “Hôm kia em nhận được điện thoại của anh là luôn giúp anh tìm biển số xe này đó, mất cả buổi cũng để em tìm được! Trước khi anh tới em có tìm qua trong xe, không có gì cả. Bây giờ thằng đó đi rồi, con kia vẫn ở trên.”

Tên cầm đầu hỏi: “Hành lý ở cả đây?”

“Ở cả đây!”

“Thằng đó đi đâu vậy?”

https://thuviensach.vn

“Đi mua thức ăn.”

Tưởng Tốn tắm xong, mặc áo choàng tắm đi ra, đang lau tóc thì nghe thấy tiếng gõ cửa. Hạ Xuyên không biết đã đi đâu, chắc không về nhanh đến thế, cô hỏi: “Ai đó?”

Người bên ngoài nói: “Dưới lầu có một anh bảo tôi đưa hai cái khăn mới lên đây.”

Tưởng Tốn không suy nghĩ nhiều, tiện tay mở cửa.

***

Hạ Xuyên xách hai tô miến bò nóng hổi về, lúc đi qua quầy lễ tân, lễ tân còn chào hỏi anh, hỏi anh thêm nguyên liệu gì vào nước dùng. Hạ Xuyên thuận miệng đáp đôi câu rồi lên lầu, mở cửa phòng, bên trong lại vô cùng bừa bộn, không một bóng người.

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 53

Cửa nhà vệ sinh mở toang, cửa sổ đóng kín, máy điều hòa vẫn đang chạy, túi đựng đồ bị lục lung tung, quần áo, bàn chải đánh răng, khăn lông rải rác trên giường và trên sàn nhà, giày và quần áo của cô cũng còn, điện thoại di động rơi bên gối, nhưng ba lô lại không thấy. Điện thoại di động của ba tên kia hết pin từ lâu, cũng không thấy.

Hai góc giấy thấp thoáng lộ ra trong góc tối bên tủ đầu giường, Hạ Xuyên đi tới, nhặt hai tờ một trăm đồng nhăn nhúm lên.

Là tiền từng rơi xuống nước của Tưởng Tốn.

Lễ tân dưới lầu đang nấu cháo điện thoại, vừa dũa móng tay vừa cười ha ha, đột nhiên một bóng người cao to xông tới, lạnh giọng hỏi: “Vừa rồi có người xuống không?”

Cô ấy giật nảy mình, tập trung nhìn lại, mới phát hiện là người đàn ông mới vừa đi mua miến bò, nhất thời không phản ứng kịp.

Hạ Xuyên bình tĩnh nhắc lại: “Có người nào xuống hay không?”

Lễ tân cầm điện thoại di động, ngơ ngác nói: “Có… có ạ!”

“Mấy người? Có nhìn thấy cô gái đến cùng tôi không?”

Lễ tân suy nghĩ một chút: “Không để ý lắm…”

Hạ Xuyên quét nhìn trần nhà, nói: “Tôi muốn xem máy giám sát.”

https://thuviensach.vn

Nhà trọ nhỏ chỉ lắp một máy giám sát ở đại sảnh, trắng đen không có tiếng, chất lượng hình ảnh kém, bình thường sẽ không có ai xem, nhưng may là máy giám sát luôn bật.

Hạ Xuyên tính qua thời gian, sau khi ra ngoài đi về chỉ khoảng mười lăm phút, mua miến chờ mười phút, hai mươi lăm phút này không dài không ngắn. Vừa chỉnh máy giám sát, lập tức tua tới hình ảnh anh ra cửa. Hạ Xuyên nhìn không chớp mắt, lúc đó anh tìm lễ tân hỏi, bên cạnh chỉ có ba người khách, sau khi anh đi ra ngoài, chưa tới năm phút, một nhóm người vào. Hạ Xuyên tua nhanh về sau, mười phút sau lần lượt có khách ra vào, mười phút sau nữa một nhóm người thu hút sự chú ý của anh.

Tổng cộng năm người, một người không mặc áo khoác, hai người đàn ông đỡ một người có vóc dáng trung bình giống như uống say, hai chân người đó lê dưới đất, mang dép lê, bên trong hình như mặc chiếc áo khoác dài không vừa vặn, đầu trùm nón liền áo, bên ngoài khoác Sát Nhĩ Ngõa, cả người trùm kín mít, ngay cả tóc cũng không nhìn thấy, trừ mắt cá chân và dép không thể nào che của cô ra.

Lễ tân chú ý được người đó xem, sắc mặt ngày càng u ám, tới cuối cùng u ám đến đáng sợ, gân trên nắm tay đã sắp nứt ra. Cô ấy ruột gan rối bời trốn sang bên cạnh, lúc gọi điện thoại tìm ông chủ ngay cả tay cũng run lên.

Hạ Xuyên tua ngược máy giám sát lần nữa, xem nhanh một lần, rốt cuộc xác định đối phương có bốn tên, một tên trong đó có mặt lúc anh tìm lễ tân hỏi, ra ngoài cùng lúc với anh, năm phút sau dẫn ba tên lại.

Một tên trong đó, về sau trùm áo khoác của mình lên người Tưởng Tốn.

Bốn tên này hoàn toàn không thấy rõ mặt, một tên cao gầy, một tên béo lùn, một tên đầu trọc, tên còn lại vừa cao vừa cường tráng.

https://thuviensach.vn

Lễ tân căng thẳng hỏi: “Có cần báo cảnh sát không?”

***

Trong bóng đêm, một chiếc SUV màu đen đang chạy về phía tây huyện Song An. Cửa sổ xe che rèm màu sậm, người bên ngoài không nhìn thấy bên trong, người bên trong cũng không nhìn thấy bên ngoài.

Trên xe có bốn người đàn ông, người béo lùn lái xe, người cao cường tráng ngồi hàng giữa, hàng cuối cùng người đầu trọc và cao gầy một trái một phải kẹp một người. Người đó trùm áo khoác đàn ông màu đen, mái tóc dài xõa hết mặt, hai mắt nhắm nghiền ngã nghiêng.

Tên cao gầy nói: “Ban nãy mày ra tay nặng như vậy, cổ con này có bị đập gãy không đó?”

Tên đầu trọc giọng căm hận: “Nó suýt bẻ gãy tay tao, con đàn bà thối, nếu không phải giữ lại nó có ích, thì vừa rồi bố đây đã băm nó rồi!”

Tên cao gầy kéo người phụ nữ một cái, cười nói: “Đừng mà, như thế đáng tiếc lắm. Không thấy con này xinh đến nhường nào à, để anh em tao dùng mấy lần trước đã!”

Tên cao cường tráng đằng trước đang gọi điện thoại, nói với bên kia là đã cướp một người phụ nữ lại, lời tên cao gầy truyền đến đầu bên kia điện thoại, đầu bên kia lập tức nói: “Đừng đụng vào người phụ nữ đó. Để tao biết đứa nào đụng vào, thì chúng mày đừng hòng lấy nửa xu!”

Tên cao cường tráng gào một tiếng ra sau: “Mẹ nó muốn đàn bà thì về mà sờ mẹ mày, buông ra cho bố!”

Tên cao gầy giật nảy mình. Hắn vừa kéo dây kéo áo khoác, còn chưa sờ đến áo choàng tắm, tay lập tức rụt lại.

https://thuviensach.vn

Tên cao gầy cười ngượng: “Anh Cường, vậy… em có thể lấy áo khoác lại không? Trời lạnh quá.”

Tên cao cường tráng tên anh Cường cáu kỉnh nói: “Mẹ nó mày mau lên đi. Cái thứ không có tiền đồ, mỗi cái áo khoác mà cứ léo nha léo nhéo!”

Tên cao gầy lập tức kéo Sát Nhĩ Ngõa của người phụ nữ, rồi cởi chiếc áo khoác màu đen cô mặc, áo choàng tắm màu trắng bên trong lộ ra ngoài.

Áo choàng tắm rộng thùng thình, chỉ thắt một sợi đai lưng. Cô ngã nghiêng, rãnh ngực lộ cả ra, một khoảng thịt trắng như tuyết, nhìn đến mức tên cao gầy nuốt nước bọt không ngừng.

Càng nhìn càng nhịn không nổi, dù sao thì cô ta hôn mê cũng không biết, tên cao gầy sờ đùi cô hai cái qua lớp áo choàng tắm, vừa định sờ ngực cô, đột nhiên thấy người hôn mê mở mắt, la lớn một tiếng rụt người lại.

Một cái điện thoại di động hung hăng đập tới, tên cao gầy kêu đau một tiếng bịt mắt, nghe thấy tên Cường phía trước nổi giận nói: “Mẹ nó tai mày mọc dưới mông à? Bố bảo mày đừng đụng vào nó!”

Tên Cường hung ác trừng Tưởng Tốn: “Mẹ nó mày kêu mẹ đi kêu đi, ngồi yên đó cho ông!”

Tưởng Tốn cúi thấp đầu, run lẩy bẩy trùm kín áo choàng tắm, lại choàng thêm Sát Nhĩ Ngõa, vẻ sợ sệt đàng hoàng để tên Cường bớt giận một chút. Tên Cường đập đầu tên cao gầy một cái: “Di động!”

Tên cao gầy vội vàng nhặt điện thoại di động lên trả lại, tên Cường hỏi Tưởng Tốn: “Số điện thoại của thằng đó?”

Tưởng Tốn cúi đầu, không trả lời, tên Cường hướng về phía cô: “Tai điếc rồi hả?”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn chậm rãi đọc một dãy số.

Số điện thoại di động là số mới mua ở Hà Xương, số của cô và Hạ Xuyên chỉ khác hai số cuối. Đọc số xong, cô vẫn cúi rụt đầu, tên Cường trực tiếp gọi đi.

***

Trong nhà trọ nhỏ, lễ tân khẩn trương hỏi: “Có cần báo cảnh sát không?”

Hạ Xuyên vừa định trả lời, điện thoại di động liền vang lên. Anh không thèm nhìn số, lập tức nhận máy.

Giọng nói đầu bên kia điện thoại không hề xa lạ, trên đường đi thôn Ba Trạch anh từng nhận được điện thoại của đối phương, giọng nói vô cùng phách lối, lần này cũng phách lối y như vậy.

“Ha ha ha ha, anh Hạ, tìm người sốt ruột rồi à?”

Hạ Xuyên tâm tình bình tĩnh: “Người đâu?”

“Trong tay tao chứ đâu. Yên tâm, nó chưa mất miếng thịt nào đâu. Chúng ta người quang minh chính đại không nói lời quanh co vòng vèo, mày biết tao muốn thứ gì, mày đưa thứ đó cho tao, tao trả người lại cho mày, thế nào?”

Hạ Xuyên cười hỏi: “Thứ gì?”

“Ôi chao, đã nói người quang minh chính đại không nói quanh co vòng vèo mà, thẳng thắn một chút mọi người tiết kiệm thời gian một chút. Người đẹp nhỏ của mày không mặc quần áo, tao cũng sợ nó đông lạnh đấy.”

https://thuviensach.vn

Giọng Hạ Xuyên hơi trầm xuống, khóe miệng khẽ nhếch: “Để cô ấy nói hai câu đi.”

Người bên kia nói một tiếng: “Nói chuyện!”

Không chờ mấy giây, Hạ Xuyên liền nghe thấy giọng nói quen thuộc, khe khẽ truyền tới từ trong micro: “Hạ Xuyên…”

Hạ Xuyên siết chặt điện thoại di động, hỏi: “Có bị thương không?”

“Cổ bị đánh, đau… Tôi sợ lắm…”

Giọng cô có chút sợ sệt và tủi thân, biết rõ là cô giả vờ, nhưng Hạ Xuyên không biết cô bị đau có phải là giả vờ hay không. Hạ Xuyên nói: “Đưa điện thoại cho hắn.”

Tưởng Tốn nói: “Bật loa ngoài.”

Hạ Xuyên nói: “Anh Cường phải không?”

“Ha ha ha ha, trí nhớ mày rất tốt đó!”

Hạ Xuyên chống quầy lễ tân, nói: “Nếu mày đã nói người quang minh chính đại không nói chuyện quanh co vòng vèo, vậy thì tao có thể thẳng thắn nói cho mày biết, tao không lấy được đồ.”

Tên Cường gào lên: “Mẹ nó mày lừa ma à!”

Hạ Xuyên nói: “Không tin thì tao có thể đưa địa chỉ bên đó cho mày, tự mày đi tới tìm, lúc bọn tao chạy tới đó, Vương Vân Sơn đã chết rồi.”

Tên Cường không mắc lừa: “Mày yên tâm, tao đã phái người khác đi, đoán chừng ngày mai là có thể đến đó. Nếu mày nói thật, đương nhiên tao sẽ thả cô bé của mày. Nếu mày dám lừa tao… Ba anh em chỗ tao, cộng

https://thuviensach.vn

thêm ba anh em mày gặp lần trước, cùng nếm thử mùi vị cô bé của mày, thế nào?”

Hạ Xuyên nói: “Mày nói chuyện có thể tin à?”

Tên Cường cười nói: “Nên tao nói mày có thể tin hay không mà. Nếu mày có thể tin, vậy thì không cần vội gì cả, tao cho mày địa chỉ, mày từ từ tới đây đón nó, mày nói có phải không? Nếu mày không thể tin, tao cũng cho mày địa chỉ, mày tới Tây Bình, ngày mai chúng ta gặp nhau một lần. Đừng nghĩ tới chuyện báo cảnh sát, tao tìm người đi theo mày đấy. Nếu mày có chút động tác mờ ám, tao cũng sẽ không làm trò giết người đâu, giết người đền mạng không đáng giá chút nào. Nhưng con bé của mày thì sẽ cho ba anh em của tao sảng khoái một chút trước, thế nào? Cưỡng hiếp một người phụ nữ cũng không ngồi tù mấy năm đâu. Đúng rồi, trên ngực nó còn có nốt ruồi phải không? Nốt ruồi đó lớn, da trắng, còn vừa tắm xong, thơm thật đấy…”

Hạ Xuyên kìm chế bản thân, khẽ cười nói: “Được, vậy ngày mai chúng ta gặp nhau một lần, nói không chừng còn có thể kết bạn, uống ly rượu lâu năm?”

“Thành giao, anh Cường tao thích kết bạn nhất!”

“Vậy mày để cho tao nói thêm hai câu với cô ấy.”

“Ây da, lưu luyến không rời nữa sao?”

Tên Cường không làm khó, bật loa ngoài di động lần nữa, nói qua không khí: “Nói chuyện.”

Tưởng Tốn khẽ nói: “Hạ Xuyên.”

“Tôi đây.” Cách điện thoại, giọng Hạ Xuyên trầm ổn, “Em đừng sợ, ngoan ngoãn nghe lời chúng, bọn chúng không tổn thương em đâu.”

https://thuviensach.vn

“…”

“Đừng khóc đừng ầm ĩ, đừng hoảng hốt gì cả.”

“…”

“Lát nữa tôi sẽ tới đón em.”

“…”

“Không quen đường, có thể mất một ít thời gian.”

“…”

“Hãy chờ tôi.”

Tưởng Tốn rốt cuộc mở miệng: “Ừm…”

Hạ Xuyên nắm chặt điện thoại di động, nghe thấy giọng của cô, anh sắp bẻ vụn gờ quầy, lớp gỗ cũ kĩ nứt ra, anh đã bẻ một mảnh vụn nhỏ.

Hạ Xuyên nhẹ nhàng nói một câu: “Không có gì quan trọng bằng em.”

Không cần lo lắng, không cần suy nghĩ, bản thân em là quan trọng nhất.

Hạ Xuyên nói: “Hãy chờ tôi.”

***

Lấy điện thoại di động lại, tên Cường cười giễu: “Chậc chậc, xem vợ chồng son hai người triền miên kìa, người đàn ông của cô đúng thật là luyến tiếc cô đấy!”

Tưởng Tốn sợ sệt rụt vai lại, tên béo lùn lái xe đằng trước liếc nhìn gương chiếu hậu, nói: “Anh Cường, đám thằng Ba còn nói con này có thể

https://thuviensach.vn

đánh trộm, cầm gậy lửa vung bọn nó đấy. Nếu không phải là con này, thì bọn nó đã sớm quật ngã tên họ Hạ rồi, sao bây giờ nhìn không giống nhỉ?"

Tên Cường nhíu mày, quay đầu quan sát Tưởng Tốn. Tưởng Tốn đột nhiên khom người nôn một cái, tóc sắp rũ xuống đất, vừa nôn vừa khẽ khóc.

Còn để nó nôn thật nữa, hai tên bên cạnh ghét bỏ né tránh, tên Cường mắng: "Mẹ nó, đừng nôn trên xe ông, cho nó cái túi nilon!"

Tên béo lùn lục lọi: "Không có túi nilon!"

Tưởng Tốn nôn không ngừng, trong xe đã có mùi. Tên Cường bảo chúng mau mở cửa sổ, Tưởng Tốn chúi đầu qua tên đầu trọc, vịn cửa sổ nôn, mắt nhanh chóng quan sát bên đường.

Tốc độ xe của chúng 70 yard, bây giờ đã chạy khoảng chừng nửa tiếng. Chỗ này vẫn là huyện Song An, không biết là trấn nào, thời gian trễ, trên đường không có ai, cô không thể cầu cứu.

Tưởng Tốn nhớ vị trí, phương hướng và đặc thù xung quanh, nôn gần xong, cô mới ngồi trở lại. Tên cao gầy luôn thấy cô mà thèm buồn nôn bắt chéo hai chân ngồi bên cạnh, cách đống nôn mửa kia rất xa.

Tên Cường chửi mát mấy câu, lục ba lô của Tưởng Tốn, lấy tiền trong túi giấy kraft bên trong ra đếm, cười nói: "Mẹ nó, vậy mà mang nhiều tiền mặt như vậy!"

Mái tóc dài của Tưởng Tốn che mặt, lạnh lùng nhìn chằm chằm gáy hắn.

***

https://thuviensach.vn

Vừa cúp điện thoại, một địa chỉ gửi vào điện thoại di động. Hạ Xuyên rút tờ giấy ra ghi lại, lập tức đi tới cửa.

Lễ tân gọi anh: “Anh ơi, có cần báo cảnh sát không!”

Hạ Xuyên cũng không quay đầu lại: “Cô báo đi!”

Lễ tân liếc nhìn địa chỉ trên mảnh giấy, lập tức gọi 110.

Hạ Xuyên không có thời gian chờ cảnh sát, đã qua gần nửa tiếng, bây giờ anh phải đuổi theo. Hạ Xuyên lên xe, để cây gậy gỗ trên ghế phụ, xe việt dã lập tức xông ra ngoài.

***

SUV màu đen đậu trước cái sân nhỏ của một nhà nông, một số đồ tạp nham chất trong sân, một chiếc motor đậu ở đó, nhà trệt vừa tồi tàn vừa cũ nát.

Tên cao gầy đón bọn chúng vào, cúi đầu khom lưng nói: “Anh Cường, chỗ này của em lâu lắm không có người ở rồi. Mấy anh nói tìm một chỗ vắng vẻ, nên em nghĩ tới chỗ này, nếu không được thì em đổi chỗ khác nhé?”

Tên Cường nói: “Thôi, cứ ở đây đi, đủ vắng rồi! Gần đây không có ai phải không?”

“Không có ai không có ai, có cũng là mấy ông già bà già, nghe không hiểu tiếng Hán, thanh niên trong thôn này ra ngoài làm việc cả rồi.”

Nhà rất nhỏ, nhà đất. Chỗ coi như là phòng khách, dưới đất có một cái lò sưởi, bên cạnh có bàn ghế, tích tụ một lớp bụi, gần một căn phòng ngủ.

Tưởng Tốn bị chúng trói vào chân giường. Cửa phòng ngủ không đóng, mấy tên đó nhóm lửa ở bên ngoài, còn lấy hai túi đồ ăn thức uống

https://thuviensach.vn

trên xe xuống, uống bia cắn hạt dưa, thỉnh thoảng nhìn vào phòng ngủ hai lần.

Tên Cường đã uống hai lon bia, phun một bãi nước bọt nói: “Con này quá tuyệt, nếu không phải ông chủ không cho đụng, thì ông đây cũng muốn làm nó!”

Tên cao gầy lại khui một lon cho hắn, hỏi: “Ông chủ từng gặp nó à? Tại sao không cho đụng?”

“Người quen! Lần trước ông chủ nghe nói con này đến cùng thằng họ Hạ, suýt thì chấn động não nữa!”

Tưởng Tốn ngồi dưới đất, chợt mở mắt nhìn ra bên ngoài, bốn tên đó đã uống khoảng mười lon bia, tên đầu trọc đánh cô đã ngủ, ba tên còn lại vẫn đang uống.

Ánh lửa bập bùng, trong phòng này lạnh vô cùng. Cửa sổ mở, từng cơn gió thổi vào, thổi lên một mùi mục nát. Góc tường có hai xác chuột đã bẹp dí, còn có một ít xác côn trùng, gió vừa thổi, bay sang phía cô, mang theo bụi phủ lên người cô.

Cô lạnh đến mức răng run lên, lại nhắm mắt lại, nghĩ tới núi Minh Hà, nghĩ tới ánh mặt trời, nghĩ tới mùi củi cây ăn quả đốt cháy trong lò sưởi, nghĩ tới bàn tay của người đàn ông sờ người cô bên vách núi, nghĩ tới câu anh mới vừa nói:

“Lát nữa tôi sẽ tới đón em.”

“Không quen đường, có thể mất một ít thời gian.”

“Hãy chờ tôi.”

“Không có gì quan trọng bằng em.”

https://thuviensach.vn

“Hãy chờ tôi.”

Chờ anh ấy, anh ấy sẽ đến.

Đêm khuya vắng người, người bên ngoài đã hơi ngả nghiêng, một tên nằm bò đằng đông một tên nằm sấp ngáy đằng tây. Tên cao gầy mơ mơ màng màng đi ra ngoài xả nước, xả xong quay lại, lạnh đến mức run cầm cập, ngồi sưởi ấm bên đống lửa, tầm mắt vừa vặn nhìn thấy chân giường trong phòng ngủ, một người phụ nữ nằm đó, trong chiếc áo Sát Nhĩ Ngõa chỉ mặc áo choàng tắm, ngực vừa trắng vừa mềm.

Thân dưới tên cao gầy sít chặt, quan sát ba tên ngủ ngả nghiêng, rón rén đi vào phòng ngủ, cẩn thận khép cửa lại.

Tưởng Tốn mở mắt, nhếch miệng cười nhạt với hắn một cái.

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 54

Tên cao gầy mắt lom lom, không ngừng nuốt nước bọt, người phụ nữ dưới đất cười quyến rũ, cho dù trên người không lộ chỗ nào cả, nhưng cũng như không mặc quần áo vậy. Huống chi do cô bị trói mà chiếc Sát Nhĩ Ngõa cô choàng bị lệch, áo choàng tắm ngắn, không che được chân, hai đoạn vừa mảnh khảnh vừa trắng cứ thế ngã nghiêng trên mặt đất bẩn thỉu, có sự khác biệt thị giác tột cùng. Tên cao gầy hận không thể lột cô ngay tại chỗ, để cô lăn một vòng dưới đất, rồi hung hăng làm cô!

Tưởng Tốn thấy mắt hắn nhìn thẳng, nhẹ giọng nói: “Có đồ ăn không? Tôi đói rồi.”

Tên cao gầy lấy lại tinh thần, cười bỉ ổi: “Đói rồi à? Hà hà, cây gậy của anh có ăn không?”

“Tôi thực sự đói lắm rồi, lấy chút đồ ăn cho tôi đi.”

Tên cao gầy đến gần cô: “Muốn ăn gì nào? Lát nữa anh đi mua cho em, chỉ cần em ngoan ngoãn thôi!”

Tưởng Tốn cười nói: “Ngoan ngoãn thế nào cơ?”

Tên cao gầy nuốt nước bọt, ngồi xổm xuống kéo toạt Sát Nhĩ Ngõa của cô, gấp rút vén áo choàng tắm của cô lên, chẳng mấy chốc nửa bả vai sắp lộ hết, Tưởng Tốn “ưm” khe khẽ một tiếng. Xương cốt tên cao gầy đã sắp mềm nhũn, nhưng vẫn chưa hoàn toàn hồ đồ, lập tức bịt miệng cô lại, hung tợn nói: “Mày dám la hả!”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn liếc hắn một cái, lắc đầu, bàn tay trên miệng thoáng thả lỏng, cô nhân lúc này nói: “Yên tâm, tôi không la đâu.” Lại nhíu mày, “Tay tôi đau, anh nới lỏng dây giúp tôi đi.”

Tên cao gầy háo sắc hoàn háo sắc, nhưng cũng không ngu đến mức đó: “Hì hì, tay đau hả? Để anh sờ cho em cái là hết đau thôi… Sao hồi nãy trên xe còn sợ lắm mà, bây giờ như biến thành người khác vậy?”

Tưởng Tốn nói: “Tôi sợ cái người to con kia, không sợ anh.”

“Không sợ anh à?”

“Tôi sợ các anh cùng nhau… Nếu chỉ một mình anh thì…”

Tưởng Tốn chỉ đến đó thì ngừng, tên cao gầy nào có nghe không hiểu, hắn chịu không nổi, kéo đai áo choàng tắm của cô ra: “Trói tay kích thích hơn!”

***

Mười một giờ tối, xe việt dã chạy nhanh như bay.

Mắt Hạ Xuyên đỏ ngầu, tay đổ mồ hôi, cầm tay lái trượt, tốc độ nhanh như chớp khiến anh quên mất mục đích của mình trong thoáng chốc. Sau đó anh đạp hết chân ga, tốc độ đến cực hạn, anh thậm chí không cách nào nhìn rõ đường, bụi cát bay tung lên khiến đêm tối càng u ám hơn.

Xe đến phạm vi thôn Tây Bình, ban đêm yên ắng, tiếng động cơ xe vô cùng rõ ràng. Hạ Xuyên không ngừng một giây tìm kiếm xung quanh, chờ đến khi nhìn thấy một chiếc SUV màu đen đậu bên ngoài một căn nhà đất, anh mới vòng sang chỗ khác, bấm gọi điện thoại bên kia. Bên đó reo một hồi mới nhận máy, giọng như vừa tỉnh ngủ: “A lô ——”

Hạ Xuyên nói: “Tôi đến rồi, người đâu?”

https://thuviensach.vn

***

Trong căn nhà đất.

Tên Cường hưng phấn trút hai lon bia, nói: “Thằng béo, đi ra ngoài đón người!”

Tên béo lùn vội vàng lái xe ra đầu thôn đón người.

Tên đầu trọc không uống bao nhiêu, vừa gọi là tỉnh: “Đến nhanh vậy? Anh Cường, vậy lát nữa trả con kia lại cho nó thật à? Không phải ông chủ nói đưa sang cho ông ấy sao?”

Tên Cường nói: “Phải cần mày nhắc à? Ông chủ đã sớm dặn rồi, xong chuyện chúng ta mau chóng đưa con này đi, rồi đánh thằng kia tàn phế, tránh cho sau này nó gây chuyện!” Hắn nhìn xung quanh, “A Xương đâu?”

Tên đầu trọc nói: “Hình như đi xả nước rồi.”

Tên Cường nói: “Mặc kệ nó đi!” Hắc liếc cửa phòng ngủ đóng chặt, đầu mày đột nhiên nhíu lại, chửi một tiếng: “Mẹ nó, xả nước cái rắm!”

Tên Cường xông thẳng tới, đá văng cánh cửa gỗ, chỉ thấy một người đàn ông nằm dưới đất, một nhúm vải Sát Nhĩ Ngõa nhét trong miệng, trên mặt bị thứ gì đó quẹt mấy đường, máu me đầm đìa. Người phụ nữ kia đã lộ nửa bên vai, tay siết chặt cổ hắn, người dưới đất chỉ còn lại nửa hơi thở.

Mắt tên Cường trừng lớn: “Mẹ nó, con đàn bà thối!”

Hắn xông lên trước, túm Tưởng Tốn lên rồi tát cô một bạt tai. Tưởng Tốn bị tát ngã xuống giường, hắn còn muốn đánh nữa, bên ngoài đột nhiên có một người xông vào, to con, đầu đinh, mặc áo phao lông màu xanh sapphire, hung hăng đánh một gậy, tên đầu trọc không phòng bị, đầu ăn một phát, la lớn một tiếng.

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên quất tên Cường một phát. Tên Cường dùng tay đỡ, nhanh chóng trốn sang một bên. Tên đầu trọc phía sau hét lớn một tiếng, lập tức nhào tới. Hạ Xuyên vung gậy quất ra sau một cái, bên kia tên Cường hung ác mắng một tiếng: “Đm mày!”

Hai tên cùng xông lên, rất nhanh đánh ra ngoài.

Từ đầu tới cuối Hạ Xuyên luôn trầm mặt, đôi mắt đỏ ngầu, một đấm một gậy như không muốn sống vậy. Tên đầu trọc phía sau ôm lấy hông anh, anh túm tóc tên Cường, hung hăng đập đầu hắn vào tường: “Mẹ nó bố đây phế bỏ mày!”

Tên Cường sắp không xong, kêu “a a” luôn miệng. Tên đầu trọc vừa thấy người này như điên vậy, lập tức cầm lấy cây gậy sắt bên bàn, quay lại hung hăng nện lưng anh một cái. Hạ Xuyên khẽ rên một tiếng, trở tay túm cây gậy sắt, rút ra, hung ác nện vào mặt người phía sau một cái.

Tên Cường choáng váng mất phương hướng, máu đầy đầu, hắn lảo đảo mấy cái, tay mò túi trong áo, giơ một thứ chĩa lên trần nhà, “pằng” một tiếng, trong nhà lập tức yên lặng.

Giọng tên Cường căm hận: “Đm mày, có gan thì đánh nữa đi —— A ____”

Một tràng tiếng động cơ, hắn bị sức mạnh lớn đâm ngã.

Tưởng Tốn lái motor, vạt áo choàng ngủ mở toang, cổ áo rơi đến ngực. Cô giữ chặt xe motor, đầu xe nhổng lên rẽ 40 độ, hất tên Cường một cái, rồi quét qua tên đầu trọc xông tới. Lốp xe xoay cực nhanh, xe motor nhổng đầu lên, bỏ rơi đối thủ, hướng về phía cửa chính. Tưởng Tốn la: “Lên xe!”

Hạ Xuyên lập tức ngồi lên. Tên Cường dưới đất giơ súng, Tưởng Tốn nhổng đầu xe, lốp xe trước quét qua một cái, hất súng của hắn, xe motor lao

https://thuviensach.vn

đi.

Tên Cường nhặt súng lên, hai tên nhanh chóng đuổi theo ra ngoài, xe của chúng không có ở đây, chiếc motor kia thoáng cái đã chạy xa.

Tên béo lùn đi ra đầu thôn không đón được người, vừa vặn vòng trở lại, mắt thấy chiếc motor kia đi qua "vù" một cái, hắn còn chưa kịp phản ứng, liền nghe thấy phía trước có người la với hắn: "Thằng béo, đuổi theo xe đó!"

Tên béo lùn thắng mạnh xe, hai tên kia đi lên, đầu tên Cường đầy máu, tức giận ngút trời: "Đuổi theo cho bố, đâm chết chúng nó!"

Xe motor chạy cực nhanh, con đường nhỏ trong thôn thông suốt, giống như một cơn gió mạnh thoáng qua. Tưởng Tốn lớn tiếng hỏi: "Xe đâu?"

Hạ Xuyên cố tình chia số người của đối phương, lo bị bắt gặp trên đường nên anh không đậu xe ở cửa căn nhà đó, Hạ Xuyên nói: "Gần căn nhà đó! Đừng quay lại!"

Không thể quay lại để lấy xe, họ chỉ có thể lái motor. Xe phía sau đuổi sát không buông, Tưởng Tốn lái motor vào con đường nhỏ trong ruộng, chỉ chốc lát sau đã cách xa một đoạn.

Hạ Xuyên ôm chặt eo cô, liếc nhìn phía sau. Đèn chiếc xe kia cách xa xa, Tưởng Tốn không ngừng tăng tốc, vượt qua từng chướng ngại vật, trong nháy mắt đã ra khỏi thôn, chạy theo phương hướng trong trí nhớ.

Trong bóng đêm, cô mặc chiếc áo choàng tắm màu trắng, mái tóc dài bị gió thổi ra sau, đôi chân trần trụi, đi chân trần, dường như không cảm giác được sự lạnh lẽo, cả người chỉ còn lại tốc độ.

https://thuviensach.vn

Phá tan từng tầng bóng đêm, tốc độ của cô nhanh hơn ánh sáng, ánh mắt kiên định, phương hướng chuẩn xác.

Xe phía sau đã mất dạng, cả con đường không thấy người, cửa hàng cũng đã đóng cửa từ lâu. Xe motor sắp hết xăng, Hạ Xuyên nhìn thấy một căn nhà trọ, lập tức bảo cô dừng xe.

Anh giấu xe motor vào một con hẻm cách xa nhà trọ, dẫn Tưởng Tốn vào nhà trọ, thuê một phòng.

Căn phòng nhỏ đến đáng thương, vào cửa chính là giường. Anh hất Tưởng Tốn lên giường, giũ chăn khoác lên người cô, rồi bật điều hòa, chỉnh nhiệt độ lên cao nhất, lại vào trong nhà vệ sinh lấy một ít nước, lập tức đun, nước ít nên nóng rất nhanh, anh rót một ly cho Tưởng Tốn, bảo cô uống.

Tưởng Tốn định nhận lấy, Hạ Xuyên lại cầm cái ly tránh đi, ôm vai cô đút cho cô.

Tưởng Tốn nói: “Tôi đâu tàn phế.”

Hạ Xuyên liếc tay cô.

Trên hai cổ tay cô là mấy vết máu sậm, mười ngón tay, bảy, tám ngón bị nứt, trong kẽ móng tay toàn là vụn gỗ và vết máu, một móng tay dữ dội nhất đã lật ngược ra ngoài, lộ thịt bên trong.

Yết hầu Hạ Xuyên lăn một cái, nói: “Uống đi.”

Tưởng Tốn đành phải kề sát tay anh, gắng gượng uống hai hớp, uống xong, Hạ Xuyên hỏi: “Không muốn nữa?”

Tưởng Tốn lắc đầu.

Hạ Xuyên đi vào nhà vệ sinh vắt tấm khăn nóng, lau tay cô hai cái. Sức anh không nhẹ không nặng, biết cô đau, nhưng cô không phát ra tiếng

https://thuviensach.vn

nào.

Vết máu lau không sạch, chỉ có thể rửa, Tưởng Tốn nói: “Đừng lau nữa.”

Hạ Xuyên lấy khăn ra, nghiêng người ngồi, nhìn hướng nhà vệ sinh, không biết đang nghĩ gì. Một lát sau, anh vứt khăn, nói: “Tắm không?”

Tưởng Tốn gật đầu, xuống giường, hai chân mềm nhũn, Hạ Xuyên ôm ngang cô lên.

Trong nhà vệ sinh chỉ có vòi sen, Hạ Xuyên để cô đứng sát tường, mở nước nóng, xối lên người cô. Áo choàng tắm ướt, anh kéo hết áo choàng ra, nâng ngực cô, hôn lên dấu ngón tay đen kịt nơi ngực cô.

Trên vai, trên ngực cô toàn là dấu màu đen, có cái không nhìn ra, có cái có thể thấy rõ dấu tay. Hạ Xuyên vừa hôn vừa mút, từng cái một hôn sạch, rồi xoay người cô lại.

Tưởng Tốn hướng mặt vào tường, sống lưng run rẩy.

Nụ hôn của anh rơi xuống, từ cổ xuống dưới, từng tấc một, hôn eo cô một cái, hôn mông cô. Tưởng Tốn thấp giọng: “Hạ Xuyên…”

Hạ Xuyên nói: “Đừng quay lại.”

Tưởng Tốn nhắm mắt, chân bị tách ra, cắn môi giữ vững một hồi, nhưng chân vẫn mềm nhũn. Hạ Xuyên đỡ eo cô, xoay cô lại, anh vẫn ngồi xổm.

Tưởng Tốn nắm đầu anh, mái tóc ngắn ngưa ngứa, dường như dài hơn một chút so với lúc ở trên núi Minh Hà, vết sẹo ẩn trong tóc, càng lúc càng mờ.

https://thuviensach.vn

Cô nhìn thấy mấy vết gậy đỏ tươi trên lưng anh, khẽ rên: “Hạ Xuyên…”

Hạ Xuyên nâng một chân cô lên để trên vai, ngước mắt nhìn cô một cái, cô đang cúi đầu nhìn anh. Hạ Xuyên dùng sức mút một cái, chân Tưởng Tốn mềm nhũn, khẽ kêu một tiếng ngã xuống.

Hạ Xuyên ôm lấy cô, giữ cô trên tường, kề sát mũi cô, thấp giọng nói: “Tưởng Tốn, có đau không?”

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 55

Ban đầu Tưởng Tốn không trả lời, cô sờ xương quai xanh của Hạ Xuyên.

Xương quai xanh của đàn ông khác phụ nữ, của phụ nữ quyến rũ, của đàn ông hoang dã. Tưởng Tốn không biết tại sao cảm thấy, xương quai xanh cũng giống như nắm đấm, tràn đầy bạo lực và máu tanh. Nơi ấy đầy giọt nước, cô chạm vào, lưu lại máu trên móng tay trên đó.

Hạ Xuyên hôn trán cô một cách tự nhiên. Tưởng Tốn trả lời: “Đau.”

Đúng là thành thật.

Hạ Xuyên không nhúc nhích, im lặng một lúc, anh cầm tay trái cô lên, đôi môi nhẹ nhàng chạm vào ngón trỏ của cô, nhìn cô một cái, thấy cô yên lặng, anh dịu dàng ngậm lấy.

Vết thương mới, đụng nước chắc chắn sẽ đau. Anh cẩn thận lần nữa, ngón tay trong miệng vẫn không nhịn được run lên, nhưng người này không kêu đau, thì anh sẽ không dừng. Sau ngón trỏ là ngón giữa, ngón áp út, ngón út không bị thương, ngón cái bị thương vô cùng dữ dội. Anh ngậm trong miệng, đầu lưỡi nhẹ nhàng khuấy, quay tròn, trên đó có vụn gỗ, có bụi, có máu của cô, anh rửa sạch vết thương của cô, rồi nuốt chúng xuống.

Khi đau đớn trở thành từng cơn tê dại, Tưởng Tốn nhẹ giọng nói: “Đúng thật là không chê bẩn mà.”

https://thuviensach.vn

Hai người kề sát nhau, cô ngửa đầu, hơi thở ra ngay trên xương quai xanh của anh. Hạ Xuyên cười một tiếng, đổi tay khác, ngón giữa tay phải, móng tay lật hết, Tưởng Tốn khe khẽ hít một hơi, mặc cho anh tinh tế liếm láp.

Cô nhìn anh, nghĩ đến động vật hoang dã. Động vật hoang dã là thế này, bị thương rồi dùng đầu lưỡi liếm vết thương, bây giờ người đàn ông này đang làm hành động của động vật hoang dã.

Tưởng Tốn lười biếng dựa vào tường, chân phải gác lên mu bàn chân anh, theo động tác của anh, cọ xát từng chút một. Hạ Xuyên liếm xong, nâng mông cô lên, hỏi: “Còn đau không?”

Tưởng Tốn nói: “Đỡ hơn một chút.”

“Còn đau chỗ nào?”

“Mặt.”

Cô bị tên Cường tát một cái, tát thẳng từ dưới đất lên giường, đau đến mức nào có thể tưởng tượng được, cả má trái sưng tấy, có dấu tay rõ ràng.

Hạ Xuyên liếm lên. Tưởng Tốn ôm cổ anh, hơi nghiêng đầu, chân đã cọ lên bắp chân anh, lông chân dài đã bị nước thấm ướt.

Tưởng Tốn hỏi: “Mùi vị gì?”

Đắng.

Hạ Xuyên vẫn đang liếm, liếm đến mắt cô, anh không trả lời, nâng mông cô lên, chen vào trong, rồi bắt đầu liếm cổ cô, ngậm ngực cô, dấu tay màu đen nơi đó đã bị anh liếm sạch từ lâu. Anh bắt đầu dùng răng cắn, không nhẹ không nặng, giống như trút giận.

Tưởng Tốn ưỡn ngực, ôm đầu anh nói: “Vào đi… Ưm ——”

https://thuviensach.vn

Một kiếm xuyên qua.

Không nói nữa, cô kẹp chặt eo anh, lưng đụng vào bức tường trơn nhẵn lạnh như băng, lúc lạnh lúc nóng, sức mạnh trong thân thể nhanh chóng mãnh liệt, cô chống đỡ hoàn toàn dựa vào sức mạnh của anh.

Hạ Xuyên bị cô chen đẩy ra, không thể ra, chỉ có thể trả lại bằng thế tương quan hung ác hơn. Tưởng Tốn không thở nổi, chờ đến khi có thể thở lại thì đã nằm sấp trên vai anh.

Anh dùng sức đâm vào một cái.

Tưởng Tốn khẽ kêu: "A ——"

Hạ Xuyên đè cô vào tường, cúi đầu nhìn cô, hỏi: "Đau bao nhiêu?"

Tưởng Tốn hỏi: "Chỗ nào?"

"Tay… mặt… chỗ bị thương."

Tưởng Tốn nói yếu ớt: "Như dao rạch vậy."

Hạ Xuyên dang một tay, sờ đầu cô. Tưởng Tốn cúi xuống, cố gắng kẹp chặt anh. Hạ Xuyên bị cô đẩy đến hết cách, dùng sức đâm vào một cái, hỏi: "Em từng bị dao rạch ư?"

Tưởng Tốn khẽ rên một tiếng, chầm chậm, mới có sức trả lời: "Không có."

"Vậy sao biết như dao rạch?"

"Mảnh gỗ như dao vậy." Cô căng ra dữ dội, chật vật nói trọn câu, "Tôi bị trói vào chân giường, bẻ một mảnh gỗ."

https://thuviensach.vn

Lúc tên cao gầy kia vào, tay cô đang bẻ mảnh gỗ sau lưng, giường cũ kĩ, ván gỗ đều lỏng, chân giường đã nứt. Móng tay cô gãy, tiếp tục bẻ, vừa bẻ vừa dỗ hắn, mảnh gỗ bén nhọn đó bị cô bẻ thẳng xuống.

Hạ Xuyên nhớ tới mấy tiếng trước, anh cũng bẻ một mảnh nhỏ trên quầy lễ tân của nhà trọ kia, ngón tay bị quẹt mấy đường, đau nhói.

Mạt gỗ và máu lưu lại trên ngón tay cô, cho nên đau như dao rạch vậy.

Tưởng Tốn nói: “Sau đó hắn nới lỏng dây cho tôi.”

Cô dỗ hắn thành công, canh chuẩn thời cơ, vo mảnh vải bịt miệng hắn, đá của quý của hắn, rồi dùng mảnh gỗ đâm hắn. Người bên ngoài đang ngủ nên không nghe thấy tiếng gì cả, cô lấy chùm chìa khóa trong áo hắn, định nhảy cửa sổ lái motor đi, hắn đánh lại, cô hung hăng bóp cổ hắn, đâm mặt hắn như điên.

“Sau đó tôi mới phát hiện cửa sổ có song chắn…” Cô không nhảy cửa sổ được, khi đó cô nghĩ thế nào? Cô bóp cổ tên đó, đầu óc hơi trống rỗng, tiếp theo cô nghe thấy tiếng điện thoại, biết anh đã tới.

Tưởng Tốn cười, ôm Hạ Xuyên, hôn cổ anh một cái, nói: “Mấy dấu đen đó là bị hắn túm lúc đánh nhau với hắn… Mắt anh đỏ cái gì chứ?”

Hạ Xuyên đỏ mắt, lặng lẽ nhìn cô.

Cô cũng sợ, cho nên mới nóng lòng hi vọng thành công, tổn thương chính mình. Cô là một người phụ nữ, cho dù lái xe lợi hại hơn đàn ông, có thể ngủ trên đất hoang, đi cầu treo không hề hoảng hốt, thì cô cũng vẫn là một người phụ nữ, không phải đàn ông.

Anh rõ ràng hơn ai hết cô là một người phụ nữ.

Tưởng Tốn hà hơi bên tai anh: “Anh không được à?”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên chặn miệng cô, khẽ rút từ từ đưa, cô rên hừ hừ trong miệng anh. Anh tăng tốc, cô thở dữ dội, anh chậm lại, cô khó chịu cọ xát, anh dùng sức đẩy một cái, cô nói không thành tiếng.

Trước mặt cô là gương, phủ một tầng hơi nước, chỉ có thể nhìn thấy một cụm bóng người đang ra sức di động. Cô được anh tung lên, dùng sức rơi xuống, chân cô thoáng qua trong gương, lắc lư lên xuống.

Tưởng Tốn đau đớn khẽ rên, thở dồn dập từng tiếng một. Cô không cho anh dễ chịu, hung hăng cắn cổ anh một cái. Hạ Xuyên khẽ rên một tiếng, quyết tâm đẩy cô vào tường. Cô kéo căng mu bàn chân, ngửa đầu rên rỉ, lúc sắp thấy ánh sáng trắng, anh lại rút mình ra.

Tưởng Tốn ngăn anh: “Hạ…”

Anh xuyên qua lần nữa.

Trong nhà tắm, sương mù dày mờ mịt, bọt nước bắn tung tóe khắp nơi. Tưởng Tốn quỳ trên nắp bồn cầu, Hạ Xuyên tấn công từ phía sau, nước ấm vẩy xuống lưng, bắn tung tóe, anh lau mặt, nắm hai bầu ngực cô.

Tóc cô ướt, lắc lư theo cô. Tóc cô trượt xuống trên nắp thùng chứa nước, Hạ Xuyên kéo hai cái khăn khô che tay cô. Đầu gối cô rơi xuống mấy lần, được anh ôm một cái, lại quay về chỗ cũ.

Như đau như không, cô cũng như khóc như không, tiếng nước che giấu giọng cô, Hạ Xuyên dùng sức đẩy cô: “Kêu lên!”

Tưởng Tốn thở gấp, đưa tay ra sau túm anh, không dùng tới mấy phần sức. Hạ Xuyên cúi đầu nhìn thấy bàn tay trên cổ tay mình, trắng nõn thon dài, móng tay không còn hình dạng, đầu ngón tay rách da, yết hầu anh lăn một vòng, dường như nước vào mắt, đau rát.

https://thuviensach.vn

Anh nhấc một chân cô lên, đại quân vào thành, đặc biệt hung ác, nhưng nương tay, khi cô trượt chân dịu dàng mài ép, lúc cô có thể thở lại cho cô một đòn trí mạng.

Tưởng Tốn bại trận.

Hạ Xuyên ôm cô tắm, che tay cô, cố gắng hết sức không để cho cô đụng nước. Rửa đến chỗ đó, anh nhẹ nhàng khẩy, Tưởng Tốn run lên: "Đừng…"

"Rửa sạch đã."

Rửa một lúc, anh ngồi xổm xuống, vùi đầu. Tưởng Tốn hít một hơi, lúc đứng không nổi, anh tắt nước, lau qua loa cho cô hai cái, đẩy cô ra ngoài, nằm sấp trên người cô.

Tưởng Tốn một tay nắm chặt ra trải giường, một tay đè đầu anh, gọi anh: "Hạ Xuyên…"

Hạ Xuyên nắm eo cô, vùi giữa hai chân cô.

Tưởng Tốn nhắm mắt lại.

Một lát sau, anh lật người cô lại, hôn mông cô, nói: "Từ lâu đã muốn làm như vậy…"

Tưởng Tốn nói: "Hôn mông à?"

Hạ Xuyên vỗ cô một phát, quay lại trên người cô, xoa hai cái nói: "Hôm trên xe lôi đạp, tôi thấy bên này của em có nốt ruồi." Anh chỉ bên eo cô, "Chính là chỗ này."

Tưởng Tốn khẽ thở gấp: "Thị lực tốt thật."

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên trở lại mông cô, mút nốt ruồi kia hai cái: “Trên người em còn chỗ nào mà tôi chưa nếm qua?”

Tưởng Tốn nằm sấp, giơ bắp chân lên lắc lư. Bàn chân đó trắng trẻo nõn nà, lòng bàn chân rách một ít da. Cô đi chân trần cả một đường, không biết đụng phải ở đâu.

Hạ Xuyên nâng chân cô nhìn một hồi, sờ hai cái, ngậm ngón chân cô.

Tưởng Tốn túm chặt ra trải giường: “Biến thái…”

Hạ Xuyên cười một tiếng: “Thoải mái không?”

Bắp chân Tưởng Tốn run lên: “Bái vật chân!”

Hạ Xuyên ngậm từng ngón chân. Cô không để móng, đầu ngón chân tròn đều, chân số 36, mềm mại vô cùng, anh nắm lấy.

Tưởng Tốn run rẩy dữ dội.

Hạ Xuyên quay lại trên người cô, hôn cô một cái. Tưởng Tốn lật người lại, nói: “Tới đây.”

Hạ Xuyên nằm sấp. Tưởng Tốn lật anh một cái, nằm sấp trên người anh, cắn xương quai xanh của anh, nói: “Tôi cũng muốn làm như vậy từ lâu… Anh có biết hôm nay anh giống cái gì không?”

Ngực Hạ Xuyên phập phồng, sờ lưng cô, hôn đỉnh đầu cô nói: “Giống cái gì?”

Tưởng Tốn liếm xương quai xanh của anh: “Giống một con báo.”

Hạ Xuyên thoáng khựng lại: “Tại sao?”

“Không biết.” Tưởng Tốn nhìn về phía anh, “Súc vật, hoang dã.”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên hỏi: “Vậy em giống cái gì?”

“Anh nói thử xem?”

Hạ Xuyên không trả lời, xoa ngực cô, sáp tới gần hôn một cái, nằm trở lại gối, sờ mặt cô.

Tưởng Tốn không nhúc nhích. Cô nghĩ đến lúc cô bóp cổ tên kia, nhìn ra ngoài cửa sổ, đầu óc cô hơi trống rỗng, không phải là không nghĩ gì cả, cô đã nhớ lại tuyết trên núi Minh Hà.

Màu trắng khắp núi, đất trời không có gì, cô ước ao xe trượt tuyết do ba con nai kéo chạy tới từ đằng xa, bước lọc cọc tới gần. Cô bị tát một cái ngã xuống, xe trượt tuyết của cô từ trên trời rơi xuống.

Tưởng Tốn sờ lưng Hạ Xuyên, trên đó có mấy vết gậy đỏ tươi. Hạ Xuyên nằm, sợ đè phải tay cô nên nghiêng người, thuận tay ôm lấy cô, mặc cho cô sờ, giũ áo phao lông lấy thuốc lá.

Tưởng Tốn hỏi một tiếng: “Anh giấu bản báo cáo đánh giá tác động môi trường ở đâu?”

Hạ Xuyên lục túi trong, kích thước lớn, có dây kéo, một xấp đồ nhét bên trong.

Thì ra là luôn mang theo bên mình, thảo nào bọn chúng lật tung cả phòng cũng không tìm được đồ.

Hạ Xuyên rút một điếu thuốc, ngậm trong miệng bật bật lửa, lúc cúi đầu vừa vặn nhìn thấy Tưởng Tốn đang nhìn anh, anh bỗng không châm.

Tưởng Tốn mở miệng: “Sao vậy?”

“Không có gì.”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên châm thuốc, rít một hơi, chuẩn bị rít hơi thứ hai, tay anh thoáng dừng bên miệng, rồi mới dùng sức rít một hơi, phả vòng khói thuốc, dụi đầu thuốc vào gạt tàn.

Tưởng Tốn hỏi: “Không hút nữa à?”

“Ừm.” Hạ Xuyên bóp dẹp cả hộp thuốc lá, ném xuống đất, “Ngủ thôi.”

Tưởng Tốn nhìn anh một hồi, cũng không hỏi gì cả, ở bên cạnh anh nhắm mắt lại.

Hạ Xuyên tắt đèn, dịch chăn cho cô, hôn môi cô một cái.

Sáng sớm hôm sau, Hạ Xuyên ra ngoài báo cảnh sát trước.

Tối qua anh ném điện thoại di động trong xe, căn phòng trọ này không có điện thoại, nên chỉ có thể xuống lầu. Gọi điện thoại xong, anh bảo nhân viên nhà trọ mua giúp một ít quần áo phụ nữ. Thời gian quá sớm, tiệm bán quần áo đều chưa mở cửa, nhân viên không biết đi đâu mua, cô ấy thì có một bộ đồ mới mua chưa mặc bao giờ, Hạ Xuyên nhìn, trả tiền mua lại.

Tưởng Tốn nhận lấy quần áo nghiên cứu cả buổi: “Anh chắc chắn chứ?”

Hạ Xuyên cười: “Mặc tạm thôi, cũng không thể khỏa thân ra đường được.”

Tưởng Tốn câm nín, chỉ có thể thay bộ váy dân tộc Di màu đỏ đen này, kiểu dáng khá lớn, một bộ quần áo trơn bóng, cũng không có trang trí, thoạt nhìn chán ngắt.

Nhưng dáng cô đẹp nên mặc gì cũng đẹp. Hạ Xuyên nhìn một hồi, sờ ngực cô một cái: “Không có áo ngực.”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn đánh tay anh: “Được rồi, cứ vậy đi.”

Hạ Xuyên nhìn thêm hai lần rồi mới dẫn cô ra ngoài.

Người của đồn cảnh sát đến rất nhanh, đi theo họ đến thôn Tây Bình, tìm được căn nhà đất kia. Bên trong người đi nhà trống, dưới đất có vỏ trái cây và lon bia chưa dọn dẹp, trong phòng ngủ có dấu vết trói gô, trên trần nhà bên ngoài còn có bằng chứng bắn súng.

Dùng súng, chuyện nhỏ hóa to, tên cao gầy từng ở đây, tìm người hỏi một cái là có thể điều tra ra, mấy tên khác thì không có ai gặp bao giờ. Hạ Xuyên cung cấp mấy số điện thoại, rồi nói chuyện của ba tên trước kia, trong lòng cảnh sát đã rõ, nhưng Hạ Xuyên không khai mục đích của đối phương.

Cảnh sát còn hỏi: “Vậy còn mất thứ gì không?”

Tưởng Tốn nói: “Ba lô của tôi, còn có tiền.”

Hạ Xuyên nhìn cô một cái, không lên tiếng.

Xe việt dã đậu tại chỗ, không bị người khác phát hiện, đồ bên trong vẫn còn. Hai người tạm biệt cảnh sát, còn phải quay lại nhà trọ kia lấy đồ.

Dọc đường chạy về, Hạ Xuyên đưa Tưởng Tốn đi bệnh viện trước, cạo móng tay, băng sát trùng vết thương. Ra khỏi bệnh viện lái xe tiếp, đi qua một quán cơm, Tưởng Tốn bảo Hạ Xuyên dừng xe, cô xuống mua chút đồ ăn mang về. Hạ Xuyên ngồi trên xe nhìn cô vào quán, gõ tay lái, theo thói quen muốn lấy điếu thuốc, vừa sờ mới nhớ ra anh vứt thuốc rồi. Anh hơi buồn bực sờ đầu một cái, rảnh rỗi nhìn đường phố, ánh mắt dừng ở một chỗ, một lát sau, anh cởi dây an toàn xuống xe.

Trong cửa hàng đồ trang sức bạc, trong tủ hàng ba mặt và kệ hàng đều bày đồ trang sức bạc của dân tộc Di rực rỡ sắc màu, kiểu dáng rất quen, đều

https://thuviensach.vn

là kiểu người dân tộc Di yêu thích nhất.

Chủ cửa hàng là một chàng trai trẻ, đang chơi điện thoại di động, thấy có khách tới, anh ta liếc một cái, rồi cúi đầu chơi tiếp.

Một lát sau, người đó hỏi: “Cái này bao nhiêu?”

Chủ cửa hàng ngẩng đầu nhìn sang, đối phương cầm một đôi khuyên tai bạc, “Cái đó hai trăm tám.”

Anh ta bỏ điện thoại di động xuống đi tới, “Kiểu này bán rất được, giá cũng rẻ, anh mua cho bạn gái anh sao?”

Hạ Xuyên cười, để khuyên tai xuống, lại chỉ một đôi khác: “Cái đó bao nhiêu?”

Chủ cửa hàng nói: “Cái đó ba trăm tám.”

Hạ Xuyên hỏi: “Nguyên bộ trang sức của con gái dân tộc Di chỗ các anh bao nhiêu?”

Chủ cửa hàng phấn khởi: “Giá không giống nhau đâu, nếu phối đủ nguyên bộ thì ít nhất năm, sáu ngàn, đấy là giá thấp nhất.”

Hạ Xuyên nhìn quét cửa hàng, thấy đồ đạc bày dưới đất bên tủ hàng, một cái kìm để trên đó, anh hỏi: “Có nhẫn không?”

“Có chứ.”

“Có thể làm theo yêu cầu không?”

“Có thể làm.”

“Làm một cái nhẫn bao nhiêu?”

Chủ cửa hàng nói: “Nhẫn rẻ lắm, ba mươi, bốn mươi đồng là đủ.”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên nói: “Vậy làm một cái nhẫn đi.”

Chủ cửa hàng cũng không chậm trễ, lập tức lấy một thỏi bạc, dùng kìm kẹp hơ trên lửa, rồi đánh thành miếng bạc. Công việc thủ công, chú trọng sự thuần thục, anh ta lật đánh rất nhanh, đánh một hồi, rồi hơ một chút, cuối cùng đánh thành miếng bạc ở giữa to, hai đầu nhọn.

Chủ cửa hàng hỏi: “Muốn hình gì nào?”

“Chỗ các anh hình nào phổ biến?”

Chủ cửa hàng nói: “Người dân tộc Di chúng tôi thích mặt trăng, mặt trời, ngôi sao.”

“Vậy thì khắc mặt trăng, mặt trời, ngôi sao…” Dừng một lúc, “Thêm một hình nữa.”

Làm một chiếc nhẫn chỉ mất hơn mười phút, thời gian một cái nháy mắt, Tưởng Tốn đóng gói thức ăn xong, tìm gần quanh xe việt dã, liếc mắt là thấy một người đàn ông cao cường tráng đứng trong cửa hàng đồ trang sức bạc ở phía trước.

Hạ Xuyên vẫy tay với cô: “Sang đây!”

Tưởng Tốn xách đồ ăn đi tới, Hạ Xuyên nói: “Tặng em một món đồ.”

Tưởng Tốn nhìn khuyên tai trên tủ hàng, liếc mắt là vừa ý đôi ba trăm tám mươi đồng đắt tiền. Hạ Xuyên nhìn sang theo tầm mắt cô, cười cười. Ông chủ bên kia đưa chiếc nhẫn đã làm xong, “Ba mươi tám đồng.”

Hạ Xuyên nhận lấy, tiện tay đưa tiền.

Tưởng Tốn: “…”

Hạ Xuyên nói: “Tay.”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn nhìn chiếc nhẫn: “Anh bảo tôi đeo cái này ư?”

“Ừ.”

“Lớn quá.”

“Không sao, đeo chơi thôi.”

Tưởng Tốn đưa tay sang, Hạ Xuyên đeo vào ngón cái của cô, chỗ đó còn quấn gạc, đeo vào vừa vặn.

Tưởng Tốn giơ ngón cái dày chắc, nói: “Cảm ơn nha.”

“Không cần khách sáo.”

“Đây là hình gì vậy?”

“Mặt trăng, mặt trời, ngôi sao.”

Bên kia ông chủ thêm một câu: “Còn khắc một cái nữa, khắc không tốt lắm.”

Tưởng Tốn liếc về phía Hạ Xuyên: “Cái gì thế?”

Hạ Xuyên hất cằm về phía chiếc nhẫn. Tưởng Tốn cởi nhẫn ra, nhìn vòng bên trong, không có tên tiếng Anh, không có love, rồi nhìn vòng bên ngoài, ở giữa mặt trăng, mặt trời, ngôi sao có thêm hai thứ, có đầu, có thân thể, có tay chân, có đuôi, hình rất nhỏ, nhưng đường nét lại rất rõ ràng.

Hai thứ đó đứng tựa cổ vào nhau, là hai con báo.

“Em giống cái gì?”

“Anh nói thử xem?”

Phối ngẫu.

https://thuviensach.vn

Phối ngẫu súc vật, hoang dã.

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 56

Hai người ra khỏi cửa hàng đồ trang sức bạc, trở lại xe việt dã, Hạ Xuyên hỏi: “Đã mua đồ ăn gì thế?”

Tưởng Tốn nói: “Thịt tảng.”

“Chỉ mỗi món đó à?”

“Còn có hai hộp cơm.”

“Không mua thêm một chút nữa?”

“Đủ rồi.” Tưởng Tốn hỏi, “Anh còn muốn ăn gì?”

“Tôi tùy ý.”

Rất nhanh xuất phát, hơn mười phút sau quay lại nhà trọ kia, người chờ đợi họ là lễ tân nơm nớp lo sợ cả đêm.

Lễ tân mắt thâm quầng, thấy người đàn ông cao to mặc áo phao lông màu xanh sapphire đi vào, kích động suýt nữa thì khóc: “Anh ơi, anh đã về rồi! Hôm qua tôi báo cảnh sát, nhưng tôi không nói được gì cả, không biết tình huống nên đồn cảnh sát không thụ lý… Ông chủ của chúng tôi ở nơi khác không vội về được, tôi thực sự hết cách…”

Hạ Xuyên ngắt lời cô ấy: “Được rồi, phòng thế nào?”

“Phòng vẫn còn, không có ai vào cả.” Cô ấy sốt ruột, “Bây giờ mau báo cảnh sát đi, anh nói với cảnh sát!”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên nói: “Không cần, đã báo rồi.” Anh liếc nhìn phía sau, ý bảo đi theo, sải bước đi lên lầu.

Lễ tân đã sớm nhìn thấy một người phụ nữ dân tộc Di đi vào cùng anh, lúc đầu không có thời gian để ý, thấy thế thì nhìn sang, lúc này mới phát hiện người phụ nữ này da mỏng thịt mềm, khuôn mặt nhỏ nhắn cực kì xinh đẹp, nhưng má trái lại hơi sưng.

Không phải người dân tộc Di, chính là người phụ nữ mất tích tối qua. Cô ấy vừa mừng vừa sợ, có ý định hỏi tình hình, trong khi kích động bị câm mấy giây, hai người đó nháy mắt đã mất dạng.

Phòng không có ai thu dọn qua, tối qua như thế nào thì bây giờ như vậy. Đồ đạc của Tưởng Tốn căn bản để hết trong ba lô, ba lô mất rồi, chỉ còn lại quần áo thay ra tối qua, còn có hai tờ tiền rơi ra ngoài lúc mấy tên kia lục ba lô của cô.

Tưởng Tốn nhặt áo khoác màu hồng lên, cẩn thận vuốt phẳng hai tờ tiền nhăn nhúm trên tủ đầu giường, rồi gấp đôi, nhét vào trong túi, thuận miệng hỏi: “Trong cái tô đó là gì vậy?”

Hạ Xuyên rửa mặt, vừa đi từ trong nhà vệ sinh ra, liếc nhìn hai cái tô nhựa trên tủ đầu giường, trả lời: “Miến bò.”

Tưởng Tốn mở túi nilon, mở nắp ra nhìn, nước dùng để qua một đêm đã đặc lại, sợi miến trương vừa to vừa trắng, trên mặt rắc một lớp thịt bò xay và hành thái, mùi thơm vẫn đậm đà.

Cô hỏi: “Mua ở đâu thế?”

Hạ Xuyên nói: “Quán mì Song Vị, cách chỗ này không xa.”

“Tối qua anh mua ư?”

https://thuviensach.vn

“Ừm.” Hạ Xuyên thuận miệng nói, “Mua không đúng lúc.”

Tưởng Tốn không biểu hiện gì. Cô đẩy đồ trên giường ra, ngồi xếp bằng lên giường, mở cơm trưa vừa mua: “Ăn cơm trước đã.”

Phòng không có ghế, chỉ có giường. Hạ Xuyên cũng ngồi, chống một chân lên giường, cánh tay khoác đầu gối, hỏi: “Đói rồi à?”

“Đói lâu rồi.”

Cô đưa hộp cơm cho anh, gắp miếng thịt tảng, cắn một miếng lớn. Thịt tảng của quán cơm đó đặc biệt to, đũa dùng một lần lại mỏng nên gắp vất vả. Tưởng Tốn cắn hai miếng, dứt khoát xiên ăn, ăn thịt không thì quá khô, cô tiện tay cầm lấy miến bò bên cạnh.

Hạ Xuyên ngước mắt liếc nhìn, miệng to đang nhai thịt nói: “Qua đêm rồi.”

Tưởng Tốn không để ý: “Không sao, tôi chỉ ăn thịt thôi.”

Cô không đụng vào miến, lựa hết thịt bò xay ra ăn, còn húp hai hớp nước dùng, lạnh ngắt, nhưng mùi vị khá ngon, sau khi hâm lại nhất định ngon hơn.

Hạ Xuyên cũng húp hai hớp, nói: “Để đó đi, đang đun nước nóng cho em đấy.”

“Không cần nước sôi đâu, cái này ngon lắm.”

Nước sôi, Hạ Xuyên vẫn đi rót một ly cho cô, rồi ngồi lại trên giường ăn tiếp. Không ngon miệng gì cả, anh cầm đũa lau mỡ chỗ khóe miệng, hỏi: “Em còn từng tập lái motor à?”

“Ừ.”

https://thuviensach.vn

“Sao chưa thấy em lái bao giờ?”

Tưởng Tốn lại xiên một miếng thịt: “Vỏ sắt không an toàn, mẹ tôi không cho tôi lái.”

Hạ Xuyên cười: “Lái việt dã thì an toàn à?”

“Việt dã có thể đụng bay motor, motor có thể không?”

“Nếu em so sánh như vậy, sao không lái xe tải?”

Tưởng Tốn nói: “Có cân nhắc qua, nhưng lái xe tải khó xem mắt, người ta chê nên mẹ tôi không đồng ý.”

Hạ Xuyên sặc một miếng cơm, trong ngực nghẹn một hơi: “Xem mắt ư?”

Tưởng Tốn cười: “Ừ, về cơ bản thì mỗi tháng đều phải gặp hai người.”

“Không thành với ai cả?”

“Người ta coi thường tôi.”

Hạ Xuyên cầm lấy ly nước rót cho cô, uống hai hớp hỏi: “Điều kiện gì mà còn coi thường em?”

“Giáo viên nhân nhân chê công việc của tôi không ổn định, công chức chê điều kiện nhà tôi kém, còn có mấy gia trưởng cảm thấy tôi xinh đẹp quá không an toàn.”

Hạ Xuyên cười: “Còn nữa không?”

“Nhiều lắm, mỗi tháng hai người, anh bắt tôi kể từng người cho anh à?”

“Em kể xem!”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn suy nghĩ một chút: “Có lần đi xem mắt một người tự làm chủ, mở cửa hàng kim khí ở thị trấn, khoảng ba mươi tuổi, dáng vẻ rất đàng hoàng, người giới thiệu nói trước đây anh ta chưa yêu đương bao giờ, bối cảnh sạch sẽ, lại giàu có, mẹ tôi rất hài lòng.”

Hạ Xuyên hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Đã nói cũng kha khá rồi, sau đó lúc tôi đi bệnh viện với mẹ thì nhìn thấy anh ta đang rời khỏi bệnh viện, đúng lúc bên cạnh có một bác sĩ quen chúng tôi, thuận miệng nhắc tới, người ta cũng biết anh ta, nói anh ta bị viêm gan B, tôi vốn không sao cả, nhưng mẹ tôi phản đối.”

Hạ Xuyên chế giễu: “May mắn!”

Tưởng Tốn cười: “Vẫn còn đấy, nói không hết đâu, phải nói mấy ngày mấy đêm!”

Hạ Xuyên nói: “Nhớ lại mấy người mà em ấn tượng sâu sắc xem.”

“Anh nhàm chán quá đấy.” Tưởng Tốn lườm anh một cái, tuy nói như vậy, nhưng vẫn suy nghĩ, “Còn có người có nhà, có xe, gia đình kinh doanh, muốn lên giường với tôi.”

“Người đàn ông này bình thường.”

Tưởng Tốn liếc anh: “Gần giống anh đấy…”

Hạ Xuyên cười không nói, Tưởng Tốn lại nói một tiếng: “Thật đúng là, trừ cái người tự làm chủ ra thì không một ai để ý tôi cả.”

Hạ Xuyên hỏi: “Không ai biết trước kia em làm gì sao?”

“Không.”

https://thuviensach.vn

“Họ chưa từng thấy em lái xe thôi.” Anh không ăn nữa, nhìn cô ăn một mình.

Tưởng Tốn nhướng mày cười, gắp đũa chọc thịt tảng hai cái, ăn cái này quá tốn sức, cô dứt khoát múc cơm ăn không.

“Thấy tôi lái xe thì để ý tôi ư?” Cô hỏi.

Hạ Xuyên nói: “Có lẽ thế.”

Tưởng Tốn hỏi: “Anh cũng vậy?”

“Tôi ư?” Hạ Xuyên cười một tiếng, “Không phải.”

Tưởng Tốn biết Hạ Xuyên đang nhìn cô: “Nhìn tôi làm gì?”

“Để ăn với cơm.” Hạ Xuyên múc một muỗng cơm trắng lớn cho vào miệng, liếc chiếc nhẫn cô đeo trên ngón tay cái, vô thức nói: “Em chạy rồi còn quay lại, nghĩ thế nào vậy?” Rõ ràng ngồi trên xe motor rồi, còn nghe thấy tiếng súng, nghĩ như thế nào?

Tưởng Tốn đảo cơm: “Vậy anh nghĩ thế nào, một mình chạy tới thế?”

Hạ Xuyên nói: “Không suy nghĩ.” Không có thời gian suy nghĩ.

Tưởng Tốn nói: “Giống như vậy.”

Đều không có thời gian suy nghĩ, thậm chí đến bây giờ cũng không ngẫm nghĩ. Không cần thiết, tế bào não chỉ có ngần ấy, có những chuyện căn bản không cần nghĩ.

Một miếng thịt tảng đột nhiên đưa tới bên miệng, Tưởng Tốn rất tự nhiên cắn một miếng, rồi ăn một miếng cơm nhỏ, ăn xong, miếng thịt đó vẫn đợi cô, cô lại đến gần cắn một miếng. Cắn hết hơn một nửa, lúc chỉ còn một miếng thịt mỡ lớn, người đối diện thu tay lại, ném vào miệng mình ăn.

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên lại đút ba miếng thịt cho cô, thịt mỡ tự mình giải quyết.

Tay cô không thể dính nước, ăn cơm xong, Hạ Xuyên vắt khăn nóng rửa mặt lau tay cho cô. Hôm nay còn phải chạy về Hà Xương, nửa ngày còn kịp, nói không chừng còn có thể ăn cơm tối với A Sùng. Hai người bắt đầu thu dọn hành lý.

Hành lý của Hạ Xuyên ở cả đây, toàn là quần áo, đồ vệ sinh cá nhân mua lúc đến Hà Xương. Tưởng Tốn không có đồ gì để thu dọn, nhân tiện giúp anh thu dọn một chút.

Chiếc nhẫn bạc trên ngón tay cái của cô lóe sáng, lấp lánh, trông như có thể rơi xuống bất cứ lúc nào. Tưởng Tốn tháo nhẫn ra, nói: “Sắp rơi rồi.”

Hạ Xuyên nói: “Về tìm sợi dây chuyền cho em.”

Tưởng Tốn nói: “Dây đỏ là được.”

Hạ Xuyên nhìn một cái: “Có thích không?”

Tưởng Tốn hỏi: “Anh bảo anh ta khắc như vậy ư?”

“Ừm.”

Con báo hung ác, tràn đầy sức mạnh, giống như một người đàn ông có cơ bắp, phun lời thô tục.

Còn nữa, nó là động vật chạy nhanh nhất trên đất liền, khi chạy rất nhanh có thể đạt tới trăm cây số một giờ.

Cả đời nó ở trên đường, sống trong tốc độ.

Tưởng Tốn không nói thích, cũng không nói không thích. Cô sờ sờ, rồi đeo vào ngón cái. Ánh nắng chiếu xiên, chiếc nhẫn bạc lấp lánh rực rỡ,

https://thuviensach.vn

hai con báo kia đang phơi nắng, không có ngũ quan, không có biểu cảm, vài nét phác họa đơn giản, phát ra ánh sáng tự nhiên.

Cô giơ ngón tay nhìn đi nhìn lại.

Vậy là thích rồi.

Hạ Xuyên thu dọn một ít đồ cuối cùng xong, dựa lại vào giường chờ Tưởng Tốn thay quần áo. Anh muốn hút thuốc, cuối cùng móc hộp kẹo nhỏ ra. Anh lật hộp kẹo, không trút kẹo ăn, cứ cầm trên tay tung tới tung lui chơi, trong hộp phát ra một tràng tiếng va chạm "cạch cạch".

Tưởng Tốn đứng bên giường, bắt đầu cởi bộ váy dân tộc Di trên người, cởi áo trước, lộ bả vai và khăn tắm màu trắng.

Tiếng "cạch cạch" trở nên chầm chậm lẻ tẻ, người phía sau hỏi: "Có lạnh không?"

Tưởng Tốn nói: "Không lạnh." Luôn đi lại trong xe, giữa đường mua cơm thôi, quả thực không lạnh.

Cởi váy rồi, cô hơi khom người, mông vểnh ra sau, chưa tới mấy giây đã bị người ta bóp lấy.

Tưởng Tốn nhấc chân lên, váy rơi xuống, người phía sau đẩy vạt dưới khăn tắm lên. Hơi nóng ập tới, cô nhắm mắt lại, vịn tủ đầu giường, móc lấy áo ngực, nhẹ giọng hỏi: "Sao không hút thuốc?"

Giọng người phía sau có chút ậm ờ: "Ừm… Cai rồi."

"Anh còn có thể cai thuốc ư?"

Người đó xoa mông cô: "Lúc này cơn nghiện thuốc tới rồi."

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn cười, để mặc động tác của anh, đứng thẳng mặc áo ngực, ngón tay không linh hoạt lắm, thử mấy lần đều không cài được. Hạ Xuyên hôn xương cụt của cô, nói: “Mông vểnh thật.”

Tưởng Tốn nói: “Mông anh cũng vểnh lắm.”

Hạ Xuyên vỗ mông cô một cái, “bộp” một tiếng. Tưởng Tốn buông tay ra, xoay người, mặc cho áo ngực chưa móc lại. Cô liếc một cái, quần của người đó đã cởi, cô ngồi thẳng lên.

Hạ Xuyên ngồi trên giường, hai chân đạp đất. Tưởng Tốn ôm cổ anh, trong khi nhấp nhô hơi thở hai người đan xen. Áo ngực bị kéo hết, hai luồng trước ngực cô lắc lư lên xuống, sượt qua bắp thịt anh. Hạ Xuyên cúi đầu hôn cô, cô không có sức, anh ôm eo cô dẫn cô theo.

Vòng eo ấy có thể nắm bằng một tay, vừa mềm mại vừa mảnh khảnh, anh ước gì có thể bóp vỡ. Cuối cùng anh ném cô lên giường, Tưởng Tốn dùng chân móc anh: “Hạ Xuyên…”

Hạ Xuyên cởi hết quần áo, xé bao của nhà trọ đeo vào. Cái chân nhỏ ấy cọ xát đùi anh, cánh tay anh kẹp lấy cô, đeo đến mức đầu đầy mồ hôi, thuận thế hôn cái chân nhỏ kia, rồi quay lại trên người cô, đối xử với cô như đối với kẻ thù vậy, hung hăng đâm cô một nhát. Tưởng Tốn cong lưng lên, hết hơi, giữ hai cánh tay anh không ngừng run rẩy. Chiếc nhẫn bạc kia lạnh buốt, quẹt trên cánh tay Hạ Xuyên. Anh nắm tay cô hôn một cái, nằm sấp khẽ thở bên tai cô: “Con báo làm thế nào?”

Tưởng Tốn không cách nào nói chuyện, anh đâm vào cô: “Làm như thế này?”

Anh biết cô không nói được, cũng không định để cô nói, âm trong cổ họng cô đều vỡ tan. Anh ôm chặt cô, cúi thấp giày vò cô. Đầu cô đụng vào ván giường, anh mới chậm lại, nghiêng người cô một cái. Cô dần dần rơi xuống giường, ôm chặt lấy eo anh, hồn bay mấy phần.

https://thuviensach.vn

Đầu đầy mồ hôi, nhiệt độ máy điều hòa cao, bọn họ đều nóng.

Tưởng Tốn thở yếu ớt, được anh kéo trở lại giường, nửa ngày mới tìm lại mình, mở mắt ra. Hạ Xuyên đang nhìn cô không chớp mắt, cô uể oải hỏi: “Mấy giờ rồi?”

Hạ Xuyên nhìn giờ: “Một giờ, ngủ thêm nửa tiếng nữa.”

“Kịp không?”

“Kịp, tôi tính rồi.”

“Ừm…” Tưởng Tốn nhắm mắt lại, một lát sau, lại mở mắt. Hạ Xuyên ngủ sấp, vết đỏ trên lưng đã trở thành màu tím bầm, từng đường giao nhau loạn xạ, vô cùng kinh khủng.

Cô đụng một cái, bắp thịt Hạ Xuyên căng lên, anh mở mắt ra. Tưởng Tốn hỏi: “Anh thế này còn lái xe được ư?”

“Không sao.”

“Vừa rồi ở bệnh viện sao không để bác sĩ xem thử?”

Hạ Xuyên cười: “Ông già chịu mấy gậy mà phải cần bác sĩ khám à?”

Tưởng Tốn “hừ” một tiếng: “Lát nữa để tôi lái.”

Hạ Xuyên không cười, nhìn cô một lúc, lật người lại. Có chút khó khăn, lưng đụng vào giường là đau, nhưng anh cũng không nhíu mày một cái, nằm xong rồi, anh ôm Tưởng Tốn lên người.

Tưởng Tốn nằm đàng hoàng, tai kề sát ngực anh, nghe từng tiếng tim đập của anh, vững vàng mạnh mẽ, cô thuận thế hôn một cái. Hạ Xuyên sờ đầu cô: “Cái người có nhà có xe nói với em thế nào?”

https://thuviensach.vn

“Cái người muốn lên giường ấy à?”

“Còn người khác ư?”

“Anh ta hả…” Tưởng Tốn suy nghĩ, “Lúc xem phim, bảo tôi buổi tối đến nhà anh ta.”

“Còn đi xem phim với anh ta nữa?”

“Vé xem phim mẹ tôi cho.”

Hạ Xuyên cười: “Sau đó thế nào?”

“Tôi hỏi người bên cạnh, ở đây có bán phim người lớn không, có thể giọng to quá nên anh ta bỏ tôi lại chạy mất, sau đó thì không tới tìm tôi nữa.”

“Hiểm.” Hạ Xuyên hỏi, “Mẹ em bảo em xem mắt ư?”

“Ừm.” Tưởng Tốn thoáng khựng lại, “Mẹ tôi muốn thấy tôi kết hôn.”

Hai người im lặng một lúc. Ánh mặt trời rực rỡ lóa mắt ngoài cửa sổ chiếu vào, giống như cát bạc rải trên người họ, chiếc nhẫn bạc kia dường như ngày càng lấp lánh, Tưởng Tốn nhẹ nhàng quẹt ngực anh.

Hạ Xuyên khàn giọng: “Đừng chọc…”

Tưởng Tốn cười khẽ: “Thế này mà không chống đỡ được à?”

Hạ Xuyên nói: “Nhìn thấy em là muốn làm.”

Tưởng Tốn đặt cằm trên ngực anh: “Ngày đầu tiên anh đã muốn làm tôi…”

Hạ Xuyên cụp mắt nhìn cô, cười: “Ừm.”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn lườm anh một cái, tay đi lên, sờ tai trái anh. Khuyên tai hạt kim cương, cẩn một vòng đen, tỏa sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, giống như chiếc nhẫn của cô. Cô nheo mắt, hỏi: "Là kim cương thật sao?"

"Đúng thế."

"Bao nhiêu tiền?"

"Rẻ thôi, chỉ mấy ngàn."

"Ông già mà đeo khuyên tai dạng hạt làm gì?"

Hạ Xuyên nói: "Hồi nhỏ mẹ tôi xỏ lỗ đeo khuyên cho tôi, mê tín, nói có thể sống lâu."

"Vậy anh luôn đeo khuyên tai dạng hạt ư?"

"Ừm."

Tưởng Tốn sờ đầu anh: "Đứa bé ngoan." Nghe lời mẹ.

Hạ Xuyên cười, cũng sờ đầu cô, tầm mắt rơi vào má trái của cô, không nói gì cả. Tưởng Tốn nghe thấy tiếng tim đập của anh thoáng thay đổi, dường như chậm hơn một nhịp, lại dường như nặng hơn mấy phần, có lẽ là ảo giác của cô.

Nghỉ ngơi một lúc, đi vào nhà tắm tắm, vẫn là Hạ Xuyên giúp cô tắm. Thu dọn xong hết đã gần hai giờ, lúc trả phòng Hạ Xuyên xuống lầu trước.

Lễ tân đã đổi người khác, người mới đến cũng là một cô gái trẻ. Cô ấy đã nghe nói về chuyện tối qua, liếc mắt một cái là nhận ra Hạ Xuyên, nhìn hơi ngơ ngác.

Hạ Xuyên hỏi: "Có máy vi tính không?"

https://thuviensach.vn

Lễ tân gãi đầu một cái: “Có ạ.”

“Máy in thì sao?”

“Ơ… có ạ.”

“Cho tôi mượn một chút.”

Trong nhà trọ người đến người đi, có người giao thức ăn, có người đưa chuyển phát nhanh, còn có người ở phòng bên cạnh chạy tới tìm lễ tân nói chuyện phiếm. Mấy người đó chỉ chỉ trỏ trỏ Hạ Xuyên, Hạ Xuyên làm như không thấy.

Tưởng Tốn rề rà ở trên mười mấy phút mới đi xuống, thấy Hạ Xuyên đang bận, không biết làm gì, cô cũng không hỏi nhiều, vừa đợi là đợi mười phút.

Ra khỏi nhà trọ lái xe, Tưởng Tốn thản nhiên mở cửa ghế lái, nón áo phao lông đột nhiên bị người ta nhấc lên.

Hạ Xuyên trực tiếp xách cô ra, lên xe nói: “Ngây ngẩn gì nữa? Đi lên!”

Tưởng Tốn sửa sang nón lại, không so đo với anh.

Dọc đường đổ xăng một lần. Tưởng Tốn bật radio nghe nhạc, không có chuyện làm, cô vừa gặm củ cải tròn, vừa ngắm cảnh, người bên cạnh nói: “Cho tôi một miếng.”

Tưởng Tốn cắn luôn hết mấy mặt củ cải tròn rồi đưa đến bên miệng anh. Hạ Xuyên cắn hai miếng lớn, thu tay lại, Tưởng Tốn nói: “Anh cắn buồn nôn quá.”

“Tôi còn chưa chê em đâu.”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn cắn sạch phần trông dễ nhìn, còn lại một chút nhét thẳng vào miệng Hạ Xuyên. Hạ Xuyên nhai nói: “Buồn nôn.”

“Đừng học tôi.”

Rốt cuộc đã đến Hà Xương, cách chỗ A Sùng ở không xa.

Tưởng Tốn mò khăn giấy, kết quả móc ra hai tờ tiền nhăn nhúm kia, cô vuốt phẳng tiền, nhét vào túi lần nữa.

Hạ Xuyên liếc cô một cái, nói: “Trong ba lô có bao nhiêu thứ?”

Tưởng Tốn lau miệng: “Quần áo mua ở Hà Xương lần trước, nước nha đam, kem dưỡng da tay, ví tiền, bàn chải đánh răng, khăn mặt, dây nilon…”

“Trong ví tiền có bao nhiêu tiền?”

“Còn lại mấy đồng xu.”

“…” Hạ Xuyên hỏi, “Ở cả trong túi giấy kraft ư?”

“Ừ, gần hai mươi ngàn.”

Hạ Xuyên nói: “Tôi cho em.”

“Anh phải mà.” Tưởng Tốn liếc anh, “Anh còn nợ tôi một chiếc xe, còn có tiền công chuyến này của tôi nữa.”

Hạ Xuyên cười: “Em tính thử bao nhiêu đi, về đưa cho em.”

“Yên tâm, tôi sẽ tính.” Tưởng Tốn ném khăn giấy lên bảng điều khiển, hỏi, “Đồn cảnh sát bên kia không có chút tin tức gì à?”

“Đâu có nhanh như vậy.”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn lười biếng dựa vào ghế: “Cái tập đoàn gì đó còn có bối cảnh xã hội đen ư?”

Hạ Xuyên cười khẩy: “Phải có chút bản lĩnh này mà.”

Tưởng Tốn nhíu mày.

Hạ Xuyên nhìn cô một cái: “Sao vậy?”

Tưởng Tốn không chắc chắn: “Tối qua hình như tôi nghe thấy, ông chủ của bọn chúng quen biết tôi.”

Lúc đó cô nhắm mắt, toàn bộ sự chú ý đặt trên tay mình, bẻ mảnh gỗ bẻ gãy móng tay, đau đến mức suýt chút nữa cô kêu lên, sau đó cô nghe được một câu gì đó, mở mắt ra.

Tưởng Tốn nói: “Quen biết.” Cô nhìn về phía Hạ Xuyên, “Anh ta từng bị chấn động não.”

Hạ Xuyên trầm mặc, đánh tay lái, gần nhà trọ rồi, anh nói: “Bạn trai của em gái em tên gì ấy nhỉ?”

Trong lòng Tưởng Tốn trầm xuống: “Từ Kính Tùng.”

Hạ Xuyên nói: “Chủ tịch tập đoàn Đức Thăng tên Từ Đức, năm xưa ông ta đích thân mua đất nhà tôi, lúc đó ông ta còn dẫn theo con trai ông ta, hình như mới bảy, tám tuổi, lớn hơn một chút thì nghe nói đưa ra nước ngoài học.”

Gần nhà trọ, Hạ Xuyên từ từ giảm tốc độ: “Lần trước tôi đã cảm thấy cái tên Từ Kính Tùng này quen tai… Cậu ta chính là con trai của Từ Đức.”

Điện thoại di động vang lên, là của Tưởng Tốn.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn hoàn hồn, móc di động ra xem, là số điện thoại lạ, cô nhận máy.

“Tưởng Tốn hả?”

Tưởng Tốn không nghe ra giọng, bên kia cười: “Có phải không nghe ra giọng anh không? Anh ở Hà Xương này, vừa gặp một người bạn, em cũng quen đấy. Em ở đâu thế? Buổi tối gặp một chút nhé?”

Tưởng Tốn cười: “Từ Kính Tùng.”

Hạ Xuyên dừng xe, không nói một lời nhìn về phía chiếc SUV màu đen đậu bên cạnh nhà trọ.

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 57

Tưởng Tốn cũng nhìn thấy, liếc nhìn về phía Hạ Xuyên. Ánh mắt hai người vừa vặn giao nhau, giọng nói trong micro lại truyền ra: “Không ngờ em có thể nghe ra giọng anh đấy.”

Tưởng Tốn nói: “Đương nhiên nghe ra chứ, anh gặp người bạn nào vậy?”

“Em tới không phải sẽ biết sao?”

Tưởng Tốn bật loa ngoài, ra hiệu với Hạ Xuyên một cái. Hạ Xuyên đã sớm có tính toán, anh lấy di động ra, trực tiếp nhấn gọi điện thoại.

Tưởng Tốn tiếp tục đối phó: “Tôi không thân với anh lắm.”

“Chúng ta quen biết nhau một năm rồi mà.”

“Tôn Hoài Mẫn cũng tới ư?”

“Cô ấy không tới.”

“Đang đi làm à?”

“Đúng thế, nghỉ Tết cũng lâu rồi. Sao nào, buổi tối em tới chỗ anh chứ?”

Tưởng Tốn nhìn thấy sau khi cúp điện thoại Hạ Xuyên lại gọi lần nữa, cô hùa theo: “Anh bảo tôi đi là tôi đi à?”

https://thuviensach.vn

Bên kia cười ha ha: “Em vẫn như thế, không nể mặt chút nào cả. Ăn bữa cơm thôi mà, không mất bao nhiêu thời gian của em đâu.”

“Anh cảm thấy tôi sẽ ăn cơm với anh?”

“Em sẽ.”

Hạ Xuyên đang đánh tay lái, muốn rời khỏi phạm vi nhà trọ. Tưởng Tốn nói: “Tôi không ở Hà Xương, không tiện.”

Đầu bên kia nói: “Đừng nói đùa nữa, em nhìn thử xung quanh em đi.”

Hạ Xuyên đã nhìn thấy, vừa đánh tay lái, bên cạnh liền có một chiếc xe áp sát tới, chưa hết, bên kia còn có một chiếc xe lách về phía họ, sau đuôi xe, một chiếc xe bán tải đã chặn đường đi của họ. Cửa chiếc SUV màu đen mở ra, một tên đầu trọc từ trong đi ra, trên mặt có vết thương, hung ác, đang cười nham hiểm với họ.

Bắt rùa trong rọ, địch vây bốn phía, họ tiến thoái lưỡng nan.

Hạ Xuyên điềm tĩnh quan sát đối phương, bốn chiếc xe, tất cả ngồi đầy, phía sau chiếc xe bán tải lại còn có bốn người đang ầm ĩ đập trần xe.

Bốn tên tối qua, anh chuyển một tên đi, Tưởng Tốn đánh ngã một tên, còn lại hai tên anh có thể ứng phó, nhưng hôm nay không được, đối phương đã chó cùng rứt giậu.

Trong điện thoại, Từ Kính Tùng cười phách lối: “Tuyệt đối đừng kích động, em kích động thì cuối cùng vẫn phải tới gặp anh thôi. Nhiều người đến thế hai người không ứng phó nổi đâu, người bạn kia của em sẽ phải chịu khổ. Anh nói được làm được, đừng có mà không tin.”

Tưởng Tốn cười khẩy, cúp điện thoại, vẫn còn tâm trạng đùa giỡn: “Đáng tiếc anh không phải là Quan Âm ngàn tay.”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên hỏi: “Sợ rồi?”

“Ừm. Anh không sợ ư?”

Đổi lại là trước đây, câu trả lời của Hạ Xuyên là không sợ, bây giờ… Anh không nhìn Tưởng Tốn một cái, chỉ nắm tay cô, sau đó hạ cửa kính xe xuống.

Một tên cường tráng vịn trần xe, cười như một tên lưu manh, nói: “Hai người chúng mày, đưa điện thoại di động ra đây!”

Hạ Xuyên và Tưởng Tốn ngoan ngoãn giao điện thoại di động ra.

“Đi theo xe bọn tao, đàng hoàng một chút!” Tên cường tráng chỉ chiếc xe bán tải phía sau, hai người đàn ông đang giơ súng, chỉ từ trên xuống dưới, giống như là đang cân nhắc bắn bọn họ hay là bắn lốp xe.

Mấy tên quay lại xe, chiếc SUV dẫn đầu lái trước, chiếc xe bán tải phía sau đi sát theo họ. Đối phương lái vào một con đường nhỏ, đường vừa vắng vừa hẹp, chừng mười phút là đến vùng quê hoang vắng. Xe không có dấu hiệu sẽ dừng, trên xe không có GPS, điện thoại di động bị tịch thu, họ không biết đối phương đi hướng nào.

Mười mấy phút họ không nói gì, trời tối, trong xe không bật đèn, không thấy rõ vẻ mặt của nhau. Trong chiếc xe đằng trước có người chui ra khỏi cửa sổ chế giễu họ, tay xoay súng, giống như làm xiếc. Tưởng Tốn hỏi: “Bọn chúng có thể nổ súng không?”

“… Có thể.”

Tưởng Tốn lại hỏi: “Ở đâu mà bọn chúng có nhiều súng như vậy?”

“Lát nữa hỏi bọn chúng thử?”

Tưởng Tốn cười cười.

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên hỏi cô: “Tay còn đau không?”

“Đỡ nhiều rồi.” Tưởng Tốn hỏi, “Lưng anh thì sao?”

“Cũng tạm.”

Một lát sau: “Có kế hoạch gì không?”

Hạ Xuyên nói: “Không có. Em thì sao?”

“Cũng không có.”

Ngoại trừ đàng hoàng ra, họ không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Tưởng Tốn hỏi: “Trong xe có thứ gì có thể đối phó với bọn chúng không?”

“Hai cây gậy gỗ.”

Ngay cả gậy sắt cũng không phải, không cần nghĩ nữa.

Xung quanh càng ngày càng vắng vẻ, không người không xe, ngay cả nhà cũng không thấy, xa xa hình như có bãi cỏ lớn đang đong đưa theo gió. Không phải hướng đi Mộc Khách, họ hoàn toàn xa lạ.

Tưởng Tốn hỏi: “Bản báo cáo đánh giá tác động môi trường vẫn ở trên người ư?”

“Ừm.”

“Từ Kính Tùng sẽ không bỏ qua cho anh.” Tưởng Tốn từ từ nhớ lại đoạn ngắn tối qua, “Bọn chúng nói sẽ đánh anh tàn phế, không để cho anh gây chuyện nữa.” Cho nên đưa bản báo cáo đánh giá tác động môi trường cũng không có tác dụng.

Hạ Xuyên cười: “Con trai không bằng bố, chỉ chút trò này.”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn nói: “Nhưng trò này trực tiếp hiệu quả nhất, không phải sao?”

Hạ Xuyên không trả lời, anh hỏi: “Em thân với Từ Kính Tùng bao nhiêu?”

“Không thân lắm.”

“Em không hề biết hắn là người nào ư?”

Tưởng Tốn suy nghĩ một chút: “Tôi chỉ biết Tôn Hoài Mẫn làm trong công ty của anh ta, anh ta là một phú nhị đại, Đức Thăng… cái tên này không có đặc điểm, tôi không nhớ.” Không phải người trong nghề, đâu nhớ được tên mấy tập đoàn này, cũng không phải là Alibaba, nhân dân cả nước đều biết.

Hạ Xuyên nói: “Lát nữa có tình huống gì thì em chú ý mình thật tốt.”

Tưởng Tốn nhìn về phía anh: “Hửm?”

“Chăm sóc tốt cho mình, đừng để ý đến tôi.”

Tưởng Tốn cười nói: “Yên tâm, tôi chỉ cần ngủ một giấc với anh ta thì sẽ không có chuyện gì cả.”

Hạ Xuyên cắn răng sau, gò má căng lên, muốn mắng người, nhưng vẫn nhịn xuống.

Anh cởi dây an toàn, thả lỏng gân cốt một chút, kềm chế nói: “Bóp vai cho tôi.”

“Mệt rồi ư?”

“Mệt.”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn bóp mấy cái cho anh, cách áo phao lông nên không bóp được gì cả. Cô chui vào trong áo anh, trên bả vai ấy toàn là bắp thịt rắn chắc, bóp rất tốn sức. Tưởng Tốn nói: “Anh cường tráng thật. Từng tập luyện à?”

“Ừm, từng luyện mấy năm.”

“Vậy sao anh không có cơ bụng tám múi?”

“Ai nói không có?”

Tay Tưởng Tốn trượt xuống, sờ bụng anh: “Không có.”

Hạ Xuyên căng cứng một cái, hỏi: “Thích cơ bụng tám múi à?”

“Nhìn người khác.” Tưởng Tốn sờ lưng anh, chỗ đó có vết thương, động tác của cô rất nhẹ, “Chủ yếu nhìn mặt.”

Hạ Xuyên cười, lại nói: “Sờ chỗ nào đó?”

Tưởng Tốn cởi dây an toàn, lại gần, bóp cả hai vai anh, tầm mắt nhân tiện liếc ra sau, mấy tên kia vẫn nhìn chằm chằm, súng ngắn chiếu rõ ràng dưới đèn xe.

“Đừng nhìn.” Hạ Xuyên nói, “Nhìn nhiều em sẽ hoảng sợ.”

“Tôi không hoảng sợ.”

Hạ Xuyên dang tay, nắm cô một cái, tay cô như đắp khối băng, “Thế này mà gọi là không hoảng sợ ư?”

“Nếu tôi hoảng sợ thật thì đã chạy lâu rồi.” Bởi vì đầu óc vẫn còn tỉnh táo, nên không lựa chọn gì cả.

https://thuviensach.vn

Đồng không mông quạnh, họ đi theo ánh trăng. Xe đi không dừng, hơn phân nửa là đi đường đất, tốc độ xe duy trì khoảng 70 yard. Tưởng Tốn tính thời gian, họ đã lái ước chừng gần hai tiếng, đã ra khỏi phạm vi Hà Xương từ lâu.

Lại lái hơn nửa tiếng, phía trước thấp thoáng xuất hiện ánh đèn, nguồn sáng ở chỗ rất cao, không thấy rõ công trình cụ thể. Chờ đến gần dần, Hạ Xuyên nắm tay cô, đầu ngón tay xoa chiếc nhẫn bạc của cô, sờ ra đường nét hai con báo.

Tưởng Tốn cũng cảm giác được, đầu ngón tay chạm cùng anh. Cô lạnh như băng, anh nóng như lửa, Hạ Xuyên mở miệng: “Dựa vào đầu óc của em, không cần ngủ với hắn ta. Đừng dùng lời khích tôi, khích rồi, quay lại làm chết em!”

Tưởng Tốn không nhịn được cười: “Vậy anh đừng chết ở đây, cũng đừng bị đánh tàn phế, làm cũng không làm nổi.”

“Yên tâm, có em đến lúc đó kêu cha gọi mẹ.”

Đến gần, công trình đó dần rõ ràng, hình trụ, xây rất cao, xây bằng đá, chất liệu giống như tường đất của nhà anh A Gia, mái nhà lợp ván gỗ, hai miếng nghiêng xuống tạo thành một hình tam giác, mặt tường hình như trát một lớp bùn vàng, có mấy cái lỗ rất nhỏ, có lẽ là cửa sổ, ánh sáng lộ ra ngoài từ cái lỗ cao nhất.

Là một tháp canh bằng đất.

Hạ Xuyên và Tưởng Tốn nhìn nhau một cái, ai cũng không nghĩ tới, họ sẽ bị dẫn tới đây, xung quanh không có người ở, chỉ có một cái tháp canh cao cao đứng sừng sững bên cạnh một căn nhà đất này.

Anh nói một câu bên tai cô.

https://thuviensach.vn

Xe dừng hết lại, toàn bộ người trong bốn chiếc xe kia đi xuống, vây một vòng quanh họ. Hai người xuống xe, tên đầu trọc phía trước đi tới, đá mạnh Hạ Xuyên một cái, hung ác nói: “Mẹ nó mày cũng có lúc này!”

Hạ Xuyên không bị đá ngã, anh loạng choạng một cái, thu chặt nắm đấm, nhưng không có phản ứng, chỉ cười: “Sao nào, Từ Kính Tùng chào hỏi người khác như vậy à?”

Giọng của người trong căn nhà đất lộ vẻ cười, kêu một tiếng: “Vào đi chứ, ở bên ngoài làm gì?”

Hạ Xuyên và Tưởng Tốn bị đẩy đi về phía trước, tên đầu trọc ra lệnh cho mấy tên bên cạnh: “Đi, lục soát xe!”

Tưởng Tốn quay đầu, nhìn thấy mấy tên mở cửa xe việt dã, phân công lục soát đồ trên xe. Cô thu tầm mắt, đi vào trong nhà đất.

Nền căn nhà đất là khoảng đất vàng, chưa từng sửa chữa, còn có thể nhìn thấy cỏ dại, bốn mặt tường đất, mạng nhện giăng khắp nơi. Đỉnh đầu là một cái bóng đèn LED, phía dưới bày bàn ghế, trên bàn còn có nước trà và hộp thức ăn nhanh. Người chia nhau đứng trong góc nhà, một người quen đang ngồi đó hút thuốc, thấy hai người bọn họ đi vào, liếc Tưởng Tốn một cái, rồi nhìn về phía Hạ Xuyên.

Từ Kính Tùng cười nói: “Thật không ngờ chúng ta còn có duyên phận này. Lần ở núi Minh Hà sao không nhận ra nhỉ, trước đây tôi còn nghe bố tôi nhắc tới anh đấy.”

Hạ Xuyên cười: “Sớm biết mọi người đều quen nhau, thì khi đó nên mời anh uống hai ly.”

Từ Kính Tùng nói: “Nên là tôi mời anh uống chứ. Tôi có nghe nói, hôm đó là anh cứu tôi lên? Vốn định cảm ơn anh, nhưng lỡ mất hai ngày, kết quả quay lại tìm thì nói anh đã đi rồi, tôi còn tiếc nuối nữa. Thế này

https://thuviensach.vn

không hay sao, mọi người có thể gặp nhau hết ở đây rồi!" Đang nói, nhớ ra việc gì đó, cười với người bên cạnh Hạ Xuyên một cái, "À, còn em nữa. Tưởng Tốn, anh làm sao cũng không ngờ tới em sẽ đi cùng anh ta. Không phải nghe nói em đưa gia đình họ Vương kia về Giang Tô sao?"

Tưởng Tốn nói: "Là duyên phận cả, gặp được ở Giang Tô."

Từ Kính Tùng nói: "Anh biết, anh còn đặc biệt tìm người hỏi thăm nhà họ Vương đấy. Em nói có trùng hợp không, lại là một duyên phận nữa, quán cơm của nhà chị họ Vương Tiêu, trước đây lại là của một người quen. Đương nhiên, anh không quen ——" Anh ta hướng về phía Hạ Xuyên, "Anh quen."

"Bình thường thôi, cũng không quen lắm." Hạ Xuyên quét xung quanh một vòng, "Sao không có ghế vậy? Tôi đây lái xe suốt, đứng mệt lắm."

Từ Kính Tùng hướng về phía thuộc hạ: "Mắt mũi để đâu đó, ghế đâu?"

Một người bên cạnh dời mông, mang ghế sang. Từ Kính Tùng nhân tiện ném điếu thuốc, nói: "Nào!"

Hạ Xuyên cầm lên, nói: "Không có lửa."

Từ Kính Tùng cách cái bàn châm thuốc giúp anh.

Ghế hình vuông, Hạ Xuyên ngồi xuống, phả một vòng khói thuốc, cười nói: "Thế này mới thoải mái chứ. Ban nãy đau lưng, anh không biết đấy, tối qua tôi bị người ta đập mấy cái, bây giờ vẫn chưa khỏi."

Từ Kính Tùng nói: "Vậy phải đi bác sĩ khám chứ, tôi giới thiệu một bác sĩ cho anh nhé? Ơ kìa ——" Anh ta vẫy tay với Tưởng Tốn, "Em không ngồi ư? Lại đây nào, chỗ anh có!"

https://thuviensach.vn

Anh ta ngồi ghế dài, cố tình dịch sang bên cạnh chừa ra một chỗ, vỗ vỗ, cười: “Nào, đừng đứng ngẩn ra đó chứ.”

Tưởng Tốn không nhúc nhích: “Cảm ơn, tôi thích đứng. Các anh có chuyện thì nói đi, không cần quan tâm đến tôi.”

Từ Kính Tùng: “Đúng nhỉ, quên mất chuyện chính. Anh Hạ, món đồ đó đâu?”

“Món đồ gì cơ?”

Từ Kính Tùng nói: “Bố tôi từng đề cập với tôi, năm đó có một người tới làm đánh giá tác động môi trường, bản đầu tiên làm sai, bản thứ hai làm khác, người đó làm xong thì biến mất. Ngần ấy năm, chúng tôi cũng tìm qua mấy lần, kết quả không tìm được, ai mà biết anh lại giúp chúng tôi một chuyện lớn như vậy…” Anh ta cười, “Bản báo cáo đánh giá tác động môi trường đó ở đâu?”

“Ồ? Bản báo cáo đánh giá tác động môi trường ư?” Hạ Xuyên nói, “Sao tôi nghe nói, anh bảo chúng tôi tới gặp một người bạn mà?”

“Gặp bạn không vội, lát nữa có thời gian cho các anh ôn lại chuyện cũ. Cho tôi thấy bản báo cáo kia trước xem?”

Hạ Xuyên rít một hơi thuốc: “Không thấy được bạn không yên tâm.”

“Còn trọng tình nghĩa thật.” Từ Kính Tùng cười, dụi thuốc lên bàn, đứng lên đi về phía Tưởng Tốn, “Em cũng rất trọng tình nghĩa, anh nghe nói, tối qua em cứu người dưới súng?”

Vẻ mặt Tưởng Tốn bình thường, cô nói: “Đâu có thần thông vậy, tôi tự cứu mình thôi.”

https://thuviensach.vn

“Tự cứu gì chứ, họ cũng đâu làm gì em.” Từ Kính Tùng đến gần, thấp giọng nói, “Quen em lâu như vậy, mà vẫn không biết em có bản lĩnh đó… cũng không biết em có thể lên giường với người mới quen khoảng mười ngày…”

Anh ta sờ mặt Tưởng Tốn, Tưởng Tốn nghiêng đầu tránh. Từ Kính Tùng cười: “Ở chỗ anh thì đừng giả vờ thanh cao, theo đuổi em một năm mà vẫn còn đang treo anh…” Anh ta nghiêng đầu nhìn Hạ Xuyên, “Sao nào, anh ta phục vụ em trên giường cực kì tốt à?”

Hạ Xuyên rít vài hơi thuốc, búng tàn thuốc một cái, không nhìn bên đó, nghe thấy Tưởng Tốn cười khẽ: “Không tệ.”

“Vậy thử với anh xem, em so sánh một chút.”

Đang nói, người bên ngoài rốt cuộc gõ cửa đi vào, tên đầu trọc mang cái mặt tím bầm, nói: “Ông chủ, trong xe không có.”

Từ Kính Tùng cười, hỏi Hạ Xuyên: “Trong xe không có, vậy có thể ở đâu?”

Hạ Xuyên biết rõ còn hỏi: “Ồ? Vậy ở đâu nhỉ?”

Từ Kính Tùng quan sát anh từ trên xuống dưới một hồi, lại nhìn Tưởng Tốn, cười nói: “Cũng không có chỗ có thể giấu, cởi quần áo ra, đừng để tôi tìm người làm giúp.”

Hạ Xuyên cười một tiếng, ngậm điếu thuốc, cởi áo. Tưởng Tốn liếc về phía anh, Từ Kính Tùng nói: “Em cũng cởi.”

Tưởng Tốn nhìn về phía anh ta, Từ Kính Tùng nhắc lại: “Em cũng cởi.”

https://thuviensach.vn

Bên kia Hạ Xuyên ném áo phao lông xuống đất, nói: “Xem chỗ tôi trước.”

Từ Kính Tùng nói: “Không vội. Nào, cởi áo cho anh xem thử.”

Tưởng Tốn bình tĩnh cởi áo khoác, còn lại chiếc áo len sát người bên trong, eo thon ngực to không giấu nổi. Từ Kính Tùng không thèm nhìn chiếc áo khoác dưới đất. Anh ta sờ eo Tưởng Tốn, bóp một mạch trên người cô, nói: “Hình như là không có… Ở đây thì sao?” Dùng sức xoa ngực cô, “Giấu gì ở đây thế?”

Tưởng Tốn nắm cổ tay anh ta, hung hăng vặn ngược một cái. Một người bên cạnh lập tức đứng ra, cầm súng chỉ, Từ Kính Tùng cười: “Sức lớn thật đấy. Tay làm sao vậy? Sao bị thương cả rồi?”

“Tối qua có một tên cao gầy cởi đồ tôi, tay bị hắn làm bị thương. Đúng rồi, hắn chết chưa?”

Từ Kính Tùng nói: “Chưa chết, nằm không nhúc nhích nổi thôi. Còn có anh Cường đó nữa, đầu quấn gạc, bây giờ anh bảo anh ta đi nghỉ rồi.”

“Đáng tiếc thật.”

Từ Kính Tùng nói: “Em nhìn xem, người đàn ông này không lên tiếng gì cả, em tìm người kiểu gì vậy? Nếu anh ngủ với em ngay trước mặt anh ta, em có tin anh ta cũng không kêu một tiếng không?”

“Anh có bản lĩnh đó hẵng nói.”

Từ Kính Tùng cười, không sờ Tưởng Tốn tiếp nữa. Anh ta đá áo khoác Tưởng Tốn ném dưới đất vài cái, xách lên giũ, không có đồ, lúc này mới chuyển tầm mắt sang người Hạ Xuyên.

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên chống bàn, nheo mắt hút thuốc, cũng không biết có nghe thấy động tĩnh bên kia hay không. Anh chỉ có một chiếc áo len, một cái quần jean, không giấu đồ được. Từ Kính Tùng nói với thuộc hạ: “Mang tới dây.”

Thuộc hạ nhặt áo phao lông lên, đưa tới cho Từ Kính Tùng. Từ Kính Tùng sờ hai cái, phát hiện khác thường.

Anh ta cười một tiếng, lục tới túi bên trong, kéo dây kéo, lấy ra một xấp giấy, là bản báo cáo đánh giá tác động môi trường, một đống thuật ngữ chuyên ngành, tờ cuối cùng có dấu mộc, không biết thật hay giả.

Từ Kính Tùng cúi đầu chụp ảnh, gửi ảnh đi, nói: “Để người khác xem thử là thật hay giả trước đã.”

Tưởng Tốn hỏi: “Bạn tôi đâu?”

Từ Kính Tùng nói: “Sốt ruột rồi ư? Được, có thể cho em đi gặp một chút.” Anh ta nháy mắt ra hiệu với người bên cạnh, “Dẫn cô ấy đi, anh Hạ ngồi thêm một lúc nữa.”

Hạ Xuyên cười: “Tôi cũng không muốn đi. Anh bảo người xem cho thật kĩ đấy, tôi cũng không biết thứ này là thật hay giả đâu.”

Tưởng Tốn bị người dẫn đi tới cửa, khóe mắt nhìn về phía Hạ Xuyên, Hạ Xuyên không hề nhìn cô.

Cô bị dẫn ra ngoài, đi về phía tháp canh bên cạnh nhà đất, xung quanh có khoảng mười người rải rác hoặc đứng hoặc ngồi. Vào tháp canh, phía dưới có một người ngồi, người đó liếc Tưởng Tốn: “Thêm một đứa à?”

“Người tốt trong lòng ông chủ, đứa này cẩn thận đấy!”

“Cái đứa ở trên trước đó mày cũng nói cẩn thận!”

https://thuviensach.vn

“Hai đứa này khác nhau, mày nhìn cái mặt này xem!”

Tưởng Tốn nghe vậy, đầu mày nhíu lại gần như không thể nhận ra.

Đi lên tháp canh phải trèo thang, hai tên đó chống một cái thang tre, Tưởng Tốn đàng hoàng leo lên. Ánh đèn càng ngày càng gần, rất nhanh đã đến đỉnh, một người trói dựa vào tường ở trên đó.

***

Hai tiếng trước.

Trong khách sạn Hà Xương, nhân viên giải thích: “Chúng tôi cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

“Không biết ư? Có người vào phòng của khách các cô mà cô nói không biết?”

“Thưa anh, thực sự xin lỗi, đây là sơ suất của chúng tôi, xin hỏi anh có bị tổn thất tài sản nào không ạ?”

“Điện thoại di động mất rồi, còn có một người nữa!” A Sùng nghiến răng nghiến lợi, “Cô gái kia mất tích rồi!”

***

Trên tháp canh, người phụ nữ bị trói tay sau lưng dựa vào tường vừa mừng vừa sợ, gào khóc: “Chị Tưởng ——”

Trong lòng Tưởng Tốn căm hận mắng một tiếng, đột nhiên, bên ngoài vang “pằng” một tiếng.

Một tên đứng phía sau ngẩn người, Tưởng Tốn nhanh chóng đạp chỗ hiểm của hắn một cái, khuỷu tay thúc mạnh mũi hắn. Tên đó đau đến mức cúi gập người, phía dưới còn có người trèo lên, mắng: “Con đàn bà thối!”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn canh chuẩn thời cơ, đá mạnh vào đầu hắn một cái. Tên đó la lớn, rơi xuống thang.

Bên ngoài hỗn loạn, tiếng kêu la, tiếng mắng chửi người, đèn sáng lên hết.

Mắt Tưởng Tốn đỏ bừng.

Mười mấy phút trước, khoảnh khắc trước khi họ xuống xe, Hạ Xuyên nói bên tai cô: “Tháp canh có đèn, nếu A Sùng bị nhốt trên đó, thì em nhân cơ hội đi lên, chờ khi phía dưới hỗn loạn, em nắm bắt cơ hội, đừng để ý đến tôi, tùy ý lái xe đi.”

Nắm bắt cơ hội thế nào?

“Pằng —— pằng ——” Hai tiếng súng liên tiếp vang lên, đánh thức ban đêm yên tĩnh.

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 58

Tiếng súng khiến người ta sợ hãi.

Tưởng Tốn sững sờ tại chỗ, tim đập nhanh, cả người bất chợt trở nên nặng trĩu, cho đến khi có người gọi cô, cô mới hoàn hồn.

“Chị Tưởng, cẩn thận ——” Vương Tiêu hoảng sợ kêu.

Tưởng Tốn túm lấy một cái túi nilon đựng lương thực, dùng sức đập ra sau một cái, vặn cổ tên vừa trèo lên, hắn kêu một tiếng ngã xuống đất. Tưởng Tốn đánh liên tục cho đến khi đạp hắn ngất đi, cô mới chạy nhanh tới bên Vương Tiêu cởi trói giúp cô ấy.

Vương Tiêu sống sót sau tai nạn, khóc không ngừng, nói cũng nói không rõ ràng, hu hu cả buổi. Tưởng Tốn không nghe vào một chữ, cô lạnh mặt cầm sợi dây thừng kia, đi đến đầu cầu thang.

Tên còn lại đã ngất ở tầng hai, cái thang ngã sấp trên người hắn. Tưởng Tốn phỏng chừng một chút, tầng cao khoảng hơn hai mét, tiếng khóc om sòm, Tưởng Tốn bực mình la ra sau: “Câm miệng!”

Vương Tiêu sững sờ, đôi mắt ngấn lệ ngây ngốc nhìn cô, thoáng cái không kiểm soát được khóc thút thít. Tưởng Tốn nói: “Cô sang đây, kéo tay tôi, thả tôi xuống dưới.”

Vương Tiêu chống người dậy, thử mấy giây, khóc lóc nói: “Em không có sức…”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn nhịn xuống kích động muốn mắng chửi người khác, đi tới kéo cô ấy lên: “Đừng lãng phí thời gian, thả tôi xuống!”

Vương Tiêu lau nước mắt, nghe theo căn dặn của Tưởng Tốn, nằm sấp trên đất. Cánh tay Tưởng Tốn chống đỡ mình, treo ở đầu cầu thang, chân thả trong không trung. Tầng không cao lắm, nhưng nếu cứ nhảy xuống như vậy, không có kĩ năng thì căn bản là không được.

Nhìn khiến người ta kinh sợ, Vương Tiêu cắn răng, nắm cổ tay cô. Tưởng Tốn trì hoãn một lúc mới buông ra, để cả người mình rơi xuống. Vương Tiêu nắm chặt cô, từ cổ tay trở thành tay, từ từ thả cô xuống, trọng lượng khiến cánh tay cô ấy sắp bị kéo đứt. Chờ khi hai cánh tay cô ấy rơi hết xuống không gian tầng hai, Tưởng Tốn mới ra lệnh: “Buông ra!”

Vương Tiêu buông tay, “ầm” một tiếng, Tưởng Tốn rơi xuống đất thành công. Cô không chậm trễ một giây, nhanh chóng chống thang lên, bảo Vương Tiêu trèo xuống thang.

Tầng dưới cùng không ai trông coi, tất cả mọi người đều vây bên ngoài căn nhà đất.

Hai chùm đèn xe chiếu sáng, mọi người chạy tới bên ngoài căn nhà, mười mấy người cầm đủ thứ trên tay, lùi từng bước một ra sau. Vừa rồi ồn ào đến mức sôi sùng sục, bây giờ đã không ai lên tiếng nữa, chỉ còn lại tiếng sột soạt do chân ma sát với đất vàng.

Ở cửa căn nhà đất, Từ Kính Tùng ngửa cổ, bị người khác treo lên, cổ hắn đã đứt một đường, máu tràn ra ngoài, đau rát, một con dao gấp thủ công đang kề cổ anh ta, lưỡi dao dài chín cm, lưỡi dao sắc bén.

Từ Kính Tùng không dám nuốt nước bọt, run giọng uy hiếp: “Anh không dám giết người đâu, thế này vô dụng…”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên đứng sát tường, trầm tĩnh quét nhìn xung quanh: “Nếu tôi bình an vô sự, đương nhiên không dám giết người. Nếu tôi cụt tay gãy chân, thì chỉ có thể xuống một nhát này thôi, dù sao thì tôi cũng không thể chết một mình được.” Anh cụp mắt liếc Từ Kính Tùng, cười khẩy, “Biết ‘một ăn cả, ngã về không’ không?”

Tên đầu trọc đối diện giơ súng, nghe không rõ lời Hạ Xuyên nói, hằn hung ác nói: “Thả anh ấy ra, nếu không thì tao một súng bắn chết mày!”

Hạ Xuyên xuống một nhát, Từ Kính Tùng kinh hoàng nổi giận: “Mẹ nó mày câm miệng đi, thu súng lại, tất cả thu hết lại!”

Hạ Xuyên nói: “Cứ việc nổ súng đi, cho dù cho tôi một phát, thì tôi cũng có sức cắt một nhát.”

Từ Kính Tùng la to: “Thu lại thu lại, có nghe không hả!” La xong, anh ta thương lượng với Hạ Xuyên, “Như vậy được chưa? Tôi thả anh đi, anh thả tôi ra, tôi bảo đảm không làm anh bị thương. Anh cứ mang bản báo cáo đánh giá tác động môi trường kia đi, sau này tôi cũng sẽ không gây phiền phức cho anh nữa.”

Hạ Xuyên cười khẩy: “Câm miệng. Bảo chúng đứng lên đằng trước.”

Từ Kính Tùng la: “Đứng lên đằng trước! Đằng trước!”

Mấy tên rải rác bên cạnh đều sáp lại gần về phía trước, động tác của tất cả liếc qua là thấy ngay, không ai có cách nào nổ súng sau lưng.

Từ Kính Tùng đau đến mức nhắm mắt, yết hầu không nhịn được lăn một vòng, cơn đau ấy càng rõ ràng hơn. Anh ta thậm chí cảm giác được máu trên cổ mình đang nhỏ xuống, nén sợ nhìn xuống, một giọt máu vừa vặn rơi xuống đất vàng, tầm mắt hướng lên, là chiếc áo len mỏng, vải trên cánh tay đã bị máu nhuộm sẫm một mảng.

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên đi từng bước một về phía chỗ xe đậu.

Tưởng Tốn trốn trong tháp canh, nhìn bên kia qua cái lỗ, hô hấp vô thức dừng lại. Vương Tiêu bên cạnh trong nỗi sợ sệt mang theo kinh ngạc vui mừng, nhỏ giọng nói: “Bên kia có xe kìa, chúng ta trốn mau lên!”

Tưởng Tốn không để ý tới cô ấy, bình tĩnh quan sát bốn phía. Vị trí đậu xe cách đám người khá xa, có đèn một chiếc xe sáng choang, chưa tắt động cơ. Sự chú ý của mọi người đều tập trung vào người Hạ Xuyên, cô chỉ cần cẩn thận đi tới, đừng bị người khác chú ý là có thể thuận lợi lên xe. Nhưng bây giờ Hạ Xuyên đang đi về phía chỗ đậu xe, sự chú ý của mấy người đó cũng sẽ theo sang. Cô tùy tiện chạy qua, nói không chừng sẽ bị người của đối phương bắt được, ngược lại uy hiếp Hạ Xuyên.

Tay Tưởng Tốn vịn tường, tường đất lồi lõm, cảm nhận thô ráp, cô vô thức nắm chặt, bụi tường rơi xuống sột soạt, trong lòng nghĩ: Dừng lại, dừng lại, dừng lại.

Như có cảm giác, người bên kia đột nhiên dừng chân, con dao nhỏ nhè nhẹ quẹt cổ Từ Kính Tùng. Từ Kính Tùng sợ tái mặt: “Đừng… đừng mà… Anh Hạ, dao… cẩn thận dao…”

Một đám người lại giơ đồ lên cảnh giác.

Tưởng Tốn nhân cơ hội, ra hiệu với Vương Tiêu một cái. Vương Tiêu gật đầu, đứng sát tường, không đi theo ra ngoài. Tưởng Tốn khom người, rón rén đi ra ngoài, âm thanh bên kia thành công che giấu tiếng động nhỏ cô phát ra.

Rất nhanh, cô đi tới bên cạnh chiếc xe bán tải sáng đèn, cẩn thận mở cửa xe.

Từ Kính Tùng vẫn đang nói: “Tôi xin thề, tôi bảo đảm, tôi sẽ không để họ…”

https://thuviensach.vn

Một tràng tiếng động cơ, tiếng lốp xe ma sát mặt đường, Từ Kính Tùng còn chưa dứt lời, liền kinh ngạc nhìn thấy một chiếc xe xông vào đám người.

Mọi người kêu la, gấp rút nhường đường. Chiếc xe bán tải xông vào, càn quét đảo tay lái, dừng trước mặt Hạ Xuyên, Hạ Xuyên nhanh chóng lên xe. Từ Kính Tùng canh đúng thời cơ, nắm cổ tay anh, la lớn: "Đừng để nó chạy!"

"Pằng" một tiếng súng vang lên, thân xe trúng một viên đạn. Từ Kính Tùng la lớn, bị Hạ Xuyên vặn tay khống chế, nửa người bị kéo bên ngoài xe, xe bán tải không hề chậm trễ xông về phía trước.

Không ai dám nổ súng nữa, mọi người cùng nhau tiến lên cứu Từ Kính Tùng. Xe bán tải xông tới bên ngoài tháp canh, Tưởng Tốn trong xe la một tiếng: "Nhanh lên!"

Vương Tiêu đã chạy ra, nhanh chóng chui vào trong xe, chân còn ở bên ngoài chưa ngồi vững, xe đã lại xông ra ngoài. Cô ấy hét một tiếng, vững vàng ôm lấy ghế, người suýt nữa bị hất bay.

Cửa ghế phụ mở toang, Từ Kính Tùng bị kéo đi, lạc giọng kêu cứu. Phía sau rất nhanh đã có xe đuổi theo, Tưởng Tốn la: "Ném anh ta đi!"

Hạ Xuyên không để ý tới, đè tay Từ Kính Tùng lên sàn xe, hung hăng đâm tay anh ta một nhát.

"A ——" Từ Kính Tùng kêu la, lưỡi dao sắc bén xuyên qua mu bàn tay, đóng lên sàn xe.

Vương Tiêu hoảng sợ kêu một tiếng, nằm sấp trên ghế không nói nên lời. Tưởng Tốn nhìn chằm chằm gương chiếu hậu, không có thời gian để ý người bên cạnh. Cô nhấn ga, chạy bừa trong màn đêm. Gió lạnh thổi vào từ cửa xe mở toang, cô bị gió thổi đến nheo mắt lại.

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên túm tóc Từ Kính Tùng, nâng đầu anh ta lên, giọng nói rất thấp, hung ác nói: “Mẹ nó tao để cho mày sờ à!” Đang nói, bịt chuôi dao, hung hăng đâm vào sàn xe. Từ Kính Tùng lại la lớn một tiếng, thân dao đột nhiên rút ra, Hạ Xuyên đá một cái đá văng anh ta, rốt cuộc đóng sầm cửa xe.

Từ Kính Tùng bị quăng xuống đất, chỉ còn lại nửa cái mạng. Hai chiếc xe phía sau dừng lại, vội vội vàng vàng cứu anh ta, xe còn lại tiếp tục đuổi theo phía trước.

Hạ Xuyên ngã lên ghế, liếc nhìn gương chiếu hậu, khoảng cách xe khá xa, anh nhắm mắt lại, buông dao trên tay.

Máu đầy tay, anh lật lật bàn tay.

Người bên cạnh hỏi: “Có bị thương không?”

Hạ Xuyên không trả lời.

“Có bị thương không!?”

Hạ Xuyên nói: “Không có.”

Người đằng sau khóc hu hu, vịn lưng ghế nhìn kính chắn gió phía sau, muốn nói chuyện nhưng lại không phát ra tiếng. Hạ Xuyên nhìn thấy mặt Vương Tiêu trong gương chiếu hậu, hồi lâu sau, mắng một tiếng: “Mẹ nó chứ!”

Vương Tiêu sợ hãi, khóc sướt mướt: “Làm sao đây, bọn chúng vẫn đang đuổi theo, làm sao bây giờ…”

Tưởng Tốn không rảnh để ý tới cô ấy, nhấn ga, cố gắng hết sức xông về phía trước. Ban nãy chệch hướng, con đường này không phải đường về Hà Xương, cô cũng không biết phía trước là đâu, nhưng cô không thể dừng

https://thuviensach.vn

xe, không thể lùi ra sau, cũng không có chỗ có thể quẹo vào, chỉ có thể đi một mạch về phía trước.

Thân xe lắc lư đến đáng sợ, Vương Tiêu nắm chỗ tay vịn khóc không ngừng. Hạ Xuyên lạnh giọng nói: “Khóc nữa thì xuống xe cho tôi!”

Vương Tiêu chảy nước mắt: “Em sợ… Điện thoại di động! Điện thoại di động! Báo cảnh sát!”

Hạ Xuyên không kiên nhẫn quát một tiếng: “Mẹ nó cô có câm miệng không! Làm phiền nữa thử xem!”

Vương Tiêu thút tha thút thít.

Tưởng Tốn liếc nhìn sang bên cạnh, vừa nhìn liền chú ý được tay anh đầy máu, lệch hướng một cái. Hạ Xuyên chú ý tới, liếc sang phía cô, nói: “Là của Từ Kính Tùng, đừng sợ.”

Tưởng Tốn nhìn chằm chằm phía trước: “Không sợ.” Nói xong, cô thoáng sửng sốt, lại nhìn về phía Hạ Xuyên, anh không mặc áo phao lông, trên người chỉ có một chiếc áo len, màu tay áo rất đậm, đi xuống theo tay áo, là tay anh máu chảy đầm đìa.

Hạ Xuyên nắm tay trái của mình, dường như đang che giấu, nói: “Lo lái xe đi.”

Lúc này Tưởng Tốn mới chú ý tới sắc môi anh trắng bệch: “Cánh tay!”

Hạ Xuyên nói: “Không sao.”

Tưởng Tốn nói: “Cánh tay của anh!”

Hạ Xuyên không kiên nhẫn: “Đã nói không sao mà!”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn la: “Anh lừa ai đó!”

Hạ Xuyên sờ đầu cô, cũng mặc kệ máu đầy tay: “Đã nói không sao mà, mau lái đi!”

Máu đầy tay anh, không sao. Tay trái luôn buông thõng, không sao. Anh sờ đầu cô, vẫn nói không sao.

Mắt Tưởng Tốn hơi ướt, cổ họng khô khốc, con đường phía trước hoang vu, lần đầu tiên, cô không nắm được tay lái.

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 60

Chờ rốt cuộc bỏ rơi được xe phía sau thì đã là hơn mười phút sau, Tưởng Tốn lại tiếp tục xông ngang mấy phút, chắc chắn phía sau không có xe đuổi theo nữa, cô mới dừng chiếc xe bán tải, cởi dây an toàn, lập tức lục tìm đồ trong xe.

Nơi này không biết là chỗ nào, xung quanh là núi rừng, không thấy bất kì ánh đèn nào, trong đêm đông ngay cả tiếng chim hót cũng không nghe thấy, đèn xe chiếu sáng một cách lẻ loi, trông vắng vẻ lại hiu quạnh.

Hạ Xuyên cố sức hít thở một hồi, hỏi: “Tìm gì thế?”

Tưởng Tốn nói: “Xem thử có điện thoại di động không.”

“Có sao?” Vương Tiêu kích động, “Em cũng tìm thử.”

Lục khắp chiếc xe bán tải, căn bản không có điện thoại di động, trong ngăn kéo chỉ có vài đồng tiền xu và mấy tờ tiền giấy mệnh giá nhỏ, còn có thuốc lá và bật lửa, mấy cái đĩa, phía sau xe bán tải còn tìm được một con dao phay, trừ cái đó ra thì không có gì cả. Tưởng Tốn bóp vỏ xe, dùng sức quá mạnh, cánh tay run lên. Vương Tiêu trong xe la: “Chị Tưởng, tìm được đồ chưa?”

Tưởng Tốn hít sâu mấy cái, hồi phục cảm xúc một chút, quay lại trong xe lần nữa, nói với Hạ Xuyên: “Không tìm được gì cả, làm sao đây?”

Hạ Xuyên nhìn cô một hồi, mới nói: “Em không có kế hoạch nào?”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn lắc đầu.

Trước đó bị cưỡng ép dẫn tới đây, cô tuy sợ hãi nhưng cũng không rối tung lên, mặc áo choàng tắm bị uy hiếp, cô cũng sẽ bình tĩnh tự cứu mình, bây giờ là lần đầu tiên cô luống cuống. Hạ Xuyên không nói gì, hồi lâu mới nói: "Tiếp tục lái về phía trước, dù thế nào thì cũng có thể tìm được đường thôi."

Tưởng Tốn gật đầu, khởi động xe lần nữa, tìm được hướng, lái thẳng về phía đông, bởi vì Hà Xương ở phía đông. Lái một hồi, Tưởng Tốn hỏi: "Có cần buộc cánh tay anh không?"

Giọng Hạ Xuyên hơi khẽ: "Buộc ư?"

"Cầm máu không phải đều phải buộc nút sao?"

Hạ Xuyên cười: "Học theo phim truyền hình à?"

"…Ừm."

Hạ Xuyên không có tinh thần nói chuyện, Tưởng Tốn nói: "Anh đừng ngủ, nói chuyện phiếm với tôi đi."

"Sao?"

"Nói chuyện với tôi một lúc, đừng để tôi ngủ gật."

Hạ Xuyên nuốt cổ họng một cái, nhắm mắt thở một hơi, mới nói: "Đừng xem phim truyền hình vớ vẩn…" Anh mở ngăn kéo, lấy thuốc lá trong đó ra, rút một điếu, đặt dưới mũi ngửi, nhưng không châm.

Tưởng Tốn hỏi: "Sao không hút?"

"Cai thuốc…" Hạ Xuyên nói, "Nhịn trước."

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên ngậm thuốc, nếm mùi vị của đầu thuốc cũng hay. Anh nhìn Tưởng Tốn, thấy vẻ mặt cô trầm tĩnh, nhưng tay cầm tay lái lại căng cứng, trên đầu ngón tay có máu rỉ ra. Sáng hôm nay cô mới thoa thuốc, vết thương trên móng tay căn bản là chưa khép miệng. Hạ Xuyên suy nghĩ một chút, lên tinh thần hỏi người phía sau: "Sao cô bị bắt tới đây?"

Vương Tiêu ngẩn người, nước mắt trên mặt đã kết mảng, bím tóc rối tung, trán có khối máu sưng rõ ràng. Cô ấy hoàn hồn, trả lời một cách chán ngắt: "Em ngủ trong phòng của A Sùng, không ngờ có người xông vào. A Sùng đi vắng, anh ấy không mang điện thoại di động theo, bọn chúng không tìm được anh ấy nên đánh ngất em, chờ đến khi em tỉnh lại thì đã ở chỗ đó rồi."

Ngay cả bác sĩ Trương cũng không gọi, gọi thẳng A Sùng, Hạ Xuyên lại hỏi: "Gặp Từ Kính Tùng rồi?"

"Gặp rồi…" Vương Tiêu lại muốn khóc, nhịn xuống nói, "Suýt nữa thì anh ta… Anh ta nói làm xong chuyện chính sẽ tới tìm em tính sổ, anh ta vậy mà còn tìm người tới Giang Tô tìm em. May mà anh chị chạy tới, nếu không thì em đã… em đã…"

Hạ Xuyên ngắt lời cô ấy: "A Sùng gọi cô tới ư?"

Vương Tiêu lắc đầu: "Em muốn gặp anh ấy nên tự chạy tới… Hôm nay là anh ấy cố tình trốn ra ngoài, nếu không thì bọn chúng cũng sẽ không bắt em…"

Hiểu rõ rồi, Hạ Xuyên cũng lười hỏi tiếp. Anh dựa vào ghế nghỉ ngơi, máu trên mu bàn tay thoạt nhìn đã khô lại, không biết bao nhiêu là máu của anh, bao nhiêu là máu của Từ Kính Tùng, trong xe không có khăn giấy, anh cũng không có cách nào lau đi một chút.

Người bên cạnh mở miệng: "Là bị trúng đạn sao?"

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên thoáng khựng lại: “Chắc vậy.”

“Có thể tự móc ra không?”

Hạ Xuyên nói: “Không biết… Em biết ư?”

“Không biết.”

Không ai biết cả, người phía sau cũng không phải là A Sùng, chỉ biết khóc sướt mướt, càng không cần trông chờ. Tưởng Tốn cắn răng, tiếp tục lái về phía trước, kim đồng hồ càng ngày càng gần E, chờ đến khi còn thiếu một chút, Tưởng Tốn đột nhiên tăng mã lực.

Hạ Xuyên ngồi thẳng hơn một chút, nhìn về phía ngôi làng nhỏ có ánh đèn ở xa xa.

***

Mặt trời chưa mọc, sắc trời dần sáng, bầu trời màu xanh xám đi ra từng chút một.

Hai chiếc xe cảnh sát đậu bên cạnh tháp canh. Tám, chín tên côn đồ ôm đầu ngồi xổm dưới đất, bên cạnh còn có ba chiếc xe của bọn chúng, một trong số đó là chiếc xe việt dã của nhóm Hạ Xuyên. Bên ngoài căn nhà đất có hai vỏ đạn, trong nhà có dấu vết đánh nhau rõ ràng, bàn ghế đều bị đẩy ngã, bụi tường cũng rơi đầy dưới đất.

Cảnh sát cầm hai cái điện thoại di động, nói: “Đây là hai cái điện thoại của bạn anh, tịch thu từ trên người bọn chúng. Còn khoảng mười tên đang lẩn trốn, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức truy bắt.”

A Sùng cầm hai cái áo khoác, một chiếc áo phao lông màu xanh sapphire, một chiếc áo màu hồng. Anh ta siết chặt, hồi lâu mới nói: “Tìm

https://thuviensach.vn

bạn tôi nữa thử xem, họ nhất định không sao, nhất định ở đâu đó gần đây thôi!”

Cảnh sát vỗ vỗ vai anh ta: “Yên tâm, chúng tôi đã điều động nhân viên rồi.”

***

Tảng sáng ngôi làng thức sớm, đã có dân làng lục tục ra ngoài làm việc. Tưởng Tốn tìm người hỏi bệnh viện gần đó, dân làng chỉ một gia đình, là thầy lang xem bệnh cho người trong làng.

Tưởng Tốn quay lại xe, nói: “Bệnh viện gần nhất ở trong trấn, lái xe phải mất hai tiếng.”

Hạ Xuyên hỏi: “Không mượn điện thoại ư?”

“Người đó không có điện thoại, lát nữa hỏi bác sĩ thử xem.”

Tưởng Tốn đi theo hướng dân làng chỉ, rất nhanh đã nhìn thấy một ngôi nhà có sân, trên bức tường ngoài sân còn treo một tấm bảng quét sơn đỏ viết “Bệnh viện”.

Tưởng Tốn gọi: “Bác sĩ Lý có ở đây không ạ?”

Bên trong lập tức có động tĩnh, giọng một người già nói: “Ai đó?”

“Có người bị thương, làm phiền ông khám giúp!”

“Tới đây tới đây!”

Mấy người chờ bên ngoài, rất nhanh, một ông cụ hơn sáu mươi tuổi ra mở cửa, đảo mắt, thấy tay Hạ Xuyên đầy máu, “ôi chao” một tiếng: “Mau vào đi, mau vào đi!”

https://thuviensach.vn

Bác sĩ Lý dẫn họ vào, thuần thục cắt tay áo Hạ Xuyên.

Áo len dính vào da, không thể cởi được, cắt không đều sẽ đau. Tay áo cắt ra, bác sĩ Lý kiểm tra vết thương một chút, quan sát đối phương: "Vết thương này sao mà có thế?"

Tưởng Tốn nói: "Dọc đường gặp phải côn đồ. Chỗ ông có điện thoại không? Chúng tôi muốn báo cảnh sát."

Bác sĩ Lý nghe bọn họ muốn báo cảnh sát nên yên tâm, thấy Tưởng Tốn gọi 110, vừa chuẩn bị dụng cụ, vừa nói với Hạ Xuyên: "Anh mất máu hơi nhiều, tôi giúp anh móc đạn ra trước, anh phải mau chóng tới bệnh viện đấy. Bệnh viện hơi xa."

Hạ Xuyên hỏi: "Trong làng có xe ra ngoài không?"

Bác sĩ Lý nói: "Trong làng không có xe, ngồi xe phải đi hơn hai tiếng, mỗi ngày có hai chuyến xe đi vào trấn. Không phải xe các anh đậu bên ngoài sao?"

Tưởng Tốn cúp điện thoại, nói: "Xe hết xăng rồi."

Bác sĩ Lý nói: "Ái chà, vậy phiền phức rồi, chỉ có thể chờ cảnh sát tới thôi."

Bác sĩ Lý bắt đầu móc đạn cho Hạ Xuyên. Điều kiện thô sơ, giảm đau không có hiệu quả, Hạ Xuyên kiên cường cắn răng, trời lạnh ngắt đổ mồ hôi đầy đầu. Vương Tiêu căn bản không dám nhìn, đã sớm trốn sang một bên. Tưởng Tốn luôn nhìn chằm chằm bác sĩ Lý móc cái lỗ đầm đìa máu đó, chờ móc càng ngày càng sâu, khi máu thịt be bét thành một mảng, cô nghiêng đầu một cái.

Hạ Xuyên cuối cùng khẽ rên một tiếng.

https://thuviensach.vn

Bác sĩ Lý lấy đạn thành công, khử trùng băng vết thương cho anh, khen anh: “Chàng trai, chịu đựng giỏi đấy, trông như thường xuyên thấy máu vậy, sao không sợ chút nào thế? Ồ ——” Ông ấy nhìn vết sẹo trên đỉnh đầu Hạ Xuyên, “Còn thực sự thường xuyên thấy máu nhỉ.”

Hạ Xuyên cười: “Máu không thường thấy, nhưng có chạy qua nhà xác mấy lần.”

Tưởng Tốn quay đầu nhìn về phía Hạ Xuyên.

Bác sĩ Lý nói: “Kể chuyện ma à, nhà xác ư?”

Hạ Xuyên cười không nói.

Bác sĩ Lý tìm tấm chăn cho anh, rồi đi xử lý vết thương cho Vương Tiêu. Trán Vương Tiêu bị đánh chảy máu, nhưng cũng chịu đựng được, lúc bôi thuốc thì kêu hai tiếng, cô ấy vừa mừng vừa sợ cả ngày, sau khi bôi thuốc xong thì không chịu nổi, trực tiếp ngất xỉu. Bác sĩ Lý điềm tĩnh gọi Tưởng Tốn khiêng cô ấy lên giường, lại kêu một tiếng: “Bà nó ơi, dậy làm bữa sáng đi. Làm nhiều một chút, có bệnh nhân!” La xong rồi hỏi, “Mấy cô cậu chưa ăn gì phải không? Trong nhà không có gì ngon tiếp đãi, tùy tiện ăn chút gì đó nhé. Tôi đi ra sân sắc thêm ít thuốc, cô chăm sóc cho bệnh nhân, có chuyện gì thì gọi tôi.”

Tưởng Tốn nói cảm ơn, dời ghế sang ngồi bên cạnh Hạ Xuyên.

Hạ Xuyên gọi bác sĩ Lý lại: “Xem tay cô ấy thử.”

“Tay thế nào cơ?” Bác sĩ Lý dừng chân.

Tưởng Tốn thả lỏng nắm tay nắm lại: “Không sao cả.”

Hạ Xuyên nhìn cô: “Mở ra.”

“Không cần khám đâu.”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên ra hiệu với bác sĩ Lý một cái: “Làm phiền ông khám thử một chút.”

Bác sĩ Lý chờ Tưởng Tốn cho ông ấy xem tay, Tưởng Tốn hết cách, đành phải mở tay ra. Móng tay gãy lìa, rướm máu, vết thương không bình thường, mức độ kinh ngạc của bác sĩ Lý còn hơn nhìn thấy vết thương đạn bắn của Hạ Xuyên. Ông ấy nhìn Tưởng Tốn liên tục mấy lần, mới vội vội vàng vàng xử lý vết thương giúp cô.

Xử lý xong, dặn đi dặn lại không thể bị thương nữa, ông ấy mới vội vàng ra ngoài sắc thuốc cho Hạ Xuyên.

Hạ Xuyên nằm trên “Giường phẫu thuật”, giường làm bằng trúc, phía dưới lót một tấm chăn bông. Trong phòng không có lò sưởi, anh để trần một cánh tay, vết thương đã băng lại, nhưng vết máu vẫn chưa rửa sạch, còn có thể thấy vết máu từ cánh tay thẳng đến bàn tay.

Tưởng Tốn dịch chăn cho anh, giọng Hạ Xuyên khô khàn: “Em đi nghỉ đi, không cần chăm sóc tôi.”

“Tôi không mệt.” Tưởng Tốn nói, “Ở đây đều là người Hán nhỉ.”

“Ừm, giọng vẫn không giống lắm.”

Tưởng Tốn gật đầu.

Hạ Xuyên hỏi: “Tay có đau không?”

“Đau, anh thì sao?”

Hạ Xuyên cười, nói: “Cũng tạm.”

Tưởng Tốn nói: “Giả vờ.”

Hạ Xuyên nói: “Thực sự không đau lắm.”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn nói: “Nếu súng bắn vỡ đầu anh thì không đau nữa.”

“Không đâu, tôi tính cả rồi.”

Tưởng Tốn cười khẩy: “Cái này cũng có thể tính à?”

“Bọn chúng không dám bắn.”

“Đúng vậy, bọn chúng không dám bắn.” Tưởng Tốn nói, “Nếu tôi không chạy ra, một mình anh cũng có thể trốn.”

Hạ Xuyên thoáng khựng lại: “Tôi biết em có bản lĩnh.”

“Bản lĩnh gì?”

“Bản lĩnh trốn ra ngoài.”

“Không có bản lĩnh.” Tưởng Tốn nhớ lại trước đó, nói, “Nếu anh đi thêm mấy bước về chỗ đậu xe, thì tôi không có cách nào lên xe, tôi không có bản lĩnh.”

“Đi mấy bước gì?”

Tưởng Tốn nói: “Anh bắt giữ Từ Kính Tùng đi về phía chiếc xe, tôi không dám ra, sợ thu hút sự chú ý của bọn chúng, bị bọn chúng bắt lại.”

“Tôi biết em ra rồi.”

“Hửm?”

Hạ Xuyên nói: “Tôi biết em sẽ ra.” Cho nên anh dừng bước, rồi đâm dao vào cổ Từ Kính Tùng một chút.

Tưởng Tốn hỏi: “Làm sao anh biết?”

Hạ Xuyên nói: “Đoán.”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn câm nín, một lát sau lại hỏi: “Dao ở đâu anh có?”

Hạ Xuyên nói: “Buổi sáng lấy ở nhà trọ kia.”

Tưởng Tốn suy nghĩ một chút: “Lúc ra ngoài là anh tìm lễ tân đi lấy dao?”

“Ừm. Còn mượn ít thứ.”

Tưởng Tốn không hỏi anh mượn gì, cúi đầu trầm mặc một hồi, nói: “Nếu tôi mặc kệ anh, lái xe đi thật thì sao?”

“Không sao.”

Tưởng Tốn không nói nữa, sờ móng tay, không biết đang nghĩ gì. Hạ Xuyên hỏi: “Có lạnh không?”

“Có một chút.”

“Lên giường đi.”

Tưởng Tốn lắc đầu: “Tôi đi ra ngoài một chút trước.”

Cô đứng dậy chạy ra ngoài, Hạ Xuyên không kịp gọi cô.

Bác sĩ Lý sắc thuốc trong sân, thấy một cơn gió thổi qua, lớn tiếng hỏi: “Làm sao vậy?”

Tưởng Tốn không đáp. Cô xông vào trong xe, khom lưng lục tìm trên ghế lái, tìm hết dưới đất tìm trên ghế, không tìm được, cô lại chạy sang ghế phụ, vẫn không có. Cô lại chui vào ghế sau, sàn ghế sau toàn là mấy vỏ trái cây rác rưởi, vẫn không có.

Tưởng Tốn suy nghĩ một chút, lại chạy tới con đường lúc đến, tìm một vòng chỗ hỏi thăm dân làng lúc nãy, không tìm được gì cả.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn ngây ngẩn một hồi, đi vòng trở lại, trong lòng hụt hẫng từng hồi không sao giải thích được, quay lại cửa nhà bác sĩ Lý, cô nhìn chiếc xe bán tải, vào tìm lần nữa.

Tìm mãi hai mươi phút, rốt cuộc cô nhìn thấy một món đồ sáng lấp lánh trong một góc không bắt mắt gần phanh tay, cô lập tức nhặt lên.

Tưởng Tốn quay trở vào nhà. Thuốc vẫn chưa sắc xong, nhưng mùi đã bay vào, trong nhà bếp bên ngoài còn có một bà cụ đã có tuổi la: “Ông nó ơi, tôi hấp sáu cái bánh bao có đủ không?”

“Đủ rồi đủ rồi!”

Tưởng Tốn ngồi lên ghế. Hạ Xuyên luôn thức, đã dựa tường ngồi dậy. Anh không nói câu nào, cúi đầu nhìn tay Tưởng Tốn, sau đó xoa đầu cô.

Máu bị anh bôi lên trên đầu cô đã khô, dính vào tóc, lộn xộn, bẩn thỉu. Tưởng Tốn sờ lại anh một cái, tóc anh vẫn nhọn, hai ngày nay không dài.

Chiếc nhẫn bạc mất mà lại tìm được, giống như chùm sáng, lấp lánh trong lòng bàn tay cô.

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 60

Bác gái Lý làm bữa sáng xong, gọi họ tới ăn. Tưởng Tốn nghỉ ngơi đủ, đi gọi Vương Tiêu dậy. Vương Tiêu vẫn chưa tỉnh táo từ trong cơn ác mộng, sợ hãi: "Cứu tôi với —— cứu tôi với ——"

Tưởng Tốn nói: "Đóng phim truyền hình à?"

Vương Tiêu ngẩn người nhìn Tưởng Tốn một hồi, nước mắt lại vô thức chảy ra, có lẽ cảm thấy mất mặt, nên ra sức lau sạch. Tưởng Tốn giả vờ như không nhìn thấy: "Dậy ăn chút gì đi."

Vương Tiêu xuống giường: "Sao em lại ngủ vậy?"

"Cô bị ngất."

"Em bị ngất ư?" Cô ấy không có ấn tượng gì cả.

Tưởng Tốn nói: "Yên tâm, bác Lý nói không sao."

Vương Tiêu "ồ" một tiếng, lại hỏi: "Khi nào cảnh sát đến được thế?"

"Không rõ nữa. Chờ thêm một lát đi."

Hai người đi đến phòng khách, trên bàn đã bày một bàn đồ ăn sáng nóng hôi hổi. Hạ Xuyên đang uống thuốc, bác sĩ Lý nói: "Thì ra trên lưng cậu cũng có vết thương, sao không nói sớm chứ. Vết thương này cũng là vết thương mới phải không?"

https://thuviensach.vn

Chiếc áo len của Hạ Xuyên không thể nào mặc nữa, thay một chiếc áo khoác bác sĩ Lý đưa cho, áo khác thì chê nhỏ, chỉ có chiếc áo này mặc được, sau khi mặc có hơi chẳng ra gì cả. Hạ Xuyên uống thuốc xong, trả lời: "Vết thương trên lưng không sao, mấy ngày nữa là khỏi thôi."

Bác sĩ Lý nói: "Thanh niên như các cậu ấy, không coi thân thể như của mình, lưng cậu đã vậy rồi mà còn nói không sao. Cô bé kia ngón tay đã thối rữa thành như thế, vậy mà còn không cho khám." Ông ấy lắc đầu, "Không hiểu nổi thanh niên các cậu đang nghĩ gì nữa."

Bác gái Lý vừa vặn thấy hai cô gái đi vào, nhìn tay bọn họ, kinh ngạc: "Ôi chao, đầu ngón tay bị thương cả rồi!"

Bác sĩ Lý nói: "Khỏi phải nói!"

"Vết thương nhỏ thôi ạ." Tưởng Tốn cười đi đến trước bàn, liếc nhìn đồ ăn sáng trên bàn, nói, "Đều là bác làm ạ? Làm phiền bác rồi!"

Bác gái Lý cười nói: "Chỉ mấy món, làm nhiều chút thôi, các cháu mau ngồi xuống ăn đi!"

Tưởng Tốn trực tiếp ngồi xuống. Vương Tiêu còn hơi ngại, nói tiếng cảm ơn, ngồi sát bên Tưởng Tốn, nhìn thấy Tưởng Tốn lấy bánh bao, cô ấy mới lấy theo.

Hạ Xuyên quét nhìn ngón tay cô, nói: "Dùng đũa đi."

"Ừm." Tưởng Tốn đổi sang đũa, tránh ăn nước thuốc vào miệng.

Bác gái Lý đã nghe nói chuyện của họ, thổn thức nói: "Còn có luật pháp nữa không thế, vậy mà có súng!"

Bác sĩ Lý không sợ khi thấy chuyện lạ: "Nhà lão Ngưu cũng có súng đấy."

https://thuviensach.vn

“Đó là súng săn, hơn nữa chuyện bao nhiêu năm trước rồi, bây giờ đâu còn súng nữa!” Bác gái Lý gắp rau khô cho Tưởng Tốn, “Ăn nhiều một chút, không đủ thì bác nấu nữa. Chàng trai cũng vậy nhé, ăn nhiều một chút đừng khách sáo. Ông nó đừng ăn bánh bao, để lại cho khách đi!”

Tưởng Tốn cười: “Cháu đủ rồi ạ, thực sự không phải khách sáo đâu.”

“Ăn có mấy miếng như vậy mà đã đủ rồi, thảo nào gầy đến thế, con nhà bác béo hơn cháu nhiều!”

Tưởng Tốn hỏi: “Con bác không có nhà ạ?”

“Không có nhà, nó là giáo viên, dạy ở trong trấn.”

“Đã đi học lại rồi ư?”

“Còn mấy ngày là đi học lại, giáo viên yêu cầu quay lại trước.”

Bác sĩ Lý nói xen vào: “Con nhà chúng tôi là sinh viên đại học, mấy năm trước tốt nghiệp không chịu ở lại thành phố lớn, nhất định muốn về nhà dạy.”

Tưởng Tốn chọn lời dễ nghe: “Con nhà bác rất giỏi đấy, bây giờ thanh niên có suy nghĩ này còn có thể làm được không nhiều đâu.”

Bác sĩ Lý cười nói: “Không kiếm được bao nhiêu tiền, nhưng như vậy cũng coi như đền ơn xã hội, chúng tôi đành phải thuận theo nó thôi!”

Ăn sáng xong, người của đồn cảnh sát vẫn chưa đến. Lò sưởi trong nhà hỏng, bác gái Lý dời một chậu rửa mặt nhóm lửa cho họ sưởi ấm, trong nhà không khí lưu thông không tốt, Tưởng Tốn ho mấy tiếng.

Hạ Xuyên nhắm mắt nằm một hồi, nghe thấy cô ho, mở mắt nhìn sang, hỏi: “Có muốn phơi nắng không?”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn nhìn ra bên ngoài, đã gần trưa, mặt trời treo cao, không có gió, là thời tiết đẹp để phơi nắng.

Tưởng Tốn hỏi: “Anh ngủ thêm một lúc nữa không?”

Hạ Xuyên xuống giường, nói: “Đi nào.”

Bác sĩ Lý đang khám bệnh cho người khác, bác gái phụ ông ấy. Trong sân không có ai, chỉ có hai con gà mái chạy tới chạy lui. Bên cái bếp lò sắc thuốc có một băng ghế nhỏ, Hạ Xuyên kéo sang, bảo Tưởng Tốn ngồi dưới ánh mặt trời, anh ngồi trước bậc cửa, vừa vặn cũng có thể phơi nắng.

Hạ Xuyên nhặt hai viên đá bên chân, ném về phía gà mái, không trúng, gà mái kêu “quác quác” trốn xa.

Tưởng Tốn nói: “Nhàm chán à?”

“Cũng tạm.”

“Mấy giờ rồi?”

Hạ Xuyên nhìn mặt trời: “Chưa tới mười hai giờ.”

Từng quầng ánh mặt trời, nhìn đến mức hoa cả mắt. Tưởng Tốn nheo mắt nhìn một lúc, thu tầm mắt, đôi mắt toàn là chấm đen nhỏ. Cô hỏi: “Anh đâm tay Từ Kính Tùng một nhát, đến lúc đó nói thế nào?”

“Có cần phải nói cái này không?” Hạ Xuyên nói, “Chờ bắt được hắn hẵng nói.”

Tưởng Tốn suy nghĩ một chút: “Lòng bàn tay thủng một lỗ, thịt có thể mọc ra không?”

“Lo lắng cho hắn ư?”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn liếc mắt: “Tôi có bệnh à?”

Hạ Xuyên cười: “Con dao đó đâu?”

Tưởng Tốn móc trong túi quần jean ra, đưa cho anh: “Này.”

Hạ Xuyên không nhận: “Để chỗ em.”

Tưởng Tốn mở dao ra, lưỡi dao đã mở, vết máu chưa khô, còn có mùi tanh. Con dao 9cm, một nhát đâm thủng lòng bàn tay Từ Kính Tùng, dùng sức cần phải hung ác thế nào? Cô đâm vào bãi cỏ một nhát, đầu dao chưa cắm vào bùn mấy phân.

Tưởng Tốn nói: “Cho tôi con dao này nhé.”

Hạ Xuyên dứt khoát: “Ừm.”

Tưởng Tốn cất dao: “Lưng của anh thế nào?”

“Không có cảm giác gì cả.” Hạ Xuyên nói, “Giúp tôi xem thử xem.”

Tưởng Tốn bảo anh xoay người, Hạ Xuyên theo lời cô, xoay sang, đưa lưng về phía cô, lại thấy hai con gà mái chạy lung tung kia. Tưởng Tốn kéo áo xuống, nhìn từ cổ áo xuống, không thấy được toàn bộ, nhưng vết bầm tím màu xanh đen rất rõ ràng.

Hạ Xuyên hỏi: “Thế nào?”

Tưởng Tốn nói đúng sự thật: “Có cả bốn màu.”

“Bốn màu nào?”

“Màu xanh lá, màu tím, màu đen, màu đỏ.”

Hạ Xuyên cười: “Thành hộp màu nước à?”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn suy nghĩ một chút: “Không khác lắm.”

Đầu ngón tay cô đụng phải cổ anh, lạnh ngắt không có chút hơi ấm. Hạ Xuyên xoay lại, hỏi cô: “Còn lạnh ư?”

“Đương nhiên lạnh.” Tưởng Tốn nói, “Sắp chảy nước mũi rồi.”

Hạ Xuyên lại cười, nói: “Sang đây.”

“Hửm?”

Hạ Xuyên vỗ vỗ chân: “Đến chỗ này.”

Tưởng Tốn cười nói: “Sưởi ấm bằng cơ thể người à?”

“Ừ.”

Tưởng Tốn đứng lên, vô cùng tự nhiên ngồi trên chân Hạ Xuyên. Cô ngồi nghiêng, nửa dựa vào ngực anh, đôi chân biếng nhác duỗi dài đặt dưới đất, mũi giày còn lắc qua lắc lại.

Cô ôm eo anh, Hạ Xuyên lại đẩy cô ra, Tưởng Tốn khó hiểu nhìn anh một cái.

Hạ Xuyên mở áo khoác, phanh rộng, bọc cô vào trong. Cô gầy, anh cường tráng, bọc vừa vặn trong đó. Nhiệt độ cơ thể anh truyền sang cho cô không có bất kì trở ngại nào.

Hạ Xuyên hỏi: “Còn lạnh không?”

Tưởng Tốn đặt bàn tay lạnh ngắt lên ngực anh, nói: “Ấm lắm.” Dừng một chút, “Nếu người khác đi ra nhìn thấy thì sẽ nghĩ thế nào?”

“Em cũng để ý suy nghĩ của người khác à?”

https://thuviensach.vn

“Để ý chứ.” Tưởng Tốn nói như chuyện đương nhiên, “Người sống mà, sao có thể không để ý suy nghĩ của người khác? Mấy người nói không để ý đều là giả, dối trá.”

“Em từng dối trá sao?”

“Ừm.” Tưởng Tốn vẫn là chuyện đương nhiên, “Làm người nếu không có một chút dối trá, vậy còn là người sao?”

Hạ Xuyên cười, nhấc áo khoác lên, che nửa mặt Tưởng Tốn: “Cứ che thế này đi, người khác cũng không nhìn thấy mặt em.”

“Vậy rất tốt.” Tưởng Tốn vô cùng thoải mái dựa vào ngực anh, khẽ nói, “Anh ấm thật đấy.”

Hạ Xuyên thấp giọng: “Lạnh thì nói với tôi, tôi nóng.”

Tưởng Tốn nhớ tới hôm tuyết rơi trên núi Minh Hà, anh mặc áo choàng ngủ, ngồi xổm dưới đất nói với cô anh nóng, hai chữ tương tự, cô đã quên khi đó mình nghĩ như thế nào, bây giờ, cô lại rất rõ ràng, sau này cũng sẽ không quên.

Tưởng Tốn trả lời: “Ừm.”

Trong sân có người ra vào, tới khám bệnh, khám bệnh xong, không nhịn được nhìn đi nhìn lại hai người ôm nhau bên bậc cửa. Một dân làng đi cà nhắc vào nhà, không nhịn được nói với bác sĩ Lý: “Bên ngoài là hai cái người gì vậy, ban ngày ban mặt ôm ôm ấp ấp, người đàn ông hình như còn không mặc áo nữa, ra cái thể thống gì chứ!”

Bác sĩ Lý nhìn ra ngoài cửa sổ, cười nói: “Nói nhỏ một chút, đừng ảnh hưởng đến họ!”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn ngủ một giấc trong lòng Hạ Xuyên. Cô cả đêm không ngủ, lần này ngủ rất say, bị tiếng hỗn tạp đánh thức, nhức đầu dữ dội.

Bên tai có người nhẹ giọng hỏi: “Thức rồi à?”

“Thức rồi ư? Cô ấy thức rồi, bây giờ chúng ta có thể đi được rồi chứ?”

Tưởng Tốn ngái ngủ ngồi dậy, vừa nghiêng đầu, liền thấy hai khuôn mặt khuất sáng treo trên không trung.

“Tưởng Tốn, mau dậy đi, đừng ngủ nữa!” A Sùng hưng phấn la.

Tưởng Tốn lập tức tỉnh táo, người không có sức lực gì, cô không nhúc nhích: “Sao anh ở đây?”

“Tới tìm hai người đó, cảnh sát vẫn đang chờ bên ngoài kìa, suýt chút nữa là cho rằng hai người không về được rồi!”

“Cái miệng mắm muối.”

Mắt A Sùng đỏ au: “May mà hai người liên lạc với đồn cảnh sát.”

Vương Tiêu đứng bên cạnh A Sùng, nói: “Lần này may mà có chị Tưởng và anh Hạ, nếu không thì em chết chắc rồi. Đều tại anh, em bị anh liên lụy đấy, rốt cuộc là chuyện gì vậy, bọn chúng muốn bắt em làm gì!”

A Sùng qua loa lấy lệ: “Trách anh trách anh!”

Hạ Xuyên sờ tóc Tưởng Tốn: “Tỉnh rồi thì dậy nào, về Hà Xương phải mất mấy tiếng đấy.”

Tưởng Tốn gật đầu, định đứng dậy, nhưng chân mềm oặt không có sức. Hạ Xuyên dứt khoát bế cô lên, áo khoác lơi ra, lộ một lồng ngực cường tráng, A Sùng nhìn đến mức đăm đăm.

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên liếc anh ta: “Có áo dư không?”

A Sùng hoàn hồn: “Tôi có mang áo khoác của hai người đến, ở trong xe cảnh sát đó!”

Hạ Xuyên lấy tiền với A Sùng, trả tiền thuốc, bác sĩ Lý liên tục căn dặn hai người bọn họ phải đi bác sĩ khám, Hạ Xuyên và Tưởng Tốn đều đồng ý, lúc này mới lên xe cảnh sát.

Bên ngoài có hai chiếc xe cảnh sát, người của một chiếc xử lý chiếc xe bán tải kia, mấy người Hạ Xuyên đi trước cùng một chiếc xe cảnh sát khác. Trên đường cảnh sát lấy lời khai, Hạ Xuyên khai báo hết chuyện của hai ngày nay, liên quan đến vụ phanh chiếc xe của Tưởng Tốn xảy ra sự cố lần trước, chuyện đã rõ ràng.

A Sùng nói: “Từ Kính Tùng chạy rồi, có điều không cần lo lắng, lần này chứng cứ xác thực, nhất định có thể bắt hắn lại.”

Hạ Xuyên nói: “Có thể tìm thử bệnh viện ở gần đây.”

“Tìm bệnh viện ư?”

“Hắn cũng bị thương, nhất định sẽ đi bác sĩ khám.”

Cảnh sát lập tức thông báo ra ngoài.

Khi trời sắp tối mới về đến Hà Xương, xe cảnh sát đưa họ đi bệnh viện trước, rồi cho họ làm biên bản ghi lời khai cặn kẽ. Lúc ghi lại tình huống hai đêm này, cảnh sát liên tục quan sát Hạ Xuyên và Tưởng Tốn: “Hai người không bình thường đâu, một người có thể đánh, một cô gái cũng có thể mạnh mẽ như vậy, nếu không nói thì tôi còn tưởng là đóng phim đấy.”

Hạ Xuyên cười: “Vậy tôi chính là vai chính rồi?”

Cảnh sát nói: “Cô ấy còn là nữ chính, hai người rất xứng đôi.”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn cười, khều đầu ngón tay thoa thuốc nước nát bét. Khi cảnh sát nói họ rất xứng đôi, Hạ Xuyên sờ gáy cô một cái.

Làm biên bản gần xong, A Sùng chăm sóc Vương Tiêu xong, vội vội vàng vàng hỏi Hạ Xuyên: “Bản báo cáo đánh giá tác động môi trường đó vẫn bị Từ Kính Tùng lấy đi ư? Đúng là không nghĩ tới mà, sớm biết Từ Kính Tùng là con trai của Từ Đức, thì lúc đó hai người nên để hắn chết trên núi đi, còn cứu hắn làm gì!”

Hạ Xuyên nói: “Bây giờ cậu đi chém hắn cũng còn kịp đấy!”

“Tôi nói thật với cậu, chúng ta bận hai tuần nay, vì tìm một Vương Vân Sơn mà chịu bao nhiêu cay đắng, kết quả bản báo cáo đánh giá tác động môi trường còn bị cướp đi, thật không đáng mà!”

“Vẫn còn.”

“Đúng là không đáng mà!” A Sùng càng nghĩ càng nén giận, không nghe rõ hai chữ kia của Hạ Xuyên.

Tưởng Tốn nghe rõ: “Anh đoạt lại rồi ư?”

Hạ Xuyên nói: “Bản đưa cho Từ Kính Tùng xem là bản copy, bản chính tôi đã gửi chuyển phát nhanh rồi.”

“Chuyển phát nhanh ư?” A Sùng kinh ngạc.

Hạ Xuyên vốn không yên tâm chuyển phát nhanh, muốn mang theo bên mình, nhưng trải qua chuyện tối hôm đó, anh không có cách nào bảo đảm về lần này, cho nên sáng hôm qua lúc trả phòng, anh đã tìm lễ tân.

Tưởng Tốn nói: “Sao tôi không thấy anh gửi chuyển phát nhanh?”

Hạ Xuyên nói: “Em vẫn chưa xuống lầu. Thuận Phong đúng lúc đưa chuyển phát nhanh, nên tôi nhân tiện gửi luôn.”

https://thuviensach.vn

“Từ Kính Tùng không nhìn ra là bản copy à?”

“Xử lý trên máy vi tính một chút, có dấu mộc. Nếu hắn nhìn kỹ thì có thể nhìn ra là giả.”

A Sùng hỏi: “Cậu gửi ở đâu? Công ty ư?”

Hạ Xuyên nói: “Nhà cậu.”

“Nhà tôi á?”

Đồ chưa mất là tốt, tất cả đều đáng, Tưởng Tốn nghĩ.

A Sùng không thể chờ đợi được muốn về, hôm nay không kịp, vết thương của Hạ Xuyên cũng phải săn sóc thêm một ngày là tốt nhất.

Tìm khách sạn lần nữa, hai “bệnh nhân” cần chăm sóc, A Sùng chỉ có thể bận rộn một mình, bên đồn cảnh sát một đống câu hỏi, xe việt dã thuê bị hư hỏng, cửa hàng cho thuê xe kêu anh ta đền tiền, Vương Tiêu theo ra theo vào, không rời anh ta nửa bước.

Hạ Xuyên và Tưởng Tốn vào phòng, ngủ một giấc đến khi trời sáng, buffet sáng không kịp ăn nên họ tự gọi bữa sáng, còn chưa nói được hai câu, A Sùng đã gõ cửa đi vào, cười nói: “Vừa ăn sao?”

Hạ Xuyên và Tưởng Tốn im lặng liếc anh ta một cái.

A Sùng nói: “Lát nữa tôi sẽ đi đặt vé máy bay.”

“Ừm.” Hạ Xuyên phết bơ lên lát bánh mì, đưa cho Tưởng Tốn.

A Sùng nói: “Tôi đặt bốn vé, ba vé một chỗ hả?”

Tưởng Tốn cắn một miếng bánh mì, không nhai.

Hạ Xuyên nhìn cô một cái: “Em nói thử xem?”

https://thuviensach.vn

A Sùng không đi chung với bọn họ nên tự mình nói: “Nếu không có ý kiến thì tôi sẽ đặt đấy? Vương Tiêu nói rồi, cô ấy đi theo chơi vài ngày, hai tuần nữa cô ấy sẽ đến đơn vị báo danh.”

Tay Hạ Xuyên dừng lại: “Vương Tiêu?”

“Ừ, Vương Tiêu đó!”

Hạ Xuyên lạnh giọng: “Tôi còn chưa tính sổ với cậu, cậu còn muốn dẫn cô gái đó về à?”

A Sùng chột dạ: “Tự cô ấy đòi tới mà, tôi cũng đâu có cách.”

Hạ Xuyên ném bánh mì trong tay về phía anh ta: “Cút!”

“Chỉ cho phép châu quan phóng hỏa à!” A Sùng né tránh, la, “Tưởng Tốn, cô muốn ngày mai chuyến bay mấy giờ? Tôi cũng đặt giúp cô.”

Hạ Xuyên nhìn về phía cô.

Tưởng Tốn nuốt một miếng bánh mì, lại cắn một miếng, lát sau hỏi: “Các anh mấy giờ?”

A Sùng trả lời: “Một giờ trưa.”

“Ờ.” Tưởng Tốn nói, “Vậy giống vậy đi, tôi đi nhờ xe.”

A Sùng chạy ra ngoài, Hạ Xuyên và Tưởng Tốn ăn tiếp đồ ăn sáng còn lại. Ăn xong, không có chuyện gì làm, Hạ Xuyên hỏi: “Ra ngoài dạo một chút không?”

“Đi đâu?”

“Hạc Hồ?”

Tưởng Tốn gật đầu.

https://thuviensach.vn

Lúc trước họ chưa đến Hà Xương bao giờ, mấy ngày trước đến đây, căn bản không thể đi dạo, hôm nay vừa vặn có thời gian. Hạc Hồ cách khách sạn cũng không xa lắm, kêu một chiếc taxi, mười lăm phút là tới.

Tuy là mùa đông, nhưng ban ngày ánh mặt trời rất mạnh. Kì nghỉ Tết đã kết thúc, khách du lịch xung quanh Hạc Hồ ít dần.

Hạ Xuyên mua hai chai nước trong cửa hàng nhỏ, ông chủ cửa hàng hỏi: “Hai người là khách du lịch sao?”

Hạ Xuyên nói: “Phải, nơi này có gì hay không?”

Ông chủ cửa hàng nói: “Hạc Hồ đó, Hạc Hồ nổi tiếng nhất. Hôm nay trời đẹp, hai người có thể đi du thuyền, hoặc thuê chiếc xe đạp, có thể đạp xe cả ngày!”

Hạ Xuyên liếc nhìn hàng xe đạp bên ngoài cửa hàng, hỏi Tưởng Tốn: “Đạp xe thế nào?”

“Được đó.” Tưởng Tốn hỏi ông chủ cửa hàng, “Thuê xe bao nhiêu tiền?”

Ông chủ cửa hàng nói: “Mười đồng một tiếng.”

Hạ Xuyên trả tiền thế chân, ông chủ cửa hàng đẩy xe đạp ra cho họ: “Cho hai người một chiếc màu xanh, một chiếc màu hồng, hợp với áo hai người lắm đó!”

Màu xanh nhạt hơn màu áo Hạ Xuyên, màu hồng gần giống của Tưởng Tốn, nam nữ tư thế đạp xe khác nhau, nam sải chân ra sau, nữ bước về trước. Hạ Xuyên sải chân ra sau ngồi lên, một chân chống đất chờ Tưởng Tốn, liếc sang, vừa vặn nhìn thấy Tưởng Tốn cũng sải chân ra sau, ngồi lên, hất cằm với anh: “Đi!”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên cười, đạp bàn đạp xuất phát, Tưởng Tốn sát bên cạnh anh.

Mặt hồ sóng gợn lăn tăn, dưới ánh mặt trời như rải đầy kim cương, gió chầm chậm nhè nhẹ, thổi rất dễ chịu.

Đối với Hạ Xuyên mà nói, kích thước xe đạp nhỏ, anh đạp thấy là lạ. Tưởng Tốn hỏi: “Trước đây anh biết đạp xe đạp không?”

“Lúc đi học có đạp.” Hạ Xuyên nói, “Cấp hai đạp mỗi ngày. Còn em?”

Tưởng Tốn nói: “Tôi cũng vậy, cấp hai đạp xe.”

“Tôi từng mất bốn chiếc, sau đó không đạp nữa.”

“Tôi dùng dây xích khóa xe, không ai trộm cả.”

“Dây xích ư?”

Tưởng Tốn miêu tả: “Chính là loại xích sắt rất to, rất nặng, còn có thể gỉ sắt ấy.” Cô nghe được một tiếng rắc, nói: “Anh nhẹ một chút, đừng đạp hỏng xe đấy.”

“Tôi không đạp mạnh.” Hạ Xuyên vẫn đạp nhẹ lại.

Đi qua một chỗ, rào chắn bên cạnh bị hư hại.

Vẫn chưa sửa xong.

Tưởng Tốn dừng xe, nhìn Hạc Hồ trước mắt, mấy con chim hải âu nhỏ bay qua mặt hồ, lông màu trắng, cánh to to, bình thản lướt qua, bay về phía chân trời. Mùa đông sắp qua đi, chúng nó sẽ rời khỏi.

Tưởng Tốn hỏi: “Anh còn nhớ chúng ta đến Hà Xương ngày mấy không?”

https://thuviensach.vn

“Ngày 20.” Buổi tối đầu tiên đến Hà Xương, phanh xe mất khống chế, anh bảo cô nhảy khỏi xe, cô không chịu, la lớn với anh “Tôi là tay đua”, anh nhớ kĩ.

Tưởng Tốn nói: “Ngày 20 đến, ngày 22 đi Mộc Khách.”

Sát Nhĩ Ngõa của cô đã mất, cũng không biết mua mấy trăm đồng. Cô gặp được A Nhã, biết cô ấy lấy một người Hồng Kông, sinh một cậu con trai, sống rất hạnh phúc, nhưng còn nhớ người trước đây. Ở nhà anh A Gia, lần đầu tiên cô ăn thịt tảng, cũng lần đầu tiên thấy người khác làm chén sơn, mang về một túi củ cải tròn lớn.

Cô làm tình với anh bên vách núi, rên rỉ mất khống chế như dã thú.

Cô đi theo đoàn thồ hàng, thì ra đoàn thồ hàng không phải cưỡi ngựa, mà là la.

Cô gặp được Trác Văn, Trác Văn khác hoàn toàn chín năm trước.

Cô còn biết chín năm trước, sau tai nạn xe còn xảy ra chuyện gì.

Bây giờ lại trở lại Hà Xương, dường như đã trải qua một cuộc sống rất dài, thì ra mới mấy ngày mà thôi.

Lại “rắc” một tiếng, dây xích rơi xuống, Tưởng Tốn nói: “Bảo anh nhẹ một chút rồi mà.”

Hạ Xuyên khóa xe sang bên cạnh, bảo cô xuống, ngồi lên chiếc màu hồng phấn nhỏ của cô. Tưởng Tốn ngồi phía sau, nắm áo anh.

Anh lăn bánh dễ dàng, tựa như người phía sau căn bản không có trọng lượng, nhưng đôi tay kia dần dần vươn tới, để lên eo anh, chứng minh phía sau có người.

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay trên eo, người phía sau nói: “Hạ Xuyên…”

“Hửm?”

“Đừng đạp hỏng chiếc xe này đấy.”

“Hỏng thì đền.”

“Xe của tôi anh vẫn chưa đền đâu.”

“Về đưa cho em.”

“Khi nào đưa?”

Hạ Xuyên nói: “Nhớ số điện thoại, về gọi điện thoại liên lạc.”

Tưởng Tốn cười: “Ờ.”

Một lát sau, Hạ Xuyên hỏi: “Từng ngồi yên sau xe đạp người khác sao?”

“Từng ngồi rồi.”

“Mẹ em ư?”

“Ừm.”

Hạ Xuyên cười: “Biết ngay mà.”

“Anh đạp tốt hơn mẹ tôi.”

“… Đừng so sánh tôi với mẹ em.”

Tưởng Tốn nói: “Ờ.”

https://thuviensach.vn

Trả xe, đền tiền, hai người về khách sạn. Trời vẫn chưa tối, rèm cửa chưa kéo, Hạ Xuyên ghì Tưởng Tốn ở sau cửa, kéo quần jean của cô xuống.

Tưởng Tốn nắm cánh tay anh: “Cánh tay anh…”

Hạ Xuyên nói: “Cánh tay tàn phế rồi, phía dưới chưa tàn phế!”

Anh thử mấy cái, chờ Tưởng Tốn có cảm giác, anh cởi hết quần cô, nâng một chân cô lên, trực tiếp tiến vào.

Một chân Tưởng Tốn giẫm lên mu bàn chân anh, cánh tay treo trên cổ anh, hít vào một hơi. Hạ Xuyên không chờ cô, lập tức tấn công. Tường Tốn khẽ kêu một tiếng, theo anh đụng vào cánh cửa. Cô đứng không vững, dựng thẳng mũi chân, gần như rời mặt đất. Ngoài cửa có người nói một tiếng: “Ơ, có tiếng gì vậy?”

Một tiếng kêu của Tưởng Tốn kẹt trong cổ họng. Hạ Xuyên dùng sức đâm vào một cái, cô há miệng, lưng dính chặt cánh cửa lạnh băng.

Bên ngoài nói: “Hình như là cửa?”

“Đi thôi đi thôi, đói muốn chết rồi, mau ăn cơm thôi!”

Người bên ngoài đi, Tưởng Tốn mới tìm lại hô hấp lần nữa. Hạ Xuyên hôn môi cô, không nói tiếng nào bế Tưởng Tốn đến bên giường, ném cô lên.

Hai người vẫn mặc áo, anh cởi của mình trước. Tưởng Tốn muốn tự ra tay, Hạ Xuyên nói: “Để tôi.”

“Tự tôi làm.”

Hạ Xuyên đánh bật tay cô, mắt lạnh nhìn cô: “Để tôi!”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn nằm yên, hô hấp vẫn phập phồng không ổn định. Hạ Xuyên cởi áo khoác của cô ném xuống đất, rồi cởi áo len của cô, chỉ để lại áo ngực màu đen của cô.

Mái tóc dài của cô xõa trên ra trải giường màu trắng, làn da cũng trắng như tuyết, bầu ngực lên xuống. Hạ Xuyên nằm sấp trên người cô, nhìn cô không chớp mắt.

Tưởng Tốn dùng mũi chân móc chân anh, tay sờ cánh tay trái của anh: "Phải thay gạc rồi."

Hạ Xuyên vuốt tóc cô, cúi đầu hôn cô một cái: "Lát nữa em thay giúp tôi."

"Ừm."

Hạ Xuyên bóp cô qua lớp áo ngực: "Ban nãy có phải làm em đau không?"

"Vẫn ổn." Tưởng Tốn thở hơi gấp, "Chỉ đứng không vững thôi."

Hạ Xuyên cười, hôn ngực cô một cái, ngậm lấy cô. Tưởng Tốn nhẹ nhàng sờ đầu anh, rên rỉ nhỏ vụn. Hạ Xuyên ngước mắt quan sát nét mặt của cô, cô cũng đang nhìn anh, mồm miệng khô khốc, khẽ nuốt yết hầu. Hạ Xuyên hôn cô, cô rất nhanh đón nhận.

Lần này động tác của anh chậm rãi, để lại cho cô đủ thời gian thích ứng, nhịn một hồi, anh nắm mông cô, cũng không khống chế nổi nữa. Tưởng Tốn túm nhăn ra trải giường, gân trên ngón tay đều căng lên. Hạ Xuyên rút tay cô ra, khẽ thở hổn hển nói: "Đừng nắm."

Tưởng Tốn không có chỗ dùng sức, ngón tay cào lung tung. Hạ Xuyên đan ngón tay với cô, giữ hai tay cô trên đỉnh đầu. Tưởng Tốn không cách nào dùng sức, chỉ có thể cảm nhận anh rõ ràng hơn.

https://thuviensach.vn

Một giọt mồ hôi rơi xuống, vừa vặn rơi vào khóe miệng Tưởng Tốn. Cô khe khẽ kêu rên, đầu lưỡi liếm nó. Hạ Xuyên dừng động tác, căng cứng gò má, đẩy cô đến mép giường. Tưởng Tốn "a" một tiếng, tay quơ lung tung, đánh rơi điện thoại riêng trên tủ đầu giường. Cô nắm lấy dây điện thoại màu đen, nửa người buông thõng xuống, tóc xõa trên thảm.

Hạ Xuyên ép đến gần cô, nói: "Buông tay ra!"

Tưởng Tốn khó nhịn lắc đầu, càng nắm càng chặt, nửa người lắc lư theo giường, khàn giọng kêu: "Hạ Xuyên…"

Hạ Xuyên nắm tóc cô, nâng đầu cô lên, vừa hôn cô vừa ra sức, một lát sau buông cô ra. Tưởng Tốn lại vô lực rơi xuống đất, cô nhìn thấy tua rèm cửa sổ rời khỏi mặt đất, một con chim bay qua bầu trời xanh nằm ngang giống như bơi ngửa, chóng mặt hoa mắt.

Tầm nhìn ngược toàn bộ.

Hạ Xuyên hỏi cô: "Ngày mai về làm gì?"

Tưởng Tốn tìm lại hô hấp, một lúc sau mới trả lời: "Cho thuê tiệm, rồi đến khách sạn."

"Tiệm tạp hóa Kiếm Tiền?"

"Ừm…"

"Nhà em ở đâu? Chỗ ở ấy."

"Lầu trên của tiệm, lầu hai."

"Ở trên người có thể ở?"

"Có thể."

https://thuviensach.vn

“Mấy phòng ngủ mấy phòng khách?”

Dùng sức một cái, Tưởng Tốn khẽ kêu một tiếng: “Hai phòng, không có phòng khách…”

“Sau này làm hướng dẫn dã ngoại trên núi cả đời ư?”

“Phải…”

Lại dùng sức một cái, Tưởng Tốn khẽ rên: “Anh đền xe cho tôi trước.”

“Nếu tôi không đền thì sao?”

“Tìm anh đòi nợ.”

Tưởng Tốn không nhìn thấy Hạ Xuyên, tầm mắt của cô chỉ có cửa sổ kính sát sàn. Tầng 17 của khách sạn, tầm nhìn rộng, gần bên không có công trình nào, chỉ có mây trắng bay qua. Ngực cô bị người ta ngậm lấy, Tưởng Tốn nhắm mắt lại.

Hạ Xuyên nhìn chằm chằm nắm tay nắm hờ của cô, lại nhìn gò má đã hết sưng của cô: “Có trách tôi không?”

“Trách anh cái gì?”

“Liên lụy em.” Anh xoa ngực trái của cô.

Tưởng Tốn nhắm mắt một lúc: “Không trách.”

Chuyện này không nói rõ được, nên trách ai đây? Mọi thứ chính là một vòng tròn, chín năm trước là điểm bắt đầu, bọn họ chia làm hai đầu, gặp nhau, vòng tròn khép lại.

Cô không tin Phật, nhưng tin thần linh.

Hạ Xuyên nắm chân cô, dựng đứng cô lên.

https://thuviensach.vn

Đầu Tưởng Tốn ngửa xuống đất, tay nắm lấy mép giường: “Hạ Xuyên…”

Hạ Xuyên vùi giữa hai chân cô. Tưởng Tốn mất khống chế, đầu ngửa xuống đất, không nắm được gì cả. Chân cô đá lưng anh, lại khoác lên cổ anh, giác quan của cô vô cùng rõ ràng, trời đất quay cuồng như tầm mắt của cô vậy.

Hạ Xuyên kéo cô vào trong giường một chút, hung hăng tiến vào, Tưởng Tốn thất bại thảm hại.

Sắc trời tối dần, không bật đèn, hai bóng mờ lưu trên cửa sổ kính sát sàn.

Hạ Xuyên đè chiếc nhẫn bạc trên tay cô, cúi đầu cắn tai cô, thở dốc: “Thích chiếc nhẫn này không?”

Tưởng Tốn thở hổn hển: “Thích…”

“Con báo thì sao?”

“Thích…”

“Tôi không đền xe em được không?”

“… Không được.”

“Em tới đòi nợ.”

Tưởng Tốn khẽ rên, trở tay nắm lấy cánh tay anh, nắm phải vết thương của anh, cô buông ra ngay, khó chịu gọi tên anh.

Cô được anh dẫn theo đâm vào kính, dưới người là cao ốc 17 tầng, đèn đường sáng rực, dòng xe không ngừng. Tưởng Tốn dính sát cửa sổ, hai tay cào ra một loạt dấu tay trên cửa sổ.

https://thuviensach.vn

Mồ hôi hòa lẫn, không phân biệt rõ là của anh hay của cô.

Tưởng Tốn ngã bên cửa sổ sát sàn, tua rèm cửa sổ lướt qua ngực cô, mồ hôi chảy xuống theo xương quai xanh. Hạ Xuyên nằm sấp bên cạnh cô, một lát sau, nâng người nhìn cô, hai mắt cô nhắm nghiền, vẫn chưa sống lại.

Hạ Xuyên lau mồ hôi trên trán cô, hôn cổ cô. Tưởng Tốn khàn giọng: "Nhà anh ở đâu?"

Hạ Xuyên khựng lại: "Ninh Bình."

"Chưa đi bao giờ… Sao đòi nợ?"

Hạ Xuyên chống người dậy, kéo điện thoại riêng rơi xuống đất sang, nhấn số phòng A Sùng: "Đổi vé máy bay, bốn vé về."

Cúp điện thoại, Hạ Xuyên nằm sấp trên người Tưởng Tốn: "Một giờ trưa mai?"

Tưởng Tốn mở mắt, đen như mực, ánh đèn ngoài cửa sổ chiếu vào phòng, khuôn mặt trước mắt nửa sáng nửa tối, khóe mắt là bóng dòng xe ngang qua.

Cô khe khẽ "ừm" một tiếng.

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 61

Dưới đất lạnh, không bao lâu, mồ hôi trên người hai người đã khô. Tưởng Tốn không ngồi dậy nổi, cả người uể oải, chỉ muốn ngủ luôn. Cô trở mình, kề sát vào cửa sổ. Hạ Xuyên ôm cô từ phía sau, đôi chân hai người đều cong, chặt chẽ không thể tách rời.

Hình như đã ngủ một giấc, khi Tưởng Tốn thức dậy lần nữa, dòng xe dưới lầu ít đi, cô khẽ nói: “Hạ Xuyên?”

“Hửm?”

Giọng nói tỉnh táo, Tưởng Tốn hỏi: “Anh không ngủ ư?”

“Ngủ rồi, vừa thức dậy.” Hạ Xuyên nhẹ nhàng sờ cô, “Có đói bụng không, kêu chút gì ăn nhé?”

“Ừm… Tắm cái đã, thay gạc cho anh trước.”

“Được.”

Hạ Xuyên đứng lên bật đèn, căn phòng sáng lên trong nháy mắt, ánh sáng thậm chí hơi chói mắt. Anh quay đầu, thấy Tưởng Tốn nằm tại chỗ, kéo rèm cửa sổ lại, sức không đủ, khó khăn lắm có thể che cô một chút.

Tưởng Tốn ngồi dậy, khuỷu tay chống đất, đầu ngón chân móc lấy rèm cửa sổ đối diện, móc được rồi, kéo căng mũi chân, chân vừa nhấc lên cao, rèm cửa sổ sang đây.

https://thuviensach.vn

Chân vừa thẳng vừa trắng, dẻo dai. Hạ Xuyên ngồi xổm xuống, vỗ mông cô một phát. Tưởng Tốn nhìn anh, chân buông rèm cửa sổ ra, khoác lên vai anh, ngón chân quẹt vành tai anh, vừa vặn đụng vào khuyên tai dạng hạt kia.

Hạ Xuyên đỡ chân cô, nghiêng đầu hôn lòng bàn chân cô một cái, nói: "Em kéo rèm như vậy, không phải cho người khác nhìn đùi à?"

Tưởng Tốn nghiêng đầu, lười nhác hỏi: "Ai nhìn chứ?"

Có ý riêng, Hạ Xuyên cười: "Gọi gì ăn trước đã, em muốn ăn gì?"

Tưởng Tốn suy nghĩ một chút: "Canh cà chua trứng."

Cổ họng cô khô, muốn húp ít nước canh như lần trước. Hạ Xuyên gọi bốn món ăn một canh, nhân tiện gọi cho cô một chén chè xoài bưởi bột báng, lúc này mới dẫn cô đi tắm.

Một người hai tay không thể dính nước, một người cánh tay không thể dính nước. Hạ Xuyên không coi trọng, rất nhanh giúp cô tắm, rồi tiếp theo tùy tiện xối một cái.

Trở lại trên giường, Tưởng Tốn thay gạc giúp anh. Vết thương đáng sợ, người bình thường cả đời cũng sẽ không thêm cái lỗ này trên người, thay một nửa, Tưởng Tốn thuận miệng hỏi: "Anh nói với bác Lý nhà xác gì đó, là có ý gì?"

Hạ Xuyên chỉnh tin tức xem, trả lời: "Trước đây từng tham quan nhà xác, không có gì đâu."

Tưởng Tốn liếc anh: "Tham quan nhà xác? Anh đây là sở thích đặc biệt hay là thực hành xã hội vậy?"

Hạ Xuyên cười một tiếng: "Đào tạo nhập môn."

https://thuviensach.vn

“Là ý gì?”

“Con người không phải sớm muộn gì cũng phải chết sao?”

Tưởng Tốn dừng một lúc: “Anh nhìn xa thật đấy…”

Hạ Xuyên vỗ tay cô: “Được rồi, ngày mai bảo A Sùng tới làm.”

“Không tin kĩ thuật của tôi ư?”

Hạ Xuyên nhếch môi: “Kĩ thuật nào cơ?”

Tưởng Tốn cười: “Kĩ thuật của anh cũng không tồi.”

Hạ Xuyên cười nắm tay cô, phân tâm xem tin tức một lúc, không bao lâu cơm tối đưa tới, hai người đến bàn đọc sách ăn cơm. Tưởng Tốn ăn hơn nửa chén canh trứng cà chua, còn lại chè xoài bưởi bột báng được cô bưng lên giường. Hạ Xuyên rửa mặt quay lại, ăn chực một miếng. Tưởng Tốn ăn một nửa thì ăn không nổi, đưa hết phần còn lại cho anh.

Ngủ một giấc thật say, nhiều ngày như vậy, tối nay ngủ sớm nhất, cũng ngủ yên ổn nhất.

Hôm sau, chuyến bay một giờ trưa, bốn người đến sân bay sớm hơn nửa tiếng. Tưởng Tốn hai tay trống trơn, không cần ký gửi hành lý, đổi thẻ lên máy bay xong, cô gọi một cú điện thoại cho Thạch Lâm.

Thạch Lâm nghe xong, hỏi cô: “Cho thuê tiệm, cháu lấy bao nhiêu?”

Tưởng Tốn nói: “Vị trí đó không kiếm được tiền, tiền thuê ba mươi ngàn một năm đi. Nếu không cần lầu trên thì lấy hai mươi lăm ngàn, trong tiệm vẫn còn hàng.”

Thạch Lâm nói: “Chú giúp cháu cho thuê không thành vấn đề, nhưng thế nào thì cháu cũng phải nói cho chú biết đã xảy ra chuyện gì chứ. Cháu

https://thuviensach.vn

đi một cái hơn nửa tháng, chú đã về núi Minh Hà rồi mà cháu vẫn chưa về.”

Tưởng Tốn nhìn về phía cửa kiểm tra an ninh, ba người kia vừa xếp lên trên, Hạ Xuyên đứng chót nhất, đút tay trong túi nhìn cô. Tưởng Tốn nói với đầu bên kia điện thoại: “Cháu gặp được một người.”

***

Vương Tiêu tự trả tiền vé máy bay, suy nghĩ đến tình hình của cô ấy, A Sùng đã mua vé hạng thương gia cho mọi người.

Vương Tiêu cách lối đi nhìn lén cả buổi, rụt đầu lại, nhỏ giọng hỏi A Sùng: “Hai người họ tốt hơn từ lúc nào vậy?”

A Sùng cười nói: “Ai mà biết, lén la lén lút.”

Vương Tiêu nói: “Đây mới mấy ngày mà, bọn họ đã ngủ chung một phòng rồi.”

“Bọn họ không phải loại người đó!”

“Em không phải có ý đó.” Vương Tiêu vội vàng giải thích, “Em chỉ thấy lạ thôi… Ai da, dù sao thì em cũng không phải có ý đó, em biết họ không phải là loại người đó.”

A Sùng nói: “Hiểu rồi hiểu rồi, đừng kích động.”

Vương Tiêu nói: “Ai kích động đâu. À, đúng rồi, hôm qua anh rõ ràng đã đặt bốn vé đi Ninh Bình, tại sao Hạ Xuyên còn bảo anh đổi vé máy bay thế?”

A Sùng nhìn sang bên kia, cười hì hì: “Cậu ta ngốc đó!”

https://thuviensach.vn

Máy bay bay ổn định, gặp phải luồng không khí nhỏ một lần, trong khoang hạng thương gia vô cùng yên lặng, thỉnh thoảng có người thì thầm nói chuyện riêng mấy câu. Hạ Xuyên thấy Tưởng Tốn luôn nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài mây trắng dày đặc, ánh mặt trời đưa tay là có thể chạm tới, anh hỏi: “Nghĩ gì thế?”

“Không có gì.” Tưởng Tốn nói khẽ, “Chỉ là đột nhiên nghĩ đến, luôn ở trên đường.”

Bắt đầu từ hôm rời khỏi núi Minh Hà, bọn họ luôn ở trên đường, đi thẳng về phía tây, tưởng là hành trình đi về mười ngày bằng phẳng, ai ngờ vừa đi là hơn nửa tháng, bây giờ vẫn ở trên đường, mà ngày về, cô đã không xác định nữa.

***

Giữa đường chuyển máy bay một lần, chờ thực sự xuống máy bay là đã tám giờ tối. Có một chàng trai trẻ chờ bên ngoài đón máy bay, thoạt nhìn khoảng hai mươi, dáng người không cao, mặt mũi đầy đặn, da đen, vừa thấy họ, anh ta lập tức vẫy tay: “Bên này bên này!”

A Sùng nói với Hạ Xuyên: “Sao Vũ Lập lại đen nữa rồi!”

Chàng trai tên Vũ Lập lộ một hàm răng trắng: “Anh Xuyên! Anh Sùng!”

Hạ Xuyên hỏi: “Chờ bao lâu rồi?”

Vũ Lập nói: “Không lâu lắm, chỉ chờ mười phút thôi, hành lý để em!”

Bốn người, không có bao nhiêu hành lý, một mình Vũ Lập đẩy xe. Anh ta nhìn hai cô gái lạ, A Sùng giới thiệu: “Cô ấy tên Vương Tiêu, tới du lịch. Cô ấy tên Tưởng Tốn!”

https://thuviensach.vn

Vũ Lập cười ngây ngô: “Chào hai chị, em tên là Vũ Lập.”

Vũ Lập biết sẽ có thêm hai người phụ nữ đến, nên đặc biệt lái một chiếc xe van loại nhỏ. Anh ta cất hành lý xong, quay lại trên xe hỏi: “Anh Xuyên, về nhà trước hay đi Ninh Bình trước?”

Hạ Xuyên nói: “Về nhà.”

Anh nghiêng đầu hỏi Tưởng Tốn: “Có từng ở qua nhà nông dân chưa?”

“Nhà nông dân?”

Hạ Xuyên giải thích: “Loại nhà tự xây ấy.”

“Tôi biết.” Tưởng Tốn hỏi, “Bây giờ đi đến đó à?”

“Không phải, tôi có nhà trong thành phố, hôm nay trễ rồi, ở đây một đêm trước, ngày mai hẵng đi Ninh Bình.”

Tưởng Tốn hỏi: “Nhà ở Ninh Bình là gia đình anh tự xây ư?”

“Ừ, xây hơn hai mươi năm trước, không sửa sang gì cả.”

“Có mấy tầng?”

“Ba tầng.”

Vũ Lập ở đằng trước lái xe, thỉnh thoảng liếc nhìn gương chiếu hậu, rất tò mò về người phụ nữ nói chuyện phiếm với anh Xuyên của anh ta này.

Chỉ chốc lát sau, xe van dừng trước cổng một tòa nhà chung cư, Hạ Xuyên nói: “Đến rồi.”

Tưởng Tốn xuống theo anh. Vũ Lập muốn giúp cầm đồ, Hạ Xuyên nói: “Không cần, chỉ có mấy thứ thôi, cậu đưa hai người đó đi!”

https://thuviensach.vn

“Vậy em đi nha, tạm biệt anh Xuyên, Tưởng…” Vũ Lập không nhớ tên Tưởng Tốn.

Hạ Xuyên nói: “Gọi cô ấy là chị Tưởng.”

Vũ Lập gọi một cách đàng hoàng: “Chị Tưởng.”

Tưởng Tốn thực sự muốn nói một tiếng “ngoan”, cô cười: “Hôm nay cảm ơn cậu.”

Vũ Lập vội xua tay: “Không cần không cần đâu, chị khách sáo quá rồi! Vậy em đi nha anh Xuyên.”

“Đi đi.” Hạ Xuyên cầm đồ lên, hất cằm với Tưởng Tốn, “Lên thôi!”

Tưởng Tốn đi theo, đi thang máy lên đến tầng 25, thang máy vào căn hộ, trang trí lộng lẫy, không biết bao nhiêu mét vuông, phòng khách một khoảng cửa sổ kính sát sàn lớn, đối diện là cảnh đêm rực rỡ của thành phố xa lạ này.

“Trang trí cao cấp, chưa từng sửa chữa.” Hạ Xuyên hỏi, “Có muốn ăn chút gì trước không?”

Tưởng Tốn hỏi: “Trong nhà anh có đồ ăn à?”

“Có.”

Gần một tháng không có người ở, trong nhà chỉ có mì ăn liền, trứng gà và thịt hun khói. Hạ Xuyên nấu mì, bắt thêm một cái chảo chiên trứng gà và thịt hun khói. Tưởng Tốn dựa vào cửa nhà bếp nhìn, nghe thấy điện thoại di động của anh reo, cô nói: “Anh đi nghe điện thoại đi, để tôi.”

Hạ Xuyên nói: “Lấy điện thoại di động giúp tôi.”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn ra phòng khách lấy, nhìn tên người gọi tới, vậy là chỉ có một mình.

Hạ Xuyên dang tay ra nghe điện thoại, giọng oang oang bên kia lập tức truyền ra: “Bố tôi nói muốn đánh tôi, cậu mau tới chứng minh một chút cho tôi đi, nửa tháng nay là tôi luôn đi cùng cậu, không phải cố tình không về nhà đón Tết, cậu mau nói cho bố tôi đi!”

Hạ Xuyên mặc kệ anh ta: “Chuyển phát nhanh đâu?”

“Chuyển phát nhanh đến rồi, bố tôi giấu cho cậu rất kĩ, ngày mai đưa cho cậu!”

Hạ Xuyên nói: “Không cần, trước tiên cứ để bố cậu cất giúp đi.”

“Vậy cũng được.”

Hạ Xuyên cúp điện thoại, Tưởng Tốn hỏi: “Anh cũng quen với người nhà A Sùng ư?”

Hạ Xuyên nói: “Bố cậu ta cũng là bác sĩ, trước đây kiểm tra sức khỏe cho dân làng.”

Tưởng Tốn đã hiểu.

Mì nấu xong, Tưởng Tốn ngồi trên bàn cơm ăn. Hạ Xuyên ngồi đối diện, mấy miếng là ăn hết, lấy một cái laptop ra không biết đang bận gì.

Anh vẫn chưa thay áo, vẫn là bộ màu xanh sapphire kia, ngồi trước bàn ăn kiểu Âu, chuyên tâm dùng laptop, rõ ràng là cùng một người, nhưng lại dường như hơi khác.

Hạ Xuyên nhìn về phía cô: “Ăn xong rồi à?”

Tưởng Tốn để đũa xuống: “Ừm.”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên đứng lên: “Đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Dạo phố.”

Chín giờ tối, Hạ Xuyên dẫn Tưởng Tốn ra ngoài tản bộ. Gần đó có mấy cửa hàng, anh chọn vài bộ quần áo cho Tưởng Tốn. Tưởng Tốn cũng không khách sáo, hành lý cô mất rồi, không có quần áo thay nên quả thực phải mua.

Tưởng Tốn thử vài bộ, mua một chiếc áo khoác, hai cái áo len, đi qua cửa hàng đồ lót, Tưởng Tốn chỉ nói: “Còn cái này nữa.”

Hạ Xuyên đứng tại chỗ: “Tự em vào đi.”

Tưởng Tốn vào mua hai bộ. Hạ Xuyên cầm lấy túi nhìn, toàn là màu đen, cô chuộng màu đen hơn.

Về nhà, Hạ Xuyên vào nhà tắm trong phòng ngủ chính mở nước. Tưởng Tốn tham quan nhà anh, khoảng hai trăm mét vuông, ba phòng ngủ, một phòng sách, trang trí đơn giản, không có bất kì dấu vết nào của phụ nữ.

Hạ Xuyên gọi cô: “Sang đây!”

Tưởng Tốn đi vào nhà tắm, ngâm trong bồn. Bọt nước bắn tung tóe, tắm xong, cô đã mệt không muốn di chuyển. Hạ Xuyên bế cô trở lại giường, sau khi trời sáng lại đánh thức cô.

Ánh mặt trời chiếu vào, Hạ Xuyên nói: “Ngủ thêm một lúc nữa?”

Tưởng Tốn ngái ngủ mờ mịt: “Mấy giờ rồi?”

“Tám giờ.”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn lập tức ngồi dậy, người khỏa thân xuống đất, đi thẳng vào nhà tắm. Hạ Xuyên vào theo, đánh răng cùng cô, lại vắt khăn để cô rửa mặt lau tay.

Tưởng Tốn lau mặt, giơ ngón tay lên nhìn: “Ngón tay sắp khỏi rồi.”

Hạ Xuyên ôm cô từ phía sau, hôn sau tai cô: “Dưỡng thêm mấy ngày nữa, móng tay vẫn chưa dài.”

“Lưng của anh cũng vẫn chưa khỏi.”

“Bây giờ màu gì?”

Tưởng Tốn nói: “Tự soi gương đi.”

“Lười soi.” Hạ Xuyên đẩy cô mấy cái.

Tưởng Tốn chống bồn rửa mặt: “Anh không vội à?”

“Có.” Hạ Xuyên buông cô ra, vỗ mông cô một cái, “Lần sau mặc quần áo.”

Tưởng Tốn vuốt tóc: “Hôm qua chưa mua đồ ngủ.”

***

Vũ Lập lái xe tới đón họ, A Sùng và Vương Tiêu đã ngồi trên xe.

Từ bên này đi thị trấn Ninh Bình khoảng chừng ba tiếng. Chín giờ sáng xuất phát, giữa trưa mới đến. Dọc đường tới đây không có gì khác biệt, giữa đường A Sùng muốn xuống xe xả nước, gần đó không có nhà vệ sinh, chỉ có thể đi tại chỗ.

Tưởng Tốn và Vương Tiêu cũng xuống xe hít thở chút không khí trong lành. Vương Tiêu nói: “Nông thôn tốt nhất, không khí trong lành biết

https://thuviensach.vn

bao!”

Tưởng Tốn đứng dưới một thân cây long não, ngửa đầu nhìn cành lá, người bên cạnh hỏi: “Nhìn gì đó?”

Tưởng Tốn nói: “Sao lá này đều nhăn lại vậy?”

Hạ Xuyên cười, chỉ cỏ dại ven đường: “Nhìn chỗ đó.”

Tưởng Tốn lại nhìn: “Xoắn ư?”

Hạ Xuyên nói: “Tới đây, em không chỉ có thể nhìn thấy lá cây nhăn lại đâu.”

Tưởng Tốn rất nhanh nhớ đến lời của Trương Nghiên Khê: Bề ngoài trong suốt lắm, thực ra bên trong toàn là chất độc.

Thứ chảy xuôi trong không khí lại là cái gì?

Nơi đây chính là nơi mà chín năm trước, ông ngoại Trác Văn đã từng đến. Ông ấy làm sai một chuyện, bồi thường thời gian chín năm, cuối cùng chín năm khó bình yên.

Lên xe lần nữa, năm phút sau, xe khó mà đi tiếp.

Trên con đường nhựa phía trước xe, chật như nêm cối, không dưới trăm người chặn kín.

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 62

"Xảy ra chuyện gì thế?" A Sùng vịn ghế trước hỏi.

Vũ Lập nói một cách không chắc chắn: "Không biết nữa…"

Những người đó, có nam có nữ, có già có trẻ, người lớn tuổi hơn một chút thoạt nhìn năm mươi, sáu mươi, người trẻ nhất trông như không tới hai mươi, chia làm hai phe rõ ràng, mặt đối mặt đang tranh chấp gì đó. Khoảng cách xa, tiếng nhiều người hỗn tạp, nghe kĩ thì có thể nghe thấy mấy người giọng oang oang la rát bỏng cổ họng.

"Bắt đầu làm việc? Các người còn muốn bắt đầu làm việc? Phá sản càng sớm càng tốt đi…"

"Một đám thần kinh, muốn cãi nhau thì đi mà cãi với lãnh đạo ấy, mấy người chặn ở đây làm gì!"

"Mấy người không cần ăn cơm nhưng tôi còn muốn ăn cơm, nổi điên cái gì đó!"

"Mấy người còn làm công cho tên họ Từ, cũng không sợ tuyệt tử tuyệt tôn à!"

"Đm mày, con trai mày chết rồi à? Mày cút về mua quan tài cho nó cho ông!"

Người mắng chửi người khác không chọn lời, càng mắng càng khó nghe. Tưởng Tốn nghiêng người nhìn đám người đó, nghe mấy câu, quay

https://thuviensach.vn

đầu nhìn về phía Hạ Xuyên. Hạ Xuyên khẽ nhíu mày, hỏi Vũ Lập: “Có phải chú Thủy cũng ở đây không?”

Vũ Lập sửng sốt, tìm kĩ: “Ai da, chú Thủy thực sự có ở đây kìa… À, em biết rồi!” Vũ Lập hoảng sợ, quay đầu nói với phía sau, “Hai ngày trước nghỉ Tết xong, nhà máy bắt đầu sản xuất lại, nhóm chú Thủy không cho làm, mấy ngày nay luôn thương lượng đó, bây giờ cãi nhau rồi, trực tiếp chặn đường luôn!”

Tưởng Tốn hỏi: “Phía trước là nhà máy ư?”

Hạ Xuyên nói: “Phía trước là chi nhánh số 2.”

Vũ Lập nhíu mày: “Họ cãi nhau tiếp thế này cũng không phải cách, xe chúng ta cũng không đi qua được.”

Hạ Xuyên suy nghĩ một chút, “Cậu quẹo sang bên kia đi. A Sùng, cậu dẫn chú Thủy sang đây.”

“Được!” A Sùng lập tức xuống xe, bước nhanh chui vào trong đám đông, nháy mắt đã bị đám người đông đúc che mất.

Vương Tiêu ở phía sau lo lắng hỏi: “Bọn họ sẽ không đánh nhau chứ, A Sùng có thể có chuyện không?”

Vũ Lập nói ngay: “Không đâu không đâu, A Sùng chạy trốn giỏi nhất, nếu đánh nhau thì anh ấy sẽ là người đầu tiên có thể trốn ra được.”

Tưởng Tốn không nhịn được cười một tiếng, ngay cả Hạ Xuyên cũng nhếch khóe miệng.

Xe đã quẹo vào một giao lộ, tiếng cãi nhau bên kia vẫn vang “ào ào” như thác nước. Không bao lâu, A Sùng đã quay lại, dẫn theo một người đàn

https://thuviensach.vn

ông năm mươi, sáu mươi tuổi phía sau, mặc áo jacket màu xanh đen, đầu hói, gầy còm, da sần sùi.

“A Xuyên, cháu về rồi hả?”

Hạ Xuyên xuống xe: “Vừa về ạ. Chú Thủy, phía trước xảy ra chuyện gì thế?”

Người tên chú Thủy ban nãy cãi nhau đỏ cả cổ, bây giờ vẫn chưa đỡ: “Mấy đứa khốn nạn đó, mấy ngày trước chú đi tìm từng nhà một, bảo bọn nó đón Tết xong đừng làm việc, mọi người cùng bãi công, kết quả mới mấy ngày, tất cả đã tới làm rồi. Một đám khốn nạn, rùa rụt cổ!”

Quả nhiên giống như Vũ Lập nói, Hạ Xuyên nói: “Bãi công có thể có tác dụng sao?”

“Nếu không thì làm thế nào, cứ để bọn chúng tiếp tục thải khí độc ư? Có phải để mọi người chết hết là được rồi không?”

Hạ Xuyên cười: “Để bọn họ cãi nhau tiếp đi. Đi nào, bọn cháu đến nhà chú ăn cơm trưa, nhân tiện bàn bạc với chú chuyện này.”

Chú Thủy cơ trí, biết chuyện Hạ Xuyên muốn bàn bạc chắc chắn có liên quan đến việc này, nên đồng ý ngay, gọi điện thoại về nhà bảo vợ ông ấy xào thêm mấy món. Lên xe, ông ấy mới phát hiện trên xe còn có hai cô gái lạ.

Hạ Xuyên ngồi trở lại, sờ đầu Tưởng Tốn, giới thiệu với chú Thủy: “Tưởng Tốn.”

Chú Thủy quan sát Tưởng Tốn: “À, Tưởng…”

Tưởng Tốn cười nói: “Chú Thủy, gọi cháu Tiểu Tưởng là được rồi ạ.”

“Ai da, Tiểu Tưởng!”

https://thuviensach.vn

A Sùng bên kia giới thiệu: “Cô ấy tên Vương Tiêu, tới đây du lịch ạ.”

Chú Thủy đang ngồi bên cạnh Vương Tiêu: “Tới đây du lịch? Ninh Bình ư?” Ông ấy giống như nghe được chuyện nực cười nào đó, “Ăn no rửng mỡ!”

Vương Tiêu bối rối, không biết trả lời thế nào, A Sùng giảng hòa: “Đây không phải là hôm nay bọn cháu có việc sao, cháu cứ đòi kéo cô ấy tới cùng thôi! Này Vũ Lập, lái nhanh chút đi. Nhà chú Thủy có món gì ngon? Cháu sắp chết đói rồi!”

Vũ Lập lái vào một con đường nhỏ, đường hẹp, chỉ đủ một chiếc xe đi qua, may mà đối diện không hề có xe đi tới.

Chỗ nông thôn, ngoại trừ nhà ở ra thì là nhà máy, xa xa còn có thể nhìn thấy ống khói dựng đứng cao cao. Đi qua một con sông, nước sông không tính là trong veo, nhưng cũng không tính là đục ngầu.

Chú Thủy chia điếu thuốc cho Hạ Xuyên, rồi bảo Hạ Xuyên đưa cho đằng trước một điếu. Ông ấy nhận thấy Tưởng Tốn đang nhìn con sông, nói: “Đây là sông Ninh, nước bọn chú uống chính là nước sông Ninh.”

Tưởng Tốn hỏi: “Đây là nước dùng để uống ạ?”

Hạ Xuyên không hút thuốc, cầm điếu thuốc nghịch trên tay, nói: “Ừm, chính là cái này. Lúc nhỏ còn có thể xuống nước bắt cá, bây giờ không được nữa.”

Chú Thủy nói: “Ngay cả quần áo cũng không thể giặt dưới sông, nước này bẩn thành cái dạng gì rồi!”

Tưởng Tốn hỏi: “Bọn họ xả nước thải vào nước ư?”

https://thuviensach.vn

“Đúng!” Chú Thủy nghiến răng nghiến lợi, “Xả lén vào buổi tối, lúc bọn chú không biết! Năm ngoái nước mưa xối mương thoát nước bên kia, ống bên trong lộ cả ra, bọn chúng lén lút chôn đường ống nước thải ở đó!”

Khu dân cư của thị trấn Ninh Bình ở ngay bên cạnh khu nhà máy, bên này là khu vực chính của thị trấn, nhà chú Thủy ở bờ sông bên kia, cách một con sông, xa xa là có thể nhìn thấy một khu nhà xưởng.

Trên vách tường ven đường dán rất nhiều quảng cáo nhỏ, gia đình chú Thủy mở một quầy bán đồ vặt, cơm nước đã bày trong quầy bán đồ vặt.

Nhiều người tới, vợ chú Thủy vội vội vàng vàng chuẩn bị bốn món ăn, rau đều vừa hái ngay trong ruộng phía sau, chờ mọi người ngồi xuống hết, chú Thủy chỉ rau xanh nói: “Ăn đi ăn đi, xem thử có thể ăn ra vị hóa chất không. Sống chết cũng chỉ mấy năm như vậy thôi, ăn chết một người tính một người!”

Vợ ông ấy đập lưng ông ấy một phát: “Ông có bệnh hả, nói chuyện kiểu gì đấy!” Bà ấy cười nói với Hạ Xuyên, “Gần đây ông ấy hay cáu kỉnh, đừng nghe ông ấy nói vớ vẩn!”

Hạ Xuyên cười: “Tính của chú Thủy cháu còn không biết ạ?”

Mấy người động đũa, đói lâu rồi, dáng ăn cũng ngấu nga ngấu nghiến. Vương Tiêu nghe lời chú Thủy, có hơi không dám ăn, kết quả thấy Tưởng Tốn vùi đầu ăn như đánh cướp, lúc này cô ấy mới bắt đầu ăn theo.

Món ăn nhà nông, tay nghề rất chính cống, nếm một miếng là không dừng được.

Vũ Lập phải lái xe nên cùng uống nước dừa với phụ nữ, ba người đàn ông còn lại cụng ly rượu. Chú Thủy còn châm một điếu thuốc, kì quái hỏi Hạ Xuyên: “Sao cháu không hút?”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên nói: “Cai rồi ạ.”

“Cai rồi ư?” Chú Thủy sửng sốt, “Ồ, cai rồi thì tốt, cháu nên cai lâu rồi.”

Hạ Xuyên vào đề tài chính: “Chú còn nhớ người tới đây làm đánh giá tác động môi trường chín năm trước không?”

“Đương nhiên nhớ chứ!”

“Nửa tháng này cháu đi tìm ông ấy.”

Chú Thủy ngẩn ra: “Tìm ông ta? Tìm rồi ư?”

Hạ Xuyên lắc cái ly trong tay: “Tìm rồi, cháu còn lấy được bản báo cáo đánh giá tác động môi trường thật năm đó.”

Chú Thủy đập ly rượu lên bàn: “Vậy còn chờ gì nữa, đi kiện ông ta ngay đi!”

“Không vội, từng bước một.” Hạ Xuyên nói khẽ.

Mấy người bàn bạc một tiếng, vợ chú Thủy lại đi xào một dĩa đậu phộng cho họ nhắm rượu. Vương Tiêu lấy máy ảnh ra định chụp ảnh, cứ đòi Tưởng Tốn đi cùng cô ấy. Tưởng Tốn chọc chọc đùi Hạ Xuyên, Hạ Xuyên vừa nghe, vừa như không có việc gì liếc cô một cái.

Tưởng Tốn nói: “Tôi đi dạo với Vương Tiêu một chút.”

Hạ Xuyên nắm ngón tay cô một cái, thấp giọng nói: “Đừng chạy lung tung, đi loanh quanh ở cửa là được.”

Tưởng Tốn cười: “Biết rồi!”

https://thuviensach.vn

Vương Tiêu vác một cái máy ảnh SLR tới, tràn đầy hưng phấn chụp nhà, con sông, cây cối, vừa chụp vừa hỏi: “Chị Tưởng, chị có biết rốt cuộc là xảy ra chuyện gì không?”

“Biết chứ.”

“Xảy ra chuyện gì thế?”

Tưởng Tốn hỏi: “A Sùng không nói với cô à?”

Vương Tiêu bĩu môi: “Trong mười câu anh ấy nói thì tám câu toàn là đùa người khác, chỉ hai câu là thật!”

“Anh ta nói gì?”

Vương Tiêu suy nghĩ một chút: “Anh ấy nói Từ Kính Tùng có thù với họ, ý nghĩa họ sống là thay trời hành đạo, vì dân trừ hại.”

Tưởng Tốn cười: “Không khác đâu, không lừa cô.”

Vương Tiêu không tin: “Chị cũng đùa em!”

Một lát sau, người trong nhà đi ra, Vương Tiêu lập tức chạy về phía A Sùng. Hạ Xuyên đi tới bên cạnh Tưởng Tốn, hỏi: “Ngắm gì đó?”

Tưởng Tốn nói: “Không có thứ gì để ngắm, chỉ có một con sông thôi.” Dừng lại, “Tôi nhớ anh từng nói, anh từng uống nước khoáng hai tháng?”

Trí nhớ phụ nữ quá tốt, Hạ Xuyên cười: “Chuyện hơn mười năm trước rồi.”

“Xảy ra chuyện gì?”

Hạ Xuyên nhớ lại: “Hồi đó tôi còn học cấp hai, nước bị ô nhiễm không tài nào uống được, ở trên tặng nước khoáng miễn phí, đằng đẵng hai

https://thuviensach.vn

tháng, dân trong trấn mỗi ngày chỉ có thể dùng nước khoáng.”

“…” Tưởng Tốn nói, “Đây không phải là chuyện nhỏ, không ai xem trọng ư?”

“Có, có tiền là có thể sai khiến được cả ma quỷ.”

“Nhiều năm như vậy, mãi không có ai phản ánh sao?”

Hạ Xuyên nói: “Đài truyền hình tỉnh có quay tin tức, đặc biệt chú ý dân sinh. Hai năm trước dân làng gọi điện thoại xin bọn họ tới lấy tin, xe lấy tin tới, còn chưa vào khu nhà máy đã bị chặn đi về, giống như chín năm trước.”

“Giống lần của phóng viên Cao?”

“Giống như vậy.”

Chú Thủy tiễn họ lên xe, cảm xúc xem ra bình tĩnh hơn trước rất nhiều. Ông ấy lại nói mấy câu với Hạ Xuyên, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Trở lại trên xe, Vương Tiêu hỏi: “Tiếp theo chúng ta đi đâu?”

A Sùng nói: “Đến nhà lão Hạ.”

Nhà Hạ Xuyên cách nơi này không xa, lái xe chừng mười phút là tới.

Nhà nông dân cao ba tầng, tường trắng ngói đen, bề ngoài không trang trí, bên cạnh còn có mấy căn nhà nhìn như mới xây mấy năm nay, tường ngoài đều lát gạch men màu hồng hoặc màu xám, hình thù không đồng nhất.

Trước nhà có mấy thửa ruộng, trong ruộng còn trồng rau.

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên mở cửa, phòng khách tầng một trống trơn, mấy cái bàn ghế chất bên tường, một chiếc xe đạp rỉ sắt và chiếc motor phủ bụi dựng bên trong. Đi vào trong là nhà bếp, bếp lò, bên cạnh là bàn ăn, bên kia bếp có một cánh cửa nhỏ, ngoài cửa là một hồ nước, gió lạnh thổi mạnh.

Hạ Xuyên bảo A Sùng và Vương Tiêu ở tầng hai, anh và Tưởng Tốn lên tầng ba.

Tưởng Tốn vào cửa, liếc mắt liền thấy ảnh học sinh bày trên bàn đọc sách, người trong ảnh để tóc chia ba bảy, mặc đồng phục. Cô vừa liếc nhìn, người bên cạnh liền lấy khung ảnh bỏ vào trong ngăn kéo. Tưởng Tốn nắm cổ tay anh: “Làm gì thế, để tôi xem một chút.”

“Có gì đẹp đâu?”

“Anh xấu hổ à?”

Hạ Xuyên buông tay ra, để mặc cô xem.

Tưởng Tốn cầm khung ảnh lên, nhìn kĩ, người trong ảnh khuôn mặt non nớt, tai trái không đeo khuyên tai dạng hạt, dây kéo đồng phục màu trắng kéo mở, áo thun bên trong một nửa nhét vào trong quần, một nửa để bên ngoài, cặp sách đeo một bên vai, chân đạp trên một chiếc xe đạp, chiếc xe đó rất giống chiếc dưới lầu.

Tùy tiện, dáng vẻ lưu manh.

Ảnh cũ thập niên 90, giống như phủ một lớp quầng sáng vàng.

Tưởng Tốn cười nói: “Để tôi nghĩ thử, lúc đó tôi vẫn còn đang học tiểu học nhỉ, anh lớp mấy?”

Hạ Xuyên đã ngồi xuống, chân tùy ý gác lên bàn, nói: “Lớp tám thì phải.”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn nói: “Vậy tôi lớp bốn.”

“Có ảnh không?”

“Trong nhà có.”

Hạ Xuyên chỉ vào giường: “Nghỉ ngơi một lát đi, hai tháng trước tôi từng tới một lần, bụi không nhiều lắm.”

Đây là phòng của anh, giường đơn một mét hai kê sát tường, còn chưa trải chăn nệm. Trên tường dán mấy tấm giấy khen, học sinh ba tốt (1), cán bộ học sinh xuất sắc… Thành tích của anh không tệ.

(1) Học sinh ba tốt: bao gồm tư tưởng phẩm đức tốt, học tập tốt, sức khỏe tốt.

Nhà không lót sàn, là nền xi măng. Nhà vệ sinh rất đơn sơ, lát gạch men màu trắng nửa mặt, vòi sen bên bồn cầu, trong bồn nước màu trắng rỉ sét loang lổ.

Tưởng Tốn ở trong nhà tắm hỏi anh: “Chú Thủy là ai vậy?”

Hạ Xuyên trả lời: “Trước đây chú ấy làm việc trong chi nhánh số 2 của Đức Thăng, năm ngoái mới thôi việc.”

“Năm ngoái mới thôi việc ư?”

Hạ Xuyên thoáng khựng lại, mới nói: “Tháng sáu năm ngoái, con trai chú ấy mới tốt nghiệp đại học, làm kiểm tra sức khỏe đầu vào, kiểm tra ra mắc bệnh ung thư.”

Tưởng Tốn sửng sốt.

“Sau đó chú Thủy tổ chức hơn một trăm người đi làm kiểm tra sức khỏe, trong một trăm người, sáu người bị bệnh ung thư.”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn đóng vòi nước, hỏi: “Tại sao không đăng bài lên mạng?”

“Đăng rồi bị xóa ngay, vô dụng.” Hạ Xuyên hỏi, “Em đang làm gì đó?”

Tưởng Tốn trả lời: “Rửa mặt.”

Tưởng Tốn vừa chuẩn bị vắt khăn, trong cửa có một người rất nhanh đi vào, cướp khăn đi, dùng sức vắt khô, ném trả lại cô, trực tiếp ra khỏi nhà vệ sinh.

Tưởng Tốn lau mặt, lau giá treo khăn một cái, treo khăn lên.

Hạ Xuyên đang trải giường, động tác nhanh nhẹn. Tưởng Tốn bao gối giúp anh. Trải xong, Hạ Xuyên quay lại bàn đọc sách, mở ngăn kéo, lấy một miếng ngọc bội ra, vừa tháo dây vừa nói: “Sang đây.”

“Hửm?” Tưởng Tốn đi sang.

Hạ Xuyên hỏi: “Nhẫn đâu?”

Tưởng Tốn lấy từ trong túi áo khoác ra. Hạ Xuyên tháo sợi dây đỏ, xỏ nó vào, vừa định thắt, liền nghe thấy Tưởng Tốn nói: “Chờ một chút.”

Anh dừng tay, nhìn Tưởng Tốn rút sợi dây, ngón tay bị thương linh hoạt thắt sợi dây xỏ chiếc nhẫn bạc lại, rất nhanh thắt một cái nút xinh đẹp, cố định chiếc nhẫn, rồi buộc một vòng trên đầu, bảo Hạ Xuyên dùng bật lửa đốt thành một cái đầu hình cầu, một cái móc đã làm xong.

Tưởng Tốn nhét sợi dây đỏ vào trong tay anh, xoay người nói: “Đeo giúp tôi.”

Hạ Xuyên dừng một lúc, nhìn chiếc nhẫn bạc có khắc con báo trên tay, chậm rãi đeo vào cho cô. Anh hôn tai cô một cái, Tưởng Tốn theo thế dựa vào lòng anh.

https://thuviensach.vn

Đối diện là chiếc giường đơn trải ra giường màu xanh đậm, trên tường là một hàng giấy khen đỏ rực, trên tường dưới giấy khen còn có dấu vết bút chì viết nguệch ngoạc, ánh mặt trời lẳng lặng chiếu xuống.

Mùa đông sắp qua rồi.

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 63

Buổi tối Vũ Lập mua thức ăn mang về, mọi người qua loa ăn xong, ai làm việc nấy.

Thời gian còn sớm, Tưởng Tốn không ngủ được, trong phòng không có tivi, cô đành phải nằm trên giường một mình chơi điện thoại di động. Giường nhỏ, người bên cạnh dựa một cái là chiếm hơn một nửa. Cô lách vào trong, nói: “Ra ngoài chút đi.”

Hạ Xuyên dịch mông sang bên cạnh, cụp mắt nhìn laptop, hỏi cô: “Đang chơi tìm điểm khác biệt à?”

Tưởng Tốn nói: “Không phải, đang chơi Happy Xiao Xiao Le.”

“Lại đổi rồi à?” Hạ Xuyên gõ bàn phím mấy cái, hỏi, “Đó là cái gì?”

Tưởng Tốn nói: “Tiêu diệt động vật nhỏ.”

Hạ Xuyên liếc nhìn, chỉ nhìn thấy một đống hà mã, cáo, cú mèo và ếch trên màn hình, bốn phía giống như đốt pháo hoa vậy, di chuyển một cái biến mất mấy con, rất nhanh đã chết, Tưởng Tốn chơi lại.

Anh cười một tiếng, lắc đầu, tiếp tục xem laptop một lúc. Chờ qua hơn nửa tiếng, anh đóng laptop lại, tiện tay ném tới chân giường, hỏi: “Vòng này em chơi bao lâu rồi?”

Tưởng Tốn nói: “Hơn nửa tiếng?”

“Vòng mấy rồi?”

https://thuviensach.vn

“Vòng 343.”

Hạ Xuyên để gối xuống, nằm xuống rút lấy điện thoại di động của cô, hỏi: “Chơi thế nào?”

Tưởng Tốn nói: “Anh muốn chơi à?”

“Chơi qua vòng này rồi đi ngủ.”

Tưởng Tốn lại gần: “Chỉ còn lại một cơ hội thôi, muốn chơi tiếp thì phải tốn tiền mua chai năng lượng.”

Hạ Xuyên nói: “Nào!”

Tưởng Tốn bấm màn hình nhỏ giọng hướng dẫn anh, mèo mù vớ cá rán, vậy mà một lần chơi qua, Tưởng Tốn cười nói: “Anh được đấy!”

Hạ Xuyên ném điện thoại di động của cô lên bàn đọc sách, nói: “Ấu trĩ!”

Tưởng Tốn chỉ bức tường: “Này, dòng chữ đó của anh là sao vậy?”

Hạ Xuyên theo ngón tay nhìn sang, dưới giấy khen có một dòng bút chì nguệch ngoạc, vẽ ngổn ngang không biết thứ gì, còn có một dòng chữ nhỏ gần như không thấy rõ. Anh nhíu mày, lại gần nhìn kĩ, rốt cuộc nhìn rõ rồi, mấy chữ nguệch ngoạc đó là: Ngô Xuân Phương, anh yêu em.

Vẻ mặt Hạ Xuyên như thường: “Viết hồi nhỏ, không nhớ rõ nữa.”

Tưởng Tốn hỏi: “Lúc mấy tuổi?”

“Ai mà nhớ được, chắc là tiểu học.”

Tưởng Tốn như cười như không: “Ấu trĩ!”

Đồ nhỏ nhen! Hạ Xuyên giúp cô cởi quần áo.

https://thuviensach.vn

Thời tiết khá ấm, trong phòng còn bật máy điều hòa, sau khi làm hai người đổ đầy mồ hôi, lại tắm lần nữa. Tưởng Tốn dính vào giường là ngủ, Hạ Xuyên vỗ vỗ mông cô, thấy cô không phản ứng, anh mới tắt đèn, cũng ngủ theo.

Không biết đã qua bao lâu, có lẽ là sau nửa đêm, người bên cạnh đột nhiên xuống giường. Cô vừa xuống đất, Hạ Xuyên liền ôm ngang eo cô một cái, nửa ngủ nửa thức hỏi: “Đi đâu thế?”

Giọng Tưởng Tốn khàn khàn: “Uống nước.”

Hạ Xuyên mở mắt ra, ngồi dậy, vuốt tóc cô, dựa vào ánh trăng quan sát cô: “Chỗ nào khó chịu ư?”

Tưởng Tốn lắc đầu: “Không sao, hơi tức ngực thôi.”

Hạ Xuyên bật đèn đầu giường.

Tưởng Tốn khỏa thân ngồi ở mép giường, đầu mày khẽ nhíu, sắc mặt không tốt lắm. Hạ Xuyên liếc về phía ban công một cái, lập tức xuống giường.

Cửa ban công đã đóng chết, nhưng cửa sổ bên cạnh lại không đóng chặt, còn hở một chút. Anh đóng chặt cửa sổ, mặc quần áo vào đi ra ngoài. Tưởng Tốn hỏi: “Đi đâu vậy?”

“Lấy ít đồ.”

Hạ Xuyên rất nhanh quay lại, tay cầm một cái ấm nước và một cái máy lọc không khí.

Tưởng Tốn nhận lấy nước ấm anh đưa, uống mấy hớp, cơn tức ngực chóng mặt đỡ hơn nhiều, cô hỏi: “Chuyện gì xảy ra thế?”

Hạ Xuyên ra dấu ngoài cửa sổ một cái: “Đang xả khí thải.”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn hiểu, im lặng uống hết nước ấm, hỏi: “Anh không uống ư?”

Hạ Xuyên cầm lấy cái ly trong tay cô, rót một ly uống mấy hớp, uống xong hỏi: “Đỡ hơn một chút chưa?”

Tưởng Tốn gật đầu: “Đỡ hơn nhiều rồi.”

Hạ Xuyên hôn bờ vai trần của cô, Tưởng Tốn nằm trong lòng anh: “Mỗi đêm đều sẽ xả khí thải sao?”

“Ừm, nửa đêm nửa hôm xả mấy tiếng.”

Tưởng Tốn nói: “Ban ngày không ngửi thấy.”

“Thời gian nghỉ Tết dài, mãi chưa làm việc lại nên không khí tốt hơn một chút.”

Tưởng Tốn suy nghĩ, hỏi: “Ngày mai anh định làm gì?”

Hạ Xuyên vuốt ngực cô, lơ đãng nói: “Ngày mai sẽ biết.”

Hôm sau, chưa tới bảy giờ sáng, bên bờ sông Ninh giăng một tấm biểu ngữ màu đỏ, thanh niên phân phát bút màu nước. Lúc đầu chỉ có mười mấy, hai mươi người tới, thời gian càng trôi về sau, người tới càng ngày càng nhiều, chú Thủy giơ loa phóng thanh cầm tay nói: “Tiền bạc đầy túi, lương tâm chó tha! Triệu chữ kí, trả lại quê hương ta! Tiền bạc đầy túi, lương tâm chó tha! Triệu chữ kí, trả lại quê hương ta!”

Các dân làng từng người đứng xếp hàng kí tên, bên bờ sông Ninh chen chúc thành biển người.

Mười một giờ sáng, một nhóm dân làng hơn năm mươi người do một người đàn ông răng hô bốn mươi, năm mươi tuổi dẫn đầu tới xua đuổi người tham gia, mắng nhiếc, cướp biểu ngữ, đánh nhau, rất nhanh đã diễn

https://thuviensach.vn

biến thành một trận ẩu đả. Lầu hai quầy bán đồ vặt bên bờ sông Ninh, một chiếc điện thoại di động quay lại tất cả.

Mười hai giờ trưa, bài viết đầu tiên trên mạng xuất hiện, hình ảnh và video chính là cảnh ẩu đả vào một tiếng trước.

Hai giờ trưa, bài viết đầu tiên bị xóa, đồng thời, mấy chục bài viết lại xuất hiện trên các trang mạng khác nhau, hơn nữa đã đổi mới nội dung sau này, nhắc đến việc cảnh sát Hà Xương đã can thiệp vào việc điều tra vụ án tổn thương người khác, bắt cóc của tập đoàn Đức Thăng.

Ba giờ trưa, tiếp tục đổi mới, Từ X X của tập đoàn Đức Thăng đã bị cảnh sát phát lệnh truy nã.

Bốn giờ chiều, giấy kiểm tra sức khỏe của dân làng được công bố trên mạng.

Năm giờ chiều, thông báo trước sẽ tung nội tình đen tối giật gân của tập đoàn Đức Thăng.

Ngày hôm sau, bài viết trên mạng bị xóa.

Chín giờ sáng, các dân làng dùng rác thải xây dựng chặn chi nhánh số 1 và chi nhánh số 2 của tập đoàn Đức Thăng, thanh niên đứng trên núi rác cao cao, giơ loa phóng thanh kêu: “Rốt cuộc phải chết bao nhiêu người thì mới có thể đánh thức lương tri của mấy người! Tôi phải bảo vệ người thân của tôi như thế nào, bảo vệ quê hương của tôi như thế nào đây!”

Người đàn ông răng hô mắng anh ta: “Mẹ nó mày chán sống rồi hả!”

Dân làng nhằm vào hắn: “Mày cần tiền không cần mạng, mày làm việc cho bọn chúng, sớm muộn gì cũng chết trong tay bọn chúng thôi, ôm tiền nằm quan tài đi!”

https://thuviensach.vn

Người đàn ông răng hô vén tay áo: “Mẹ mày đứng ra đây cho tao!”

Tiếng kêu la bên tai không dừng: “Rốt cuộc phải chết bao nhiêu người thì mới có thể đánh thức lương tri của mấy người! Tôi phải bảo vệ người thân của tôi như thế nào, bảo vệ quê hương của tôi như thế nào đây!”

Mười hai giờ trưa, ba chiếc máy xúc bắt đầu xúc rác thải xây dựng đi, có người chặn đường, xông thẳng không nhường. Chú Thủy bị thương, khiến người dân phẫn nộ, các dân làng chặn máy xúc lại.

Hai giờ trưa, bài viết bị xóa khải tử hoàn sinh.

Ba giờ trưa, một người phụ nữ trung niên đối mặt với các dân làng nói lớn: “Mấy người không cần nuôi gia đình, nhưng tôi còn phải nuôi. Tôi còn phải nuôi hai đứa con nhỏ, nuôi bố mẹ tôi và bố mẹ chồng tôi. Cô út của tôi, cả gia đình dì tôi, toàn bộ đều làm việc trong đó! Mấy người hỏi thử người nhà mấy người đi, ai mà không phải đang làm việc trong đó. Trấn Ninh Bình chúng ta, toàn bộ đều dựa vào nhà máy này. Trong đó gần mười ngàn công nhân, trong thôn trừ người ra ngoài làm việc ra, người lớn tuổi, ai mà không phải đang đi làm trong đó? Ngay cả Lưu Căn Thủy cũng đi làm trong đó! Tại sao ông ta nổi loạn chống đối? Bởi vì ông ta đổ bệnh của con trai ông ta lên đầu nhà máy, không vơ vét được tiền, cho nên mới nổi loạn. Mấy người còn nghe lời ông ta ư! Mấy người không nghĩ cho mình, thì cũng phải nghĩ cho người nhà đang làm việc trong nhà máy của mấy người chứ!”

Các dân làng do dự.

Chú Thủy vội chạy trở lại, bịt vết thương vừa băng xong, đỏ mắt la lớn: “Tôi không cần một xu, tôi cần công lý! Lương tâm của mấy người bị chó ăn cả rồi, vì tiền cái gì cũng làm ra được! Hôm nay tôi liều mạng với mấy người! Tôi chết ở đây, các người khiêng xác của tôi đến đài truyền hình, khiêng đến trung ương, nhất định phải vạch trần bọn chúng!”

https://thuviensach.vn

Chú Thủy lao thẳng đâm tới cột đèn đường, người bên cạnh vội vàng ngăn ông ấy lại.

“Chú điên rồi à!”

“Mau kéo chú Thủy lại!”

“Chúng tôi liều mạng với mấy người! Mấy người một đám chó chết!”

Tưởng Tốn đứng xa xa, dựa vào xe van, chụp bên đó mấy tấm, vừa chụp vừa hỏi: “Vương Tiêu đâu?”

A Sùng ở trong xe đổi mới bài viết, nói: “Đi chơi rồi, mặc kệ cô ấy đi!”

Tưởng Tốn không biết có nghe thấy hay không, cô thoáng dừng lại, kéo ống kính lại gần, thấy một khuôn mặt quen thuộc.

Tôn Hoài Mẫn đang đứng bên kia đường, sắc mặt u ám nhìn cô, một người đàn ông trung niên dáng người trung bình đứng bên cạnh cô ta. Tưởng Tốn có nhiều hứng thú mỉm cười với cô ta. Cô ta siết nắm đấm, ngẩng đầu lên bỏ đi. Người đàn ông kia đi theo, liên tục quay đầu lại, nhìn Tưởng Tốn hai lần.

***

Trong phòng biên tập.

Một người đàn ông nhìn máy vi tính nói: “Này, mấy cô xem thử cái này có giá trị tin tức nào không?”

Người bên cạnh hỏi: “Cái nào?”

“Sự kiện ô nhiễm của tập đoàn Đức Thăng.”

https://thuviensach.vn

“À, cái này hả, hôm qua tôi đã thấy rồi, không phải bài viết bị xóa cả rồi sao? À đúng rồi, hôm qua còn nói sẽ tung nội tình đen tối giật gân gì đó, nội tình đen tối đâu?”

“Xì, chả có cái gì cả! Tôi thấy là dọa người thôi, cho dù có thì cũng không dám tung.”

“Bỏ đi bỏ đi, chẳng liên quan gì đến chúng ta, Ninh Bình xa lắm!” Cô ấy đột nhiên nhớ đến gì đó, xoay ghế hỏi người phía sau, “Này, tôi nhớ trước đây hình như anh từng làm ở đài truyền hình tỉnh bên đó nhỉ?”

Đối phương phớt lờ, cô ấy gọi liền hai lần: “Cao An! Cao An! Hỏi anh đó!”

Cao An quay đầu: “Phải, chín năm trước tôi ở đài truyền hình tỉnh bên đó.”

***

Trong trại trẻ mồ côi.

Bà viện trưởng dỗ một đứa bé: “Con ngoan nhất nghe lời nhất, hết Tết rồi, mẹ cũng phải làm việc mà. Mẹ làm việc xong thì có thể quay về thăm con.”

Đứa bé khóc sướt mướt: “Không muốn… Con muốn mẹ cơ…”

Bà viện trưởng ôm nó, sờ đầu nó: “Con đã lớn rồi, sao còn có thể khóc chứ?” Bà ấy nhìn sang cửa phòng, người kia đang cúi đầu lướt điện thoại di động, không biết đang xem gì, “Cháu mau đi đi, cháu đi rồi thì lát nữa là nó nín khóc thôi!”

Người kia hình như không nghe thấy, bà viện trưởng lại kêu lần nữa: “Nghiên Khê à, Nghiên Khê?”

https://thuviensach.vn

Trương Nghiên Khê quay đầu lại.

Bà viện trưởng cười nói: “Cháu mau đi đi, đi làm việc của cháu đi, xong việc rồi lại tới thăm Đông Đông!”

Trương Nghiên Khê đi tới, ngồi xổm trước giường, sờ đầu Đông Đông, nhìn đôi mắt rưng rưng nước mắt của cô bé, lại cúi đầu nhìn đôi chân dị tật của nó.

Lát sau, Trương Nghiên Khê thấp giọng nói: “Đông Đông ngoan, mẹ về nhanh thôi.”

***

Trời tối, A Sùng dẫn Vương Tiêu đi sang vườn rau của nhà khác đào rau.

Hạ Xuyên đi từ trên lầu xuống, không thấy người đâu, cuối cùng tìm được Tưởng Tốn trong góc phòng khách, hỏi: “Làm gì đó?”

Tưởng Tốn ngồi xổm trước xe motor, đang nhìn lốp xe của nó, nghe vậy, quay đầu lại: “Chiếc motor này là của bố anh phải không?”

“Ừ.”

“Bao lâu không lái rồi?”

Hạ Xuyên suy nghĩ một chút: “Mấy năm rồi, sau khi ông ấy mất thì không có ai đụng tới.”

Tưởng Tốn nói: “Anh cũng không lau một chút.”

“Có lau qua mấy lần, tôi cũng không thường về đây.” Hạ Xuyên ngồi xổm bên cạnh cô, “Sao nào, thích ư?”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn nói: “Có chút nhàm chán.”

Hạ Xuyên đi đến nhà bếp vắt giẻ lau, hai ba cái đã lau sạch xe motor. Tưởng Tốn dựa vào xe, khoanh tay hỏi: “Có xăng không?”

Hạ Xuyên nói: “Có, năm ngoái Vũ Lập còn dùng qua một lần.”

“Cậu ta dùng motor làm gì?”

“Học lái motor.”

Xe motor lau sạch, Hạ Xuyên đẩy nó ra ngoài. Tưởng Tốn đi ra theo, chờ xe motor dựng ven đường, cô mới tiến lên đẩy Hạ Xuyên ra, nắm tay lái, ngồi lên, động tác linh hoạt.

Cô cởi nút mũ bảo hiểm, hất đầu với Hạ Xuyên một cái, ra lệnh: “Lên nào!”

Hạ Xuyên vịn thùng đựng đồ sau xe, búng ngón tay, cả buổi không có động tĩnh. Tưởng Tốn quay đầu lại, ánh mắt liếc anh một cái: “Lên đi!” Tiện tay đội mũ bảo hiểm, che hơn nửa mặt, nhưng không che được đôi mắt cô.

Ra lệnh một cách đương nhiên.

Hạ Xuyên cười một tiếng, ngồi lên phía sau cô, xe motor lún xuống.

“Rừm rừm rừm”, Tưởng Tốn đạp chân một cái, nói: “Dẫn anh đi hóng gió, ôm chặt đó!”

Hạ Xuyên quẹt quai hàm một cái, đội mũ bảo hiểm, tay tùy ý khoác lên eo cô, một xung lượng không nắm chặt, anh nhào tới lưng Tưởng Tốn, cùng đó ôm eo cô.

Tưởng Tốn nhếch khóe miệng trong mũ bảo hiểm.

https://thuviensach.vn

Đã tháng ba, mùa đông lạnh lẽo đã qua, mùa xuân ấm áp chưa đến, ban đêm không hề lạnh như Mộc Khách, nhưng gió lạnh thổi mạnh, thổi lâu vẫn lạnh như thường.

Tưởng Tốn quen tốc độ nhanh, xe motor lao vùn vụt như ánh sáng, lúc đi qua con đường ngoằn ngoèo thì đè thấp, lúc đi thẳng thì tăng tốc xông thẳng tới, gặp sườn dốc, thân xe bay lên.

Hạ Xuyên nghĩ đến cô mặc áo choàng tắm, hai chân trần, ngón tay máu me đầm đìa xông ngang trong màn đêm, ra lệnh một tiếng: “Đi lên!”

Phá vỡ ánh sáng mà đến, tỉnh táo kiên quyết.

Tốc độ giảm dần, xe motor dừng ở đầu con đường nhỏ, phía trước có một đống rác thải xây dựng, trong khu vực nhà máy có vẻ yên tĩnh.

Tưởng Tốn cởi mũ bảo hiểm, khẽ hất mái tóc dài.

Mái tóc dài lướt qua chóp mũi Hạ Xuyên, anh ngửi được mùi thơm nhẹ của dầu gội đầu. Mấy ngày nay, mùi thơm trên người họ đều giống nhau, cùng một loại dầu gội đầu, cùng một loại sữa tắm. Hạ Xuyên hôn cô một cái qua mái tóc. Tưởng Tốn vén mái tóc dài sang bên phải, nghiêng đầu, giữ cổ anh, hôn lên môi anh.

Một lúc sau, Hạ Xuyên nâng cằm cô, tinh tế hôn môi: “Làm ở đây không?”

Tưởng Tốn nói khẽ: “Cút đi.”

Hạ Xuyên cười, nhìn sang hướng khu vực nhà máy, ngay sau đó lấy điện thoại di động ra.

Phía trên khu vực nhà máy, ống khói đang bốc khói dày đặc.

https://thuviensach.vn

Chụp xong, điện thoại di động reo, Tưởng Tốn dừng lại, liếc nhìn số gọi tới, nhận điện thoại.

Hạ Xuyên nghịch nút mũ bảo hiểm, thời gian nói chưa được mấy câu, điện thoại di động của anh cũng vang lên.

Một lát sau, hai người một trước một sau cúp máy, gần như đồng thanh.

“Tôn Hoài Mẫn muốn gặp tôi.”

“Cao An và Trương Nghiên Khê đến.”

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 64

Cao An và Trương Nghiên Khê đi chuyến bay tối, hẹn chờ ở sân bay, hơn chín giờ mới xuống máy bay, chạy đến Ninh Bình thì đã hơn mười hai giờ.

Tưởng Tốn chở Hạ Xuyên đến đầu trấn đón người, từ rất xa đã nhìn thấy một chiếc xe taxi bật đèn, đến gần, bốn người xuống xe taxi. Hạ Xuyên xuống xe motor, đi về phía Cao An, bắt tay anh ta một cái, ôm kiểu đàn ông một cái. Trương Nghiên Khê mỉm cười nhìn hai người.

Tất cả đều không nói.

Cao An giới thiệu: “Hai vị này là bạn trong giới truyền thông của anh, Vương Viện Viện, Tống Ba.” Lại giới thiệu với hai người đó, “Đây chính là Hạ Xuyên, vị kia là cô Tưởng!”

Hạ Xuyên bắt tay bọn họ: “Chào anh!”

“Vinh hạnh vinh hạnh!”

Tưởng Tốn treo mũ bảo hiểm lên tay lái, vuốt tóc một cái đi tới, cũng bắt tay bọn họ: “Chào anh chị, tôi tên là Tưởng Tốn.”

“Tôi tên là Tống Ba.”

“Tôi tên Vương Viện Viện, em gọi tôi chị Vương là được rồi.”

Mấy người lên xe lần nữa, Tưởng Tốn lái motor dẫn đường ở đằng trước.

https://thuviensach.vn

Tống Ba ở trong xe khó hiểu nói: “Ồ, sao là phụ nữ chở đàn ông vậy?”

Cao An nói: “Trước đây bọn họ đi Hà Xương, trên đường cũng là cô Tưởng lái xe đấy.”

“Cô bé này có chút thú vị nha.” Vương Viện Viện cười nói.

Trương Nghiên Khê nói ít, luôn nhìn chiếc motor dẫn đường đằng trước. Hạ Xuyên dáng người lớn, che hết người lái xe nên không nhìn thấy gì cả, chỉ có vài sợi tóc dài chui ra khỏi mũ bảo hiểm, bị gió thổi bay ra sau. Hạ Xuyên bắt lấy mấy sợi tóc đó, hình như sửa lại giúp cô, cánh tay kia ôm eo cô.

Đoạn đường này rất xa lạ, thời gian chín năm, tất cả đều đang thay đổi. Con đường ngày trước không rộng như thế này, bây giờ rộng hơn, đường bùn cũng sửa đẹp đẽ, công trình kiến trúc hai bên đã thay đổi.

Thứ duy nhất không thay đổi, có lẽ chính là khói dày đặc bốc lên từ trong ống khói cao cao vào lúc rạng sáng.

Trương Nghiên Khê dời tầm mắt.

***

Tới đột ngột, trước đó cũng không cho hay, thời gian lại quá trễ nên không kịp tìm chỗ ở. Quyết định ở nhà Hạ Xuyên còn có thể thông qua, tạm thời điều chỉnh một chút, A Sùng và Tống Ba một phòng, Hạ Xuyên và Cao An một phòng, Trương Nghiên Khê và Vương Viện Viện một phòng, Tưởng Tốn và Vương Tiêu một phòng.

Bốn phòng vừa đủ.

Một nhóm người không mang bao nhiêu hành lý, mấy người Cao An ngay cả thiết bị quay phim cũng không mang mấy thứ, chia phòng xong,

https://thuviensach.vn

thu xếp sơ một chút, mọi người thay phiên nhau đi vệ sinh cá nhân.

Trong nhà chỉ có hai nhà vệ sinh, một cái ở trong phòng Hạ Xuyên, một cái dùng chung ở tầng hai. Hạ Xuyên nhường phòng cho Tưởng Tốn ngủ, mấy người phụ nữ đều lên lầu tắm.

Phòng dành cho khách ở tầng hai, Cao An tắm một cái rồi vào phòng, lau tóc nói: “Căn nhà này của chú không thay đổi chút nào à, sao cũng không sửa sang một chút?”

“Sửa sang chỗ này làm gì, nhà đâu có ai ở.” Hạ Xuyên mở sofa giường, ném một tấm chăn lên đó.

Cao An hỏi: “Vương Vân Sơn đã để lại thứ gì thế?”

“Bản báo cáo đánh giá tác động môi trường.”

“Anh cũng đoán là cái này.” Cao An nói, “Năm đó anh đã nghĩ qua, trong tay ông ta nhất định có bản báo cáo đánh giá tác động môi trường. Nội tình đen tối chú nói trên mạng chính là cái này ư?”

“Chính là cái này.”

“Tiếp theo có chắc chắn không?”

Hạ Xuyên dừng một lúc: “Bảy phần mười.”

Cao An trầm mặc, móc thuốc lá ra ném một điếu cho anh, nói: “Cũng phải, chín năm trước mới hai chi nhánh, mười công ty trực thuộc. Bây giờ bốn chi nhánh, bốn mươi sáu công ty trực thuộc, chú đây là trứng chọi đá, khó đánh lắm.”

Hạ Xuyên ngậm điếu thuốc trong miệng, dáng vẻ muốn hút nhưng không hút, cười: “Lúc này ai là trứng ai là đá còn chưa chắc đâu.”

https://thuviensach.vn

Cao An cười: “Được rồi, chú cũng đi tắm đi, đã hơn một giờ rồi.”

Hạ Xuyên để điếu thuốc lên trên bàn, đứng lên mới nhớ ra đồ đạc đều ở trên lầu.

***

Vương Tiêu tắm xong đi ra, đổi sang Trương Nghiên Khê đi vào tắm. Thấy người đóng cửa lại, Vương Tiêu đến gần bên cạnh Tưởng Tốn, nhỏ giọng hỏi: “Bọn họ đều là bạn của Hạ Xuyên ư?”

“Ừ.”

“Anh ấy kết giao bạn bè cũng rộng rãi thật đấy, Trương Nghiên Khê đó chị có quen không?”

“Không quen lắm.”

Vương Tiêu hơi ngại ngùng: “Chị ấy quen biết A Sùng bao lâu rồi?”

“Không quen lâu bằng Hạ Xuyên.”

Vương Tiêu thầm “à” một cái, lại hỏi: “Đúng rồi, bọn họ làm gì thế?”

Tưởng Tốn đang chơi Happy Xiao Xiao Le, làm hai việc một lúc trả lời: “Cao An và một nam một nữ kia làm tin tức, Trương Nghiên Khê làm từ thiện.”

Vương Tiêu trợn to mắt: “Từ thiện? Cao cấp như vậy ư?”

Tưởng Tốn cười: “Cao cấp ư? Cô không cảm thấy thương hại sao?”

“Cái gì thương hại chứ? Sao có thể được!”

Tưởng Tốn nằm trên giường, dựa vào ván giường tiếp tục bấm màn hình, nói: “Bản thân sự tồn tại của từ thiện chính là một loại thương hại.”

https://thuviensach.vn

Vương Tiêu sửng sốt.

Trương Nghiên Khê vừa vắt khăn, vừa quan sát nhà vệ sinh, cuối cùng tầm mắt dừng trên giá treo khăn. Hai tắm khăn treo trên giá rửa mặt, bên cạnh vòi sen cũng treo hai tấm khăn.

Dầu gội đầu, sữa tắm và kem đánh răng một phần, ly súc miệng và bàn chải đánh răng hai phần. Lúc cô ấy vào phòng còn nhận thấy trên giường có hai cái gối, một tấm chăn.

Dấu vết cuộc sống của hai người…

Trương Nghiên Khê siết chặt khăn, cúi đầu hồi lâu, mới khóa vòi nước, nghe được bên ngoài truyền đến một câu: “Bản thân sự tồn tại của từ thiện chính là một loại thương hại.”

Cô ấy ngẩn ra, nhìn về phía cửa, cách một cánh cửa, tiếp theo vô cùng im ắng.

Tắm qua loa rồi đi ra, trong phòng không thấy bóng dáng Vương Tiêu.

Trương Nghiên Khê bỏ khăn vào trong túi nilon, nói: “Tôi xong rồi, cô đi tắm đi.”

Tưởng Tốn ngồi xếp bằng giữa giường, đang chơi điện thoại di động, nhìn cô ấy một cái: “À, được.”

Nói xong, Trương Nghiên Khê vẫn còn không đi, do dự một chút, Trương Nghiên Khê hỏi: “Cô bé kia đâu?”

“Xuống bếp làm thức ăn khuya rồi.”

“Ồ.” Trương Nghiên Khê lại hỏi, “Cô tới đây mấy ngày rồi?”

Tưởng Tốn nói: “Hai, ba ngày.”

https://thuviensach.vn

“Vừa từ Mộc Khách về ư?”

“Ừm.”

“Nghe nói ở đó hai người bị bắt cóc?” Trương Nghiên Khê đột nhiên thấy ngón tay bấm điện thoại di động của Tưởng Tốn, sửng sốt, “Tay của cô!”

Tưởng Tốn cười búng ngón tay: “Không sao, nứt mấy cái móng tay thôi, khỏi rất nhanh.”

Trương Nghiên Khê nhìn về phía Tưởng Tốn.

Cô vẫn chưa tắm, ăn mặc đơn giản, mái tóc dài xõa ra, nụ cười tùy ý, dường như ngón tay kia không phải của mình, mấy vết thương đó cũng không gọi là vết thương.

Trương Nghiên Khê hỏi: “Hạ Xuyên và A Sùng cũng bị thương sao?”

“A Sùng không sao, Hạ Xuyên trúng một phát đạn.”

Trương Nghiên Khê trợn mắt há mồm.

Tưởng Tốn nói: “Trên cánh tay, không tổn thương chỗ quan trọng, viên đạn lấy ra là không sao rồi.”

“Bắt được người chưa?”

“Vẫn chưa, bên Hà Xương đang truy nã.”

Trương Nghiên Khê gật đầu: “Người không sao là tốt rồi. Không quấy rầy cô nữa, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

https://thuviensach.vn

Trương Nghiên Khê đi xuống lầu, trên cầu thang, vừa vặn gặp Hạ Xuyên lên lầu, hai người đều dừng bước.

Hạ Xuyên mở miệng trước: “Tắm xong rồi à? Mấy cô ấy ngủ rồi ư?”

Trương Nghiên Khê nói: “Vẫn chưa, Vương Tiêu xuống bếp, cô Tưởng vẫn chưa tắm.”

“Vậy em ngủ sớm một chút đi, ngày mai tìm chỗ khác cho mọi người.” Nói xong, tiếp tục đi lên.

Trương Nghiên Khê tránh một chút, gọi anh lại: “Hạ Xuyên…”

Hạ Xuyên quay đầu nhìn về phía cô ấy.

Trương Nghiên Khê hỏi: “Anh và cô Tưởng bắt đầu từ khi nào?”

Hạ Xuyên nói: “Lúc ở trên đường.”

“Trên đường?”

“Trên đường đi Mộc Khách.”

“Ồ.” Trương Nghiên Khê hỏi, “Đây là quyết định rồi sao?”

“Ừm.”

Anh không trả lời nhiều hơn một chữ, một chữ duy nhất cũng đủ rồi.

Hạ Xuyên không gõ cửa mà vào phòng luôn, Tưởng Tốn cũng không kinh ngạc, cũng không ngẩng đầu lên nói: “Tôi vẫn chưa tắm.”

Hạ Xuyên khóa trái cửa phòng, vào nhà tắm: “Vào đây!”

Tưởng Tốn ném điện thoại di động, đứng trên giường cởi quần áo, Hạ Xuyên dựa vào cửa nhà tắm nhìn cô.

https://thuviensach.vn

Cô cởi áo khoác trước, rồi cởi quần jean, lộ một đôi chân thẳng, cuối cùng mới cởi áo len, còn lại áo ngực và quần lót. Cô nhảy xuống giường đi về phía nhà tắm, đến cửa thì không đi được nữa.

Hạ Xuyên chặn cửa không nhường.

Tưởng Tốn ngẩng đầu: “Làm gì đó?”

Hạ Xuyên ôm eo cô: “Muốn làm em.”

Anh cởi quần áo bên ngoài, đè Tưởng Tốn sau cửa nhà tắm. Bên cạnh chính là bồn nước, cách bức tường vài cm. Tưởng Tốn kẹt trong góc giữa bồn nước và vách tường, trong va chạm bồn nước rung theo, giống như dễ dàng là có thể đổ.

Hạ Xuyên đặt Tưởng Tốn ở rìa bồn, không thể nào ngồi được. Tưởng Tốn kẹp chặt eo anh, khẽ rên rỉ. Hạ Xuyên dùng sức vỗ mông cô một phát, khẽ thở gấp: “Khăn rơi kìa.”

Tưởng Tốn dang tay ra, kéo khăn lông trên giá treo khăn sắp rơi xuống lại, tiện tay nắm chặt cái giá, đinh ốc bị kéo lỏng ra, Hạ Xuyên dứt khoát ôm cô đến bên cạnh bồn cầu.

Vương Tiêu ăn bữa khuya hơn nửa ngày, nhân tiện mang hai miếng bánh mì lên cho Tưởng Tốn, xoay tay nắm cửa, cửa lại khóa trái, cô ấy kì lạ: “Tưởng Tốn?”

Không ai trả lời.

Vương Tiêu gõ cửa: “Tưởng Tốn, mở cửa đi!”

“Chờ lát nữa…”

Hạ Xuyên tắm cho cô, chen vào giữa hai chân cô đẩy thêm mấy cái. Tưởng Tốn hết sức, nằm sấp trên ngực anh nói: “Đừng làm rộn nữa, nhanh

https://thuviensach.vn

lên một chút.”

Hạ Xuyên cười: “Hết sức rồi à?”

“Anh nói xem?”

Hạ Xuyên sờ vai cô: “Lát nữa đừng đi ra ngoài trước, tôi lấy bộ đồ ngủ cho em.”

“Ừm.”

Vương Tiêu sốt ruột lại gõ cửa: “Tưởng Tốn, chị đang làm gì vậy, mau mở cửa đi!”

Gõ một hồi, cửa đột nhiên mở ra, một người chặn trước mặt cô ấy. Vương Tiêu ngẩng đầu, chỉ thấy người trước mặt nước tắm còn chưa lau khô, nóng hôi hổi như mới vừa tắm ra.

Hạ Xuyên đẩy cô ấy ra xuống lầu, để lại một câu: “Đừng đóng cửa trước.”

Một lát sau, bóng dáng Hạ Xuyên lại thoáng qua trong tầm mắt cô ấy. Cửa phòng tắm mở ra, một bàn tay nhận lấy một bộ đồ, cửa lại đóng lại.

Hạ Xuyên quay đầu liếc cô ấy: “Đi đây.”

Vương Tiêu vẫy tay, nói một tiếng nhạt nhẽo: “Bye bye… Ngủ ngon…”

Tưởng Tốn đi ra, mặc một bộ đồ ngủ sọc màu xanh da trời vô cùng rộng, thấy hai miếng bánh mì để trên bàn đọc sách, cầm lên ăn, nói: “Cảm ơn.”

Mặt không đổi sắc, khẩu vị cực tốt, mặt Vương Tiêu ửng đỏ, cạn từ rồi.

https://thuviensach.vn

***

Sáng sớm hôm sau, rác thải xây dựng vẫn chặn đường của chi nhánh số 1 và chi nhánh số 2, biểu ngữ triệu chữ kí được kéo lên, chú Thủy tổ chức hơn trăm người ra uy.

Hôm nay Tưởng Tốn dậy trễ, lúc xuống lầu chỉ nhìn thấy một mình Trương Nghiên Khê.

Trương Nghiên Khê đang rửa chén, thấy cô xuống, nói: "Có để lại bữa sáng cho cô đấy."

Trên bàn có một cái bánh quẩy, một cái bánh bao, còn có một chén hoành thánh nhỏ, đã nguội cả, Trương Nghiên Khê nói: "Tôi hâm nóng cho cô nhé?"

Tưởng Tốn nói: "Không cần đâu, ăn thế này rất ngon, cảm ơn." Cô ăn mấy miếng, hỏi, "Bọn họ ra ngoài cả rồi ư?"

Trương Nghiên Khê nói: "Ừm, vừa đi ra ngoài không lâu."

"Chị thì sao?"

"Lát nữa tôi đi trại trẻ mồ côi."

"Trại trẻ mồ côi ở đâu? Tôi đưa chị đi?"

Trương Nghiên Khê cười nói: "Không cần đâu, cũng không xa lắm, tôi xem xung quanh một chút luôn. Hạ Xuyên bọn họ đến chỗ chú Thủy rồi, cô muốn sang đó không?"

"Lát nữa tôi có việc."

Trương Nghiên Khê suy nghĩ một chút: "Một mình cô đừng đi lung tung."

https://thuviensach.vn

“Hửm?”

Trương Nghiên Khê nói: “Bây giờ quan hệ căng thẳng, không chừng bên đó sẽ giở trò gì đó.”

Tưởng Tốn cười nói: “Tôi biết, yên tâm.” Dừng một chút, “Lúc đó chị từng bị bọn chúng uy hiếp ư?”

“Ừm.” Trương Nghiên Khê nhớ lại, “Cũng không phải là bí mật gì, lúc đó tôi bị bọn chúng bắt, nhốt lại, mấy ngày mới thả ra. Rất sợ hãi.”

Tưởng Tốn múc hoành thánh: “Bây giờ chị lại quay về.”

“Đúng vậy…” Trương Nghiên Khê cười, “Luẩn quẩn trong lòng thôi, mọi người đều giống nhau, luẩn quẩn trong lòng.”

Tưởng Tốn mấy miếng ăn xong bữa sáng, lau miệng chuẩn bị ra ngoài.

Trương Nghiên Khê hỏi cô: “Cô đi đâu thế?”

“Gặp một người.”

“Cô đi một mình ư?”

“Ừm.”

Trương Nghiên Khê nói: “Kêu Vũ Lập tới đưa cô đi đi.”

“Không cần.” Tưởng Tốn đẩy xe motor ra, ngồi lên, vẫy tay với Trương Nghiên Khê, “Không có thời gian, đi đây!”

Tôn Hoài Mẫn vẫn đang chờ cô.

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 65

Tưởng Tốn lái motor một mạch, ban ngày trên đường có người, cô hãm tốc độ, thỉnh thoảng còn có mấy dân làng nhận ra quần áo của cô chào hỏi cô, dọc đường còn có mấy thanh niên la với cô: "Chị dâu!"

Tưởng Tốn vẫy tay ra dấu một cái, xe motor đi qua tựa như một cơn gió.

Không bao lâu, xe dừng trước cửa một quán cơm nhỏ, còn chưa đến giờ cơm trưa, nên bên trong không có lấy một người khách. Tưởng Tốn ôm mũ bảo hiểm đi vào, hai người đang cắn hạt dưa trong quán cơm hỏi cô: "Ăn cơm sao?"

Tưởng Tốn nói: "Tìm người, đã đến rồi."

"À, là tìm Tiểu Tôn phải không? Cô ấy ở trong phòng bao đó, cô đi sang bên kia, một phòng bao thẳng chính là nó."

Quán cơm không lớn, qua một lối đi nhỏ, có ba phòng bao, phòng bao thẳng ở bên cạnh nhà vệ sinh, cửa mở, liếc mắt là thấy người trong đó.

Một nam một nữ, đều là người đã thấy hôm qua.

Tôn Hoài Mẫn đứng phắt dậy, sắc mặt khó coi: "Tới rồi à?"

"Ừ." Tưởng Tốn đi vào, "Chờ bao lâu rồi?"

"Nửa tiếng."

https://thuviensach.vn

Mặt Tưởng Tốn không có vẻ xấu hổ: “Ngủ quên mất.”

Tôn Hoài Mẫn cười khẩy: “May mà cô không ngủ tới chiều đấy.”

Tưởng Tốn cười: “Vậy tôi đi ngủ nướng nữa nhé?”

Tôn Hoài Mẫn còn muốn nói nữa, người đàn ông bên cạnh kéo cô ta một cái, cười nói với Tưởng Tốn: “Cô Tưởng, lần này chúng tôi mời cô tới là có chuyện thương lượng, mời cô ngồi.”

Tưởng Tốn cũng không làm khó Tôn Hoài Mẫn nữa, nhân tiện ngồi xuống. Người đàn ông đó đi đóng cửa, nói: “Tôi vẫn chưa tự giới thiệu, tôi tên là Thiệu Bân.”

Tưởng Tốn để mũ bảo hiểm lên trên bàn, nói: “Có chuyện thì nói đi.”

Thiệu Bân cười: “Thực ra trước đây tôi từng gặp cô.”

Tưởng Tốn hiếu kỳ: “Hửm?”

“Tôi từng xem ảnh của cô, một tấm ảnh cô chụp chung với Tiểu Tôn.”

Tưởng Tốn nhớ ra có một tấm ảnh như vậy. Năm ngoái Từ Kính Tùng đi núi Minh Hà, Tôn Hoài Mẫn cũng đi theo. Mấy người bọn họ chụp ảnh chung, nhân lúc cô không chú ý cũng chụp cô vào, Tôn Hoài Mẫn còn cực kì hào phóng in ra đưa cho cô.

Tưởng Tốn gật đầu: “Ờ.”

Thiệu Bân nói: “Cô và Tiểu Tôn là họ hàng, vậy mọi người chúng ta cũng coi như là bạn, tôi sẽ không nói quanh co, lần này chúng tôi tới, chủ yếu là muốn xin cô Tưởng giúp cho một chuyện.”

Tưởng Tốn nói: “Nói đi.”

https://thuviensach.vn

Thiệu Bân đẩy Tôn Hoài Mẫn một cái. Tôn Hoài Mẫn nghiêng đầu, rất lâu sau, mới không cam lòng nói: “Cái người họ… Anh Hạ ấy, không phải cô cho anh ta bao xe sao? Sao bây giờ tới đây vậy?”

Tưởng Tốn nói: “Anh ta còn chưa trả tiền xe cho tôi, tôi đến đòi nợ.”

Tôn Hoài Mẫn thoáng khựng lại: “Cô ở cùng anh ta ư?”

Tưởng Tốn cười, không trả lời.

“Đây mới mấy ngày, không ngờ nhanh như vậy…” Tôn Hoài Mẫn nói, “Cô và anh ta mới quen tổng cộng một tháng, nghe nói mấy ngày nay cô sống cũng không tốt lắm.”

Tôn Hoài Mẫn liếc nhìn tay cô, vết thương trên móng tay rõ ràng, muốn bỏ qua cũng không được. Cô ta nói: “Cô chỉ là một người dân nhỏ bình thường, đi theo anh ta toan tính cái gì? Nếu như toan tính tiền…” Tôn Hoài Mẫn nói khẽ, “Cô muốn bao nhiêu, có thể ra một cái giá.”

Tưởng Tốn nhướng mày: “Cái gì cơ?”

Tôn Hoài Mẫn nghiêm mặt: “Tôi biết gia đình bọn họ chẳng qua chỉ là một nhà giàu mới nổi mà thôi, có thể có bao nhiêu tiền chứ? Cô liều mạng kiếm tiền như vậy, một người phụ nữ suốt ngày làm tài xế cho người ta, chẳng qua là muốn tương lai sống sung sướng thôi. Anh Hạ đó không phải hiền lành gì, cô mới quen anh ta mấy ngày mà đã gặp bao nhiêu khổ như vậy, sau này cũng sẽ không sống yên được… Tôi là muốn tốt cho cô, cô muốn bao nhiêu, có thể ra một cái giá.”

Tưởng Tốn có nhiều hứng thú: “Điều kiện thì sao?”

“Tôi muốn bản báo cáo kia.”

Tưởng Tốn trầm tư một hồi: “Ông chủ cô bảo cô tới ư?”

https://thuviensach.vn

Tôn Hoài Mẫn nói: “Việc này cô không cần quan tâm, cô chỉ cần đồng ý là được.”

Tưởng Tốn biết rõ còn hỏi: “Báo cáo gì cơ?”

“Đừng dài dòng nữa, cô biết đó.”

Tưởng Tốn nói: “À, bản báo cáo đánh giá tác động môi trường? Đã bị Từ Kính Tùng cầm đi rồi, cô không biết à?”

Tôn Hoài Mẫn trả lại một câu: “Bản đó là giả, cô không biết ư?”

“Nói như vậy…” Tưởng Tốn nheo mắt, “Cô đã gặp Từ Kính Tùng rồi?”

Tôn Hoài Mẫn há miệng, sầm mặt, nói: “Không.”

Tưởng Tốn cười, dựa ra sau: “Cô toan tính cái gì, mà bán mạng cho ông chủ của cô như vậy?”

Tôn Hoài Mẫn nói: “Liên quan gì đến ông chủ của tôi.”

“Bản thân cô muốn bản báo cáo đó ư?”

“Ừ, chờ cô ra giá.”

“Cô có tiền à?”

“Có.”

Tưởng Tốn hỏi: “Ở đâu ra?”

“Cô quan tâm tôi như vậy từ lúc nào thế?” Tôn Hoài Mẫn cười, “Không cần nói khách sáo nữa, lần này là tôi muốn gặp cô. Tưởng Tốn, không phải cô yêu tiền nhất sao? Tình cảm của cô với anh Hạ đó sâu đậm

https://thuviensach.vn

thế nào? Tình cảm không thể làm cơm ăn, cô cũng không phải là loại phụ nữ ngu xuẩn xem tình yêu còn quan trọng hơn tiền đó.”

***

Một chiếc xe van dừng trước cửa quán cơm nhỏ, hai người đàn ông trong xe xuống, người trong quán cơm phun vỏ hạt dưa, hỏi: “Ăn cơm sao?”

“Xem thực đơn thử.”

Ngồi xuống chờ thức ăn, một người nói: “Tôi không đói mà.”

“Không đói cũng ăn một chút đi.” Người kia rót một ly trà.

“Nhà ai ăn cơm trưa vào mười giờ rưỡi hả?”

“Vậy cậu đừng ăn, nhìn tôi ăn.”

***

Trong phòng bao.

Tưởng Tốn nói: “Tôi tham tiền vậy ư?”

Tôn Hoài Mẫn giống như nghe chuyện cười: “Cô không tham thì ai tham? Dáng vẻ đó của cô… Thực ra cô cũng có thể suy nghĩ thật kĩ, đã kéo dài hai ngày, mấy bài viết các cô đăng trên mạng cứ nói có nội tình đen tối gì đó, nội tình đen tối đâu? Anh Hạ kia lần lữa không tung, chẳng qua là muốn chờ một cái giá tốt thôi.”

“Vậy sao mấy người không tìm thẳng anh ta?”

Tôn Hoài Mẫn kiếm một cái cớ tốt: “Tôi quen cô, tìm cô không phải trực tiếp hơn sao? Cô muốn tiền vào túi cô hay là vào túi anh ta?”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn hỏi: “Cô khẳng định tôi có thể lấy được bản báo cáo đánh giá tác động môi trường ư?”

Mắt Tôn Hoài Mẫn sáng lên: “Cô có thể, nhất định có thể!”

Tưởng Tốn cười: “Cô thật coi trọng tôi quá, nhưng tôi không thích lấy tiền của cô.”

Tôn Hoài Mẫn sững sờ, cắn răng, nói: “Cô bao nhiêu tuổi rồi, sao ấu trĩ như vậy? Tình hình bên này cô hiểu bao nhiêu? Cô hiểu rõ tập đoàn Đức Thăng sao?”

Tiền không có hiệu quả, Tôn Hoài Mẫn làm việc có lý: “Tập đoàn Đức Thăng có gần mười ngàn công nhân, toàn bộ trấn Ninh Bình mới bao nhiêu người chứ? Cả trấn Ninh Bình, hễ là người có khả năng lao động, trừ một số ít làm việc bên ngoài ra, thì những người khác đều ở Đức Thăng! Cô đi hỏi thử những dân làng khác xem, bọn họ có hi vọng Đức Thăng đóng cửa hay không. Cô cho rằng mình đang làm chuyện vĩ đại lắm à? Không phải! Loại người như các người, tự cho là giỏi, tự nhận là vĩ đại, thực ra các người đang ép những người dân kia vào chỗ chết. Nếu bọn họ muốn làm loạn thì đã làm loạn từ lâu rồi. Cô xem bây giờ đi, người đứng về phía mấy người mới bao nhiêu người chứ?”

Cô ta càng nói càng kích động: “Mấy ngàn công nhân thất nghiệp, ai chịu trách nhiệm? Cô cho bọn họ cơm ăn sao?”

“Bọn họ có cơm ăn hay không, liên quan gì đến tôi?” Tưởng Tốn thờ ơ như không.

Tôn Hoài Mẫn nhíu mày: “Cô…”

Tưởng Tốn hờ hững nói: “Trên đời này mỗi ngày bao nhiêu người chết đói, liên quan gì đến tôi? Chết đói là chuyện của bọn họ, có tay có chân

https://thuviensach.vn

không biết làm việc à? Trước năm 1993, lúc không có nhà máy của các người, bọn họ chết đói cả ư?”

Thiệu Bân bên cạnh rốt cuộc mở miệng: “Cô Tưởng, nếu những chuyện này không liên quan gì đến cô, vậy tại sao cô không chấp nhận điều kiện của chúng tôi chứ?”

Tưởng Tốn nhìn về phía anh ta, một lát sau, nói: “Anh bao nhiêu tuổi?”

Thiệu Bân sửng sốt: “À… Ba mươi bảy.”

Tưởng Tốn nói: “Con trai chú Thủy hai mươi bốn tuổi, năm ngoái vừa tốt nghiệp đại học. Đông Đông năm nay mười tuổi, nói mấy người cũng không biết, nó ở trại trẻ mồ côi, hai chân dị tật… Anh ba mươi bảy, chắc cũng làm việc ở đây rất nhiều năm rồi, anh chưa từng sờ qua lương tâm của mình sao?”

Thiệu Bân suy nghĩ một chút: “Lợi nhuận hàng năm của tập đoàn Đức Thăng có thể nuôi sống hơn mười ngàn gia đình, thuế nộp lên có thể xây nhiều công trình cơ sở hạ tầng, qua nhiều năm như thế đã đóng góp trăm trường học, đã cứu vô số trẻ em mắc bệnh ung thư máu. Tôi làm việc đàng hoàng, mỗi một xu trong đó cũng có một phần của tôi. Hành động của các người rất chính trực, nhưng các người chỉ nhìn thấy điều các người muốn nhìn thấy, bỏ qua tất cả nỗ lực mà một xí nghiệp làm ngoài việc sản xuất.”

Tưởng Tốn nói: “Anh chỉ nhìn thấy điều các anh muốn nhìn thấy, bỏ qua việc bọn họ dùng nước khoáng thay cho nước uống. Ba trăm mạng người cũng có một phần của anh.”

Thiệu Bân hỏi: “Cô rốt cuộc toan tính cái gì? Cô không quan tâm sự sống chết của bọn họ, vậy rốt cuộc toan tính điều gì?”

Cô rốt cuộc toan tính cái gì ư?

https://thuviensach.vn

Hôm nay trên đường cô tới đây, trong không khí có mùi thối nhàn nhạt, ven đường đầy cây cối ngừng phát triển. Tối qua lái motor ra ngoài, cô chú ý được cửa sổ mọi nhà đều đóng chặt, không nhà nào mở cửa sổ.

Mà trên núi Minh Hà, tuyết đã tan, đang chờ đón mùa xuân.

Chim di trú ở Hà Xương sẽ bay trở về.

Con của nhà anh A Gia cũng đi học lại.

Đoàn thồ hàng kiếm được tiền trở về.

Bầu trời trên vách núi đầy sao, bãi cỏ đong đưa theo gió, hương trà bơ ở Mộc Khách kéo dài xa xa…

Người tốt sẽ xin lỗi vì sai lầm trong quá khứ, mà vĩ nhân sẽ sửa chữa chúng.

Tất cả việc này vốn nên kết thúc vào chín năm trước.

Tưởng Tốn không nói gì cả, xách mũ bảo hiểm đi ra ngoài.

Tôn Hoài Mẫn đuổi theo ra: “Tưởng Tốn!”

Tưởng Tốn phớt lờ cô ta.

“Tưởng Tốn, cô đứng lại đó cho tôi!”

Tôn Hoài Mẫn níu cô lại, Tưởng Tốn hất tay cô ta ra.

Tôn Hoài Mẫn la: “Có phải kiếp trước tôi đã giết cô nên kiếp này cô thật tâm đối nghịch với tôi không!”

Tưởng Tốn cười một tiếng: “Cô có bệnh à?”

https://thuviensach.vn

Tôn Hoài Mẫn nổi giận đùng đùng: “Tôi rốt cuộc làm gì có lỗi với cô. Từ Kính Tùng là tôi quen trước, cô dựa vào cái gì mà giành với tôi! Cô dựa vào cái gì mà quyến rũ anh ấy!”

Thiệu Bân đuổi theo kéo cô ta, Tôn Hoài Mẫn dùng sức đẩy anh ta ra, “Tôi với anh ấy vốn rất vui vẻ, tôi có thể gả cho anh ấy nhanh thôi. Đều là cô, thứ *** cô, cô giống như bố cô vậy, bố cô hại mẹ tôi còn chưa đủ, cô lại tới hại tôi! Đồ ***, đồ sao chổi, đồ đê tiện, đồ đê tiện gặp ai cũng ngủ, cả ngày giả vờ thanh cao, cô là một con điếm! Cô trả Từ Kính Tùng lại cho tôi ——”

Tôn Hoài Mẫn nổi điên, đột nhiên vung một bạt tai, “chát” một tiếng, vậy mà như sấm sét, cô ta đã dùng hết sức lực toàn thân.

Thiệu Bân sững sờ, lập tức kéo cô ta đi tới cửa, Tôn Hoài Mẫn quay đầu: “Đ… A ——”

“Ầm” một cái, một cái mũ bảo hiểm đập trúng mặt cô ta. Tôn Hoài Mẫn còn chưa kịp phản ứng, tóc cô ta đột nhiên bị người ta túm, chân tóc đau điếng, cô ta bị người ta kéo ngược lại, ngay sau đó “chát” một tiếng, chịu một cái tát nặng nề.

Tôn Hoài Mẫn la hét.

Má trái Tưởng Tốn đỏ bừng, tay phải đánh đến mức ngứa ran, đứng trước mặt cô ta, lạnh mặt nhìn cô ta.

Thiệu Bân nói với người túm tóc Tôn Hoài Mẫn: “Anh buông tay ra, có phải đàn ông không, ra tay với phụ nữ vậy!”

Hạ Xuyên túm tóc lại dùng sức kéo một cái, Tôn Hoài Mẫn đau đến mức đánh vào mặt anh, anh khống chế cô ta.

Hạ Xuyên cười khẩy: “Tôi không đánh phụ nữ, chỉ đánh ***.”

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 66

"Đánh cô ta!" A Sùng nhả cục xương, lau mỡ trên miệng một cái, rốt cuộc hoàn hồn lại từ trong sự kinh ngạc, hung ác nói, "Lão Hạ, đánh cô ta đi!"

"A ——" Tôn Hoài Mẫn la hét chói tai, nổi điên đá Hạ Xuyên, vừa đá vừa la "Cứu tôi với". Hạ Xuyên túm tóc cô ta, đưa mặt cô ta đến trước mặt Tưởng Tốn.

Tưởng Tốn bóp gò má cô ta, Tôn Hoài Mẫn chỉ có thể la ú ớ, Thiệu Bân bên cạnh vội vàng nói: "Mấy người điên rồi à. Buông tay ra mau, mấy người muốn làm gì!"

Tưởng Tốn nhìn Tôn Hoài Mẫn chằm chằm, tay dùng sức, lạnh giọng nói: "Trước kia cô giả vờ thân thiết với tôi trước mặt Từ Kính Tùng, lợi dụng tôi mượn cơ hội sống chung với anh ta, tôi nể mặt mẹ cô nên không so đo với cô. Bây giờ anh ta bị truy nã là do anh ta gieo gió gặt bão, cái này chứng minh pháp luật còn tác dụng với anh ta. Cô muốn tự chuốc lấy thì đi mà chuốc trước mặt anh ta, nhân tiện giúp tôi chuyển lời với anh ta, ngày vui vẻ không bao lâu nữa đâu, nhà họ Từ bọn họ chơi xong rồi. Khuyên cô một câu, cô muốn đổi họ Từ, vậy thì chờ chôn chung với họ đi! Còn nữa, mẹ nó tôi không nợ cô, cô ở trước mặt tôi chính là một đứa não tàn!"

Tưởng Tốn buông tay ra, Hạ Xuyên trầm mặt: "Không đánh nữa ư?"

"Đủ rồi."

https://thuviensach.vn

Tôn Hoài Mẫn cuồng loạn: “Tao giết mày —— Tao giết chết mày ____”

Hạ Xuyên kéo tóc cô ta xuống, đột nhiên bóp cằm cô ta. Tôn Hoài Mẫn đau đến mức nói không nên lời, cằm như sắp bị gỡ xuống.

“Để tôi nghe được cái miệng chó của cô nói cô ấy nửa chữ nữa ——” Hạ Xuyên dùng sức, người dưới lòng bàn tay đau đến mức cả khuôn mặt nhíu lại, anh lạnh lùng nói, “—— thì không chỉ xem như não phẳng đơn giản vậy đâu, nhớ kĩ cho tôi!”

Nói xong, anh kéo Tôn Hoài Mẫn ra cửa, ném cô ta ra ngoài như vứt rác. Thiệu Bân vội vàng kéo cô ta, kết quả ngã cùng cô ta xuống đất.

Hạ Xuyên nhặt mũ bảo hiểm dưới đất lên, phủi phủi bụi trên đó, hất cằm với Tưởng Tốn, “Đi!”

Tưởng Tốn đi theo anh ra ngoài, coi hai người dưới đất như trong suốt, đi đến trước xe motor. Hạ Xuyên vịn vai cô, nới lỏng nút mũ bảo hiểm, đội mũ bảo hiểm lên đầu cô, nâng thẳng, rồi cài nút cho cô, hỏi: “Chặt hay lỏng?”

Tưởng Tốn nói: “Chặt thêm chút nữa.”

Hạ Xuyên chế giễu: “Đầu nhỏ.”

Tưởng Tốn nói: “Cái mũ bảo hiểm này lớn quá.”

Đội xong, Hạ Xuyên gõ gõ mũ bảo hiểm trên đầu cô, nói: “Được rồi.”

Tưởng Tốn ngồi lên, nghiêng đầu hỏi: “Anh ngồi chỗ nào?”

Không mang dư mũ bảo hiểm nên Hạ Xuyên trực tiếp ngồi sau lưng cô. Tưởng Tốn khởi động xe, nháy mắt vang lên “rừm rừm”, motor lao đi.

https://thuviensach.vn

A Sùng bị bỏ rơi trong quán cơm, lặng lẽ nhìn bọn họ không coi ai ra gì rời khỏi, rồi lặng lẽ liếc nhìn bàn cơm, bầu bạn với tiếng gào khóc ở cửa, anh ta vung tay một cái: "Ông chủ, gói mang về!"

***

Lái về nhà chú Thủy, giữa đường, Hạ Xuyên kêu dừng xe lại.

Bên bờ sông Ninh không có ai, mọi người đều tụ tập ở cổng mấy chi nhánh kia. Mấy đứa trẻ chạy tới chạy lui chơi đùa ven sông, tiếng cười hi hi ha ha vang từ đầu này đến đầu kia.

Tưởng Tốn xoay người hỏi: "Sao vậy?" Giọng nói truyền ra từ trong mũ bảo hiểm, ồm ồm.

Hạ Xuyên không lên tiếng, anh cởi nút, cởi mũ bảo hiểm cô xuống. Tưởng Tốn vuốt tóc lại: "Làm gì thế?"

Hạ Xuyên giữ cằm cô, xoay má trái cô qua.

Phụ nữ nổi điên sức lực không thua gì đàn ông, một cái tát để lại dấu năm ngón tay, giống như vẩy mực đỏ lên trứng luộc, cực kì chói mắt.

Tưởng Tốn hít một hơi: "Buông ra!"

Anh không khống chế được lực, lại bóp đau cằm cô. Hạ Xuyên thả lỏng tay, sờ gò má cô: "Hời cho cô ta."

Tưởng Tốn nói: "Cái tát tôi cho cô ta cũng không nhẹ."

Bắp thịt trên mặt anh đều căng cứng, ánh mắt u ám. Tưởng Tốn biết anh đang nhẫn nhịn, cô buồn cười sờ đầu anh: "Làm cái gì đó."

Hạ Xuyên hỏi: "Có đau không?"

https://thuviensach.vn

“Cũng tạm, chỉ hơi nóng thôi.”

Hạ Xuyên hỏi: “Tủi thân không?”

“Tôn Hoài Mẫn không khiến tôi tủi thân nổi đâu.”

“Ai có thể khiến em tủi thân?”

“Ai cũng không thể.” Tưởng Tốn nói, “Nếu tôi cảm thấy tủi thân, thì tự tôi sẽ trả lại.”

Hạ Xuyên cắn mặt cô một cái, cắn xong không nhúc nhích, mũi chạm vào gò má cô. Tưởng Tốn nhẹ nhàng sờ đầu anh, một lát sau, anh ngẩng đầu lên, hôn cô. Tưởng Tốn nhắm mắt lại, dựa vào ngực anh.

Mây trắng chầm chậm bay qua đỉnh đầu, không ngửi thấy không khí, không nhìn thấy cây cối, chỉ còn lại hơi thở đôi bên đan vào nhau.

Tưởng Tốn thở hổn hển, nghỉ ngơi trong lòng anh. Hạ Xuyên hôn đỉnh đầu cô, mấy đứa trẻ kia chơi đùa ầm ĩ đến trước mặt bọn họ, kêu: “Chú Hạ thím Hạ, là hai chú thím ạ! Tạm biệt!”

Tưởng Tốn từ trong lòng anh ngẩng đầu lên, vẫy tay với bọn chúng. Hạ Xuyên nói: “Mấy đứa quỷ nhỏ!”

Tưởng Tốn hỏi: “Con nhà ai thế?”

“Không rõ nữa, nhìn thấy quen.” Hạ Xuyên nói, “Để tôi lái?”

“Không cần.”

Tưởng Tốn ngồi thẳng: “Ngồi vững đó!”

Hạ Xuyên nói: “Lái từ từ.”

https://thuviensach.vn

Khởi động xe, lần này Tưởng Tốn lái chậm xưa nay chưa từng có, giống như đang tản bộ vậy. Đám mây trên bầu trời đi theo bọn họ, cô không đội mũ bảo hiểm, mái tóc dài nhè nhẹ bay lên. Hạ Xuyên ở phía sau giữ giúp cô, lại vén hết tóc của cô sang bên phải, gò má trái nhìn không bỏ sót cái gì. Cô lái một mạch, anh nhìn một mạch, đến trước quầy bán đồ vặt, motor dừng lại, anh mới thu tầm mắt.

Lên lầu, tay anh còn nắm tay cô, chặt chẽ không buông. Cao An liếc nhìn tay bọn họ, nói: “Nghiên Khê đi trại trẻ mồ côi rồi, buổi trưa ăn ở đó rồi về. Hai người thế nào?”

Tưởng Tốn lấy một cái máy ghi âm trong túi ra, trả lại cho Cao An, nói: “Miệng rất kín, toàn bộ ôm hết vào người mình, không nhắc đến Từ Đức nửa câu.”

Tống Ba ở một bên nói: “Đoán được, Từ Đức cũng không ngu xuẩn như thế.”

Vương Viện Viện hỏi: “Tôn Hoài Mẫn đó là người nào? Ý tôi là cô ấy giữ chức vụ gì trong đó?”

Hạ Xuyên nói: “Binh tôm tướng tép, không có ích.”

Cao An trầm tư: “Đây chính là chỗ thông minh của bọn chúng. Tôn Hoài Mẫn đã là họ hàng của cô Tưởng, chức vụ trong tập đoàn lại thấp, cho dù nói gì đó ngay tại chỗ thì cũng dễ chối.”

Vương Viện Viện nói: “Vậy không phải là đi một chuyến vô ích ư?”

Cao An chú ý tới cái gì đó, kinh ngạc: “Cô Tưởng, mặt của cô…”

Tưởng Tốn sờ một cái: “Không có gì, chịu một cái tát thôi.”

Tống Ba và Vương Viện Viện nhìn nhau một cái: “Ai đánh thế?”

https://thuviensach.vn

“Tôn Hoài Mẫn.” Tưởng Tốn nói, “Lần này cũng không phải đi một chuyến vô ích, còn có thu hoạch.”

“Ừm.” Hạ Xuyên lạnh giọng nói, “Lát nữa thông báo cho cảnh sát, có thể theo dõi người phụ nữ đó, cô ta có thể có liên lạc với Từ Kính Tùng.”

Không bao lâu, A Sùng xách hộp cơm về, nhân tiện còn mua cơm trưa mang về cho mấy người kia, lúc ăn cơm miêu tả cảnh song kiếm hợp bích cảm động lòng người của hai người kia sinh động như thật.

Đến chiều, tình hình có thay đổi, chú Thủy mang tin tức về: “Trong nhà máy đuổi hai mươi công nhân, là họ hàng của người bên chúng ta. Bây giờ hai mươi người đó ầm ĩ dữ dội, bên trong nói, ai tham gia thì nhà máy sẽ đuổi họ hàng người đó.”

Bên kia giết gà dọa khỉ, bên này, hai khuôn mặt mới Tống Ba và Vương Viện Viện do người của bên chú Thủy dẫn theo, lén lút lẻn vào chi nhánh số 1 và chi nhánh số 2, còn có một nhà máy xử lý nước thải phía sau chi nhánh số 2.

Buổi tối về, bọn họ chép hết ảnh chụp vào trong máy vi tính, nói: “Tấm này là bể chứa nước thải, ban ngày nước thải đổ vào đây, đến tối, lại lén lút xả vào sông qua đường ống nước thải.”

“Con kênh này đã đen rồi, mùi rất nồng.”

“Thứ chất đống ở đây là sắt sulfat, nhưng không xây dựng rãnh chống thấm.”

“Chỗ sắt sulfat chảy vào cuối cùng là đường ống nước mưa, cây cối xung quanh khu vực nhà máy đã dị dạng rồi.”

“Nhà máy xử lý nước thải luôn bỏ hoang không sử dụng.”

https://thuviensach.vn

Ảnh chụp lén, vì trang thiết bị của bọn họ chuyên nghiệp, nên hình ảnh vô cùng rõ ràng, xử lý những tấm ảnh này xong, hai phóng viên đích thân viết bài. Mấy người đàn ông hút thuốc bên cạnh, bàn bạc sắp xếp cho ngày mai. Trương Nghiên Khê mua đồ ăn khuya về, chia cho mỗi người một phần, cuối cùng chia một phần mì xào cho Tưởng Tốn.

Phòng khách sạn không phải lớn lắm, bọn họ đã chiếm lấy bàn đọc sách và sofa, nên Tưởng Tốn chỉ có thể ngồi xếp bằng trên giường, nhận lấy mì cảm ơn một tiếng. Cô nghe thấy Trương Nghiên Khê hỏi: "Mặt sao vậy?"

Tưởng Tốn nói: "Không có gì, bị tát một cái."

Trương Nghiên Khê ngồi bên cạnh cô: "Đã nói với cô phải cẩn thận mà. Có nghiêm trọng không? Ai đánh thế?"

Tưởng Tốn nói: "Tôn Hoài Mẫn, coi như là một người họ hàng của tôi, làm việc trong đó."

"Chính là người hôm nay cô đi gặp ư?"

"Ừm." Tưởng Tốn nói sang chuyện khác, "Chị đi trại trẻ mồ côi rồi ư? Ở đó thế nào?"

Trương Nghiên Khê nói: "Viện trưởng đổi rồi, trẻ em năm đó không còn lại mấy đứa."

"Chín năm rồi, lớn hết cả rồi nhỉ?"

"Đúng thế…" Trương Nghiên Khê cúi đầu, "Nghe nói có hai đứa trẻ mất vào hai năm trước."

Tưởng Tốn trộn mì, hỏi: "Mấy năm trước chị không tới đây bao giờ sao?"

https://thuviensach.vn

Trương Nghiên Khê lắc đầu: “Đi qua thành phố mấy lần, nhưng chưa từng tới Ninh Bình.”

“Ờ.”

Trương Nghiên Khê đi khỏi. Tưởng Tốn một mình ăn mì, ăn một lúc, Hạ Xuyên sang rút lấy đũa của cô, trực tiếp gắp một đũa lên ăn, ăn xong lại trả đũa lại cho cô.

Hạ Xuyên liếc nhìn má trái của cô, hỏi: “Có mệt không?”

“Không mệt.”

“Mệt thì nằm một lúc trước đi, lát nữa sẽ về.”

“Được, anh đi làm việc đi, không cần để ý đến tôi.”

Hạ Xuyên xoa đầu cô một cái, không nói gì nữa, lại quay lại bàn bạc tiếp với bọn họ. Bận thẳng cho đến sau nửa đêm, hai phóng viên viết bài xong, hỏi Hạ Xuyên: “Bản báo cáo đánh giá tác động môi trường xử lý thế nào?”

Hạ Xuyên nói: “Ngày mai đăng lên cùng bản ghi âm.”

Mọi thứ toàn bộ ở ngày mai!

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 67

Bận rộn đến sau nửa đêm, Hạ Xuyên và Tưởng Tốn mới đi ra khỏi khách sạn. Cả con đường lặng ngắt như tờ, dưới đèn đường, bóng hai người được kéo dài.

Buổi tối nhiệt độ thấp, Tưởng Tốn kéo cổ áo, rụt cổ lại. Hạ Xuyên đội mũ bảo hiểm cho cô, nói: “Tôi lái.”

Tưởng Tốn không chịu: “Để tôi.”

Lần này Hạ Xuyên không để ý đến cô, trực tiếp ngồi lên, hất đầu với Tưởng Tốn: “Lên đi!”

Tưởng Tốn đành phải ngồi lên.

Hôm nay anh mặc bộ âu phục thoải mái màu đen, chất liệu tinh tế, sờ vào rất thoải mái. Lần đầu tiên Tưởng Tốn ngồi sau anh, mới phát hiện lưng anh vừa dày vừa rộng, che hết tầm mắt của cô, cũng có thể che chắn hết gió trước mặt cô.

Tưởng Tốn ôm eo anh, kề sát lưng anh. Cảnh đường phố như hình ảnh tua nhanh, từng cảnh một không thấy rõ, chỉ còn lại tiếng gió thét gào, cùng nhịp tim vững vàng của cô.

Trong nhà đen kịt, hai người kia đã sớm không chịu nổi nên về ngủ rồi. Hạ Xuyên mở cửa, Tưởng Tốn ở bên cạnh bật đèn cho anh, chờ anh đẩy xe vào dựng xe xong, cô mới đi lên lầu. Hạ Xuyên vào bếp xách ấm nước đi theo phía sau cô.

https://thuviensach.vn

Vào phòng ngủ, Hạ Xuyên đóng cửa lại nói: “Đổi ra trải giường.”

Tưởng Tốn mở tủ quần áo, nhìn phía trên: “Là cái này sao?”

Hạ Xuyên nhìn một cái: “Cái đó.”

Tưởng Tốn kéo ghế đến trước mặt, đạp lên lấy ra trải giường, tiếp đó ném lên giường. Hạ Xuyên rót ly nước nóng cho cô, nói: “Nguội rồi uống.”

Tưởng Tốn khát nước, không kịp chờ nước nguội, thổi mấy cái rồi uống ngay. Hai người trải ra giường xong, cùng đi vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt, tắm xong đánh răng, Hạ Xuyên đứng phía sau cô, nhìn gương chằm chằm.

Tưởng Tốn ngậm kem đánh răng, từ trong gương liếc anh một cái. Hạ Xuyên vỗ mông cô: “Lát nữa mặc đồ ngủ.”

Tưởng Tốn cười hừ một tiếng.

Hôm nay mọi người đều mệt, nằm xuống giường, chạm vào gối cái là buồn ngủ. Tưởng Tốn kéo tay áo ngủ, muốn ngủ nhưng không ngủ nói: “Bộ đồ của anh có mùi.”

Hạ Xuyên hỏi: “Mùi gì?”

“Không biết, rất thơm.”

Hạ Xuyên lại gần ngửi một cái, Tưởng Tốn hỏi: “Ngửi được chưa?”

“Ừm.”

“Mùi gì?”

Hạ Xuyên liếc cô một cái, tối như bưng, nhưng vẫn có thể nhìn thấy nụ cười của cô dưới ánh trăng. Anh cắn ngực cô một cái, nói: “Mùi ngực.”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn cười ha ha, vỗ đầu anh: “Đi ngủ!”

Hạ Xuyên nhếch môi, để cô gối lên cánh tay: “Ngủ thôi.”

Một giấc đến sáng.

Tám giờ ba mươi phút sáng, tin tức liên quan đến ba ngày nay, lần đầu tiên chính thức leo lên website tin tức chính quy, văn hay tranh đẹp, người viết bài kí tên Tống Ba, Vương Viện Viện.

Một đoạn ghi âm lan truyền trên mạng, người trong đoạn ghi âm nói:

“Cô muốn bao nhiêu tiền, có thể ra một cái giá.”

“Điều kiện thì sao?”

“Tôi muốn bản báo cáo kia.”

…

“Bản đó là giả, cô không biết ư?”

…

“Ừm, chờ cô ra giá.”

…

“Lợi nhuận hàng năm của tập đoàn Đức Thăng có thể nuôi sống hơn mười ngàn gia đình, thuế nộp lên có thể xây nhiều công trình cơ sở hạ tầng, qua nhiều năm như thế đã đóng góp trăm trường học, đã cứu vô số trẻ em mắc bệnh ung thư máu. Tôi làm việc đàng hoàng, mỗi một xu trong đó cũng có một phần của tôi. Hành động của các người rất chính trực, nhưng các người chỉ nhìn thấy điều các người muốn nhìn thấy, bỏ qua tất cả nỗ lực mà một xí nghiệp làm ngoài việc sản xuất.”

https://thuviensach.vn

“Anh chỉ nhìn thấy điều các anh muốn nhìn thấy, bỏ qua việc bọn họ dùng nước khoáng thay cho nước uống. Ba trăm mạng người cũng có một phần của anh.”

Đoạn ghi âm vừa đăng lên, trong vòng mấy tiếng được chuyển tiếp hàng trăm ngàn lần, vả lại thế càng ngày càng mạnh.

Ba giờ trưa, các đường dây nóng tin tức của đài truyền hình tỉnh được quần chúng gọi ầm ĩ, xe lấy tin lên đường, giữa đường bị gọi trở về. Có xe đã lái vào trấn Ninh Bình nhưng bị người khác chặn lại ngay, máy quay phim bị cướp đoạt.

Vương Tiêu thở hồng hộc chạy về, la: “Xe lấy tin đi theo ăn cơm rồi. Em thấy cái người răng hô kia cũng có mặt, kéo mấy phóng viên đi ăn cơm rồi!”

A Sùng tức giận: “Cái gì? Ăn cơm ư? Bọn họ ăn cơm giờ này à?”

Vương Tiêu nhắc nhở: “Bây giờ là giờ cơm mà!” Cô ấy thở dài, “Thật thối nát, mấy phóng viên này đúng là không có lương tri.”

Nhất thời không ai nói chuyện, hồi lâu, mới nghe thấy một giọng nói: “Không phải phóng viên không có lương tri.”

Mọi người nhìn sang, là Cao An.

Cao An đứng bên cửa sổ, đang hút thuốc, ánh mặt trời chiếu xuống, anh ta một nửa sáng rực, một nửa tối tăm.

“Không phải phóng viên không có lương tri, mà là lương tri cần thỏa hiệp, ‘không phải đen thì là trắng’ là chủ nghĩa lý tưởng, ai cũng muốn làm anh hùng, nhưng chúng tôi không thể không cúi đầu trước hiện thực…” Cao An nói, “Nhưng chúng tôi cũng đang ngẩng đầu.”

https://thuviensach.vn

Anh ta đi đến dưới ánh mặt trời, mặt trời sáng lóa, rõ ràng đắm mình trong ánh sáng, nhưng trên mặt đất vẫn có một cái bóng của anh ta.

“Bất kể đứng ở đâu, ánh sáng lóa mắt bao nhiêu, thì xung quanh vẫn sẽ luôn kèm theo một bóng tối. Vạn việc có hai mặt, vạn người có hai trái tim, một trái tim chính nghĩa, một trái tim thỏa hiệp, hai trái tim đều không thể mất, bởi vì đây là xã hội.” Bọn họ không thể không cúi đầu trước hiện thực, nhưng bọn họ cũng đang ngẩng đầu, đây là đạo lý anh ta mất chín năm học được.

Trong căn phòng này, có ba phóng viên, một nhân viên tình nguyện, một thương nhân, một bác sĩ, một sinh viên tốt nghiệp khóa này, bọn họ cất bước vào thời điểm khác nhau, đi tới từ phương hướng khác nhau, hôm nay đều đứng cùng một chỗ, bước trên cùng một con đường.

Bởi vì gập ghềnh, cho nên kiên trì, bởi vì hiểu phải thỏa hiệp, cho nên mới từ đầu đến cuối không từ bỏ.

Đây là một con đường vấy máu, dài hơn bất kì con đường nào cô đi qua, gian nguy hơn bất kì đường đua nào mà cô từng trải nghiệm, ý nghĩa xông qua điểm kết thúc càng quan trọng hơn bất kì cuộc đua nào của cô.

Tưởng Tốn nghĩ, bất luận tương lai cô ở nơi đâu, thì từ đầu đến cuối đều sẽ nhớ lời một phóng viên đã nói ngày hôm nay:

Vạn việc có hai mặt, vạn người có hai trái tim, một trái tim chính nghĩa, một trái tim thỏa hiệp, hai trái tim đều không thể mất, bởi vì đây là xã hội.

Bọn họ không thể không cúi đầu trước hiện thực, nhưng bọn họ cũng đang ngẩng đầu.

***

https://thuviensach.vn

Đến chiều, thời cơ đã đến, sau khi ảnh chụp xe lấy tin bị chặn đường đăng lên mạng, thì một phần bản báo cáo đánh giá tác động môi trường năm 2006 được công bố trên mạng.

Âm ỉ ba ngày, ngày đầu tiên bài viết trên mạng và những thứ có liên quan bị xóa hết, ngày thứ hai bài viết tro tàn lại cháy, ngày thứ ba triệu chữ kí, hôm nay, bản báo cáo đánh giá tác động môi trường công bố công khai rộng rãi, dân trên mạng xôn xao.

Vương Tiêu không hiểu: “Chính là bản báo cáo đánh giá tác động môi trường này ư? Tại sao phải tìm bản báo cáo chín năm trước, không thể bảo chuyên gia tới kiểm tra đo lường bây giờ sao?”

Trương Nghiên Khê dạy cô ấy: “Cô xem, xe lấy tin đến đâu thì quay trở về?”

Vương Tiêu nói: “Đầu trấn.”

Trương Nghiên Khê nói: “Ai có thể cho người đánh giá tác động môi trường đến đây?”

Vương Tiêu suy nghĩ một chút, không có ai.

Nhưng đã có bản báo cáo đánh giá tác động môi trường chín năm trước, thì mọi thứ sẽ khác. Ba ngày trên mạng sôi sùng sục, sự thật hối lộ làm giả, bắt cóc uy hiếp cũng không cách nào che giấu được nữa.

Rất nhanh, bên kia cử người tới, nói chuyện mấy tiếng, cho đến nửa đêm, người bên trong vẫn chưa ra.

Bố của A Sùng cũng chạy tới, mang đến nhiều bản báo cáo kiểm tra sức khỏe và hồ sơ cũ. Vương Tiêu nhìn thấy người, đỏ mặt gọi một tiếng “bác trai”. Bố A Sùng không rảnh để ý đến cô ấy, đi theo chú Thủy và các phóng viên đi tìm những dân làng kia.

https://thuviensach.vn

Các dân làng đối với ba chữ "bệnh ung thư" giữ kín như bưng, rất nhiều người không muốn nhắc tới, rất nhiều người không thừa nhận mình có bệnh ung thư. Mấy người Cao An cần nhiều người đứng ra làm người bị hại, bởi vậy luôn giống như một con quay xoay hết nhà này sang nhà kia.

Cuối cùng trở về hết đã hơn mười một giờ, Tưởng Tốn và Trương Nghiên Khê ở trong bếp làm bữa khuya cho bọn họ. Hạ Xuyên đi vào, đứng bên cạnh Tưởng Tốn sờ đầu cô, nhìn về phía cái nồi nói: "Cháo ư?"

"Cháo gà, bỏ thêm gà xé sợi." Tưởng Tốn nói, "Lát nữa làm thêm ít mì, xào hai món."

Hạ Xuyên nói: "Đâu cần phiền phức như vậy, bảo Vũ Lập đi mua là được rồi."

"Cho anh ăn ngon mà anh còn dài dòng."

Hạ Xuyên cười: "Em làm đi, đừng đụng phải ngón tay."

Tưởng Tốn đuổi anh: "Biết rồi, ra ngoài đi."

Trương Nghiên Khê thái rau ở bên kia, nhìn Hạ Xuyên đi ra khỏi bếp. Cô ấy không để ý tay, dao quẹt qua, đau đến mức khẽ kêu một tiếng. Rất nhanh có một tờ khăn giấy đưa đến, đè lên vết cắt của cô ấy.

Tưởng Tốn nói: "Chị đi xử lý một chút đi, chỗ này để tôi làm cho."

"Không cần đâu, chỉ là vết thương nhỏ thôi." Trương Nghiên Khê bịt ngón tay, đau rát. Cô ấy xả nước, đau đến mức cô ấy chau mày, khóe mắt nhìn thấy Tưởng Tốn ném khăn giấy dính máu vào sọt rác, móng tay của cô vẫn chưa khỏi hoàn toàn.

Trương Nghiên Khê không kềm chế được hỏi: "Tay của cô, khi đó có đau không?"

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn nói: “Đau chứ.”

“Sao cô… sao làm được vậy, sao chạy ra ngoài được?”

Tưởng Tốn giúp cô ấy làm thức ăn, nói: “Bị ép buộc, không muốn trở thành người bị hại, nên chỉ có thể khiến người khác trở thành ‘người bị hại’.”

Trương Nghiên Khê im lặng một lúc, nói: “Lúc đó tôi bị nhốt vào một căn phòng tối nhỏ, tay bị trói sau lưng, có thể chạy ra ngoài từ cửa sổ. Tôi muốn học như trong tivi tìm mảnh sành cắt dây thừng, nhưng không tìm được. Cô cắt đứt sợi dây như thế nào vậy?”

Tưởng Tốn hời hợt: “Tôi bẻ mảnh gỗ.”

“Mảnh gỗ ư?”

“Trên chân giường đó.”

Trương Nghiên Khê ngẩn người.

Tưởng Tốn hỏi: “Sau đó bọn chúng thả chị ra sao?”

Trương Nghiên Khê lắc đầu, lại gật đầu: “Coi như là vậy đi. Là Hạ Xuyên tìm được tôi, cứu tôi ra, bọn chúng không thể nhốt tôi nữa.”

Tưởng Tốn hỏi: “Có phải sợ lắm không?”

“Sợ, sợ muốn chết. Tôi bị bệnh rất lâu, đi bác sĩ khám rất lâu…” Trương Nghiên Khê nhìn về phía cô, cười, “Nếu móng tay tôi giống như cô, tôi nhất định đau khóc ngất ấy. Cô xem, ngón tay tôi mới quẹt một đường nhỏ thế này mà đã đau muốn chết rồi.”

Tưởng Tốn thuận miệng nói: “Tôi da dày thịt béo.”

https://thuviensach.vn

Trương Nghiên Khê sững sờ, bật cười.

Tưởng Tốn để thức ăn vào dĩa, nói: “Người với người không giống nhau. Chị đã làm công ích mười năm, đổi lại là tôi thì nhất định không làm được, cho nên đừng so sánh với người khác.”

Trương Nghiên Khê không nói gì, tỉ mỉ quan sát Tưởng Tốn.

Cô ấy thực ra đã nhìn Tưởng Tốn rất nhiều lần, lần giao thừa kia từng quan sát cô, hai ngày nay cũng thỉnh thoảng sẽ nhìn cô, cô không trưng diện, không chú trọng, rất xinh đẹp.

Ánh sáng bạc lóe lên trước mặt Trương Nghiên Khê, Tưởng Tốn khom người nhặt lá rau dưới đất, một chiếc nhẫn bạc rũ từ trong áo cô ra.

Cô ấy nói: “Lúc đó tôi tưởng cô là tài xế thật.”

Tưởng Tốn nói: “Tôi chính là tài xế mà.”

Trương Nghiên Khê lắc đầu: “Tôi cũng hi vọng cô phải, nhưng trực giác của phụ nữ luôn rất nhạy, lúc đó Hạ Xuyên đã thích cô.”

Tưởng Tốn nhướng mày: “Chị thích anh ấy cái gì?”

“Không biết nữa…” Trương Nghiên Khê cười, “Có lẽ là đàn ông bên cạnh ít, chỉ có anh ấy có vẻ thích hợp hơn.”

Tưởng Tốn nhìn ra bên ngoài, người đàn ông ấy đang nói chuyện với người khác, mỗi người đều hút thuốc, anh thì cầm một hộp kẹo nhỏ trên tay xoay tới xoay lui, hình như đã nhận ra được ánh mắt của cô, anh cũng nghiêng đầu nhìn sang.

Hai người nhìn nhau một hồi, lại dời đi.

Tưởng Tốn hỏi: “Chị từng có giao hẹn với anh ấy ư?”

https://thuviensach.vn

“Cái gì cơ?”

“Đêm giao thừa, câu chị hỏi anh ấy có còn giữ lời không, trước ba mươi lăm tuổi anh ấy không quyết định.”

Trương Nghiên Khê sửng sốt: “Cô nghe thấy cả rồi?”

“Ừm.”

“Không tính là giao hẹn…”

“Vậy là cái gì?”

Trương Nghiên Khê hỏi ngược lại: “Anh ấy không nói cho cô biết ư?”

“Nói cho tôi biết cái gì?”

Trương Nghiên Khê lắc đầu: “Không có gì, không tính là giao hẹn.”

Tưởng Tốn không tiếp tục. Cô cho rau vào nồi xào, Trương Nghiên Khê giúp cô, trong lúc vô tình lại liếc thấy chiếc nhẫn bạc cô đeo dưới cổ, nói: “Dây chuyền rất đẹp… Mua ở Hà Xương ư?”

Tưởng Tốn nhớ tới cô ấy từng đi qua Hà Xương, nhận ra trang sức dân tộc Di cũng không lạ, cô nói: “Không phải, mua ở huyện Song An.”

“Ồ…”

Thức ăn ra nồi, bỏ vào dĩa chuẩn bị bưng ra, Trương Nghiên Khê gọi cô lại: “Tưởng Tốn…”

Tưởng Tốn bưng dĩa quay đầu lại: “Ừm?”

Trương Nghiên Khê nói: “Hôm giao thừa, tôi hỏi anh ấy có giữ lời không.”

https://thuviensach.vn

“Em nhớ anh từng nói, trước ba mươi lăm tuổi sẽ không quyết định.”

“…”

“Giữ lời không?”

Trương Nghiên Khê nói khẽ: “Anh ấy nói, cô có nghe thấy không?”

Tưởng Tốn lắc đầu: “Không nghe thấy.”

“Anh ấy nói…”

Hạ Xuyên giống như biết có người nghe lén, nhìn hướng nhà vệ sinh một cái, nói nhỏ: “Nhìn anh có sợ hay không.”

“Cái gì có sợ hay không?”

“Có chuyện sợ hãi, thì mới muốn sống tiếp, quyết định.”

Tưởng Tốn gật đầu, không biểu hiện gì đi ra ngoài. Hạ Xuyên ngồi trước bàn, mọc mắt sau gáy, khoác eo cô, tiếp tục nói gì đó với người đối diện.

Tưởng Tốn để thức ăn lên trên bàn, mấy người kia không kịp chờ đứng lên động đũa. Hạ Xuyên nắm tay cô, thấp giọng nói: “Tay nghề cũng không tệ lắm.”

“Anh còn chưa thử đã biết rồi à?”

“Ngửi được.”

Tưởng Tốn cười nói: “Mũi chó hả… Hạ Xuyên!” Cô còn chưa dứt lời, chỉ mũi anh.

Hạ Xuyên nhướng mày, ngón tay quẹt một cái, là máu. Vương Tiêu bên cạnh la: “A, chảy máu mũi rồi!”

https://thuviensach.vn

A Sùng lập tức chạy sang: “Cúi đầu! Cúi đầu!”

Hạ Xuyên xua tay: “Được rồi!”

Tưởng Tốn nói: “Tôi lấy khăn cho anh!”

Tay rút ra, Hạ Xuyên bắt một cái, không bắt được, nhìn cô chạy xa. Bố A Sùng hỏi: “Thân thể cháu gần đây thế nào?”

Điện thoại di động của Tưởng Tốn vang lên, cô tiện tay nhận máy, không nghe thấy người dưới lầu nói chuyện. Đầu bên kia điện thoại là Thạch Lâm, giọng nói trầm thấp: “Bây giờ cháu ở đâu?”

Tưởng Tốn khó hiểu: “Ninh Bình.”

Thạch Lâm nói: “Ngày mai về một chuyến.”

“Sao vậy?”

Tưởng Tốn nghe thấy câu trả lời của bên kia, bước chân chậm lại, cầm khăn lông xuống lầu. Cô vẫn chưa cúp điện thoại. Hạ Xuyên dường như đã cầm được máu, cô đưa khăn tới, Hạ Xuyên nhận, liếc di động của cô một cái.

Tưởng Tốn nói với đầu bên kia điện thoại: “Được, biết rồi.”

Cúp điện thoại, cô khẽ nói với Hạ Xuyên: “Thạch Lâm gọi tới, nói trước đó nhân viên trong khách sạn đã gom góp mười ngàn cho bố tôi, kết quả bố tôi không đi bệnh viện, tiêu tiền, khối máu tụ đó vẫn ở trong đầu, hôm nay ông ta bị ngất…”

Tưởng Tốn thoáng dừng lại, mới nói: “Không cứu được, phải sắp xếp hậu sự cho ông ấy.”

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 68

Người cả bàn đều hoảng sợ. Vương Tiêu không thể tưởng tượng nổi: "Chị Tưởng…" Cô ấy chưa từng gặp ông già Tưởng, nhưng cô ấy nghe chị họ cô ấy nhắc qua, theo miêu tả chính là hai chữ "cực phẩm", những chuyện này cũng chỉ xảy ra hơn mười ngày trước, bây giờ một ông lão sống sờ sờ nháy mắt đã không còn nữa.

Hạ Xuyên nắm tay Tưởng Tốn, nói với mọi người: "Hôm nay đến đây trước đã. Trễ rồi, nghỉ ngơi cả đi!"

"Ôi, vậy chúng tôi về khách sạn trước đây." Vương Viện Viện đứng lên trước tiên, thu dọn đồ đạc một chút. Mấy người kia trầm mặc thu dọn theo, trước khi đi đều nói với Tưởng Tốn một câu "Nén bi thương".

Tưởng Tốn mỉm cười gật đầu, có vẻ như không để tâm lắm.

Hạ Xuyên đứng dậy lên lầu: "Đi."

Tưởng Tốn đi theo phía sau anh, nhìn khăn lông anh cầm trên tay, nói một câu: "Lau mũi đi."

Thấy anh giơ cánh tay lên lau một cái, Tưởng Tốn hỏi: "Máu dừng rồi?"

"Ừm." Hạ Xuyên quay đầu, đưa tay ra.

Đã lên cầu thang, một người ở trên, một người ở dưới, cách nhau hai bậc thang. Vết máu dưới mũi Hạ Xuyên đã lau sạch, anh im lặng chờ

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn.

Tưởng Tốn để tay vào lòng bàn tay anh, anh nắm lấy, đi chậm lại, dắt cô lên lầu.

Cầu thang hẹp, không thể sánh đôi, trọng lượng trong lòng bàn tay Hạ Xuyên nặng trĩu, người phía sau dường như đã trút lực, đặt hết trọng lượng vào tay anh. Hạ Xuyên nắm chặt, vào phòng, người phía sau nói: “Bữa khuya vẫn chưa đụng vào, anh không đói ư?”

Hạ Xuyên quay đầu lại: “Em đói à?”

“Có một chút.”

“… Chờ đã.” Hạ Xuyên đè đầu cô, dịch cô sang bên cạnh, đi ra ngoài lần nữa.

Tưởng Tốn la: “Tôi muốn cháo!”

Hạ Xuyên giơ tay lên một cái.

Cháo bưng lên, anh tiện tay cầm hai dĩa món ăn thêm. Trong phòng chỉ có một băng ghế, anh ngồi bên bàn đọc sách, Tưởng Tốn ngồi xếp bằng trên giường, muốn ăn đồ ăn, cô đưa chén một cái, Hạ Xuyên tự động gắp một đũa cho cô.

Tưởng Tốn đói nên ăn hết rất nhanh. Hạ Xuyên để chén không lên trên bàn đọc sách, rồi ném khăn lông mình vừa lau mũi cho cô: “Lau đi.”

Tưởng Tốn ghét bỏ xách lên, đổi mặt khác lau miệng một cái, nghe thấy Hạ Xuyên hỏi: “Trong nhà còn họ hàng nào không?”

Tưởng Tốn trả lời: “Không có họ hàng nào, chú họ của tôi bọn họ cả đời không qua lại với ông ta.”

https://thuviensach.vn

“Tại sao?”

“Làm người quá thiếu đạo đức, ai cũng ghê tởm ông ta.”

“Cũng không có bạn ư?”

Tưởng Tốn lắc đầu: “Không có.”

Hạ Xuyên nhớ tới cú điện thoại Tưởng Tốn nhận được trong đêm ở thôn Ba Trạch, hỏi: “Chính là cú ngã lần trước ư?”

“Ừm…” Tưởng Tốn kéo vớ, nói, “Khối máu tụ chưa tan, hôm nay ngất ở khách sạn dưới chân núi, lúc nhân viên phát hiện ông ta thì đã trễ, đưa đến bệnh viện cấp cứu nửa tiếng, không cứu sống được.”

Cô nghĩ đến việc gì đó, cười một tiếng: “Rất đáng đời, mọi người gom góp mười ngàn cho ông ta đi bác sĩ khám, ông ta lại cầm hết đi ăn uống chơi gái cờ bạc.”

Cô cười không mặn không nhạt, cũng không biết là cười thật hay cười giả, không nhìn ra. Hạ Xuyên tới gần, sờ đầu cô, hỏi: “Ngày mai đi ư?”

Tưởng Tốn không đáp, hình như đang suy nghĩ, cúi đầu, tay để trên mắt cá chân. Hạ Xuyên liếc nhìn, hôm nay cô mang vớ đen, thời tiết ấm dần, cô không mang hai đôi nữa, đôi vớ này làm bạn với cô từ núi Minh Hà đến Mộc Khách, rồi từ Mộc Khách đến Ninh Bình, chỗ ngón chân cái đã khô rắn thành màu vàng.

Hồi lâu sau, anh nghe được một câu: “Ừm, ngày mai đi.”

Trầm mặc một lúc, Hạ Xuyên hỏi: “Đi một mình được không?”

Tưởng Tốn nói ngay: “Được, cũng không phải là lần đầu tiên làm việc này.”

https://thuviensach.vn

Nói xong, Tưởng Tốn bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Cô chỉ có mấy bộ quần áo Hạ Xuyên mua cho cô, không còn thứ gì khác, đựng trong một cái túi là có thể lên đường ngay. Hạ Xuyên ngồi bên cạnh nhìn cô gấp quần áo, cô làm việc nhà quen, quần áo xách lên gấp lại là gấp xong một bộ, vừa nhanh vừa ngay ngắn.

Hạ Xuyên hỏi: "Về còn phải mời họ hàng sao?"

"Ừm, dù sao thì cũng phải gọi điện thoại hỏi một tiếng."

"Họ hàng bên mẹ em thì sao?"

"Bên mẹ tôi thì bỏ đi, đều là họ hàng xa, không có chút quan hệ nào với ông già đó cả." Tưởng Tốn liếc anh một cái, hỏi, "Đúng rồi, sao anh chảy máu mũi vậy?"

"Bị nhiệt."

"Ăn cái gì mà bị nhiệt?"

Hạ Xuyên thuận miệng nói: "Tối qua chưa làm."

Tưởng Tốn đá anh một cái, Hạ Xuyên cười, nắm chân cô lại, cởi vớ cho cô: "Đừng mang cái vớ rách này nữa."

"Rách chỗ nào? Đừng vứt lung tung!"

Hạ Xuyên để bên cạnh cho cô, bóp lòng bàn chân giúp cô: "Thế nào?"

"Thoải mái lắm." Tưởng Tốn nằm ra sau, cánh tay chống giường, đặt chân lên đùi anh.

Hạ Xuyên cúi đầu bóp, nói: "Lát nữa xem lịch bay, ngày mai bảo Vũ Lập đưa em đến sân bay."

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn không để ý nói: “Ừm, anh làm việc của anh đi.”

***

Hôm sau trời chưa sáng, Tưởng Tốn đã thức dậy. Không bật đèn, cô vén chăn lên, rón rén xuống giường, vào nhà vệ sinh đóng cửa lại, cô mới bật đèn.

Đánh răng được một nửa, cửa liền mở ra, cô nhìn gương, ngậm kem đánh răng nói: “Đánh thức anh rồi ư?”

“Không, mắc nên thức.”

Hạ Xuyên đi tới đi tiểu, tiểu xong, đứng sau lưng Tưởng Tốn rửa tay, rửa xong cũng không đi, hai tay chống bồn nước nhìn gương chằm chằm. Tưởng Tốn cúi đầu khạc nước, tóc rũ xuống, đang định vén lên thì người phía sau vén giúp cô trước cô một bước.

Tưởng Tốn đánh răng tiếp. Hạ Xuyên nắm cánh tay cô, đến gần bên cổ cô hôn cô. Bộ đồ ngủ trên người cô không vừa, vừa dài vừa rộng, tay áo và ống quần đều xắn lên mấy lớp, nút áo cởi hai nút, cúi đầu là có thể nhìn thấy cảnh xuân.

Hạ Xuyên hôn một hồi, áo của cô đã cởi một nửa. Rửa bàn chải đánh răng, Tưởng Tốn kéo khăn lông bên cạnh, xoay người ôm cổ anh, nói: “Không có thời gian, xe của Vũ Lập đã đến dưới lầu rồi.”

Hạ Xuyên hôn môi cô một cái, vắt khăn giúp cô. Tưởng Tốn nói: “Anh ngủ thêm một lúc nữa đi.”

“Lát nữa ngủ.” Hạ Xuyên ra khỏi nhà vệ sinh, xách quần, áo khoác sờ túi, móc một cái ví tiền, mở ra xem, tiền mặt bên trong không có bao nhiêu. Anh rút chứng minh thư ra, toàn bộ ví tiền nhét cả vào trong túi áo khoác của Tưởng Tốn.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn cởi đồ ngủ đi tới, hỏi: “Làm gì thế?”

“Mật khẩu thẻ tín dụng lát nữa gửi tin nhắn cho em.”

Tưởng Tốn hỏi: “Trong thẻ của anh có bao nhiêu tiền?”

“Không nhớ rõ nữa, hai trăm, ba trăm ngàn.”

“Tiền anh nợ tôi không nhiều như vậy đâu.”

Hạ Xuyên ném áo ngực cho cô, nói: “Tiêu bao nhiêu thì ghi sổ.”

Tưởng Tốn mặc áo ngực: “Thẻ tín dụng tôi về sẽ làm lại, anh đưa tiền mặt cho tôi, về tôi chuyển khoản cho anh.”

“Bảo em lấy thì lấy đi.” Hạ Xuyên lại tiện tay ném áo len cho cô.

Tưởng Tốn ăn mặc chỉnh tề rồi, rốt cuộc xách túi đi xuống lầu. Vũ Lập đã chờ dưới lầu hơn mười phút, thấy Hạ Xuyên cũng đi theo, kinh ngạc: “Anh Xuyên, không phải anh cũng muốn đi đấy chứ?”

Tưởng Tốn nói: “Anh ấy không đi!” Cô vịn cửa xe, vẫy tay với Hạ Xuyên, “Được rồi, anh lên đi, mới bốn giờ, ngủ thêm một lúc nữa.”

Hạ Xuyên quan sát cô từ đầu đến chân một lần, áo khoác là chiếc mới mua, áo len là cái cũ, quần jean vẫn là cái có đường viền ren kia, giày thể thao màu trắng không nhìn ra màu sắc.

Mới hơn nửa tháng…

Anh hất cằm: “Đi đi, lên xe ngủ bù một giấc!”

“Biết rồi.” Tưởng Tốn lên ghế phụ, vẫy tay với người bên ngoài một cái. Xe đi về phía trước, cô cũng không quay đầu lại, nhìn gương chiếu hậu, người đó vẫn đứng tại chỗ, sờ túi, vậy mà móc ra một điếu thuốc, không có

https://thuviensach.vn

hộp thuốc lá. Anh cầm xoay xoay trên tay, rồi ngậm vào miệng, ngẩng đầu nhìn.

Khoảng cách càng ngày càng xa, không thấy rõ nữa, Tưởng Tốn thu tầm mắt.

Đi đến sân bay mất gần bốn tiếng, lên đường sớm, may mà dọc đường không bị kẹt xe, nên bọn họ tám giờ là đến.

Tưởng Tốn đã đi làm chứng minh thân phận tạm thời, đổi thẻ lên máy bay xong, chào Vũ Lập một tiếng. Vũ Lập gật đầu, đang gọi điện thoại, nhỏ giọng nói với Tưởng Tốn: "Anh Sùng nói một nhóm phóng viên lại tới, nghe nói người kiểm tra bản báo cáo đánh giá tác động môi trường kia giữa trưa sẽ đến."

Tưởng Tốn nói: "Cậu về hỗ trợ đi, tôi đi vào đây."

"Vâng, tạm biệt chị Tưởng!" Vũ Lập vẫy tay, vội vàng chạy đi.

***

Giữa trưa xuống máy bay, Tưởng Tốn lên thẳng chiếc xe chờ bên ngoài, Thạch Lâm bên cạnh hỏi: "Ăn chưa?"

"Ăn rồi, chú chờ bao lâu rồi?"

"Chưa tới mấy phút, chú tính thời gian rồi." Thạch Lâm khởi động xe, nói, "Di hài đặt ở khách sạn không thích hợp, bố cháu lại không có nhà, tạm thời không tìm được chỗ, nên chỉ có thể dùng tiệm tạp hóa của cháu. Thứ cần mua chú đã mua hết cho cháu rồi, họ hàng nhà cháu đã thông báo chưa?"

Tưởng Tốn nói: "Không có, cháu không có điện thoại, đến rồi xem lại."

https://thuviensach.vn

Thạch Lâm liếc cô một cái, trầm mặc hồi lâu, mới nói: “Bố cháu đi đột ngột, mọi người đều không ngờ tới. Bác sĩ nói nếu lúc đó ông ấy chịu làm kiểm tra, thì nhất định sẽ không có vấn đề. Hôm qua ông ấy đoán chừng lại ngã ở đâu đó, đập trúng đầu, rồi không dậy nổi.”

Tưởng Tốn không lên tiếng, một lát sau mới nói: “Ông ta vẫn chưa mua đất nghĩa trang.”

“Chú tìm người sắp xếp giúp cháu.” Thạch Lâm khẽ nói, “Bố cháu tuy là người như vậy, nhưng dù sao thì cũng từng sinh cháu từng nuôi cháu, nếu trong lòng cháu khó chịu, muốn nói thì cứ nói, muốn khóc thì cứ khóc, đừng kìm nén.”

Tưởng Tốn nói: “Khóc cái gì chứ, khóc ra mới là lạ đó.”

Thạch Lâm thở dài.

Trên cửa tiệm tạp hóa còn dán tờ quảng cáo cho thuê, di hài đặt bên trong, phía dưới lót một tấm ván gỗ, xung quanh rải một vòng rơm, quan tài vẫn chưa đưa đến.

Đã trang điểm qua, thay quần áo, người dưới đất ngủ rất an tĩnh. Thạch Lâm vỗ vai Tưởng Tốn: “Mấy người trong khách sạn đã tới viếng ông ấy, cháu xem thử còn thiếu gì không?”

“Không thiếu… Nhang đèn, nguyên bảo trong nhà còn dư.” Đồ chưa dùng hết một tháng trước, Tưởng Tốn đều chất trong nhà kho phía sau, không ngờ nhanh như vậy sẽ phát huy tác dụng.

Di hài để ba ngày, sáng sớm ngày mốt đưa đi an táng. Họ hàng đều ở trấn Minh Hà, Tưởng Tốn đã đi mấy nhà, mọi người nghe nói, ai cũng không muốn đến. Có mấy nhà nể mặt Tưởng Tốn, gói cho cô hai trăm đồng. Tưởng Tốn nhận hết, cũng không nói gì nhiều, ngược lại mấy hàng xóm bên cạnh tiệm tạp hóa sang ăn bữa cơm.

https://thuviensach.vn

Nhà người khác làm tang lễ, người tới chừng bảy, tám bàn, nhà cô một bàn cũng gom không đủ, tính cả cô và Thạch Lâm, tổng cộng mới năm người. Tưởng Tốn không mời đầu bếp, tự mình xuống bếp, bận rộn một trận, nháy mắt cái là trời tối.

Tưởng Tốn quỳ dưới đất đốt mấy tờ giấy, nói với Thạch Lâm: "Chú về trên núi đi, không cần ở cùng cháu."

"Một mình cháu làm sao được."

Tưởng Tốn cười: "Cháu đã bao nhiêu tuổi rồi, cũng không phải là lần đầu tiên."

Thạch Lâm nói: "Nói thế nào thì chú cũng xứng được cháu gọi một tiếng chú, trong nhà có một trưởng bối thì tốt hơn một chút."

Tưởng Tốn lại đốt mấy tờ giấy, hỏi: "Thân thể cụ Thạch thế nào?"

"Vẫn như vậy, không tốt không xấu."

"Cho chú xem mắt chưa?"

"Xem rồi." Thạch Lâm cười, "Không để ý chú. Đúng rồi, hợp đồng của khách sạn lớn Phú Hà còn một tháng nữa là đến hạn."

Tưởng Tốn sửng sốt: "Một tháng ư?"

Thạch Lâm gật đầu: "Một tháng, vừa đủ ba mươi năm."

Tưởng Tốn không lên tiếng, một lát sau, "Đã định sẵn, còn thiếu một tháng nữa, ông già đến chết cũng không chờ được."

Hơn mười giờ, Tưởng Tốn vẫn bảo Thạch Lâm về. Thạch Lâm hỏi hai lần, xác định cô không cần người ở cùng, lúc này mới rời khỏi.

https://thuviensach.vn

Trong tiệm tạp hóa chỉ còn lại một mình cô, lửa trong chậu than vẫn chưa tắt, một mùi trong không khí. Tưởng Tốn khoác áo để tang, ngồi trên băng ghế nhỏ bên cạnh, ánh lửa vụt qua, cái bóng cũng khẽ lắc lư theo.

Qua không biết bao lâu, điện thoại di động đột nhiên vang lên, phá vỡ một phòng vắng lặng.

Giọng nói trầm thấp đầu bên kia điện thoại truyền đến: “Thế nào?”

Tưởng Tốn cười: “Vẫn ổn.”

“Ở đâu thế?”

“Tiệm tạp hóa.”

“Sao ở tiệm tạp hóa?”

“Không có nhà nên chỉ có thể đặt ở tiệm tạp hóa.”

“Họ hàng đã thông báo hết rồi?”

“Thông báo rồi.”

“Nhiều người không?”

“… Không nhiều, chỉ mấy người như vậy thôi.”

“Bây giờ chỉ một mình em ư?”

Tưởng Tốn liếc nhìn cái bóng bên chân: “Không phải một mình tôi, còn có người ở cùng.”

Phòng ngủ không bật đèn, đèn ngoài sân nhà bên cạnh còn sáng, Hạ Xuyên đứng trên ban công, đối diện là gió lành lạnh, đầu bên kia điện thoại vô cùng yên tĩnh, không có một âm thanh dư thừa nào. Hạ Xuyên nói: “Có người ở cùng thì tốt, đừng canh một đêm thật, về phòng ngủ đi.”

https://thuviensach.vn

“Ừm… Bên anh thế nào?”

“Ngày mai Tống Ba và chị Vương sẽ viết bài báo mới.”

“Không phải nói có phóng viên tới sao?”

“Phóng viên vẫn bị chặn trở về rồi.”

Đây hình như là lần đầu tiên hai người gọi điện thoại đàng hoàng, cách muôn sông ngàn núi, giọng của anh trầm thấp, như chuông lớn cổ xưa gõ vào trong lòng người.

***

Một đêm qua đi, Tưởng Tốn vội đến nhà tang lễ của trấn Minh Hà, xác định thời gian với đối phương. Giữa trưa lên núi, nhân viên của khách sạn Lệ Nhân làm thức ăn ngon chờ cô. Gần một tháng không gặp, ai cũng nhớ cô, thấy cảm xúc của cô không có gì khác biệt, bọn họ mới la lớn: “Chị nói đưa nhà cô Vương về Giang Tô, kết quả đi cái là đi gần một tháng, Giang Tô ở chỗ nào vậy chị chỉ cho bọn em xem thử xem!”

“Có phải dọc đường gặp chàng đẹp trai nào không?”

“Nhất định phải rồi, nếu không thì có thể đi lâu như vậy sao?”

Tưởng Tốn cầm đũa lên: “Còn có để cho tôi ăn cơm không nào?”

Mọi người vội vàng gắp thức ăn cho cô, nháy mắt thức ăn trong cái chén nhỏ đã chất cao cao.

Thời tiết tốt, trên núi Minh Hà khách nhiều, mấy nhân viên ăn cơm thay phiên từng nhóm một. Bác đầu bếp béo đột nhiên nói: “Có một chuyện tốt chưa nói cho cháu biết đấy!”

Tưởng Tốn tò mò: “Chuyện tốt gì ạ?”

https://thuviensach.vn

Bác đầu bếp béo vỗ người đàn ông bên cạnh một cái: “Anh ta với chị Lý sắp kết hôn rồi!”

Tưởng Tốn kinh ngạc: “Thật sao ạ?”

“Còn có thể lừa cháu à, kể từ lúc hát chung một bài vào hôm ăn cơm tất niên, bọn họ đã lén lút qua lại rồi!”

Người trong cuộc hơi ngượng: “Đừng nói ở đây mà. Cuối năm tới uống rượu mừng là được rồi, phải đi bao đỏ to nữa!”

Tưởng Tốn cười nói: “Nhất định. Em kiếm nhiều một chút, cho anh chị một bao lớn!”

Người bên cạnh trêu hai người đó: “Còn bao đỏ nữa, bọn tôi còn muốn thu bao đỏ làm mai cho hai người nữa kìa!”

Mọi người nhao nhao đồng ý.

Tưởng Tốn cười, lấy điện thoại di động ra xem giờ, suy nghĩ, tiện tay mở website tin tức.

Bài báo mới mười giờ sáng nay vừa đăng, vẫn văn hay tranh đẹp, phía dưới còn có ảnh chụp biểu ngữ cầm tay của một nhóm dân làng, trên biểu ngữ đầy chữ kí màu đen chi chít, chính giữa một hàng chữ lớn: Tiền bạc đầy túi, lương tâm chó tha, bảo vệ vườn nhà, trả lại bầu trời xanh ta.

Xuống dưới nữa.

Bố của A Sùng cầm một xấp giấy nói chuyện với dân làng.

Đặc tả trang giấy.

Các dân làng vây quanh cổng khu vực nhà máy.

https://thuviensach.vn

Ảnh chụp mọi người chạy ngược chạy xuôi mấy ngày nay.

Sông Ninh, cây khô.

Tưởng Tốn nhìn kĩ, ngay cả cô và Hạ Xuyên cũng bị chụp được một tấm ảnh mặt nghiêng.

Các nhân viên lớn tiếng ồn ào: “Nhân lúc chị Tưởng về, hai anh chị hát một bài cho chị Tưởng tẩy trần đi!”

“Hát cái gì chứ?”

“Thì hát bài đính ước của anh chị đó!”

“Bài hát chung lần trước đó hả?”

“Đúng! Chị Tưởng, chị bảo họ hát đi!”

Tưởng Tốn ngẩng đầu lên, cười nói: “Anh chị hát một bài đi.”

“Tiểu Tưởng mở miệng, chúng tôi nhất định sẽ hát, nào!”

Bọn họ cất giọng hát. Hai người hơn bốn mươi tuổi, nam là người Quảng Đông, phát âm tiếng Quảng Đông chuẩn, nữ là người bản địa, tiếng Quảng Đông còn nghe tạm được, không có nhạc nền, nhưng tiếng hát vẫn êm tai như trước.

“Em tin tình yêu, cũng như tin sẽ mất đi tình yêu

Hỏi giờ đây trên thế gian có mấy người đàn ông đắm say

Quen nhau, yêu nhau, nghi ngờ nhau

Tan tan hợp hợp em đã cảm thấy chán ghét

…”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn tiếp tục nhìn điện thoại di động, lật qua từng trang một, xem xong, cô lại trở lại ảnh đặc tả trang giấy, bấm mở ảnh.

Là báo cáo kiểm tra sức khỏe và đơn xét nghiệm, năm cụ thể nào cũng có, rất nhiều dân làng không muốn thừa nhận mình mắc bệnh ung thư, báo cáo công bố ra, trừ mấy bản chú Thủy đưa lần trước, thì chỉ có mấy tờ hiện tại.

Tưởng Tốn tiện tay phóng to ảnh, ung thư phổi, ung thư bàng quang, ung thư bao tử. Dưới mấy tờ giấy còn một chồng, cô tùy ý lướt qua, không để tâm, thu nhỏ ảnh lại.

Hai người kia càng hát càng nhập tâm.

“Gặp nhau cần gì phải từng quen biết

Trong hơi thở này, người có tình gặp nhau

…”

Tưởng Tốn nghe, một lát sau, lại cầm điện thoại di động, từ từ mở khóa, rồi từ từ bấm vào website.

Trang tin tức chưa tắt, cô bấm mở tấm ảnh thứ ba. Một tờ đặc tả, phía sau là đơn xét nghiệm và báo cáo kiểm tra sức khỏe đặt tùy ý, Tưởng Tốn phóng to ảnh.

Trên đơn xét nghiệm.

Ngày tháng: Ngày 16 tháng 5 năm 2010

Họ tên: Hạ Xuyên

Tuổi: Hai mươi tám tuổi

https://thuviensach.vn

…

Ghi chú: Kết quả đã kiểm tra lại

Chẩn đoán lâm sàng: …

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm, “Hát hay quá đi!”

“Cảm ơn cảm ơn!”

“Chị Tưởng, chị còn nhớ bài này không?”

Tưởng Tốn nói: “Nhớ.”

“Bài này đúng là quê mùa, lúc bài này ra thì chúng ta vẫn chưa sinh nhỉ?”

Tưởng Tốn nói: “Tôi sinh rồi, bài này thập niên 90.”

Đất đầm lầy, đường cát đá, bài hát này luôn đi theo, phát trong xe người khác, cô khẽ rên bên vách núi, không biết tên bài hát.

“Cùng là người lưu lạc chân trời

Đồng hành trên con đường của kẻ đau lòng này

…”

Tưởng Tốn cất điện thoại di động, người bên cạnh khẽ kêu: “Chị Tưởng, sao mặt chị trắng vậy?”

Tưởng Tốn sờ một cái: “Vậy sao?”

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính
www.dtv-ebook.com

Chương 69

Sau khi ăn xong Tưởng Tốn không đi, ngồi trong vườn hoa chơi điện thoại di động. Thạch Lâm cắt trái cây đi ra, nói: “Ăn chút dưa hấu đi.”

Tưởng Tốn liếc nhìn, dưa hấu đỏ tươi không hạt: “Mua rất tốt.”

“Không phải mua, là của bà Bạch cho.”

“Bà Bạch còn ở trên núi ư?”

“Ừm, sau khi làm tang lễ xong thì bà ấy mãi không đi.”

Tưởng Tốn gật đầu, cầm lấy một miếng dưa hấu, cắn một miếng nhỏ. Dưa hấu thơm ngọt, đỏ tươi như máu, tựa như màu sắc nở dưới tán cây vào giữa hè. Tưởng Tốn nhìn cái cây cách đó không xa, một vòng “cỏ” màu xanh đậm vây quanh đó, trên cành chỉ có lá.

Cô hỏi: “Lão Nha Toán vẫn chưa nở hoa ư?”

Thạch Lâm cười một tiếng: “Còn chưa đến tháng bảy mà. Sao thế, ngay cả cái này mà cũng không nhớ?”

“À, không nhớ ra.” Tưởng Tốn nói, “Hoa không thấy lá, lá không gặp hoa, hoa lá vĩnh viễn không thấy nhau, là nói như vậy phải không?”

“Ừm… Sao hôm nay văn nghệ vậy?”

Tưởng Tốn lắc đầu: “Đột nhiên có suy nghĩ.”

https://thuviensach.vn

Thạch Lâm dừng một chút: “Nó chỉ là Lão Nha Toán, có thể làm thuốc, tiêu sưng giảm đau, đừng nghĩ tới mấy thứ không đâu kia.”

Tưởng Tốn chuyển tầm mắt sang mặt chú ấy, đột nhiên nói: “Bạn gái của chú mất bao lâu rồi?”

Thạch Lâm sửng sốt, một lát sau: “Mười tám năm.”

Tưởng Tốn lại hỏi: “Tại sao chú trồng Lão Nha Toán?”

“… Cô ấy thích.”

“Cô ấy mắc bệnh gì?”

“… Lúc đó cháu còn nhỏ, cô ấy không mắc bệnh, là dám làm việc nghĩa.”

Tưởng Tốn gật đầu: “Đúng rồi, cô ấy đã cứu một đứa bé.” Dừng một chút, “Chú định cả đời trông coi khách sạn này sao?”

Thạch Lâm nhìn về phía đám cỏ màu xanh đậm trồng dưới tán cây, nói: “Chú là trông coi cô ấy.”

Cô ấy ở đó, dùng hết một phần cố gắng cuối cùng của cô ấy, từ một gốc cây con lớn lên thành đại thụ, dưới tán cây trồng hoa bỉ ngạn như ngọn lửa cô ấy thích nhất.

Tưởng Tốn theo tầm mắt của chú ấy, khẽ nói: “Một người, làm sao có thể trả giá một đời vì một người khác chứ?”

Hồi lâu, người đối diện trả lời: “Có thể trả giá một đời vì một người khác, cũng là một chuyện may mắn, có người cả một đời cũng không thể cảm nhận được.”

***

https://thuviensach.vn

Ánh mặt trời chiếu cao cao, vẻ xanh biếc khắp núi non, một ngôi biệt thự thấp thoáng trong rừng cây. Tưởng Tốn đi ra khỏi khách sạn Lệ Nhân, trong lúc bất chợt, cảm thấy thời gian trôi qua rất lâu.

Cô lên xe van của khách sạn, ở trong xe ngây ngẩn một hồi, mới từ từ khởi động, lái xuống núi. Lúc đi qua biệt thự nhà họ Bạch, cô vô thức nhìn một cái, biệt thự mới trước đó khách tới nườm nượp, bây giờ đã vắng lặng, một cái bóng gầy gò đứng trước cửa sổ kính trên lầu, cô độc chỉ một mình bà ấy.

Tưởng Tốn giảm tốc độ, đánh tay lái, lái lên núi.

Đến đầu đường đài Phù Vân, Tưởng Tốn dừng xe.

Bậc thềm trên con đường nhỏ lót bằng đá, lồi lõm không bằng phẳng. Giờ cơm trưa, khách du lịch không nhiều. Tưởng Tốn đứng giữa đài Phù Vân, mái tóc dài bị gió thổi rối, ánh mặt trời sưởi ấm núi rừng, cô vuốt tóc một cái, yên lặng nhìn nơi xa.

Khi đó có người hỏi cô:

“Có lửa không?”

“Sang đây, châm lửa cho tôi.”

“Mua đồ cũng tặng quà, cô không có chút “Dịch vụ giá trị gia tăng’ nào?”

“Châm tiếp… Tiếp tục.”

“Vậy tôi còn là khách hàng đầu tiên của cô?”

Sau đêm đó, có người đưa cho cô một điếu thuốc, nói với cô:

“Sao, không lấy tiền về nên muốn nhảy vực à?”

https://thuviensach.vn

“Cô thích tai.”

“Nói lòng tôi không mấy yên ổn, ban nãy cô ở khách sạn thì sao?”

“Lòng cô rất bẩn sao?”

Mỗi ngày nhiều người lui tới đài Phù Vân như vậy, bọn họ chỉ là khách qua đường, không để lại dấu chân, chỉ để lại ít tàn thuốc, gió thổi một cái, không còn dấu vết gì nữa.

Ai biết bọn họ đã từng đến đây?

Tưởng Tốn trở lại xe van, tiếp tục lái về phía trước, không bao lâu thì đến Nhận Trì. Xuống xe đi cả buổi mới nhìn thấy hai thác nước nhỏ, thời gian lạnh nhất đã qua, xung quanh thác nước không có tinh thể băng, chỉ còn lại hơi nước mỏng và tiếng ào ào thấm lạnh.

Khi đó có người giọng nói không vui:

“Không giới thiệu một chút à?”

“Bốn trăm một ngày, dẫn cô tới chơi à?”

Lần đầu tiên cô giới thiệu thắng cảnh cho người khác, khó khăn, khô khan không thú vị.

Hôm đó tới sớm, nơi đây vẫn chưa có khách du lịch, chỉ có một đất một trời, một hồ một thác, cũng không có ai thấy nữa.

Ai biết bọn họ đã từng đến đây?

Tưởng Tốn tiếp tục đi về trước.

Công viên Thanh Sơn, đỏ hồng xanh trắng, hương hoa xa xa, một cơn gió thổi qua, cánh hoa rơi xuống như mưa phùn, trên chiếc ghế đá màu

https://thuviensach.vn

trắng xám dính một lớp bụi mỏng.

Hôm ấy có người nói:

“Tôi không ngửi được thứ nên ngửi, ngửi được thứ không nên ngửi.”

“Ở cổng có ba cây thông đen trăm tuổi, trên núi Minh Hà còn có chỗ nào có thông đen trên trăm tuổi không?”

“Tìm người.”

“Tìm tổ tông của tôi.”

Miệng đầy lời nói nhảm, cô nửa tin nửa ngờ.

Khi đó mặt trời vừa mọc, một khoảng đỏ ấm áp nơi chân trời, cô qua loa đối phó với cô bé bên cạnh, khách du lịch tới, bọn họ đi.

Không mang về cái gì cả, cũng không để lại gì, không chụp mặt trời đang mọc lên kia, ai chứng minh bọn họ từng đến đây?

Tưởng Tốn lên xe, một mình đi về phía trước.

Đầm Điểm Hà, hoa sen chưa nở.

Linh Tuyền, lần đầu tiên người đó nắm tay cô, đứng trên tảng đá lớn nói cho cô biết hai ngày sau anh rời khỏi.

Xe dừng trước biệt thự số 232, ba cây thông đen xanh tươi rậm rạp, rừng trúc như khoảng biển xanh biếc.

Người đó nói:

“Đào gì đó? Cá chạch bùn à?”

“Măng?”

https://thuviensach.vn

“Chạy hết cả ngọn núi rồi?”

“Có từng trèo cây không?”

“Lấy trứng chim?”

“Bắt cá?”

“Tôi không lạnh ——”

“Tôi nóng.”

Trong rừng trúc chỉ có ánh sáng nhạt, cô giơ dù, lắc cây trúc một cái, giọt sương rơi xuống dù, bộp bộp, cô và người đó gần trong gang tấc, chỉ thiếu một chút nữa.

Anh chỉ là một người khách qua đường, không đến gần hơn nữa, thì mãi mãi là một người khách qua đường.

“Tưởng Tốn?”

Một giọng nói, Tưởng Tốn như ở trong mộng mới tỉnh, nhìn về phía người tới, dường như vẫn chưa bước ra khỏi cơn mơ, cô há miệng, không gọi ra tên đối phương.

“Tưởng Tốn?”

Tưởng Tốn lại thử há miệng, phát ra âm thanh khàn khàn: “Trác Văn… Sao anh ở đây?”

Trác Văn đã cắt tóc ngắn, mặc áo jacket màu nâu, ống quần có bụi, long đong vất vả. Anh ta nói: “Anh đưa tro cốt của ông ngoại tới đây, giữa trưa vừa tới.”

“Trùng hợp thật.”

https://thuviensach.vn

Trác Văn nhìn sắc mặt cô, hỏi: “Em sao vậy?”

“Gì cơ?”

“Đã xảy ra chuyện gì sao, hồn vía lên mây vậy?”

“Không có.”

Dừng một chút, Trác Văn nói: “Em ở trên núi ư?”

Tưởng Tốn lắc đầu: “Không ở đây, ở chỗ mẹ tôi.”

“Sao hôm nay lên núi vậy?”

Tưởng Tốn nói: “Buổi sáng đến nhà tang lễ một chuyến, nhân tiện tới khách sạn Lệ Nhân một chuyến.”

Trác Văn sửng sốt: “Nhà tang lễ ư?”

“Ừm… Bố tôi mất rồi, ngày mai đưa đi an táng.”

Trác Văn không ngờ tới: “Vậy… một mình em ư?”

Tưởng Tốn suy nghĩ, nói: “Không phải.”

“Ai ở cùng em?”

Tưởng Tốn không trả lời, Trác Văn tự hiểu: “Hạ Xuyên?”

Tưởng Tốn cười một tiếng, vẫn không trả lời, cô hỏi: “Sao hôm nay mới đến thế?”

Trác Văn nói: “Hai ngày trước vẫn còn chút việc.”

Trời sắp tối, buổi chiều Trác Văn đã đi dạo trên núi một vòng, cuối cùng mới đến ngôi biệt thự này, không ngờ có thể gặp Tưởng Tốn. Tro cốt

https://thuviensach.vn

vẫn chưa rải, Trác Văn đi về với Tưởng Tốn, nói: “Không biết nên rải ở đâu. chỗ đài Phù Vân rộng rãi, nơi này là nơi ông ngoại ra đời.”

Tưởng Tốn nói: “Chỗ nào cũng được, nơi đây là núi Minh Hà, chỗ nào cũng giống nhau.”

Trác Văn suy nghĩ: “Vậy ở đây đi, cát bụi trở về với cát bụi, ông ngoại đến từ đây, đi từ đây, ông sẽ vui vẻ.”

Một hủ tro cốt nho nhỏ, một người lớn như vậy, cuối cùng trở thành tro bụi, đựng trong một cái hộp, tựa như kích cỡ khi vừa đến thế giới này, không chiếm chỗ, không mang đến gì cả, cũng không mang đi gì cả.

Trác Văn rải tro, gió vừa thổi, chúng bay đi xa, cuối cùng không biết sẽ trôi về hướng nào, là tan vào trong đất hay rơi xuống nước. Trác Văn vừa rải, vừa nói: “Ông ngoại, đi vui vẻ…”

“Ông ngoại, đây là núi Minh Hà…”

“Ông ngoại, về nhà rồi…”

Từng tiếng một, bay xa theo gió. Tưởng Tốn lẳng lặng nhìn, tiễn đưa ông cụ ấy.

Sau khi kết thúc, Trác Văn nói: “Người chết rồi, người đang sống còn phải giữ trí nhớ của ông… Anh tưởng anh đã chuẩn bị tâm lý tốt, đón ông về nhà, mua áo liệm quan tài trước, tiền giấy, nến cũng chuẩn bị xong, còn ảnh nữa. Tấm ảnh đó là chụp mấy năm trước. Chuẩn bị lâu như vậy, rốt cuộc đến vẫn không được.”

Tưởng Tốn hỏi: “Cái gì không được?”

“Luyến tiếc… Muốn giữ lại, nhưng không giữ được, không nỡ để ông đi. Ông làm bao nhiêu chuyện sai đi nữa, từng làm bao nhiêu bồi thường đi

https://thuviensach.vn

chăng nữa, những việc đó không liên quan gì đến anh. Đối với anh mà nói, ông chỉ là ông ngoại của anh mà thôi. Sau này chỉ còn lại một mình anh." Trác Văn khẽ nói, "Điều anh ân hận nhất là, anh không biết chuyện trong lòng ông, khiến ông một mình gánh vác nhiều năm như vậy, đến cuối cùng, anh cũng không thể ở cùng ông thật đàng hoàng. Người thân nhất, lại vĩnh viễn không có cách nào nói ra lời chân thật nhất với đối phương."

Trời tối, lại lên con đường đồi núi, đi ngang qua ngọn đèn đường này đến ngọn đèn đường kia, bóng xe khi dài khi ngắn.

Khi đó sáu giờ hai mươi sáu phút, mặt trời mọc trên đỉnh núi, cô đưa vị khách qua đường kia rời khỏi, bóng mây, bóng núi, tựa như có sinh mạng trèo lên sườn núi.

Người thân nhất, vĩnh viễn không có cách nào nói ra lời chân thật nhất với đối phương.

Tưởng Tốn dần không thấy rõ đường nữa, cô lấy điện thoại di động ra.

***

Trấn Ninh Bình.

Ba giờ trưa, cơm trưa mới vừa lên bàn, Vương Tiêu ủ rũ cầm đũa nói: "Cũng không biết chị Tưởng thế nào rồi, không gọi một cú điện thoại cho em nữa."

A Sùng chế giễu cô ấy: "Chị Tưởng của em đã lưu số của em sao?"

Vương Tiêu nói: "Lưu rồi, lần trước lúc em ngủ với chị ấy thì đã trao đổi số với chị ấy!"

Trương Nghiên Khê đưa một chén cơm cho Hạ Xuyên, ngồi bên cạnh hỏi nhỏ: "Bên Tưởng Tốn thế nào rồi?"

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên nói: “Ngày mai đưa bố cô ấy đi an táng.”

“Trong nhà cô ấy còn người nào không?”

“… Hết rồi.”

Trương Nghiên Khê ngẩn người: “Vậy cô ấy chỉ có một mình ư? Có được không?”

Hạ Xuyên cười: “Cô ấy còn mạnh mẽ hơn đàn ông, không thành vấn đề.”

Ăn cơm xong, Vương Tiêu lấy điện thoại di động của A Sùng chơi, đột nhiên la một tiếng: “Sao anh có ảnh của chị Tưởng vậy?”

“Hả?” A Sùng đi sang nhìn, “Là cái này à, suýt nữa thì quên mất!”

“Ảnh chụp lúc nào thế?”

A Sùng hất cằm về phía Hạ Xuyên: “Đó, chụp khi đi núi Minh Hà cùng cậu ta.”

Vương Tiêu đưa điện thoại di động: “Anh Hạ, anh có tấm ảnh này không?”

Hạ Xuyên tùy ý liếc một cái: “Không có.”

Vương Tiêu suy nghĩ, nói với A Sùng: “Nào, cũng chụp cho em một tấm!”

Vương Tiêu vừa đưa điện thoại di động ra, người bên cạnh liền lấy di động, Vương Tiêu ngẩn người: “Anh Hạ?”

Hạ Xuyên không để ý đến cô ấy, bấm vào thư viện ảnh, thoáng cái là tìm được tấm ảnh kia.

https://thuviensach.vn

Trên đài Phù Vân, cô ngồi xếp bằng, mặc áo phao lông màu đen, trên chân là giày ống thấp đầu tròn màu nâu đậm, hai tay đặt trên mắt cá chân, thờ ơ nhìn ống kính, phía sau là vực sâu vạn trượng, vải mỏng màu đen trên cánh tay cô được gió nâng lên.

Hạ Xuyên ném trả di động, A Sùng vội vàng đón lấy, sợ lớn hãi nhỏ: "Hơn mấy ngàn đó, cậu đừng ném chứ, rơi vỡ thì làm thế nào!"

Đột nhiên giọng nói kinh ngạc của Trương Nghiên Khê vang lên: "Hạ Xuyên ——"

Mọi người nhìn sang.

Trương Nghiên Khê chỉ một tấm ảnh phóng to trên màn hình máy vi tính, nói: "Tấm ảnh này, đơn xét nghiệm đặc tả phía sau là của anh!"

Vương Tiêu tò mò: "Đơn xét nghiệm gì thế? Anh Hạ cũng từng kiểm tra sức khỏe ư?"

Tống Ba và Vương Viện Viện bên cạnh sửng sốt: "Đơn xét nghiệm của Hạ Xuyên?"

Mấy người đến gần xem thử, quả nhiên, trên đơn xét nghiệm rõ ràng viết tên Hạ Xuyên, chẩn đoán lâm sàng phía sau…

Mấy người sửng sốt.

A Sùng vỗ đầu một cái: "Tưởng Tốn sẽ không nhìn thấy cái này chứ?"

Hạ Xuyên không lên tiếng, đứng dậy đi ra ngoài phòng, bấm điện thoại của Tưởng Tốn, không gọi được, điện thoại của cô tắt máy. Hạ Xuyên thử gọi lại, hơn mười phút, vẫn tắt máy.

Hạ Xuyên sờ túi một cái, trở vào trong phòng hỏi: "Thuốc lá đâu?"

https://thuviensach.vn

A Sùng móc thuốc lá: “Không phải cậu cai rồi sao?”

Hạ Xuyên châm một điếu, vừa hút vừa tiếp tục gọi điện thoại di động của Tưởng Tốn, nhìn thấy A Sùng lấy di động của mình về, tay anh thoáng khựng lại, rít mạnh một hơi, phả một vòng khói thuốc rồi dụi tắt, nói: “Vũ Lập đâu? Bảo cậu ấy lái xe tới!”

“Để làm gì?”

Hạ Xuyên không kiên nhẫn: “Nói nhảm gì đó, bảo cậu ta sang đây!”

***

Ánh chiều tà le lói.

Tưởng Tốn rốt cuộc chạy về tiệm tạp hóa, chưa kịp nghỉ một chút, cô lập tức sạc pin điện thoại di động.

Điện thoại di động không biết tự động tắt máy lúc nào, sạc hơn mấy phút, Tưởng Tốn mới có thể mở máy. Không chờ hệ thống bình thường, cô lập tức gọi số điện thoại di động của người kia, vừa gọi đi, vậy mà tắt máy.

Cô ngẩn người, gọi thêm hai lần, từ đầu đến cuối tắt máy. Tưởng Tốn lục số của A Sùng, bên đó rất nhanh đã nhận máy.

“Tưởng Tốn?”

Tưởng Tốn hỏi ngay: “Hạ Xuyên đâu? Điện thoại di động của anh ấy tắt máy.”

“Buổi chiều cậu ta đã chạy mất rồi, chưa nói với cô ư?”

“Chạy đi đâu?”

“Đi sân bay đó, cậu ta đi đến sân bay, cậu ta muốn đi tìm cô!”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn ngẩn ra.

***

Đêm khuya, một chiếc xe van lao vùn vụt trên đường đi đến sân bay. Tưởng Tốn không ngừng gọi điện thoại của Hạ Xuyên, từ đầu đến cuối tắt máy. Đã đến giờ máy bay hạ cánh, Tưởng Tốn tăng tốc, gần như chạy bừa.

Đèn giao thông, Tưởng Tốn phanh lại, bấm điện thoại lần nữa. Có lẽ là đã nghe giọng nói tự động mấy tiếng, cô chợt nghe được tiếng "tút tút", nhất thời không có phản ứng. Cũng chỉ ba tiếng, bên kia nhận máy ngay.

Hai người gần như mở miệng cùng lúc.

"Hạ Xuyên…"

"Tưởng Tốn…

"Anh ở đâu?"

"Em vẫn chưa ngủ ư?"

Đồng loạt dừng lại.

Đèn xanh hiện lên, Tưởng Tốn khởi động xe: "Tôi ở trên đường, tôi tới đón anh."

"…" Hạ Xuyên dừng mấy giây, "Tôi đã lên xe rồi, em đến đâu?"

"Đường Trung Sơn Bắc."

Đầu bên kia đột nhiên la: "Dừng xe!"

Tưởng Tốn hỏi: "Hạ Xuyên?"

"Dừng xe! Quay lại!"

https://thuviensach.vn

“Không được, đèn giao thông làm sao quay lại được!”

Tiếng dòng xe chạy, tiếng xe hơi rừm rừm, tiếng còi.

Tưởng Tốn sửng sốt, nắm chặt tay lái, nhìn về phía gương chiếu hậu. Trong gương, đầu kia của ngã tư, một chiếc xe taxi đậu ở đó, mấy chiếc xe bên cạnh không ngừng nhấn còi, một người đàn ông từ trên xe chạy xuống.

Tưởng Tốn dừng xe ven đường, lập tức mở cửa ra.

Ngã tư mờ tối, dưới đèn neon của thành thị, trong dòng xe thưa thớt, hai bóng người ôm nhau thật chặt, không có ngôn ngữ, chỉ có tiếng tim đập trùng khít vào nhau.

Còi xe ré dài, hai người trở lại bên cạnh xe van. Tưởng Tốn bị anh đè trên thân xe, Hạ Xuyên vừa hôn cô, vừa mở cửa, cửa mở ra, anh ôm chặt cô, Tưởng Tốn dần dần dựa vào rìa ghế.

Hạ Xuyên hôn môi cô từng chút một, buông ra, để cô ngồi lên, anh đóng cửa lại, vòng sang ghế phụ, vừa ngồi xuống, liền ôm cả người cô sang.

Tưởng Tốn ôm cổ anh, giao hơi thở của mình cho anh. Bên ngoài xe đi qua, cố tình ấn còi một cái, bọn họ ai cũng không dừng, ai cũng không để ý. Có người giỡn cợt, bọn họ không coi ai ra gì.

Rất lâu sau, Hạ Xuyên nâng mặt cô lên, thở hổn hển: “Đi về chứ?”

Tưởng Tốn thở hổn hển gật đầu, ngồi vững, thắt dây an toàn, rốt cuộc lái trở về.

***

Lần thứ hai Hạ Xuyên đến tiệm tạp hóa. Lần đầu tiên tới là ban ngày, anh chỉ đứng ở cửa không nhìn kĩ, lần này là đêm khuya, trên đường không

https://thuviensach.vn

một bóng người, dưới bóng đêm, bảng hiệu “Tiệm tạp hóa Kiếm Tiền” vô cùng nổi bật.

Trong tiệm có một quầy hàng, kệ hàng đã dời đi, phía sau quầy trống trơn, chỉ có một băng ghế, một chậu rửa mặt đốt giấy, một tấm chăn nhỏ, còn có di hài nằm ở đó.

Di hài đắp vải bố, một đường viền nhô ra.

Tưởng Tốn hỏi: “Có phải chưa ăn cơm tối không?”

“Chưa ăn.”

“Hôm nay tôi không nấu, còn đồ ăn thừa hôm qua, có thể ăn tạm không?”

“Để tôi làm.” Hạ Xuyên chỉ một cái, “Chỗ đó là nhà bếp?”

“Ừm.”

Nhà bếp ở phía sau phòng chứa đồ lặt vặt, qua phòng chứa đồ lặt vặt, chính là một nhà bếp nhỏ chỉ đủ hai người xoay quanh, một máy hút khói kiểu cũ, một cái bếp gas, một cái lò vi sóng, mấy cái nồi, nhà bếp vô cùng đơn giản.

Một cái thùng sắt để dưới bếp lò, Hạ Xuyên mở ra xem, bánh tổ đang ngâm trong nước.

Tưởng Tốn nói: “Hôm qua dì nhà bên cạnh đưa sang, nói là họ hàng trong núi tự làm. Muốn ăn bánh tổ sao?”

Hạ Xuyên hỏi: “Xào bánh tổ thế nào?”

“Được.”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên cởi áo khoác, đổ dầu vào nồi. Bánh tổ nhanh chóng cắt lát, dầu nóng rồi, anh đập hai cái trứng gà trước, lật xào một chút rồi đổ miếng bánh tổ vào. Tưởng Tốn bên cạnh đã chuẩn bị rau xong, chờ anh xào gần xong thì đổ lá rau vào.

Tưởng Tốn nói: “Anh xuống bếp rất thuần thục.”

Hạ Xuyên nói: “Một mình làm quen.”

“Thường xuyên xuống bếp ư?”

“Hồi vừa làm việc thường xuyên xuống bếp.”

Rất nhanh ra nồi, Hạ Xuyên múc hai chén, hai người cũng không ra ngoài, đứng trong bếp ăn.

Bánh tổ rất nóng, hai người vùi đầu ăn. Bóng đèn trên đỉnh đầu mờ tối, ánh sáng lờ mờ, mấy con côn trùng có cánh nhỏ lượn quanh trên không.

Hạ Xuyên ăn một lúc, nói: “Có côn trùng.”

“Ừm, thời tiết ấm lên rồi.” Tưởng Tốn cúi đầu ăn, hỏi, “Sao anh đột nhiên chạy tới vậy?”

Hạ Xuyên thuận miệng nói: “Rảnh rỗi thì tới.”

“Lúc nào về?”

“Nói sau.”

Một lát sau, Hạ Xuyên rút lấy chén của cô: “Múc nhiều rồi.” Anh vét mấy cái, ăn hết phần còn lại, đáy chén là một lớp dầu màu vàng.

Chờ anh để chén xuống, Tưởng Tốn đưa khăn cho anh: “Khăn rửa mặt của tôi.”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên nhận lấy lau, trả khăn lại, hỏi: “Gọi điện thoại cho tôi bao lâu rồi?”

“Cũng không lâu lắm.”

“Xuống máy bay quên mở… Buổi chiều điện thoại di động của em tắt máy?”

Tưởng Tốn nói: “Hết pin, không biết tự động tắt máy lúc nào.”

Cô bỏ chén vào trong bồn, đổ nước rửa chén, xắn tay áo lên định rửa, Hạ Xuyên nắm cánh tay cô lại, “Để tôi.”

“Tay tôi khỏi rồi.” Tưởng Tốn tìm ra đôi bao tay, “Tôi đeo cái này.”

Hạ Xuyên không cản cô nữa, dựa vào bên cạnh nhìn cô rửa chén. Nước rửa chén mùi chanh, hòa tan mùi bánh tổ xào, cô đeo găng tay cao su màu vàng, động tác nhanh nhẹn.

Hạ Xuyên hỏi: “Tin tức đăng hôm nay xem rồi ư?”

“Xem rồi.”

“Mấy tấm ảnh kia thấy cả rồi?”

“Thấy cả rồi.”

Hạ Xuyên hỏi: “Buổi tối tại sao gọi điện thoại cho tôi?”

Tưởng Tốn rửa xong, rút găng tay ra, để sang bên cạnh nói: “Vết sẹo trên đầu anh làm sao có?”

Hồi lâu, cô mới nghe thấy Hạ Xuyên trả lời: “Sẹo phẫu thuật.”

Cô đã hỏi mấy lần, lần đầu tiên anh trả lời.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn lại hỏi: “Phẫu thuật gì?”

“U não.”

Tưởng Tốn dựng nắp nồi lên để nhỏ nước, nhìn về phía anh, lại hỏi: “Làm phẫu thuật lúc nào?”

Hạ Xuyên trả lời: “Năm 2010.”

“Tại sao chảy máu mũi?”

“Bị nhiệt.”

Tưởng Tốn không nói lời nào nhìn anh chằm chằm.

Hạ Xuyên cười một tiếng: “Bị nhiệt thật.”

Côn trùng có cánh nhỏ vây quanh bóng đèn, trong nhà bếp chật hẹp chỉ có giọng nói của Hạ Xuyên: “Tôi hỏi qua A Sùng, lần đầu tiên là phản ứng cao nguyên, lần hôm kia là bị nhiệt cộng thêm mệt.”

Tưởng Tốn hỏi: “Có thể tái phát không?”

Hạ Xuyên liếc cô, không trả lời.

Mẹ Tưởng Tốn nằm trên giường bệnh triền miên bao nhiêu năm, cô quanh năm chạy đến bệnh viện, đối với những bệnh này không hề xa lạ. Cô biết, Hạ Xuyên không lừa cô được, cô đã dùng thời gian cả buổi chiều để suy nghĩ chuyện xảy ra hơn nửa tháng nay.

Tưởng Tốn lạnh giọng: “Tại sao cai thuốc?”

Một lát sau, Hạ Xuyên mới trả lời: “Hút thuốc có hại cho sức khỏe.”

“Thứ đựng trong cái hộp kẹo nhỏ kia đúng là kẹo cai thuốc?”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên nhếch môi: “Thuốc.”

“Thuốc gì?”

“Giảm tỉ lệ tái phát.”

Tưởng Tốn hỏi: “Mấy năm có thể tái phát?”

Hạ Xuyên trả lời: “Bảy năm.” Ba mươi lăm tuổi.

Tưởng Tốn dừng một lúc: “Lần rời khỏi thôn Ba Trạch, anh không ghen… Tại sao lạnh mặt với tôi?”

“… Đang suy nghĩ có cần vứt bỏ em không?”

Anh đã chảy máu mũi, từ nhỏ đến lớn anh chưa từng chảy máu mũi, trừ một năm đó.

Tưởng Tốn hỏi: “Tại sao không vứt bỏ tôi?”

Hạ Xuyên không trả lời, anh giữ cằm Tưởng Tốn, cúi đầu hôn xuống.

Tưởng Tốn không nghênh hợp cũng không chống cự, mặc cho anh hôn, ánh mắt nhìn anh cực kì bình thản. Hạ Xuyên nhìn cô một cái, phát ra một tiếng than nhẹ, môi còn dính cô, anh đỡ gáy cô, trong lúc vô tình, ngón út móc phải một sợi dây đỏ, dần dần, tay kia của anh dán sát vào ngực cô.

Thời tiết ấm dần, cô mặc áo giữ nhiệt, vị trí giữa ngực có một vật cứng nho nhỏ, là một vòng tròn, ở giữa rỗng, đường kính lớn hơn ngón cái.

Bỗng nhiên tựa như khoảnh khắc giọt sương rơi trên mặt dù, “bộp bộp”, gõ vào đầu hai trái tim, mây tan mặt trời mọc, muôn vật hồi sinh.

Tưởng Tốn nhắm mắt lại, kiễng chân. Ngực của cô, lòng bàn tay anh, vào giây phút này vững vàng kết hợp.

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 70

Cửa tiệm tạp hóa vẫn chưa đóng, gió thổi vù vù vào trong, Tưởng Tốn đóng kĩ cửa lại, lục ra hai cái khăn mới trong một cái hộp giấy, hỏi: “Anh không mang gì cả phải không?”

“Ừm, không kịp.”

Tưởng Tốn lại lấy một cái bàn chải đánh răng, nói: “Em dẫn anh lên lầu.”

Hạ Xuyên hỏi cô: “Tối nay còn phải canh đêm ư?”

“Ừm.”

Hạ Xuyên nói: “Lấy thêm một cái ghế nữa.”

Tưởng Tốn dừng một lúc, để hết khăn lông, bàn chải đánh răng lên trên quầy hàng, đi đến phòng chứa đồ lặt vặt lục ra một cái ghế, mang tới cho Hạ Xuyên, rồi tiện tay xách tấm chăn nhỏ bên kia, ngồi xếp bằng lên, chỉ chỉ cái ghế mới nói: “Ngồi đi.”

Hạ Xuyên ngồi bên cạnh cô, nhìn lướt cửa tiệm trống không một vòng, hỏi: “Đồ đạc hết cả rồi ư?”

“Ừm, bảo Thạch Lâm dọn đi giúp em, nếu không thì không bỏ được.”

“Anh thấy bên ngoài em dán quảng cáo cho thuê, cho thuê được chưa?”

https://thuviensach.vn

“Đâu có nhanh như vậy.” Tưởng Tốn nói, “Anh nên lên lầu đi, còn có thể ngủ thêm mấy tiếng, lát nữa là trời sáng rồi.”

Hạ Xuyên không để ý.

Một cái ghế, một tấm chăn, cửa tiệm trống trơn, ánh đèn lờ mờ, yên tĩnh vắng lặng. Tối qua anh gọi điện thoại, bên này vô cùng yên tĩnh, cô gái này nói với anh: “Không phải một mình tôi, còn có người ở cùng.”

Hạ Xuyên liếc nhìn cái bóng dưới đất, hỏi: “Hôm qua em cũng canh một đêm ư?”

“Ừm.”

“Cứ ngồi không như vậy?”

“Không phải, chơi điện thoại di động.”

Hạ Xuyên liếc di hài đắp vải bố, hỏi: “Không sợ ư?”

“Sợ cái gì chứ.” Tưởng Tốn nói, “Cũng không phải là lần đầu tiên.”

Một lát sau, Hạ Xuyên hỏi cô: “Dập đầu lạy chưa?”

“Dập đầu lạy rồi.” Tưởng Tốn nhìn sang bên đó, “Người chết đèn tắt, cứ đàng hoàng như vậy tiễn ông ta đi thôi.”

Hạ Xuyên đột nhiên đứng lên, Tưởng Tốn ngẩng đầu nói: “Nhà vệ sinh ở trên lầu.”

Hạ Xuyên không tìm nhà vệ sinh. Anh kéo đệm quỳ đặt trước chân di hài ra một chút, đỡ đầu gối, hai đầu gối quỳ xuống đất, một mạch dập đầu lạy ba cái, dập đầu lạy xong đứng dậy, lấy chậu than sang, hỏi: “Bật lửa đâu?”

https://thuviensach.vn

"… Trên quầy hàng."

Hạ Xuyên lấy bật lửa, lại quỳ xuống, lấy nguyên bảo trong bao bố, đốt rồi ném vào trong chậu than, thế lửa trong chậu lớn dần, anh im lặng ném nguyên bảo vào trong.

Đốt một lúc, anh mới ngẩng đầu nhìn về phía Tưởng Tốn, cách ánh lửa, người phụ nữ ấy đang yên lặng nhìn anh, mặt không biểu lộ cảm xúc gì, đôi mắt ngấn nước. Hạ Xuyên thu tầm mắt, lại ném mấy cái nguyên bảo vào, lúc này mới đứng lên, đi đến trước mặt Tưởng Tốn.

Anh xoa đỉnh đầu cô, Tưởng Tốn nhẹ nhàng phủi đầu gối anh.

Hai cái ghế ghép lại, Tưởng Tốn dựa vào anh, tấm chăn nhỏ trùm trên người hai người, ngồi thẳng đến năm giờ rưỡi, khuỷu tay cô huých Hạ Xuyên: "Dậy đi."

"Người đến rồi à?"

Tưởng Tốn nói: "Sắp rồi. Đi lên tắm trước."

Nhà vệ sinh ở trên lầu, hai người đánh răng, rửa mặt, rồi ăn qua loa chút gì đó, xe của nhà tang lễ đã đến.

Thạch Lâm cũng tới cùng, đứng ở cửa nói: "Tưởng Tốn, xong chưa? Cầm tấm ảnh… Anh Hạ?"

Hạ Xuyên bắt tay Thạch Lâm một cái: "Ông chủ Thạch, vất vả anh đi một chuyến rồi."

Thạch Lâm sửng sốt một lúc mới cười nói: "Không sao, tôi là trưởng bối của Tưởng Tốn, chuyện nên làm thôi."

Xe đi về phía trấn Minh Hà, bốn mươi, năm mươi phút đường xe, lúc đi qua cầu bắn pháo mấy cái, đến đó là vừa ngay giờ ăn sáng.

https://thuviensach.vn

Trác Văn chờ ở cổng nhà tang lễ, nhìn thấy xe tới, anh ta tiến lên mấy bước. Hạ Xuyên xuống xe thấy anh ta, không khỏi nhìn Tưởng Tốn một cái. Tưởng Tốn không ngờ tới: “Sao anh đến đây?”

Trác Văn nói: “Hôm nay anh không đi, tiễn ông cụ một đoạn đường.” Anh ta nhìn về phía Hạ Xuyên, gật đầu với anh, Hạ Xuyên trả lại anh ta một cái.

Thạch Lâm ở một bên nói với Tưởng Tốn: “Tối qua Trác Văn đến khách sạn Lệ Nhân.”

Tưởng Tốn đã hiểu, mấy người cùng đi vào nhà tang lễ.

Một người họ hàng của nhà họ Tưởng cũng không đến, người tiễn đưa chỉ có mấy người bọn họ, đồ đạc cơ bản đều là Thạch Lâm giúp chuẩn bị. Tưởng Tốn dẫn đầu, đi quanh quan tài một vòng, mấy người khác đi theo sau cô.

Đi xong, di hài đưa đi hỏa táng, thời gian chờ hơi lâu, chờ đến nghĩa trang thì đã gần trưa. Đi bộ lên núi, bậc thang hẹp, nghĩa trang trấn Minh Hà mới xây mấy năm trước, từng hàng bia mộ rất gần nhau, lối đi gần như chỉ đủ một người đi qua, bia mộ trên cùng một hàng cũng gần khít nhau.

Không có chỗ để đứng, ba người đàn ông gần như đạp lên mấy bia mộ bên cạnh.

Tưởng Tốn để đồ cúng xuống, đốt nguyên bảo, giấy tiền vàng bạc, đốt xong, mấy người kia thay phiên nhau cúng bái, Thạch Lâm trước, Trác Văn sau, đến phiên Hạ Xuyên, Thạch Lâm nói: “Chú và Trác Văn đi xuống trước, ban nãy chưa đậu xe đàng hoàng.”

Tưởng Tốn gật đầu.

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên chờ hai người đó đi xa rồi mới ngồi xổm xuống đất đốt giấy tiền vàng bạc, liếc tấm ảnh trên bia mộ một cái. Ông lão trên đó giống như khi anh gặp được lần trước, tóc chải bóng loáng, anh hỏi: "Mẹ em ở đâu?"

Tưởng Tốn chỉ một hướng: "Bên kia."

Mẹ Tưởng Tốn chôn cất ở bên kia, đi hai phút mới đến. Người phụ nữ trên ảnh hơn năm mươi tuổi, mái tóc dài mặt trái xoan, năm tháng khắc rất nhiều nếp nhăn trên khuôn mặt bà, nhưng bà vẫn là một người phụ nữ xinh đẹp, Tưởng Tốn di truyền từ bà.

Hạ Xuyên dập đầu lạy bà, vẫn dập đầu lạy một mạch ba cái. Tưởng Tốn lẳng lặng nhìn, chờ anh đứng lên, cô khom người, một lần nữa phủi bụi trên đầu gối cho anh.

Phủi xong thẳng người lên, Hạ Xuyên ôm vai cô, hỏi: "Có muốn trò chuyện với mẹ em không?"

Tưởng Tốn gật đầu, nhìn về phía tấm ảnh trên bia mộ, nói: "Mẹ ơi, anh ấy là Hạ Xuyên."

***

Bận rộn cả buổi sáng, mọi người đều đói, Thạch Lâm dẫn bọn họ đi lên núi ăn cơm trưa. Nhân viên bu cả lại, Thạch Lâm chỉ người Quảng Đông kia, cười nói với Hạ Xuyên: "Còn nhớ anh ấy không? Lần anh ăn cơm tất niên ở đây, anh ấy còn hát chung một bài với người khác, mới một tháng mà hai người đó sắp kết hôn rồi!"

Hạ Xuyên cười nói: "Chúc mừng!"

Mọi người vây quanh một bàn ăn cơm, Trác Văn không đến cùng. Trên bàn cơm tiếng cười nói vui vẻ, giống như người Quảng Đông kia ngày mai sẽ kết hôn vậy, ai cũng trêu bọn họ.

https://thuviensach.vn

Chỉ chốc lát sau, điện thoại của người Quảng Đông vang lên, người bên cạnh cười anh ta: “Anh lấy bài hát ước hẹn làm nhạc chuông lúc nào vậy!”

Người Quảng Đông nói: “Tôi thích, không được hả!”

Hạ Xuyên nghe được một câu trong lời bài hát: “Cùng là người lưu lạc chân trời, đồng hành trên con đường của kẻ đau lòng này…”

Anh nhớ bài hát này, lúc đó đã cảm thấy quen tai, thì ra lần đầu tiên anh nghe được bài hát này là ở trên núi Minh Hà. Hôm đó đống lửa sáng rực, hoa bỉ ngạn dưới tán cây lẻ loi một mình giống như bây giờ.

Anh nhìn Tưởng Tốn một cái, Tưởng Tốn cười một tiếng.

Con đường đồi núi xuống núi, khúc khuỷu, quanh co dốc đứng, rừng trúc nối thành khoảng, bầu không khí ẩm ướt, làn gió ấm áp thổi vào mặt. Một đêm không ngủ, trở lại tiệm tạp hóa, Tưởng Tốn dẫn Hạ Xuyên đi thẳng lên lầu. Hai người tắm qua loa một cái, Hạ Xuyên quấn khăn tắm rồi đi ra ngoài.

Phòng của Tưởng Tốn rất nhỏ, vào cửa là một cái tủ quần áo màu nâu, một cái bàn đọc sách trước cửa sổ, một cái giường đơn bên tường, sàn nhà gỗ trở nên cũ kĩ, có mấy chỗ đạp lên đã lỏng lẻo.

Hạ Xuyên hỏi: “Có mệt không?”

Tưởng Tốn bật máy sưởi, lắc đầu nói: “Tàm tạm, mệt quá mức rồi.”

Hạ Xuyên quan sát căn phòng, ngồi xuống mép giường, lấy một quyển sách trong góc bàn, lật nói: “Tiếng Anh cấp bốn ư?”

Tưởng Tốn nói: “Sách hồi đại học em bán cả rồi, chỉ giữ lại quyển này.”

https://thuviensach.vn

“Sao chỉ giữ lại quyển này?”

“Tiếng Anh có ích mà.”

Hạ Xuyên lại lật mấy quyển sách khác, toàn là mấy quyển tạp chí có liên quan đến xe, ngày tháng đều là hai năm trước. Hai năm nay cô không mua sách mới, sách cũ luôn cất giữ. Hạ Xuyên hỏi: “Trước đây em ở đâu?”

Tưởng Tốn nói: “Hồi nhỏ ở trong khách sạn.”

“Khách sạn ư?”

“Khách sạn lớn Phú Hà, tầng hầm.”

Hạ Xuyên để sách xuống, nhìn sang phía cô.

Tưởng Tốn cười: “Mấy năm ban đầu thì gia đình vẫn còn nhà, chờ đến khi em học tiểu học, thì gia đình em đã chuyển đến tầng hầm khách sạn, cụ Thạch cho bọn em ở miễn phí.”

“…” Hạ Xuyên hỏi, “Ở đến khi tốt nghiệp cấp 2?”

“Ừ, ở thẳng cho đến cấp 2. Nếu không phải mẹ em ly hôn với ông ta, thì em còn phải ở luôn ở đó.”

Hạ Xuyên hỏi: “Có hận bố em không?”

Tưởng Tốn suy nghĩ: “Chưa đến mức hận, chẳng qua là không có tình cảm gì cả… Ông ta muốn có con trai, hồi nhỏ đối xử với em chưa đến mức tồi tệ, song từ trước đến nay không thân. Về sau ông ta dẫn phụ nữ về tầng hầm, em với ông ta càng không còn tình cảm gì.”

Giọng cô hời hợt, giống như xào thức ăn bỏ muối ít, vô cùng nhạt. Hạ Xuyên nhìn cô, nói: “Lúc mẹ em mất em có khóc không?”

https://thuviensach.vn

Một lát sau, Tưởng Tốn mới gật đầu.

“Khóc bao lâu?”

Tưởng Tốn nói: “Không nhớ rõ nữa. Khóc nức nở, ba ngày đó ngày nào cũng khóc.”

Hạ Xuyên nói: “Bây giờ muốn khóc không?”

Tưởng Tốn lắc đầu: “Không muốn.”

“Thực sự không muốn ư?” Anh dang cánh tay, “Sang đây nào.”

Ban đầu Tưởng Tốn không nhúc nhích, người ấy vẫn chờ cô, hết cách nên cô chỉ có thể đi sang, ngồi trên đùi anh. Hạ Xuyên ôm eo cô, nhẹ nhàng vuốt tóc giúp cô.

Tóc cô còn ướt, ngọn tóc đang nhỏ nước, dầu gội đầu cô dùng là loại gia đình mùi chanh, cô ở đây một mình, chai dầu gội đầu ấy phải dùng rất lâu.

Ban đầu Tưởng Tốn ngồi thẳng tắp, dần dần, cô dường như thả lỏng, dựa nghiêng vào Hạ Xuyên, giống như sắp ngủ vậy. Ngồi đến khi mây đen giăng đầy, một tiếng sấm vang lên ngoài cửa sổ.

Tưởng Tốn ngồi dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: “Sắp mưa rồi.”

Vừa nói xong, mưa to liền trút xuống, rèm cửa sổ rung lên nhè nhẹ. Tưởng Tốn nhìn những người chạy vội tránh mưa trên đường, tiện tay kéo kín rèm cửa sổ.

Tia sáng che đi một nửa, tiếng mưa rơi làm nhạc đệm, Hạ Xuyên đứng sau lưng cô, ôm eo cô, nhẹ nhàng đẩy hai cái. Anh thấp giọng hỏi: “Bộ đồ ngủ này cùng một kiểu với bộ trước đây của em?”

https://thuviensach.vn

“Ừm, mẹ em mua.” Màu hồng, hoa nhỏ li ti.

Hạ Xuyên kéo quần lót cô xuống, nói: “Lại là hoa nhỏ li ti, đúng là gu của em thật à?”

Tưởng Tốn cười khẽ: “Gu của mẹ em.”

Hạ Xuyên chui vào trong quần lót của cô, nắm mông cô bóp hai cái, tiếp đó không nhúc nhích. Tưởng Tốn xoay người, cởi hai nút áo ngủ, tiếp theo buông tay ra, nói: “Anh làm.”

Trước ngực trắng nõn, giống như ở trấn Bạch Thông lần trước, điều khác biệt là, lần trước anh nhấc chân cô lên, cuối cùng nhẫn nhịn không chạm vào.

Áo quần cởi một nửa, Hạ Xuyên đẩy cô lên giường. Mấy ngày không cùng nhau, giống như người bỏ hoang lâu, Tưởng Tốn không thể thích ứng. Hạ Xuyên vỗ về cô, chờ đến khi quả thực không nhịn được nữa, anh xông một cái tới tận cùng. Tưởng Tốn kẹp chặt eo anh, khó nhẫn nhịn rên một tiếng.

Giường ván gỗ, không lớn hơn loại ở kí túc xá đại học là bao. Ván giường kêu cọt kẹt, Tưởng Tốn lên xuống theo tiếng vang, rất nhanh đã căng cứng mũi chân. Nhưng lúc này Hạ Xuyên lại rút khỏi, Tưởng Tốn nắm cánh tay anh, Hạ Xuyên cười: “Đừng vội, sẽ cho em.”

Tưởng Tốn không để cho anh di chuyển, nói: “Chờ một lát.”

Hạ Xuyên ngồi đó chờ, nhìn Tưởng Tốn ngồi dậy, cúi người, mặt hướng về chỗ đó. Anh giống như bị cố định lại, trong chốc lát, dùng sức đè đầu cô.

Tưởng Tốn đè đầu gối anh, chỗ đó cứng rắn như gạch, quỳ dưới đất, tựa như gõ vào đồng. Âm thanh ấy kéo dài đến nơi xa, quanh quẩn bên tai

https://thuviensach.vn

không rời.

Anh cho cô, cô cũng muốn cho, cho không đủ, cô tăng thêm.

Nhưng Hạ Xuyên lại không cho cô quá nhiều cơ hội. Anh căng cứng người, đẩy cô ra, không chờ cô phản ứng, anh liền nhấc hai chân cô lên, còn dùng cái cô vừa cho. Tưởng Tốn cong lưng, kẹp chặt cổ anh, khó nhịn khẽ rên lên, rất nhanh không chịu nổi. Hạ Xuyên không tài nào nhịn được nữa, tấn công vào, mấy lần đổi tư thế, lật cô qua lại.

Giường ván gỗ nhỏ, cuối cùng anh xuống đất, đứng bên giường kéo cô sang.

Máy điều hòa bật, mới đầu là lo anh cảm lạnh, bây giờ hai người lại đổ đầy mồ hôi, Hạ Xuyên bế cô lên bàn hóng gió.

Kẽ hở không đóng chặt, rèm cửa sổ khẽ đung đưa, tiếng mưa rơi gõ bộp bộp bên tai Tưởng Tốn. Cô đã căng cứng mấy lần, Hạ Xuyên tạm dừng, thở hổn hển nói: “Nhanh như vậy đã không cần rồi?”

Tưởng Tốn không mở miệng được, rất lâu, cô mới kêu lên một tiếng: “Hạ Xuyên…”

Âm thanh ấy nho nhỏ khe khẽ, Hạ Xuyên không nhịn được, lật người cô lại dùng sức đưa vào. Tưởng Tốn nằm sấp trên bàn, chân được anh nâng lên, không có sức lực chống người dậy, chỉ có thể kéo bàn lắc lư. Sợi dây chuyền trên cổ ma sát với ván gỗ, cô gắng sức vịn bệ cửa sổ, mỗi lần chỉ thiếu một chút, liền bị người phía sau kéo ngược lại, cô khẽ kêu từng tiếng.

Tên của anh, anh dùng sức ngược lại mạnh hơn.

Tạp chí rơi xuống đầy đất, bồm bộp, giống như nước mưa tràn tới. Tưởng Tốn ngẩng đầu, cách rèm cửa sổ bị gió thổi lên, cô nhìn thấy cơn mưa to tầm tã, sấm chớp. Nước mưa hắt vào mặt cô, một lạnh một nóng, cô

https://thuviensach.vn

bấu bàn đọc sách, ngửa đầu rên rỉ, mềm nhũn ngã xuống, không thể dậy được nữa.

Anh vừa buông ra, cô liền nửa nằm dưới đất. Hạ Xuyên ôm cô vào trong, chen vào giữa hai chân cô, nằm sấp trên lưng cô, nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc.

Cô như ngủ say, hơi thở mỏng manh, người khe khẽ phập phồng.

Hạ Xuyên sờ thân thể cô, trắng nõn mịn màng như váng sữa thượng hạng. Anh quyến luyến không rời, dùng sức đánh mông cô hai cái, Tưởng Tốn rên một tiếng.

Giống như một tín hiệu, hô hấp Hạ Xuyên thoáng dừng lại, vùi đầu hôn xuống. Tưởng Tốn rên rỉ như tiếng khóc. Hạ Xuyên quỳ một chân dưới đất, kéo một chân cô lên, hôn từng chút một, đến chân cô, anh há miệng ngậm ngón chân cô.

Tưởng Tốn chống người dậy, xoay người nắm một cánh tay anh, mất khống chế bấu lấy anh. Móng tay vừa dài một chút, để lại mấy vết trên đó.

Hạ Xuyên liếc một cái, mồ hôi trượt xuống từ thái dương cô, theo cổ đi xuống, sợi dây đỏ kia nổi bật trên thân thể trắng ngần của cô, vô cùng quyến rũ.

Anh lại bắt đầu lần nữa, đến khi trời tối, phòng ngủ vô cùng lộn xộn, dưới đất đầy tạp chí sách báo, quần áo khăn tắm, trang giấy ướt mồ hôi.

Hai người ngã bên cạnh bàn. Hạ Xuyên đá tạp chí bên chân ra xa, ôm Tưởng Tốn, sờ mồ hôi đầy người cô, khàn giọng nói: “Làm lại chứng minh thư rồi?”

“…Ừm, vẫn chưa lấy được.” Giọng Tưởng Tốn khàn khàn.

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên nói: “Ngày mai anh về. Em thì sao?”

Tưởng Tốn thoáng khựng lại, đột nhiên nói: “Đây chính là chuyện có ý nghĩ sao?”

Cô nói một câu không đầu không đuôi, nhưng Hạ Xuyên nghe hiểu. Bên đống lửa, hoa bỉ ngạn, mấy người kia nói chuyện phiếm:

“Nếu ngày nào đó em biết mình sắp chết, em nhất định sẽ tiêu hết tiền tiết kiệm trước!”

“Em sẽ đi du lịch vòng quanh thế giới!”

“Em sẽ hút thuốc phiện!”

“Vậy em sẽ ngủ với Tiểu Hoa dưới chân núi!”

Tưởng Tốn nói: “Chữa bệnh.”

Anh nói: “Làm một chuyện có ý nghĩa.”

Sinh mạng của anh có kì hạn, người chân chính có thể trả lời câu hỏi này, chỉ có anh.

Hạ Xuyên vuốt tóc cô, nói: “Coi là vậy đi.”

Tưởng Tốn nằm sấp trên người anh, sờ cơ ngực và vòng eo cường tráng của anh, trên đó đầy mồ hôi, cô hôn một cái, nói: “Không nhìn ra vóc dáng thể lực này của anh, vậy mà là một con ma bệnh.”

Hạ Xuyên cười: “Anh tập thể hình.”

Tưởng Tốn hỏi: “Có phải trước đây từng cai thuốc không?”

“Hửm?”

https://thuviensach.vn

“Anh dùng hộp kẹo cai thuốc làm gì?”

Hạ Xuyên nói: “A Sùng mua cho.”

“Anh ta bảo anh cai à?”

“Ừm.”

Rõ ràng không cai thành công, hoặc căn bản là chưa từng cai.

Tưởng Tốn hỏi: “Muốn hút thuốc không?”

“Muốn.” Hạ Xuyên vuốt mông cô, nói, “Muốn hút sẽ làm em.”

Có người giống như thuốc lá vậy, khiến người ta nghiện, còn không dễ cai. Anh chẳng biết tại sao cai thuốc, dù sao thì cũng đổi cơn nghiện khác thay thế.

Tưởng Tốn cười liếc anh một cái, cọ cọ người anh. Hạ Xuyên cắn răng, lật mạnh người cô, lưng cô đụng phải sàn nhà, vừa móc chân anh, vừa nói: “Em mệt rồi…”

Hạ Xuyên cắn răng vỗ mông cô một cái: “Chọc tiếp nữa đi!”

Điện thoại di động đột nhiên vang lên. Hạ Xuyên tiện tay quơ lấy điện thoại di động rơi bên quần, nhận điện thoại: “Sao?”

Anh nghe một lúc, dừng động tác, dựa sang một bên: “Nói thế nào?… Biết rồi, ngày mai tôi sẽ về.”

Tưởng Tốn đã ngồi dậy, hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Hạ Xuyên cười khẩy: “Từ Đức đăng thông báo, nói bản báo cáo đánh giá tác động môi trường này mới là giả, năm đó Vương Vân Sơn chuẩn bị dự định tống tiền ông ta.”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn nói: “Thế mà ông ta cũng nghĩ ra được.”

Hạ Xuyên trầm tư: “Ông ta có thế lực, cho dù bên đó muốn làm đánh giá tác động môi trường thì ông ta cũng có thể đối phó.”

Dư luận vẫn chưa đủ, bọn họ phải thêm cây đuốc nữa.

Thời gian đã trễ, hai người một ngày một đêm không ngủ. Hạ Xuyên dẫn cô đi tắm, rồi tự xuống bếp làm một ít thức ăn bưng lên, ăn xong anh đẩy chén dĩa sang một bên, mở cửa sổ.

Mưa lớn biến thành mưa nhỏ, rơi tí tách.

Tưởng Tốn đứng bên cạnh anh, hôn cánh tay anh, nói: “Đây là mưa xuân.”

Hạ Xuyên ôm cô, cùng cô ngắm mùa xuân dưới bóng đêm.

***

Một đêm trôi qua, thời tiết ấm ẩm ướt qua đi, bầu không khí lại mát mẻ. Hạ Xuyên ngủ không quen, giường thực sự quá nhỏ, một chân anh chống lên cửa sổ. Trời chưa sáng, anh đã thức dậy, mặc quần lót vào vừa định ra ngoài, phía sau có người nói một tiếng: “Chờ một lát.”

Tưởng Tốn vén chăn lên, vuốt tóc một cái xuống giường, nói: “Đi cùng.”

Hạ Xuyên nhếch môi, đi trước mở cửa giúp cô, Tưởng Tốn nhìn thẳng đi ra ngoài.

Cùng vệ sinh cá nhân xong, Tưởng Tốn trở về phòng thu dọn mấy bộ quần áo, đóng cửa sổ, tắt cầu dao, khóa gas. Cô lại gửi tin nhắn cho Thạch Lâm, bảo chú ấy có thời gian tới lái xe van đi, lúc này mới khóa cửa lại.

https://thuviensach.vn

Quảng cáo cho thuê bị mưa làm ướt, mấy chữ bị nhòe. Tưởng Tốn sờ một lúc, xoay người đi về phía Hạ Xuyên. Hạ Xuyên giữ cửa xe taxi, chờ cô ngồi vào, anh đóng cửa lại, đi sang bên kia lên xe.

Buổi chiều đến Ninh Bình, mấy người kia từng người một hỏi thăm Tưởng Tốn. A Sùng nháy mắt với Hạ Xuyên: "Cậu được đó, ngàn dặm theo đuổi nàng!"

Hạ Xuyên đá anh ta một cái. A Sùng che bắp chân, vừa nhún vừa nhảy trốn sang một bên.

Cao An chia thuốc lá cho mọi người, chỉ Hạ Xuyên không cần. Anh ta châm thuốc, nói: "Người của cục bảo vệ môi trường tới rồi lại đi, không trông mong được một chút hữu ích nào. Từ Đức phủ nhận mua bản báo cáo."

Vương Tiêu nói chen vào: "Mấy anh biết tại sao trong đoạn ghi âm Tôn Hoài Mẫn không nhắc tới Từ Đức một chữ, ôm hết mọi chuyện vào người mình không?"

A Sùng hỏi: "Tại sao?"

Vương Tiêu tám chuyện nói: "Em nói chuyện phiếm với người trong nhà máy mới biết, thì ra Tôn Hoài Mẫn đã là con dâu của nhà họ Từ rồi. Cô ta có thai, trước đó không lâu vừa kiểm tra được, đã có thai bốn tuần, chắc không nhớ lầm đâu, tính toán thời gian, chính là có lúc cô ta cùng Từ Kính Tùng ở núi Minh Hà đó!"

Vương Viện Viện nghe được vô cùng kinh ngạc: "Chuyện này mà em cũng có thể nghe ngóng được ư?"

Vương Tiêu hất cằm, cười nói: "Bình thường khi anh chị bận rộn, một mình em đi lung tung, bây giờ đã là chị em với mấy cô trong nhà máy rồi. Tin tức này ban đầu là người trong phòng làm việc của Tôn Hoài Mẫn biết,

https://thuviensach.vn

sau đó mới từ từ truyền ra ngoài, vẫn chưa lan truyền. Nhưng cô ta là mẹ nhờ con, lại chịu giúp Từ Đức một tay, không thiếu được lợi ích của cô ta đâu!"

Tưởng Tốn nói: "Thảo nào lần trước cô ta vô cùng kích động."

Vương Tiêu hừ một tiếng: "Cái loại hư hỏng như cô ta mà xứng làm mẹ sao? Sinh con gì chứ, đừng gieo họa cho người khác!"

Mấy người đang trò chuyện, chú Thủy vội vội vàng vàng tìm tới, la: "Từ Đức có hành động lớn rồi, mọi người mau đi xem thử đi!"

Mọi người sửng sốt, vội vàng đi theo chú Thủy đến chi nhánh số 2.

Cổng chi nhánh số 2 đông nghịt người, rác thải xây dựng đều đã dồn sang bên cạnh, một người đàn ông đứng ở chỗ cao, giơ loa nói: "… Từ năm 1993, hàng năm tập đoàn đều quyên góp, từ mấy trăm đồng ban đầu, đến mấy ngàn, hơn mười ngàn, cho tới bây giờ, mỗi năm quyên góp mười triệu, giúp đỡ vô số trẻ em không được đi học. Năm 2003, nhóm người nhận quyên góp đầu tiên tốt nghiệp, đạo nghĩa không chùn bước gia nhập Đức Thăng, hi vọng đền ơn sự giúp đỡ mà Đức Thăng dành cho bọn họ!"

"Năm 1993, Đức Thăng thành công xây dựng nhà máy ở đây, công nhân từ không tới một trăm người ban đầu, cho đến gần mười ngàn người bây giờ, vô số dân làng đã trở thành một phần của tập đoàn Đức Thăng. Mọi người hưởng phúc lợi cao, tiền lương cao. Hai mươi hai năm, công nhân mười bảy, mười tám tuổi năm đó, bây giờ con đã tốt nghiệp đại học rồi!"

"Năm đó cơ sở hạ tầng không thích hợp, tập đoàn đã phá hoại môi trường. Giám đốc Từ đích thân phê chuẩn, lập tức phái người mua nước khoáng, đưa tặng từng nhà từng hộ, đồng thời bồi thường số tiền lớn, chân thành nói xin lỗi, sau hai tháng, môi trường được cải thiện thành công!"

https://thuviensach.vn

“Tập đoàn luôn cố gắng hết sức bảo vệ môi trường, phù hợp chính sách quốc gia, xây dựng nhà máy xử lý nước thải, xây dựng xanh hóa, mọi người đều thấy quá rõ ràng! Ngay năm ngoái, tập đoàn còn chi một khoản tiền lớn để xây dựng công viên chủ đề bảo vệ môi trường xanh!”

“Song song với việc phát triển, tập đoàn vẫn không quên tặng lại cho hương thân phụ lão, bỏ vốn xây dựng trường trung học thứ tư của trấn Ninh Bình, mua xe buýt cho trường tiểu học trung tâm Ninh Bình, để con em mọi người đến trường thuận tiện, có thể ăn ngon ngủ yên ở trường!”

“Mà bây giờ, dưới sự dẫn dụ của người có ý, mọi người đã bị che mờ đôi mắt. Tại sao mọi người không suy nghĩ thử, vô duyên vô cớ, tại sao đột nhiên có người có tổ chức có lập kế hoạch trước làm ra triệu chữ kí, còn lan truyền đủ mọi tin đồn trên mạng? Người giật dây phía sau, anh ta là người đầu tiên hưởng lợi trong tập đoàn Đức Thăng. Mọi thứ anh ta có bây giờ đều đến từ tập đoàn Đức Thăng, nhưng bây giờ anh ta vong ân bội nghĩa, cắn ngược Đức Thăng một cái. Là vì cái gì? Vì tiền! Anh ta ra một cái giá cao uy hiếp, chỉ có trả cái giá anh ta muốn, anh ta mới có thể dẹp yên tình hình!”

“Mà tập đoàn chúng tôi, không làm chuyện trái lương tâm. Tiền ư? Chúng tôi có! Nhưng chúng tôi tuyệt đối sẽ không khuất phục trước kẻ bỉ ổi! Hôm nay, các đồng nghiệp của tập đoàn Đức Thăng, chỉ cần là người không tham gia vào sự kiện lần này, mỗi người tăng lương 10%, cuối năm thưởng gấp đôi. Người trong nhà có con em học đại học, mỗi hộ cũng có thể nhận được từ mười ngàn đến ba mươi ngàn từ quỹ giáo dục. Người có thể thuyết phục người tham gia sư kiện quay đầu, người tham gia và người thuyết phục, đều có thể nhận được tiền thưởng kếch xù mà tập đoàn dành cho!”

“Chúng tôi không phải dùng tiền mua chuộc người, chúng tôi là muốn chứng minh cho mọi người, tập đoàn Đức Thăng, tuyệt đối không cúi đầu trước thế lực xấu!”

https://thuviensach.vn

Tiếng vỗ tay như sấm, hàng trăm hàng ngàn công nhân lớn tiếng reo hò.

A Sùng nhìn ngây người, mắng một câu: “Mẹ nó chứ!”

Mấy người hôm qua còn đi theo trong hàng ngũ của chú Thủy, thì thầm với nhau một hồi, dẫn đầu xông lên. Chú Thủy cản bọn họ, bọn họ đẩy chú Thủy ra, la: “Có tiền mà không lấy là đồ ngu!”

Chú Thủy tức giận đến mức giậm chân: “Mấy người thấy tiền mờ mắt rồi, chỉ mấy đồng tiền như vậy mà đã mua chuộc được mấy người!”

Đối phương la: “Anh ta nói không sai. Hạ Xuyên là người có tiền, đã lấy tiền của bọn họ. Nhà họ Hạ bọn họ đã phát tài rồi, vậy chúng tôi thì sao!”

Tăng lương 10%, thưởng cuối năm gấp đôi, quỹ giáo dục, tiền thưởng, tiền đẩy cảm xúc của bọn họ lên cao, trên biểu ngữ triệu chữ kí đầy dấu chân.

Trên đường trở về, lại đi qua sông Ninh. Mấy đứa trẻ tan học về, xuống bờ đê nô đùa, vẩy nước bắn tới bắn lui. Bọn trẻ có nụ cười đơn thuần nhất trên thế giới, ngây thơ không biết nhà của chúng đang bị từng bước xâm chiếm.

Đêm xuống, mùi gay mũi trong không khí dần nồng nặc hơn. Mấy người Cao An vẫn viết báo, thông qua mạng lưới quan hệ cá nhân tìm kiếm sự ủng hộ của truyền thông chính quy; A Sùng và bố anh ta đang khám bệnh miễn phí cho dân làng; Trương Nghiên Khê đang gọi điện thoại cùng các đồng nghiệp, hỏi bọn họ công việc của trại trẻ mồ côi; Vương Tiêu ôm máy vi tính, không ngừng bấm chuột, không biết đang làm gì.

Tưởng Tốn rót ly nước ấm, để hộp kẹo nhỏ lên trên bàn, hỏi: “A Sùng không phải là bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ sao?”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên nói: “Cậu ta thích gái đẹp nên mới đi làm phẫu thuật thẩm mỹ. Bác sĩ đều là một nhà, bệnh nhẹ cậu ta đều chữa được.”

“Năm đó là bố của A Sùng kiểm tra cho anh ư?”

“Ừm, phẫu thuật của anh cũng là chú ấy mổ chính.” Hạ Xuyên trút viên thuốc trong hộp kẹo ra, coi như kẹo uống luôn, uống xong mới uống một hớp nước. Anh nhìn ngoài cửa sổ, chỉ một hướng nói, “Tứ Trung ở hướng đó, hơn một ngàn học sinh. Tháng chín lại có một nhóm sẽ vào đại học, Từ Đức biết nắm bắt lòng người.”

Tưởng Tốn nói: “Anh biết trên đời này, thứ gì có sức mạnh nhất không?”

“Ngoại trừ tiền ra, chính là nước mắt.”

***

Sáng ngày hôm sau, Trương Nghiên Khê nhận được một đoạn video.

Cửa phòng khách mở rộng, ánh mặt trời chiếu xiên vào phòng, xe motor dựng trong góc nhà, côn trùng kêu vang chim hót, ánh nắng rực rỡ.

Trong video, một bé gái có vẻ như bảy, tám tuổi ngồi trên giường, mặc áo giữ nhiệt, đắp một tấm chăn mỏng nhỏ, giấy khen “Học sinh tiến bộ tích cực” dán trên bức tường sau lưng.

Cô bé nhìn ống kính, giọng trẻ con non nớt: “Con tên là Đông Đông, năm nay mười tuổi. Con ở một trại trẻ mồ côi ở thành phố Kim Khẩu.”

“Ngày trước con không ở đây. Trước kia con ở một nơi tên là Ninh Bình, con vừa sinh ra thì mẹ con chết, bố con vứt con ở cổng trại trẻ mồ côi. Bố con không cần con, bởi vì con không phải là một đứa trẻ bình thường.”

https://thuviensach.vn

Cô bé dừng lại một lúc, há miệng, hình như quên mất lời tiếp theo, "ừm ừm" mấy tiếng, mắt sáng lên, mới tiếp tục nói: "Bây giờ con có hai người mẹ, một mẹ viện trưởng, một mẹ Nghiên Khê. Mẹ Nghiên Khê là nhân viên tình nguyện, mỗi ngày đều giúp đỡ trẻ em."

"Trước kia mẹ ruột của con đi làm ở một nơi tên là tập đoàn Đức Thăng. Không khí chỗ đó rất tệ, nước cũng tệ, thức ăn cũng có độc, ăn thức ăn đó, còn uống nước đó, thân thể sẽ không khỏe, rồi sẽ sinh ra đứa trẻ như con."

"Bảo vệ môi trường, người người có trách nhiệm. Lúc con lên lớp một, cô giáo đã dạy con, nhưng mẹ Nghiên Khê nói, người lớn không biết mấy chữ này. Lúc học tách chữ, bọn họ biết, lúc học hợp lại, bọn họ sẽ không muốn biết nữa."

"Con còn từng thấy rất nhiều bạn giống như con."

"Con ở trong trường, mọi người đều không thích chơi với con."

"Con chưa từng học tiết thể dục."

"Con muốn đứng lên!"

Đôi mắt to ngấn nước của cô bé hướng về ống kính, ngây thơ nói: "Con muốn đứng lên, đứng thật cao!"

"Con muốn chạy, muốn nhảy."

"Muốn tự mình đi ra ngoài phơi nắng."

"Muốn thả diều, muốn đá cầu, muốn nhảy dây…"

"… Nhưng mà con vẫn chưa có giày!"

https://thuviensach.vn

Cô bé vén chăn lên, toét miệng cười, sờ chân một cái, cái chân vặn vẹo, dị tật sưng tấy.

“Chân của con sinh ra đã như vậy, những điều con muốn làm, đều không làm được.”

“Mùa đông qua rồi, mùa xuân ở nơi đâu?”

Video kết thúc, Trương Nghiên Khê nước mắt rơi đầy mặt. Cao An vỗ vai cô ấy, cô ấy dựa vào vai anh ta.

Thứ có sức mạnh nhất trên đời này, ngoại trừ tiền ra, chính là nước mắt.

Hạ Xuyên và Tưởng Tốn ngồi bên cạnh, hai người nhìn nhau một cái, nắm tay nhau. Chờ cảm xúc của Trương Nghiên Khê bình ổn, Hạ Xuyên mới nói: “Nếu em không đồng ý, thì sẽ không đăng đoạn video này lên.”

Trương Nghiên Khê lấy khăn giấy Cao An đưa tới, lau nước mắt nói: “Nếu em không đồng ý, thì sẽ không hỏi Đông Đông rồi. Điều em khó chịu là… sự hiểu chuyện của Đông Đông.”

Vương Viện Viện đột nhiên “ồ” một tiếng, nói: “Đồng nghiệp của tôi đã gửi ảnh cho tôi rồi.”

“Ảnh gì thế?” Tống Ba hỏi.

Vương Viện Viện cầm lấy máy vi tính, mở weibo tìm kiếm một chút, chỉ trên đó nói: “Chính là cái này, sáng sớm hôm nay vừa đăng lên, bây giờ bình luận đã hơn năm mươi ngàn, chuyển phát chín mươi ngàn, hai trăm ngàn like, lên tìm kiếm hot rồi.”

Hạ Xuyên hỏi: “Weibo nào vậy?”

https://thuviensach.vn

Vương Viện Viện nói: “Là một người vẽ tranh minh họa, tôi không rành cái này lắm.”

Người vẽ tranh minh họa để tên “Tam Hoành Tiêu”, một triệu fan, bảy giờ sáng nay đăng một weibo, hai câu, chín tấm ảnh.

“Tốt nghiệp đi du lịch, đi qua Bắc Kinh, Hồng Kông, Macao, Quảng Tây, núi Minh Hà, Hà Xương. Bây giờ tôi ở một nơi tên là Ninh Bình, không có vẻ phồn hoa của thành thị, không có cảnh đẹp như núi Minh Hà, không có ánh mặt trời và chim di trú như Hà Xương, chỉ có lá cây xoắn lại, cây cối dị dạng, bầu không khí gay mũi, ống khói đen, còn có khuôn mặt tươi cười hồn nhiên của những đứa trẻ…”

Chín tấm ảnh. Tấm thứ nhất là cỏ xoắn lại ven đường. Tấm thứ hai là cây cọ đã bị dị dạng. Tấm thứ ba là cây dâu tằm chết khô. Tấm thứ tư là một hàng gia đình đóng chặt cửa sổ trong đêm. Tấm thứ năm là ống khói xả khí vào ban đêm. Tấm thứ sáu là vườn rau. Tấm thứ bảy là ảnh triệu chữ kí, thị uy ở cổng chi nhánh số 2. Tấm thứ tám là sông Ninh, một cô gái mặc áo khoác màu hồng ngồi nghiêng bên bờ. Tấm thứ chín là tranh biếm họa vẽ tay, nền trắng đen, ba đứa trẻ vẽ màu đứng trên bờ đê, một đứa vẩy nước, một đứa vốc nước để bên miệng, một đứa vốc nước, khó hiểu nhìn về phía tờ tiền rơi xuống từ trên bầu trời, còn có ác quỷ như làn khói dày cuồn cuộn đến cùng những tờ tiền.

Nước trong tay ba đứa trẻ đang bốc khói màu đen.

Xem xong, một hồi yên lặng. Tưởng Tốn nhìn về phía Vương Tiêu đang ngồi ăn mì trong góc, mấy người kia nhìn theo ánh mắt cô, cũng chuyển tầm mắt sang người Vương Tiêu.

Vương Tiêu ngẩn ra, hút một cái, nuốt mì xuống, cắn đũa nói: “Em là sinh viên học viện mỹ thuật, năm nhất đại học bắt đầu vẽ tranh minh họa cho người ta, weibo của em khá hút fan… Đừng nhìn em như vậy chứ, em

https://thuviensach.vn

nổi tiếng trên mạng cũng không có gì lạ mà… Ánh mắt của mọi người đáng sợ quá!”

Tưởng Tốn mở miệng trước: “Tại sao đăng ảnh của tôi?”

Mọi người: “…”

Vương Tiêu cười ngượng: “Chị xinh đẹp mà. Tấm ảnh đó rất yên tĩnh, không nhịn được nên đăng.”

Niềm vui ngoài ý muốn, đến chiều, weibo này trở thành đề tài hot, có người sắp xếp bài viết trên mạng mấy ngày trước, bài báo tin tức và weibo này lại chung với nhau.

Tảng sáng hôm sau, Tưởng Tốn nhận được một cú điện thoại, bên kia nói: “Là anh, Trác Văn đây, anh đến Ninh Bình rồi.”

Trác Văn vốn chuẩn bị về thôn Ba Trạch, lúc lấy vé xe lửa, một chiếc đồng hồ đeo tay rơi từ trong túi ra.

Đồng hồ đeo tay ba trăm đồng, là thứ đáng giá nhất mà cả đời này ông ngoại anh đeo trên người. Ông đã dùng chín năm để trả nợ, nhưng phút cuối cùng, ông cũng không được yên nghỉ.

Trác Văn đổi tuyến đường.

Tưởng Tốn cúp điện thoại, nói: “Trác Văn đến, gần đến Ninh Bình rồi, còn khoảng mười lăm phút nữa.”

Hạ Xuyên thoáng khựng lại, cầm lấy chìa khóa xe motor nói: “Đi, đi đón anh ta!”

Xe motor lái đến đầu trấn rất nhanh. Hai người cởi mũ bảo hiểm, chờ không bao lâu, liền thấy một chiếc taxi lái tới. Xe dừng bên cạnh bọn họ,

https://thuviensach.vn

Trác Văn thò đầu ra khỏi cửa sổ: “Sao chạy tới đây đón vậy? Tự anh có thể tìm được mà.”

Tưởng Tốn cười: “Anh chạy từ xa tới đây, đón anh là chuyện nên làm. Xe có người dùng rồi, ở đây chỉ có một chiếc motor, anh vẫn phải ngồi taxi thôi.”

Trác Văn nói: “Được, vậy hai người ở đằng trước dẫn đường đi.”

Tưởng Tốn vừa đội mũ bảo hiểm, xa xa, đột nhiên truyền đến từng tiếng động cơ rừm rừm, từ xa đến gần, rất nhiều xe. Tưởng Tốn nhìn sang bên đó, chỉ thấy trong bụi đất cuồn cuộn, một đoàn xe Haval hơn hai mươi chiếc đang tăng tốc chạy sang bên này.

Tưởng Tốn ngẩn ra, một chiếc việt dã dẫn đầu phanh gấp, dừng giữa đường, một người đàn ông hơn hai mươi tuổi thò nửa người ra khỏi xe, ngạc nhiên nói: “Jessie! Là chị!” Anh ta vẫy tay xung quanh, “Jessie ở đây, Jessie ở đây này!”

Tưởng Tốn lập tức cởi mũ bảo hiểm, tóc tai rối bời, cô không kịp vuốt lại.

Một người trong đoàn xe cười lớn: “Đúng là Jessie rồi, sao chị biết bọn em tới vậy?”

Tưởng Tốn chậm chạp, vuốt tóc một cái, cười nói: “Gặp ma rồi, mấy cậu chui từ đâu ra thế?”

Người đàn ông trẻ tuổi nói: “Hôm qua bọn em thấy ảnh của chị trên mạng, nên muốn xem thử hai năm nay chị đi chết ở đâu rồi, vậy mà biến mất khỏi thế gian chứ!”

Tưởng Tốn xách mũ bảo hiểm, đập ngực anh ta một cái, nói: “Đi, mời mấy cậu ăn cơm!”

https://thuviensach.vn

Mọi người ồn ào lên, có người chỉ Hạ Xuyên hỏi: “Là bạn chị sao?”

Tưởng Tốn vỗ Hạ Xuyên một cái: “Anh ấy tên Hạ Xuyên!”

Hạ Xuyên ôm vai cô, cười nói với bọn họ: “Cô ấy mời khách, tôi làm chủ!”

Đoàn xe Haval vào trấn, thu hút mọi người vây xem.

Xe cơ bản là cùng một kiểu, thoáng cái hơn hai mươi chiếc, một chiếc motor dẫn đầu, giữa đoàn Haval còn kẹp một chiếc taxi, tổ hợp hình thù kì quái, chỗ đi qua đất đá bay mù trời. Gần đến nhà Hạ Xuyên, phía trước không đậu được, xe chỉ có thể đậu ven đường từng chiếc một, trên cả con đường, một đoàn việt dã, cực kì hoành tráng.

Đột nhiên hơn hai mươi người xuất hiện, thoáng cái đã lấp đầy nhà nông dân ba tầng. Hạ Xuyên bảo Vũ Lập vào khách sạn trong trấn đặt một phòng bao lớn, rồi đặt thêm mười mấy phòng.

Trong phòng bao lớn bày hai bàn, nâng chén cạn ly, cười cười nói nói.

“Thật không ngờ hai năm không gặp, bọn em vậy mà nhìn thấy ảnh của chị trên mạng mới biết chị ở đâu!”

Tưởng Tốn cười hỏi: “Chỉ một bên mặt mà mấy cậu cũng có thể nhận ra tôi à?”

“Sao không nhận ra chứ, chị đội mũ bảo hiểm bọn em cũng nhận ra chị được!”

“Đúng thế, quen quá rồi!”

Tưởng Tốn nói: “Sao mấy cậu cùng chạy tới vậy, có cuộc đua sao?”

“Đua xe địa hình tháng chín, mọi người đã hẹn tới tập lái xe.”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn hỏi: “Tuyến đường nào?”

“Badaling, xuyên qua sa mạc Badain Jaran, sa mạc Kubuqi, sa mạc Tengger, Đôn Hoàng là điểm kết thúc!”

Tưởng Tốn nói: “Đủ xa đấy, phải hơn mười ngày.”

“Đây là tuyến đường đua xe địa hình năm ngoái, năm nay đi cho đã ghiền trước! Chị muốn đi cùng không?”

Tưởng Tốn cười: “Tôi hả? Thôi đi.”

“Quên mất, bây giờ chị mang nhà mang người rồi!”

“Lần này bọn em ở ba, bốn ngày, có gì cần thì chị cứ mở miệng!”

Tưởng Tốn nói: “Nhất định, không thể thiếu mấy cậu được!”

Ăn cơm về, Vương Tiêu và A Sùng kêu la wow wow, Vương Tiêu nói: “Chị Tưởng, sao chị giấu kĩ vậy. Bùng nổ rồi, chị vậy mà là tay đua xe, chị còn là nữ tay đua nữa!”

A Sùng la: “Tôi đã nói mà đã nói mà, tôi đoán cô chính là người lái xe đua, cô còn không thừa nhận. Ôi chao má ơi, chiếc xe báo hỏng kia của cô thực sự chỉ có bảy ngàn ư? Cô nhất định từng độ lại có phải không!”

Người trong phòng xôn xao cả lên, ngay cả Trương Nghiên Khê cũng cảm thấy bất ngờ và vui mừng.

Tưởng Tốn không dễ gì thoát khỏi bọn họ. Trở về phòng, Hạ Xuyên ôm cô từ phía sau, đẩy cô lên trên giường, đè lên người cô nói: “Jessie? Anh vẫn chưa gọi qua cái tên này của em.”

Tưởng Tốn sờ mái tóc ngắn của anh, cười nói: “Anh Tài, muốn làm gì thế?”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên lần mò vào: “Làm em.”

“Ai làm em?”

Hạ Xuyên xông vào: “Vương Đại Tài!”

Có lẽ là gặp người quen, nên hôm nay Tưởng Tốn cực kì hưng phấn, cực kì quyến rũ. Hạ Xuyên bị cô kích động mấy lần không khống chế được. Tưởng Tốn lật người ngồi lên đùi anh, khẽ đưa đẩy mông, hôn ngực anh, gọi anh “anh Tài” từng tiếng một, Hạ Xuyên hận không thể làm chết cô.

Hai ngày sau, một đoạn video đăng lên mạng.

Một đứa trẻ ngồi trên giường.

“Con tên là Đông Đông, năm nay mười tuổi. Con ở một trại trẻ mồ côi ở thành phố Kim Khẩu.”

“Con muốn đứng lên, đứng thật cao!”

“Con muốn chạy, muốn nhảy.”

“Muốn tự mình đi ra ngoài phơi nắng.”

“Muốn thả diều, muốn đá cầu, muốn nhảy dây…”

“… Nhưng mà con vẫn chưa có giày!”

“Chân của con sinh ra là đã như vậy, những điều con muốn làm, đều không làm được.”

“Mùa đông qua rồi, mùa xuân ở nơi đâu?”

Một người đàn ông đứng dưới tán cây đại thụ.

https://thuviensach.vn

“Tôi tên Lưu Căn Thủy, con trai tôi năm nay hai mươi bốn tuổi, vừa tốt nghiệp đại học.

“Tôi dẫn một trăm người đến bệnh viện làm kiểm tra, gần như tất cả mọi người, tiểu cầu đều khá thấp.”

“Tôi là người ở Ninh Bình, người Ninh Bình cả đời, con trai tôi cũng vậy.”

“Bệnh ung thư, bệnh ung thư, con trai của tôi, thứ cầm trên tay, ngoại trừ bằng tốt nghiệp, còn có đơn xét nghiệm ung thư phổi!”

“Mùa đông qua rồi, mùa xuân ở nơi đâu?”

Hai đứa trẻ đứng trong sân, đùn đùn đẩy đẩy.

“Con tên Lý Kiến!”

“Con tên Trần Kiệt!”

“Bố mẹ con không cho con ra bờ sông chơi, nói nước sông có độc.”

“Cậu của con chết vì bệnh ung thư, bây giờ mợ cũng mắc bệnh ung thư.”

“Không khí nơi này thối lắm, buổi tối bọn con ngủ đều phải đóng cửa sổ!”

“Mùa đông qua rồi, mùa xuân ở nơi đâu?”

Một người phụ nữ ngồi trước bàn.

“Tôi tên Trương Nghiên Khê, mười năm trước tốt nghiệp đại học, tham gia hoạt động công ích.”

“Đông Đông là đứa bé đầu tiên tôi cứu giúp.”

https://thuviensach.vn

“Năm 2006, tôi bị bọn họ bắt đi, nhốt bảy ngày, không cho tôi vạch trần chuyện ô nhiễm dẫn đến trẻ em bị dị tật.”

“Tôi đã mắc bệnh trầm cảm.”

“Bây giờ, tôi vẫn tham gia hoạt động công ích. Mười năm rồi, còn mười năm kế tiếp, có người nói, sự tồn tại của công ích là một loại bi ai.”

“Đúng vậy, mùa đông qua rồi, mùa xuân ở nơi đâu?”

Một nhóm người đứng bên hồ.

“Chúng tôi là quỹ Thiên sứ Tiểu Thụ Miêu.”

“Chúng tôi dốc sức làm từ thiện cho trẻ em.”

“Quỹ thành lập mười ba năm.”

“Chúng tôi đã làm rất nhiều vụ kiện thành công.”

“Cũng có vụ thất bại.”

“Ở Ninh Bình, có rất nhiều trẻ em giống như Đông Đông.”

“Chúng tôi không có cách nào cứu giúp.”

“Bởi vì chỉ cần ô nhiễm tiếp diễn, thì những đứa trẻ đó đều mãi mãi tồn tại.”

“Mùa đông qua rồi, mùa xuân ở nơi đâu?”

Một nhóm hơn hai mươi người, mỗi người mặc trang phục đua xe, một loạt việt dã ven đường, trong đó chỉ có một người phụ nữ, xõa tóc, đội nón hồng, mặc trang phục đua xe màu đỏ, hạc đứng giữa một đám đàn ông, chói mắt như lửa.

https://thuviensach.vn

“Tôi tên Jessie.”

“Chúng tôi là đoàn xe Haval.”

“Chúng tôi chinh chiến đường đua.”

“Từng đến cao nguyên, đi qua sa mạc.”

“Đi qua đầm lầy.”

“Nhưng là lần đầu tiên đến Ninh Bình.”

“Một nơi bị khói đen bao phủ.”

“Nơi đang dùng cái cớ đường đường chính chính giết hại ba trăm mạng người.”

“Bởi vì sai lầm của tôi, khiến cho một ông cụ làm trái lương tâm, một bản báo cáo đánh giá tác động môi trường làm giả khiến ông chuộc tội chín năm, khi lâm chung vẫn không thể an lòng.”

“Nhưng có người vẫn đang đảo lộn phải trái trắng đen.”

“Đoàn xe chúng tôi, trước khi xuất phát tới nơi đây.”

“Mùa đông qua rồi, mùa xuân ở nơi đâu?”

Một người đàn ông ngồi trên ghế.

“Tôi tên Trác Văn, hai mươi tám tuổi.”

“Ông ngoại tôi tên Vương Vân Sơn, năm 2006, ông từng đến Ninh BÌnh.”

“Bởi vì nguyên nhân của tôi, ông làm trái lương tâm, viết một bản báo cáo đánh giá tác động môi trường khiến ông chín năm khó yên ổn.”

https://thuviensach.vn

“Ông mất vào hai tuần trước, không còn cơ hội nói một tiếng xin lỗi với người bị hại nữa.”

“Hôm nay tôi đứng ra.”

Anh ta đứng lên, lê một chân, tiến lên hai bước, cúi người chín mươi độ.

“Nói một tiếng xin lỗi với mọi người.”

“Chúng tôi đang chuộc tội, các người thì sao?”

Kết thúc, Đông Đông ngồi trên một chiếc ván trượt, tay đẩy đất, đi vòng quanh về phía trước, nụ cười rực rỡ đáng yêu.

Sau ngày video đăng lên, bên bờ sông Ninh, một tấm biểu ngữ màu đỏ giăng lên lần nữa. Các dân làng từng người một xếp hàng kí tên, xe lấy tin tiến vào Ninh Bình, cục bảo vệ môi trường bắt đầu điều tra, cảnh sát Hà Xương cũng đã đạt được nhận thức chung với cảnh sát địa phương, liên kết truy nã băng nhóm hơn mười người Từ Kính Tùng.

Trước cổng tập đoàn Đức Thăng, gần ngàn dân làng thị uy biểu tình, tivi báo chí liên tục đưa tin, weibo “Tam Hoành Tiêu” đăng tiến triển chi tiết.

Đường ống nước thải bên bờ sông Ninh lộ ra, chuyện nhà máy xử lý nước thải bỏ hoang không dùng bị vạch trần, thảm thực vật bị ô nhiễm, sinh trưởng phát dục dị thường. Tập thể học sinh trung học thứ tư kí tên, không muốn ngửi thấy khí độc gay mũi vào giờ tự học buổi tối nữa. Rất nhiều đoàn công ích tới trại trẻ mồ côi ở thành phố Kim Khẩu và trấn Ninh Bình thăm hỏi trẻ em bị hại.

***

https://thuviensach.vn

Trong ngôi làng nhỏ.

Bác gái Lý đang thêu quần áo, đột nhiên chỉ tivi kêu: “Ông nó ơi, ông nó ơi sang đây mau!”

“Sao vậy sao vậy?”

“Ông nó mau xem tin tức kìa, cái người trên đó có phải là chàng trai trúng đạn lần trước không? Ấy —— người vừa hiện lên có phải là cô bé gãy móng tay không?”

Bác sĩ Lý kề sát tivi: “Đâu nào, ở đâu nào?”

“Chiếu qua rồi. Ây da, lát nữa xem thử có chiếu lại không!”

***

Trong cửa hàng đồ trang sức bạc.

Ông chủ cửa hàng vừa lên mạng vừa ăn cơm trưa, đột nhiên bấm mở một hình ảnh tin tức, cười to hai tiếng, la với cô gái dân tộc Di đi vào: “Tôi biết hai người này. Lần trước bọn họ còn mua một chiếc nhẫn ở chỗ tôi đấy, tôi có ấn tượng sâu lắm. Người đàn ông đó quá keo kiệt, không chịu tặng cô gái khuyên tai ba trăm tám mươi đồng, mà chỉ chịu tặng chiếc nhẫn ba mươi tám đồng, cô gái đó còn chịu ở cùng anh ta như vậy, xem ra là yêu thật đây!”

Cô gái dân tộc Di chẳng hiểu gì cả, trang sức bạc cũng không mua nữa, vội vàng chạy ra ngoài.

***

Cửa một cửa hàng nhỏ.

https://thuviensach.vn

Một đôi song sinh đang ngồi dưới đất coi ké tivi, đột nhiên, một đứa bé chỉ vào tivi kêu: “Đây là cô chú lần trước tới nhà nè!”

“Hả?”

“Em không nhớ hả? Lần trước cô chú ấy từng tới nhà chúng ta ở, lái một chiếc xe, còn lấy rất nhiều rất nhiều củ cải tròn của chúng ta nữa!”

Đứa trẻ lập tức đứng lên: “Em phải kêu chị tới xem. Chị ơi —— chị ơi ____”

***

Một nhà hàng ở Quảng Đông.

Một đứa bé ba tuổi cầm máy bay điều khiển từ xa kéo tay mẹ: “Chơi máy bay, chơi máy bay với con đi!”

Người mẹ ngồi trước máy vi tính trong phòng làm việc, lơ đãng dỗ nó: “Lát nữa chơi với con nhé.”

“Không chịu không chịu đâu, chơi máy bay cơ! Hừ, con đi tìm bố!”

“Tìm bố làm gì nào?” Một người đàn ông bốn mươi, năm mươi tuổi đi vào.

Đứa trẻ nhào vào người người đàn ông: “Mẹ không để ý đến con, chỉ biết xem phim thôi!”

Người đàn ông hỏi: “Xem phim gì thế?”

“Không phải phim.” A Nhã ngồi trước máy vi tính, giọng nói khàn khàn, đôi mắt ửng đỏ, ngấn nước mắt, nhoẻn miệng cười, “Là thấy một người bạn cũ.”

https://thuviensach.vn

Anh ấy vẫn còn, tóc dài hơn xưa, ăn mặc có chút chững chạc, da đen, khóe mắt có nếp nhăn, què một chân.

Nhưng nụ cười vẫn như xưa, giọng nói như thuở ban đầu, anh ấy vẫn còn là tốt rồi.

***

Ngày Từ Đức bị dẫn đi điều tra, Tưởng Tốn đang định tiễn các đồng đội, đến cổng khu vực nhà máy, đồng đội bảo Tưởng Tốn về với Hạ Xuyên.

Hạ Xuyên đặc biệt mua mấy điếu thuốc, ném cho bọn họ mỗi người hai gói, nói: “Lần này không tiếp đãi chu đáo, lần sau trở lại, ở thêm hai ngày, ở trong thành phố, ăn ở tôi bao hết!”

“Được đó, nhà giàu nha! Jessie, chị bản lĩnh đó, tìm một cái là tìm ngay một người nhà giàu!”

Tưởng Tốn cười: “Anh ấy hả, nhà giàu mới nổi đời thứ hai!”

Một nhóm người trong nhà máy đi ra, Hạ Xuyên nói: “Từ Đức.”

Một người đàn ông mặc âu phục ở giữa hơn năm mươi tuổi, lần đầu tiên Tưởng Tốn thấy, ông ta chính là Từ Đức, dáng người trung bình, mặt mũi cân đối, giống như một người đàn ông bình thường. Ai ngờ được, ông ta một tay tạo dựng tập đoàn Đức Thăng, đảo lộn phải trái trắng đen, kiếm vô số tiền bẩn.

Từ Đức như có cảm giác, đột nhiên ngẩng đầu, nhìn sang bên này, ánh mắt thoáng cái đóng trên mặt Hạ Xuyên, hung ác, giống như muốn băm anh thành trăm mảnh. Đến cuối cùng, ông ta cũng chỉ cười khẩy một tiếng, nói với người bên cạnh: “Có người, không sống được mấy năm, xem ai cười đến cuối cùng!”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên cười một tiếng, hất cằm với ông ta: “Ông đừng chết trong đó, nhất định phải sống đi ra đấy! Đúng rồi, còn con trai ông nữa, nhiều ngày như vậy không có tin tức, có phải chết rồi không?”

Từ Đức ngồi vào trong xe, đi theo nhân viên điều tra rời khỏi.

***

Ba ngày sau, mọi người lần lượt rời khỏi.

Trác Văn đi trước, anh ta phải về thôn Ba Trạch, còn một lượng thùng trà chờ anh ta giao hàng. Trước khi đi anh ta thấy một tin nhắn trong website video, nói với Tưởng Tốn: “A Nhã hỏi chúng ta khỏe không.”

“A Nhã ư?”

“Ừ, cô ấy nói lần trước để em chạy mất, lần sau đừng để cô ấy gặp phải, cô ấy sẽ lái sa mạc với em.” Trác Văn hỏi, “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Tưởng Tốn cười một tiếng: “Không nói cho anh biết!”

Trương Nghiên Khê và Cao An rời khỏi sau đó. Hôm đó trời mưa nhỏ, Cao An che dù giúp Trương Nghiên Khê. Trương Nghiên Khê đi ra cửa, đột nhiên lại vòng trở lại, nói với hai người đứng bên cửa tiễn bọn họ: “Hạ Xuyên, em nói riêng với Tưởng Tốn hai câu.”

Hạ Xuyên không có ý kiến gì đi vào nhà.

Tưởng Tốn chờ cô ấy. Trương Nghiên Khê nói: “Nếu cô không xuất hiện, có lẽ chừng hai năm nữa, người đứng bên cạnh anh ấy chính là tôi.”

Cô ấy cười: “Thực ra bây giờ ngẫm lại, thì tôi cũng không yêu anh ấy bao nhiêu. Có lẽ là năm đó anh ấy cứu tôi ra, có loại phức cảm anh hùng trong đó, thế này cũng rất tốt… Kết hôn nhớ gửi thiệp cho tôi nhé.”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn cười cười, không đáp. Cô liếc về phía Cao An chờ trong mưa, nói: “Nếu ngày nào đó chị kết hôn, tôi nhất định sẽ đi một cái bao đỏ lớn!”

Trương Nghiên Khê không hiểu, thời gian không còn sớm, cô ấy vẫy tay với Tưởng Tốn, rồi theo xe của Cao An bọn họ rời khỏi.

Người đi cuối cùng là Vương Tiêu.

Vương Tiêu phải về Giang Tô, lưu luyến không rời. A Sùng đấu tranh mười phút, quyết định đích thân đưa cô ấy về Giang Tô.

Tất cả đi rồi, chỉ còn lại hai người Tưởng Tốn và Hạ Xuyên. Buổi tối bọn họ định đi đến quán cơm, Tưởng Tốn lái motor chở anh, hỏi: “Muốn ăn gì?”

Hạ Xuyên ở phía sau nói: “Em muốn ăn gì?”

“Trong trấn có quán cơm nào ngon?”

“Có một quán có vịt hầm ngon lắm, em lái về trước, đầu đường thứ hai quẹo trái.”

Tưởng Tốn nghe anh, tăng tốc, đột nhiên cảm thấy không đúng. Cô liếc nhìn gương chiếu hậu, một chiếc xe con đang tăng tốc lao về phía bọn họ. Tưởng Tốn lách sang bên cạnh, chiếc xe đó cũng lách sang một bên theo, gần rồi, Tưởng Tốn tăng ga, la: “Xe phía sau xảy ra chuyện gì vậy!”

Hạ Xuyên đang nhìn phía sau, tốc độ xe quá nhanh, anh nhìn một hồi mới thấy rõ người ngồi trong chiếc xe càng ngày càng gần đó, la: “Là Từ Kính Tùng!”

“Anh ta điên rồi sao?”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn tăng thêm ga, không có chỗ trốn, cô xoay đến đâu, chiếc xe phía sau cũng xoay theo. Cô càng không thể dừng xe, cũng không thể quay đầu, đột nhiên, chiếc xe đó ép tới gần, thân xe đã áp sát, một cây súng ngắn giơ lên trong cửa sổ xe.

Hai người đồng thời kêu đối phương.

“Hạ Xuyên!”

“Tưởng Tốn!”

“Pằng” một tiếng, thân xe motor ngã ập xuống, lốp xe ma sát mặt đất dữ dội. Hai người gần như kề sát mặt đất, nháy mắt ngã xuống xe. Chiếc motor đó còn đang kêu “rừm rừm”, lăn về trước, kẹt ở gầm xe con.

Xe con dừng lại, một khẩu súng đưa ra ngoài, như tia chớp, Tưởng Tốn nhanh chóng nhào tới trên người Hạ Xuyên, đồng thời, Hạ Xuyên dùng sức, xoay người đè ngã cô.

“Pằng pằng ——”

“Giết người kìa, cứu mạng! Giết người!”

Hết thảy người đi đường tránh ra, lớn tiếng cầu cứu. Từ Kính Tùng bắn hết đạn, lập tức xông vào trong xe, xe nháy mắt biến mất ở đầu đường.

Tưởng Tốn nằm dưới thân người kia, chậm rãi mở mắt. Người đó ngã trên người cô, không hề nhúc nhích.

Tưởng Tốn đẩy đẩy anh, khẽ nói: “Hạ Xuyên…”

Giọng cô run run: “Hạ Xuyên…”

Anh không nhúc nhích.

https://thuviensach.vn

Hai mắt Tưởng Tốn nhòe đi, nước mắt vô thức chảy xuống. Cô không dám đứng dậy, không dám lật anh lại, anh dùng tư thế bảo vệ nằm sấp trên người cô, cô thậm chí không nhìn thấy mặt anh.

“Hạ Xuyên… Anh nói chuyện đi, Hạ Xuyên…” Cô la, “Xe cấp cứu, mau gọi xe cấp cứu!”

Có người hôn trán cô một cái.

Tưởng Tốn ngẩn ra.

“Lần đầu tiên thấy em khóc đấy…” Anh liếm nước mắt cô, khẽ nói, “Cô gái ngốc.”

Tưởng Tốn hỏi: “Anh đùa em à?”

“Không có.” Hạ Xuyên nói, “Eo trúng một phát đạn, hình như vậy.”

Xe cấp cứu tới, rất nhanh đưa người đến bệnh viện.

Bắn ba phát súng, hai phát thất bại, một phát trúng bên eo, không tổn thương chỗ quan trọng, Hạ Xuyên cần nằm viện điều trị. A Sùng ở đầu bên kia điện thoại nghe nói, nói thẳng Hạ Xuyên mạng cứt chó, như vậy mà cũng không chết được.

Tưởng Tốn lạnh giọng: “Anh chết anh ấy vẫn đang con đàn cháu đống đó!”

A Sùng sửng sốt: “Em gái này, em không thể nguyền rủa tôi như vậy được, độc ác quá!”

Tưởng Tốn trực tiếp cúp điện thoại.

Hạ Xuyên nhìn cô cười: “Nóng nảy như vậy ư?”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn nói: “Em đâu có nóng nảy?”

Bố A Sùng đi vào, cười: “Vẫn chưa đi sao? Vừa hay, lát nữa cháu đi theo A Xuyên làm kiểm tra sức khỏe.”

Tưởng Tốn hỏi: “Thông thường bao lâu anh ấy kiểm tra sức khỏe một lần ạ?”

“Ban đầu hẹn với nó mỗi tháng tới một chuyến, nó không chịu, kết quả hơn nửa năm cũng không tới lấy một lần, lần này cháu trông chừng nó.”

Tưởng Tốn nói: “Được ạ!”

Bố A Sùng đi ra ngoài, Tưởng Tốn nằm trên giường, nói: “Ngủ một lát đi, lát nữa dẫn anh đi kiểm tra sức khỏe.”

Hạ Xuyên sờ cô: “Ngủ chung?”

Tưởng Tốn đánh tay anh: “Eo anh trúng đạn, đừng đụng lung tung, cẩn thận không được đấy.”

Hạ Xuyên nói: “Xuất viện làm chết em!”

Tưởng Tốn hừ khẽ: “Xuất viện rồi hãy nói!”

Hạ Xuyên nhắm mắt ngủ, mí mắt không nhúc nhích.

Một lát sau, Tưởng Tốn nói khẽ: “Hạ Xuyên?”

Anh không nhúc nhích.

Tưởng Tốn sờ đầu anh, vết sẹo trên đó vẫn rõ ràng như vậy, màu sắc mãi mãi không phai, mái tóc ngắn của anh cũng không dài hơn bao nhiêu, không che được.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn lại gọi một tiếng: “Hạ Xuyên?”

Anh vẫn không nhúc nhích.

Tưởng Tốn đẩy anh: “Hạ Xuyên!”

“Sao?” Hạ Xuyên mở mắt ra.

Tưởng Tốn cúi đầu, hôn môi anh, nói: “Xuất viện em làm anh nhé, tiết kiệm thể lực của anh không chống đỡ nổi!”

***

Hạ Xuyên xuất viện, nhưng không có cách nào bảo cô thực hiện lời hứa. Tưởng Tốn vội về trấn Minh Hà, giải quyết thủ tục sang tên khách sạn.

Công việc công ty của Hạ Xuyên trì hoãn quá lâu, việc kinh doanh ngưng một đống. Anh xem tiền trong tài khoản của mình, đủ cho anh dùng cả đời, anh dứt khoát chuyển nhượng công ty. Chuyển nhượng khó khăn, anh khắp nơi chỉ có thể tự thân đi làm, chờ xử lý xong hết chuyện trong tay thì đã gần tháng sáu.

Anh gọi một cú điện thoại cho Tưởng Tốn.

Lúc đó Tưởng Tốn đang đứng trong vườn hoa khách sạn Lệ Nhân, tay che ánh nắng rực rỡ, bên kia hỏi cô: “Khách sạn sang tên rồi ư?”

Tưởng Tốn nói: “Sang rồi. Có người mua đã vừa ý, sắp mua rồi.”

“Bao nhiêu tiền?”

Tưởng Tốn nói: “Khoảng ba mươi triệu.”

“Wow, phú bà!”

Tưởng Tốn nói: “Đúng rồi, mấy ngày trước em gặp thím của em.”

https://thuviensach.vn

“Thím nào?”

“Mẹ Tôn Hoài Mẫn.”

“Không phải Từ Kính Tùng đã vào tù sao, thế nào?”

Tưởng Tốn nói: “Tập đoàn Đức Thăng đình chỉ chấn chỉnh lại, tài sản còn đặt ở đó. Tôn Hoài Mẫn vẫn muốn gả vào nhà họ Từ, con mãi không đạp, mấy ngày trước đi làm siêu âm hai chiều.”

Hạ Xuyên như có cảm giác: “Kết quả?”

“… Thai nhi dị dạng.”

Nhất thời trầm mặc, không ai nói lời nào.

Hồi lâu, Hạ Xuyên nói sang chuyện khác: “Anh bán công ty rồi.”

“Sao bán vậy?”

“Trì hoãn quá lâu, không cách nào kinh doanh được nữa.”

Tưởng Tốn hỏi: “Vậy tiếp theo dự định thế nào?”

Hạ Xuyên nói: “Không phải em có ba mươi triệu sao?”

Tưởng Tốn cười: “Anh dự định kế hoạch này à?”

Hạ Xuyên hỏi: “Em có dự định gì?”

Tưởng Tốn suy nghĩ, nhìn phía dưới cây đại thụ, nói: “Trước đây em kiếm tiền là để chữa bệnh cho mẹ em, trả nợ Trác Văn. Sau này kiếm tiền là muốn tích góp của hồi môn, gả mình đi. Đây là mục tiêu sống của em.”

Chỉ một mình cô trên đời này, ngoại trừ kiếm tiền, thì không biết còn có thể làm chuyện gì có ý nghĩa.

https://thuviensach.vn

“Bây giờ thì sao?” Hạ Xuyên hỏi.

Tưởng Tốn đi tới dưới tán cây, ngồi xổm xuống, nhìn bông hoa nở rộ như ngọn lửa, cây cả một vòng, chỉ có đóa này sớm tiến vào thời kì ra hoa.

Tưởng Tốn khẽ nói: “Lão Nha Toán nở hoa rồi, muốn xem không?”

“…” Hạ Xuyên nói, “Còn nhớ trong bệnh viện đã nói gì không?”

“Gì cơ?”

Hạ Xuyên nói: “Ngày mai anh tới làm chết em!”

Tưởng Tốn cười một tiếng: “Ai làm ai à!”

Cúp điện thoại, Hạ Xuyên nhìn thẻ lên máy bay trên tay, loa phóng thanh sân bay, phải lên máy bay rồi, Hạ Xuyên mặc áo thun màu xanh sapphire, quần lửng thoải mái màu đen, đi đến cửa lên máy bay.

Anh nghĩ, anh rốt cuộc chọc mình vào rồi.

Mùa đông qua đi, mùa xuân đã hết, vào hạ, phong cảnh trên núi Minh Hà như tranh vẽ, là một nơi đến tốt đẹp.

– HẾT –

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Câu Chuyện Nhỏ (1)

1,

Bữa sáng Tưởng Tốn làm trứng sốt dưa hấu, Hạ Xuyên nhìn không nhúc nhích.

Tưởng Tốn: “Dưa hấu bà Bạch tặng nhiều quá.”

Hạ Xuyên im lặng ăn xong, chạy đi nhà vệ sinh ba lần.

2,

Tưởng Tốn dạo siêu thị về, ném một hộp đồ cho Hạ Xuyên.

Hạ Xuyên: “Cái gì vậy?”

Tưởng Tốn: “Quần lót.”

Hạ Xuyên: “Của anh không đủ mặc à?”

Tưởng Tốn: “Bồi thường tiêu chảy.”

Hạ Xuyên: “…”

3,

Hôm nay Hạ Xuyên không về nhà ăn cơm, trong nhà không có đồ ăn, Tưởng Tốn bảo anh mua ít mì về.

Hạ Xuyên: “Mì gì?”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn: “Tiểu Cán Hùng.”

Tìm một vòng siêu thị, còn lại một gói. Trước kệ hàng, một đứa bé trai bốn, năm tuổi đang cố gắng nhón chân.

Một bàn tay lớn với tới… Cầm lấy… Đi khỏi…

Đứa bé trai: “…”

“Oa ——”

4,

Đi ra ngoài về, gặp nhau ở ga-ra.

Tưởng Tốn cúi đầu đếm tiền.

Hạ Xuyên: “Mất tiền à?”

Tưởng Tốn: “Không có, kiếm tiền thôi.”

Hạ Xuyên: “?”

Tưởng Tốn: “Đi qua trạm xe, mắc bệnh nghề nghiệp.”

Trong góc, chiếc xe sang Hạ Xuyên đền cho Tưởng Tốn đã phủ một lớp bụi long đong vất vả.

5,

Hạ Xuyên suy nghĩ một chút, ném một tấm thẻ tín dụng cho Tưởng Tốn. Tưởng Tốn đang chơi Happy Xiao Xiao Le, tiện tay ném sang mép giường.

Hạ Xuyên: “Không hỏi thử à?”

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn: “Biết rồi, sau này không kéo khách làm ăn nữa.”

Hạ Xuyên: “…”

6,

A Sùng chạy tới nghỉ phép.

Ngày thứ nhất, Hạ Xuyên: “Khi nào đi?”

A Sùng: “Đương nhiên phải hai tháng sau!”

Ngày thứ hai, Hạ Xuyên: “Khi nào đi?”

A Sùng: “Không phải cậu đã hỏi rồi sao, hai tháng hai tháng!”

Ngày thứ ba, Tưởng Tốn: “Khi nào đi?”

A Sùng: “Nghỉ hè, ít nhất phải ở một tháng!”

Ngày thứ tư, Hạ Xuyên: “Khi nào đi?”

A Sùng: “…”

Ngày thứ năm, Tưởng Tốn: “Khi nào đi?”

A Sùng: “…”

Ngày thứ sáu, Hạ Xuyên, Tưởng Tốn: “Khi nào đi?”

A Sùng: “…”

Tôi đi còn chưa được sao…

7,

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn mua đôi giày vải Lão Bắc Kinh cho Hạ Xuyên, buổi tối dẫn anh đi tản bộ trên đường núi.

Tưởng Tốn: “Vừa chân không?”

Hạ Xuyên: “Tạm được.”

Tưởng Tốn: “Thích không?”

Hạ Xuyên: “Trừ kiểu dáng ra thì rất thích.”

Tưởng Tốn: “Đây là kiểu kinh điển.”

Phía trước có một ông già đi tới, khẽ hát, đi đôi giày vải như đã từng quen biết, đi lướt qua vai họ.

Hạ Xuyên: “Là rất kinh điển, còn rất cổ điển.”

Tưởng Tốn: “…”

8,

Trời nóng, Tưởng Tốn bỏ mấy trái dưa hấu vào nước suối.

Tưởng Tốn: “Tối nay ăn gì?”

Hạ Xuyên suy nghĩ.

Tưởng Tốn: “Trứng sốt dưa hấu?”

Hạ Xuyên: “Tối nay có việc, không cần chờ anh ăn cơm.”

9,

Giờ ăn sáng, khách sạn Lệ Nhân.

https://thuviensach.vn

Mắt thấy đôi tình nhân tặng hoa.

Tưởng Tốn: “Có phải có chuyện mà trước nay anh chưa từng làm không?”

Hạ Xuyên ngẫm nghĩ, lấy cái chén bên cạnh để trước mặt Tưởng Tốn.

Hạ Xuyên: “Đậu hũ. (1)”

(1) Đậu hũ (tào phớ): nguyên gốc là 豆花 (đậu hoa), viết tắt của từ 豆腐花 (đậu hũ hoa)

Tưởng Tốn: “…”

10,

Tưởng Tốn đi kiểm tra sức khỏe cùng Hạ Xuyên, A Sùng đi góp vui.

Bác sĩ: “Thân thể anh ấy…”

Một hồi lâu, vẫn đang xem báo cáo.

Tưởng Tốn: “!?”

Hạ Xuyên: “——”

A Sùng: “Bác sĩ… cậu ấy còn sống được bao lâu?”

Tưởng Tốn: “&%￥#@!”

Hạ Xuyên: “…”

Bác sĩ: “… Tiểu Vương, kính lão của tôi đâu?”

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Câu Chuyện Nhỏ (2)

11.

Bầu trời trong xanh.

Hướng dẫn viên du lịch: “Ngôi biệt thự này cũng xây từ thời kì dân quốc, bên kia còn có rừng trúc. Ba cây thông đen đó có hơn trăm năm lịch sử.”

Khách du lịch: “Ở đây không thể vào tham quan sao?”

Hướng dẫn viên du lịch: “Không được đâu. Nếu anh chị tới sớm nửa năm thì còn vào được, bây giờ ở đây không mở cho bên ngoài nữa, được tư nhân thuê ba mươi năm rồi.”

Khách du lịch: “Wow, mạnh tay thật đấy, ai thuê vậy?”

Hướng dẫn viên du lịch: “Không rõ nữa, hình như là một phú bà thuê thì phải? Nghe người ta nói một phú bà bao nuôi một người đàn ông ở đây…”

12.

Sáng sớm, lần đầu tiên hai người cùng đi chợ mua thức ăn.

“Tách tách”, có người chụp lén.

Hạ Xuyên liếc nhìn xung quanh một cách sắc bén.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn vỗ vỗ vai anh: “Không sao, giá trị bộ mặt của chúng ta cao hơn một chút.”

Hạ Xuyên gật đầu, xách cái giỏ đi chợ với một cái đầu vịt lộ ra ngoài, tiếp tục đi về phía trước.

Giọng nói xa dần.

Trong biệt thự số 232, Tưởng Tốn vỗ vỗ vai Hạ Xuyên: “Muốn lái một chút.”

Hạ Xuyên lật xem báo: “Ừm.”

13.

Đi ra ngoài, cãi nhau, không ai thèm để ý đến ai.

Tưởng Tốn đi phía trước, Hạ Xuyên chậm rãi theo sau.

Chiến tranh lạnh kéo dài.

Hạ Xuyên: “Ai ném tiền vậy?”

Tưởng Tốn quay đầu lại, nhìn dưới đất.

Hạ Xuyên: “Ai ném một cây tiền to như thế vậy?”

Nói xong, tay trong tay đi về.

14.

Đôi vợ chồng một ca khúc đính ước trong khách sạn Lệ Nhân hiệu suất làm việc cao, đàn gái sắp sinh.

Tưởng Tốn: “Ngày sinh theo dự tính là lúc nào thế?”

https://thuviensach.vn

Đàn gái: “Hạ tuần tháng chín, nhanh đúng không?”

Tưởng Tốn: “Nhanh thật đấy.”

Đàn gái: “Em thì sao? Lúc nào có tin vui đây? Hai người ở bên nhau lâu như vậy rồi, còn không kết hôn thì tính chuyện gì nữa?”

Tưởng Tốn: “Không vội, qua hết sinh nhật của anh ấy đã.”

Đàn gái: “Sinh nhật có liên quan gì đến việc này!”

Hạ Xuyên, sinh nhật ba mươi bốn tuổi vui vẻ!

https://thuviensach.vn

CON ĐƯỜNG VẤY MÁU

Kim Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Câu Chuyện Nhỏ (3)

1.

Ngày quốc tế phụ nữ 8 tháng 3.

Hạ Xuyên dẫn Tưởng Tốn đi vườn bách thú xem báo.

2.

Bất ngờ bị cúp điện, hai người tắm giảm nhiệt.

Một tuần sau, lại cúp điện, hai người tắm giảm nhiệt.

Ba ngày sau, lại cúp điện nữa.

Hạ Xuyên vào bồn tắm: “Vào đây.”

Tưởng Tốn cởi đồ một nửa, ra ngoài một chuyến, ba phút sau, đèn nhà tắm sáng.

Tưởng Tốn: “Không sao, cầu dao nhảy thường xuyên quá thôi.”

Hạ Xuyên: “…”

3.

Đúng 0 giờ, lỗ tai Hạ Xuyên khó chịu, anh thức dậy.

Tưởng Tốn: “Đừng nhúc nhích.”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên: “Làm gì đấy?”

Tưởng Tốn: “Bảo anh đừng có nhúc nhích mà!”

Hạ Xuyên nằm thẳng, muốn làm gì thì làm.

Ba phút sau, dưới ánh trăng, khuyên tai bên trái bị gỡ ra, khuyên tai bạc sáng lấp lánh.

Tưởng Tốn: “Có muốn kết hôn không?”

Hạ Xuyên: “Được.”

Tưởng Tốn: “…”

Hồi lâu sau, “Hạ Xuyên, sinh nhật 35 tuổi vui vẻ!”

4.

Ngày 1 tháng 10, đoàn xe Haval vây quanh núi Minh Hà, mọi người đột kích, cô gái quá kiêu ngạo.

Đài Phù Vân, người chủ trì chủ trì hôn lễ.

Thuốc lá hỷ, 1916.

Trương Nghiên Khê, Cao An, A Sùng, Vương Tiêu, Đông Đông, Thạch Lâm, bà Bạch, Vũ Lập, chú Thủy, toàn bộ đều có mặt, Trác Văn gửi tin nhắn.

Tựa như quay lại một ngày nào đó.

Họ cất bước vào thời điểm khác nhau, đi đến từ những hướng khác nhau, nhưng hôm nay đều tề tựu cùng một nơi, bước chung trên một con đường.

https://thuviensach.vn

Bởi vì gập ghềnh nên kiên trì, bởi vì biết thỏa hiệp nên từ đầu đến cuối mới không từ bỏ.

Đây là con đường vấy máu, dài đằng đẵng hơn bất kì con đường nào mà cô đã đi qua.

Núi Minh Hà sẽ làm chứng cho cô.

5.

Tham dự hoạt động của quỹ, ghi họ tên.

Hạ Xuyên viết: Hạ Xuyên.

Tưởng Tốn: “Viết giúp em đi.”

Hạ Xuyên: “Ừm.”

Hạ Xuyên lại viết: Bà Hạ.

6.

Kiểm tra sức khỏe định kì.

Bác sĩ: “Thân thể của anh…”

Lát sau, Tưởng Tốn: “Y tá, kính lão đâu?”

Bác sĩ đeo kính lão vào: “Đừng có vội chứ, thân thể của anh đây tốt lắm.”

Tưởng Tốn: “Không có chút vấn đề nào ư?”

Bác sĩ: “Cô cảm thấy có vấn đề gì?”

Tưởng Tốn: “Độ hoạt động của tinh trùng thì sao?”

https://thuviensach.vn

Bác sĩ: “…”

Hạ Xuyên: “%￥#~!”

Bình tĩnh nào!

7.

Điện thoại reo, Tưởng Tốn: “A lô?”

Em gái ở khách sạn Lệ Nhân: “Chị Tưởng, chị bị ốm à? Sao giọng lạ vậy?”

Tưởng Tốn: “Có chuyện à?”

Em gái ở khách sạn Lệ Nhân: “Không có gì, thấy mấy bữa nay chị không đến nên hơi lạ, chị ở nhà sao?”

Tưởng Tốn: “Ở nhà.”

Hạ Xuyên giúp cô cúp điện thoại.

Hạ Xuyên: “Trở lại đây!”

Tưởng Tốn: “%￥#!”

Bình tĩnh nào!

8.

Hạ Xuyên lái xe chậm như rùa bò.

Tưởng Tốn: “…”

Land Rover vượt qua.

https://thuviensach.vn

Tưởng Tốn: “…”

Geely vượt qua.

Tưởng Tốn: “…”

Xe điện vượt qua.

Tưởng Tốn: “…”

Xe đạp vượt qua.

Tưởng Tốn: “… Có cần thiết không?”

Hạ Xuyên: “Có.”

Ghế sau, Tưởng Tốn bụng to.

9.

Tưởng Tốn đăng kí lớp chuẩn bị làm mẹ.

Tưởng Tốn: “Em lười ra ngoài.”

Hạ Xuyên: “Vậy không đi nữa.”

Tưởng Tốn: “Vậy không được đâu, em chỉ lười ra ngoài thôi!”

Hạ Xuyên: “…”

Hạ Xuyên bắt đầu đi sớm về trễ, ban ngày đi học, tối về dạy học.

10.

Trước khi ngủ.

Tưởng Tốn: “Anh thích con trai hay con gái?”

https://thuviensach.vn

Hạ Xuyên: “Thích hết.”

Tưởng Tốn: “Anh nghĩ ra tên chưa?”

Hạ Xuyên: “Rồi, gọi là em bé.”

Tưởng Tốn: “?”

Hạ Xuyên: “Con trai gọi là bé trai, con gái gọi là bé gái, dễ nhớ.”

Tưởng Tốn: “Được!”

11.

Hạ Xuyên gọi điện thoại: “Sinh rồi, vừa mới sinh.”

Thạch Lâm: “Gì cơ? Không phải ngày dự sinh còn mấy ngày nữa ư? Hai người ở đâu vậy?”

Rừm rừm rừm.

Hạ Xuyên: “Phòng nghỉ của trường đua.”

Thạch Lâm: “…”

12.

Đồ chơi của bé gái là: Mô hình xe hơi, mô hình xe buýt, mô hình xe thể thao, mô hình xe tải, còn có tàu hỏa nhỏ xình xịch.

13.

Bé gái học viết chữ.

Bé gái: “Đây chính là tên của chú!”

https://thuviensach.vn

A Sùng: “Đây không phải là tên lặng lẽ chờ đợi chàng quay về của chú!”

Bé gái: “Đúng mà!”

A Sùng: “Không phải cái này, tên của chú viết thế này này!”

Bé gái: “Không phải không phải, là viết như thế này!”

A Sùng: “Ai dạy cháu viết như vậy!”

Bé gái chỉ: “Mẹ đó!”

A Sùng trợn mắt nhìn.

Tưởng Tốn đang cắn hạt dưa: “Đúng mà, anh không phải tên này ư? A Trùng (1)?”

(1) Trong tiếng Trung, chữ Sùng và Trùng phát âm giống nhau.

A Sùng ngửa mặt lên trời thở dài.

14.

Diễn thuyết ở nhà trẻ: Vật quý báu trong nhà.

Bé gái: “Vật quý của gia đình em là hai cái áo và hai chiếc nhẫn bạc, một khuyên tai bạc, áo là một cái màu xanh sapphire, một cái màu hồng, hình như là mua khi bố mẹ mới quen nhau. Đã rách hết rồi, nhưng bố mẹ không nỡ bỏ, cũng không nỡ mặc. Cái nhẫn bạc hình như là mua ba mươi tám đồng, bố mẹ giấu rất kĩ, khuyên tai bạc là đắt nhất, nhưng chỉ có một cái thôi, một cái thì rẻ hơn một chút!”

Tan học.

Người bạn nhỏ: “Cho cậu ăn cái này.”

https://thuviensach.vn

“Cái này cũng cho cậu.”

“Còn cái này nữa.”

Bé gái: “Tại sao cho tớ hết vậy?”

“Vì nhà cậu nghèo!”

Bé gái: “…Được rồi.”

15.

Tưởng Tốn rửa xe, bé gái giúp đỡ.

Tay bé gái đầy bọt, rửa rất cần mẫn.

Tưởng Tốn nhìn đầy vui mừng.

Một lát sau, Tưởng Tốn: “Con lấy nước tẩy rửa ở đâu vậy?”

Bé gái: “Nhà tắm ạ!”

Tưởng Tốn: “?”

Bé gái: “Cái chai tắm thơm thơm đó!”

Tưởng Tốn: “…”

16.

Trời trong nắng ấm, núi Minh Hà.

Trên đường núi, người đi bộ, dòng xe chạy rối rít né chiếc xe thể thao không có gương màu hồng.

https://thuviensach.vn

Cô gái trên xe đeo kính râm, mặc trang phục đua xe màu đỏ, buộc hai bím tóc sừng dê.

Vung tay lên: “Lên đây!”

Thằng bé trai ba tuổi đầu mông leo cả lên xe.

Mọi người né tránh tiếp.

Chiếc xe thể thao trẻ em chạy bằng điện không có gương màu hồng, chậm rãi lên đường.

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Mục lục
Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28

https://thuviensach.vn

Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 60
Chương 60

https://thuviensach.vn

Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71: Câu Chuyện Nhỏ (1)
Chương 72: Câu Chuyện Nhỏ (2)
Chương 73: Câu Chuyện Nhỏ (3)

https://thuviensach.vn